

NHƯ CHÂU NHƯ NGỌC

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
Convert: Gachuaonl@TTV

Như Châu Như ngọc

Tác giả: Nguyệt Hạ Điệp Ảnh

Thể loại: Xuyên không, sủng, ngọt ngào

Editor: Kaffesua

Type: Bì Nu, Hương Giang, Thu Trang, Hoàng Anh, Hà Như, Nguyệt, Duyên Bùi, Thanh Tuyền, Quế Lam, Chi Dinh, Thanh Thủy

Beta: Bảo Trân

Nguồn edit: kaffesua.wordpress.com

Làm ebook: lehongtho120589

Nguồn ebooks:

<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

Giới Thiệu

Nhiều người cho rằng, Nhị cô nương của Cố gia xinh đẹp tươi tắn, chắc chắn là một cô nương dịu dàng như nước, nhu mì thiện lương. Nhưng mà, sự thật như thế nào thì có đôi khi chẳng mấy ai biết được...

Mục Lục

Chương 1	Chương 2	Chương 3
Chương 4	Chương 5	Chương 6
Chương 7	Chương 8	Chương 9
Chương 10	Chương 11	Chương 12
Chương 13	Chương 14	Chương 15
Chương 16	Chương 17	Chương 18
Chương 19	Chương 20	Chương 21
Chương 22	Chương 23	Chương 24
Chương 25	Chương 26	Chương 27
Chương 28	Chương 29	Chương 30
Chương 31	Chương 32	Chương 33
Chương 34	Chương 35	Chương 36
Chương 37	Chương 38	Chương 39
Chương 40	Chương 41	Chương 42
Chương 43	Chương 44	Chương 45
Chương 46	Chương 47	Chương 48
Chương 49	Chương 50	Chương 51
Chương 52	Chương 53	Chương 54
Chương 55	Chương 56	Chương 57
Chương 58	Chương 59	Chương 60
Chương 61	Chương 62	Chương 63
Chương 64	Chương 65	Chương 66
Chương 67	Chương 68	Chương 69
Chương 70	Chương 71	Chương 72
Chương 73	Chương 74	Chương 75
Chương 76	Chương 77	Chương 78
Chương 79	Chương 80	Chương 81
Chương 82	Chương 83	Chương 84
Chương 85	Chương 86	Chương 87
Chương 88	Chương 89	Chương 90
Chương 91	Chương 92	Chương 93
Chương 94: Phiên ngoại – Thụy vương		

[Chương 95: Phiên ngoại – Dương Thùy Văn](#)

[Chương 96: Phiên ngoại: Tấn Uông \(1\)](#)

[Chương 97: Phiên ngoại – Tấn Uông \(2\)](#)

[Chương 98](#)

Chương 1

Trăng lạnh như sương, toàn thành bị bao phủ dưới màn đêm u tịch.

Lúc này cũng là giờ giới nghiêm, mọi con đường trong kinh đô lúc này ngoại trừ người cầm mõ gõ canh ra chỉ có bóng của những tuần vệ quân hoàng thành. Bởi vì thời tiết không tốt, trời đêm không một ánh sao, các con phố chìm trong một màu đen thăm thẳm, còn có đèn lồng lắc lư trong tay của tuần vệ quân cùng với đèn lồng treo trên cổng chính phủ đệ của nhà quý tộc thế gia tỏa ra ánh sáng le lói ảm đạm.

Đội trưởng đội tuần vệ hà hơi thổi ra một luồng khí lạnh, liếc nhìn các huynh đệ sắc mặt bị cónhg đến trắng bệch bước đi ở phía sau, khẽ hô: “Các huynh đệ, hăng hái lên nào.”

Gần đây, sức khỏe của thánh thượng không tốt, vui buồn thất thường, do đó không ít cung nhân chịu tai bay vạ gió, hắnh cũng không muốn gặp phải chuyện không hay trong ca gác của mình.

Vừa nghĩ như vậy, hắnh nhìn thấy ở phía thông với cánh cổng hoàng cung, đột nhiên một đội thị vệ mặc cẩm y cưỡi ngựa phóng vọt qua. Đội nhân mã này nhìn thấy bọn hắnh cũng không ngừng lại, chỉ ném cho hắnh một tấm thẻ bài, sau đó thúc ngựa biến mất trong màn đêm.

Hắnh cầm thẻ bài lạnh lẽo kia lên, đặt ngay trước mặt quan sát, lập tức giật thót mình hít một hơi thật sâu.

Đây không phải là lệnh bài của đội thân vệ thánh thượng sao, hơn nửa đêm vội vội vàng vàng phóng ra ngoài cung. . .

Hắnh biến sắc, không dám nghĩ nhiều nữa, nhưng tay bất giác nắm thật chặt bội đao đeo bên người

“Bong...bong....bong...” Nửa đêm canh ba, tiếng chuông ngân lên xé tan màn đêm tĩnh mịch.

Trong đông tiểu viện của nội viện phủ Ninh Bình Bá, mấy nha hoàn gác đêm đã bị tiếng chuông ngân đánh thức từ lâu, cũng không kịp búi tóc, phủ thêm ngoại sam đã vội vàng chạy về phía nội thất.

“Tiểu thư.” Bảo Lục chạy vào trong viện đầu tiên, nhìn thấy trong sa mạn có động tĩnh, liền chạy thẳng đến bên giường, gấp gấp nói: “Tiểu thư đã tỉnh chưa?”

Đi theo sau lưng Bảo Lục là mấy nha hoàn khác cũng bắt đầu châm lửa đốt đèn còn nhanh tay tháo gỡ những vật dụng trang trí gì đó hoa lệ bên trong phòng, động tác nhanh thoăn thoắt khiến ai nấy nhìn thấy cũng phải chấn kinh.

“Bảo Lục, đã xảy ra chuyện gì?” Dưới áo ngủ hoa gấm là một tiểu thư chừng 10 tuổi, chậm rãi ngồi dậy, nghe thấy tiếng chuông vãn âm vang như cũ, khuôn mặt ngây thơ trắng noãn ngơ ngác ngược mắt lên hỏi.

Bảo Lục thấy nàng ngẩn ngơ như vậy thăm nghĩ tiểu thư đã đoán được chuyện gì vừa xảy ra, xoay người mở rương gỗ lấy ra sam y thay cho tiểu thư, còn lo khí trời đêm nay trở lạnh bèn phủ thêm cho nàng một tấm áo choàng.

Ngay sau đó lại có một tốp nha hoàn đi đến, nhanh chóng thay vớ đã được ủ ấm vào cho nàng. Cũng bởi vì tuổi nàng còn nhỏ, nha hoàn Thu La chỉ búi cho nàng một kiểu tóc đơn giản, dùng hai cây trâm cố định tóc lại chứ không dùng thêm bất cứ vật trang sức nào nữa.

Cổ Như Cừu ngồi trên băng ghế được bọc gấm, mặc kệ mấy nha hoàn liên tay sửa soạn cho mình, tiếc tiếc rằng trong một năm tới lại không được dùng bộ trang sức trâm cài mấy hôm trước đây mẫu thân vừa chọn cho mình.

Lúc này tiếng chuông tang lại vang lên, đồng thời còn có thêm nhiều tiếng chuông như thế ngân lên, ngoại trừ đế vương băng hà ra, còn có ai được cử hành nghi lễ thế này?

Chờ đến khi nàng cầm ấm lò sưởi tay bước đến nhà chính gặp mẫu thân thì tất cả mọi vật trang trí hoa lệ trong tiểu viện của nàng đã được gỡ xuống nham nhở. Nàng có chút tiếc nuối ngẩng đầu nhìn nơi lúc trước được treo chiếc đèn lồng đỏ, tuy rằng không kịp thay bằng đèn lồng có màu sắc khác, nhưng đèn lồng đỏ đã được lấy xuống nên bây giờ nhìn lên trông có vẻ trống trải.

Nhìn thấy cảnh này, nàng liền nhớ tới vị tỷ tỷ đã xuất giá mấy ngày trước đây, khẽ mím chặt môi, trên má liền ẩn hiện đôi lúm đồng tiền xinh xinh.

Mấy nha hoàn đi bên cạnh thấy thế, biết tiểu thư đang tiếc nuôi vị đại tiểu thư mới xuất giá, chẳng qua các nàng chỉ là nha hoàn, cũng không tiện khuyên can điều gì.

Phu nhân có được bốn người con, hai trai, hai gái, hai vị công tử cùng đại tiểu thư đều lớn tuổi hơn khá nhiều so với tiểu thư, cho nên đều rất thương yêu cô em gái bé nhỏ này. Sau khi Đại tiểu thư xuất giá, nhị tiểu thư luyện tiết cũng là chuyện hiển nhiên.

Đông tiểu viện cũng khá gần chính viện, nhóm người của Cố Như Cửu đi vài bước đã đến chính viện.

Lúc này, Dương thị đang loay hoay căn dặn đám nô bộc thu xếp tất cả mọi thứ trong phủ, nhìn thấy con gái mình đến, vội vàng quay sang nói: “Cửu Cửu sao lại đến đây?” Tuy miệng nói thế, nhưng quay sang vội bảo hạ nhân ngâm ấm trà nóng cho nàng, sau đó cầm lấy tay của Cố Như Cửu xoa xoa sưởi ấm, cẩn thận kiểm tra xem nàng có bị lạnh hay không.

Năm đó, nàng đã qua tuổi 30 mới mang thai cô con gái nhỏ này. Lúc con gái chào đời, dung mạo tuy rằng xinh đẹp hơn hẳn ba đứa con trước của mình, nhưng thân hình gầy gò, tong teo, cho nên nàng luôn lo lắng đứa bé này không chống đỡ được bao lâu, liền bàn với phu quân đặt nhũ danh cho con là “Cửu Cửu”, duy nguyện con gái mình được sống thật lâu, thật bình an.

Mới đó đã mười năm trôi qua, đứa bé đỏ hồng ngày nào giờ đã lớn lên xinh đẹp khả ái thế này, cũng không còn thấy vẻ gầy gò ốm yếu của lúc ban đầu.

“Mẫu thân, đại tẩu, nhị tẩu.” Cố Như Cửu cúi người chào ba người, cười yếu ớt nói: “Mẫu thân không cần lo lắng, lúc con đến đây đã mặc thêm áo dày, không bị lạnh đâu.”

Đại tẩu Trần thị cùng nhị tẩu Hồ thị đứng dậy hoàn lễ với nàng, rồi bước lên ôm lấy Cố Như Cửu kéo nhau cùng ngồi xuống, sau đó lại bắt đầu sò y phục trên người nàng, xác định đúng như lời nàng nói, mới lên tiếng khuyên mẫu thân, nói tiểu cô nương chẳng qua cũng lo lắng cho mọi người, không khó nhận ra vẻ cung chiêu đau lòng trong lời nói của các nàng.

Dương thị thấy con gái và con dâu ba miệng một lời như vậy cũng phì cười, bắt đắc dĩ nói: “Được rồi, cứ để con bé ngồi đợi ở đây, có lẽ lúc này

không ai ngủ được nữa.”

Nói xong, lại quay sang chỉ huy đám người hầu lo liệu việc trong phủ, thỉnh thoảng còn quay sang hỏi ý kiến của hai cô con dâu nhưng thật ra vừa vội vừa loạn.

Cổ Như Cửu cầm tách trà vừa nhâm nhi vừa xem ba vị nữ nhân đứng ra chỉ huy toàn bộ người trong phủ Bá Gia đâu ra đấy, ngăn nắp gọn gàng, bất giác nghĩ, đây cũng là cái tài của nữ nhân xuất thân từ thế gia, bất cứ lúc nào đều có thể hiển lộ ra khí độ và dáng vẻ của các nàng.

Không tới một canh giờ, mọi thứ đã được sắp xếp xong, Dương thị quay sang nói với con gái và con dâu: “Cũng không biết tân đế là vị của vương phủ nào?”

Tiên đế không con nối dõi, chỉ có thể chọn một trong các nhi tử của thân vương hầu làm con thừa tự, sau khi tiên đế băng hà sẽ trở thành tân đế đăng cơ kế vị. Nhớ lại vị tiên đế này khi còn sống cũng từng mong mỏi có được đứa con của mình, không chỉ trì hoãn chuyện nhận con cháu trong hoàng thất làm con thừa tự, còn si mê luyện đan tu tiên, tin vào những lời mê hoặc mù quáng của đám thuật sĩ tha phương, cho rằng làm như vậy sẽ có con nối dòng của mình, Dương thị đã nhận ra thái độ làm người của tiên đế chẳng đáng tin.

Trần thị và Hồ thị cũng xuất thân từ thế gia, những chuyện chính sự như vậy cũng biết đôi chút. Cho nên không chỉ Dương thị quan tâm việc này mà các nàng cũng tò mò.

Tuy rằng hiện giờ tiên đế đã băng hà, thế nhưng hoàng hậu Chu thị vẫn còn, cho nên việc chọn đế, tám chín phần đều là quyết định của hoàng hậu.

Nhắc tới vị hoàng hậu Chu thị này, xét cho cùng cũng có mấy phần thân thích với phủ Ninh Bình Bá của các nàng. Bàn về quan hệ, lão thái thái trong phủ là thân tỷ muội ruột thịt với mẫu thân hoàng hậu, cho nên luận về bối phận cũng có thể nói là gần gũi, có thể gọi hoàng hậu là dì.

Tuy rằng lão thái thái đã theo tổ tông từ mấy năm trước, thế nhưng mối dây mơ rễ má máu mủ ruột rà này vẫn còn. Nếu không thì có sao công công và trượng phu của hai nàng hơn một canh giờ trước đã vội vã tiến cung? Còn không phải lo lắng sau khi tiên đế băng hà, vị hoàng hậu này sẽ bị người khác chèn ép hay sao?

Nói đến hoàng hậu Chu thị, không thể không đề cập đến mẫu thân hung hãn của nàng. Trước khi Chu thị tiến cung, đã bước qua một lần đò. Ai mà ngờ được rằng, vị phu gia này có phúc mà không biết, lén lút nạp thiếp nuôi ngoại thất ở bên ngoài. Sau khi bị bà cô này của các nàng biết được, liền dẫn người đập nát cửa nhà đối phương, không chỉ bắt đối phương tới cửa tạ tội, còn đòi lại đồ cưới của Chu thị, để cho hai người hòa ly.

Sau khi Chu thị hòa ly không lâu, trong một dịp cùng những cô gái khác cưỡi ngựa ngắm hoa đột nhiên được một vị cao nhân nói như đinh đóng cột rằng, nàng là ‘Phượng lượn cửu thiên, quý không lời nào có thể tả được’.

Chuyện này vừa qua đi chưa được hai tháng, Chu thị được Hoàng đế cho gọi tiến cung, ban đầu phong làm Chiêu Nghi, không tới hai năm đã hoài thai long phượng, tiên đế trong lúc vui mừng phấn khởi liền phong nàng làm hoàng hậu. Cũng không trách tiên đế vui mừng đến như vậy, bởi vì trong tất cả nữ nhân của ông ta, ngoại trừ Chu thị ra, chưa từng có nữ nhân nào đem lại tin vui cho ông.

Chỉ tiếc ngày vui ngắn ngủi, bào thai long phụng này lại chết non. Cuối cùng mọi người chỉ biết tặc lưỡi thở dài tiếc rẻ, có lẽ trời đã định số mệnh tiên đế sẽ không con nối dõi.

Một đời Hoàng đế cứ thế trôi đi, tâm tình mọi người cũng rất phức tạp. Mặc dù vị Hoàng đế mơ mơ hồ hồ trong chính sự thế nhưng trong sinh hoạt cá nhân lại phóng đảng bất kham, có điều may mà tính cách không thô tục tàn bạo, cho nên mấy đại thế gia trong kinh thành cũng không náo loạn gây mưa bão, vương triều vẫn được duy trì yên ổn phồn vinh.

“Thế nhưng giờ. . . lỡ như nổi loạn thì phải làm sao?” Hồ thị cau mày, hoàn toàn không có cảm giác khủng hoảng vì bản thân đang trong cơn cuồng phong hoàng thất.

Cố Như Cửu ngồi bên cạnh nhìn mọi người loay hoay tất bật nhưng trong lòng hiểu rõ, những thế gia bình thường đối với hoàng gia tuy rằng tôn trọng, nhưng vẫn chưa tới bước kính nể, sau lưng chẳng chút nhúng thuận kiên dè.

Đối với những thế gia xếp hạng hai ba như bọn họ mà nói thì vẫn còn tốt chán. Còn những thế gia đứng đầu như Lý Gia, Tư Mã gia thì mỗi lời nói hành vi đều phải hoàn mỹ không được lộ ra nửa điểm sơ sót nào, thái độ với

người ngoài cũng phải ôn hòa lễ độ, thế nhưng đằng sau khung sáo đó chính là thái độ cao ngạo, tuy không biểu lộ ra nhưng người khác vẫn có thể cảm nhận được. Cho dù là người trong hoàng gia tôn thất, cũng phải nhún nhường trước họ vài phần, không hề bày ra nửa điểm hoàng tộc.

Cố Như Cửu từng gặp qua hai nhà Tư Mã thị cùng Lý thị, nói sơ lược thì bọn họ chính là đại biểu cho toàn bộ sách lễ nghi khuôn sáo, đem đến cảm giác kính khi thấy, uy khi nhìn. Nàng có qua lại với con cái trong hai nhà này, cho nên cũng không tiện phát biểu cảm nhận gì, chỉ có thể nói các cô nương trong nhà này cũng không quá thân thiết.

Thấy ba nữ nhân trong phòng đều rơi vào trầm tư, Cố Như Cửu không nhìn được lên tiếng khuyên lơn: “Hai vị huynh đệ của tiên đế... muốn loạn cũng loạn không được đâu.”

Ba nữ nhân đồng loạt quay đầu sang nhìn Cố Như Cửu, tựa hồ cũng không nghĩ tới Cố Như Cửu sẽ nói câu này.

Bị ba cặp mắt sáng long lanh nhìn chăm chăm, Cố Như Cửu vội ho một tiếng nói: “Tính cách Thành vương từ trước đến nay. . . đều nhu thuận, mấy năm gần đây thân thể cũng không tốt lắm, đất phong của ông ta cũng không tính là trù phú, hơn nữa có tâm cũng vô lực.”

“Con nói đúng.” Dương thị gật đầu, con gái nói tính cách Thành vương nhu thuận, đã là cách nói cực kỳ khách khí. Trên thực tế, vị Thành vương này quả thực chính là yếu đuối vô năng, năm đó sau khi hấn được cắt đất phong vương cũng không có động tĩnh gì. Nếu như vị vương gia này có ý định tạo phản tranh đoạt đế vị, vậy thì khi được phong vương đã chớp lấy thời cơ bắt đầu khởi sự.

“Thụy vương thân thể tàn tật, càng không thể làm gì được rồi.” Cố Như Cửu chớp chớp mắt, nở nụ cười dễ thương nói tiếp: “Mà trong kinh thành có phụ thân cùng các huynh trưởng giúp đỡ cho dì chu toàn, sao có thể xảy ra loạn lạc được.”

Cũng may tiên đế tuy rằng hồ đồ, nhưng không hồ đồ đến mức hỏng cả não, cho nên từ mấy tháng trước đã nhận hai vị con trai của vương gia này vào trong kinh thành. Con nối dòng của hai vị vương gia tuy rằng cũng không nhiều lắm, cũng may tổng cộng cũng có đến 5 đứa, so với tiên đế cũng khá hơn đôi chút.

“Con nói đúng, là chúng ta nghĩ nhiều quá nên rồi.” Dương thị thấy con gái cười tươi như hoa, nỗi lo lắng trong lòng nhanh chóng tan biến không còn chút tăm hơi nào: “Mặc kệ tân đế là vị công tử nào cũng chẳng có quan hệ gì đến chúng ta.”

Gần nửa canh giờ sau, có người đến báo rằng tân đế đã được đội thân vệ đế vương nghênh tiến cung.

Người được gọi tiến cung, là trưởng tử của Thành vương.

“Trưởng tử của Thành vương. . .” Dương thị thở dài một tiếng, người này là con trai của Thành vương cùng người vợ đầu, chỉ tiếc vị Thành vương phi này mất sớm, Thành vương còn sót lại hai trai ba gái đều là con do các vị thiếp thị sinh ra.

Nàng đại khái hiểu vì sao hoàng hậu lại chọn người này.

“Tân đế. . . tuổi còn nhỏ.” Nữ nhân thế gia từ trước đến nay đều nắm rõ mối quan hệ các gia đình như lòng bàn tay, cho nên Trần thị và Hồ thị rất nhanh nhớ lại một chút tình huống của vị trưởng tử Thành vương, tuy vài chữ ngắn ngủi nhưng ý vị thâm sâu.

Cô Như Cửu tuy nghe thấy nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười ngây thơ ngọt ngào, phảng phất không nghe ra thâm ý trong đó.

Chương 2

Tiên đế băng hà. Mọi người trong kinh thành bất luận đại quan quý nhân hay tiểu thương bá tánh, đều phải vì đế vương giữ đạo hiếu hai mươi bảy ngày, không được cử hành cưới gả trong nửa năm, để tỏ lòng kính trọng đối với đế vương.

Từ trước đến nay, các quý tộc thế gia đều sống trong hưởng thụ cũng đành phải ngừng mọi hoạt động vui chơi giải trí thường nhật, muốn ăn vài bữa cơm ngon cũng phải đóng kín cửa, bước chân ra ngoài đều quần lên bó y, mặt ủ mày chau, tràn ngập bi thương.

Linh cữu của tiên đế đặt trong cung hai mươi một ngày, rốt cuộc cũng hạ thủy hào thuận, diễn tấu sáo và trống. Các quần thần trong triều liên tục gio tay áo lên lau nước mắt. Tiếng khóc nức nở không ngừng vang lên, tiền đưa linh cữu vào trong hoàng lăng.

Tân đế tuổi nhỏ lại không hiểu chuyện xử lý quốc gia chính sự, vì vậy Chu thị mới thăng cấp lên làm Thái hậu cũng buông rèm đứng sau xử lý triều chính giúp ấu đế trong giai đoạn khởi đầu này, lại cùng vài vị sư (thầy dạy học) cẩn thận dạy dỗ ấu đế, mà ấu đế cũng rất nhu thuận, vô cùng hiếu thuận tôn kính Chu Thái hậu, chẳng mấy chốc tình cảm giữa cả hai đều được các triều thần công nhận và được tôn phong huân chương vinh dự “Mẫu từ tử hiếu”.

Là Nhị cô nương nhỏ tuổi nhất của phủ Ninh Bình Bá, Cố Như Cửu cũng không nghe ngóng được nhiều chuyện trong triều, chỉ mơ hồ nghe hai vị huynh trưởng từng nói qua rằng thân thể tân đế tựa hồ không được khỏe mạnh, những thứ khác trái lại rất ít đề cập đến.

Trên thực tế điều này cũng rất bình thường, tân đế tuổi nhỏ lại không có thể lực hùng mạnh ủng hộ, mọi chuyện lớn nhỏ trong triều đều nằm trong tay Chu Thái hậu, tân đế này có hay không cũng không mấy quan trọng.

Điểm này, có thể lấy tần suất bình thường cha và các huynh đề cập đến chuyện của tân đế và Chu Thái hậu để kết luận.

Một ấu đế dù sức khỏe tráng kiện đi nữa thì sống đến lúc mình đủ sức đứng ra chấp chính hay không cũng là điều rất khó nói, hiện giờ nào có mấy

ai vội vàng đứng lên biểu thị lòng trung thành với hấn? Trong kinh thành, những thế gia này từ trước đến nay trầm ổn không nóng không lạnh, tất nhiên sẽ không đem tiền ra đánh cược. Đây chính là nguyên nhân vì sao mặc dù hoàng triều thay đổi mà thế gia vẫn đứng vững như cũ.

Bởi vì còn trong thời kỳ giữ hiếu đạo với tiên đế, tết năm nay trôi qua tẻ nhạt không chút tư vị nào. Các vị tiểu thư mà Cố Như Cửu giao hảo cũng không tìm được trò tiêu khiển nào, quả thực làm người ta có chút tiếc nuối.

Các quý nữ thế gia ngay từ khi nhập môn sẽ được học rất nhiều thứ, cưỡi ngựa bắn cung thơ ca họa tịch vũ khúc đều phải tinh thông là chuyện không cần phải bàn đến, nghi dung cử chỉ lời nói càng không thể thiếu.

So với cuộc sống hiện tại, Cố Như Cửu cảm giác cuộc sống kiếp trước của mình thật thanh thoi tự tại, nhờ thế mà bây giờ nàng có cái nhìn khác đối với những quý nữ thế gia thông hiểu nhiều loại tài nghệ này.

“Cô nương, lão gia cùng phu nhân cho gọi ngài đến chính viện dùng cơm.” Sau khi Bảo Lục bước vào, vẫn đứng bên chờ Cố Như Cửu viết xong chữ cuối cùng, thấy nàng thu viết lại mới cười khanh khách mở miệng: “Chữ của cô nương càng ngày càng tiến bộ.”

“Ngày nào người cùng các nàng đều nói với ta như vậy, cứ sao ta lại không nhìn ra chứ.” Cố Như Cửu gác lại bút, cảm giác chữ mình viết hôm nay trông cũng tạm được, chỉ thiếu vài phần khí khái. Những cô gái xuyên không khác, từ trước đến nay đều thuộc người biết thổi sáo đánh đàn, ca từ thi phú đều tinh thông, vậy mà đến lượt nàng xuyên qua, có vẻ như đã làm cho các đồng nghiệp xuyên không cũng thấy mất mặt.

Mộc Hương cùng Thu La bước lại thu dọn án thư thay nàng. Thu La còn khuyên nhủ: “Cô nương mới bao lớn đâu? Chúng nô tỳ tuy rằng không hiểu được thế nào là bút pháp, thế nhưng ngay cả lão gia cũng nói chữ của cô nương có linh tính, điều này chứng tỏ chữ của cô nương viết rất tốt.”

Mấy người nha hoàn thiếp thân khác cùng lên tiếng phụ họa theo, ngay cả bọn người nha hoàn thu dọn chậu đồng quay lại hầu hạ Cố Như Cửu cũng liên tục gật đầu phụ họa.

Cố Như Cửu mặc kệ các nàng luôn miệng tăng bốc mình, cười khanh khách mang theo bốn người nha hoàn thiếp thân đi về phía chính viện. Vào chính viện, thấy người trong nhà đều có mặt đông đủ, nàng bước lại thỉnh

an phụ mẫu, bào huynh và tẩu tẩu, mới từ từ bước lại vị trí ngồi gần Dương thị: “Sao con thấy cha và các huynh mặt mày hơn hờ thế nhỉ? Phải chăng trong nhà có chuyện gì vui?”

“Đúng là có chuyện vui.” Cô Trường Linh vuốt ve bộ râu ngắn ngắn của mình nói: “Mấy ngày nữa, Hoàng thượng muốn phong thưởng cho thần tử có công, nhà của chúng ta may mắn được Hoàng thượng coi trọng, cũng có thể được một hai phần thưởng.”

Trong lòng Cố Như Cửu hiểu rõ, có thể làm cho phụ thân lộ ra sắc mặt vui mừng hơn hờ như vậy, khẳng định chuyện phong thưởng này chẳng đơn thuần là ban cho vàng bạc châu bảo gì, mà thực tế chính là tước vị hoặc là chức quan.

Cố gia miễn cưỡng cũng được coi là thế gia nhị lưu, gần hai đời qua không xuất hiện người đặc biệt hiển hách, ngay cả phụ thân bây giờ được nhất đẳng Bá (tước vị hàng thứ ba trong 5 tước – công hầu bá tử nam – thời phong kiến) cũng là sau khi Chu thị tiến cung, góp lời làm cho tiên đế coi trọng sách tranh của ông, mới từ tam đẳng Bá tấn phong lên dần.

Hiện tại Chu Thái hậu nắm quyền, chuyện chiêu cố một chút người nhà mẹ đẻ cũng là điều dễ hiểu, nhưng luận khoảng cách xa gần thân sơ, thì chuyện tốt đó là của bộ tộc Chu thị có liên quan gì đến bộ tộc Cố thị nhà họ?

Không nghĩ ra, Cố Như Cửu cũng lười nghĩ tiếp, thò tay bẻ cái bánh bao non mềm ra làm đôi, quay sang nở nụ cười ngọt ngào với Cố Trường Linh: “Cha, cha mau nói cho con biết với, Hoàng thượng muốn phong thưởng cái gì cho nhà chúng ta?”

Nếu hai đứa con trai thiếu kiên nhẫn như vậy, Cố Trường Linh đã sớm lên tiếng khiển trách, nhưng người lên tiếng hết lần này tới lần khác lại chính là con gái được hấn yêu thương nhất. Quay sang nhìn đôi mắt to tròn long lanh của cô con gái, hấn càng không thể chống cự được, bất giác còn nở nụ cười lên tiếng đáp lời: “Hôm nay đi thỉnh an Thái hậu nương nương thì Thái hậu có ý muốn cất nhắc vì phụ làm đế sư, giảng dạy thi họa cho Hoàng thượng, đồng thời tiến tước lên làm nhị đẳng hầu.”

Thi họa của Cố Trường Linh rất được đám văn nhân tôn sùng, nhất là thư pháp của ông, ngay cả mấy vị danh sĩ ẩn cư của triều Đại Phong cũng tấm tắc khen là ‘khí khái hiếm có, chẳng khác nào rồng bay phượng múa’, có

thể thấy được tài hoa của ông. Chính bởi điều này, chi họ nhà Cố Trường Linh mới được người trong kinh thành tôn sùng và kính trọng nhất trong bộ tộc Cố thị.

“Thật sao?” Đôi mắt Cố Như Cửu mở to long lanh như ánh trăng rằm: “Nếu được như vậy thì tốt quá, chờ Hoàng thượng tự mình chấp chính, cha lại có thể nhận được công tước tiếp.”

“Việc này nói tốt thì có tốt, nói không tốt cũng không sai.” Dương thị thở dài: “Phu quân đã từng gặp qua Hoàng thượng chưa?” Không thể trách nàng vội vã dội gáo nước lạnh, thật lòng mà nói, bản tính phu quân của nàng ngây ngô chân chất, từ nhỏ đã là người luôn lạc quan. Trong bốn người con, tiểu nữ lại có tính tình khá giống ông. Nếu để hai cha con họ mặc sức tưởng tượng về vời tương lai, chỉ e Cố gia của họ ngày mai sẽ biến thành thế gia bậc nhất kinh thành.

Chu Thái hậu chẳng phải mẫu thân ruột của Hoàng thượng, Hoàng thượng tuổi nhỏ lại suy nhược, cái chức đế sư này thoát trông có danh vô thực, phía sau chỉ e chẳng được vinh quang như vậy.

“Sao lại chưa từng gặp qua? Chẳng phải đã gặp vài lần lúc thượng triều, ngày hôm nay còn trực tiếp nói chuyện được vài câu.” Cố Trường Linh cau mặt lại nói: “Hoàng thượng tuy rằng tuổi nhỏ, thế nhưng lời nói và việc làm rất uy nghi, tướng mạo sáng ngời như nhật nguyệt, đem lại cảm giác thoát tục, tâm hồn khoan khoái.”

“Nói vậy Hoàng thượng rất khôi ngô?” Cố Như Cửu nghe thấy được mấy chữ sáng ngời như nhật nguyệt, lập tức hăng hái bừng bừng, liền lên tiếng hỏi: “Có thật là đẹp như vậy không?”

“Dĩ nhiên rồi! Điều quan trọng nhất là, Hoàng thượng cực kỳ hiểu lễ lại nhân từ. TThái hậu dạy dỗ Hoàng thượng rất nghiêm.” Cố Trường Linh nói đến đây, có chút buồn ngùi: “Chỉ tiếc năm đó Thành vương phi mất sớm, bằng không hiện giờ Hoàng thượng càng thêm kinh tài tuyệt diệu.”

Thân mẫu của Hoàng thượng thuộc dòng dõi Tư Mã thị, chính là thế gia nhất lưu, những người xuất thân từ nhà bọn họ từ trước đến nay đều được người đời tôn sùng học tập theo.

Dương thị cũng yên lòng đôi chút nhìn trượng phu cùng con gái thuộc dạng ‘phái xem mặt’ này vui vẻ bàn luận về khí độ và tướng mạo của ấu đế,

bất đắc dĩ thở dài, cũng may ba người con khác trong nhà không ai ngây ngô khờ khạo giống như cha con họ, bằng không nàng đúng là lao tâm lo lắng.

“Phu nhân không nên sầu lo rầu rĩ. Sự tình đã được quyết định như vậy rồi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích thôi.” Đang cùng con gái nói chuyện phiếm, Cố Trường Linh bỗng quay sang nói với Dương thị: “Huống chi ta chỉ giảng dạy thi họa cho Hoàng thượng, có gì phải lo lắng chứ!”

Dương thị ngẩn ra, liếc nhìn phu quân của mình, không khỏi bật cười, cũng không biết hẳn ngây thơ thật hay là trong bụng đều biết. Mấy năm nay nhìn như ngây thơ khờ khạo chân chất, bất quá cũng không biết là thật hay may mắn, cuộc sống của họ ngày ngày trôi qua đều tốt.

Cố Chi Vũ và đệ đệ Cố Tồn Cảnh yên lặng nghe phụ thân cùng tiểu muội bàn luận từ dung nhan Hoàng thượng cho tới cửa hàng bánh ngọt Đông Nhai, Cố Tồn Cảnh khổ sở nói: “Mẫu thân, lúc nào thì ăn cơm được đây?”

Dương thị bất đắc dĩ bảo người dọn cơm, quay đầu nói với Cố Trường Linh: “Rửa tay ăn cơm, con gái còn nhỏ, đừng nói với con những chuyện này.” Tuổi con gái còn nhỏ thì nói tướng mạo thiếu niên xuất chúng tài hoa để làm gì cơ chứ?

Cố Trường Linh cũng ý thức được điểm ấy, vội hắng giọng một cái, liền chuyển sang đề tài khác: “Cửu Cửu, dạo này con tự học thế nào?”

Cố Như Cửu lặng lẽ không nói gì nhìn Cố Trường Linh. Cố Trường Linh bị con gái nhìn chòng chọc như vậy bỗng thấy chột dạ, cười nói: “Ăn cơm, ăn cơm thôi.”

Cố gia ở bên ngoài tuy rằng rất được coi trọng thế nhưng sau khi đóng cửa liền chẳng có quy củ phiến hà gì. Tính tình Dương thị trước nay ôn hòa, không thích soi mói cái gì, cho nên hai người con dâu ngồi cùng ăn cơm cũng không phải tuân theo mấy quy củ không cần thiết đó.

Sau khi dùng cơm trưa xong, Cố Trường Linh đột nhiên nói: “Đúng rồi, lúc nãy ta quên nói một chuyện, ngày hôm nay khi ta rời cung, Thái hậu có nhắc đến con gái Cửu Cửu nhà ta, nói là đã nhiều năm không gặp, muốn cho gọi Cửu Cửu vào cung chơi.”

“Thái hậu đã nói là ngày nào chưa?” Dương thị nghe vậy cũng không lấy làm lạ, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu.

“Không nghe nói đến, chỉ nói vài ngày tới, trước mắt nàng cứ cho người chuẩn bị vài thứ cần thiết khi Cửu Cửu tiến cung là được. Lỡ như Thái hậu cho triệu thì không đến mức tất bật.” Cố Trường Linh nói đến đây, còn cố ý nói với Cố Như Cửu: “Thái hậu tuy là trưởng bối nhưng tính tình ôn hòa, con cũng đừng lo lắng quá, thường ngày thế nào thì tiến cung cũng như thế là được.”

Cố Như Cửu chớp mắt nhìn cha mình, lời của cha vừa nói có ý là nhà bọn họ không cần đặc biệt lấy lòng Thái hậu?

Dường như đã đoán được suy nghĩ trong đầu của con gái, Cố Trường Linh trừng mắt nhìn, tỏ vẻ chỉ cần trong lòng biết rõ là được không cần phải nói ra.

Thế là Cố Như Cửu hiểu, lão cha nhà nàng xem trọng ấu đế, chỉ là bây giờ còn băn khoăn, nên không vội vã tìm chỗ đứng, nhưng cũng tuyệt đối không để Hoàng đế hiểu lầm hấn.

Nắm được định vị nhà mình, Cố Như Cửu cũng yên lòng. Nàng vốn còn lo lắng vài chuyện khác nữa, nhà mình vì quan hệ của thế hệ trước nên đứng về phía Thái hậu, điều này cũng có vài phiền hà.

Không phải nàng hiểu nhiều chuyện trong triều, chẳng qua hầu hết sách sử nàng đọc được ở kiếp trước chưa từng có ai theo phe Thái hậu, hay những kẻ kiên trì nuôi dưỡng tư duy chống đối với Hoàng đế nhận được kết quả tốt.

Máu và nước mắt khắc trên các trang sử đã nói lên một đạo lý rằng, đôi nhân xử thế không nhìn quang cảnh trước mặt mà nhìn sự phồn vinh lâu dài mới là con đường đúng đắn.

Nghĩ vậy, Cố Như Cửu không nhịn được nghĩ, nếu quả thật tiểu Hoàng đế này tốt như lời cha nói thì nên sống trường thọ một chút mới tốt.

Cố Trường Linh đoán không sai. Hai ngày sau, Chu Thái hậu cử hai vị nữ quan ngũ phẩm trong cung tới đón Cố Như Cửu tiến cung.

Cũng không biết là Thái hậu có ý định cất nhắc hay là có thâm ý khác, cỗ xe Thái hậu chuẩn bị cho Cố Như Cửu chẳng phải xa mã bình thường, mà là tuân theo quy chế huyện quân.

Chương 3

Khi mã xa tiến đến cửa cung thì bị thị vệ đứng ra ngăn lại kiểm tra, thế nhưng Cố Như Cửu cũng không xuống xe mà ngồi mã xa đi thẳng vào bên trong.

Bánh xe lăn trên con đường lát đá vang lên những tiếng lộc cộc. Cố Như Cửu nhắc lên một góc màn cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng chỉ nhìn thấy mấy hộ vệ đi bên cạnh bảo hộ và dãy tường tường đỏ cao chót vót.

Buông màn xuống, nàng vuốt ve mu bàn tay của mình, tự trấn tĩnh mình cố tỏ vẻ bản thân rất thông dong tự tại.

Hoàng cung của Phong Triều không nhỏ. Suốt đoạn đường đi, mặc dù đã cách màn, Cố Như Cửu vẫn nghe được tiếng bước chân cấm vệ quân đi tuần cùng với tiếng leng keng của binh khí va chạm vào khôi giáp.

Khi bản thân tiếp cận được bầu không khí này, nàng mới hiểu cái gì là hoàng cung thâm nghiêm và cũng biết thêm đôi chút về cái gọi là quyền thế.

Mã xa lướt đi trong cung ước chừng hai nén hương thì nàng nghe phía trước tựa hồ có tiếng vỗ tay báo hiệu, mã xa cũng ngừng lại.

Hai vị nữ quan đi đón Cố Như Cửu tiến cung cũng không ngờ lại đụng phải Ngự liên ở chỗ này. Vốn dĩ các nàng nên tránh ra nhưng nơi này chỉ có một con đường nhỏ, đành phải dừng lại đứng nép vào một bên để tỏ sự tôn trọng với đế vương.

Tuy hiện tại Hoàng thượng không có thực quyền trong tay vô luận thế nào đối phương cũng là đế vương, mặc dù các nàng là những ma ma dưới quyền Thái hậu nhưng đứng trước mặt Hoàng thượng vẫn chỉ là cung thị mà thôi.

Một vị nữ quan đi tới dựa vào cửa sổ mã xa nhỏ giọng nói: “Cố tiểu thư, Ngự liên tới.”

Cố Như Cửu vừa nghe thế, biết vị này đang nhắc nhở mình bước ra nghênh giá nên vén rèm lên, đưa tay cho vị nữ quan ấy đỡ xuống.

“Bạch Hiền, xảy ra chuyện gì?” Tần Uông nhận ra tốc độ ngự liên chậm lại, cúi đầu hắng giọng một cái, sau đó đưa tay nhắc màn che trước mặt,

thấy cách không xa phía trước có chiếc mã xa quy chế huyện quân đang dừng ven đường, một tiểu cô nương mặc quần dài màu xanh ngọc bích trên người khoác áo choàng màu trắng ngà đang từ trên xe bước xuống. Vì khoảng cách tương đối xa, tiểu cô nương lại hơi cúi đầu, hần chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen của nàng mà thôi.

Đợi loan liền của hần đến gần, hần không kìm được liếc mắt nhìn tiểu cô nương này thêm lần nữa. Mái tóc đen như mực che một bên gương mặt hơi cúi xuống làm nổi bật làn da trắng nõn của nàng, phảng phất như có thể nắn được ra nước vậy, ngay cả gân trâm cài trên mái tóc cũng toát ra vẻ đẹp khác thường.

Thấy tiểu cô nương này dáng người nho nhỏ xinh xắn, Tấn Uồng không kìm được cảm giác ngứa ngáy đang sinh sôi trong cuống họng, lấy khăn tay che miệng đè nén cảm giác muốn ho khan.

Hần nghĩ nếu mình ho ra tiếng sẽ làm tiểu cô nương này sợ.

Ngự liền đi qua mã xa, hần vẫn không kìm được ngoái đầu lại nhìn tiểu cô nương đang đứng cúi đầu đằng sau. Thấy gió lạnh thổi bay vạt áo của nàng cùng với áo choàng, hần không kìm lòng được lên tiếng nhắc nhở: “Khí trời đầu xuân vẫn còn lạnh, cô nương không cần đa lễ, quay về xe đi.”

Khi nói xong câu đó, hần nhận ra tiểu cô nương hơi giật mình và hần thấy được chiếc cằm trắng nõn tinh tế của nàng, khóe môi non mềm mọng nước cùng gò má hồng nhuận hơi lộ ra.

Tiểu cô nương này trông rất khỏe mạnh, như vậy thật tốt.

Nụ cười như ẩn như hiện trên khuôn mặt tái nhợt, Tấn Uồng chậm rãi buông mình xuống.

Nghe thấy thanh âm ngự liền rời đi, Cố Như Cửu ngẩng đầu nhìn về phía ngự liền vừa tiến qua.

Nữ quan đỡ nàng lên xe ngựa. Chờ màn hình mã xa lại được buông xuống, nàng mới có tâm tư suy nghĩ tân đề là hạng người gì. Một hài tử chưa tới mười ba tuổi đã biết cách quan tâm người khác như vậy ư? Chẳng qua không biết là nhân ái thật tình, hay chỉ ra vẻ cho người khác nhìn.

Mã xa lại đi về phía trước khoảng hai nén hương, sau đó dừng lại cách cung Khang Tuyên một đoạn.

Cung Khang Tuyền là tâm cung của Chu Thái hậu. Các nữ quyền muốn tỏ vẻ tôn kính đối với Thái hậu sẽ không trực tiếp ngồi kiệu xe đi thẳng đến cửa cung điện. Cố Như Cửu nhận ra cung thị lui tới đây nhiều hơn bên ngoài, ngôn hành cử chỉ lúc này càng phải chú ý cẩn thận hơn. Có lẽ cũng không có chuyện cung thị đứng ở xa xa vây xem thần nữ như nàng, hễ ai đụng phải nàng ở chính diện đều khom người lui về sau tỏ vẻ tôn kính, còn lại thì tránh ra xa, tuyệt đối không có người không biết tiến thoái xuất hiện.

Cung Khang Tuyền là chỗ ở của nhiều đời Thái hậu Phong Triều nên yên lặng lịch sự tao nhã là đặc điểm của nó. Đây là điểm đầu tiên Cố Như Cửu nhận ra khi đặt chân vào chỗ này. Nữ quan dẫn đường tuy rằng trên mặt luôn mang nụ cười nhợt nhạt nhưng vẫn không che giấu được vẻ đặc biệt của chỗ này.

Trong tưởng tượng của nàng, Chu Thái hậu nếu không phải là cô gái cực kỳ xinh đẹp cũng là một nhân vật rất có khí thế, nào biết vừa nhìn thấy Thái hậu, nàng đã ném bay ra khỏi đầu những tưởng tượng trước kia của mình về đối phương.

“Cửu Cửu nha đầu tới rồi ư?” Chu Thái hậu vốn đang ngồi đoan chính ở ghế trên, sau khi nhìn thấy Cố Như Cửu đi vào, khuôn mặt nghiêm nghị bỗng chốc trở nên vui vẻ. Khi nàng thấy rõ dung mạo của Cố Như Cửu, thái độ càng thêm nhiệt tình, còn không chờ Cố Như Cửu cúi người hành lễ xong đã cười tùm tùm đỡ tay nàng ngồi xuống: “Người trong nhà cả, không cần đa lễ, theo lý mà nói thì con nên gọi ta là cô.”

Cố Như Cửu nhận ra Chu Thái hậu luôn luôn nhìn chằm chằm mặt mũi của mình, tuy trong bụng khó hiểu nhưng ngoài miệng vẫn điềm nhiên gọi một tiếng “Cô.” Về phần dựa vào quan hệ thân thích mà tính, nàng phải gọi Thái hậu là biểu cô chứ không phải là cô, nhưng ở thời điểm này, ai dám lên tiếng bàn luận đúng sai của vấn đề này chứ?

“Tốt tốt tốt.” Chu Thái hậu sai cung nữ bày ra trà trái cây và bánh ngọt, tay vẫn cầm chặt lấy tay của Cố Như Cửu không thả: “Lúc con vừa đầy tháng, khi đó sức khỏe của ta không tốt, cũng không có cơ hội xuất cung thăm con, không ngờ mới chớp mắt con đã lớn như vậy.”

Cố Như Cửu từng nghe mẫu thân nói qua, hai ngày trước khi nàng chào đời, tiểu công chúa của Chu Thái hậu chết non, chỉ sống lâu hơn tiểu hoàng tử được mấy tháng. Cho dù được bồi bổ một hai năm, thân thể Chu Thái

hậu vẫn không mấy khá hơn, từ đó về sau ngay cả người nhà mẹ đẻ cũng không còn lui tới thường xuyên nữa.

Mười năm đã trôi qua, Cố Như Cửu nhìn phu nhân tính tình ôn hòa trước mắt, không thể tưởng tượng nổi ban đầu nàng lấy đâu ra dũng khí để vượt qua đoạn thời gian đen tối nhất cuộc đời mình, bước lên làm nữ nhân tôn quý nhất Phong Triều.

“Mẫu thân từng đề cập qua với con, khi con còn bé có đeo trên người Trường Mệnh Tỏa, hơn nữa còn là do ngài cho người mang đến.” Cố Như Cửu cười nói: “Còn có rất nhiều đồ đẹp, đều là ngài đưa tới cho con, chỉ là khi đó con còn nhỏ, không biết nói lời cảm ơn với ngài.”

“Con giờ mới bao lớn, trước đây lại chưa từng có cơ hội tiến cung, làm thế nào nói cảm ơn với ta được?” Chu Thái hậu cười, cầm lấy một chiếc bánh da lợn nhiều tầng đẩy tới trước mặt Cố Như Cửu, giọng nói dịu dàng: “Ta nghe phụ thân con nói, con thích ăn bánh da lợn nhiều tầng này. Cái này là ta cố ý bảo nhà bếp làm riêng cho con, con nếm xem có hợp khẩu vị không?”

Bên trong lá sen là những chiếc bánh tinh xảo đẹp mắt, mặc dù chỉ là bánh da lợn nhiều tầng, thế nhưng mỗi cái chỉ nhỏ cỡ đầu ngón tay, thoát nhìn đều dễ thương hết sức.

Lấy cái nĩa bạc cắm vào một khối bánh đút vào miệng, mùi vị ngon chẳng khác gì đầu bếp trong nhà mình, Cố Như Cửu nhìn thấu trong nụ cười của Thái hậu có lộ vẻ chờ đợi, sau khi nuốt chiếc bánh trong miệng xuống, uống một ngụm trà mới lên tiếng: “Hơi nhão một chút.”

Đúng như dự đoán, Thái hậu không tỏ vẻ hờn giận trước những lời nói này của nàng, trái lại gật đầu nói: “Quả thế, phải nói bánh da lợn nhiều tầng chỉ có đầu bếp nhà con làm là ngon nhất. Năm đó khi ta còn là khuê nữ trong nhà đã từng đến quý phủ của con, những thứ khác hầu như ta không còn nhớ rõ nhưng chỉ có loại bánh da lợn nhiều tầng ở đây chỉ cần bỏ vào miệng là nhẹ nhàng tan ra, mùi hương thoang thoang nhưng không tản mất.”

“Có đúng là ngon đến mức thế không?” Cố Như Cửu mở to mắt, vẻ mặt hiếu kỳ, lại có chút tiếc nuối: “Đáng tiếc hiện tại làm điểm tâm chỉ là đồ đệ của người đầu bếp kia mà thôi, con còn chưa có cơ hội được nếm thử.”

Chu Thái hậu thấy nàng mở to đôi mắt long lanh, trong lòng cũng thấy ngửa ngáy, bỗng có ý nghĩ muốn đưa tay véo mặt cô gái nhỏ này một cái, cũng may cuối cùng nàng nhớ thân phận mình mới không làm ra cử chỉ mất thân phận như vậy.

Hai người nói qua nói lại một hồi, Chu Thái hậu bảo Cố Như Cửu viết một bức tranh chữ cho nàng xem. Sau khi xem xong thở dài nói: “Danh sư xuất cao đồ, con tuy tuổi nhỏ nhưng chữ đã có hai phần khí khái của phụ thân rồi.”

“Cảm tạ cô khích lệ.” Cố Như Cửu lập tức cong mắt cười, đôi má lúm đồng tiền nho nhỏ lộ ra trên má. Chu Thái hậu nhìn thấy, trong lòng lại nảy sinh ý nghĩ muốn véo khuôn mặt nàng.

Nhưng bất luận làm sao, Chu Thái hậu cũng rất vui. Từ lúc Cố Như Cửu bước chân vào đây, nàng đã có hảo cảm với đứa bé này, nhất là đôi má lúm đồng tiền trên gương mặt phấn hồng trong trẻo, làm nàng càng nhìn càng thấy lòng mình yếu mềm hơn.

Nàng sống trong thâm cung rất ít khi nhìn thấy trẻ con. Dung mạo Cố Như Cửu không được tính là xinh đẹp nhất, nhưng lại toát ra vẻ nhu thuận dễ nhìn, lại giống như mật tươi trong hoa đào chớm nở, khi nhìn ở phía xa xa lại cảm thấy ngọt ngào.

Chỉ tiếc Chu Thái hậu dù có thích Cố Như Cửu, nàng cũng không tiện để con gái triều thần ngủ lại trong cung. Vì vậy, lúc Cố Như Cửu rời đi, nàng nắm chặt lấy tay của Cố Như Cửu nói: “Hoàng thượng thường ngày rất bận rộn. Dưới gối ta cũng không có con cái, nếu như con rảnh rồi, hãy thường tiến cung thăm ta. Con và ta cũng được xem là có duyên phận, hôm nay mới được gặp con nhưng ta lại cảm giác giống như nhìn thấy con ruột của mình.”

Cố Như Cửu nghe vậy ngẩng đầu nở nụ cười e lệ với Chu Thái hậu, làm như không có ý tứ. Cuối cùng tầm mắt của nàng rơi vào trên mu bàn tay Chu Thái hậu, cái tay này tuy rằng vẫn trắng nõn mềm mại, nhưng lại đã không còn bóng loáng non mềm như những cô gái trẻ tuổi thanh xuân.

Lần này tiến cung, ngoại trừ vô tình gặp gỡ ngự liễn của ấu đế ra, Cố Như Cửu chỉ ngồi chơi ở cung Khang Tuyền của Thái hậu nửa ngày, ngoài ra không còn gặp thêm ai nữa.

Đến khi ngồi trên mã xa hồi phủ, nàng vẫn không thể hiểu được rốt cuộc Thái hậu có ngụ ý gì. Nếu nói là muốn mượn hơi Cố gia bọn họ thì lại có vẻ không đúng như thế, nào có ai chỉ dựa vào việc triệu kiến một tiểu cô nương mười tuổi để lôi kéo gia đình của một đại thần, cách làm này có phần không đáng tin.

Thế nhưng từ thái độ của Chu Thái hậu, lại thấy không giống như đang nghi kỵ đối với Cố gia. Nếu Thái hậu thật sự bất mãn với Cố gia bọn họ, cũng sẽ không bảo cha nàng làm đế sư, còn dùng mã xa theo quy chế huyện quân tới đón nàng vào cung.

Cũng không thể là Thái hậu lão nhân gia này đột nhiên nảy sinh lòng hiếu kỳ đối với một cô cháu họ đã lâu không gặp mặt như nàng, vì vậy liền cho triệu nàng vào cung xem mắt, ngoảnh lại bỗng phát hiện nàng trông thuận mắt nên xem nàng thành một món đồ ưa thích để chơi đùa?

Quay lại nhìn đồng đồ được ban thưởng ở phía sau mã xa, Cố Như Cửu không tìm được đưa tay xoa mặt một cái. Mặc kệ loại chuyện phức tạp này, cứ ném cho cha mẹ đau đầu là được.

Trên thực tế phu phụ Cố Trường Linh nhìn thấy Cố Như Cửu mang về một xe ngựa đồ ban thưởng thì mặt mày cũng mờ mịt không giải thích được. Khuê nữ nhà họ tiến cung xong đi về lại giống như cuốn sách mọi thứ trong cung Khang Tuyên, cư nhiên lôi được nhiều thứ tốt ở chỗ Thái hậu về nhà.

Bộ trăm cái Kim Thúy Diệp chẳng phải là vật phẩm được một tiểu quốc nào đó tiến công hay sao? Làm sao lại xuất hiện bên trong đồng lễ vật này?

Còn có đèn Lưu Ly tinh hà kia nữa, nghe nói năm đó một quý phi nào đó rất thích nhưng lại không nhận được, kết quả tiên đế ban cho Chu Thái hậu, thế nào cũng xuất hiện ở nơi này?

“Con gái, sau khi con tiến cung, đã nói những gì với Thái hậu?” Cố Trường Linh đưa tay xoa khuôn mặt đầy ngờ vực lẫn mù mịt nhìn Cố Như Cửu, tựa hồ đang nhìn một kỳ tích.

Cố Như Cửu: “. . .”

Thái hậu ban cho nàng những món đồ này, lẽ nào cũng trách nàng sao?

Chương 4

Chuyện ấu nữ Cố gia tiến cung bằng mã xa theo quy chế huyện quân lại được thập phần vô cùng yêu mến chỉ trong một ngày đã lan truyền khắp các thế tộc gia môn, chẳng qua phần lớn mọi người cũng không mấy bận tâm chú ý đến chuyện lần này. Trong mắt hầu hết bọn họ, đây chẳng qua là một loại thủ đoạn Thái hậu muốn mượn hơi Cố gia và các thế gia nhị lưu có thế lực tốt mà thôi.

Phải biết rằng bộ tộc Chu thị cũng được xem là đoạn kết của trào lưu thế gia, khi Chu thị khởi nguyên từ mảnh đất Đình Châu có thể là phong quang vô hạn, thế nhưng ở đất kinh thành này, có lẽ cũng chẳng có gì to tát. Nếu không phải nhà bọn họ dưỡng ra một Chu Thái hậu tốt số, làm sao có được phong quang như hiện nay?

Ngày hôm sau, Cố Trường Linh tiến cung gặp Thái hậu tạ ân, kết quả mới vừa mở miệng chưa nói được mấy câu, Thái hậu đã lo lắng nói: “Biểu huynh, ta rất thích nha đầu Cửu Cửu này.”

Cố Trường Linh nghe vậy đáy lòng hồi hộp thấp thỏm. Lời này của Thái hậu là có ý gì?

“Huynh nói xem, nếu ta bảo Hoàng thượng phong cho nha đầu này danh hào huyện quân, thực ấp ba trăm hộ thì thế nào?”

“Tiểu nữ vô tài vô đức lại không có công trạng gì, thực sự không thể nhận ơn trạch to lớn như thế.” Cố Trường Linh cũng không mấy thân quen với cô biểu muội này nên khi suy nghĩ trong đầu đối phương không cùng một chí tuyến với hướng đi của hấn, trong đầu hấn cũng mờ mịt mông lung, không thể giải thích được có sao đột nhiên lại muốn phong tước vị cho khuê nữ của hấn, làm vậy là có ý gì?

“Bởi vậy huynh cần phải cố gắng hơn.” Thái hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn Cố Trường Linh: “Hôm nay huynh đã là đế sư, bình thường nên chăm chỉ dạy dỗ Hoàng thượng, như vậy ta cũng có lý do phong thưởng cho nha đầu kia.”

Bởi vì không công mà được thánh ân lại không làm triều thần nghĩ nàng thiên vị Cố gia, cho nên phải tìm một lý do thật tốt để gia phong khuê nữ

của hắn.

Cố Trường Linh liếc mắt nhìn Thái hậu, thấy trên mặt bà tràn đầy chờ mong cùng kiên định, trầm mặc trong chốc lát, không thể làm gì khác đành nói: “Thần là đế sư, giáo dục Hoàng thượng chính là chức trách của vi thần.”

“Đừng nói bình thường huynh làm cha cũng hiền lành thoải mái như vậy nhé? Có sao ta thấy đạo gần đây huynh chẳng biểu hiện tận lực cố gắng giống như những người khác, sớm giành lấy cho Cửu Cửu một tước vị, như vậy nàng cũng có mặt mũi mỗi khi gặp gỡ lui tới cùng các cô nương khác trong kinh thành.”

Nói xong, thái hậu tỏ vẻ ghét bỏ xua tay với người được xem là ‘kẻ làm cha mà chẳng biết tiến thủ’ này: “Bây giờ huynh mau đến giảng dạy cho Hoàng thượng đi, cố biểu hiện tốt một chút.”

Có Thái hậu lên tiếng, mặc dù lúc này chẳng phải giờ dạy học của Cố Trường Linh, hắn cũng đành lê bước chân nặng nề đi về phía cung Càn Khôn.

Mới đi chưa được vài bước, đột nhiên hắn ngẫm nghĩ lại, ngay cả Thái hậu cũng thích khuê nữ nhà hắn như vậy, có thể thấy được khuê nữ nhà hắn tốt cỡ nào? Hài tử nhà mình ai gặp cũng thích, bậc làm cha như hắn phải kiêu ngạo mới đúng.

Vì vậy, Cố Trường Linh lại phấn chấn lên ngay, ngay cả bước chân tiến đến cung Càn Khôn cũng thoăn thoắt thoải mái hơn rất nhiều, giống như vô cùng chờ mong và hy vọng đối với vị Hoàng đế đang ở trong cung kia.

Vào thư phòng cung Càn Khôn, thừa tướng Trương Trọng Hân đang giảng dạy cho Hoàng thượng, nhìn thấy hắn tiến đến liền ngừng lại.

“Cố tiên sinh.” Tấn Uông ngẩng đầu nhìn thấy Cố Trường Linh đi vào, bỏ sách trong tay xuống, đứng dậy làm lễ trò dành cho thầy với Cố Trường Linh.

“Hoàng thượng.” Cố Trường Linh thấy Tấn Uông hành lễ với mình, lại hoàn ngược lễ quân thần với Tấn Uông, sau đó quay sang chào Trương Trọng Hân: “Quấy rầy nhị vị.”

“Huynh đến rất đúng lúc, ta vừa dạy hoàng thượng xong bài học hôm nay.” Trương Trọng Hãn ngữ khí ôn hòa nói: “Huynh cũng là quan tâm đến sự học của Hoàng thượng, có gì nói tiếng quấy rầy?”

Cố Trường Linh cười ha hả, thấy Trương Trọng Hãn giao phó Hoàng thượng vài câu rồi quay lưng rời khỏi thư phòng, thầm thở dài một hơi. Làm thừa tướng một nước, tính tình Trương Trọng Hãn vẫn còn có chút nhúng nhường. Nếu là hãn, nhất định sẽ không bỏ đi trong lúc này, ngược lại sẽ tiếp tục ở lại chỗ này giảng giải cho Hoàng thượng.

Mặc dù Tân Ưởng không mấy hiểu nhưng Cố Trường Linh bảo hãn viết theo mẫu chữ của các danh sĩ, hãn vẫn ngoan ngoãn luyện tập cũng không hỏi vì sao. Về mặt chăm chú không nhìn thấy một chút làm cho có lệ nào.

“Người thường thích lấy chữ nhìn người, thật không nghĩ tới người có tài viết thư pháp, cũng có tài mượn thư pháp che giấu tâm tình nội tâm. Là đế vương, không nhất thiết phải làm được điều cao thâm bí hiểm, nhưng không được để cho người khác đoán được vui buồn trong nội tâm của mình.” Trong khi Hoàng đế mới viết được nửa chữ Thần, Cố Trường Linh lại viết hai chữ nữa đưa đến trước mặt Hoàng đế, cất giọng nửa đùa nửa thật: “Hoàng thượng cảm thấy chỉ dựa vào hai chữ này có thể đoán được tính cách của thần không?”

Tân Ưởng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên tờ giấy bên trái viết chữ NHÂN, bên phải viết chữ UY. Nét bút của chữ NHÂN mượt mà thánh thoát mà nét viết của chữ UY lại khí thế thẳng tới trời cao, hoàn toàn nhìn không ra điểm tương đồng.

Hãn trầm mặc nhìn hai chữ này lại đưa mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Cố Trường Linh đang bung tách trà uống, đứng lên vẻ mặt trịnh trọng vái chào Cố Trường Linh: “Tạ tiên sinh giáo huấn.”

Cố Trường Linh đặt chén trà xuống đứng dậy đỡ lấy tay của Hoàng đế, cười híp mắt nói: “Hoàng thượng không cần như vậy. Thần tin tưởng ngài nhất định sẽ làm được điều này thật tốt.”

Khoe khoang chiêu thức ấy, Hoàng đế thấy được thư pháp của hãn tốt đến mức độ nào. Ngày sau nhất định sẽ ngoan ngoãn học viết chữ với hãn.

Tân Ưởng thấy trong mắt Cố Trường Linh tràn đầy tín nhiệm đối với mình, trong lòng có chút cảm động, chưa từng nghĩ Ninh Bình Bá lại xem

trọng bản thân hấn như vậy. Ngay cả hấn lúc này cũng không dám khẳng định mình có thể làm tốt chức vị Hoàng đế này.

Các quý tộc thế gia nhìn mình thế nào, trong bụng hấn hiểu rõ. Thái hậu mời nhiều đế sư giảng dạy cho hấn, cũng phá lệ ân cần với hấn đôi chút, mặt ngoài đối mình kính cẩn, bên trong lại làm cho có lệ, hấn cũng thấy rất rõ ràng, chỉ là chưa bao giờ biểu lộ ra mà thôi.

Hiện tại nhìn thấy Ninh Bình Bá giảng bài cho mình không chỉ có nghiêm túc dạy hấn viết chữ, còn âm thầm nhắc nhở hấn đạo làm vua nhưng không vội vã thể hiện ra ngoài mặt, trái lại càng khiến hấn nảy sinh lòng hảo cảm.

Một người có ý định chuyên tâm nỗ lực học tập, một người có ý định dụng tâm khoe khoang truyền đạt chỉ bảo, hợp lại mới càng tăng thêm sức mạnh. Hơn một canh giờ sau, quả nhiên sư sinh đều vui mừng, Tấn Ưởng thậm chí tự mình tiễn Cố Trường Linh đến tận ngoài cửa, cung kính xưng Cố Trường Linh là “Cố tiên sinh” mà không phải Ninh Bình Bá, tỏ vẻ kính trọng đối với Cố Trường Linh.

Vào ban đêm, sau khi Cố Trường Linh về đến nhà, lại đem chuyện Hoàng đế ra khen ngợi với thê nhi một hồi, nói vị Hoàng đế này tôn sư trọng đạo, thông tuệ có chí khí, là người hiếm gặp.

Hai đứa con trai lần này chẳng có ý kiến ý cò gì, chỉ là trầm mặc lắng nghe. Dương thị cũng sớm nhìn trượng phu ngày một khoe khoang hoang tưởng để tâm tình bay tận đến trời cao như vậy cũng thành thói quen, căn bản cũng không xem đó là những lời nói nghiêm túc. Ai kêu trượng phu nhà mình sau khi về nhà luôn thích tán dương ai tốt, ai đặc biệt tốt, ai tốt vô cùng với nàng cơ chứ. Nếu như lần nào nàng cũng nghiêm túc ghi nhớ thì đầu chắc cũng vỡ ra từ lâu rồi.

Chỉ có Cố Như Cửu sau khi nghe Cố Trường Linh nói như vậy, không kìm được lòng nghĩ, lẽ nào vị Hoàng đế này thật sự có phẩm hạnh tốt như vậy sao?

Cha nàng mặc dù thuộc dạng vô tư vô lự nhưng trong trí nhớ của nàng, những người được cha khen không dứt lời như vậy, từ trước đến nay đều không sai lấy một ly. Những người đó đều đạt được danh vọng địa vị tốt trong triều đình, trong đó có hai người thậm chí đã trở thành danh sĩ.

Kỳ thực nàng nghĩ triều đình nên ban phát một xung hào “miệng thơm” cho cha nàng.

Năm ngày sau, ý chỉ tấn phong Cố Trường Linh làm Ninh Bình hầu chính thức ban ra, kèm theo thánh chỉ còn có phong thưởng của Chu Thái hậu cùng Hoàng đế, đủ loại vật phẩm trang trí, tơ lụa, thu hút không ít ánh mắt người hiếu kỳ.

Bất quá sau đó thánh chỉ lại nói thêm vài câu phong thưởng phân phát đến những người khác trong phủ, vì vậy chức Hầu gia mới được phong tấn của Cố Trường Linh càng thêm thu hút sự chú ý.

Toàn bộ kinh thành bởi vì chuyện tân đế đăng cơ phong thưởng mà ngập trong hân hoan. Chuyện buồn rầu sau khi tiên đế băng hà cũng hoàn toàn biến mất không còn bóng dáng. Điều này cũng làm mọi người nhận thức được rõ ràng triều Đại Phong đã thay ngôi đổi chủ rồi.

Chỉ là bọn họ tạm thời còn chưa xác định vị chủ nhân mới này là một nữ nhân hay một ấu đế chưa thành niên mà thôi.

Qua thêm nửa năm, cuộc sống người dân khôi phục lại như bình thường, hôn tang gả cưới. Giữa Thái hậu và ấu đế cũng không truyền ra chuyện xích mích hay tranh quyền đoạt lợi gì, kinh thành lần nữa trở nên phồn vinh náo nhiệt.

Các tiểu thư công tử trẻ tuổi lại bắt đầu lựa chọn những trò chơi giải trí mà họ yêu thích. Cưỡi ngựa săn bắn, thưởng tranh làm thơ, ngắm hoa, chơi bóng, ném thẻ vào bình rượu, cái gì náo nhiệt thì cứ chơi, nhạc cụ gì vui thì cứ hát.

Dạo này có một tin mới loan truyền trong kinh thành là người của chi thứ ba họ Tư Mã sắp đến kinh thành.

Là một thế gia nhất lưu, chuyện người của Tư Mã gia tới lui, từ trước đến nay đều được mọi người quan tâm để ý. Hiện ở trong kinh thành là chi thứ hai và dòng chính của Tư Mã gia nên chuyện chi thứ ba vào kinh đã trở thành tiêu điểm chú ý của họ.

Nghe nói Lão thái gia chi thứ ba Tư Mã gia có sở thích ham vui, không thích con đường làm quan, nay vì tương lai tiền đồ của con cháu mà buộc lòng nhập vào chi dòng chính và chi thứ hai, không thể không nói là quyền thế đả động nhân tâm.

Chương 5

Tư Mã Hương cảm thấy mình không thích hợp với cuộc sống kinh thành, hơn nữa khí hậu ở đây nóng hơn rất nhiều so với thời tiết mát mẻ quanh năm của vùng đất Đình Châu. Ngoài ra, phong cách ăn mặc của người ở đây cũng khác với Đình Châu làm một người vốn chưa từng đến kinh thành như nàng nhất thời không kịp thích ứng.

Thế nhưng, thân là con cái Tư Mã gia, nàng không thể nói ra những lời này, thậm chí không được phép để người khác nhìn ra nàng đang bối rối khó xử như thế nào. Mục đích tổ phụ dẫn cả gia đình vào kinh lần này là để cầu cạnh con đường công danh cho cha với hai vị thúc bá. Trong khoảng thời gian này, nàng tuyệt đối không thể để gia đình cảm thấy hổ thẹn vì mình.

Cũng chính vì như vậy nên nàng không từ chối khi nghe đường tử Tư Mã Vân muốn dẫn nàng cùng tham gia hội họp, trái lại còn chuẩn bị kỹ lưỡng cho buổi họp mặt lần này.

Địa điểm hội họp là một biệt trang mát mẻ vùng ngoại thành. Tư Mã Hương phe phẩy quạt tròn làm bằng gỗ đàn hương, đè nén cảm giác buồn bực do khí trời oi bức đang dâng lên trong lòng. Đến khi mã xa chậm rãi tiến vào khu biệt trang., nàng mới cảm nhận được chút không khí mát mẻ thổi đến.

Xuống xe ngựa, nàng bước theo sau Tư Mã Linh đi vào bên trong biệt trang, vẫn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng cười đùa từ bên trong truyền ra, có vẻ như bầu không khí rất náo nhiệt.

“Mọi người mau vào đây.” Một thiếu nữ mặc bộ y phục váy sam màu quất vừa nhìn thấy các nàng liền cười tùm tùm bước lại nắm tay Tư Mã Linh, nhưng lại quay mặt sang nói với nàng: “Mau vào trong ngồi chơi.”

Sau một hồi giới thiệu, nàng mới biết được cô gái vừa nắm tay đường tử là tam tiểu thư chi thứ hai Lý gia tên Lý Tĩnh Ngọc. Theo nàng được biết, trong số những người bạn thân chốn khuê phòng của đường tử thì không có vị Lý cô nương này.

Những vị công tử cô nương của Lý gia đứng ra tổ chức buổi hội tụ lần này rất nhiệt tình chào đón nhưng không tạo cảm giác vồn vã. Dù Tư Mã Hương không thích tham gia những buổi tụ hội thế này cũng không tìm ra nửa điểm sai sót.

Nàng nâng chung trà lên khẽ nhấp một ngụm. Hương sen nhàn nhạt truyền vào chóp mũi nàng, thôi tan đi cảm giác nóng bức trên người, ngay cả hơi nóng cũng tan biến không thấy tăm hơi.

Lòng thanh thoi thư thả, nàng mới có tâm tình quan sát các thiếu nam thiếu nữ đang tụ năm tụ ba nói chuyện phiếm hoặc cùng chơi một vài trò nho nhỏ xung quanh.

Đường tử nhỏ giọng khẽ nói vào tai nàng, giới thiệu sơ lược cho nàng biết mấy vị cô nương đây là của nhà nào. May là nàng đã xem qua gia phả của gia đình họ nên cũng hiểu được đôi chút gia thế phía sau của các cô nương này.

“Vị cô nương kia là ai?” Tư Mã Hương đưa mắt nhìn một cô nương ước chừng mười một mười hai tuổi. Vị cô nương này mặc bộ y phục màu vàng ánh hồng bằng lụa mỏng. Tuy chẳng phải là cô nương xinh đẹp nhất trong số những người có mặt ở đây nhưng nàng ta lại thu hút sự chú ý của nàng. Bởi vì ngay khi ánh mắt của nàng lướt qua cô bé ấy, tâm tình bỗng nhiên khoan khoái dễ chịu hơn nhiều, nhất là đôi mắt to tròn sáng long lanh của nàng ta, trông rất trong trẻo linh hoạt hơn hẳn người khác.

“Muội đang nói nàng ta?” – giọng Tư Mã Linh hơi khựng lại. Về mặt dù không thay đổi nhưng ánh mắt lại lộ vẻ khinh thị còn có chút ganh tị và thèm muốn.

Tư Mã Hương nhẹ nhàng gật đầu. Đúng lúc này, cô bé ấy quay sang nhìn nàng nở nụ cười ngọt ngào, đoan trang lại hồn nhiên chẳng chút tà tâm.

“Đó là tiểu thư Cố gia nhất mạch trong kinh.” - Giọng điệu Tư Mã Linh dịu hơn chút, sự ganh tị và khao khát nơi đáy mắt nhanh chóng biến mất chẳng còn bóng dáng – “Tính tình... cũng khá tốt.”

Tư Mã Hương gật đầu. Bên cạnh nàng ta còn một vài cô nương lớn hơn đôi chút, có thể nhìn ra cô bé này người gặp người thích.

Trong khi tỷ muội Tư Mã gia nhỏ giọng thảo luận mọi người thì mọi người cũng tò mò về “người mới”.

“Dung mạo rất xinh đẹp, khí chất cũng xuất trần, không hổ là Tư Mã tiểu thư.” – Tam tiểu thư Hồ gia Hồ Hỉ cũng là bảo muội của nhị tẩu Cố Như Cửu, trước giờ rất thân với nàng.

“Ừ.” – Cố Như Cửu gật đầu đồng ý. Tư Mã Hương có đôi chân mày lá liễu, miệng đỏ anh đào, vẫn chưa tới mười lăm nhưng đáng người uyển chuyển, khí chất xuất trần, so với Tư Mã Linh ngồi cạnh còn hơn mấy phần.

Trầm Thanh Nhiễm và Dương Tích Tuyết ngồi bên cạnh Cố Như Cửu nghe vậy cũng chỉ cười trừ, thấy Cố Như Cửu gật đầu tán thành thì bất đắc dĩ nói: “Bên kia đang chơi ném thẻ vào bình rượu, chúng ta sang đó xem đi.”

“Lại chơi trò ném thẻ vào bình rượu, thật nhàm chán.” – Hồ Hỉ thở dài.

“Thời tiết nóng thế này chơi được trò gì khác nữa.” – Dương Tích Tuyết thấy nàng không vui liền đứng dậy kéo tay nàng lôi đi – “Coi như cùng tụi này sang đó xem đi.”

“Được rồi.” – Hồ Hỉ bất đắc dĩ, cũng mặc kệ Dương Tích Tuyết kéo tay mình đi về phía đó, Cố Như Cửu cũng cụp mắt cười, nối gót đi theo.

Trên thực tế, ngoài việc chơi trò ném thẻ vào bình rượu ra, chơi cờ, làm thơ, thưởng họa hoặc xem hạ nhân đấu võ đều là những trò chơi giải trí thịnh hành vào mùa hè.

Nhất là khi võ sĩ được các thế gia nuôi dưỡng bước ra thách đấu với nhau, các quý nữ công tử thế gia vung vàng bạc vào tiền cược xem võ sĩ nhà nào nuôi khỏe hơn. Thế nên trong khoảng thời gian này, võ sĩ của các gia đình đều dốc toàn lực, mong nhận được số vàng bạc châu báu mà có lẽ cả đời sau này cũng khó kiếm được.

Cố Như Cửu cũng chẳng có ý kiến gì với mấy trò tiêu khiển giải trí kiểu bóc lột sức lực của các tiểu thư thế gia.

Nhà nàng không nuôi loại võ sĩ giác đấu thế này nên không phải võ sĩ tham gia trò thách đấu. Nếu vui thì sau mỗi cuộc tranh tài kết thúc, bỏ chút tiền bạc tham gia vào trò đặt cược náo nhiệt, xem như là phần thưởng cho các võ sĩ tham gia giác đấu.

Sau khi tỉ thí kết thúc, tinh thần hưng phấn của các công tử tiểu thư thế gia cũng dần vơi đi. Mọi người đang lục đục cáo từ nhau ra về thì Tôn tiểu

thư và Ngô tiểu thư lại xảy ra mâu thuẫn, trong lúc gây gổ cũng buông lời khích bác lẫn nhau.

Các tiểu thư công tử Lý gia là chủ nhân của buổi tiệc, buộc lòng phải đứng ra giảng hòa. Tuy cuối cùng trận tranh cãi này không trở nên trầm trọng nhưng đối với những người luôn theo đuổi sự hoàn mỹ mà nói, việc này được xem là chuyện đáng buồn nhất trong buổi tụ hội.

Cố Như Cửu có thể nhận ra điều này hiện lên trên nét mặt của huynh muội Lý gia khi họ tiễn nàng ra cửa.

“Cố tiểu thư!” – Khi Cố Như Cửu đang định bước lên xe ngựa, Lý Hoài Cốc bước đến đưa một hộp gỗ - “Đây là mật đào vừa được hái xuống trong biệt trang. Nếu tiểu thư không chê, hãy mang về ném thử xem thế nào.”

“Đa tạ Lý công tử.” – Cố Như Cửu vươn tay nhận hộp gỗ, rồi xoay người đưa nó cho Bảo Lục – “Lúc này khi ta đi dạo quanh biệt trang, cũng có chú ý đến mấy trái mật đào chín trên cây, chỉ là ngại không dám lên tiếng, không ngờ sau khi buổi tụ hội kết thúc lại nhận được món quà mình mong muốn.”

“Cố tiểu thư thích là tốt rồi.” – Lý Hoài Cốc cười ôn hòa, nhìn Cố Như Cửu bước lên xe ngựa. Mành xe buông xuống, hắn mới xoay người bước vào biệt trang.

Lý Sở Nhu đi theo sau lưng nhỏ giọng nói: “Đại ca, mẫu thân đã định chuyện đính hôn cho huynh.”

Bước chân Lý Hoài Cốc hơi khựng lại, giọng vẫn bình thản: “Huynh biết.”

Thấy Lý Hoài Cốc chẳng phản ứng gì dữ dội, Lý Sở Nhu hơi tiếc nuối, bước theo hắn thêm mấy bước lại không nhịn được tiếp tục lên tiếng: “Cố gia chỉ được tính là thế gia nhị đẳng mạt lưu. Mẫu thân không thích tiểu thư nhà này.”

“Muội nghĩ quá nhiều rồi.” – Lý Hoài Cốc quay đầu lại nhìn muội muội – “Cố tiểu thư năm nay mới mười một tuổi.”

Hơn nữa, cho dù Cố gia chỉ được tính là thế gia nhị đẳng, tiểu thư nhà họ lại tốt hơn hẳn Tôn tiểu thư và Ngô tiểu thư. Chẳng qua mẫu thân cũng là người họ Ngô nên hắn không thể nói những lời này ra miệng.

Cố Như Cửu quay lại viện, mở hộp gỗ Lý công tử đưa, nhìn thấy tám quả mật đào đỏ hồng được xếp ngay ngắn bên trong, kích cỡ các quả đều to tròn bằng nhau, tỏa hương thơm ngọt ngào.

Nàng suy nghĩ một chút, sau đó sai nha hoàn mang sáu quả mật đào đến cho phụ mẫu cùng các huynh tẩu, chừa lại cho mình hai quả.

Ăn xong nửa quả mật đào mọng nước, Cố Như Cửu cũng cảm thấy có hảo cảm với Lý gia nhiều hơn vì đào nhà họ ăn ngon hơn biệt trang nhà mình.

Buổi tối, khi cả nhà đang quây quần bên nhau dùng bữa, Dương thị hăm hở nhắc đến chuyện Cố Như Cửu sai nha hoàn mang mật đào đến chia cho mọi người. Sau khi biết mật đào này do huynh muội Lý gia đưa cho Cố Như Cửu, bà liền im lặng không nói gì thêm nữa, chỉ sai người chuẩn bị một phần trái cây tươi vừa được người trong biệt trang chuyển đến mấy ngày trước, mang sang biếu Lý gia.

Trước nay, Lý gia và Cố gia không có mấy giao tình nhưng cũng không có khúc mắc gì. Bọn họ không cần Lý gia lấy lễ tương giao mà Lý gia cũng không cần bọn họ khom người chào đón, cứ không xa không gần như vậy là hay nhất.

Đêm đó trời đổ mưa to. Sáng hôm sau khi Cố Như Cửu tiến cung diện kiến Thái hậu thì trên đường vẫn còn nhiều vũng nước đọng, mặt trời lơ lửng phía chân trời tỏa ánh nắng chan hòa.

Nửa năm qua, Cố Như Cửu đã vào cung nhiều lần. TT Thái hậu đối với nàng vẫn thân thiết như trước,. Khác biệt lớn nhất chính là lần đầu tiên nàng tiến cung, mã xa của nàng phải dừng cách cung Khang Tuyên một đoạn, bây giờ đã có thể tiến thẳng vào trong, dừng lại cách cổng cung Khang Tuyên một đoạn ngắn.

Khi nàng ở cùng với Thái hậu cũng không giống như khi Thái hậu cho triệu những con gái của các triều thần khác, mà giống như trưởng bối gặp gỡ con cháu trong nhà mình. TT Thái hậu không thăm dò Cố gia qua nàng, nàng cũng không tỏ vẻ lấy lòng Thái hậu hay mưu cầu lợi ích thay những người trong nhà.

Mỗi lần gặp mặt, chuyện được nói đến nhiều nhất chính là nơi nào bán thức ăn ngon và một vài chuyện linh tinh vừa xảy ra trong kinh thành.

Thương cảm Thái hậu luôn cất giấu mọi chuyện trong lòng, không có ai cùng chia sẻ sau nhiều năm nín nhịn, cuối cùng cũng tìm được một cô nương thân trọng lại hiểu chuyện như Cố Như Cửu, cả hai đều vui vẻ thoải mái tán dóc vài ba chuyện linh tinh không đầu không đuôi.

Bởi vì Thái hậu luôn miệng kể cho Cố Như Cửu nghe hết chuyện này đến chuyện khác, mỗi lần gặp mặt lại lôi vài ba chuyện mới ra đàm luận, tình cảm hai người theo đó thân thiết hơn, không còn cảm giác xa cách bởi sự chênh lệch về tuổi tác.

Hôm nay hai người cũng ghé tai nhau nói chuyện phiếm. Thái hậu đang nói đến Mãnh Liêu của nhất đẳng thế gia Lý thị.

Chỉ tiếc Thái hậu chưa nói được mấy câu đã bị thái giám từ cung Càn Khôn chạy đến cắt ngang.

Sau khi Hoàng thượng hạ triều sẽ theo tiên sinh học tập, nhưng chỉ ít phút sau đột nhiên nồm mưa choáng váng đầu, hiện giờ còn đang phát sốt.

Nghe thái giám bẩm báo xong, nụ cười trên mặt Thái hậu vụt tắt. Cố Như Cửu cúi đầu nhìn chăm chăm ngón tay của mình. Hoàng thượng hạ triều đã gần một canh giờ, có sao tới bây giờ mới cho người đến bẩm báo với Thái hậu?

Là bệnh thật hay là Hoàng đế dù còn nhỏ nhưng đã bắt đầu đề phòng Thái hậu?

Chương 6

Trong khoảng thời gian còn mơ mơ màng màng, Tấn Uồng tựa hồ nghe thấy tiếng của Thái hậu nói chuyện với ngự y, chỉ là hấn vô lực mở mắt, cũng không thể nhìn thấy vẻ mặt của Thái hậu lúc này.

Trước khi hôn mê lần nữa, hấn nghe thấy một giọng nói trong trẻo đang khuyên giải an ủi Thái hậu, cũng không biết là cô nương nhà ai...

Khi hấn một lần nữa mở mắt ra thì trời đã tối. Nắng chiều xuyên qua song cửa sổ, một màu hồng bao trùm cả căn phòng. Lúc này Thái hậu đứng bên giường. Người mặc váy màu tím, càng thêm diễm lệ trong ráng chiều.

“Hoàng thượng tỉnh rồi ư?” – Thấy hấn mở mắt, Chu Thái hậu xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình tĩnh: “Cảm thấy trong người thế nào?”

Cung nữ đỡ Tấn Uồng ngồi dựa vào đầu giường, rồi cùng thái giám tổng quản Bạch Hiền lui ra ngoài. Trong phòng an tĩnh chỉ còn lại Tấn Uồng cùng Thái hậu.

“Đề mẫu hậu lo lắng, nhi tử bất hiếu.” – Tấn Uồng che miệng, ho khan một tiếng.

“Hài nhi của ai gia ra đi cũng vào một buổi chiều sắc trời tươi đẹp như thế này.” – Vẻ mặt Chu Thái hậu hờ hững nhìn về phía chân trời, chỗ đám mây đỏ rực như lửa thiêu – “Ai gia đã khóc một ngày một đêm, đáng tiếc hài tử vẫn không thể sống lại được.”

Tấn Uồng nắm chặt lấy chăn dưới thân, cứ đưa mắt nhìn Thái hậu như vậy, không nói gì. Đây là lần đầu tiên hấn nghe Thái hậu tự xưng “Ai gia”.

“Năm đó ta từng nhận được ân huệ của mẫu thân con nên mới lựa chọn con trong số những đứa bé được tiến cung, vì ta cho rằng hài tử của nàng tất có chỗ hơn người.” Mặc dù nàng cũng không để mắt đến mấy người Tư Mã gia, thế nhưng mẹ đẻ Tấn Uồng là Tư Mã thị cũng là một quý nữ thế gia cực kỳ ưu tú. Chỉ tiếc trời ghen tỵ hồng nhan, để nàng sớm hương tiêu ngọc vỡ.

Không ngờ Chu Thái hậu nhắc mẫu thân mình, Tấn Uông kinh ngạc nhìn nữ nhân đứng bên cửa sổ, muốn phân biệt lời này của người là thật hay giả.

“Đế vương không có thực quyền, đối với triều thần mà nói, chẳng qua là công cụ tranh quyền đoạt lợi.” – Chu Thái hậu đi tới bên giường, kéo một góc chăn nhẹ nhàng dếm xuống – “Điều đầu tiên con cần phải học được chính là dùng tâm để nhìn người, cẩn thận hành sự.”

Nói xong những lời này, Chu Thái hậu đứng thẳng người: “Hoàng thượng tuy đã hạ sốt nhưng cần nghỉ ngơi thêm hai ngày cho khỏe hẳn. Ngày mai cũng không cần thượng triều.”

Tấn Uông nằm trên giường, kéo chăn che tận đỉnh đầu, nghĩ đi nghĩ lại những câu Chu Thái hậu mới nói.

Lẽ nào hẳn thật sự là công cụ để các triều thần tranh quyền đoạt lợi sao?

Mấy lão sư kia không ai dụng tâm chỉ dạy cho hẳn, thậm chí còn có người âm thầm nhắc nhở hẳn chớ trở thành Hoàng đế bù nhìn của Thái hậu. Thế nhưng, người nói lời này thật lòng trung thành với hẳn không, hay còn có mưu đồ nào khác.

“Hoàng thượng!” – Lúc Bạch Hiền tiến vào, thấy toàn thân Hoàng thượng đều vui trong chăn, hẳn lo lắng buồn bực lại không dám kéo chăn ra, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng gọi.

Tấn Uông xóc chăn đang che kín mặt ra, trên mặt đã không thấy chút buồn bực nào. Nếu chẳng phải gương mặt còn hơi ửng đỏ, căn bản không ai nhìn ra hẳn có điềm gì bất ổn.

“Lúc trăm ngắt xiu, là Trương thừa tướng cho người đi bẩm báo với Thái hậu?” – Hôm nay hẳn ngắt xiu trong giờ giảng của Trương Trọng Hãn, toàn bộ cung Càn Khôn, ngoại trừ hẳn, chỉ Trương Trọng Hãn có phẩm cấp cao nhất.

“Vâng ạ!” – Bạch Hiền do dự chốc lát, lại nói: “Trương thừa tướng rất lo cho Hoàng thượng, đợi ngự y đến bắt mạch xong mới nhớ đến chuyện đi bẩm báo với Thái hậu.”

Trương Trọng Hãn xuất thân cơ hàn, vì tuổi thơ bái danh sĩ làm đồ đệ, lấy hiếu vào triều, hiện đảm nhiệm chức Hữu thừa tướng ở trong triều. Tuy rằng Hữu thừa tướng không có thực quyền như Tả thừa tướng nhưng hẳn từ

cơ hàn tìm được chỗ đứng và địa vị giữa rừng thế gia trong triều, có thể thấy được chẳng phải người không có khả năng.

Tấn Uởng trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Trương thừa tướng trong triều công việc bề bộn. Sau này nội dung hấn giáo thụ cứ phân bớt cho Cố tiên sinh một phần, tránh để hấn lao lực quá độ.”

Bạch Hiền cúi đầu, trầm mặc lắng nghe.

“Được rồi, hôm nay lúc Thái hậu đến đây, bên cạnh còn dẫn theo ai nữa không?” – Tấn Uởng được cung nữ hầu hạ uống thuốc, đột nhiên nhớ lại lúc bản thân mơ hồ nghe được thanh âm của một tiểu cô nương.

“Hôm nay Thái hậu cho triệu kiến Cố nhị tiểu thư tiến cung. Vì lo Thái hậu quá sốt ruột sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe nên Cố nhị tiểu thư cùng đến đây, chỉ là cách mệnh hành lễ với bệ hạ xong liền rời đi.”

Tấn Uởng nghe vậy gật đầu. Nửa năm qua Thái hậu thường xuyên cho triệu Cố nhị tiểu thư tiến cung nên hấn cũng thường nghe nhắc tên nàng.

Nếu là con gái Cố tiên sinh chắc là tốt.

Tấn Uởng không hỏi nữa. Bạch Hiền đương nhiên cũng sẽ không nói nhiều, chỉ bùi ngùi trong lòng. Cha con Cố gia đều là người có năng lực, người làm cha nhận được kính trọng của Hoàng thượng, con gái lại được Thái hậu ưu ái. Nếu ngày sau Thái hậu và Hoàng thượng bất hòa, chẳng biết cha con bọn họ nên xử sự thế nào.

Mấy ngày gần đây Cố Trường Linh có phần nhàn nhã vì Hoàng thượng ngã bệnh, để sự là hấn cũng được nghỉ theo. Trong lúc rảnh rỗi liền dẫn theo tử ra ngoài ô kiểm tra hộ vệ nhà mình nuôi.

Thế gia trong kinh thành, phạm không quá mức nghèo túng, đều có thể nuôi một ít hộ vệ để làm ruộng cho nhà mình hoặc chăm sóc biệt trang. Nhiều thì hơn một nghìn đến khoảng vạn người, ít thì mấy chục mấy trăm người. Những hộ vệ này cũng không được cấp dân tịch thông thường mà là “tài sản riêng” của các thế gia.

Danh sách hộ vệ đăng ký dưới danh nghĩa Cố Trường Linh không nhiều lắm, chỉ có chừng tám trăm người, cộng với hai trăm tên hộ vệ là của hồi môn của Dương thị mang tới, tổng cộng số hộ vệ của cả gia đình bọn họ

cũng tới một nghìn người. So với những đại thế gia như Lý gia, Tư Mã gia... mấy con số này chỉ được xem là số lẻ.

Cổ Như Cửu lần đầu biết nhà mình cũng nuôi “tư binh”, cả người đều ngây ra vì sợ. Sau nàng mới chậm rãi nghe ngóng được các thế gia đều có thể nuôi hộ vệ như vậy, thiên hạ thái bình giúp nhà chủ nhân làm ruộng, trông nhà hộ viện, thiên hạ đại loạn thì được chủ nhân trang bị vũ trang.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao triều đại suy ngã đổi ngôi mà thế gia vẫn có thể đứng vững không suy. Thế gia vững như thiết, hoàng triều như nước chảy, khó trách những gia tộc như Tư Mã gia, Lý gia lại kiêu căng như thế.

Những điều nàng học được trong lịch sử lúc trước cũng từng có thời kỳ thế gia hưng thịnh. Chỉ là về sau, bởi vì tập trung dần vào hoàng quyền, các thế gia từ từ mất đi địa vị, cuối cùng tiêu tán trong nước lũ lịch sử, trở thành những danh môn trống rỗng chỉ có mỹ danh không có thực quyền.

Tuy vẫn được xưng tụng thế gia nhưng hưng suy vinh nhục đều thất chặt trên người của đế vương, không còn vinh quang như ngày xưa.

Theo Cổ Như Cửu, thời điểm hiện tại của vương triều Đại Phong nàng đang sống đã là thời kì thế gia bước vào chiều hướng suy sụp. Hoàng thất đã nắm giữ binh quyền chủ yếu, các thế gia tuy còn được phép nuôi hộ vệ nhưng số lượng lại phải đăng ký, lập danh sách bẩm báo với triều đình. Thậm chí ngay cả các vật dụng được chế tạo bằng đồng sắt cũng bị hạn chế về số lượng, không được tùy tiện vượt quá mức quy định, bằng không sẽ bị gán tội danh “mưu phản”.

Hoàng thất như con ếch ngồi trong dòng nước ấm mà các thế gia ở kinh thành là vinh hoa phú quý, đã rơi vào trong cái miệng ếch này vẫn vô tri vô giác không hề nhận ra.

Cổ Như Cửu thâm hiểu rõ, đây là diễn biến tất yếu trong dòng lịch sử, nàng không thể làm gì để đẩy ngã bánh xe lịch sử được.

Huống chi lấy địa vị Cổ gia ở kinh thành, thế gia hưng thịnh cũng tốt, hoàng gia quật khởi cũng được, đối với bọn họ mà nói cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

Nói khó nghe một chút thì Cổ gia bất quá là chóp đỉnh của chiếc bình thế gia tôn quý mà thôi. Gần trăm năm trước, Cổ gia sa sút nghiêm trọng, thiếu

chút nữa bị đá ra khỏi hàng thế gia. Về sau, Hoàng đế tiền nhiệm xem trọng gia phả hàng thế gia, Cố gia may mắn có hai người đủ khả năng nhận được trọng dụng từ Hoàng đế, mới miễn cưỡng chen vào hàng thế gia mặt lưu nhị đẳng.

Từ đó về sau, ảnh hưởng của thế gia đối với triều đình bắt đầu giảm sút, địa vị hoàng gia tăng bay lên. Mặc dù oán thâm tổ tông bước sai một bước, Cố Như Cửu có lý do hoài nghi trong chuyện để cho thế gia dần dần đi vào chiều hướng suy tàn này, hai vị tiền bối kia chắc chắn cũng có nhúng tay vào.

Mỗi khi nghĩ đến điều này, Cố Như Cửu chỉ hít sâu một hơi lấy tinh thần, sau đó nghiêng đầu đi làm quý tiểu thư hạnh phúc vui vẻ của nàng. Chuyện có chiều sâu lý tưởng như thế, một cô gái mảnh mai như hoa thì không cần phải nhọc lòng quan tâm làm gì.

Dù sao chỉ cần người nhà nàng bình an là tốt rồi. Những người khác làm sao nàng không xen vào.

Sau khi đến biệt trang, nhóm người Cố Như Cửu được mọi người ở đây nhiệt tình chiêu đãi, nàng cùng hai vị huynh trưởng cưỡi ngựa dạo quanh, nhưng do thời tiết oi bức đành quay về nhà tránh nóng.

Cố Trường Linh đang nghe người quản lý trang hồi báo thì nhìn thấy mấy đứa con đi tới, lại cười nói: “Biết ngay là mấy đứa không chịu được thời tiết nóng bức như này, nhanh lại đây uống chút canh giải nhiệt.”

Uống xong canh, Cố Như Cửu ôm chầm lấy hai người huynh trưởng, muốn nghe hai huynh kể chuyện linh tinh trong triều.

Cố Chi Vũ bước chân vào chôn quan trường từ hai năm trước, hiện giữ chức ở Hồng Lư Tự, cái chỗ này ngày thường tương đối thanh nhàn, tương đương với bộ phận thư ký ngoại giao đặc biệt cho cá nhân Hoàng đế. Khi các tiểu quốc xung quanh tiến cống cho Đại Phong thì việc đầu tiên là không được phép mạo phạm quan viên Hồng Lư Tự.

“Làm gì có chuyện vui đâu.” – Cố Chi Vũ cười cười: “Hoàng thượng sau khi đăng cơ, đã có mấy tiểu quốc phái đặc sứ vào kinh tiến cống, vài tiểu quốc ở xa hơn một chút thì còn đang trên đường đến. Bất quá đây đều là những nơi lạc hậu bần hàn, cũng không phải địa phương đáng để nhắc đến.”

Cố Như Cửu đưa tay bưng mặt nói: “Không được nhắm mắt tự mãn, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, có đúng không ạ?”

Thấy bộ dáng muội muội như vậy, Cố Chi Vũ cười đưa tay vuốt tóc nàng: “Yên tâm đi, chuyện trong triều đều có dự tính trước cả rồi.” Triều đình đương nhiên không thể nào thực sự yên tâm những tiểu quốc xung thần, chẳng qua có một số việc cũng không biểu hiện rõ ra mặt mà thôi.

Cũng may thấy hấn không nói tiếp, muội muội cũng không khẳng khẳng hỏi nữa, Cố Chi Vũ thầm thở phào nhẹ nhõm trong bụng.

Cố Như Cửu thấy bộ dáng thở phào yên tâm của đại ca, cười thầm, mang theo mấy nha hoàn đi dạo trong viện một lát. Sau khi rời khỏi đây, nhìn thấy mấy đứa bé lúp xúp ló ló ở ngoài cửa viện nhìn trộm vào trong, nàng bảo Bảo Lục mang vài cái bánh ra cho tụi nó.

Hôm nay khí trời oi bức dị thường, nàng căn bản không muốn ăn uống gì. Loại thời tiết này, bánh điểm tâm để lâu không ăn sẽ rất nhanh thiu, không bằng mang cho tụi nhỏ ăn no bụng.

“Tiểu thư!” – Bảo Lục đưa bánh xong liền quay về, đang định lên tiếng nói gì đó thì thấy góc tường đột nhiên nháy ra vài con chuột xám đen thui, khiến nàng sợ biến sắc, vội vàng che trước mặt Cố Như Cửu.

Cũng may mấy con chuột này không chạy đến chỗ gần người, mà hoảng hốt lủi ra ngoài viện chạy mất, mấy người hộ viện ngoài cửa chạy theo đuổi bắt.

“Hai ngày này đã xảy ra chuyện gì nhỉ, nô tỳ vừa nghe mấy đứa bé nói, dạo này cứ hai ba ngày lại có chuột xông ra từ góc tường, trong trang nuôi chó cũng thường phát điên.” – Bảo Lục nói đến đây, ngẩng đầu nhìn trời một chút – “Hôm nay thời tiết nóng đến mức ngay cả súc vật cũng chịu không nổi.”

Nghe thấy Bảo Lục oán giận như vậy, Cố Như Cửu giật mình trong lòng, mơ hồ nghĩ ra có gì đó không đúng.

Chương 7

Trên đường về nhà, Cố Như cửu quan sát xung quanh, phát hiện không chỉ chuột, chó hoang loạn điên đại mà ngay cả chim muôn trong rừng cũng bát nháo một cách khác thường. Thậm chí, trên đường còn có rắn và thỏ đột nhiên từ trong bụi rậm xông ra, khiến lòng nàng bất an lo lắng.

Cố Trường Linh vốn xuất thân danh gia vọng tộc, được giáo dưỡng từ nhỏ, nên dễ dàng nhận ra điểm bất thường này, đến khi hắn thấy một con cá từ ven đường mương nước bỗng nhảy lên bờ tự sát, liền ý thức được tình hình trước mắt không ổn.

Vốn được ăn học đàng hoàng, đương nhiên khi nhìn thấy những chuyện xảy ra bất thường kiểu này sẽ không cho rằng đây là trời đang trách phạt mà đoán có thể do khí trời oi bức dẫn đến tình trạng này.

Hôm nay khí trời oi bức khác thường, phảng phất giống như bọn họ đang bị ném vào trong một chiếc xúng hấp, bằng không hắn cũng không mang theo con gái đến cái biệt trang này, nào biết biệt trang cũng không mát mẻ hơn bao nhiêu, còn phải chịu thêm cảnh gà chó kêu inh ỏi chói tai.

Cố Chi Vũ cười ngựa rơi lại phía sau Cố Trường Linh chừng nửa thân ngựa, chân mày cau lại, nét mặt nghiêm nghị; từ khi hắn sinh ra đến nay chưa bao giờ trông thấy sự việc quái lạ như vậy, khó tránh nổi nghi hoặc dấy lên trong lòng.

“Phụ thân...” – Khi hắn nhìn thấy lại có mấy con sóc chạy đến, rốt cục nhin không nổi lên tiếng.

“Trở về rồi nói.” – Cố Trường Linh trầm mặt, quát roi ngựa rõ mạnh – “Mau về nhà thôi!”

Cố Như Cử nhận thấy tốc độ mã xa nhanh hơn, lòng mơ hồ lo âu, thở dài một hơi, cũng may cha và các ca ca cũng nhận ra điểm bất thường đang xảy ra, sau khi trở về nàng cũng nên góp vài lời mới được.

Ngay từ đầu nàng hoài nghi đang xảy ra dịch chuột, nhưng kinh thành chưa từng xảy ra hạn hán và ngập lụt, hơn nữa nơi này tập trung thế gia và hoàng tộc cho nên hàng năm đều tiến hành các phương pháp phòng nạn

dịch hạch. Nếu quả thật xảy ra tình huống này cũng không đến mức phải cuống cuống lo lắng.

Điều nàng lo lúc này không phải dịch chuột mà là địa long trở mình.

Tuy rằng trong “Địa lý chí” cũng không có ghi chép những cơn địa chấn liên quan tới kinh thành, nhưng thời gian va chạm và di chuyển của các địa tầng, có đôi khi sẽ cách xa nhau mấy nghìn năm thậm chí là mấy vạn năm, ai biết địa giới của kinh thành này có phải bị vẩy trên dải địa chấn hay không?

Thế nhưng chẳng lẽ muốn nàng nói với phụ thân cái gì là “dải địa chấn”? Mấy kiến thức này đương nhiên không thể nào lý giải được rõ ràng vào thời điểm này, mà điều quan trọng hơn chính là, ngộ nhỡ nàng đoán sai thì sao, nếu đây chẳng phải điềm báo hiệu sắp xảy ra động đất thì làm sao bây giờ? Chuyện này dễ khiến người dân hoang mang, ai dám nói lung tung chứ?

Cố Trường Linh vội vã dẫn con gái về nhà, mới vừa vào nội viện, đã bị con gái chạy theo gọi lại.

“Cha!” – Cố Như Cửu lôi tay áo Cố Trường Linh, một đôi mắt mở to tràn ngập mù mịt mênh mông – “Con từng thấy trong ‘Kỳ văn lục’ nói chim bay không trở về tổ, chuột hốt hoảng chạy khỏi hang, cá dưới nước nhảy lên bờ, chó sủa chim bay chính là điềm báo rồng đang ngủ bỗng trở mình. Ngày hôm nay, những hiện tượng chúng ta thấy trên đường...”

“Kỳ văn lục...” – Cố Trường Linh nhìn cô con gái nhỏ, hơi chột dạ, quả thật “Kỳ văn lục” có miêu tả những hiện tượng này, những gì hôm nay nghe thấy có thật đúng như những gì miêu tả trong sách?

“Kỳ văn lục” là một trong những tàn thư của Cố gia, bên trong miêu tả rất nhiều chuyện cổ kỳ dị, địa long trở mình cũng là một câu chuyện được ghi chép trong đó.

Vội vã mở “Kỳ văn lục” ra tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy nội dung liên quan đến hiện tượng địa long trở mình, Cố Trường Linh từ trước đến nay luôn vui vẻ lạc quan cũng trở nên trầm ngâm, vô cùng chăm chú. Chuyện này hẳn biết mà không báo cũng không ai hay biết, nhưng nếu thật sự xảy ra, hẳn chỉ sợ quãng đời còn lại sẽ áy náy không yên. Nhưng báo lên sẽ gây khủng hoảng cho bá tánh trong kinh thành, nếu động đất không xảy ra như lời tuyên cáo, như vậy Cố gia bọn họ sẽ rơi vào khốn cảnh.

Tiền thoái lưỡng nan trước sau đều khó đôi đường. Cố Trường Linh nắm chặt thư tịch phiếm hoàng trong tay, đứng lặng tại chỗ không nhúc nhích.

“Cha!”

Hắn quay đầu lại, nhìn ấu nữ đứng ở sau cửa, lộ đầu vào trong, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn: “Cha, cha làm sao vậy?”

Cố Trường Linh đi tới cạnh con gái, khom người nửa ngồi nửa đứng nhìn con gái, bàn tay ấm áp sờ mái tóc đen huyền trên đỉnh đầu nàng: “Chuyện thành công mới có thể cứu vớt bách tính toàn thành, thất bại lại có thể đẩy cả nhà chúng ta xuống bùn, con nói cha nên làm thế nào?”

Chuyện này căn bản không có ghi chép trong sử sách. Chỉ có báo và không báo, báo sẽ gây ra rung động toàn thành, không báo có lẽ sẽ trở mắt nhìn toàn thành rơi vào trong cảnh thiên tai.

Nói xong những lời này, hắn thấy vẻ mặt con gái nghi hoặc không khỏi bật cười. Nàng vẫn còn con nít, tuy là người đầu tiên đoán được đây có lẽ là điềm báo của một trận động đất nhưng đâu biết được động đất đáng sợ như thế nào.

“Muốn thì cứ làm thôi.” – Dương thị chẳng biết đã đứng ở nơi cửa từ lúc nào, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt nhìn nam nhân đã sát cánh cùng mình hơn hai mươi năm: “Cho dù có thất bại, bất quá cha con ông không thể tiếp tục làm quan trong triều. Năm đó tổ tiên Cố gia có thể từ hai bàn tay trắng trở thành gia tộc hưng thịnh một thời, con cháu đời sau của chúng ta cũng có thể làm được.”

Cố Trường Linh ngẩng đầu nhìn về phía vợ cả, phía sau của nàng còn có con dâu và nhi tử, hiển nhiên bọn họ đều đã biết chuyện gì đang xảy ra.

“Phụ thân.” – Cố Chi Vũ và Cố Tồn Cảnh đi tới trước mặt Cố Trường Linh, đồng thời thở dài nói: “Nam nhi Cố gia, tự lấy bách tính làm trọng.”

“Tốt, tốt, tốt!” – Cố Trường Linh nói liên tục ba chữ tốt, nét mặt lộ ra vẻ tự hào – “Con đã nói như vậy, lo gì Cố gia ta không hưng thịnh.”

“Dạ.” – Cố Như Cửu cũng gật đầu theo – “Đa số thắng thiểu số, chúng ta buôn bán lời rồi.” – Nàng kéo vạt áo Cố Trường Linh nói: “Hơn nữa con tin

cha không sai.”

Định đã xong, lòng Cố Trường Linh cũng thoải mái buông lỏng hơn nhiều, quay sang Cố Như Cửu cười: “Vậy mọi người ở nhà chờ cha trở về nhé.”

Sau khi Cố Trường Linh cầm sách tiền cung, Dương thị lại bắt đầu bận rộn, vừa sai hạ nhân đem những món đồ đáng giá dời từ trong kho phòng ra bên ngoài, sau đó mang theo bọn hạ nhân ra vùng ngoại ô.

Trong kinh thành thấy Cố gia bỗng nhiên sốt sắng như vậy cũng không hiểu rõ vì sao, chẳng nhẽ họ muốn dọn nhà đi hay là thế nào? Cả một gia đình đều dọn ra vùng ngoại ô hết ư?

Trần gia, Hồ gia, Dương gia và cả Trương gia vốn rất thân thiết với Cố gia cũng đều nhận được tin từ Cố gia truyền đến, tuy rằng hoài nghi, nhưng thấy Cố gia nghiêm túc như vậy, cũng cho rằng thà tin là có còn hơn để sự việc xảy ra mới tiếc nuối, cũng lục đục đóng gói những món đồ quan trọng đưa đến đội ngũ nhà Cố gia dời ra ngoài kinh thành.

Sắc trời dần tối, Cố gia cùng với hậu bối các nhà thân thích ngồi bên trong lều mới dựng, không cảm thấy chút buồn ngủ nào, chờ người nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời.

Kỳ quái hơn chính là gà gáy buổi sáng, chó sủa vùng ngoại ô, thế nhưng hiện tại ngay cả một âm thanh cũng không có, cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy, yên tĩnh đến lạnh người.

Dương thị mang theo các nữ quyến đợi trong lều, trong mắt không chút hoảng loạn cùng khủng hoảng.

“Mẫu thân, có tin liên quan đến chuyện sẽ xảy ra động đất, Hoàng thượng đã phái người ra roi thúc ngựa truyền tin đi khắp nơi trong kinh thành. Các thôn trang lân cận cũng bắt đầu có phòng bị.” – Cố Chi Vũ khắp người đầy bụi bặm từ bên trong thành chạy ra, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi rã rời – “Chỉ là, vẫn còn một vài thế gia vẫn chưa chịu di chuyển, trong kinh thành đã có những tin đồn gây tranh cãi về phụ thân.” – Nói xong, hắn đưa lên bố cáo do khâm thiên giám dán ra.

“Không cần để ý đến những lời đồn đãi này.” – Dương thị uống một ngụm trà tĩnh tâm, nước trà đã nguội, thế nhưng trong hoàn cảnh này nàng

cũng không rảnh suy xét đến: “Người Cổ gia chúng ta, chỉ cần làm chuyện không thẹn với lương tâm là được.”

Cổ Như Cửu ngồi xuống bên cạnh Dương thị, cũng không có tâm tư nói chuyện phiếm với các tiểu cô nương của mấy nhà thân thích. Nàng phát hiện xung quanh không có lấy một tiếng động thì trong lòng càng ngày càng khẩn trương, không kiềm được âm thầm cầu khẩn, hy vọng cơn động đất này không quá nghiêm trọng, sự xung đột của các tầng địa lõi không kéo quá dài, như vậy cũng hạn chế thương vong xuống mức thấp nhất.

Khi những người khác ngồi ở xung quanh không chú ý, nàng cầm bó cáo đại huỳnh mang về nhìn thoáng qua, hiểu được bó cáo này mang màu sắc thần thoại.

Đại ý bó cáo là ngày hôm trước Hoàng đế nằm mộng thấy tổ tiên báo mộng cho ngài, vì thấy ngài là người thừa kế thích hợp, nói cho người biết sắp tới trong kinh sẽ xảy ra đại sự, cần sớm chuẩn bị sẵn sàng. Sau khi Hoàng thượng tỉnh lại, trong lòng vô cùng bất an, mới sai khâm thiên giám ngày đêm quan sát thiên văn, phát hiện kinh thành có địa long hiện ra. Mà lúc này Ninh Bình Hầu cũng phát hiện hiện tượng bất thường là những dấu hiệu động đất, vì vậy thông tri với bá tánh để mọi người hai ngày này cần cẩn thận đề phòng địa long chuyển mình, làm tốt công tác phòng bị.”

Bó cáo này nêu ra hai trọng điểm, một là xảy ra địa chấn cũng chẳng liên quan gì đến Hoàng thượng, nếu không thì sao tổ tiên lại báo mộng cho Hoàng thượng, báo trước sẽ có động đất? Có thể thấy được các bậc tổ tông trước đây đều phụ hộ Hoàng thượng, phù hộ vương triều Đại Phong.

Cho nên lúc này ở trước mặt người Cổ gia, bọn họ cũng tỏ ra khách khí, cật lực đè nén sự bất mãn, tỏ ra khiêm tốn tư thái lễ độ miễn làm mất mặt Trương gia.

Trên mảnh đất trống ở Khâm Thiên giám thuộc hoàng cung, Chu Thái hậu, Tấn Uông, Cổ Trường Linh và mấy trọng thần trong triều kẻ ngồi người đứng ngóng cổ chờ đợi, trước mặt bọn họ bày một máy đo địa chấn được chế thành từ đồng tinh khiết, chỉ là cái máy đo địa chấn này từ đầu tới đuôi hoàn toàn không có chút động tĩnh gì.

Tấn Uông rất tin lời Cổ Trường Linh, trước những áp lực lớn đang nhắm vào, hẳn biết rõ điều này vô cùng mạo hiểm, thậm chí có khả năng đắc tội

một vài thế gia. Mặt khác nếu động đất thật sự xảy ra mà hắn lại không làm gì, hậu quả lại càng trầm trọng.

Hắn không muốn trở thành đề vương lưu trong sử sách là “bị trời trách phạt”.

Đêm đã qua hơn phân nửa, máy đo địa chấn vẫn như cũ, không có bất kỳ động tĩnh gì. Ánh mắt của mấy trọng thần nhìn sang Cố Trường Linh càng ngày càng không tốt, ngay cả Trương Trọng Hân cũng lên tiếng nói: “Thọ huynh, ta thấy lần này chỉ là hiểu lầm. Hiện tại đã sắp sang giờ mẹo rồi, Hoàng thượng lại bệnh mới vừa khỏe, ở bên ngoài quá lâu, chỉ thêm trầm trọng, chi bằng...” – Hắn vẫn chưa dứt câu đã thấy mặt đất dưới chân bắt đầu rục rịch.

“Ầm... ầm... ầm...” – Trên máy đo địa chấn trong chầu đồng ngập nước là kim long bay phượng rơi vào phía dưới chầu.

Tấn Uông đang ngồi trên ghế cũng đứng vụt dậy. Lúc này đất đai bắt đầu rung chuyển dữ dội, nếu không phải Bạch Hiền và Cố tiên sinh đứng phía sau đỡ lấy, hắn thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Toàn bộ trời đất bỗng chốc quay cuồng, giống như đang rơi xuống luyện ngục.

Chương 8

Khi thiên tai xảy ra, con người bỗng trở nên quá nhỏ bé. Bất kể là thế gia hay bách tính bình thường, đứng trước trời đất đều được đối xử giống như nhau.

Mặt đất rung lắc dữ dội, không vì những cơn la hét khóc than mà chậm lại. Trái lại tầng địa chất gãy đổ nghiền ép vẫn càng lúc càng mạnh hơn, phảng phất như trời đất đang chao lộn.

Mọi người tựa hồ nghe được tiếng âm âm từ dưới đất truyền lên, thanh âm đáng sợ này làm không ít người đang chạy trốn cũng quỳ rạp xuống đất, khóc cầu trời xanh bỏ qua tánh mạng của bọn họ.

Không biết cự long trở mình mệt mỏi hay là dân chúng khẩn cầu có hiệu quả, cơn địa chấn rốt cuộc cũng ngừng lại. Thế nhưng không ít những gian nhà kiên cố giờ đã trở thành một đồng phế tích, chung quanh vang lên những thanh âm kêu gọi người thân.

Trải qua cơn động đất đáng sợ, dân chúng tuy rằng tổn thất một ít tài sản nhưng trong nội tâm tràn đầy cảm kích đối với Hoàng thượng. Nếu không phải Hoàng thượng nhân đức, được tổ tiên báo mộng hôm trước, sợ rằng lúc này bọn họ còn ngủ say và bị vùi thây trong đồng đổ nát này, nào giữ được tánh mạng, đừng nói bảo vệ được tài sản trọng yếu của mình.

Không biết là ai hô to một tiếng: “Hoàng thượng vạn tuế!” dẫn tới vô số dân chúng quay về phía hoàng cung quỳ rạp xuống dập đầu tạ ơn, hận không thể lập nên khối bài vị trường sinh cho Hoàng thượng. Về phần chuyện Hoàng đế chỉ có mười ba tuổi, hơn nữa trong tư duy bách tính vốn đã sẵn bản tính sùng bái với hoàng gia, thì những điều này căn bản không phải đại sự gì.

Bọn họ mặc kệ lão Hoàng đế hay ấu đế, xấu xí hay đẹp đẽ, dù sao Hoàng thượng mới đăng cơ đã được tổ tiên phù hộ còn báo trước hiểm nguy, làm cho toàn bộ bách tính kinh thành tránh được một kiếp nạn tai, như vậy đã nói rõ Hoàng thượng chắc chắn là một đấng anh minh.

Thế nhưng trong kinh thành vẫn có một vài thế gia vọng tộc không được may mắn như thế, một số thế gia không tin tưởng, và vài hộ bách tính bình

thường vẫn ngủ ở trong nhà, bởi vì tự trong thâm tâm của bọn họ đều xem tiểu Hoàng đế chẳng làm được đại sự gì.

Cho nên trong lúc bọn họ đang mơ màng ngủ, bỗng thức giấc bởi mặt đất rung động mạnh, cho dù đại đa số đều được các nô bộc trung thành bảo vệ mà tránh được kiếp nạn, thế nhưng vẫn không thoát khỏi thương vong tài sản, tổn thất đương nhiên cũng nhiều vô số kể.

Người của chi thứ ba Tư Mã gia cũng tổn thất không nhỏ, đứng nhìn phủ đệ bừa bộn, trong lòng vẫn còn hoảng sợ không thôi.

Tư Mã Linh đứng giữa đám người, trên mặt vẫn còn nhem nhuốc nước mắt, búi tóc tán loạn, không còn chút lãnh tĩnh kiêu ngạo thường ngày. Tư Mã Hương đứng bên cạnh nhỏ giọng an ủi nàng, thế nhưng bản thân cũng không khá hơn bao nhiêu, không chỉ tóc rối như mớ bông bong, mà quần áo còn dính bụi bặm, thê thảm không nói ra lời.

Bây giờ Tư Mã gia chật vật nói không nên lời, nhà bọn họ lẽ ra thuộc mẫu tộc của tiểu Hoàng đế, nhưng bọn họ chẳng mấy thân cận cùng tiểu Hoàng đế, thậm chí cảm thấy nhục nhã trước sự hồ đồ của đế vương, cho nên gần nửa năm qua chẳng qua chỉ cố làm đủ lễ quân thần mà thôi, chẳng có chút tình nghĩa nào đáng để nói đến.

Mà điều quan trọng hơn là tiểu Hoàng đế tựa hồ chỉ thân cận tân quý cùng mấy thế gia không mấy hiển hách, điều này càng khiến bọn họ sinh lòng bất mãn. Chuyện động đất lần này, bọn họ cũng không để ý đến. Nơi này chính là mảnh đất mấy triệu đầu hưng thịnh, tính ra đã gần nghìn năm, chưa bao giờ nghe nói đến chuyện xảy ra động đất, làm sao có thể nói động là động ngay được?

Tiểu Hoàng đế chẳng qua hồ đồ nằm mộng, lại nghe theo mấy lời khoác lác của Cố gia, còn tin rằng có thật, cho dán bố cáo khắp nơi làm nhiều loạn nhân tâm.

Cùng lâm vào thảm trạng ngoài Tư Mã gia ra còn có Lý gia, dưới ảnh hưởng của hai gia tộc này, còn có mấy nhà không có động tĩnh rục rịch khác nên trở thành mấy nhà bị tổn thất nghiêm trọng nhất sau cơn động đất.

Còn chưa kịp đau khổ, trong cung lại cử người xuống nói là khoảng thời gian này vẫn còn dư chấn của trận động đất, e sợ địa long vẫn chưa chịu yên giấc ngủ say, hy vọng các vị chú ý cẩn thận.

Mấy đại thế gia lúc trước không thèm để ý đến lời nói của tiểu Hoàng đế, lúc này ngoảnh đầu lại liếc nhìn phủ đệ nhà mình rồi như mớ bong bóng, đành phải sai người hầu dựng lều, chận vật bước vào nghỉ tạm.

Quả nhiên, mấy ngày kế tiếp còn xảy ra thêm vài cơn động đất nhỏ, có đôi khi cũng rung lắc mạnh, khiến cho mọi người ai nấy cũng không dám ngủ say, hễ có chút rung động là lập tức giật mình tỉnh giấc.

Chuyện đáng mừng chính là nhờ đã được thông báo từ trước, những gia đình gánh chịu tai ương chỉ thuộc địa phận kinh thành, số người thương vong cũng không nhiều, chỉ vài căn nhà cùng đường xá gãy sập, tổn thất tài sản mà thôi. Cũng may quốc khố Đại Phong chẳng thiếu tiền, sau khi bộ hộ tiến hành công tác thống kê sơ lược tổng thể, nhanh chóng thông qua một khoản tiền cứu tế khẩn cấp.

Hành động này lại giúp tiểu Hoàng đế thu được không ít nhân tâm. Thậm chí cũng bởi vì chuyện này, hắn cũng có quyền phát biểu ở trong triều, không biết là bởi vì hắn được dân tâm hay là các triều thần sau khi bị kinh hách mà xóa bỏ mọi mối nghi ngờ đối với chuyện được tổ tiên báo mộng khó hiểu vừa rồi.

Bọn họ lúc này, nói đến quỷ thần, có lẽ trong lòng vẫn còn kính nể và kính sợ. Hơn nữa rất nhiều người đọc sách tự xưng là không tin thần, không bái thần, thế nhưng lại vô cùng sùng bái và kính trọng đối với tổ tiên nhà mình.

Từ lúc Cố Trường Linh mang theo quyển “Kỳ Văn Lục” tiến cung đến tận lúc này, Cố Như Cửu vẫn không thấy bóng dáng cha quay về. Đến khi dư chấn không còn nữa, Cố Như Cửu theo mẫu thân cùng hai vị huynh tẩu lên mã xa quay về thành, mới nhìn thấy bóng cha đứng ở cửa thành đón bọn họ.

Trải qua mấy ngày sửa chữa, kinh thành đã không còn vẻ hỗn độn như hồi vừa xảy ra thiên tai, tuy người đi đường có ít đi so với lúc trước nhưng đã khôi phục trật tự bình thường, các cửa hàng dọc theo các con phố cũng bắt đầu mở cửa, hàng hóa đủ chủng loại bày biện la liệt trên sạp.

Nhìn thấy quang cảnh trước mắt thế này, Cố Như Cửu âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may tiểu Hoàng đế là người quyết đoán, lỡ như cha nàng

gặp phải một Hoàng đế nhất gan sợ phiền phức, tai nạn lần này sẽ gây ra hậu quả không thể cứu hồi.

Cảm tạ trời đất, ánh mắt nhìn người của cha nàng đúng là không chê vào đâu được. Tiểu Hoàng đế là người có gan dám đương đầu khó khăn, đồng thời trong lòng cũng nghĩ đến an nguy của bách tính.

Nếu như tiên đế còn đang tại thế, việc này cha nàng không chắc có thể làm được thuận lợi như vậy.

Phòng ốc trong Ninh Bình Hầu phủ cũng không bị phá hư quá nhiều. Vật bài biện trong phòng tuy có bị hư hại nhưng vật đáng tiền đã được bọn họ di dời ra ngoài nên dọn dẹp một chút là có thể ở.

“Người của công bộ đã đến xem xét cả rồi, phủ đệ của chúng ta có thể an tâm tiếp tục ở.” – Cố Trường Linh tuy khuôn mặt đầy mệt mỏi nhưng khi nhìn thấy vợ và con cái cũng bất giác vui vẻ cười, kể sơ lược chuyện bản thân trong mấy ngày qua, vừa chỉ huy người dọn đồ vào trong nhà.

“Cha, lúc vừa vào thành, hình như con thấy có chỗ phát cháo, có nhà chúng ta và mấy tộc huy thế gia khác nữa.” – Cố Như Cửu nắm tay áo Cố Trường Linh, bước qua cánh cửa thật cao – “Là phát cơm miễn phí cho bách tính sao?”

“Cửu Cửu thật thông minh.” – Cố Trường Linh càng nhìn con gái, càng nghĩ con gái là đại phúc tinh. Nếu không phải con gái nhắc nhở hần, chỉ sợ hần cũng không nghĩ ra chuyện động đất này – “Nhà chúng ta cùng mấy nhà khác đã sớm có chuẩn bị nên không tổn hại bao nhiêu, phát chút cơm canh cũng là tích đức cho đời sau.”

“Dạ.” – Cố Như Cửu nặng nề gật đầu, lại cất tiếng ngọt ngào: “Cha thật tốt!”.

Nhận được lời khen tặng của con gái, Cố Trường Linh càng vui vẻ, khom lưng ôm tiểu nha đầu, để Cố Như Cửu ngồi trên khuỷu tay mình, sau đó cười ha hả nói: “Ngày mai cha dẫn con tiến cung diện kiến Thái hậu cùng Hoàng thượng.” – Hần vẫn chưa nói với con gái rằng Thái hậu và Hoàng thượng đã biết chuyện chính cô con gái này nhắc nhở sự việc trong “Kỳ văn lục”, nhờ vậy hần mới biết được thiên tai sắp xảy ra.

“Ngay cả Hoàng thượng cũng có thể gặp sao?” – Nói ra thật xấu hổ, nửa năm này nàng tiến cung tuy không ít lần nhưng đáng đáp tiểu Hoàng đế ra

sao quả thật chưa từng thấy.

Lần đầu tiên, Hoàng đế ngồi trong ngự liễn; Lần thứ hai, người nằm trên long sà sau sa trường, cũng không có duyên nhìn thấy hình dáng tiểu mỹ nam.

“Con gái đã lớn rồi, ông ôm ôm ấp ấp như vậy còn ra thể thống gì.”- Dương thị vừa bực mình vừa buồn cười – “Còn không mau mau thả con xuống.”

“Quy củ là để người ngoài nhìn thôi, trước mặt người trong nhà, làm sao thoải mái thì cứ làm.” – Cố Trường Linh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Con gái ta, ta chiều, ai nói gì mặc kệ.”

Cố Như Cử nghe vậy ghé vào vai Cố Trường Linh ha ha cười. Dương thị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng hồng của con gái, vẻ mặt nghiêm túc cũng dần ra, lắc đầu cười bất đắc dĩ.

Trong cung Càn Khôn, Tấn Uông viết xong chữ cuối cùng. Sau khi gác bút tỉ mỉ quan sát thật lâu, cảm thấy không có nửa phần khí khái như lời Cố tiên sinh đã nói, vì vậy tiếc nuối lắc đầu.

“Bạch Hiền!” – Hắc vẫy tay gọi Bạch Hiền – “Người từng gặp con gái của Cố đại nhân chưa?” – Cố tiên sinh là lão sư hắc kính trọng nhất, con gái của lão sư hắc cũng nên chiều cố nhiều hơn. Trước đó vài ngày, mẫu hậu muốn tấn phong con gái Cố tiên sinh làm Huyện quân, mượn chuyện lần này tiên sinh lập đại công, tiện thể phong thưởng mạnh tay một thể.

“Bẩm bệ hạ, nô tài chưa từng gặp nữ quyến của Cố Hầu gia, chỉ nghe nói năm ngoái trưởng nữ Cố Hầu gả cho Trương gia, hiện cùng Trương lang tình thâm như chim trong chậu cá trong lồng, phu thê hòa thuận. Thứ nữ năm nay lên mười, tính cách dịu dàng, rất được Cố Hầu cưng chiều, ngay cả Thái hậu cũng rất thích Cố nhị tiểu thư, cho nên thường cho triệu kiến.” – Bạch Hiền dừng một chút lại nói: “Năm trước, xe ngựa Cố nhị tiểu thư có tình cờ gặp ngự liễn của bệ hạ, nhưng lúc đó nô tài không nhìn kỹ, ngày thường ngọc tuyết đáng yêu, linh khí bức người cũng khó trách Cố Hầu gia chăm chút nhiều như vậy. Ngay cả nhị vị công tử cũng không được cha mẹ yêu thương bằng nàng.”

Nghe thấy Bạch Hiền đề cập đến chuyện năm trước, Tấn Uông lại nhớ tới tiểu cô nương cúi đầu đứng ở bên đường cung. Dù thời gian đã qua

lâu, hắc vẫn nhớ như in cây ngân trầm cài trên búi tóc đen, vài lọn tóc rủ xuống che khuất nửa khuôn mặt trắng ngần ấy.

Lẽ nào tiểu cô nương kia chính là ái nữ của Cố tiên sinh?

Chương 9

Dương thị đi vào tiểu viện của con gái, thấy hạ nhân bên trong tiến thoái đúng mực, ngay ngắn có trật tự, hài lòng gật đầu.

Kể từ lúc con gái được 8 tuổi đã sống một mình trong tiểu viện riêng, phần lớn hạ nhân trong viện đều do hai con gái tự mình chỉ dạy, thỉnh thoảng nàng cũng có đến kiểm tra nhưng không can thiệp nhiều.

“Mẫu thân?” – Cố Như Cửu vừa tắm rửa xong, đang ngồi trên ghế bên cửa sổ để mấy nha hoàn lau tóc cho nàng, thấy Dương thị bước vào, liền đứng dậy nghênh đón.

“Đã trễ thế này rồi, sao giờ mới tắm rửa?” – Dương thị nhận vải bông trong tay Thu La, tiếp tục xoa tóc của Cố Như Cửu - “Ban đêm lạnh, cần thận đừng để đau đầu.”

“Con còn đang lo trời quá nóng đấy.” Cố Như Cửu cười hì hì ngoan ngoãn ngồi im, mặc cho Dương thị vừa đứng bên cạnh răn dạy, vừa lau tóc cho nàng.

“Có nóng đi nữa thì giờ đã tối.” Dương thị lại đòi một tấm khăn mềm, để tránh làm tổn thương mái tóc: “Ngày mai phụ thân dẫn con tiến cung diện kiến Thái hậu. Ta không thể cùng con đi vào gặp vua nên có một số việc cần nói cho con biết.”

Bảo Lục và mấy thiếp thân nha hoàn lặng lẽ lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con họ.

“Trải qua việc lần này, Hoàng thượng sẽ mượn cơ hội nắm chắc quyền lực trong triều. Trước kia ta còn lo lắng biểu cô của con sẽ xảy ra tranh chấp với Hoàng đế, xem ra ta suy nghĩ nhiều quá.” Nếu Chu Thái hậu có tâm tranh giành quyền lực cùng Hoàng đế, như vậy bố cáo lần này coi như có thể chính thức phát động, nội dung sẽ không có lợi cho Hoàng đế như vậy.

Trong bố cáo nói rõ, tổ tiên báo mộng cho ấu đế, nói là trong kinh sẽ xảy ra đại sự nhưng hoàn toàn không nói rõ sẽ là có động đất. Nếu như không có phát sinh động đất, như vậy, trong kinh thành này nếu muốn xảy ra “đại sự” gì cũng chẳng mấy khó khăn, Hoàng đế cũng không rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Hễ Chu Thái hậu có chút tâm cơ muốn tranh quyền, có thể mượn sự việc này đem Hoàng đế biến thành một Hoàng đế bù nhìn xứng với tên thực. Thế nhưng Chu Thái hậu lại không làm như vậy, trái lại toàn lực đưa Hoàng đế bước lên phía trước, muốn bồi dưỡng hắn trở thành một đấng minh quân chấp chưởng thiên hạ chân chính.

“Hoàng thượng nắm được quyền hành rồi, những người trong triều chắc chắn sẽ chen lấn nhau lấy lòng nịnh hót trước mặt hắn cũng nhiều hơn trước.” Dương thị sờ sờ tóc con gái, khẳng định đã khô hẳn mới bỏ chiếc khăn đang cầm trên tay xuống: “Thân mẫu Hoàng đế chính là người của Tư Mã thị, lần này Tư Mã gia bởi vì địa chấn mà chịu cú sốc khá lớn, không chỉ có rất nhiều đồ cổ trân quý bị vỡ nát, còn có rất nhiều tâng thư trân quý cũng bị hư hại trong cơn mưa ngày thứ hai sau vụ động đất.” Nói đến đây, nét mặt Dương thị, Tư Mã gia nhất định sẽ cúi đầu trước Hoàng đế, những người thuộc chi thứ ba còn đang dự định vào triều làm quan, không cúi đầu trước Hoàng đế, ngày sau làm sao có thể leo đến địa vị cao?”

Cố Như Cửu cảm thấy có chút mơ hồ không giải thích được. Người thế gia sở dĩ luôn lo lắng khi đối mặt với hoàng thất, không phải bởi vì họ nắm giữ rất nhiều thứ mà người nghèo túng không có khả năng học được, trong chốn quan trường chính là nơi hội tụ của một rừng thế gia, đôi bên tương hỗ đôi bên cùng có lợi sao? Sao từ những lời mẫu thân nàng nói thì nàng lại không thấy phong quang giống như nàng tưởng tượng vậy?

“Thế gia bây giờ từ lâu đã không còn hiển hách giống như trăm năm trước.” Dương thị thở dài một tiếng, nhưng không giải thích những điều này với con gái, mà chỉ nói: “Ta nói với con những điều này, không phải là đang nói Tư Mã gia, mà là muốn con hiểu rõ thế cục hiện nay, để tự có tính toán trong lòng.”

Cố Như Cửu nháy mắt, mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn sang Dương thị.

Dương thị thấy con gái như vậy, bất đắc dĩ cười nói: “Mà thôi, dầu sao con cũng còn nhỏ, không cần quan tâm những chuyện kia.”

Tư Mã gia có hai cô nương chưa lấy chồng, tuổi tác xấp xỉ cùng Hoàng đế, chỉ sợ Tư Mã gia sẽ nảy sinh ý nghĩ muốn kết thân cùng hoàng gia.

Nàng nhìn thấy đôi mắt con gái mờ mịt mông lung, mấy chuyện rối loạn ngổn ngang có lẽ không nên để con gái biết sớm thì hay hơn.

Hai mẹ con nói chuyện một hồi nữa, Dương thị thấy không còn sớm, lo lắng ảnh hưởng đến giờ nghỉ ngơi của con gái, bèn dặn dò thêm hai câu nữa thì rời khỏi tiểu viện của Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu nằm dài trên giường, đang đắp chăn tơ lụa mát lạnh, mơ mơ màng màng nghĩ tiểu Hoàng đế này tựa hồ có thể chất “Ai qua lại với hắn thì kẻ đó sẽ xui xẻo”, Tư Mã gia chính là hàng mẫu sống sờ sờ trước mắt.

Sáng hôm sau, Cố Như Cửu bước theo phía sau lưng cha Cố Trường Linh vào cung, chẳng qua lần này chẳng phải đi đến cung Khang Tuyên của Thái hậu, mà là cung Càn Khôn của Hoàng đế.

Càn Khôn là thiên địa, đế vương ở Càn Khôn, chính là ý của trời đất. Từ tên cung điện cũng có thể thấy được vị Hoàng đế khai quốc Phong Triều hơn trăm năm trước đã ôm dã tâm lớn như thế nào.

Ngoài điện tử thần cung Càn Khôn, Bạch Hiên đã đứng chờ từ lâu. Nhìn thấy Cố Hân gia dẫn theo một vị tiểu cô nương đang từ phía xa xa bước đến, nụ cười trên mặt càng lúc càng sâu. Đợi Cố Trường Linh đến gần, hắn tiến lên vài bước đón: “Cố Hân, Cố tiểu thư, Hoàng thượng hiện đang ở bên trong điện chờ nhị vị.”

“Làm phiền.” – Cố Trường Linh khách khí gật đầu với Bạch Hiên.

Mặc dù Cố Như Cửu thân không có tước vị gì, phụ thân là hầu tước, Bạch Hiên tôn nàng làm “tiểu thư” hơn nữa lại lễ nghĩa thỏa đáng. Nhận thấy được đôi phương tỏ ra thiện ý, Cố Như Cửu dừng bước lại, quay sang cười cười với Bạch Hiên.

Người đương thời thường khinh thị đối với hầu hết những hoạn quan như Bạch Hiên. Người của thế gia cao cao tại thượng chỉ dăm dăm lo cho bản thân mình, không coi hoạn quan ra gì, lễ phép như Cố Trường Linh đã là người hiếm thấy rồi.

Cho nên khi Cố Như Cửu nở nụ cười rục rờ với Bạch Hiên, dù hắn đã trải qua nhiều biến cố cũng không khỏi giật mình sửng sốt. Chờ đến khi hắn bình tĩnh, vị tiểu thư này đã bước theo sau Cố Hân đi đến cửa đại điện. Cố Hân còn xoay người dắt tay của tiểu thư, đợi nàng vượt qua bậc thềm mới buông tay ra.

Động tác của hai cha con họ tự nhiên ăn ý, phối hợp nhịp nhàng, dường như những chuyện như vậy đã xảy ra rất nhiều lần rồi.

Quả nhiên đúng như lời đồn, là một tiểu cô nương nhận hết sủng ái. Bạch Hiền không khỏi nghĩ đến thánh nhân, những ngày thánh nhân ở trong vương phủ, so với vị tiểu thư này mà nói, đúng là khác nhau một trời một vực.

Cung nữ của điện Tử Thần dẫn hai người vào nội điện, Cố Như Cửu thấy tiểu thiếu niên xinh đẹp đang ngồi trong ấy, trên người hắn mặc áo bào tơ lụa mềm mại màu tím, toát ra khí thế quý phái thanh tao hiếm có.

“Thần nữ bái kiến Thánh thượng” – Lần đầu chính thức gặp mặt Hoàng đế, Cố Như Cửu đành phải để chân mình chịu uất ức, cúi đầu quỳ gối, hai tay đặt trước ngực, hoàn thành một đại lễ.

“Tiên sinh cùng sư muội không cần đa lễ.” – Tấn Uông cũng không đơn độc gặp mặt con cái của triều thần, tuy rằng trong điện còn có cha của tiểu cô nương, hắn vẫn tỏ vẻ cẩn thận như cũ, không để người khác phát giác điểm bất thường nào. Hắn gọi Cố Như Cửu là sư muội, xưng hô này cũng được hắn suy nghĩ kỹ lưỡng.

Cố Hào là ân sư hắn kính trọng, con gái ân sư đương nhiên chính là sư muội của hắn, lúc không có ai cứ gọi như vậy cũng là chuyện tất nhiên thôi.

Nghe thấy Hoàng đế gọi con gái mình là sư muội, Cố Trường Linh khẽ rũ mắt xuống, lên tiếng nói: “Hoàng thượng, không thể gọi như vậy được.”

“Trẫm biết tiên sinh lo lắng, bất quá về tư mà nói thì xưng hô thế này là đúng, người khác sẽ không biết đâu.” – Tấn Uông tươi cười đáp, sau khi hai người chào hỏi xong liền ngồi xuống, vừa nói chuyện với Cố Trường Linh, vừa ngẫu nhiên dùng dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn tiểu thư ngồi bên cạnh Cố Hào.

“Khụ.” – Nhận thấy được ánh mắt tò mò của tiểu Hoàng đế đối với con gái nhà mình, Cố Trường Linh vội ho một tiếng. Kéo lực chú ý của Hoàng đế quay về phía mình: “Hoàng thượng, chẳng biết hôm nay cho triệu thần và tiểu nữ đến...”

“Vốn dĩ cũng không phải đại sự gì, chỉ là nghe nói tiểu thư thường vào cung làm bạn tán gẫu với mẫu hậu, giúp mẫu hậu bớt cô quạnh nên hôm

nay muốn nhân lúc tiên sinh có mặt ở đây để tạ ơn với tiểu thư.” – Tấn Uông lại chăm chú nhìn Cố Như Cửu. Con gái của Cố tiên sinh trông thật đáng yêu, trắng trắng mềm mềm, giống như một con thỏ nhỏ đang nằm trong lòng bàn tay, làm người ta không kìm lòng được chỉ muốn đưa tay vuốt ve.

“Thần nữ không dám nhận lời tạ ơn từ Hoàng thượng. Thái hậu là biểu cô của thần nữ, vẫn bồi hiếu thuận trưởng bồi cũng là chuyện nên làm.” – Cố Như Cửu đứng dậy, nở nụ cười ngây thơ vô hại với Tấn Uông.

Tại Tấn Uông lập tức ửng đỏ, vội vã dời tầm mắt, theo bản năng vuốt ngọc bội bên hông nói: “Vậy thì sau này muội thường xuyên tiến cung thăm mẫu hậu.” – Nói xong câu đó, Tấn Uông lại cảm thấy có chút hối hận, đã biết lời nói của mình có chút lạnh lùng. Cố muội là một tiểu cô nương đáng yêu đầm ấm, có khi nào sẽ làm tưởng mình vừa nảy sinh lòng bất mãn với nàng hay không?

Cố Như Cửu nhìn thiếu niên xinh đẹp đang vuốt ve ngọc bội kia, bất chợt trong lòng dấy lên một chút buồn ngủ. Tiểu thiếu niên xinh đẹp như vậy, chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy gương mặt này cũng có thể ăn thêm một chén cơm.

“Mọi người đều ở đây sao?” – Ngay lúc này Chu Thái hậu bỗng nhiên xuất hiện, thời gian tiếp xúc với Hoàng đế tương đối nhiều, liếc mắt một cái liền nhận ra ngài không được tự nhiên, quay đầu nhìn lại thì thấy biểu tình của Cửu Cửu cũng không thích hợp thì biết là Hoàng đế đang ngượng ngùng trước tiểu cô nương này, liền nói: “Hoàng thượng đã để Cửu Cửu nha đầu tiến cung thăm ta, chung quy cũng nên cho nàng một chút danh tiếng để tiện ra vào mới đúng.”

Ừ, nàng đành phải dùng hành vi thô bạo như vậy để giành lấy tước vị cho nha đầu mà mình thích.

“Mẫu hậu nói rất đúng, tiểu thư nhà Cố tiên sinh lúc này nên có một tước vị.” – Tấn Uông gật đầu – “Chỉ tiếc tiểu thư còn nhỏ tuổi, đành tạm phong chức vị Huyện quân, thực ấp năm trăm hộ. Đợi đến lúc muội xuất giá, trăm sẽ phong thêm.”

Tuy hẳn có lòng muốn nể mặt mũi của Cố tiên sinh và Thái hậu, thế nhưng bây giờ Cố tiên sinh chỉ là hầu tước, vị tiểu thư này cũng mới mười tuổi, huyện quân đã là phong thưởng hậu hĩnh rồi, cao tới đâu cũng không

thích hợp lắm, cho nên hấn lại đặc biệt ân chuẩn thêm năm trăm hộ, không phải chỉ cho nàng mỗi phong hào trống rỗng, không có đồ dùng thiết thực nào.

Nguyên lai nhũ danh của nàng là Cửu Cửu, ngược lại bản thân nàng lại đáng yêu đến vậy.

Đợi tương lai nàng gặp được phu quân xuất giá, tự mình sẽ gia phong thêm cho nàng, phong liền liên tiếp cũng không ổn.

Cố Như Cửu ngồi bên cạnh nhìn tiết mục Hoàng đế cùng Thái hậu lựa chọn tước vị cho nàng mà cha nàng ba lần bảy lượt chối từ không dám nhận, có chút ngây ngốc há hốc mồm ra, lẽ nào bảo nàng đến gặp vua, chính là ban thưởng tước vị cho nàng?

Mặc dù Huyện quân chỉ là tước vị ngũ phẩm, hơn nữa cái chức vị Huyện quân này của nàng cũng không có đất phong, không tính là nhiều hiển hách, thế nhưng danh tiếng nghe cũng hay, có ai không thích tước vị chứ?

Hội kết của vở tuồng phong thưởng này chính là: cho dù Cố Trường Linh có từ chối cũng không được, buộc lòng phải cúi đầu hành lễ, tạ ơn thánh ân.

Thực sự là một hình ảnh đẹp để giữ quân thần tương đắc.

Tân tân Huyện quân Cố nhị tiểu thư ngồi lên xe ngựa rời hoàng cung, trong lòng không tìm được nghĩ nếu như tiểu Hoàng đế đã coi trọng tín nhiệm Cố gia như vậy, nàng thật lòng hy vọng hấn có thể sống lâu trăm tuổi, ngày ngày bình an.

Con người nàng chẳng có ưu điểm gì, chỉ được cái tương đối thiết thực.

Chương 10

Cơn động đất qua đi đã được nửa tháng, khí trời đến nay vẫn không khá hơn, chẳng những không mưa, mà càng thêm âm trầm oi bức. Trong triều lo lắng bách tính dùng nước bẩn uống sẽ dẫn đến kiết lỵ, vì vậy mỗi ngày đều phái tuần tra đi khắp hang cùng ngõ hẻm tuyên truyền, nước nhất định phải chín mới được uống, tuyệt đối không được vì vài đồng tiền tiết kiệm củi lửa mà đánh mất tính mệnh toàn gia.

Công bộ mỗi ngày cũng phái người tát vôi sống ở các nơi, dán các loại bố cáo các loại, thậm chí đưa ra quy định cấm đoán và chỉ định việc nào có thể làm, việc nào cấm làm cho bá tánh.

Cũng may, trong địa giới kinh thành này, hề xuất hiện tiêu chảy hoặc phát hiện dân chúng phát sốt, không có quan viên nào dám lơ là tắc trách hay vứt bỏ những bệnh nhân này mặc họ chờ chết mà đưa ra vùng ngoại ô yên tĩnh cách ly chăm sóc, ngày ngày phát thuốc miễn phí cho họ, ngược lại còn cứu sống không ít người.

Những động thái tích cực khắc phục hậu quả sau thiên tai một lần nữa thu về danh vọng cao cho tiểu Hoàng đế. Trong mắt dân chúng, hắn nghiêm nhiên đã là vị quân vương nhân đức đầy hứa hẹn, bỏ xa đế vương tiền nhiệm cả hơn mười tám cây số.

Dân chúng triều Đại Phong cũng là những người thiết thực cụ thể, ai tốt với họ thì họ khen, tuyệt đối không tiếc rẻ ngôn từ.

Tiểu Hoàng đế là người được lợi lớn nhất trong sự kiện lần này. Còn Cố Trường Linh can đảm đứng ra can gián, nhờ vậy danh tiếng cũng tăng cao. Trong mắt dân chúng, hắn là vị quan tốt có can đảm lại còn không màn tính mạng vì dân chúng. Trong mắt người đọc sách, hắn chính là nhân vật đại biểu cho đức tính cao thượng, thái độ làm người chính trực.

Trong mắt thế gia lúc này, trái tim bọn họ như bị tắc nghẽn, không có tâm tình suy nghĩ đến chuyện người khác phong quan, ngược lại họ đang gặp vận rủi.

Cho nên khi chuyện con gái thứ hai của Cố Trường Linh được thụ phong Huyện quân được truyền ra, không người cảm thấy lạ, trái lại còn cho rằng

chuyện này nên là như thế. Nửa tháng sau, nhị đẳng Hầu của Cố Trường Linh được thăng làm nhất đẳng Hầu, phu nhân của hắn cũng được phong làm Quận phu nhân, trong lúc nhất thời Cố thị ở kinh thành tiền đồ rộng mở, phong quang vô hạn.

Không ít người đổ kị lại ngưỡng mộ với Cố gia nhưng ngấm lại nếu sự việc này đổ lên người, bọn họ cũng không có dũng khí đem chuyện này bẩm báo lên trên giống như Cố Trường Linh. Vì vậy phần cực kỳ đổ kị này từ từ chuyển thành chịu đựng và khâm phục, người khác có thể làm được, còn bản thân lại không thể làm được, không phục chẳng lẽ còn muốn ganh ghét sao?

Người ganh ghét cũng có nhưng Cố Trường Linh đã ghi dấu ấn sâu trong thâm tâm dân chúng, chẳng ai tỏ vẻ bất mãn với Cố gia dù chỉ một chút, ngược lại còn biểu hiện cảm khái và bội phục cử chỉ đại nghĩa của Cố Trường Linh, biểu thị mình cũng chính trực giống như Cố Hầu vậy.

Hình tượng bên ngoài của các quý tộc thế gia từ trước đến nay luôn luôn là chính trực thanh cao. Trải qua chuyện lần này, dù bọn họ thật tâm hay tôn sùng theo kiểu ngoài miệng, nhãn mác “vị quan tốt” đã được dán cứng trên người Cố Trường Linh, lại còn được đóng đinh chắc chắn.

Thế gia chú trọng nhất chính thể diện. Cố Trường Linh hiện tại có mỹ danh như vậy liền kéo theo toàn bộ người Cố gia dường như cũng cao lên không ít.

Kinh thành đã hoàn toàn khôi phục bộ dáng phồn vinh của ngày xưa. Tỷ tỷ Cố Như Cửu là Cố Phán Kỳ dẫn theo cô gia Trương Thiệu về nhà mẹ đẻ.

Nghe thấy đại tỷ đã trở về, Cố Như Cửu cố ý thay một bộ quần áo mới bước ra viện. Mới vừa vào chính viện, chợt nghe tiếng cười từ phòng trong truyền ra, nàng liền gia tăng cước bộ chạy vào phòng, bất chấp việc hành lễ với phụ mẫu, huynh trưởng và chị dâu, liền đi về phía Cố Phán Kỳ.

“Tỷ tỷ.” Nhắc làn váy lên, Cố Như Cửu chạy chậm đến trước mặt Cố Phán Kỳ, tầm mắt nhanh chóng quét một lượt Cố Phán Kỳ từ đầu đến chân, quay đầu cười híp mắt với Trương Thiệu bên cạnh Cố Chi Vũ, rồi hành lễ: “Tỷ phu mạnh khỏe.”

“Thê muội.” – Trương Huân đứng dậy hoàn lễ, lại còn tặng một phần lễ vật cho Cố Như Cửu.

“Cảm tạ tử phụ, tử tử.” – Cô Như Cửu tiếp nhận hộp quà, ngồi xuống bên người Cô Phán Kỳ, nhỏ giọng nói: “Tử tử gần đây có khỏe không?”

Cô Phán Kỳ cong mắt mỉm cười, khẽ gật đầu: “Trương gia luôn đối với tử rất tốt. Tử phụ muội là người ôn hòa. Đừng lo lắng cho ta.” Tình cảm giữa nàng và muội muội luôn thân thiết. Ban đầu xuất giá, nàng thấy muội muội từ trước đến nay chưa từng khóc vậy mà lúc đó lại khóc đến mức mắt mũi đỏ bừng.

Sau khi đến Trương gia, nàng luôn lo lắng nha hoàn hầu hạ bên người muội muội không đủ tỉ mỉ, lo lắng muội muội không có mình làm bạn sẽ tịch mịch cô đơn, mặt dù có nhiều lúc, chính nàng cũng hiểu rõ những lo lắng này là dư thừa. Thế nhưng, nàng chỉ có mỗi một cô em gái là Cửu Cửu, mà Cửu Cửu cũng chỉ có một người tử tử là nàng thôi, làm sao có thể không lo lắng?

“Nhìn thấy tử tử vậy, muội an tâm rồi.” Những lời Cô Như Cửu nói không hề sai. Địa vị giữa nam nữ ở triều Đại Phong, tuy không hà khắc giống thời đại Minh, Thanh trong lịch sử của nàng kiếp trước nhưng nữ nhân suy cho cùng vẫn kém hơn nam nhân. Lỡ như thái độ làm người bá mầu Trương gia không tốt, tử phụ không đủ thân thiết, chị em dâu lại bất hòa không coi trọng nhau, tất cả đều ảnh hưởng đến hạnh phúc hôn nhân.

“Mới có tí tuổi đầu, quan tâm việc này làm cái gì.” Cô Phán Kỳ thấy Cô Như Cửu ra dáng một tiểu đại nhân, bèn bật cười nói: “Tử là tử của muội, tử bị ức hiếp chẳng nhẽ không thể lên tiếng bênh vực sao?”

Cô Phán Kỳ có thể khẳng định, nếu như Trương gia dám đối xử không tốt với nàng, phụ mẫu và các huynh của nàng chắc chắn mang người đập đại môn Trương gia, không để mặc nàng chịu khinh khi.

Có người nhà như vậy đứng phía sau ủng hộ, nàng có gì phải sợ?

Cô Như Cửu che miệng cười trộm. Dung mạo của tử nàng càng lớn càng dịu dàng như nước, tính tình lại không như vậy, có thể thấy được chuyện lấy tướng so tâm là chuyện không chuẩn xác trăm phần trăm.

Dương thị thấy hai nữ nhi ngồi trong góc kể nói người đáp, mượn động tác nâng chén trà uống, quan sát phản ứng con rể một chút. Thấy Trương Huân không hờn giận, thậm chí mơ hồ có vài phần dung túng trong bụng, nàng hài lòng gật đầu.

Xem ra quyết định ban đầu đáp ứng lời cầu thân của Trương gia là vô cùng chuẩn xác. Cảm tình giữa phu thê có tốt hay không, có thể nhìn thấy được qua ánh mắt.

“Nhạc phụ đại nhân đã sớm báo động chuyện động đất lần này với tiểu tể, giúp cả nhà tiểu tể may mắn tránh khỏi khốn cùng, ân tình của nhạc phụ đại nhân, tiểu tể cảm động đến rơi nước mắt, thực là không biết làm sao báo đáp.”- Trương Huân hết sức kính trọng vị nhạc phụ Cố Trường Linh này, hơn nữa gia đình vị con rể vốn thấp kém không bằng.

“Người tuy là con rể nhưng trong mắt ta, người cũng chẳng khác nào con cái trong nhà. Người làm cha nếu có việc đương nhiên phải báo cho con cái trước, vốn là chuyện hiển nhiên, có gì cảm kích?” – Cố Trường Linh khoát tay: “Nếu còn nói những lời như vậy thì quá khách sáo rồi.”

Trương Huân nghe vậy cảm động đến đỏ con mắt, cũng không nói lời cảm ơn nữa. Sau khi dùng xong bữa cơm, mọi người ngồi quây quần uống trà. Cố Như Cửu liền phát hiện, vị tỷ phu này của nàng, quả thật hiếu thuận với cha nàng chẳng khác gì cha ruột ở nhà.

Xem ra trong mắt tỷ phu, địa vị cha nàng quả thực không thấp.

Trương Huân cùng Cố Phán Kỳ ở Cố gia chơi đến trời chạng vạng mới rời đi. Cố Như Cửu đưa mắt nhìn tỷ phu đỡ tay của tỷ tỷ bước vào mã xa rời đi, nụ cười trên mặt càng đậm hơn.

Biết tỷ tỷ sống hạnh phúc, nàng an tâm.

Lần này Trương Huân và Cố Phán Kỳ ghé chơi, một là về thăm người nhà, hai là đại biểu Trương gia nói lời cảm ơn với Cố Trường Linh.

Trước khi động đất xảy ra, Cố Trường Linh từng sai ta tới cấp báo cho Trương gia hay tin, tuy trong lòng Trương gia chẳng mấy tin tưởng, nhưng nể mặt mũi thông gia nên cũng làm vài công tác chuẩn bị.

Ai biết mấy việc chuẩn bị cho có lệ này lại cứu vớt Trương gia, cả nhà bọn họ, từ già đến trẻ đều không ai bị thương vong, ngay cả đồ đạc quan trọng trong phủ hầu như đều còn nguyên vẹn. Ân tình này bao lớn, trong lòng bọn họ rất rõ ràng. Vì vậy, lão gia tử Trương gia mới cố ý đề hai vợ chồng về một chuyến, cốt để quan hệ hai nhà ngày sau càng thêm thân mật hơn.

Thời gian qua thật nhanh. Hạ đi đông đến. Giao thừa qua đi Chớp mắt lại là mùa xuân.

Mùa xuân về, trăm hoa khoe sắc, từ trước đến nay các công tử tiểu thư thế gia thích nhất thời tiết này nên đây là khoảng thời gian bọn họ tha hồ chơi đùa đủ loại trò chơi.

Mấy năm gần đây hễ vào mùa xuân, Cố Như Cửu cũng sẽ thu được không ít thiệp mời. Chỉ là thiệp mời năm nay không còn giống mọi năm, có vẻ nhiều hơn rất nhiều.

Lật thiệp mời tranh hoa trong tay, Cố Như Cửu cười cười. Tư Mã gia mời nàng đi biệt uyển ở ngoại ô cưỡi ngựa ngắm hoa, nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Tự tay viết một phong thư hồi báo đưa qua cho Tư Mã Linh, Cố Như Cửu cầm lấy thiệp mời tinh xảo lên đùa nghịch, nhớ lại những lời mấy hôm trước đây Thái hậu có nói với nàng.

Tranh của Tư Mã gia chẳng ít.

Có thể là tranh gì chứ? Bất quá là một hậu vị cùng cấp và địa vị trong tương lai mà thôi.

Một Hoàng đế mới mười ba tuổi đã quyết đoán và kiên định như vậy, sẽ tùy ý để cho Tư Mã gia tính toán hay sao?

Sợ rằng trong thâm tâm Tư Mã gia cũng hiểu rõ nên chân tay mới phải co cón rồi lại không cam lòng cứ buông tha như vậy.

Chương 11

Ngoài ngoại ô có một trường đua ngựa chuyên cung ứng ngựa cho hoàng thất và các quý tộc sử dụng. Điều chờ mong nhất của các quan lại làm việc ở đây chính là các quý tộc trẻ tuổi tới nơi này cưỡi ngựa dạo chơi, vì mỗi lần bọn họ đều thu được không ít phần thưởng.

Vì vậy, nghe thấy quý công tử tiểu thư Tư Mã gia yêu cầu đưa người tới đây đua ngựa, bọn họ sớm đã thầm vui mừng đến mấy ngày, cũng bắt đầu chuẩn bị từ lâu, đều cho cộ rửa sạch sẽ toàn bộ thớt ngựa bên trong. Mặc dù đại bộ phận vương tôn quý tộc này đều không tự mình dẫn ngựa qua đây, nhưng cứ phòng ngừa bất trắc là tốt nhất, đó mới là cách làm thỏa đáng.

Trường ngựa này tuy rằng phụ thuộc với thái bộc tự, nhưng Triệu quân sự lớn nhất bất quá cũng là tiểu quan bát phẩm, đứng trước mặt các vương tôn quý tộc, ngay cả cơ hội ngẩng đầu cũng không có.

Sáng sớm cùng ngày, trời còn chưa sáng, Triệu quân sự đã vội bỏ dậy khỏi giường, dẫn người ra trường ngựa dò xét một lượt mới cảm thấy yên lòng.

Vào giờ Thìn, những vương tôn quý tộc quả thực tốp năm tốp ba đánh ngựa đi đến, phía sau mỗi người còn dẫn theo hộ vệ có tài cưỡi ngựa bắn cung. Bọn họ bàn luận viển vông, hăng hái, để Triệu quân sự đứng trong góc nhỏ chờ người vừa thềm thường ngưỡng mộ lại vừa lo lắng sợ hãi.

Những người đến đầu tiên là chủ sự Tư Mã gia. Lần này Tư Mã gia cử đến mấy vị hậu bối tuổi còn trẻ, nam tuấn nữ mỹ, trên người trang phục mỹ sức làm vô số người tự ti mặc cảm.

Những người đến lần lượt tiếp theo là một số thế gia hiển hách. Những người này khi đối mặt với Tư Mã gia đều khách khí đến mức cẩn thận từng li từng tí, nhưng thái độ của Tư Mã gia với bọn họ cũng thường thường.

Qua giờ Thìn, lại có mấy cô nương trẻ tuổi cùng bạn bè kéo đến. Tiếng vó ngựa lộp cộp, thu hút không ít ánh mắt hiếu kỳ của người đi đường nhìn sang các nàng.

Đợi nhìn thấy rõ thì có người của ba nhà Cố, Dương, Trương, vài người trẻ tuổi xoay người xuống ngựa, tỏ vẻ thân thiện với bọn họ, nhưng phần

lớn là cười thân thiện với ba nhà, có lẽ là người đem lòng muốn kết thân với ba nhà này.

Dương gia là nhà ngoại tổ mẫu của Cố Như Cửu, Trương gia lại nhà chồng tử tử nàng, nên nàng cùng cô nương hai nhà này đồng loạt đến đây cũng không có ai cảm thấy lạ.

Tư Mã Linh cười trên ngựa do dự một chút, nhẹ nhàng lôi kéo dây cương, thúc giục con ngựa dưới chân bước vài bước về phía Cố Như Cửu: “Cuối cùng mọi người cũng đến rồi, mọi người vừa nhắc đến mọi người đây.”

“Được Tư Mã tử tử có lòng đưa thiệp sang, mọi người làm sao cam lòng bỏ qua cuộc chơi hôm nay cho được.” – Cố Như Cửu lưu loát tung người xuống ngựa, một đôi mắt linh hoạt như cú mèo nhỏ nhìn Tư Mã Linh, trong mắt đều là ý cười.

Tư Mã Linh khẽ tung người, cũng xuống ngựa theo, sau đó tiến lên nhẹ nhàng nắm lấy tay của Cố Như Cửu, nở nụ cười yếu ớt nói: “Mấy ngày nay không gặp, vẫn chưa có dịp nói lời chúc mừng đến mọi người.”

“Chuyện này cũng chẳng phải chuyện to tát gì, nào dám để mọi người nhọc lòng.” – Gương mặt Cố Như Cửu ửng đỏ, có chút ngượng ngùng.

Tư Mã Linh cười cười, không tiếp tục nói đến chuyện Cố Như Cửu được tấn phong làm huyện quân nữa.

Vẫn còn là một cô bé ngây ngô, có lẽ Hoàng thượng cũng không thêm đề mắt đến?

Nhìn lướt qua gương mặt trẻ con mũm mĩm của Cố Như Cửu, Tư Mã Linh nắm cổ tay trắng nõn của nàng, ngón tay bỗng thêm chút lực: “Đã tới đây rồi, phải chơi cho thỏa thích, ngày hôm nay có rất nhiều người cũng đến, chắc chắn sẽ rất vui.” Vừa nói chuyện, Tư Mã Linh thuận thế buông tay Cố Như Cửu, vừa cười vừa cùng Cố Như Cửu nói chuyện phiếm vài câu mới quay đầu bắt chuyện những người khác.

Dương Tích Tuyết và Trương Ngọc Cầm thấy thế, trong lòng cũng thầm tính toán, thấy dáng điệu cười híp mắt của Cố Như Cửu, biết chắc chắn nàng không đoán được suy nghĩ trong lòng của Tư Mã Linh, bất đắc dĩ thở dài. Đợi ba người đi tới góc, Dương Tích Tuyết mới mở miệng nói: “Cửu Cửu, mọi người nên cẩn thận Tư Mã tiểu thư một chút.”

“Hà?” – Cố Như Cửu kinh ngạc nhìn Dương Tích Tuyết, nàng trông có vẻ dễ bị gạt như vậy sao?

Thế nhưng Dương Tích Tuyết thấy nàng như vậy, cho là nàng không biết suy nghĩ trong lòng của Tư Mã gia, lại nhỏ giọng nói: “Tư Mã gia có ý muốn đem nữ nhi gả vào hoàng gia, dựng chính là đế sư, ta lo lắng các nàng cố tình lợi dụng muội.”

Cũng không trách Dương Tích Tuyết quan tâm như vậy, thật sự là gương mặt này của Cố Như Cửu quả có tính lừa dối, cho dù ai nhìn thấy dáng điệu của nàng cũng đều nghĩ nàng là cô bé ngây thơ đơn thuần vô hại, cũng không nghĩ rằng từ lâu đã bị đám ô hợp này làm vẩn đục mất rồi, lo lắng nàng bị thương tổn vì hoàn toàn không biết được tính toán của đối phương. Cho nên, với danh phận là biểu tỷ của Cố Như Cửu, Dương Tích Tuyết chẳng phải lo lắng biểu muội nhà mình bị người khác ức hiếp, mà đang lo lắng biểu muội nhà mình bị người khác làm hư, cũng có thể coi là làm tan nát trái tim.

“Dương tỷ tỷ nói đúng.” – Trương Ngọc Cần là bảo muội của Trương Thiệu. Khi Cố Phán Kỳ còn chưa gả vào Trương gia, nàng đã là bạn khuê phòng thân thiết của Cố Như Cửu. Nàng cũng lo lắng Cố Như Cửu bị Tư Mã Linh lừa, vội vàng gạt đầu phụ họa theo lời Dương Tích Tuyết: “Hoàng thượng năm nay đã mười bốn tuổi, cũng sắp đến lúc hôn phối rồi. Tư Mã gia cùng Lý gia về tư đều thay Hoàng thượng lao tâm lựa chọn hậu vị. Lát nữa mặc kệ bọn họ có nói cái gì, muội cũng không được đồng ý.”

Lời nói này của Trương Ngọc Cần tương đối hàm súc, nói khó nghe một chút chính là Lý gia và Tư Mã gia đang tranh giành vị trí hậu vị.

Thấy hai người đều dùng ánh mắt thiếu nữ ngây thơ đơn thuần mà xét mình, Cố Như Cửu gạt đầu nói: “Hai tỷ yên tâm, muội sẽ cẩn thận.”

Thấy Cố Như Cửu nói chắc chắn như đinh đóng cột, Trương Ngọc Cần và Dương Tích Tuyết nhìn nhau, thấy được vẻ lo lắng còn thấp thoáng trong mắt đối phương.

Người của Lý gia là những người đến sau cùng, nhưng khi nhìn bộ dáng thân thiết của Tư Mã gia và Lý gia, ai có thể nhìn ra được hai nhà này đang tranh giành ngôi vị hoàng hậu?

Giống như Tư Mã gia, người của Lý gia đi qua bắt chuyện cùng Tư Mã gia. Lý Sở Nhu nhà bọn họ lại đi tới phía Cổ Như Cửu, thân thiết nói mấy câu rồi mới rời đi.

“Xem ra các nàng đều muốn nhờ muội đứng ra nói vài câu tốt đẹp với Thái hậu đây.” – Giọng nói của Dương Tích Tuyết có chút trào phúng giễu cợt, tựa hồ cảm thấy thế gia có cao quý đến đâu đi nữa cũng vì lợi ích trước mắt, bất quá chỉ có thế này nên có vẻ hơi lãnh đạm. Khi còn bé nàng cũng từng ước mơ về thế gia hạng nhất, nhưng giấc mơ đó đã dần biến mất tầm mắt hơi.

Nhìn thấu qua bản chất sự thật sẽ phát hiện thế gia cao nhất cũng tốt, tân quý cũng được, mặc kệ lời nói và việc làm đáng vẻ có khác biệt bao lớn nhưng phương hướng truy cầu lợi ích đều giống y như nhau.

Tâm tình Tư Mã Linh hơi không tốt vì hôm nay trang phục Lý Sở Nhu đã cướp mất danh tiếng của nàng. Luận dung mạo, nàng không thua Lý Sở Nhu nhưng đáng người Lý Sở Nhu duyên dáng hơn so với nàng. Người trên đời này bất luận là nam hay nữ, có mấy ai mà không chú ý đến vẻ ngoài của mình chứ, có ai lại không có lòng so bì chứ?

“Tỷ tỷ.” – Tư Mã Hương nhận thấy nụ cười của Tư Mã Linh có phần gượng gạo, mượn động tác xoay người, nhẹ nhàng đụng mu bàn tay của Tư Mã Linh một cái.

Tư Mã Linh lấy lại tinh thần. Nụ cười trên mặt lại lần nữa trở nên hoàn mỹ không tỳ vết, đề nghị mọi người cùng đưa ngựa, tiện thể ngắm hoa ven đường.

Lần này mọi người đều đến đây là để đưa ngựa nên không ai cự tuyệt đề nghị của Tư Mã Linh. Đám có nam có nữ đang xum xoe bên người Lý Sở Nhu cũng tản dần ra.

Thấy người vây bên cạnh mình đều tản đi hết, sắc mặt của Lý Sở Nhu không có chút biến đổi nào, chỉ ngẩng đầu lên khẽ gật đầu khi Tư Mã Linh nở nụ cười không tỳ vết nói giọng mềm nhẹ: “Bộ kỵ mã của Lý muội muội hôm nay rất đẹp.”

Lý Sở Nhu cong môi cười khê: “Đa tạ đã khen.” Nói xong, phóng người lên ngựa, vung roi lên liền phi ngựa đi ngang qua người Tư Mã Linh.

Về mặt Tư Mã Linh bình tĩnh nhìn bóng lưng của nàng, tiếp nhận roi ngựa do hộ vệ đưa tới, cũng lưu loát lên lưng ngựa y như vậy. Giữa lúc nàng chuẩn bị vung roi ngựa lên đánh thì thấy bên cạnh có một con ngựa trắng chậm rãi đi tới, ngồi trên lưng ngựa chính là Cố Như Cửu.

Đây là một con ngựa cái chân ngắn, thoát nhìn rất dịu ngoan. Cố Như Cửu cười trên con ngựa như vậy, nhìn sơ qua chính là một cô bé con dễ thương béo tròn.

Tuy Tư Mã Linh chẳng quá để mắt đến mấy thế gia mặt đảng nhị lưu như Cố gia, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần vô hại của Cố Như Cửu, nàng làm sao cũng không thể chán ghét cho được. Nếu như đối phương quay sang nàng cười một cái, nàng càng cảm thấy không biết phải lấy biết bao nhiêu quyết tâm mới có thể hạ lòng để nảy sinh ác tâm, tính toán với một cô nương như vậy.

“Trên trường đua ngựa nhiều người, Cố tiểu thư nên cẩn thận. Mọi người đến đây vốn dĩ là để chơi đùa, không cần quá mức để ý thắng thua.” Tư Mã Linh ném cho Cố Như Cửu một câu nói như vậy, mới đánh ngựa rời đi, cũng không để Cố Như Cửu kịp nói hai chữ cảm ơn.

Cố Như Cửu nhìn bóng lưng đối phương càng ngày càng xa, nhin không được sờ sờ gương mặt trắng nõn của mình, nàng thoát nhìn có vẻ đang quá mức lo lắng sao? Ngay cả cô nương Tư Mã gia cũng không kìm được lòng lo lắng cho nàng?

Chương 12

Con gái nhà thế gia có nhiều người văn võ song toàn. Kỹ thuật cưỡi ngựa của Cố Như Cửu chỉ tạm ổn, không khá cũng không quá tệ, nếu muốn thi tài thì chẳng bao giờ được hạng nhất, cũng không đến mức tụt lại phía sau, luôn ở giữa lưng chừng, đủ để mọi người không coi khinh.

Có điều mọi người đều biết, nguyên quán của Cố thị thuộc Thanh Nguyên Châu, tổ tông của họ đều không lấy võ lập thân, trình độ cưỡi ngựa của Cố Như Cửu được thế này cũng đủ để không ít tiểu thư thế gia âm thầm khen ngợi. Phu nhân của các nhà có thế hệ con cháu cùng độ tuổi đã sớm có ý muốn kết thân với nàng, đưa Cố Như Cửu nhét vào hàng ngũ được ưu tiên lựa chọn.

Nhất mạch này của Cố Trường Linh chính là chi nhánh chính dòng của Cố thị ở Thanh Nguyên Châu. Trăm năm trước khi Cố gia còn nghèo túng, có huynh đệ dòng chính đến kinh thành phát triển sự nghiệp, không ngờ dịp này lại một lần nữa giúp Cố gia đứng vững ở đất kinh thành.

Thực tế trong kinh thành cũng có không ít chi nhánh thế gia giống như tổ tiên Cố thị, từ nguyên quán di chuyển đến mảnh đất kinh thành mưu cầu danh lợi nhưng không phải tất cả thế gia tha hương đều gặp được may mắn như Cố gia. Đã có vài người tiếc rẻ quay trở về nguyên quán, duy trì thể diện thế gia ở mảnh đất địa phương, sau đó dần rơi vào cảnh túng quẫn, cuối cùng ngay cả danh hào của họ trên tộc phổ thế gia cũng biến mất.

Lần này kinh thành xảy ra động đất, Cố Trường Linh lại đưa ra lời báo động trước thiên tai, hành vi này đủ để đưa tên tuổi của ông lưu lại trong sử sách. Thế gian có bao nhiêu người biết được thiên tai sẽ xảy đến, có sao không phải ai khác mà cứ là Cố Trường Linh làm được điều ấy? Còn giúp cho hơn mười vạn dân sống trong kinh thành may mắn tránh khỏi tai ương, ngày sau cho dù Cố gia không có nhân vật tài đức vẹn toàn xuất hiện, chỉ cần đầu óc không quá kém cỏi, hoặc làm ra chuyện không nên làm thì trong mấy thập niên tới vẫn có thể sống cuộc sống phong quang.

Cũng bởi vậy, Cố gia trở thành đối tượng thông gia tốt nhất kinh thành. chỉ tiếc trong số hai trai hai gái của Cố gia thì có ba người đã thành thân,

chỉ còn cô con gái ít tuổi nhất cũng được nuông chiều nhất vẫn chưa đến tuổi lấy chồng.

Cô nương mười một, mười hai tuổi của những gia đình khác vốn đã sớm tìm nhà môn đăng hộ đối để định trước lương duyên. Thế nhưng người của Cố gia trước giờ giống như không muốn nhắc đến chuyện này, mặc dù có người tới cửa ngõ ý, cũng bị đương gia chủ mẫu của Cố gia là Dương thị ngăn cản. Ngay cả người từ nhà mẹ đẻ của Dương thị đến tìm hiểu cũng bị bà thẳng thừng từ chối.

Sớm nghe đồn Cố Trường Linh nuông chiều cô con gái nhỏ này hơn hẳn những người con khác trong nhà, hiện tại xem ra chính là sự thật. Không phải trước đó vài ngày Lý gia sai người tới dò hỏi, Cố gia cũng không nhận lời đó thôi.

Đây chính là Lý gia nổi danh ngang ngựa với Tư Mã gia, nếu những người khác trông thấy người Lý gia tới dặm ngõ, chỉ sợ đã vui mừng không hết mà nhận lời rồi.

Cũng bởi vì có lời đồn đãi như vậy nên khi nhị lang của Lý gia là Lý Hoài Cốc xuất hiện, có không ít người nổi lên lòng hiếu kỳ muốn xem kịch hay, hy vọng có thể náo loạn lên một chút cho vui.

Đáng tiếc, theo cách giáo dục con cái của hai nhà Lý – Cố, làm sao có thể gây ra hành vi đánh mất danh phận dưới những con mắt nhìn chăm chăm của đám người đang dài cổ ngóng chuyện kia được.

“Cố tiểu thư.” – Lý Hoài Cốc ngồi trên lưng ngựa khí vũ hiên ngang, đi lại cười vắn an Cố Như Cửu: “Đạo này khỏe không?”

“Lý thiếu gia.” – Cố Như Cửu cũng cười đáp lễ, vỗ nhẹ đầu con ngựa, con ngựa dừng bước tỏ vẻ rất có linh tính: “Rất tốt.”

Lý Hoài Cốc thấy nàng chỉ sờ sờ đầu mà con ngựa lại hiểu ý dừng bước, nụ cười trên mặt càng sâu thêm vài phần: “Quả là con ngựa tốt.” – Hắn còn muốn nói thêm là chỉ có chủ nhân tốt mới có thể nhận được một con ngựa có linh tính như vậy.

Con ngựa được khen, Cố Như Cửu là chủ nhân của nó đương nhiên cũng rất vui, nụ cười trên mặt cũng rạng rỡ hơn. Chợt nghe thấy tiếng vung roi vọng lên từ phía sau, nàng nhìn lại, thấy mấy thế gia công tử đang giục ngựa phi nước đại, chỉ là sau khi nhìn thấy hai người bọn họ thì giảm tốc.

Thật lòng mà nói, mấy công tử thế gia này không hiểu được gu thẩm mỹ của Lý Hoài Cốc thế nào, Cổ tiểu thư này xét dung mạo cũng tạm được nhưng dáng người béo tròn như cục bột thì có mùi vị ngon ngọt gì? Theo bọn họ, mấy cô nương Tư Mã gia mới là khuynh thành tuyệt sắc, các cô nương Lý gia cũng sáng loáng chói mắt.

Người như Cổ Như Cửu bọn hần cũng rất thích, ai mà chẳng thích nhìn những đứa bé trắng trắng mềm mềm, mặt non da phấn cơ chứ? Thế nhưng cảm giác thích thú này lại không khơi dậy được tình yêu nam nữ, cũng không đẩy lên bất cứ dục vọng nào trong người, luôn cảm thấy nếu nổi lên tà tâm với những cô bé như vậy sẽ vô cùng tà ác chẳng khác nào cầm thú.

Cho nên khi thấy Lý Hoài Cốc nảy sinh tâm tư này đối với Cổ Như Cửu, bọn họ đều thấy vô cùng ngạc nhiên, không ngờ sở thích của Lý nhị thiếu gia lại đặc biệt như vậy.

Lý Hoài Cốc thấy những công tử thế gia này dừng lại liền quay sang chào hỏi bọn họ. Đang quay sang nói dăm ba câu vu vơ với mấy người bọn họ thì thấy Cổ Như Cửu đã cười ngửa thành thoi tiêu sái đi được một đoạn đường rồi, hần liếc nhìn mấy bạn cùng lứa tuổi đứng ở bên cạnh, do dự một chút nhưng vẫn không đi theo.

Dương Văn Tễ là đại ca của Dương Tích Tuyết, cũng là biểu ca của Cổ Như Cửu, đang đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh tượng như vậy chỉ biết lắc đầu. Cái tên Lý Hoài Cốc này mặc dù có chút tâm tư với Cổ biểu muội nhưng xét cho cùng vẫn không nhiều lắm, bằng không đã sớm đuổi theo rồi.

Làm nam nhân, chỉ cần lo nghĩ đến cô nương mình để ý là được rồi, rụt rè như thế làm gì? Cảm tình quá mức dè dặt thận trọng sẽ không sâu đậm.

Trương Ngọc Cần và Dương Tích Tuyết đã đứng chờ ở phía trước từ lâu, đợi Cổ Như Cửu chạy tới, hai người quay sang cười cười với Cổ Như Cửu.

Hai người họ cũng không hỏi chuyện giữa Cổ Như Cửu và Lý Hoài Cốc. Cổ Như Cửu không thích hợp với Lý Hoài Cốc, bọn họ hy vọng sẽ tìm được một người có tính cách kiên định cho Cửu Cửu, người luôn nguyện ý nâng niu chiều chuộng nàng. Lý Hoài Cốc không phải lựa chọn tốt. Không phải các nàng không hiểu kỳ, mà là lo lắng nếu nhắc đến người này nhiều ở

trước mặt Cửu Cửu sẽ vô tình đẩy lên lòng nhớ nhung của Cửu Cửu dành cho hắn, vậy nên bọn họ thà dứt khoát không hỏi đến thì hơn.

Ba người đều không thuộc dạng cường hào háo thắng nên cứ thông thả chậm rãi vừa đi vừa trò chuyện. Từ chuyện y phục, đồ trang sức của các cửa hiệu có tiếng tăm đến nấu ăn và cả nhà ai đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều được các nàng lôi ra buôn dưa lê trên suốt đoạn đường.

“Nghe nói vài ngày trước đây đại lang nhà Trung Định Bá bị đánh.” – Trương Ngọc Cần nhỏ giọng nói: “Ngay cả lên triều mà còn xấu hổ không dám đi.”

Trung Thành Hầu Ngụy Định Bá là một nhà thuộc hàng tân quý, lúc tiên đế còn sống, vì có tài ăn nói làm vui lòng tiên đế nên được thụ phong tam đẳng bá tước.

Nhưng dù Ngụy gia có được chức vụ tam đẳng bá tước, thế gia vẫn không mấy để ý tới người nhà của ông ta. Các công tử tiểu thư thế gia mỗi khi có tụ hội, cũng không chủ động mời nhà bọn họ. Thế gia quả thật có chút bài xích tân quý. Trong triều đình vẫn có khá nhiều tân quý, cứ coi như các thế gia không mấy nhiệt tình với bọn họ nhưng cũng không xa lánh cách biệt rõ ràng giống như đối với Ngụy gia.

Bởi vì cách hành xử của Ngụy gia thực sự quá ác tâm, khi tiên đế còn sống thì cây trong nhà có một người con gái làm quý phi, đã không ít lần làm ra những chuyện khiến người khác thấy chướng mắt. Nguyên danh của Ngụy Định Tổ được gọi là Ngụy Bào Phúc, sau khi con gái lên làm quý phi thì được thụ phong tam đẳng bá tước, tự nhận quang tông diệu tổ, liền cải tổ tên thành Định Tổ. Các thế gia cũng sợ ngậy người trước hành vi mê muội này của ông.

Cải danh còn chưa tính, ông ta còn trắng trợn bắt người về. Chuyện về mấy thị thiếp tranh sủng gây náo loạn truyền ra ngoài ai ai cũng biết.

Hễ là thế gia coi trọng sĩ diện, nào có ai nạp một đồng thị thiếp trong nhà làm gì, đừng nói là thiếp mà ngay cả nha hoàn làm âm giường cũng không tùy tiện thu nạp nhiều như vậy, lẽ nào muốn bị truyền ra ngoài là tên háo sắc hay sao?

Hơn nữa mấy văn nhân phong lưu cho dù bên ngoài có một đồng hồng nhan tri kỷ nhưng có mấy ai thấy họ dắt những người đó về nhà? Dù vậy,

loại văn nhân này ở trong mắt các nhà thế gia cũng bị phân chia thành văn thải thượng khá và đạo đức các nhân.

“Ngụy đại công tử đã làm gì?” – Dương Tích Tuyết tò mò hỏi. Cũng không thể trách sao nàng hỏi như vậy. Ngụy đại công tử những năm gần đây càng ngày càng tệ hại, hẳn mà bị đánh chắc chắn là do bản thân hắn phạm phải lỗi lầm. Cho nên nghe thấy Trương Ngọc Cần nói như vậy, nàng đã lên tiếng đón đầu hỏi Ngụy đại công tử đã làm sai chuyện gì, mà không phải ai đánh hắn. Từ đó cũng có thể thấy được, người của Ngụy gia ở trong mắt thế gia, thực sự không có gì sáng sủa đáng để nói tới.

“Còn có thể làm gì, lén nạp tiêu thiếp sau lưng vợ chính.” – Giọng nói Trương Ngọc Cần toát vẻ khinh thường – “Nghe nói bị vợ hắn cầm dao đuổi theo tới tận ngoài cổng, còn dí chạy vòng vòng khắp phố, hiện còn đang đòi hòa ly nữa cơ.”

“Nam nhân như vậy đánh chết cũng đáng đời.” – Dương Tích Tuyết xùy một tiếng – “Ngụy gia bọn họ còn tưởng rằng bây giờ giống như lúc còn tiên đế tại vị hay sao?”

Nói đến đây, hai người nhớ tới phụ thân của Cửu Cửu chính là đế sư, vì vậy liếc nhìn Cố Như Cửu, không muốn tiếp tục đề tài liên quan đến hoàng gia.

Cố Như Cửu đang đóng tai lên nghe, tự nhiên thấy hai người đều im lặng không nói nữa, nhân tiện nói tiếp: “Ngụy Quý thái phi không có con cái, may mà Thái hậu nhân từ giữ nàng ở trong cung dưỡng lão. Thế nhưng thân nàng làm Quý thái phi lại không quản tốt người trong nhà, thực sự là nhờ Thái hậu ân đức nên mới được như vậy.”

Trương Ngọc Cần cùng Dương Tích Tuyết lập tức ngây người. Đúng vậy, Ngụy gia nháo loạn như thế chẳng phải tạo lý do giúp Thái hậu thu thập Ngụy Quý thái phi ỷ bản thân trẻ đẹp, luôn nghênh ngang hống hách trước mặt Thái hậu, ai biết lúc này đang trốn góc nào ngồi ăn năn rồi.

Thế nhưng... làm sao Cửu Cửu lại nghĩ ra được những chuyện này? Hai nàng đồng loạt nhìn lại, thấy bộ dáng của Cố Như Cửu vẫn ngây thơ, vẻ mặt vui cười hơn hờ, kìm lòng không được thầm nghĩ có thể Cửu Cửu chỉ thuận miệng nói mấy câu, chứ làm sao suy nghĩ được nhiều như vậy?

Ngay khi ba người bọn họ đang còn bàn luận chuyện của Ngụy gia, trên trường ngựa bỗng xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Hiện giờ đang là lúc trăm hoa khoe sắc, ong mật bướm bướm và các loại côn trùng bay đến rất nhiều. Một đàn ong mật bất ngờ từ trong bụi hoa bay ra cuốn theo ngựa của Lý tiểu thư khiến nàng bị té ngã ngựa. Tư Mã tiểu thư đuổi theo sau lưng cũng vì thế mà bị liên lụy, không tránh kịp cũng vấp phải ngã ngựa, cú ngã quá nặng, đầu đập mạnh xuống đất, gãy cổ chết tại chỗ.

Gãy cổ?

Cổ Như Cửu ngây ngốc nhìn quân sự trường ngựa đang vội vã chạy tới chạy lui, hơi hoảng hốt, trong lúc nhất thời quên mất chuyện mình phải xuống ngựa.

“Cửu Cửu.” – Dương Tích Tuyết thấy sắc mặt của Cổ Như Cửu không tốt, dù sắc mặt của nàng hiện tại cũng chẳng khá hơn là bao nhưng vẫn nắm lấy tay của Cổ Như Cửu an ủi: “Đừng sợ.”

Triệu quân sự lúc này đầu đồ đầy mồ hôi lạnh, bắp chân run rẩy, hầu như muốn ngất đi. Thế nhưng bây giờ ông không thể choáng váng, không những phải phái người về báo lên quan trên mà còn phải sắp xếp ôn hòa chuyện trường ngựa.

Tư Mã tiểu thư bị té ngựa dẫn đến gãy cổ chết ngay tại chỗ, Lý tiểu thư cũng không đợi được đến khi đại phu tới cũng trút hơi thở cuối cùng, hai cô nương đại thế gia hiền hách nhất kinh thành đều mất mạng, kiếp này của ông coi như xong rồi. Lúc này ông không cầu gì khác, chỉ cầu đừng liên lụy đến thê nhi phụ mẫu.

“Ông là quân sự nơi này?” – Một giọng nói rất êm tai của vị tiểu thư cười con ngựa trắng chân lùn đột nhiên vang lên bên tai ông – “Ông mau phái người đi kiểm tra thốt ngựa trong trường ngựa đi, đừng để có người bị thương nữa.”

Nghe thấy lời nhắc nhở của vị tiểu thư này, Triệu quân sự vốn đang trong cơn tuyệt vọng dường như nhìn thấy được ánh sáng, thoáng chốc đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Ông đánh bạo quay về phía vị tiểu thư ấy, vừa nhìn bỗng ngây người kinh ngạc, cứ tưởng mình nhìn thấy tiên đồng thường đi theo bên cạnh Huyền Nữ nương nương.

Ông thấy vị tiểu thư này đáng yêu xinh xắn thanh thoát không nhiễm bụi trần, nhiều đó thôi cũng làm cho Triệu quân sự không dám nhìn thêm nữa.

“Hạ quan bái kiến Cố Huyện quân.” – Ngay lúc này người thái bộc tự được phái tới cũng vừa đến nơi, người dẫn đầu liếc mắt nhìn Triệu quân sự, sau đó xuống ngựa hành lễ với vị tiểu thư kia.

Triệu quân sự lập tức bừng tỉnh, thảo nào nhìn quý khí như vậy, hóa ra chính là vị Cố Huyện quân.

“Chư vị đại nhân làm việc, tiểu nữ không tiện quấy rầy, mời chư vị đại nhân tự nhiên!”

Tuy rằng cúi đầu nhưng Triệu quân sự nghĩ vị Cố huyện quân này tựa hồ vẫn đang liếc nhìn ông.

“Vị quân sự này nhìn có vẻ rất chăm chỉ, cứ để ông ấy mang người đến trấn an thốt ngựa đang hoảng loạn kia đi.”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, lại giúp Triệu quân sự giữ được cái mạng, không trở thành vật hy sinh trong cơn lốc xúi quẩy này.

Chương 13

Lo lắng muội muội và biểu muội bị hoảng sợ, Dương Văn Tề không đứng chờ cùng những người bạn khác mà cưỡi ngựa tìm đến chỗ Dương Tích Tuyết và Cố Như Cửu đang đứng. Thấy hai nàng đứng trong góc nhỏ cùng mấy vị cô nương khác, hấn vội vàng xuống ngựa bước nhanh tới: “Muội muội!”

Dương Tích Tuyết thấy hấn sang đây cũng không tiện để huynh trưởng nhà mình đứng cùng mấy cô gái khác, bèn bước lại nghênh đón: “Đại ca, sao huynh cũng đến?”

“Hai muội không sao chứ?”

Dương Văn Tề nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, sau đó quay sang nhìn Cố Như Cửu và Trương Ngọc Cần đang đứng sau lưng nàng, thấy sắc mặt ba người mặc dù hơi tái xanh nhưng cũng không đến mức bị dọa mất hồn, mới yên tâm nói: “Trưởng bối Tư Mã gia và Lý gia đều đã đến, người của Đại Lý Tự cùng Hình Bộ cũng có mặt ở đây rồi.” – Ngụ ý chính là mấy người bọn họ tạm thời không thể rời khỏi đây.

Ở đây đều là công tử tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ, tận mắt nhìn thấy người bạn đang sống sờ sờ của mình đột nhiên ngã chết, trong thâm tâm ai nấy đều bất an, hiện tại thấy Hình Bộ cùng Đại Lý Tự không cho bọn họ đi về, ngoài mặt mặc dù không tỏ vẻ gì, thế nhưng trong lòng hiện rất bất mãn.

Bọn họ được Tư Mã gia sắp xếp mời đến đây chơi. Ngựa cũng do chính mình mang đến. Ngay cả chuyện đưa ngựa cũng là tự Tư Mã Linh đề xuất. Hiện tại gây tai nạn chết người, Tư Mã gia không hoài nghi cô nương nhà mình lại để Hình Bộ Đại Lý Tự giữ bọn họ lại là có ý gì? Chẳng nhẽ hoài nghi bọn họ?

Cho dù Tư Mã gia và Lý gia là thế gia nhất lưu thì thế nào? Bọn họ ở trên trường ngựa này cũng đâu ít người, chẳng nhẽ không thể sánh bằng hai nhà này. Quan viên Đại Lý Tự và Hình Bộ cũng thầm kêu khổ trong lòng. Bọn họ đã cho kiểm tra qua hiện trường xảy ra vụ án, nhưng không tìm thấy chỗ nào khả nghi, ngay cả hai con ngựa bị té ngã gãy chân đều được xem xét cẩn thận, cũng không tìm được bất cứ vết tích nào chứng tỏ bị người

khác nhúng tay vào. Thế nhưng đối mặt với thái độ muốn gây sự của người Tư Mã gia cùng Lý gia, bọn họ không thể làm gì khác hơn là lóng ngóng kéo dài thời gian, ngoảnh lại còn phải trấn an các công tử tiểu thư thế gia khác, tình hình này phải làm sao mới ổn thỏa?

Tư Mã Linh là người được chú ý nhất trong sự kiện lần này. Hiện giờ nàng ta đang rất hoang mang luống cuống, nhìn Nhị thẩm đang không ngừng khóc ngất và sắc mặt bi thống của Nhị thúc, nàng há miệng nhưng không biết nên nói gì cho phải.

Bản tính của Nhị đường muội trước nay luôn hiếu thắng. Bình thường ở trong nhà nếu không gây ra chuyện gì quá đáng, nàng cũng vui lòng nhường nhịn nàng ấy. Lần này, nàng cũng biết nhị đường muội cố tình muốn tranh hạng nhất với Lý tiểu thư, thế nhưng ai ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy?

Lần tụ hội này có tới ba vị tiểu thư của Tư Mã gia, chỉ là nhị đường muội không thích đi cùng với tam đường muội Tiểu Hương, nàng lo lắng Tiểu Hương vừa tới kinh thành nửa năm vẫn chưa kịp thích nghi mới cố ý cùng phi ngựa với Tiểu Hương, vậy mà chỉ trong khoảng thời gian đó...

Lúc xe ngựa chở Lý Ngô thị đến, vừa nghe thấy tiếng khóc của Nhị phu nhân Tư Mã gia, đôi mắt bà ta đỏ ửng đầy hận ý liếc mắt nhìn người Lý gia, nhất là khi liếc nhìn về phía đứa con trai sắc mặt trắng bệch của bà.

“Hoài Cốc, muội muội của con...” – Lý Ngô thị nói không nên lời, lôi chiếc khăn tay ra che mặt, thấp giọng khóc thút thít, đáng vẻ bi thống này thoát nhìn so với nhị thái thái Tư Mã gia còn khó coi hơn nhiều, hơn nữa người của Hình Bộ đang làm việc bên cạnh thấy vậy cũng sinh lòng cảm thông.

Hiện giờ, không chỉ có người của Lý gia và Tư Mã gia tới, các thế gia khác cũng phái người đến nhận công tử tiểu thư nhà mình về. Trường ngựa ngày thường điều hui quanh quẽ, lúc này bỗng náo nhiệt chẳng khác nào trải hội.

Tới đón Cố Như Cửu là Nhị ca Cố Tồn Cảnh của nàng. Cố Tồn Cảnh nhậm chức cấm quân bắc nha môn, cận vệ của Hoàng đế, bách tính bên ngoài thường gọi bọn họ là Long cấm vệ, cũng là một quan sai ngũ phẩm nhàn rỗi. Cho nên khi Cố Tồn Cảnh nghe đồng liêu nói trường ngựa Kinh Giao xảy ra chuyện không may, có hai tiểu thư nhà thế gia bị chết do ngã

ngựa, hấn liền báo lên quan trên xin phép nghỉ, vội vã chạy một mạch đến trường ngựa ở ngoại ô này.

Giữa đường nghe được cô nương bị chết là Tư Mã gia và Lý gia, hấn thăm thở phào nhẹ nhõm, không phải muội muội nhà mình là tốt rồi.

Cố Tồn Cảnh chạy như bay đến trường ngựa. Người của Hình Bộ cùng Đại Lý Tự chuẩn bị rời đi vì mặc kệ bọn họ tra thế nào cũng không tìm ra bất cứ dấu vết nào chứng tỏ có người nhúng tay vào chuyện này. Ngã ngựa trong lúc phi ngựa là chuyện thường xảy ra, chỉ là cô nương hai nhà này bạc phận, ngay cả mạng cũng không giữ được.

Mấy nhà quen thân đều bước lại chào hỏi qua loa, Cố Tồn Cảnh nhanh chóng tìm được biểu huynh muội Dương gia đang đứng cùng muội muội mình.

“Cửu Cửu!” – Cố Tồn Cảnh nhảy xuống ngựa, đau lòng đi tới bên cạnh Cố Như Cửu: “Có sợ lắm không?”

Cố Như Cửu lắc đầu: “Có biểu ca cùng biểu tỉ ở đây, muội không sao!”

Cố Tồn Cảnh quay đầu lại cảm tạ huynh muội Dương Văn Tễ. Dương gia là ngoại tổ gia của bọn họ nên quan hệ giữa hậu bối cũng tương đối thân thiết.

“Cố nhị gia không cần khách khí, người một nhà không cần nói lời khách sáo.” – Dương Văn Tễ chấp tay cười nói với Cố Tồn Cảnh: “Không còn sớm nữa, Cố Nhị ca dẫn Cửu muội hồi phủ nghỉ ngơi trước đã.”

Biết ở đây không phải chỗ nói chuyện, Cố Tồn Cảnh lo lắng tinh thần muội muội sẽ bị ảnh hưởng không tốt khi chứng kiến chuyện xảy ra ngày hôm nay nên vội từ biệt huynh muội Dương gia rồi đưa Cố Như Cửu về.

Cố Tồn Cảnh bước vào trường ngựa không bao lâu thì Lý Hoài Cốc đã trông thấy hấn. Nếu là ngày xưa thì Lý Hoài Cốc sẽ chủ động tiến lên chào hỏi Cố Tồn Cảnh, nhưng hôm nay hấn không có tâm tình tiến lên lấy lòng các huynh trưởng của Cố Như Cửu.

Làm sao có thể ngờ được rằng, sáng sớm hôm nay muội muội còn nũng nịu với mình, vậy mà thoáng chốc đã không còn nữa. Nếu không phải hấn nhớ Cố nhị tiểu thư, nếu như hấn có thể trông chừng nàng thật tốt, có lẽ

muội muội của hắn cũng sẽ không mất mạng vì bản tính háo thắng của mình.

Kỳ thực trong lòng hắn hiểu rõ, muội muội không mấy thích Cố nhị tiểu thư nên mới luôn luôn lấy có mẫu thân sẽ không thích Cố gia để nhắc nhở hắn.

Ngày xưa hắn luôn nghĩ rằng đợi sau này cưới Cửu Cửu vào cửa, lúc đó em gái và chị dâu sẽ vui vẻ ở cùng, dần thay đổi cái nhìn về nhau, nhưng bây giờ...

“Lý công tử.” – Cố Như Cửu thấy người thiếu niên từ trước đến nay luôn hớn hờ vui vẻ giờ đang đứng ở cửa thất hồn lạc phách, lúc đi ngang qua hắn, bất giác lên tiếng nói: “Chớ quá bi thương.”

Lý Hoài Cốc nhìn cô gái trên lưng ngựa, chỉ hoảng hốt chốc lát, thở dài nói: “Đa tạ Cố tiểu thư.”

Cho dù hắn có nhiều tâm tư hơn nữa thì từ nay về sau cũng không được nhắc lại, càng không được nghĩ đến.

Lúc này có nói gì cũng nhạt nhẽo chẳng khác nào chén nước lã. Cố Như Cửu nhìn Lý Hoài Cốc như cái xác không hồn, thở dài cáo từ rồi cùng Nhị ca rời khỏi trường ngựa.

Nàng cũng không ngờ được rằng, mới lúc này còn nói chuyện vui vẻ với Lý Sở Nhu, vậy mà chớp mắt người đã không còn tại thế.

Hóa ra khoảng cách giữa sự sống và cái chết lại gần như vậy. Nàng nhìn Nhị ca đang sóng vai cùng với mình, không kìm lòng được lên tiếng gọi: “Nhị ca...”

“Đừng sợ!” – Cố Tồn Cảnh thúc ngựa chạy về phía Cố Như Cửu, để hai con ngựa gần như bước sát nhau. Hắn đưa tay vỗ vỗ cánh tay nàng: “Đừng sợ, có Nhị ca ở đây.”

“Ừm.” – Cố Như Cửu cảm giác mũi hơi cay cay, cúi đầu trả lời. Sau đó thúc ngựa chạy đi, thông thả theo Nhị ca về nhà.

“Cáo từ...” – Lý Hoài Cốc nhìn bóng lưng hai huynh muội càng lúc càng xa, phát hiện khi mình nói hai chữ này tựa hồ có luồng gió lạnh luồn vào miệng, gần như đông cứng ngực hắn. Luồng khí lạnh này cứ quanh quẩn

trong miệng, nhổ không ra, nuốt không trôi, cuối cùng hóa thành những hoài niệm về cô em gái mình, vành mắt chua xót.

Trong cung Càng Khôn, Bạch Hiền cẩn thận hầu hạ Tần Ưởng làm xong bài tập mới nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, hôm nay đã xảy ra chuyện.”

“Chuyện gì?” – Tần Ưởng hơi nhếch mày, chuyện có thể khiến Bạch Hiền vội vã bẩm báo chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

“Hôm nay các tiểu thư cùng thiếu gia thế gia trong kinh thành ra đua ngựa ở trường ngựa vùng ngoại ô, bỗng nhiên có hai vị tiểu thư ngã ngựa mà qua đời.” – Bởi vì thân thể Hoàng thượng không tốt nên Bạch Hiền cũng cố ý nói tránh chữ “chết” và “mất” tránh xui.

“Tiểu thư nhà ai?” – Nét mặt Tần Ưởng khẽ thay đổi, giọng nói cũng trầm xuống. mấy chuyện ngã ngựa ngoài ý muốn này cũng không có ai coi trọng mà bẩm báo với hắn, cho nên muốn biết những tin tức thế này phải nhờ người dưới hỏi thăm.

“Nhị tiểu thư của Tư Mã gia cùng đại tiểu thư Lý gia. Lúc xế trưa nay, Hình Bộ và Đại Lý Tự đều đã phái người đến đó điều tra, cuối cùng kết luận là chuyện xảy ra ngoài ý muốn.” – Sau khi Bạch Hiền bẩm báo đầu đuôi còn cố ý bổ sung: “Lý tiểu thư kia hình như là vị trước đó vài ngày Thái hậu đã nhắc tới.”

“Là nàng ấy?” – Tần Ưởng ho khan hai tiếng, giọng nói lại lần nữa bình tĩnh nhàn nhạt: “Hai vị tiểu thư này chưa cập kê, tang sự không thể làm lớn được, ta cùng mẫu hậu cũng không tiện tiến đưa, việc này cứ làm như không biết thôi.”

Bạch Hiền khom người lắng nghe, khẽ gật đầu biểu thị đã nhớ kỹ chuyện này rồi.

“Phải chăng con gái của Cố tiên sinh cũng đến trường ngựa?” – Tần Ưởng đột nhiên hỏi.

“Cố huyện quân chính là quý nữ thế gia, chắc cũng có đến tham dự những buổi tụ hội như thế này.” – Bạch Hiền biết thánh thượng có ấn tượng vô cùng tốt với Cố gia, liền trả lời rõ đầu đuôi ngọn ngành.

“Cố muội còn nhỏ, tính tình ngây thơ tinh khiết, gặp phải chuyện như vậy, chắc chắn sẽ thấy sợ. Chẳng phải trước đây mấy ngày người có nhắc

trong kho còn vài loại hương an thần rất tốt đó sao?” – Tấn Uổng suy nghĩ một chút – “Và cả son phấn dưỡng thần dưỡng da, người sai nữ quan đến tặng cho nhà Cố tiên sinh đi.”

Tuy tiên đế không phải người đáng tin cậy nhưng những món đồ trong tư kho đều là đồ tốt, sau khi Tấn Uổng kế vị, tư kho của tiên đế cũng trở thành tài sản thừa kế của hắn.

Bạch Hiền thâm hiểu trong lòng Hoàng thượng đã nói là “tặng” thì không thể là “thưởng”.

Chương 14

Hai huynh muội vừa bước vào cổng chính đã bị người nhà bao lấy xung quanh. Cố Tồn Cảnh bị phụ thân và huynh trưởng kéo qua một bên, hỏi tình huống của trường ngựa. Cố Như Cửu cũng bị rơi vào vòng vây của mẫu thân cùng chị dâu, sau đó uống trà an thần và thu xếp tắm rửa thay y phục.

Dựa theo tập tục, hễ gặp mấy chuyện xui xẻo ngoài ý muốn thế này, mọi người để tránh vận xui dính theo người cần phải tắm rửa dâng hương, cầu tổ tiên phù hộ cuộc đời không bệnh không tai, không nên gặp phải tai bay vạ gió.

Được người trong nhà quan tâm như vậy, Cố Như Cửu không đành lòng từ chối, chỉ mặc kệ mẫu thân cùng các chị dâu an bài hết việc này đến việc khác cho nàng.

Nhìn thấy con gái bị vợ cả mang đi, Cố Trường Linh thở dài bảo hai đứa con trai cùng ngồi xuống: “Lý gia cùng Tư Mã gia sau sự kiện lần này chắc chắn sẽ xảy ra hiềm khích với nhau. Hai đứa con không nên tham dự vào, dẫu sao hai nhà này cũng không có bao nhiêu giao tình với nhà chúng ta.”

Thường ngày, mặc dù tính cách hần ôn hòa nhưng cũng biết phân nặng nhẹ. Tư Mã gia và Lý gia muốn tranh đấu với nhau là chuyện của bọn họ, Cố gia chẳng muốn đảm nhiệm chức vụ binh sĩ cho bên nào.

Cố Chi Vũ và Cố Tồn Cảnh biết phụ thân đang lo lắng cái gì, hai người đồng loạt gật đầu nói: “Phụ thân không cần lo lắng, chúng con sẽ làm việc cẩn thận.”

“Ừ.” – Cố Trường Linh gật đầu, ông rất yên tâm trong hành động và việc làm của hai đứa con trai này, đứa lớn nhất thì làm việc thận trọng vững vàng, đứa thứ hai thì rất nhạy bén, hơn nữa tính tình cả hai đều không thích gây sự.

“Chuyện hôm nay ở trường ngựa, con nhận thấy có điểm gì đó không thích hợp.” – Cố Tồn Cảnh nhíu nhíu mày – “Lý Ngô thị tựa hồ có mâu thuẫn gì với nội bộ Lý gia, con nhận thấy thái độ của bà ta có điểm gì không đúng.” Hần vốn cho là Lý Ngô thị vì chuyện con gái mất nên tâm tình bất

ồn như vậy, thế nhưng sau khi suy xét cẩn thận, hắn nhận ra ánh mắt của bà khi nhìn người Lý gia không giống chủ mẫu thấy người nhà mình.

Chuyện bản thân nghĩ không thông, hắn nói ra để cùng thương lượng với phụ thân và huynh trưởng, còn hơn để trong lòng tự mình đơn độc đeo gót nghiền ngẫm.

Cố Trường Linh nghe Cố Tồn Cảnh nói như vậy, cảm giác mình là trưởng bối, là đàn ông không thích hợp đàm luận chuyện cá nhân đã qua của các phu nhân nhà khác, buộc lòng phải lắc đầu thở dài nói: “Chuyện trong nhà Lý gia, các con cũng không cần dò hỏi.”

Vừa nghe cha nói vậy, Cố Tồn Cảnh cũng biết chuyện này chắc chắn có ẩn tình năm xưa. Thấy phụ thân không có ý nhắc đến, hơn nữa Lý Ngô thị mới vừa mất con gái, hắn ngồi đàm luận chuyện sau lưng họ quả thực không phải hành vi quân tử nên đành đè nén lòng hiếu kỳ xuống, không lên tiếng hỏi tiếp nữa.

Vốn còn lo lắng đệ đệ sẽ chẳng biết nặng nhẹ lên tiếng hỏi dồn, nhưng sau khi thấy đệ đệ không tiếp tục truy vấn, Cố Chi Vũ cũng thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Gần trăm năm qua, Tư Mã gia và Lý gia mặc dù cũng từng có quan hệ thông gia với nhau, thế nhưng một núi không thể chứa hai hồ, mặc dù đều là nhất đẳng thế gia, cũng có phân chia cao thấp.” – Cố Trường Linh nhẹ nhàng vuốt ve chén trà trong tay, trên nét mặt tựa hồ phảng phất chút bùi ngùi và cả chút thư thái: “Đáng tiếc mới đó mà đã mấy trăm năm rồi.”

Vinh quang của thế gia chung quy sẽ dần dần tản đi, hoàng quyền đã định trước sẽ bao trùm lên trên tất cả mọi người.

Mấy nghìn năm trước, thời thế chủ nô phong quang như vậy mà chỉ một câu nói cũng dẫn đến kết thúc một cuộc đời. Bởi vì xung đột giữa văn hóa cùng quyền lợi các tầng lớp, làm cho khối đất đai này trở thành thiên hạ của thế gia cùng vương thất. Ngàn năm trước, nguyên thủy để thống nhất mười nước, thành lập hoàng triều, thế gia và hoàng thất vẫn ở vào vị thế kiềm chế lẫn nhau.

Tiến trình lịch sử đã định trước thì không thể sửa đổi được, cho dù làm người dự liệu trước được việc tương lai, cũng chỉ có thể gắng sức mở một con đường cho mình và người đời sau mà thôi.

Cố Chi Vũ và Cố Tôn Cảnh thấy vẻ mặt phụ thân phức tạp, đồng loạt trầm mặc xuống.

Chỉ chốc lát sau, nữ quan được Tần Uông phái mang đồ đến tặng tới.

“Bái kiến Cố Hầu gia, bái kiến nhị vị công tử.” Nữ quan dẫn đầu quỳ gối chào ba người, sau đó nói rõ mục đích đến đây.

“Thánh thượng nhớ Hầu gia ngày thường vất vả cực nhọc giáo thụ học hành, đặc biệt sai nô tỳ mang đến các loại trà thơm an thần dưỡng sinh.” – Nữ quan ra hiệu cho thái giám cung nữ sau lưng đem toàn bộ đồ vật chuyển vào, cười tủm tỉm nói: “Đây là tấm lòng tôn sư trọng đạo của thánh thượng, mong Hầu gia không từ chối.”

Cố Trường Linh nhìn các loại trà huân hương và vải vóc tơ lụa trong tay, tâm tình nhất thời hơi phức tạp. Máy khối vải vóc màu sắc tươi đẹp thế này, vừa nhìn là đã biết dành cho tiểu cô nương, chẳng nhẽ muốn để cho hắn mặc?

Có học trò tốt nhà ai muốn tỏ lòng tôn sư trọng đạo lại cho tiên sinh của mình dùng những vật dụng thế này?

“Bệ hạ khách khí quá rồi, thần cảm thấy vô cùng thẹn thùng.” – Cố Trường Linh cười ha hả nhận lấy mọi thứ, lại để quản gia chào hỏi và mời những người từ trong cung vào trong dùng trà. Thấy nữ quan khăng khăng không dám vào, hắn lại đích thân tiễn đưa đến cửa, còn hoàn lại cho mỗi người một hồng bao.

Chờ những người này đi khỏi, Cố Trường Linh và hai đứa con trai phát hiện trong những món quà tặng, tất cả dược liệu đều là an thần dưỡng sinh, thậm chí còn là dược liệu dưỡng da tốt nhất, tất cả vải vóc đều là những màu sắc mà các cô nương trẻ tuổi ưa thích, còn có hộp trân châu, cũng không thể bảo lão già như ông mài mấy thứ này thành phấn rồi hàm chung cách thủy với canh uống nhé?

“Bệ hạ làm vậy là có ý gì?” – Cố Chi Vũ vờ ngó ngán nhìn mấy thứ này, nhìn không giống như tặng cho phụ thân dùng.

Cố Trường Linh nhìn qua mấy thứ này chỉ vuốt râu mỉm cười, thấy đứa con lớn nhất đã lên tiếng hỏi thì tiện thể nói luôn: “Không phải nói là đưa

cho vi phụ trà an thần dưỡng sinh sao?” – Nói xong, gọi nha hoàn đến bê đồ theo hẳn đi vào hậu viện.

Hai huynh đệ nhìn nhau, do dự đi theo, phụ thân nói vậy là có ý gì?

Sau khi tắm xong thay áo mới, Cố Như Cửu đang quây quần bên cạnh mẫu thân, cầm nén nhang lên bàn thờ tổ tông, xoay người bái lạy trời đất, sau đó mới quay trở lại trong phòng, ăn mấy đĩa bánh ngọt mà hai chị dâu đặc biệt làm cho nàng.

Có vẻ quá lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tâm lý Cố Như Cửu, ba người không ai nhắc đến chuyện ở trường ngựa, chỉ nói vài ba chuyện đồn thổi vừa xảy ra trên phố cho Cố Như Cửu nghe.

“Con không thể tưởng tượng được đâu, đại lang Ngụy gia bị vợ cả đuổi đến mức rút cả giày mà không dám quay lại nhặt, làm cho không ít người bên ngoài cười chê.” – Trần thị khẽ cười kể lại chuyện của nhà Ngụy bá: “Loại gia đình tân quý này chẳng biết giáo dục con cháu cho thật tốt, cứ khăng khăng người nhà mình có tài trí hơn người, khoe khoang hống hách, đúng là vừa buồn cười vừa đáng trách, chỉ toàn chọc cười cho thiên hạ.”

“Không phải sao, hể nhà nào coi trọng thể diện một chút thì chẳng ai lại làm ra những chuyện như họ.” – Hồ thị gật đầu theo. Gia đình tân quý ở trong kinh thành cũng không phải ít, thế nhưng đại bộ phận đều có điểm đáng để tuyên dương khen ngợi. Hoang đường lại chẳng coi trọng mặt mũi, thể diện của mình giống như Ngụy gia quả thật hiếm thấy.

“Chỉ tiếc cho nữ quyến trong nhà hẳn, có một phu quân như vậy.” – Cố Như Cửu nhấp một ngụm trà, đề xuống cảm giác khô khốc đang phát ra từ cuống họng – “Vợ cả đại lang Ngụy gia tuổi còn trẻ, còn có thể hòa ly, phu nhân Ngụy bá thì đã lãng phí cả cuộc đời ở bên cạnh Ngụy bá rồi.”

Dương thị thấy vẻ mặt nữ nhi tựa hồ rất tiếc rẻ, lo lắng nàng sẽ nảy sinh ấn tượng không tốt đối với đàn ông, nhân tiện nói: “Thế gian này đương nhiên có người tốt kẻ xấu, lời nói và việc làm của một người không đại biểu cho tất cả được. Con không nên chỉ nhìn thấy mỗi một mình hẳn mà cho rằng người trên đời này đều như thế.”

Nàng cũng không phát giác mình nói những điều này với con gái là không tốt. Con gái hiện giờ tại đã mười một tuổi, hiện tại không giáo dục

những điều này, lẽ nào chờ ngày sau con gái bị người khác gạt rồi mới nói sao?

Quy củ là chết, người là sống. Có chút quy củ, vốn là thể hiện cho người bên ngoài nhìn mà thôi, còn ở trước mặt người trong nhà, còn làm bộ làm tịch bày ra mấy cái quy củ trong đồng bách khoa ấy ra làm gì? Như vậy thì được gì chứ?

Người Cổ gia bọn họ ở bên ngoài thì những người khác không thể soi mói đến nửa điểm sai sót, thế nhưng về đến nhà, đóng cửa lại thì thế nào cũng không liên quan đến người khác.

Lắng nghe mẫu thân bắt đầu giảng dạy cách sống ở đời với mình, Cổ Như Cửu suýt nảy sinh ý định cụng bái, mẫu thân nàng như vậy mới là nữ trung hào kiệt.

Chẳng qua muốn bộc lộ phong độ trùng trùng hay dáng vẻ oai phong lẫm liệt ra bên ngoài cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

“Con phải nhớ kỹ, ra bên ngoài thì mỗi một lời ăn tiếng nói, mỗi một hành vi cử chỉ đều đại biểu cho bộ mặt gia tộc mình nên dù có nói như thế nào đi nữa cũng phải cẩn thận. Thế nhưng về đến nhà, làm thế nào cho bản thân được tự nhiên thoải mái thì làm.” – Dương thị nâng chung trà lên khẽ nhấp một cái, tầm mắt đảo qua hai người con dâu cùng nữ nhi – “Nhà được gọi là nhà cũng vì nó làm cho tất cả mọi người sống trong đó đều cảm thấy thư thích.”

Trần thị và Hồ thị nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của Dương thị, trên mặt lộ chút ý cười. Làm con dâu Cổ gia, các nàng từ khi được gả vào đây đã chung sống rất thân thiết cùng cô em chồng và mẹ chồng, cảm tình cùng phu quân cũng vô cùng khăng khít. Gia phong Cổ gia vô cùng tốt, trên dưới đều một lòng, cuộc sống hằng ngày của cả hai đều rất thư thái.

Cổ Như Cửu sờ sờ mũi, kỳ thực nói nôm na chính là: “Làm người không nên quá mức nghiêm túc, ra bên ngoài làm sao có thể diện một chút là được, còn về đến nhà mà vẫn mang cái bộ mặt một sách ấy làm gì, có ai nhìn thấy đâu?”

Cuối cùng nàng cũng biết hai vị huynh trưởng bên ngoài có phong độ như thế, về đến nhà liền lộ ra những cử chỉ như vậy là học được ở đâu.

“Người nhà ở chung thì làm như vậy, phu thê sống chung với nhau cũng thế.” – Thanh âm của Dương thị hơi giảm xuống – “Đàn ông sẽ không thích nữ nhân sau khi đóng kín cửa vẫn luôn miệng nói quy củ phép tắc gì, nữ nhân cũng sẽ không thích nam nhân về đến nhà mà hể mở miệng ra là nói đạo lý nhân đức này nọ.”

Có hai người con dâu đang ở đây, Dương thị không tiện nói nhiều, nàng chuyển đổi đề tài: “Đã giờ nào rồi?”

Trần thị đang tính lên tiếng, bỗng nghe tiếng bước chân từ sau cửa truyền đến, quay đầu nhìn ra cửa thì thấy ba cha con Cố gia lần lượt đi vào, phía sau bọn họ có mấy nha hoàn đang ôm đồ.

Biết được những vật này là thánh thượng sai nữ quan đưa tới, mấy người các nàng có chút ngạc nhiên. Sau một hồi lật xem mới hiểu hết được tâm ý sau đó, thánh thượng nhân mượn danh nghĩa là tôn sư trọng đạo để tặng đồ an ủi Cửu Cửu?

Cố Như Cửu cũng không ngờ Tiều Hoàng đế sẽ tặng nhiều thứ thế này, tiện tay mở một hộp gấm, bên trong đựng chiếc trâm hoa cài tóc bằng bạc vô cùng tinh xảo, rất hợp với những cô nương chưa xuất giá.

Nhìn thấy trâm hoa bạc, sắc mặt Dương thị kỳ quái: “Bệ hạ có ý gì?” – Không thể trách bà suy nghĩ quá nhiều, tự nhiên sao lại tặng nhiều quà như thế?

Cố Trường Linh bỏ trâm hoa vào trong hộp - “Hoa trắng thuần khiết, món đồ trang sức hợp này hợp với những cô nương trẻ tuổi.”

Cố Như Cửu: “...”

Tiều Hoàng đế năm nay mới bảy lớn, nàng mới bảy lớn? Có phải cha suy nghĩ quá nhiều rồi hay không?

Phụ phụ Cố Hầu quả thật có chút nghĩ quá nhiều. Tấn Ưởng sai nữ quan mang trâm hoa cài tóc bằng bạc kia đến Cố Hầu phủ chỉ vì mấy thứ này có để ở đây hẳn cũng không dùng đến, mà hẳn thấy tóc Cố muội vừa đen vừa bóng mượt, nếu cài lên nhất định sẽ rất đẹp.

Đến giờ hẳn vẫn nhớ rất rõ khoảnh khắc gặp Cố muội trên con đường trong cung một năm trước, nhớ kiểu dáng cây trâm cài bằng bạc trên mái tóc của nàng.

Cũng không biết Cô muội có thích mấy khúc vải hần tặng không?

Buổi tối hôm đó, vị sư huynh tốt Tấn Uởng của Đại Phong vì suy nghĩ đến chuyện này mà cảm động mất ngủ, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng hôm đó.

Chương 15

Lý Hoài Cốc đứng ở trong sân. Người thiếu niên có ý chí và khí phách ấy sau sự việc phát sinh ngoài ý muốn lần đó đã biến mất không còn chút dấu vết. Hắn nhìn cửa phòng đóng chặt, vẻ mặt có chút mệt mỏi rồi nói: “Mẫu thân vẫn không muốn gặp mặt phụ thân sao?”

Từ khi muội muội gặp chuyện không may bỏ mình, tình cảm phu thê giữa phụ thân cùng mẫu thân dường như lãnh đạm hơn hẳn. Chỉ trong một đêm, mẫu thân thậm chí ngay cả cửa cũng không muốn để phụ thân bước vào. Bầu không khí toàn bộ hậu viện lạnh như băng, suýt nữa ngay cả hắn cũng không thể thở nổi.

“Công tử, thân thể phu nhân khó chịu.” – Người đáp lời là nô tỳ hồi môn bên cạnh Lý Ngô thị, giọng nói của nàng tuy ôn hòa lại tôn kính nhưng không che giấu được ý tứ Lý Ngô thị không muốn gặp ai.

“Ta biết rồi.” – Lý Hoài Cốc có chút mất mát, lại có cảm giác buồn xuôi không rõ. Trên thực tế, sâu trong nội tâm hắn cũng không dám đối mặt với ánh mắt bi thống của mẫu thân. Quay sang cánh cửa đóng chặt rất cung kính hành lễ, hắn cất cao giọng nói: “Xin mẫu thân chú ý giữ gìn sức khỏe, ngày mai nhi tử quay lại thăm.”

Lý Ngô thị ngồi trong phòng mờ tối, lắng nghe âm thanh của con trai ngoài cửa, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Bóng nữ nhân đầu tóc rời bời ẩn hiện trong gương đồng, tuy rằng da thịt trắng nõn như cũ nhưng đã không còn mịn màng phấn nộn giống như lúc còn trẻ.

Nàng hao tổn nửa đời người trong cái đình viện âm u quanh quẩn này, đến sau cùng ngay cả con mình cũng không thể chăm sóc chu toàn.

“Lễ nghĩa liêm sỉ, thế gia vinh nhục.” Nàng cười ha ha, vung tay hất tất cả mọi thứ đang bày biện trên bàn xuống đất, khuôn mặt vừa cười vừa khóc như điên như dại: “Chẳng qua chỉ là một đồng ô tạp, nam đạo nữ xướng nguy quân tử mà thôi!”

“Phu nhân!” – Ngoài cửa truyền đến thanh âm lo lắng của tiểu nha hoàn, chỉ là bình thường nàng rất uy nghiêm, không dám tùy ý vào cửa.

“Ta không sao.” – Sắc mặt Lý Ngô thị đột nhiên bình tĩnh trở lại, khom lưng nhặt hai nửa sừng tê giác vừa rơi xuống đất lên, sau đó nhẹ nhàng chải chuốt mái tóc của mình, chậm rãi kết thành búi tóc.

Thứ Tư Mã gia muốn có, sao nàng có thể để bọn họ dễ dàng đạt được như vậy? Con gái nàng không thể lấy được thì Tư Mã gia cũng đừng nghĩ mình sẽ chiếm được.

Trên đời này, con gái nhà ai cũng có thể làm hoàng hậu, riêng chỉ có Tư Mã gia và Lý gia là không thể!

Trong kinh thành, trời liên tục đổ mưa phùn mấy ngày liên tiếp. Cố Như Cửu ở trong nhà đợi chừng mấy ngày, mỗi ngày uống đủ loại canh bổ thân và an thần, cảm giác mình sắp đi không nổi nữa, còn nghe rõ tiếng nước ọc ạch phát ra từ bụng mình.

Cũng may ngày hôm đó Thái hậu triệu kiến, nàng cuối cùng cũng thoát được hai chén canh thuốc bổ.

Mã xa từ trong Ninh Bình Hầu phủ lướt qua những con phố quen thuộc tiến thẳng qua Chu Tước môn vào hoàng cung, ngừng lại ngoài cửa lớn cung Khang Tuyền.

Cố Như Cửu vừa xuống xe ngựa liền thấy Lưu cô cô chờ ở cửa, lúc này liền nở nụ cười tươi nói: “Lừa cô cô dạo này khỏe không?”

“Cám ơn Huyện quân đã hỏi, lão nô hết thấy đều tốt.” – Lưu cô cô tuy là ma ma có địa vị nhất bên cạnh Thái hậu nhưng ở trước mặt Cố Như Cửu cũng không tỏ vẻ quý phái gì, trái lại còn khom người quỳ gối hành lễ với Cố Như Cửu.

Đưa tay nâng Lưu cô cô dậy, Cố Như Cửu cười híp mắt nói: “Cô đã để Lưu cô cô tự mình đến đón, xem ra rất nhớ ta rồi.”

“Huyện quân nói rất đúng. Mỗi ngày Thái hậu đều nhắc đến Huyện quân với nô tỳ.” – Nụ cười trên mặt Lưu cô cô càng thêm thân thiết – “Hơn nữa hôm nay cũng hỏi nhiều lần, chỉ sợ lúc này đang mỏi mắt chờ mong.”

Nghe thấy Lưu cô cô nói như vậy, Cố Như Cửu cũng bước nhanh hơn về phía trước, cuối cùng cũng bước vào trong nội điện.

Lưu cô cô nhìn bóng lưng vội vã của Cố Huyện quân, tiểu ý trên mặt vẫn chưa thay đổi. Cố gia che chở để nhị tiểu thư vẫn ngây thơ hồn nhiên như vậy, thảo nào Thái hậu luôn yêu thích. Hơn nữa các nàng phục vụ cung Khang Tuyên đều rất thích vị cô nương này, có lẽ chính bởi vậy nên nàng mới có chút lo lắng.

Người xấu trên đời này cũng không vì một người ngây thơ mà bớt ác đi.

Ngoài cửa lớn cung Khang Tuyên, ngự liễn chậm rãi dừng lại, Tấn Ưởng nương tay của Bạch Hiền, đạp lên ghế nhỏ đi xuống xe ngựa, mới vừa đi hai bước lại ho khan vài tiếng. Hắn rút ra chiếc khăn tay trắng thuần che miệng nói: “Bạch Hiền, cho người vào trong bẩm báo đi.” Hắn với Chu Thái hậu trên danh nghĩa tuy là mẹ con nhưng trong triều ai cũng biết họ không cùng huyết thống, nên chỉ cần không có chuyện quan trọng, hắn sẽ không tùy tiện bước vào tầm cung của Thái hậu.

“Bệ hạ.” – Lưu cô cô nhìn thấy ngự liễn dừng lại nơi cửa vội bước ra nghênh đón, cung kính hành lễ với Tấn Ưởng: “Thái hậu nói, hễ bệ hạ qua đây, không cần bảo người vào thông báo, cứ đi thẳng vào là được rồi. Giữa mẹ con với nhau không cần quá mức câu nệ.”

“Mẫu hậu nói đúng, là ta quy củ cứng nhắc thái quá.” – Tấn Ưởng cười đáp, sau đó đi theo Lưu cô cô về phía nội điện.

Mặc dù bọn hắn đều biết rõ, nhưng lần sau Tấn Ưởng vẫn sẽ cho người thông báo như cũ. Có một số việc, trong lòng mình rõ ràng là tốt rồi, không cần biểu hiện ra ngoài.

“Cái loại nam nhân như Ngụy gia, bị đánh gãy xương còn nhẹ, không đánh hẳn thật đau hẳn sẽ không biết được đâu đúng đâu sai.” Chu Thái hậu chuyên chú nhún thuận ba mươi năm, cũng biết được đôi chút chuyện vừa xảy ra trước đó vài ngày của Ngụy gia, nàng cũng muốn mượn chuyện này dạy dỗ một chút cách cư xử của thế đời cho cô bé Cố Như Cửu mà nàng luôn yêu thương chẳng khác nào con gái ruột này: “Cửu Cửu cũng gần 12 tuổi rồi nhỉ?”

“Sang thu là con tròn 12 tuổi.” Cố Như Cửu ngồi bên cạnh gặt đầu, vừa ăn hoa quả mới gọt xong. Vào đầu mùa xuân hoa quả còn rất ít, lúc này nàng đang ăn quýt, mấy loại trái cây này phải dùng cách đặc biệt mới có thể cất giữ được tươi đến bây giờ. Ở chỗ Thái hậu, có một ưu điểm là muốn ăn hoa quả gì cũng có, không cần phải lo lắng.

“Thời gian trôi qua thật mau.” – Chu Thái hậu suy nghĩ một chút lại nói: “Năm đó khi ta còn bằng tuổi con bây giờ, cũng đã hứa hôn rồi.” Tuy rằng đối tượng hứa hôn sau này đã lộ rõ là một nam nhân không đáng tin cậy, Chu Thái hậu cũng không cảm thấy chuyện này có gì không thể nhắc đến.

Cánh tay của Cố Như Cửu đang vươn ra lấy trái cây trên bàn bỗng dừng lại, sao đột nhiên Thái hậu nhắc tới cái này?

“Miệng lưỡi nhân gian lúc nào cũng khắc khe với nữ nhân chúng ta nhiều hơn so với nam nhân. Khoảng thời gian nửa năm ta hòa ly cùng với người nam nhân đó, trong kinh thành không biết có bao nhiêu người buôn dưa lê chuyện này sau lưng ta, cho đến khi ta tiến cung, vẫn còn có người lén lấy chuyện ngày trước ra gây sự.” Giọng nói Chu Thái hậu bình tĩnh, có thể thấy được những lời đồn năm đó cũng không gây ra bao nhiêu ảnh hưởng đối với nàng: “Thế nhưng nữ nhân chúng ta cũng không thể bởi vì miệng lưỡi của họ mà để bản thân chịu ảm ức cả đời, nếu không sống còn có ý nghĩa gì nữa.”

“Nói thật với con.” Thái hậu đột nhiên đề thấp âm thanh, dài cổ nghiêng sang Cố Như Cửu, nhỏ giọng nói: “Nếu không phải năm đó lão thầy bói mù nói ta mệnh cách quý trọng, ta cũng chẳng muốn bước chân vào cái chỗ này.”

Thấy Cố Như Cửu lộ ra ánh mắt kinh ngạc, Chu Thái hậu lúc này liền cười ra tiếng, ngồi thẳng người nói: “Bây giờ con còn nhỏ, ta cũng không biết nói mấy chuyện này với con có thích hợp hay không, nhưng ta luôn coi con như con gái của mình, cũng không muốn con bị người khác hại.” Nụ cười trên mặt Thái hậu thay đổi nhàn nhạt, lộ ra vài phần trịnh trọng: “Làm việc gì cũng cần lo lắng cho bản thân nhiều hơn một chút, tình thơ ý họa cũng tốt, dễ ngon dễ ngọt cũng được, chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, nghe tai này lọt tai kia thì thôi, tuyệt đối không được tin không được nghi, sai sót vẫn còn chút tình nghĩa với nhau.”

Thân là Thái hậu, Chu thị đem chuyện này nói với Cố Như Cửu đến nước này đã là quá nhân nhượng rồi. Mặc dù không có coi Cố Như Cửu là như con mình, nhưng cũng không xa không gần.

Cố Như Cửu chẳng phải người không biết suy xét, nàng đương nhiên phát giác được Chu Thái hậu thật lòng quan tâm đối với mình, liền nói: “Cô yên tâm, Cửu Cửu nhớ kỹ.”

Nghe thấy nàng hứa hẹn, Chu Thái hậu lại lần nữa khôi phục nụ cười trên môi, sau đó chợt nghe tiếng Lưu cô cô ở bên ngoài nói vọng vào: “Bệ hạ, mời.”

Tiểu Hoàng đế tới? Cố Như Cửu vội đứng lên, nghiêng đầu nhìn Chu Thái hậu, thấy nàng đã quay sang nghiêm chỉnh ngồi, bộ dáng nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn.

Nhìn thấy Tấn Uông đi tới, Cố Như Cửu quỳ gối nói: “Thần nữ bái kiến Hoàng thượng”

Tấn Uông từ lúc vào cửa đã chú ý đến Cố Như Cửu đứng bên cạnh ghế, nên Cố Như Cửu còn chưa làm lễ xong đã bị hắn đưa tay cản lại: “Cố muội không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi.” Sau khi nói xong, hắn lại quay sang vấn an Chu Thái hậu, nói vài lời khách khí với Thái hậu, lại quay sang nhìn Cố Như Cửu ngồi ở ghế sau.

Hai người ngồi đối diện nhau, không tránh được ánh mắt nhìn thẳng vào đối phương, vì vậy hai người lại len lén quan sát đối phương một chút, lại nhận ra một vài đặc điểm tốt từ trên người nhau.

Cố Như Cửu thầm nghĩ: Hay cho một mỹ thiếu niên ốm yếu, càng nhìn càng đẹp hơn so với lúc trước.

Tấn Uông thầm nghĩ: Muội muội càng nhìn càng xinh, má lúm đồng tiền trên má thật là đáng yêu, thật sự muốn đưa tay ra sờ.

Chu Thái hậu chú ý tới gương mặt Tấn Uông có hơi ửng đỏ, ân cần hỏi han: “Thân thể Hoàng thượng vẫn chưa khỏe?”

“Nhi tử không có việc gì, mẫu hậu không cần lo lắng.” – Tấn Uông quay sang cười với Chu Thái hậu.

Lực sát thương của mỹ thiếu niên chẳng phân biệt già trẻ, Chu Thái hậu nhìn thấy nụ cười này của con trai lập tức nhẹ giọng hơn mấy phần: “Đạo này cần chú ý ăn mặc theo đúng mùa đúng thời, con cần chú ý giữ gìn sức khỏe, bằng không lại phải uống thêm vài chén thuốc đắng.”

Cố Như Cửu ngồi ở bên cạnh nhìn mẹ con Thái hậu đối đáp, trong bụng thầm nghĩ, mặc dù Thái hậu không xem Hoàng đế như con trai ruột, nhưng tuyệt đối không có ý tứ bồi dưỡng thành một Hoàng đế bù nhìn.

Mặc dù hai mẹ con họ nói chuyện vẫn còn khách khí với nhau, nhưng bên trong không hề có ý dò xét suy nghĩ của nhau. Nàng hầu như có thể khẳng định rằng Chu Thái hậu đối với quyền thế không có hứng thú.

Từ quá trình xử lý chuyện động đất, thái độ Thái hậu đã loáng thoáng biểu đạt ra. Đây cũng là nguyên nhân các thế gia lúc này rục rịch nảy sinh ý định đưa người đến bên tiểu Hoàng đế.

Nếu Thái hậu chống đối cùng tiểu Hoàng đế, bọn họ còn có thể mượn thế của Thái hậu, không thèm coi tiểu Hoàng đế ra gì. Thế nhưng Thái hậu cố ý không thèm đùa với bọn chúng, đóng cửa sổ ung dung tự tại trong phòng, sau lưng lại an bài không ít trợ thủ đáng tin cậy cho tiểu Hoàng đế, đây không phải muốn nói rõ cho mọi người biết, ta chẳng có hứng thú gì với triều chính Đại Phong, các người đừng đến đây tìm ta làm gì.

“Cố muội, muội thấy việc này thế nào?”

Cố Như Cửu nghe thấy tiểu Hoàng đế gọi mình, mờ mịt ngẩng đầu, chỉ thấy Hoàng đế nở nụ cười dịu dàng ôn nhu, không biết vừa nói đến chuyện gì.

Nàng sửng sốt một chút, sau đó hơi ngượng ngùng sờ sờ lỗ tai, ngoảnh đầu nhìn Tấn Ưởng: “Bệ hạ, ngài vừa mới nói chuyện gì vậy?”

Tấn Ưởng nhìn động tác sờ lỗ tai của tiểu cô nương đang ngồi phía đối diện, trái tim bất chợt đập liên hồi.

Bộ dáng sư muội nhìn hẩn, trông thật đáng yêu.

Chương 16

Trong khoảng thời gian Chu Thái hậu nói chuyện cùng Hoàng đế, Cố Như Cửu cảm giác mình giống như người ngoài, tựa hồ có chút không ổn, vì vậy lên tiếng cáo từ ra về.

“Cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi, con còn quay về làm gì?” – Lúc này Chu Thái hậu liền cự tuyệt nói: “Ta đã bảo phòng bếp làm mấy món thức ăn con thích ăn rồi, nếu con bỏ về lúc này, những món ăn này chẳng phải uổng công chuẩn bị rồi sao?”

Tấn Ưởng cũng cười theo nói: “Muội chớ quay về, ta còn muốn cùng muội ở lại chỗ mẫu hậu dùng cơm. Nếu như muội bỏ về, mẫu hậu làm gì còn tâm tình dùng cơm, cho dù ta muốn tiếp tục ở lại ăn chực một bữa, chỉ sợ cũng không được hoan nghênh rồi.”

Chu Thái hậu cười liếc mắt nhìn Tấn Ưởng, gật đầu đáp: “Hoàng thượng nói rất đúng.”

Hai người đã nói đến mức này, nếu Cố Như Cửu tiếp tục từ chối chính là không nể mặt bọn họ. Huống chi, trước kia mỗi lần nàng đến cung Khang Tuyên cũng thường ở lại dùng cơm với Thái hậu. Ngày hôm nay có mặt Hoàng đế ở đây, nàng lại khăng khăng đòi về, nếu để tiểu Hoàng đế mất hứng, dẫn đến làm khó dễ cha nàng thì làm sao?

Phải biết rằng tiểu Hoàng đế này tuổi còn nhỏ, hơn nữa vừa mới hết bệnh còn đang trong thời gian dưỡng sức.

Thấy rốt cục Cố Như Cửu không đề cập tới chuyện đi về nữa, nụ cười trên mặt Chu Thái hậu càng tươi thêm. Nàng sai cung thị mang đôi trà khai vị cho Tấn Ưởng và Cố Như Cửu, sau đó lại nhắc đến chuyện xảy ra mấy hôm trước trên trường ngựa với Hoàng đế.

“Ta nghe nói hai vị cô nương xảy ra chuyện không may kia đều là dòng chính cả?” – Chu Thái hậu liếc nhìn Hoàng đế đang cúi đầu uống trà, ám chỉ nói: “Nữ tử hai nhà này đều không phải là người đơn giản. Ngày sau Cửu Cửu có gặp gỡ mấy cô nương này cần phải cẩn thận một chút.”

“Thần nữ nhớ kỹ.” – Cố Như Cửu gật đầu, sau đó nói: “Cô nương Tư Mã gia rất tốt.” – Nàng do dự một chút nhưng vẫn không đem chuyện Tư Mã

Linh đã từng nhắc nhở mình kể với Thái hậu.

Ở trong mắt nàng, đơn thuần chỉ là đôi phương hảo tâm nhắc nhở mà thôi, nhưng sau việc ngã ngựa xảy ra, bất luận lời nói và việc làm của kẻ nào cũng bị phóng đại lên gấp trăm lần, cho dù quan tâm thông thường, trong mắt người khác cũng sẽ biến thành có thâm ý khác.

Tư giao giữa nàng và Tư Mã Linh lúc đó cũng không mấy thân thiết, thường ngày qua lại với nhau chẳng qua đều nể mặt mũi nhau. Thế nhưng thiện ý của Tư Mã Linh trước nay thì ít mà ác ý lại nhiều, cho nên nàng cũng không muốn dùng chút ác ý đi phỏng đoán một cô bé vẫn còn chưa tròn 15 tuổi.

“Bên phía Lý gia...” – Chu Thái hậu nhớ tới trước đó vài ngày, tựa hồ có người đề cập chuyện Lý gia dường như có ý định kết thân cùng Cố gia, chỉ là Cố gia hình như không có ý định này, sau đó sự việc cũng chẳng giải quyết được gì. Bất quá nghĩ đến nha đầu Cữu Cữu còn nhỏ, nàng không muốn nói mấy chuyện này, lời nói được nửa chừng bèn nuốt xuống: “Trước đó vài ngày, con có đưa cho ta mấy quyển sách dạy nấu ăn, ta đã bảo nhà bếp học làm theo. Hôm nay để con ném thử xem tay nghề thế nào, coi có bằng tay nghề của đầu bếp trong phủ hay không?”

Cố Như Cữu cười đáp, hai người vừa nhắc đến chuyện xảy ra ngoài ý muốn ở trường ngựa, giờ lại biến thành thức ăn.

Một khi nữ nhân đã mở miệng bàn về mấy chuyện mà họ thích thì nam nhân chẳng thể góp lời gì được. Tấn Uông yên lặng ngồi ở bên cạnh, lắng nghe Thái hậu càng nói càng lời đề tài đi xa, xa đến mức lời cả chuyện ân oán này nọ xảy ra trong kinh thành từ hơn 10 năm 20 năm trước.

Cái gì gia chủ Lý gia năm đó là công tử nổi danh tuần tú trong kinh thành, cái gì tam phòng Tư Mã gia trong lúc đó cũng từng xảy ra mâu thuẫn, và cả chuyện trước đây Ngô gia từng gây ra chuyện hoang đường gì đó.

Nghe đến nam nhân nhà nào đó ở bên ngoài trộm nuôi ngoại thất, bị chủ mẫu trong nhà biết được, đánh cho kêu cha gọi mẹ thì Tấn Uông uống một hớp nước cho đỡ sợ.

Không hổ là nữ nhân trong kinh thành, ngay cả tính cách cũng hung hãn hơn hẳn những nữ tử mà hắn từng gặp ở Cẩm Châu.

Quý thần xui khiến thế nào chả biết, hắn lại đưa mắt sang liếc nhìn Cô muội, thấy nàng ngửi thấy mùi hương, đôi mắt bỗng sáng long lanh, Tân Ưởng rốt cục nhìn hết nổi ho khan một tiếng nhắc nhở: “Mẫu hậu, đã qua buổi trưa rồi.”

Hắn luôn cảm thấy rằng nếu để sư muội tiếp tục nghe những chiến tích “hung hãn” thế này cũng không phải là chuyện hay ho gì.

Hơn nữa, mấy nam nhân trong nhà đã có kiêu thế hiếu tử rồi, chẳng biết trong đầu nghĩ thế nào mà làm ra những chuyện làm tổn thương đến thể diện của mình, đành lòng đi ra ngoài tìm nữ nhân khác như thế?

Hắn hiện tại không thể hiểu được, cũng không thể lý giải được. Lẽ nào bản tính nam nhân chính là ăn chơi đàng điếm, mà nữ nhân là phải ở nhà giúp chồng dạy con hay sao?

“Đã đến canh giờ này rồi sao, chuẩn bị ăn cơm thôi.” – Lúc này Chu Thái hậu mới nhớ tới trong phòng còn có một Hoàng đế đang ngồi, cố gắng ép mình thể hiện ra chút nghiêm túc và đoan chính.

Cố Như Cử tiến lên đỡ lấy tay của Chu Thái hậu, cùng Tân Ưởng mỗi người một bên đỡ Thái hậu xuống phòng ăn.

Họ nối đuôi nhau đi vào. Ba người được hạ nhân hầu hạ rửa tay lau tay, sau đó cung nữ lần lượt bày ra mấy hộp thức ăn. Khi nắp hộp được mở ra, thức ăn đựng bên trong chẳng khác nào đang được nấu trong nồi, có thể nhận ra cả quá trình chế biến, những cung nữ này đều nhanh tay lại cẩn thận múc ra.

Lấy khẩu vị của Cố Như Cử làm tiêu chuẩn, mùi vị của mấy món ăn này chỉ có thể được xem là tạm tạm. Chẳng qua trông ánh mắt đầy mong đợi của Thái hậu, đánh giá của nàng từ “tạm tạm” cũng được nâng lên thành “khá tốt”.

Trong lòng Thái hậu cũng biết, tay nghề ngự trù trong hoàng cung kỳ thực không thể bằng đầu bếp truyền thừa mấy trăm năm của các thế gia, chỉ được gắn thêm cái mác danh tiếng “ngự trù” trong hoàng cung mà thôi. Cho nên nghe thấy Cố Như Cử chỉ đánh giá hai chữ “khá tốt”, cũng không có mất hứng, trái lại cảm thấy nàng càng lúc càng thân thiết với mình hơn, cũng không nói dối với nàng.

“Có thể nấu ra được năm sáu phần hương vị thì đã là không tệ rồi.” Sau khi ăn xong, Chu Thái hậu súc miệng nói: “Bên ngoài, mưa đã tạnh, ở trong phòng hoài cũng không phải chuyện hay, hai con theo ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Tấn Uởng và Cố Như Cửu đồng loạt gật đầu.

Bên trong ngự hoa viên cũng không có loại cảnh trí “hoa hạnh như mưa rơi ướt áo, liễu dương thổi gió lạnh gì đâu” (Nguyên tác: “Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ. Xuy diện bất hàn dương liễu phong; bài Tuyệt Cú – Tăng Chí An), trên mặt đất đã được dọn sạch sẽ, ngay cả một chút bụi bặm cũng không thấy.

Không thể trách Bạch Hiền lo lắng đề phòng như vậy, trong lịch sử các bộ tộc Tấn thị triều Đại Phong, quả thật từng có sự việc Hoàng đế và thái phi đã làm những chuyện không minh bạch, dân gian đến nay vẫn còn lưu truyền vài “giai thoại” xảy ra trong năm đó.

Hôm nay thánh thượng còn nhỏ, Ngụy thị cũng mới hơn hai mươi tuổi, đều ở độ tuổi chín mùi. Mặc dù hai người không có gì, nhưng vẫn trách để truyền ra những lời khó nghe.

Cũng may khi Chu thị trở thành Thái hậu thì Ngụy thị luôn ở trước mặt tiên đế chẳng để ý đến quy củ, rốt cuộc cũng phải nghiêm chỉnh tuân theo răm rắp. Cho nên khi nàng nhìn thấy tiểu Hoàng đế cũng đi theo ở phía sau thì cúi đầu lui về sau vài bước.

“Ngụy thái phi đang định đi đâu vậy?” – Chu Thái hậu cũng chẳng tỏ vẻ vui buồn gì khi nhìn thấy Ngụy thị, trong một năm qua cũng chưa từng làm khó dễ gì Ngụy thị.

Thế nhưng lúc này thấy đôi phương ăn mặc bộ quần áo đã cũ, vật trang sức trên đầu có vẻ đã dùng lâu, không còn dáng vẻ của một Ngụy thị được tiên đế sủng ái, cuộc sống những ngày qua chắc không mấy tốt đẹp.

“Không dám để Thái hậu lao tâm, thiếp chỉ tùy ý đi dạo một chút thôi.” – Ngụy thái phi nhìn Chu Thái hậu tôn trọng đến mức có vẻ như sợ hãi, từ đầu tới cuối cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn, xem ra có vẻ sợ Thái hậu sẽ khắt khe với nàng.

“Đã như vậy, người cứ đi đi, ai gia và hai đứa nhỏ cũng đi dạo xung quanh đây một chút.” – Chu Thái hậu nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, biểu tình

lạnh nhạt như nước.

Chờ tiếng bước chân dần đi xa, Ngụy thị mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn tiểu cô nương chăm sóc ở bên cạnh Chu Thái hậu, nàng có chút ngạc nhiên tự hỏi đây là con cái nhà ai, thoạt nhìn Thái hậu tựa hồ thích tiểu cô nương này vô cùng.

Hôm nay ở trong hoàng cung, phía sau lưng nàng đã không còn ai có quyền thế chống đỡ, nàng không thu được tin tức hữu dụng nào nên khi nhìn thấy bỗng nhiên bên cạnh Thái hậu xuất hiện một tiểu cô nương xa lạ, cũng thấy hết sức tò mò.

Chỉ là nàng không có dũng khí tìm hiểu để thỏa mãn phần tâm tình hiếu kỳ này.

Nàng dưới gối không còn lại là phi tần được tiên đế lúc sinh tiền sủng ái nhất. Nếu Thái hậu có chút ác tâm thì đã bắt nàng chôn cùng tiên đế rồi, thế nhưng Thái hậu không làm vậy, trái lại còn để nàng lấy thân phận Thái quý phi sống tiếp.

Chỉ dựa vào điểm này, nàng ở trước mặt Thái hậu đã hoàn toàn mất đi dũng khí cùng đấu khí lẫn thủ đoạn.

“Quý thái phi?” – Cung nữ đi sau lưng nàng nhỏ giọng nói: “Thái hậu đã đi xa.”

“Hôm nay khí trời không tốt.” – Ngụy thái phi thu hồi tầm mắt – “Không thích hợp đi tản bộ, về thôi.”

Thái hậu cùng đế vương dạo chơi công viên, người không liên can phải tránh mặt, tuy Thái hậu bảo nàng cứ tiếp tục đi, nhưng không có nghĩa là nàng thực sự có thể tùy tiện đi dạo.

Trong vườn, Cố Như Cửu cố vươn tay hái đóa hoa được Thái hậu nhìn trúng, thế nhưng điều khiến nàng cảm thấy bi thương chính là nàng không đủ cao, đã không đủ cao để hái hoa này thì thôi đi, còn chọc cho Thái hậu cười chế giễu. Nếu chẳng phải nàng không có thói quen giẫm loạn lên cây cỏ thì chỉ sợ đám cây cối trong vườn lúc này đã nát bươm rồi.

Nhìn thấy muội nhảy tới nhảy lui, ngay cả đầu ngón chân cũng nhón hết cỡ mà vẫn chưa với tới hoa, hần liếc mắt nhìn Thái hậu cười nghiêng ngả

đến mức nước mắt muốn chảy ra, đành phải bước lên mấy bước đưa tay hái đóa hoa kia xuống giúp Cố Như Cửu.

“Cho muối.”

Nhìn hoa trong tay, lại nhìn một chút tiểu Hoàng đế đang nở nụ cười then thùng ở trước mặt, khóe miệng Cố Như Cửu cũng khẽ nhếch lên, đôi má lúm đồng tiền bỗng như ẩn như hiện lộ ra: “Cảm tạ bệ hạ.”

Quay đầu lại liếc nhìn Chu Thái hậu còn đang cười, Cố Như Cửu phồng má lên.

Quả thật là bà cô đáng ghét mà, cười đến mức đó nữa chứ, cũng không thèm cổ nén lại dù chỉ một chút.

Chương 17

Trong nhà bếp, đầu bếp Triệu khom người thận trọng bỏ mấy cái bánh mình đã làm xong vào trong chiếc hộp đựng thức ăn, rồi đính lên một mảnh giấy đỏ rộng chừng hai đốt ngón tay, bên trên viết mấy chữ “kính hiến cung Khang Tuyên”.

Hiện tại mặc dù chẳng phải giờ ăn cơm, thế nhưng mọi người đều biết Thái hậu cung Khang Tuyên thường sai nhà bếp chuyên dụng riêng làm vài món, dĩ nhiên bọn họ cũng toàn tâm toàn lực làm cho thật tốt. Bởi vì cung Khang Tuyên chỉ có mỗi nhà bếp nhỏ này, cơ hội để bọn họ thể hiện tay nghề cũng không nhiều lắm.

“Tài nghệ của Triệu ca hôm nay rất tốt.” – đầu bếp nấu ăn bên cạnh vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ nhưng ngại còn phải làm việc chung với nhau nên không dám nói những lời quá đáng, chỉ đùa: “Mấy cái bánh này chẳng khác nào hoa đào đang nở rộ, chắc cũng tốn nhiều công sức lắm?”

“Khiến mọi người cười chê rồi, có điều là chút tâm ý của người làm chúng ta.” – Triệu đầu bếp vốn béo mập cục mịch, cười ha hả tỏ vẻ chẳng đáng, những người xung quanh thấy thế càng ganh ghét nhiều hơn nhưng ngoài mặt vẫn không biểu hiện gì.

Có trách thì trách vận khí hần ta quá may mắn, vốn dĩ tay nghề chỉ tầm trung, nào biết mấy món bánh của hần lại được Thái hậu và Cố Huyện quân thích, bởi thế thường có cơ hội kính hiến một hai đĩa bánh vào cung Khang Tuyên.

Những đầu bếp như bọn họ không dò la được tin tức bên trong nội cung, thế nhưng vừa thấy lão Triệu kính hiến này đi vào, trong lòng mọi người đều mơ hồ hiểu được, chắc là Thái hậu lại cho triệu Cố Huyện quân tiến cung.

Nhắc tới lại thấy khó hiểu, nhà mẹ đẻ Thái hậu cũng không thiếu tiểu cô nương, thế nhưng chưa từng thấy người cho triệu kiến, trái lại đối với cháu ngoại gái họ hàng xa cách mấy tầng quan hệ là Cố Huyện quân lại vô cùng yêu thích.

Cũng chính vì điều này mà đối với Cố Huyện quân tuy mới chỉ nghe tên chứ chưa từng gặp mặt một lần, thế nhưng ở trong nhà bếp này lại có địa vị thần bí làm mọi người luôn cảm thấy hiếu kỳ lại không dám nhiều lời.

Bánh ngọt của Triệu đầu bếp kính hiến nhanh chóng được thái giám mang đi, chừng nửa canh giờ sau hộp đựng thức ăn này đã được thái giám đưa trở về, phía sau dẫn theo một người, có người nhận ra đây là nội thị phục vụ trong cung Khang Tuyên, vì vậy đều nhiệt tình vây lại.

Phải biết rằng đây chính là người luôn phục vụ trước mặt Thái hậu, đừng nói là nội thị, cho dù là quét rác trong sân cũng là những người ngày thường hiếm khi được nhìn thấy.

Sau khi nội thị của cung Khang Tuyên đi vào, thái độ cũng không tỏ ra ngạo mạn, thế nhưng người trong nhà bếp lại thấy đối phương có uy nghiêm khí độ hơn hẳn nội thị của nơi khác.

“Hương vị bánh hoa đào kính hiến lần này có mùi vị rất đặc biệt, Thái hậu sai chúng ta đến nói lời cảm ơn.”

Tất cả mọi người trong nhà bếp đều cảm thấy bụng mình dấy lên mùi vị chua chua, cái tên tiểu tử này đập phải vận cứt chó gì vậy?

“Không dám, không dám, đây là vinh hạnh của tiểu nhân, không dám nhận hai chữ cảm tạ.” – Triệu đầu bếp vừa mừng vừa sợ, không ngừng chấp tay với nội thị.

Quý nhân trong cung tuy rằng sẽ không dễ dàng đem hai chữ “ban cho” này nói ra khỏi miệng nhưng lời “cảm ơn” thì chẳng phải ai trong số họ cũng có thể nhận lấy được, cho nên Triệu đầu bếp không ngừng chấp tay chối từ.

Thấy hần thức thời, nội thị lại nói ra ý, nguyên lai là Thái hậu nhìn trúng thủ nghệ của hắn, sau này hắn chuyên làm bánh ngọt cho cung Khang Tuyên. Nhưng bởi vì Triệu đầu bếp không phải hoạn quan cho nên vẫn đảm nhiệm chức vụ như cũ ở trong nhà bếp.

Triệu đầu bếp lúc này vui mừng nhận lời, lúc tiễn nội thị ra cửa, lời tất cả tiền bạc mang theo bên mình ra nhét vào trong tay nội thị.

Nội thị bất động thanh sắc đem bạc nhét vào trong túi, mới chậm rãi mở miệng nói: “Ngày thường Thái hậu không thích dùng đồ ngọt, người chỉ cần

làm món ăn nhẹ cho đỡ buồn miệng là được. Nhưng những dịp như hôm nay, người chỉ cần làm vài loại bánh ngon một chút, làm vừa lòng khách được yêu mến.” – khi nói câu tiếp theo giọng nói của hắn còn tỏ ra rất ngưỡng mộ - “Thánh nhân cũng rất hài lòng với bánh của người hôm nay.”

Người trong cung sẽ không nói thẳng sự việc ra, nhất là những chuyện liên quan đến quý nữ chưa chồng, hoạn quan càng không đề cập tới hào danh của các nàng. Nội thị đã nói chuyện này ra đến mức độ này rồi, Triệu đầu bếp cũng đoán được gần như rõ đầu đuôi ngọn nguồn.

Nguyên lai Thái hậu thích là giả, Cố Huyện quân thích mới là thật, lại thêm vừa khéo là hôm nay Hoàng thượng cũng ở lại đây dùng bữa.

Là người của nhà bếp, hắn sao có thể không biết suốt một năm qua kể từ ngày thành nhân đăng cơ đến nay, chưa từng soi mói đến phương diện ăn uống, cho nên làm sao biết nên làm bánh kiểu nào mới được ngài ấy hài lòng vui thích?

Tất cả đều bởi vì Cố Huyện quân mà thôi.

Sau khi nội thị cất bước rời đi, Triệu đầu bếp mừng rỡ quay đầu đi về phía cung Khang Tuyên vài vài cái, lại thầm khen Cố Huyện quân vài câu rồi mới xoay người trở về ngự thiện phòng.

Người bên cạnh thấy vậy đều mắng thầm trong bụng là Triệu đầu bếp khéo nịnh bợ, người của cung Khang Tuyên đã đi rồi mà còn nói những lời ấy làm gì, chẳng biết xấu hổ.

Bên trong cung Khang Tuyên, Cố Như Cửu và Tân Ưởng vẫn ngồi đối mặt nhau như cũ, tuy rằng hai người cũng được tính là đã từng gặp mặt, thế nhưng dấu nói thế nào đi nữa vẫn khó tránh khỏi cảm giác xấu hổ.

Chu Thái hậu nhìn thư pháp của cả hai lại bắt đầu nói từ chuyện này đến chuyện kia, rồi lại từ chuyện kia lan đến chuyện phong tục tập quán các tiểu quốc phụ thuộc, cuối cùng từ đề tài phong tục tập quán lại quay ngược trở thành thảo luận đến ẩm thực đặc trưng từng vùng từng miền.

Quả nhiên mặc kệ nói chuyện gì thì đề tài cuối cùng đều giống như trăm sông đổ về một biển.

Người của triều Đại Phong đối với nhu cầu văn hóa tinh thần là “ăn” dường như đã khắc vào tạc trong xương trong tủy.

“Nghe nói cá dầm của Thanh Nguyên Châu là số một triều ta, ngự trù trong cung cũng từng làm món ăn này, chỉ tiếc ta không có cơ duyên đi đến Thanh Nguyên Châu nên không biết được lời này có thật hay không.” – Tấn Uông thấy Cố muội tỏ ra hiểu biết khá sâu sắc đến các món ăn nên có ý chen vào một câu: “Nguyên quán của muội cũng là Thanh Nguyên châu.”

Cố Như Cửu thấy tiểu Hoàng đế cũng có tìm hiểu về ẩm thực các vùng, trong lòng bỗng thấy xúc động, nói vốn dĩ đây là một trong những món ăn nàng rất thích. Rồi chợt nghĩ đến mới có tỵ tuổi đầu đã phải gánh vác tương lai của cả một quốc gia, còn không được tùy tiện ra khỏi kinh, trong lòng cũng dấy lên chút thương cảm đồng tình.

“Đúng vậy, muội cũng từng nghe cha nhắc qua, chỉ có cá dầm ở Thanh Nguyên châu mới chính tông, ngoài ra cá và nước ở nơi khác cho dù có chế biến kiểu nào cũng không toát ra được hương vị ấy.” – Cố Như Cửu nói đến đâu, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức khẽ nhú – “Chỉ tiếc nguyên quán tiểu nữ mặc dù ở Thanh Nguyên châu nhưng lại sinh ra và lớn lên ở đất kinh thành, cũng không có duyên được thưởng thức mùi vị chính tông này.”

Nàng nói như vậy có làm tiểu Hoàng đế thêm tò mò hay không? Những người ở độ tuổi này thường mắc phải chứng bệnh muốn chứng tỏ mình. Nàng cũng không muốn tiểu Hoàng đế chỉ vì chút bốc đồng tuổi trẻ, muốn nếm thử mùi vị món cá dầm chính tông mà học đòi làm Hoàng đế. Vô duyên vô cớ lại tốn tiền tốn bạc bắt các quan viên chạy đôn chạy đáo khắp nơi, chỉ phí tiền lại làm nhiều loạn dân chúng.

Chẳng nhẽ trong sử sách còn thiếu những minh chứng của các bậc hôn quân chỉ vì một vài món ăn sao? Món cá dầm có đáng tiền hơn so với bánh bao mỡ vị chẳng?

“Không ăn được cũng không sao, mùi vị mấy món cá trong kinh thành cũng rất ngon.” – Tấn Uông thấy đáng vẻ muội muội tựa hồ rất thất vọng, tự thấy hối hận vì bản thân nhắc tới món ăn này, bèn vội vàng chuyển trọng tâm câu chuyện từ hương vị món ăn từng vùng miền chạy về tới kinh thành: “Nghe nói trong kinh thành có một tửu lâu chuyên bán các món ăn chế biến từ cá, hương vị rất đặc biệt.

“Ở đâu?” – Cố Như Cửu thấy tiểu Hoàng đế tựa hồ cũng không mấy để tâm đến món cá dầm này nữa thì ấn tượng đối với tiểu Hoàng đế càng thêm

sâu sắc hơn, tuổi mới bi lớn đã biết tự kiềm chế bản thân như vậy rồi, có thể thấy được sau này lớn lên, hẳn sẽ không bị ngoại cảnh tác động đến.

“Ta cũng không rõ lắm, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy thị vệ đề cập qua mà thôi, nếu như Cố muội có hứng thú, ta sẽ cho thị vệ đi dò hỏi chuyện này, sau đó bảo Cố huynh quay về nói lại cho muội nghe?” – Tấn Uông áy náy cười, quay đầu liếc nhìn sắc trời bên ngoài, cúi đầu ngồi bất động ở trên ghế.

Cố huynh mà Tấn Uông vừa nhắc đến chính là Cố Tồn Cảnh đang làm quan ngũ phẩm của long cấm vệ.

“Cảm tạ thành nhân.” – Cố Như Cửu gật đầu đáp ứng, quay sang híp mắt cười với tiểu Hoàng đế ôn nhu sẵn sốc này.

Tấn Uông nhìn Cố muội mặt mày tươi tắn thì mặt bất giác đỏ lên.

Giờ thân một khắc, Cố Như Cửu mới lên mã xa rời khỏi hoàng cung. Đương nhiên, nàng không biết tiểu Hoàng đế vì muốn nói chuyện phiếm cùng nàng mà bỏ học buổi chiều hôm đó.

Cũng may Chu Thái hậu phái người sớm đi thông báo nghỉ học với tiên sinh dạy học từ trước, bằng không chuyện Tấn Uông trốn học sẽ bị người khác dị nghị.

“Thái hậu, Cố Huyện quân cùng thánh nhân nói chuyện có vẻ rất ăn ý với nhau.” – dưới ánh nến, Lưu cô cô đang gỡ búi tóc cho Chu Thái hậu nói.

Chu Thái hậu thở dài: “Vẫn còn là những đứa bé chưa trưởng thành thì biết cái gì. Cửu Cửu là một cô nương tốt, cuộc sống sau này ra sao đều do nàng tự quyết định, thâm cung nội viện này cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì, chỉ đến ngắm nhìn cho vui là được.

Lưu cô cô biết Thái hậu thật tâm thương yêu Cố Huyện quân, luyến tiếc nàng phải chịu ảm ức, buộc lòng phải nói ngược lại: “Ngày sau bệ hạ nhất định sẽ đưa vương triều Đại Phong càng ngày càng phồn vinh vững mạnh.”

Chu Thái hậu nghe vậy cười cười, không nói gì.

Ai nói nàng không có dã tâm?

Dã tâm của nàng chính là bồi dưỡng được một vị đế vương anh minh lưu danh thiên cổ, được người đời ca tụng.

Chương 18

Bầu không khí trong Tư Mã gia đạo gần đây không tốt lắm, sách cổ đồ cổ lão của thái gia của dòng chính thu gom bây giờ đã không còn nữa, cô nương của chi thứ hai vừa mới mất. Đến ngày hôm nay thì chi thứ hai và chi thứ ba lại ồn ào đòi tách riêng.

Cũng may mọi người trong chi thứ hai đều rất chú ý đến thể diện, sau khi đóng kín cửa mới bắt đầu to tiếng câu xé lớp mặt nạ của nhau.

Dòng chính đứng ra làm người trung gian hòa giải cũng thấy xấu hổ, sợ chuốc lấy oán giận của cả hai bên, lại lo lắng nếu để mặc cho bọn hân âm ỉ thêm nữa sẽ ảnh hưởng đến tình cảm. Chỉ là làm người thì ai chả có thiên vị, dòng chính và chi thứ hai ở kinh thành mấy năm nay luôn giúp đỡ lẫn nhau, cảm tình tự nhiên thiên về phía chi thứ hai nhiều hơn một chút, cho nên khi chi thứ hai chỉ trích chi thứ ba thì lão thái gia dòng chính tuy rằng quát lớn vài câu, nhưng ngược lại cũng không ngăn cản chi thứ hai, thế cho nên sự tình càng lúc càng bị xé ra to.

Từ lúc chi thứ ba vào kinh đến nay, thì cho dù xảy ra một chút việc con con người chi thứ hai cũng thấy bất mãn, bất quá e ngại mọi người đã nhiều năm không gặp, cho nên ngoài mặt vẫn tỏ vẻ hoà hợp êm thấm.

Thế nhưng lòng bất mãn sẽ không bởi vì thời gian mà tiêu tan, ngược lại càng để lâu càng tích tụ nhiều hơn, cái chết của cô nương chi thứ hai chẳng khác nào giọt nước làm tràn ly, cuối cùng bùng phát.

Nguyên nhân ở chỗ ngay khi cuộc đua ngựa bắt đầu thì, Tư Mã Hương từng nói chuyện cùng với cô nương của chi thứ hai, hơn nữa căn cứ theo người phục vụ bên cạnh hai bọn họ nói, lúc đó hai người hàn huyên cũng không mấy thân thiện, cho nên cô nương chi thứ hai mới có thể nổi giận đùng đùng vội vàng xoay ngựa rời đi.

Cũng không ai biết lúc đó hai người đã nói chuyện gì, mà Tư Mã Hương khẳng khái khẳng định rằng đấy chẳng qua là nói chuyện bình thường với nhau mà thôi, còn sự thực làm sao, sợ rằng chỉ có Nhị cô nương Tư Mã đã hương tiêu ngọc vẫn kia mới biết được.

Nhưng bất kể Tư Mã Hương có thừa nhận hay không, mẫu thân Nhị cô nương cứ khẳng định rằng việc này có liên quan đến Tư Mã Hương, vì vậy hễ đóng cửa lại là bắt đầu quậy lên.

“Con gái đáng thương của ta, những năm gần đây vẫn sống an bình khang thuận, nào biết. . .” Nhị thái thái khóc nấc lên nấc xuống, đưa mắt nhìn người chi thứ ba, cũng không giống như đang nhìn người thân, mà giống như thấy cừu nhân: “Kể từ lúc các người vào kinh, cả nhà chúng ta đã làm gì có lỗi với các người, có sao lại hại con gái của ta thành như vậy?”

Nghe thấy người chi thứ hai thẳng thừng đem chuyện xảy ra ngoài ý muốn của Nhị cô nương đổ lên trên người con gái nhà mình, tam thái thái cũng mất hứng, lúc này liền nói: “Thế nhân đều nói, miệng lưỡi của người ngoài không đáng sợ, mà đáng sợ nhất là người trong nhà đánh người trong nhà, không nói đến tính cách cô nương nhà ta từ trước đến nay dịu ngoan, cũng nói thử xem, lý do gì để nàng phải hại Nhị cô nương?”

“Nàng tự nhiên là có mục đích!” Nhị thái thái hung tợn nhìn chằm chằm Tư Mã Hương, giống như đang nhìn chằm chằm và một con ác quỷ.

Là bậc con cháu, mặc dù nhị thái thái có nói khó nghe hơn nữa thì Tư Mã Hương là con cháu cũng không thể lên tiếng cãi tay đôi được. Nàng thấy thanh âm thâm lương và đôi mắt đỏ rực của nhị thái thái, bất giác thấy kinh khủng không nói thành lời, vì vậy không nhìn được lui về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách.

“Nàng đương nhiên là có mục đích, con gái của ta không còn, cơ hội nàng ta được tiến cung sẽ lớn hơn.” Nhị thái thái nhìn gương mặt xinh xắn của Tư Mã Hương vừa khóc vừa cười, giống như điên cuồng: “Hơn nữa không có con gái của ta, vẫn còn có nha đầu của dòng chính, nào tới lượt hạ người tâm địa rắn rết như ngươi.”

“Còn tuổi nhỏ mà ác độc bậc này, còn muốn là mẫu nghi thiên hạ!” Nhị thái thái cười ha ha: “Ta chống mắt lên nhìn xem, ngươi tưng quân bị đất đến mức nào!”

Tư Mã Linh đứng sau lưng thái thái dòng chính nghe vậy ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tư Mã Hương, sau đó cúi đầu như không có chuyện gì xảy ra.

“Thái thái Chi thứ hai.” Lão thái gia chi thứ nhất nghe lời nói của nhị thái thái càng ngày càng đi quá xa, liền lên tiếng khiển trách: “Đại lang của

nhà người còn đang trong phòng đọc sách, sao lại lớn tiếng gây ồn ào như vậy, lỗ con cái nghe được sẽ nghĩ như thế nào.”

Tranh cãi âm ỉ như vậy, nào giống như thái thái thế gia, mà giống như trò hề của các phụ nhân phố phường.

Thái gia chi thứ hai đã mất từ mấy năm trước rồi, lưu lại một trai một gái, trước nay đều sống cùng với dòng chính cho nên lão thái gia dòng chính trong mắt người chi thứ hai vẫn còn có uy nghiêm.

Lão thái gia chi thứ ba từ trước đến giờ là người thanh quý chỉ đọc sách thánh hiền, đâu có cùng người khác mở miệng đấu khẩu, cho nên khi chi thứ hai bắt đầu náo loạn lớn hơn, cũng chỉ ngồi ở bên cạnh cau mày, không tiếp tục lên tiếng nữa.

Lão thái gia chi thứ nhất thấy như vậy, trong bụng cũng nổi giận, chỉ là hiện tại tất cả con cháu đều có mặt ở đây, lão cũng không tiện lên tiếng quở mắng huynh trưởng, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi khuyên nhủ người của chi thứ hai.

Thấy lão gia tử chi thứ nhất đã mở miệng, người của chi thứ hai và ba miễn cưỡng đè xuống bất mãn trong lòng, đều tự quay trở về tiểu viện của mình.

Nửa tháng sau, chi thứ ba của Tư Mã gia lấy việc đã mua được một tiểu viện hoang phế làm lý do, chuyển từ Tư Mã gia ra ở bên ngoài, căn nhà mới này chỉ cách Tư Mã gia hai con đường.

Ngày tân gia, người của không thích hợp hoà thuận vui vẻ cùng nhau kéo đến chúc mừng khiến cho người bên ngoài không nhìn ra bất cứ vết nứt nào.

Dù sao chẳng phải người một nhà, ở cùng một chỗ đó là cảm tình tốt, xa nhau cũng rất bình thường, hơn nữa Lý gia Cố gia Ngô gia đều là những gia đình đã sống trên trăm năm ở đất kinh thành này, các huynh đệ bà con cũng đã phân li tứ tán.

Rất nhiên tân khách đến tham gia buổi tiệc tân gia của chi thứ ba Tư Mã gia, Cố Tồn Cảnh thay mặt người nhà Cố gia cũng đến chúc mừng. Kể từ sau khi ấu đế đăng cơ, Vận may của cố gia càng lúc càng nhiều, giống như trời đất chuyển dời, chuyện tốt đều rơi xuống nhà họ.

Đầu tiên là Cố Trường Linh trở thành đế sư, tiếp sau lại dự đoán chính xác được trận thiên tai động đất, sau đó khuê nữ được tước vị, con trai thứ hai cũng từ cấm vệ quân lục phẩm thông thường trở thành long cấm vệ ngũ phẩm suốt ngày lượn qua lượn lại trước mặt thánh nhân, không biết đã tạo được bao nhiêu ấn tượng tốt đối với thánh nhân rồi,

Mặc kệ tâm tư mọi người là gì, chỉ ít ở trước mặt Cố Tồn Cảnh, vẫn luôn tỏ ra phong độ có thừa, nhiệt tình chào hỏi.

Chương 19

“Đã lâu không gặp, hiền chất càng ngày càng xuất chúng.” - Gia chủ Tôn gia, cũng chính là ca ca Tôn Hoằng của thái thái nhà mẹ đẻ chi thứ hai Tư Mã gia, có ý định ngồi xuống bên cạnh Cố Tồn Cảnh, cũng không quan tâm xung quanh đều là tiểu bối, chủ động bắt chuyện cùng Cố Tồn Cảnh.

“Bá phụ quá khen.” - Cố Tồn Cảnh để đũa xuống, quay sang chấp tay cười ha hả với Tôn Hoằng - “Trái lại bá phụ gần đây trông càng trẻ tuổi ra.”

“Hả?” - Tôn Hoằng xắn tay áo, rót cho mình một chén rượu ngửa đầu uống cạn - “Đừng nói nữa.”

Thấy vẻ mặt buồn khổ của ông ta, Cố Tồn Cảnh cầm bình rượu lên, rót đầy ly cho Tôn Hoằng, tự tiểu phi tiểu lắng nghe Tôn Hoằng nói vài ba câu oán hận, thực ra đều là những lời nói nhằm chảnh dỉnh đáng gì.

Có người nói sau khi tiểu thư chi thứ hai Tư Mã gia gặp chuyện không may qua đời, tâm tình nhị thái thái Tôn thị luôn bất ổn, người của Tôn gia từng đến Tư Mã gia khuyên can nhiều lần, xem ra hiệu quả cũng không được tốt.

Nguyên nhân chính của những lời oán hận này, nói tới nói lui cũng nhắc tới thánh nhân cùng Thái hậu trong cung, Cố Tồn Cảnh biết rõ chủ ý lần này của Tôn Hoằng là gì, thế nhưng ngoài mặt vẫn chỉ cười chứ không nói gì.

“Chừng hai năm nữa, bệ hạ sẽ làm đại hôn, cũng không biết tiểu thư nhà ai có phượng mệnh này.” - Tôn Hoằng rất là tiếc nuối nói: “Tội nghiệp cô cháu ngoại của ta, tướng mạo xuất chúng, tài hoa văn hoa, đúng là trời ghen tỵ hồng nhan...”

Giọng của Tôn Hoằng lập tức thấp xuống phản phát như không có nhị tiểu thư Tư Mã gia là đã kích cực lớn đối với hắn vậy. Thế nhưng theo như Cố Tồn Cảnh biết, Tôn gia có vị tiểu thư tướng mạo khuynh thành, thì các tiểu thư Tư Mã gia chẳng ai bì nổi, rất nổi danh ở kinh thành.

“Xin bá phụ nén bi thương.” - Cố Tồn Cảnh cực lực dè nén để cho biểu cảm trên mặt của mình có phần đau buồn - “Ngày hôm nay chính là ngày lành của tam thúc Tư Mã, ngài phải vui vẻ lên mới đúng.” - Nói xong câu

đó, hắn thấy vẻ mặt của Tôn Hoằng hơi quái dị nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

“Người nói đúng, hôm nay là một ngày lành.” - Tôn Hoằng ngẩng đầu liếc nhìn tam lão gia Tư Mã đang bận rộn chiêu đãi tân khách, nhếch miệng khẽ cười.

Tôn Hoằng trầm ngâm một lát, giống như tùy tiện nói băng quơ: “Hiền chất là long cấm vệ cận thân thánh nhân, chắc hiểu rõ sở thích của ngài nhỉ?”

Đuôi lông mày Cố Tồn Cảnh cũng khẽ nhếch lên, giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Bệ hạ tuổi còn nhỏ nhưng lại là minh quân hiếm có, mỗi ngày ngoại trừ tận tâm học tập xử lý việc triều chính ra cũng không thấy người có sở thích đặc biệt gì. Ngay cả Thái hậu cũng lo lắng bệ hạ quá cực khổ, thường xuyên khuyên nhủ bệ hạ nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Tôn Hoằng cảm thấy khó tiếp lời, có thật tính tình tiểu Hoằng đế như vậy không?

Cuộc sống nhàm chán như vậy thì có gì đáng để sống?

Giống như Tồn Cảnh không muốn đi sâu vào vấn đề này, Tôn Hoằng cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ là sau khi buổi tiệc kết thúc lại cố ý đi tìm Cố Tồn Cảnh nói tiếp tục uống chập hai...

Từ lúc trở thành long cấm vệ, Cố Tồn Cảnh thường quá quen thuộc với chuyện có người đến tìm hắn dò hỏi chuyện của Hoằng đế, hơn nữa hắn cũng đâu có nói xạo, tiểu Hoằng đế chưa từng có hành vi nào vượt quá khuôn khổ, người bên ngoài càng không thể đoán ra hắn có sở thích gì đặc biệt, cho dù có lòng tìm hiểu cũng chẳng tìm ra.

Bất quá cái chuyện hiểu biết này, cách một ngày sau Cố Nhị ca tiến cung thì bất ngờ giống như vừa bị tiểu Hoằng đế đánh vào mặt mình vậy.

“Tồn Cảnh, nghe nói trong kinh thành có một tửu lâu chuyên chế biến các món ăn từ cá?” Sau khi hoàn thành xong tất cả bài học của ngày hôm nay, Tấn Ương ngẩng đầu nhìn Cố Tồn Cảnh đang đứng ở cửa, ngoắc tay bảo hắn lại gần: “Khanh có biết tửu lâu này không?”

Hắn đâu chỉ có nghe nói qua, còn mới vừa đi ăn về đây.

Cố Tôn Cảnh thấy Tấn Uởng dường như rất thích thú với tửu lâu này, do dự đáp: “Vi thần từng đến tửu lâu này rồi, những món ăn được chế biến từ cá của họ rất ngon, bệ hạ, ngài hỏi vậy là...”

“Vừa hay, xế chiều hôm nay ta không có giờ học, chúng ta ra ngoài dạo một chút.” Cứ năm ngày thì Tấn Uởng được nghỉ nửa ngày, hôm nay chính là ngày nghỉ của hắn.

“Người bên ngoài cung rất phức tạp, vi thần lo...” Nghĩ đến chuyện hôm qua hắn còn cứng miệng nói như đinh đóng cột rằng Hoàng đế chẳng có sở thích gì đặc biệt, hiện tại thì... Cố Tôn Cảnh cảm giác mình quả thật quá ngây thơ.

“Khanh chớ lo, ta đã bẩm báo chuyện này với mẫu hậu rồi, ngài không phản đối gì.” Từ sau khi Tấn Uởng đăng cơ, vẫn luôn ở trong hoàng cung, hiện tại có cơ hội đi ra ngoài, dù bản tính ôn trọng cũng khó tránh khỏi lộ ra sự hưng phấn.

Nếu Thái hậu đã không ý kiến gì thì Cố Tôn Cảnh chỉ là một long cấm vệ dĩ nhiên cũng chẳng dám nói thêm lời nào, đợi sau khi an bài người đi theo xong, Cố Tôn Cảnh thay thường phục, cùng Tấn Uởng ra khỏi hoàng cung.

Các phủ đệ gần với hoàng cung phần lớn là nơi ở của thế gia hoặc hoàng tộc, Tấn Uởng nhìn xa xa, nhận ra rằng phàm là bách tính đi qua chỗ này, nếu không dè dặt cẩn thận cũng nhẹ chân nhẹ tay, thì dường như tâm trạng cũng nặng nề lo lắng, cứ như sợ mạo phạm đến các quý nhân trong phủ.

Khi đi ngang qua cửa phủ đệ Lý gia, Tấn Uởng liếc nhìn đôi sư tử bằng đá uy phong làm làm đứng sừng sững ở cửa, mà ngay cả đôi sư tử bằng đá này cũng sạch sẽ không hạt bụi.

“Phủ của khanh ở đâu?” – Tấn Uởng đi thêm một đoạn vẫn chưa nhìn thấy bảng hiệu phủ đệ Cố gia, không kìm lòng được lên tiếng hỏi.

“Công tử, ở đây đều là chỗ ở của một ít thế gia cùng hoàng tộc, phủ tại hạ cách nơi này xa hơn một chút.” – Cố Tôn Cảnh đưa tay chỉ về phía tây của phủ đệ Lý gia – “Ở đằng kia.”

“Uhm.” – Tấn Uởng gật đầu, trên gò má tái nhợt bỗng lộ chút ý cười, chậm rãi bước thẳng về phía Cố Tôn Cảnh vừa chỉ.

Cố Tôn Cảnh thâm thấy là lạ, chẳng nhẽ bệ hạ muốn cem cổng nhà hấn như thế nào ư?

Tâm tình Cố Như Cửu có chút buồn bực, sáng nay đi ra ngoài ngắm hoa cùng mấy tiểu thư khác, vậy mà toàn những cô nương của mấy nhà không quen thân, vốn dĩ muốn cùng mọi người tụ tập lại nói chuyện phiếm giết thời gian, cũng giải khuây, ai biết trước khi đi, cô nương Ngô gia và Tôn gia lại cãi nhau.

Cũng không biết hai tiểu thư này có mâu thuẫn gì, hễ gặp mặt là cãi nhau ỏm tỏi, lời nói như dao găm phóng qua phóng lại, chán hết chỗ nói.

Năm ngoái Lý gia tổ chức tiệc, hai tiểu thư này cũng gây nhau một trận, giờ mới qua lại không lâu lại xích mích.

Bầu không khí trở nên chán nản lúng túng, mọi người chẳng còn hứng thú tiếp tục chơi, đành giải tán.

“Tiểu thư, chúng ta đến phủ rồi.” Bên ngoài mã xa, Thu La nhỏ giọng nói: “Nhị công tử cùng mấy vị công tử trẻ tuổi hiện đang đi về phía chúng ta.”

Nhị ca?

Cố Như Cửu vén rèm lên xuống xe, thấy Cố Tôn Cảnh đang đi cùng vài người nữa bước về phía bên này, đương nhiên đây không phải điều quan trọng nhất, điều đáng chú ý ở đây là... người đi trước mặt huynh ấy, nhìn rất quen.

Í, sao Nhị ca lại dắt tiểu Hoàng đế xuất cung vậy?

Thâm nghĩ trong bụng nhưng bước chân không ngừng lại, nàng thông thả bước lên, quay sang Tấn Ưởng quỳ gối hành lễ: “Tấn công tử, Nhị ca, chư vị công tử chào.”

Thị vệ có thể cùng xuất hành cùng với Hoàng đế, có ai mà chẳng sinh ra trong thanh quý chứ?

Vài Long cấm vệ ăn mặc thường phục đều chấp tay thi lễ, cho dù ai nhìn thấy một cô nương trắng nõn đáng yêu như vậy cũng không thể nảy sinh cảm giác chán ghét được, huống chi đây còn là muội muội của đồng sự, dĩ nhiên phải nể mặt lẫn nhau rồi.

“Sur muội.” – Tấn Uởng cũng tỏ vẻ chẳng khác gì các công tử thiếu niên bình thường, cũng hoàn lễ với Cố Như Cửu, sau đó bật cười nói: “Thật là trùng hợp, ta đang định cùng Tồn Cảnh đến tửu lâu chuyên chế cá mà lần trước chúng ta từng nhắc đến, không ngờ lại may mắn gặp muội ở đây, chi bằng cùng đi nhé.” Sau khi nói xong lời này, Tấn Uởng còn quay sang Cố Tồn Cảnh ở sau lưng hỏi: “Tồn Cảnh, huynh thấy sao?”

Cố Tồn Cảnh nhìn em gái, do dự nói: “Công tử, xá muội là một nữ tử...”

“Nữ tử thì thế nào, không thể để cho sư muội nhốt mình trong nhà cả ngày được.” – Tấn Uởng nhếch mày – “Huống chi còn có huynh và tỷ nữ ở bên, cho dù ai thấy cũng không thể dị nghị.”

Lẽ nào bề hạ không nhìn thấy em gái ta mới đi chơi về sao? Ai dám nhốt nàng ở nhà cả ngày?

Cố Tồn Cảnh cố nở nụ cười gượng gạo chưa từng có, đáp: “Công tử nói phải.”

“Sur muội, chúng ta đi thôi.” Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Tấn Uởng quay sang nhìn Cố Như Cửu, trong mắt chứa đầy chờ mong và vui mừng, chẳng khác nào hai đứa trẻ đều yêu thích một món đồ nào đó từ rất lâu, cuối cùng một trong hai đứa có được món đồ đó, liền vội vàng chạy đến chia sẻ với đứa kia, trong lòng thấy rất vui vẻ hạnh phúc.

Cố Như Cửu nhìn ánh mắt của hắn, cười gật đầu: “Ừ.”

Tiểu Hoàng đế hành sự thành thực ôn trọng cỡ nào đi nữa thì vẫn là một thiếu niên mới lớn mà thôi.

“Kinh thành phồn hoa hơn rất nhiều so với cấm thành.” – Tấn Uởng nhận lấy một cây kẹo đường từ tay Bạch Hiền, chia cho Cố Như Cửu một cây, giữ một cây, còn lại đưa cho Cố Tồn Cảnh để hắn phân phát cho mấy Long cấm vệ đi cùng: “Ta rất may mắn vì trước đây là tin lời của lão sư.”

Cố Như Cửu cúi đầu nhìn món đồ chơi bằng kẹo đường trong tay, được làm thành hình tiểu cô nương tròn trĩnh dễ thương, trên tay tiểu Hoàng đế là một thằng cu tí với chòm tóc trên trán. Nàng liếm liếm một chút, cắn tay của tiểu cô nương bằng kẹo đường, miệng phồng ra làm nàng chẳng nói được lời nào.

Nhìn thấy má nàng phồng to ra trông rất đáng yêu, khóe miệng còn dính vệt đường, Tấn Uổng không kìm lòng được dùng bước, lôi chiếc khăn tay ra, cúi người lau vệt đường trên khóe miệng nàng, còn nở nụ cười vô cùng dịu dàng: “Trông sư muội ăn rất dễ thương.”

Cố Như Cửu còn chưa kịp nuốt cục đường, thiếu chút nghẹn ở cổ, tiểu thiếu niên, người có biệt hành vi vừa rồi chẳng khác nào trêu ghẹo tiểu cô nương không?

Nàng ngẩng đầu trừng mắt với Tấn Uổng, thấy hắn cười dịu dàng, nhìn cái mặt tròn trĩnh của mình ẩn hiện trong mắt đối phương, nàng liền nhận thấy suy nghĩ của mình hơi xấu xa, rõ ràng hành vi của đối phương chẳng qua là một người “anh trai” dành cho cô em gái mà thôi.

Đôi mắt đang trợn trừng nhanh chóng híp lại cười như trăng rằm: “Cám ơn sư huynh.”

“Đừng khách khí.” – Giọng Tấn Uổng dịu dàng như nước, cũng không ngại chiếc khăn bản vừa lau đường cho Cố Như Cửu, cứ thế nhét ngược vào tay áo.

Cố Tồn Cảnh đi theo sau hai người, nắm chặt cây kẹo đường, mơ hồ có cảm giác nguy cơ thân phận huynh trưởng của mình đang bị người khác đoạt mất.

Tiên Ngư Lâu lại bị mọi người đùa cợt gọi thành Tứ Ngư Lâu, từ lúc khai trương tới nay, việc làm ăn buôn bán rất phát đạt, tuy giá cả hơi cao, bách tính thông thường nếu không có việc hệ trọng gì cũng tiếc rẻ bước vào ăn uống ở đây.

Mấy Long cầm vệ cũng được xem là khách quen của nơi này, nên khi nhóm người Tấn Uổng xuất hiện, chương quỹ đích thân dẫn bọn họ lên lầu, pha trà ngon dâng lên đãi.

“Chư vị khách quý, vẫn như cũ chứ?” – Chương quỹ ân cần hỏi: “Hôm nay có cá tươi mới đánh được từ dưới sông mang lên, đều là cá tươi ngon béo mập, nhất định sẽ không để chư vị khách quý thất vọng.”

“Công tử, ngài thích món nào?” – Cố Tồn Cảnh không trả lời chương quỹ mà ngoảnh lại hỏi Tấn Uổng.

“Quý tử lâu có món tử nào không?” – Tấn Ưởng ngẩng đầu hỏi chương quĩ, thái độ rất chăm chú, cứ như hắn đang hỏi quốc gia đại sự chứ không phải hỏi chuyện món ăn.

Chương quĩ thầm giật mình trong bụng, ngay cả mấy vị công tử tôn quý đều kính cẩn hỏi ý kiến của vị công tử này, có thể thấy được thân phận người này không bình thường, vì vậy cũng không ngại phiền, lập tức liền thoảng giới thiệu tất cả các món đặc sắc nhất của tiệm, hơn nữa còn nhanh miệng kể sơ hương vị của nó.

“Sur muội thích gì?” – Cố Tôn Cảnh sau khi nghe xong gật đầu, rất hài lòng với màn giới thiệu của chương quĩ, quay sang hỏi ý kiến của Cố Như Cửu.

Chương 20

Chân tình thật ý

Tấn Uởng nhường cho Cố Như Cửu gọi món, nàng cố tình chối từ nhưng thấy Tấn Uởng tỏ vẻ kiên trì đành nhận lời. Trong những người đang ngồi ở đây, ngoại trừ Tấn Uởng, còn lại tất cả đều lớn lên ở kinh thành này nên những món nàng chọn đều phù hợp khẩu vị của tất cả mọi người, sau đó lại thêm vài món theo khẩu vị của tiểu Hoàng đế.

Nàng từng ngồi ăn cơm cùng tiểu Hoàng đế, cũng nhận ra rằng mặc dù tiểu Hoàng đế cố thể hiện mình là người không kén chọn cũng là một thiếu niên tốt, thế nhưng chỉ cần là người thì ai chẳng có sở thích cá nhân? Bởi vậy dù đã cật lực che giấu nhưng nàng vẫn có thể đoán được đối phương thích ăn lạt và những món ăn hơi ngọt, chẳng qua đầu bếp trong cung cố kỵ bao tử của các quý nhân nên khi nấu ăn thường chọn nấu những món ăn nặng mùi hơn.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy Cố Như Cửu chọn những món nghiêng về lạt và ngọt, khuôn mặt mặt tiểu Hoàng đế vui vẻ hơn nhiều.

Cố Tôn Cảnh ngồi cạnh khẽ nhíu mày khi thấy Cố Như Cửu chọn những món ăn này, nhưng ngại Hoàng thượng ở đây, buộc lòng phải len lén liếc mắt trừng nàng, sau đó đưa tay nắm một ít đậu phộng, lột vỏ ra thổi bay lớp vỏ mỏng bên trên mới nhét vào tay Cố Như Cửu.

Hắn lo cô em gái nhà mình hôm nay ra ngoài chơi mệt mỏi, buổi trưa lại ăn không được no.

“Cảm ơn Nhị ca.” Cố Như Cửu quay sang hắn cười lấy lòng, đang định bỏ hạt đậu phộng vào miệng, đưa mắt nhìn lại bỗng thấy đôi mắt tiểu Hoàng đế nhìn mình đầy chờ mong, vì vậy lại tách hạt đậu ra làm đôi, đưa cho tiểu Hoàng đế một nửa: “Hoàng thượng cũng nếm thử nhé.”

Cố Tôn Cảnh quả thực chưa bao giờ thấy em gái mình như vậy, đưa cho người ta thì đưa hết luôn chứ, có sao chỉ đưa có một nửa, giữ lại một nửa như thế thì thật là...

“Cám ơn.” – Tấn Uởng bắt chước hành động vừa rồi của Cố Như Cửu, nhét nửa hạt đậu vào miệng.

Thế là Cố Tồn Cảnh tiếp tục lặng lẽ lột đậu phộng, cũng giả đồ không thấy hành vi ấu trĩ của tiểu muội nhà mình và tiểu Hoàng đế.

Những Long cấm vệ đang ngồi ở đây có thể xuất hành cùng Hoàng đế chứng tỏ họ đều là những người thuộc thân hoàng, đồng thời cũng là những người có thực lực, lúc này bọn họ thấy tiểu cô nương Cố gia chơi đùa với tiểu Hoàng đế chẳng khác nào những đứa bé còn chưa lớn, mấy vị công tử đã trưởng thành này bất giác thâm suy tính.

Từ những tính toán của đám người Tư Mã gia và Lý gia cùng một vài gia tộc có tin tức linh thông khác có thể đưa ra chút phỏng đoán, nhưng thấy thái độ của Hoàng thượng đối đãi với hai nhà này cùng với chuyện Thái hậu trước nay không cho triệu nữ quyến hai nhà này vào cung chơi, có thể đưa ra kết luận hoàng gia không muốn kết thân với hai nhà họ.

Hai đại thế gia muốn kết thân cùng hoàng gia, hoàng gia lại không muốn, ai chẳng muốn xem diễn biến của vở tuồng vui này chứ? Ngược lại phía Cố gia...

Mấy người nhìn sang Cố tiểu thư vẫn còn vẻ ngây thơ của một đứa bé, nháy mắt lại cảm thấy bản thân họ suy nghĩ nhiều.

Bọn họ đều là đàn ông, tất nhiên hiểu rõ khẩu vị nào thích hợp với đàn ông, vóc dáng chưa trở mã của Cố tiểu thư này, nhìn sao cũng không giống có thể hợp hôn được tiểu Hoàng đế.

Món ăn rất nhanh được mang lên, thái giám đi theo bận rộn nếm thử một lượt tất cả các món, sau khi xác định chắc chắn không có vấn đề gì, mọi người mới bắt đầu động đũa.

Không ai dám động đũa vào những món ăn được bày ở trước mặt Tấn Ưởng. Các công tử thế gia bước chân ra khỏi cửa đều là những người rất thông minh, biết cái nào cần cấm kỵ, cái nào thì giả vờ thân cận nhiệt tình.

Tuy rằng món cá dầm chua ngọt của Tiên Ngư Lâu không bằng mùi vị chính tông ở Thanh Nguyên Châu nhưng lại mang một hương vị đặc trưng khác, Tấn Ưởng sai Bạch Hiên gấp miếng thịt ở bụng cá cho Cố Như Cửu, sau đó nhỏ giọng nói: “Hương vị ngon hơn ở trong cung.”

Cố Như Cửu cười, không phải ngụ trù trong cung không thể làm ra hương vị này, chẳng qua họ lo lắng sau khi các quý nhân ăn xong lại xảy ra

bất trắc gì, cho nên lâu dần trở thành thói quen, có cầu nhưng không có cung. “Nếu bệ hạ có thời gian thì thường xuyên đến chỗ Thái hậu chơi, sau đó nhân cơ hội lưu lại dùng cơm, tay nghề tiểu trù phòng bếp của lão nhân gia cũng tốt lắm.” Cố Như Cửu lau mép xong lại nói tiếp: “Muội cũng rất thích món ăn do tiểu trù phòng bếp Thái hậu làm.”

Tấn Uồng khẽ khượng đưa, sau đó nghiêng đầu sang nói với Cố Như Cửu: “Ta hiểu rồi, đa tạ muội.”

“Không cần cảm ơn, dù sao chỉ cần Hoàng thượng đến đó, đầu bếp sẽ càng chú tâm hơn, sau này muội có vào cung vấn an Thái hậu cũng được hưởng chút phúc phần.” – Cố Như Cửu cười không thêm đề ý.

Tấn Uồng nhìn nàng cười cũng cười theo.

Sau khi ăn cơm xong, cuối cùng cái bụng của Cố Như Cửu cũng được lấp đầy, nàng nâng chén trà lên uống một ngụm, quay sang nhìn Nhị ca.

Cố Tồn Cảnh sờ sờ túi tiền của mình, ử rử cúi đầu bước ra ngoài tính tiền, mới vừa đi tới cửa lại nghe tiếng gọi.

“Đây không phải Cố nhị đệ sao?” – Một thanh niên tuổi chừng đôi mươi bước ra từ căn phòng sát vách, nhìn thấy Cố Tồn Cảnh lại thở dài nói: “Hẹn gặp không có duyên bằng vô tình gặp gỡ. Cố nhị đệ vào uống tách trà nhé?”

“Đa tạ Ngô huynh đã nhiệt tình mời, chỉ là hôm nay không thể phân thân.” – Cố Tồn Cảnh thở dài đáp lễ - “Lần sau đệta sẽ bồi tội cùng Ngô huynh.”

Ngô Trùng cũng không miễn cưỡng. Ngô gia và Cố gia trước giờ không qua lại nhiều với nhau, vừa rồi hấn chỉ khách khí nói vậy thôi. Mặc dù mọi người đều là thế gia nhưng phạm vi bất đồng, sở thích bất đồng nên cũng ít chung đụng với nhau.

Thấy Cố Tồn Cảnh vội vã xuống lầu, Ngô Trùng nghi ngờ thoáng liếc nhìn vào phòng bên cạnh, nhưng hấn chẳng thấy động tĩnh gì, đành quay về gian phòng của mình.

Bất quá khi vào trong rồi, hấn vẫn đưa mắt nhìn ra khe cửa, chẳng mấy chốc lại thấy Cố Tồn Cảnh nhanh chân quay về, cước bộ vội vã giống như bên trong gian phòng còn có người nào đó rất quan trọng.

“Ngô huynh đang nhìn gì thế, không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.” – Một thanh niên ngồi bên cạnh bàn quay sang ngoắc Ngô Trùng, sắc mặt ửng hồng thoáng chút hơi men. Đi cùng Ngô Trùng đều là những công tử thế gia ăn chơi trác táng, mặc dù bình thường tỏ ra ngông cuồng nhưng cũng không đến mức gây ra mấy chuyện tàn ác như giết người phóng hỏa, gian dâm bắt người cướp của, chỉ là những tay chơi bời lêu lổng, trêu mèo chọc chó mà thôi. Ngô Trùng quay lại cười với họ, kéo cửa ra nói: “Đúng vậy, không còn sớm nữa, về thôi.”

Mấy công tử thế gia ăn chơi trác táng, người bốc đầy mùi rượu bước ra khỏi phòng, thế là đụng độ với nhóm người Tấn Ưởng.

Mấy tay thế gia ăn chơi trác táng chạm mặt với công tử thế gia ưu tú, sẽ có chuyện gì xảy ra?

Bên phía thế gia ăn chơi trác táng nhìn thấy bên cạnh mấy thiếu gia ưu tú có con gái đi cùng, cho nên hạ giọng không buông lời bừa bãi, lúng ta lúng túng chào hỏi nhau, sau đó lục đục rời đi.

Có điều, hành lang chỉ có một, ai sẽ là người đi trước?

Tuy rằng mấy công tử thế gia ưu tú này luôn được các trưởng bối trong nhà khen là “con cái ngoan”, nhưng có câu “cây cần vỏ, làm người ai chẳng cần mặt mũi”, mọi người đều luôn miệng nói nhường đối phương đi trước nhưng trong lòng lại không thật lòng nghĩ đối phương sẽ đi trước mình.

Lúc trước, hễ gặp phải tình huống này, dù trong lòng mọi người không mấy thích nhưng cũng cố từ chối nhau một phen, cấp đủ thể diện cho đối phương, thế nhưng tình huống trước mắt lại không giống với lúc trước.

Khi nhóm công tử thế gia ăn chơi trác táng vừa lên tiếng nhường đường, những công tử thế gia ưu tú này liền bước lên đi trước.

Các người đều là những công tử thế gia ưu tú mà, sao lại có thể hành động như vậy, người ta giả bộ khiêm nhường thôi đấy?!

Các công tử thế gia ăn chơi trác táng tỏ ý bất mãn, vẻ mặt không vui, thế nhưng ai biểu vừa rồi chính miệng họ thốt ra lời nhường đối phương đi trước, cho nên chỉ biết nén cơn tức giận này vào trong.

Ngay khi bọn họ định nhắc chân bước lên, Ngô Trùng đột nhiên lên tiếng: “Mấy huynh có quen người đi đầu kia không?”

Mọi người đều lắc đầu nguây nguây.

“Mấy người đó đều là những người được chọn vào làm Long cấm vệ mà?” – Cậu thanh niên đứng giữa quần áo là lụa lên tiếng. Ngô Trùng bỗng nhiên thông minh đột suất.

Có thể đi phía trước những công tử thế gia ưu tú này, lại chẳng nề mặt mũi bọn họ phải có thân phận gì?

“Đừng nói là...”

Ngô Trùng đang định lên tiếng thì bị một người khác chặn lại: “Đừng nói bậy!”. Tiên Ngư Lôu khách khứa tấp nập, nếu nói ra thân phận Hoàng đế không chừng sẽ loạn lên.

Đám người bọn họ đều lắc đầu nguây nguây, cũng không thể trách bọn họ không biết Hoàng đế, với năng lực bình bình như bọn họ mà nói, hoàn toàn không có cơ hội được gặp mặt vua.

Có mấy ai hiểu được nỗi chua xót trong lòng này?

Mọi người quay lại nhìn mặt nhau, sau đó Ngô Trùng sai người hầu của mình ra dắt ngựa, vội vã chạy về nhà, kể lại chuyện mơ hồ từng được gặp Hoàng đế ở Tiên Ngư Lôu nói cho người trong nhà biết, đồng thời cũng nói rõ luôn những ai đi cùng tiểu Hoàng đế.

Lúc Cố Như Cửu cùng Cố Tồn Cảnh về đến nhà, Cố Trường Linh và Dương thị đều có mặt, thấy hần bước lại, Cố Trường Linh nhướn mày hỏi: “Tồn Cảnh, nghe nói con dẫn tiểu muội ra ngoài chơi?”

Thấy sắc mặt cha mẹ vẫn bình thường, không tỏ ra hờn giận, Cố Tồn Cảnh ngoan ngoãn thành thật gật đầu.

“Con thấy đệ hạ có dụng ý gì không?” – Cố Trường Linh chỉ chỉ vào cái ghế, ý bảo hai huynh muội họ ngồi xuống.

“Đệ hạ... chỉ là muốn nói cho các thế gia khác biết rằng, cuộc sống hiện tại của ngài ấy rất tốt, ngôi vị của ngài không dễ dàng bị lung lay?” – Cố Tồn Cảnh sẽ không đơn thuần cho rằng tiểu Hoàng đế xuất cung chỉ vì món cá.

Nếu như muốn xuất cung ăn cá, cứ đi kiệu không thì cưỡi ngựa là được rồi, hà tất phải đi bộ xa như vậy, còn để cho nhiều người nhìn thấy hần?

“Ngoại trừ cái này ra thì sao?” – Cố Trường Linh uống một ngụm trà tiếp tục hỏi.

Cố Tôn Cảnh suy nghĩ một chút: “Để chứng tỏ cho phái thân hoàng thấy thái độ thân thiện của Hoàng thượng.”

Cố Trường Linh hài lòng cười cười: “Con có thể nghĩ ra được những điều này là khá lắm, phải nhớ rằng, tuy Hoàng thượng tuổi còn nhỏ nhưng lòng dạ lại rất thâm sâu, chẳng phải là vật trong ao, mặc dù con lớn hơn Hoàng thượng vài tuổi nhưng không có được vẻ chững chạc này. Hoàng thượng là người túc trí đa mưu, hùng tài đại lược, có thể nói hai huynh đệ của con cũng chưa đạt tới.”

Cố Tôn Cảnh trịnh trọng nói: “Con hiểu rồi ạ.” Thấy con trai đã hiểu những gì mình vừa nói, Cố Trường Linh thầm hài lòng, vì vậy quay đầu nhìn sang con gái nhỏ: “Cửu Cửu, hôm nay chơi có vui không?”

“Buổi sáng có chút không thoải mái, buổi chiều ngược lại rất tốt.” Cố Như Cửu cười híp mắt trả lời: “Bệ hạ đối xử với mọi người rất ôn hòa.”

“Vậy con nghĩ chuyến đi này của Hoàng thượng có nghĩa gì?” – Cố Trường Linh thuận miệng hỏi một câu.

Cố Như Cửu ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Chẳng qua Hoàng thượng muốn ra ngoài ăn cá, tiện đường xem xét cuộc sống của dân chúng trong kinh thành thôi.”

Cố Trường Linh cùng Cố Tôn Cảnh ngạc nhiên, lát sau đều bất đắc dĩ lắc đầu mỉm cười.

Cửu Cửu nhà mình vẫn còn ngây thơ quá.

Trong cung, Tân Ưởng nằm trên tháp, hai thái giám ngồi hai bên nhẹ nhàng mát xa chân cho hắn.

“Bệ hạ, thấy thoải mái hơn chưa ạ?” – Bạch Hiên lo lắng hỏi.

“Không có gì.” – Tân Ưởng ho khan vài tiếng, nhận tách trà Bạch Hiên đưa tới nhấp một ngụm – “Ra ngoài đi bộ một chút cũng tốt, hơn nữa còn tình cờ gặp được Cố muội, đúng là may mắn.”

Bạch Hiên đang hoài nghi có phải Hoàng thượng có ý định gì với Cố huyện quân hay không thì lại nghe Hoàng thượng nói tiếp: “Cố muội nhu

thuận khả ái như vậy, không biết ngày sau vị hôn phu của nàng có ước hiếp nàng hay không? Người nói xem, ta có nên tìm cơ hội tấn phong cho muội ấy một chức vị, đợi sau này Cố muội xuất giá lại tấn phong lần nữa, như vậy mới chứng tỏ ta và mẫu hậu đều coi trọng yêu quý nàng, thế thì phu gia của nàng càng thêm kính trọng nàng hơn.”

“Dựa theo luật pháp, khi các cô gái tuổi tròn mười lăm mới được phép bàn chuyện cưới gả, cũng không biết Cố phu nhân sẽ chọn cho sư muội vị hôn phu như thế nào...”

Bạch Hiền im lặng, Cố huyện quân năm nay mới mười một tuổi, ngài đã thay người ta nghĩ đến chuyện phu gia rồi.

Cho nên... Bệ hạ, ngài vui vẻ là được rồi.

Chương 21

“Tiểu thư, sắp nửa đêm rồi, tiểu thư nên nghỉ ngơi thôi.” Bảo Mai đi tới bên cạnh Tư Mã Hương nhỏ giọng nói: “Nếu phu nhân biết lại đau lòng.”

“Ta biết, người đừng nói lại với mẫu thân.” Tư Mã Hương thả bút lông trong tay xuống, nhìn mấy chữ mình vừa viết trên giấy, khẽ nhíu mày.

Nàng nghe nói bệ hạ rất thích thư pháp, cho nên mới phá lệ thân cận với vị Cố hầu gia này. Lúc trước nàng cũng tình cờ xảo hợp trông thấy nét chữ thánh thót của Cố huyện quân, chữ của nàng hiện giờ còn không sánh bằng chữ của huyện quân, vậy lấy gì để gây bất ngờ với bệ hạ?

Cố huyện quân còn nhỏ hơn nàng tới hai tuổi nhưng nét chữ đã toát ra linh khí sống động, xinh đẹp phóng khoáng, ngược lại chữ viết của nàng tuy khí chất có thừa lại thiếu phóng khoáng.

Ai cũng nói người của Tư Mã gia quý khí bức người, luôn chú ý đến lễ nghi phép tắc chuẩn mực, thế nhưng trong thâm tâm nàng hiểu rõ, so với dòng chính và chi thứ hai, chi thứ ba của bọn họ yếu thế hơn rất nhiều, bằng không cũng không bị người chi thứ hai gây áp lực, bức phải dời ra ngoài.

Tuy rằng nhà mới vô cùng rộng rãi sáng sủa lại sang trọng, thế nhưng được xây dựng trên khoảng đất không bằng mảnh đất nhà cũ. Trong mảnh đất kinh thành này, đại biểu cho thân phận không phải chỉ có nhà rộng cửa cao, mà còn ở địa thế tốt. Chi thứ ba bọn họ, về điểm này đã mất đi một phần khí thế rồi.

“Bảo Mai, người thấy Cố huyện quân là người như thế nào?” Tư Mã Hương tháo trâm châu trên tóc xuống, đột nhiên mở miệng.

“Cố huyện quân quý nhân như vậy, nô tỳ không có hầu hạ bên cạnh nàng, chỉ có duyên trông thấy qua. Bấy nhiêu đó thì sao nô tỳ phỏng đoán được tính cách và phẩm chất của nàng ta.” Bảo Mai khe khẽ xoa nắn mát xa đỉnh đầu của Tư Mã Hương: “Có điều, vẫn nhìn ra nàng là một người hiền hoà.”

“Là người hiền lành sao?” Tư Mã Hương hồi tưởng lại hình ảnh Cố Như Cửu trong các cuộc gặp gỡ gần đây, tựa hồ chẳng bao giờ đỏ mặt, lại không

mấy thân mật với các quý nữ khác trong kinh, nhưng cũng chẳng có ai buông lời nào không hay ở sau lưng nàng.

Ngay cả cô nương Lý gia và Tư Mã gia vẫn không tránh được có người buông lời ra tiếng vào sau lưng. Người như Cố Như Cửu cũng được xem là một cô nương thu hút nhiều chú ý ở kinh thành, các quý nữ khác mỗi khi nhắc tới nàng, hầu hết đều khen vài câu, cho dù là người rất ít khi khen ngợi ai cũng không thể thốt ra lời chê bai, muốn làm được như vậy, đương nhiên chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Hoặc là, trên thế gian có loại người như thế này, trời sinh đã có lực tương tác, không cần phải tranh cũng không phải đoạt, vẫn lấy được những thứ người khác phải hao hết tâm lực mới nhận được.

“Người cũng đi ngủ đi.” Tư Mã Hương thở dài, đưa tay xoa xoa trán, đứng dậy bước về phía giường: “Chẳng phải mấy hôm trước người ở biệt trang đã đưa đến một ít tôm cua tươi đó sao, sáng mai ta viết một phong thư, người cho người cầm theo thư và tôm cua tặng sang chỗ Cố Huyện quân.”

Bảo Mai khẽ ngậy ra nhưng nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Cố Như Cửu cũng bất ngờ ngậy người khi nhận được tấm thiệp của Tư Mã Hương, nhất là khi nghe nói đối phương còn tặng cho mình một sọt tôm cua thì càng bất ngờ hơn.

Mùa xuân cũng không phải mùa tốt để ăn tôm cua, Tư Mã Hương sai người mang tôm cua tặng sang đây, lẽ nào chỉ bởi vì bên đó thu hoạch được quá nhiều nên mang sang chia sẻ?

Lẽ nào, chuyện mình thích ăn tôm cá lại bị truyền ra ngoài?

Cũng không biết vị Tam cô nương rốt cuộc đang quan tâm đến sở thích của người nào, lẽ nào là... Tiểu Hoàng đế?

Nàng và Tư Mã Hương vốn chẳng có bao nhiêu giao tình đáng để nói đến, nếu muốn bàn luận giao tình giữa nàng cùng mấy vị cô nương Tư Mã gia thì nàng mới nói chuyện với Tư Mã Linh được có mấy câu, cùng những người khác còn đứng ở giai đoạn sơ giao.

“Vị Tam cô nương Tư Mã này thật biết điều.” Hồ thị ngồi bên cạnh Cố Như Cửu tự tiểu phi tiểu: “Tiểu muội cần chọn đồ hoàn lễ mới phải, nếu

như không có, ở chỗ tỷ còn một ít sơn trăn, muội cứ lấy mang hoàn lễ cho nàng ta.”

“Nếu bên Nhị tẩu đã có rồi, muội cũng không cần phí tâm chuẩn bị nữa.” Cố Như Cửu lập tức cười híp mắt lại xoay người nói với Thu La: “Thu La, lát nữa ngươi đến trong viện Nhị ca Nhị tẩu cầm về đây, tuyệt đối không được khách khí.”

“Xem muội kìa, nói hết cả phần của chủ lẫn khách rồi.” Hồ thị trừng mắt, đưa tay bóp mặt của Cố Như Cửu: “Đề ta xem một chút da mặt của muội rốt cuộc là dày đến độ nào.”

Cố Như Cửu vội vã nghiêng đầu né tránh, hai người con gái và con dâu cứ như thế đùa giỡn ầm ĩ một hồi, Hồ thị lại quay sang ngồi đoan chính nói: “Khi tỷ còn trong khuê các, cũng không qua lại nhiều với người của Tư Mã gia, thế nhưng những người ở trong nhà này từ trước đến nay đều đi một bước nghĩ ba bước, tâm tư vô cùng kín đáo.”

Nhìn tấm thiệp trong tay, những chữ ghi bên trên cũng rất xinh đẹp nho nhã, thoát nhìn như tự tay Tư Mã Hương viết, còn có mùi hương thoang thoảng bay ra, khiến cho ai nhìn thấy tấm thiệp này cũng có thể nghĩ đến giai nhân viết lên nó có tài hoa phong thái đến mức nào.

“Cám ơn Nhị tẩu nhắc nhở, muội nhớ kỹ rồi.” Cố Như Cửu suy nghĩ một chút, liền viết lại một tấm thiệp hồi âm ngay trước mặt Hồ thị, sau đó đưa cho Hồ thị xem.

Hồ thị cầm lấy tấm thiệp vẫn còn thoang hương thơm mùi mực chưa kịp khô, sau khi xem xong, nhin không được cười nói: “Tâm tư của tiểu muội cũng quá tinh tế, thiệp hồi âm này khéo đến mức không thể khéo hơn.” Năm nàng mười một tuổi, cũng không nghĩ chu toàn đến mức này.

Quả nhiên, khi Tư Mã Hương nhận được thiệp hồi âm của Cố Như Cửu, cũng không tiếp tục tặng đồ gì sang nữa. Nguyên nhân rất đơn giản, bên trong thiệp hồi âm của Cố Như Cửu, tuy rằng cảm kích Tư Mã Hương, đồng thời cũng cảm kích mấy vị cô nương khác trong Tư Mã gia.

Điều này chứng tỏ rõ thái độ của Cố Như Cửu đối với tất cả các cô nương Tư Mã gia đều giống như nhau, đã không đặc biệt ưu ái Tư Mã gia, cũng chặt đứt tâm tư của Tư Mã Hương.

Mặc dù Tư Mã Hương có lòng muốn thắt chặt mối quan hệ với Cố Như Cửu, mượn mối quan hệ này tiến gần đến hoàng gia, nhưng cũng không có nghĩa nàng không có lòng kiêu ngạo của một đại tiểu thư thế gia nhất lưu, một lần cúi đầu đã khó, sau khi biết được đối phương không cảm kích, nàng tuyệt đối không cúi đầu lần hai.

Sau khi biết được việc này, Dương thị rất hài lòng cách thức xử lý của nữ nhi.

“Tư Mã gia mặc dù hiển hách nhưng Cố gia chúng ta cũng không cần thiết phải cung kính, bọn họ có tâm tư gì là chuyện riêng của bọn họ, tuyệt đối không được để họ lợi dụng chúng ta.” Dương thị nhìn sang Cố Như Cửu: “Con làm vậy rất khá, vừa không thất lễ, cũng duy trì thân phận Cố gia chúng ta.”

“Hiện tại con lại nghĩ, ngày xưa Tư Mã Hương đối xử với con không mặn cũng chẳng nhạt. Giờ nhìn thấy con và Nhị ca thân thiết với Hoàng đế, nàng ta bỗng nhiên tỏ ra thân thiện nhiệt tình, chẳng chút thật lòng.” Cố Như Cửu cảm thấy tự đáy lòng Tư Mã Hương cũng không coi trọng nàng, cho nên mới cho rằng nàng cũng giống như những cô nương thế gia điều hui không thể lực khác, chỉ cần được khoác tay với Tư Mã gia thôi sung sướng nhảy cẫ lên sáp lại gần ngay.

Dùng một phương thức lỗ mãng qua loa như vậy để mời chào nhân tâm, xem Cố gia đem bọn họ thành cái gì?

Xuân đi thu đến, lại một năm nữa qua đi, một năm mới lại đến, ngoại trừ hai người trong cuộc ra, những người khác đã sớm quên mất chuyện này rồi.

Năm ấy, Cố Như Cửu mười hai tuổi, Tư Mã Linh đã làm lễ cập kê, khách khứa nườm nượp đến chúc mừng đều là nữ danh sĩ rất có danh vọng trong kinh thành, khiến cho không ít quý nữ trong kinh thành ước ao thêm muốn nhắc mãi cả hơn nửa năm.

Sau khi tổ chức lễ cập kê cho Tư Mã Linh, lại qua thêm một năm nữa, thì Tam cô nương Tư Mã gia là Tư Mã Hương cũng bắt đầu chuẩn bị lễ cập kê.

Chỉ tiếc sức ảnh hưởng của chi thứ ba trong kinh thành này không mạnh bằng dòng chính, thân phận người đến làm chủ trì lễ cập kê cho Tư Mã

Hương đương nhiên cũng kém hơn những người làm lễ cập kê cho Tư Mã Linh.

Vốn dĩ đây cũng là chuyện rất bình thường, nhưng không biết kẻ thiếu đạo đức nào lại đem hai vị cô nương Tư Mã gia ra so sánh đong đo, khiến không ít người trong kinh thành đều nghĩ, Tam cô nương Tư Mã gia tốt thì tốt, thế nhưng đem so với Đại cô nương Tư Mã gia thì vẫn còn kém xa.

Tư Mã Hương có vì chuyện này mà cảm thấy ganh ghét hay không? Với tư cách là người ngoài cuộc, Cố Như Cửu cũng không biết, nhưng nòng nghĩ dụng ý của người đứng phía sau những lời đồn này không đơn thuần chỉ là nói xấu.

Bởi vì những lời này còn truyền đến tận bây giờ, hơn nữa ngoài việc tung tin Tư Mã Hương thua kém Tư Mã Linh ra, mà ngay cả nhị lang của chi thứ ba cũng kém so với nhị lang dòng chính, còn đồn rằng chi thứ ba chỉ là thân thích nghèo, mục đích chuyển đến kinh thành là muốn dựa hơi vào hai vị huynh trưởng.

Các thế gia vốn chẳng mấy bận tâm vào những lời đồn thổi như vậy, nhưng miệng dân chúng càng nói càng hăng, càng nói càng khuyếch tán. Bọn họ cũng không biết quan hệ giữa các thân thích, chỉ cho rằng thế gia cùng với bọn họ tựa như sẽ vì nửa ký gạo hay hai lượng dầu mà quây âm lên, vì vậy những lời đồn truyền đi càng ngày càng khó nghe, dần dần chẳng còn nguyên dạng nữa.

Cũng may Tư Mã gia đáp lời kịp thời, liên quan tới đồn đãi nhà họ cũng nhanh chóng biến mất, thế nhưng toàn bộ mọi người cũng bị ảnh hưởng không ít, chuyện đem dòng chính và chi thứ ba của Tư Mã gia ra so sánh gần như trở thành tiềm thức.

Bất quá, đối với những người sống ở đời thì những lời đồn thổi như vậy cũng chẳng gây ảnh hưởng gì, với một đại gia tộc như Tư Mã gia, thỉnh thoảng lại xảy ra một vài lời đồn đãi như vậy cũng chẳng phải chuyện gì hiếm lạ, chỉ cần người trong nhà lòng dạ sáng như trăng, không bị cuốn vào những lời nói thể nhân đó là được.

Mà dự đoán của mọi người cũng không sai, trong kinh thành cũng nhanh chóng truyền ra tranh thơ do công tử chi thứ ba Tư Mã gia làm, nhận được không ít lời tán dương của mọi người, sau đó lại có một vị nữ danh sĩ đứng ra khen Tư Mã Hương lời nói và cử chỉ thoát tục, tài mạo song tuyệt...

“Chi thứ ba Tư Mã gia vẫn không nén được cơn tức.” Đóng cửa gia môn, Cố Trường Linh nói về chuyện phát sinh lần này của Tư Mã gia với người trong nhà mình: “Tuy rằng, chuyện này đã thay đổi ấn tượng của bách tính phổ thông đối với chi thứ ba, thế nhưng trong mắt người đời, họ được nâng lên cao lại bị hạ xuống thấp là chuyện thường.”

Cố Chi Vũ gật đầu nói: “Nhi tử cũng hiểu được trong việc này có điều gì đó bất thường, vốn chẳng phải chuyện gì to tát, thế mà bọn họ đồn thành như vậy, trái lại có thể dẫn đến vết nứt giữa hai chi họ.”

“Người của chi thứ ba có tình bồi dưỡng lên một hoàng hậu, tất nhiên không nhìn được người khác nói khuê nữ nhà hắc không tốt.” Cố Tồn Cảnh trào phúng cười: “Còn không nghĩ thử xem Hoàng thượng có nguyện ý lấy cô nương nhà họ hay không.”

“Tồn Cảnh!” Dương thị giận tái mặt: “Thân là con em thế gia, có thể lên bình luận cô nương chưa chồng của nhà khác như vậy hay sao?”

Bị mẩu thân lớn giọng quát như vậy, Cố Tồn Cảnh cũng nhận ra mình vừa rồi lỡ lời nói bừa, bèn quay sang xin lỗi Dương thị vài câu, lại bồi rối nói thêm: “Con chỉ cảm thấy chi thứ ba Tư Mã gia làm như vậy thật khó coi.”

“Có khó coi hay không, cũng chẳng quan trọng.” Dương thị cúi đầu uống một ngụm trà: “Chỉ cần cô nương nhà hắc trở thành hoàng hậu, những chuyện trước đó chẳng ai đề cập đến nữa.”

Cố Tồn Cảnh hiện đã được thăng chức lên làm đội trưởng Long cấm vệ, khê hắng giọng vài cái, hắc thấy, Hoàng đế người yếu nhiều bệnh nhưng lại luôn tỏ ra chẳng có bệnh tật gì, tựa hồ đối với phương diện nữ sắc căn bản cũng chẳng có hứng thú.

Đừng nói cô nương Tư Mã gia dung mạo xuất chúng, cho dù có tuyệt sắc khuynh quốc cũng chưa chắc đã được Hoàng thượng coi trọng.

“Chuyện hôn sự của Hoàng thượng cũng chẳng phải chuyện chúng ta cần quan tâm.” Cố Trường Linh vuốt ve chòm râu, dư quang nơi khoé mắt đảo qua nữ nhi đang ngồi uống trà ăn bánh ở trong góc: “Thái hậu và Hoàng thượng đã thâm có tính toán trong lòng rồi.”

Cố Như Cửu gật đầu thờ ơ, đàn ông Đại Phong đều phải tròn 19 tuổi mới được phép thành thân, năm nay tiểu Hoàng đế mới mười sáu, những người này gấp làm gì đây?

Chương 22

Hoàng đế mới vừa tròn mười sáu tuổi chưa được hai tháng, theo luật pháp Đại Phong, đàn ông mười bảy mới được phép định hôn ước, tuy rằng rất nhiều người trong dân gian cũng không theo quy củ này hơn nữa chuyện này trong nhà môn cũng đều hành xử theo cách dân không báo thì quan không truy, thế nhưng Tấn Ưởng làm vua của một nước, đương nhiên không thể làm trái với quy định luật pháp.

Hôn sự trên không vội, thế nhưng chuyện đính hôn trước vẫn có thể bắt đầu suy tính từ giờ. Người của hoàng thất cũng bắt đầu nói bóng nói gió, âm thầm đề cập chuyện này với Chu Thái hậu, bất kể có thật lòng suy nghĩ cho hoàng thất hay là có mục đích riêng nào khác, thì cũng chứng minh được hôn sự của Tấn Ưởng rất được mọi người chú ý.

Người ở kinh thành hiếu kỳ, áp lực đè lên người Chu Thái hậu cũng không nhỏ. Lý gia và Tư Mã gia đều nhắm nhe vào ngôi vị hoàng hậu này, ngay cả Trưởng công chúa Đức Nhi ở quận Tang Kiền cũng gửi thư đến đề cập hôn sự của Hoàng thượng, trong thư trưởng công chúa Đức Nghi còn nhắc đến người thích hợp nhất cho cương vị này, chính là tôn nữ dòng chính Tư Mã gia là Tư Mã Linh.

Nếu là người khác, Chu Thái hậu liền trực tiếp cự tuyệt ngay, thế nhưng người gửi thư lại là trưởng công chúa Đức Nghi. Luận bối phận, nàng còn phải tôn xưng Trưởng công chúa Đức Nghi làm cô.

Chỉ là trong phong thư này của trưởng công chúa Đức Nghi trông có vẻ như đang đề cử cô nương Tư Mã gia, thế nhưng trong thâm tâm lại mơ hồ nhắc tới tôn nữ của mình, hàm ý không bảo là không sâu.

Trầm gia quận Tang Kiền cũng là danh môn vọng tộc truyền thừa mấy trăm năm. Trưởng công chúa Đức Nghi gả đến Trầm gia không lâu sau, lại theo phu quân chuyển khỏi kinh thành đến định cư ở quận Tang Kiền, so với các công chúa thường xuyên ồn ào với phò mã đến mức xấu mặt xấu mày hoặc nuôi dưỡng trai tơ trong phủ, vị công chúa này quả thật ôn nhu lại khiêm tốn hiếm thấy.

Chu Thái hậu sau khi đọc xong bức thư lại thấy đau đầu, cảm thấy không thể cứ để bản thân phải rơi vào cảnh khó xử, bèn cho người mời Tấn Uông đến, hai mẹ con xem xong thư thì cùng rơi vào trầm tư.

“Hoàng thượng đã có ý trung nhân nào chưa?” Chu Thái hậu chẳng muốn vì chuyện này mà mẹ con lại ồn ào cãi vã với nhau. Lúc trước Chu gia đưa nữ nhi tiến cung làm phi, nàng đã cự tuyệt không chút đắn đo suy nghĩ. Trước giờ đã làm biết bao nhiêu chuyện, trải qua bao nhiêu sóng gió rồi, hiện tại nàng đã chuẩn bị tiến hành lễ mào quan sớm cho Hoàng đế, để hấn sớm ngày tự mình chấp chính, làm sao lại vì chuyện này mà khiến Hoàng đế hiểu lầm nàng?

Tấn Uông lắc đầu: “Nhi tử một lòng lo lắng chuyện triều chính, nào có tâm tư làm quen với những cô nương thế gia này?” Ánh mắt của hấn mơ hồ đảo qua hai chữ “Tur Mã” trên bức thư, nhíu mày: “Tur Mã gia cô nương... có lẽ không mấy hợp với nhi thần.”

“Cô nương nhà này đều tướng mạo xuất chúng, khí độ phi phàm, con còn chưa gặp qua, làm sao biết các nàng không thích hợp?” Trong lòng Chu Thái hậu mặc dù cũng thấy Tur Mã gia chẳng phải người thích hợp, nhưng nói thế nào đi nữa cũng là nhà mẹ đẻ của Tấn Uông, cho nên mặc dù tất cả mọi người trong thiên hạ có thể đánh giá Tur Mã gia xấu, duy chỉ có nàng lại khó mà mở lời được.

Tấn Uông cười cười, đóng phong thư này lại, quay sang thở dài với Chu Thái hậu nói: “Xin mẫu hậu hồi thư từ chối Trưởng công chúa, cứ nói nay nhi tử tuổi còn nhỏ, vẫn chưa đến lúc đội mũ lên triều, không thích hợp nói chuyện cưới gả.”

Chưa tự mình chấp chính sẽ không thành thân?

Chu Thái hậu như có điều suy nghĩ, mỉm cười nói: “Được rồi, được rồi, vì con, ta làm người xấu một lần vậy. Thân phận trưởng công chúa tôn quý cỡ nào đi nữa, cũng không tôn quý bằng con, con đã không muốn thì ai có thể ép được con chứ.”

Tấn Uông đứng lên, quay sang vái chào Chu Thái hậu: “Nhi tử tạ ơn mẫu hậu.”

“Không cần phải nói tạ ơn.” Chu Thái hậu tự tay đỡ lấy hấn: “Giữa mẹ con chúng ta cần phải đồng lòng đồng hướng, ta có thể vì con mà làm người

xấu một lần cũng có làm sao. Chỉ mong con có thể yêu thương bách tính, đem lại một mảnh thái bình thịnh vượng cho Đại Phong, như vậy mới không phụ tất cả những gì ta làm cho con.”

“Nhi thần ghi nhớ.” Tấn Uởng trịnh trọng nhìn Chu Thái hậu: “Nhất định sẽ không làm mẫu hậu thất vọng.”

Chờ Tấn Uởng rời đi, Chu Thái hậu cầm lấy thư trên bàn, trào phúng cười. Cách Bối công chúa một vài thập niên không hề quay lại kinh thành cũng muốn nhúng tay vào hôn sự Hoàng đế, chẳng nhẽ xem nàng và tiểu Hoàng đế dễ bị thao túng đến thế sao?

“Xi... cứ tưởng vẫn giống như lúc tiên đế còn tại thế hả?” Bàn tay trắng nõn bóp nát bức thư, tùy tiện vứt bỏ sang một bên.

Ban đêm, khi mọi người đang chìm trong giấc mộng, Tấn Uởng nằm trên long sàng, giấc ngủ không sâu, chập chờn bất an.

Hắn cảm giác dường như mình đang đứng trên con trường chật chội, đông đúc, xung quanh chỉ một màu trắng xoá, có vài người bộ hành mặc đồ xám vội vã bước đi, vô tình va quệt phải hắn, hắn không biết mình phải đi về đâu, đành phải mờ mịt bước theo dòng người đang xô đẩy đi về phía trước.

Tựa hồ bên tai có rất nhiều người đang trò chuyện, thế nhưng hắn không nghe rõ những người này đang nói chuyện gì, hắn chỉ thấy từng gương mặt mờ nhạt sau màn sương trắng, đôi môi không ngừng mở ra khép lại.

Đây là đâu? Vì sao hắn lại ở đây? Hắn cuống cuống xoay người mờ mịt nhìn chung quanh, không thấy kinh hoàng, chỉ thấy kỳ lạ.

“Bệ hạ, sao ngài lại ở đây?” Đúng lúc này, một cô nương mặc váy sam vàng nhạt chạy lại bên cạnh hắn, nắm lấy ống tay áo của hắn kéo đi: “Mau đi theo muội.”

Hắn chột cú đầu, nhìn thấy tiểu cô nương búi mái tóc kiêu song kế, cây trâm chuông vàng cài trên mái tóc nàng phát ra những tiếng leng keng thanh thúy êm tai. Sương trắng tản đi lộ ra gương mặt tiểu cô nương ấy, hắn nhìn thấy đôi mắt nàng thật to, cùng với làn da trắng mềm mại, bên trên được điểm tô bằng đũa chân mày lá liễu cong cong.

Hắn há miệng, muốn gọi tên nàng, thế nhưng dù cố thế nào hắn cũng không thốt ra thành lời.

“Cho huynh!” Tiểu cô nương không biết lấy từ đâu ra một cây kẹo đường, kẹo đường được tạc hình một cô bé nhỏ xíu mặc cung trang màu đỏ điểm lệ, khuôn mặt cực kỳ giống với tiểu cô nương này.

Hắn kinh ngạc cầm lấy cây kẹo đường, đột nhiên nghe thấy một tiếng sét gào lên giữa bầu trời, hắn chợt ngẩng đầu, thấy trước mắt chỉ toàn một màu đen.

“Bệ hạ, chỉ là tiếng sấm mùa xuân thôi.” Thái giám gác đêm nghe thấy có tiếng động bên trong long trường, bước lên phía trước nhỏ giọng hỏi: “Ngài thấy sợ ư?”

Tấn Uông nắm bàn tay phải, phát hiện bàn tay trống không.

“Trẫm không sao.” Hắn mở to mắt nhìn phía trên long trường, đầu óc đã hoàn toàn thanh tỉnh: “Giờ nào rồi?”

“Hồi bẩm bệ hạ, hiện đã qua giờ sừ một khắc, ngài muốn đi tiểu đêm chăng?”

“Không cần, lui ra.” Hắn đưa tay áp lên trên mặt mình, nhẹ nhàng thổi một hơi, lại lần nữa nhắm mắt.

Mưa xuân quý như mỡ, Cố Như Cửu ghé người vào trên ô cửa sổ nhìn ra vài mảnh nước đọng ngoài sân, quay đầu nói với nha hoàn Mộc Hương: “Mộc Hương, lấy hà bao của ta lại đây.”

Ngồi thêu hà bao bên cửa sổ ngắm cánh hoa rơi, cũng là một thú vui tao nhã. Tuy rằng thêu không được đẹp thế nhưng tư thế toát ra quá dịu dàng.

Cũng may thế gia cũng không yêu cầu quá cao với tay nghề thủ công của nữ tử, bằng không thì không biết Cố Như Cửu cần phải học phụ đạo thêm bao nhiêu khoá học thêu nữa.

Từ lúc nàng bảy tuổi, trong nhà cũng mời mấy nữ tiên sinh đến dạy dỗ, bất quá đều là mấy loại cầm kỳ thư hoạ, quản lý kinh tế. Còn chuyện thêu thùa thì không mời ai, chỉ học theo mẫu thân vài đường thêu cơ bản mà thôi.

Dựa theo cách nói của Dương thị thì nữ nhi đại gia tộc từ khi được sinh ra, ai chẳng cả ngày cầm cây kim mũi chỉ, thêu một hà bao, làm một cái áo lót thân và một số đồ dùng hằng ngày, đó gọi là thú vui lúc rảnh rỗi, chứ lấy chuyện thêu thùa làm chuẩn thước tự kiêu chỉ có những tú nương mà thôi, chẳng phải quý nữ thế gia.

Đáng tiếc cái thú vui lúc rảnh rỗi này của Cố Như Cửu không kéo dài được bao lâu thì có người từ chủ viện sang mời nàng đi qua đó.

Nàng khoác thêm chiếc áo choàng, liền dẫn theo bọn nha hoàn đi sang viện phụ mẫu, mới vừa vào cửa nghe thấy cha nói đến chuyện tiểu Hoàng đế muốn tổ chức lễ mao quan sớm.

Nhìn thấy nữ nhi tiến đến, Cố Trường Linh cũng không cấm kỵ, ngoắc nàng lại ý bảo ngồi xuống: “Chuyện Hoàng thượng sớm cử hành lễ đội mũ quan là tình thế phải làm, hôm nay không ít người trong triều đều thấy được Hoàng thượng có đủ khả năng tự mình chấp chính, hầu như không ai đứng ra phản đối, người của Lý gia cùng Tư Mã gia, cũng tỏ vẻ tôn sùng chuyện này.”

“Đã định ngày nào rồi?” Cố Chi Vũ ngẫm nghĩ một chút, liền hỏi ngay vào trọng tâm câu chuyện: “Thái hậu muốn cho bệ hạ sớm tự mình chấp chính?”

Cố Trường Linh mỉm cười gật đầu: “Thái hậu xác thực có ý đó.”

“Thái hậu quả thật là một nữ nhân thông tuệ quả quyết!” Dương thị cảm khái nói: “Có thể gặp được nàng, cũng là may mắn của bệ hạ.”

Cố Trường Linh cười híp mắt nói: “Phu nhân nói có lý, bất quá Thái hậu có thể lựa chọn được bệ hạ, cũng là may mắn của nàng.” Nếu như người được cho làm con thừa tự không đủ năng lực gánh vác thì Thái hậu chắc sẽ đau đầu nhiều.

“Hoàng thượng sớm tự mình chấp chính, cũng đại biểu cho hôn sự của hần cũng phải sớm bắt đầu chuẩn bị,” Dương thị thở dài: “Cái kinh thành này sắp tới sẽ rất náo nhiệt đây!” Nói đến đây, nàng nhìn không được nhìn sang nữ nhi: “Cửu Cửu, gần đây con tiến cung có gặp được bệ hạ không?”

“Con tiến cung đều đến thẳng chỗ Thái hậu ngồi chơi, cũng không mấy khi gặp được thánh nhan.” Cố Như Cửu lắc đầu: “Lần cuối cùng gặp Hoàng thượng cũng cách đây bốn năm tháng rồi.”

Dương thị nghe vậy gật đầu, trầm tư một lúc lâu mới lên tiếng: “Mấy ngày trước đây phu nhân Định Quốc Công cho người mời ta ngày mai sang nhà nàng dùng trà, con cũng đi cùng ta đến đó.”

Cố Như Cửu ngăn người, không phải thi thư thế gia Dương gia sao?

Nhìn không ra mẫu thân đang có dụng ý gì, nàng đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

Cố Trường Linh nhìn sang vợ và con gái, cười ha hả không nói gì.

Bên trong Cung khang tuyên, Chu Thái hậu nhìn Tấn Uởng quay đầu nhìn ra cửa lần thứ ba, bất động thanh sắc uống một ngụm trà.

“Mẫu hậu, nghe nói hôm nay Cố sư muội sẽ vào cung vấn an người, có sao sắp đến buổi trưa rồi vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu?” Tấn Uởng cầm một miếng bánh bông lan hương đào lên khế lắm bầm: “Nàng bình thường rất thích mấy món bánh ngọt này, không đến ăn thật đáng tiếc.”

“Đêm qua trời đổ mưa to, ta lo sương xuống quá nhiều sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khoẻ của nàng, nên bảo nàng ở nhà nghỉ ngơi.” Ánh mắt Chu Thái hậu đảo qua đĩa bánh hương đào dường như vẫn còn y nguyên: “Chẳng phải Hoàng thượng cũng thích mấy món này sao, có sao hôm nay lại không động đến?”

Tấn Uởng cười đáp: “Trước khi qua đây có ăn mấy miếng bánh đậu xanh, cho nên giờ không thấy đói.”

Chu Thái hậu gật đầu, hai mẹ con lại chuyển dời chủ đề câu chuyện sang vấn đề khác.

Khi Tấn Uởng đang định ra về thì Chu Thái hậu đột nhiên nói: “Hôm nay không cho Cửu Cửu tiến cung, coi như cũng là chuyện tốt.”

Tấn Uởng nghi ngờ nhìn sang nàng.

“Có người nói hôm nay phu nhân Định Quốc Công mở tiệc trà xã giao ở trong phủ, gia phong nhà nàng tốt, nhân khẩu giản đơn, trưởng tử văn võ song toàn, phẩm cách đoan chính...” Nói đến đây, Chu Thái hậu dừng lại một chút: “Nghe nói vị quốc công phu nhân này cũng rất thích Cửu Cửu, tiệc trà xã giao lần này chắc chắn có mời nàng đến, cho nên ta mới nói là chuyện tốt.”

Tấn Uồng khẽ run, tay đang cầm chiếc bánh hương đào khẽ khựng lại, sau đó nói: “Cũng không biết người Dương gia có tốt giống như những lời đồn đãi hay không? Những thế gia có chút danh tiếng đẹp đẽ hầu như đều có tiếng mà không có miếng.”

Ánh mắt Chu Thái hậu lại rơi vào những mẫu bánh bông lan hương đào vụn vỡ trên đầu gối của hắn, khẽ hạ mi.

Bánh bông lan hương đào vốn rất xốp dễ vỡ, khi ăn cũng là lúc khảo nghiệm phong thái lễ nghi của người ấy, bởi vì chỉ cần hơi mạnh tay một chút là vỡ vụn.

Chương 23

Dương gia trong kinh thành, mặc dù cùng họ Dương với mẫu tộc mẫu thân Dương thị của Cố Như Cửu, nhưng lại không cùng chi cùng mạch, cũng không có bao nhiêu quan hệ.

Dương gia này phát lên từ tiền triều, mặc dù không hiển hách như Tư Mã gia Lý gia, nhưng đủ thanh quý. Nhà bọn họ đã sinh ra ba thừa tướng, hai hoàng hậu, còn phong cương đại sứ thì nhiều vô số kể, hai ba mươi năm gần đây tuy tuột dốc hơn so với trước kia, nhưng xét sâu về khía cạnh bên trong Dương gia so với những nhà tri thức khác vẫn vang danh hơn hẳn, cũng không có người nào dám can rõ trước mặt bọn họ.

Tổ tiên Cố gia cũng không có bao nhiêu giao tình cùng Dương gia. Mấy năm gần đây bởi vì Dương Quốc Công rất ngưỡng mộ thư pháp Cố Trường Linh, cho nên hai nhà cũng thường xuyên qua lại với nhau.

Cũng không hẳn là Dương Thái Thái thích Cố Như Cửu, thế nhưng có thể nhìn rõ bà có thiện ý với Cố gia. Kể từ lúc Cố Như Cửu cùng mẫu thân bước chân vào trong nội viện Dương gia thì Dương Thái Thái khen Cố Như Cửu không dứt miệng, hận không thể nâng nàng lên thành một bông hoa tuyệt thế đáng trân trọng nhất.

“Tiểu nữ vẫn còn kém cõi lắm, nào dám nhận những lời khen ngợi như vậy của Quốc công phu nhân.” Đối với thiện ý của Dương Thái Thái, Dương thị có chút không vui, cũng ung dung thuận thế khen cô nương Dương gia vài câu, nhìn tổng thể thì bầu không khí vẫn hoà hợp thoải mái.

Cố Như Cửu ngồi cạnh Dương thị sắm vai đồ trang sức cũng chú ý tới cô nương Dương gia ngồi phía đối diện đang đưa mắt nhìn mình, vì vậy ngẩng đầu cười với đối phương, Dương cô nương cũng mỉm môi cười lại đáp lễ. Nụ cười tươi rói chẳng khác nào ánh sáng ban mai, quả nhiên là đẹp và thanh khiết.

Nhìn thấy vẻ mờ ám của hai tiểu bối lúc này, Dương Thái Thái cười nói: “Tiết trời hôm nay rất đẹp, chi bằng mọi người cùng ra ngoài vườn dạo một vòng, coi như học đòi văn vẻ một chút.”

Mọi người đang ngồi trong phòng đều gật đầu đáp ứng, còn có người vỗ tay phụ hoạ: “Từ lâu đã nghe nói vườn hoa của quý phủ Quốc công được thiết kế tinh xảo, nếu được dạo bước trong khu vườn này cũng là học đòi văn vẻ rồi. Vườn uyển nhà ta vừa loạn vừa rối, nhàm chán không thể tả.”

Mấy nữ quyến nghe người này nói vậy liền nở nụ cười, Cố Như Cửu tò mò liếc nhìn cô gái vừa nói chuyện kia, thấy đối phương mặc bộ đồ sáng đẹp, là một phụ nhân tuổi còn trẻ. Tuổi còn trẻ như vậy mà có thể sáng khoái cười nói trong hoàn cảnh này, chẳng biết là nhà ai.

Đợi lúc mọi người mãi ngắm cảnh không ai chú ý đến, Dương thị mới nhẹ giọng nói vào tai Cố Như Cửu: “Con có để ý đến nữ tử vừa lên tiếng lúc nãy không?”

Cố Như Cửu gật đầu.

“Nàng là khuê nữ nhà Trương thừa tướng, trước đó vài ngày đã gả cho đại lang Tôn gia.” Nhắc tới gia đình tân quý của vị Trương thừa tướng trong triều đình, giọng nói của Dương thị có chút hờ hững: “Trương thừa tướng tuy là một người có khả năng, bất quá khuê nữ nhà hần, lại nói năng tùy tiện, chẳng biết ý tứ.”

Cố Như Cửu cười giấu cợt, nguyên lai đại lang Tôn gia cưới một khuê nữ nhà tân quý? Nàng không nhịn được quay lại liếc mắt nhìn vị Tôn Trương thị mới được gả nhập Tôn gia kia, bởi vì quần áo đối phương vô cùng hoa lệ, cho nên dù đứng giữa đám nữ quyến vẫn nổi bật không lẫn vào đâu được. Nhưng cũng cho thấy rõ, tuy rằng nàng đã cực lực biểu hiện thân thiện với mọi người, từ đầu đến cuối vẫn thấy sự khập khiễng không hợp.

Nghe nói vợ cả Trương thừa tướng là người có tính cách đánh đá, vì xuất thân không tốt, cũng không thường xuyên lui tới cùng đám nữ quyến trong kinh, ngay cả cô nương trong nhà cũng ít khi tham dự vào các buổi hội họp của đám quý nữ thế gia.

“Đi chơi cùng mấy tiểu bối đi.” Dương thị nhìn ra phía xa xa cười cười, nơi đó có mấy cô nương thế gia chưa lấy chồng đang đứng: “Đi bên cạnh nương để làm gì?”

“Con cũng không quá rầy rứt thú vui của nương nữa.” Cố Như Cửu cười híp mắt cúi người hành lễ với Dương thị, sau đó mới nhắc váy đi về phía mấy cô nương trẻ tuổi đang đứng.

Dương Thái Thái nhìn bóng lưng nàng đi xa, hài lòng gật đầu. Chậm chậm khoan thai, xoay người cất bước, xinh đẹp nhuần nhả tựa như liễu lay hoa cười. Vị cô nương Cổ gia này có tư thái và khí độ vô cùng tốt.

Càng ngắm càng thích, Dương Thái Thái không nhịn được nói: “Cô phu nhân thật khéo dạy con gái. Ta thấy Nhị cô nương nhà bà vui đến mức cứ tưởng như con gái nhà mình vậy, nhưng ngắm lại, nha đầu nhà ta nếu so với Nhị cô nương nhà bà, lại giống như một đứa trẻ thô tục.”

Dương thị mới vừa khiêm tốn vài câu, người xung quanh lại buông lời trêu ghẹo, sau đó tăng tốc thổi phồng cô nương hai nhà lên một lượt. Khi các nữ quyến còn đang tùm lại hàn huyên, đều là những người nhìn rõ mọi vật từ nội tâm, có ai không nhìn ra tâm tư của Dương Thái Thái. Chỉ là đáng về Dương thị, tựa hồ vẫn tỏ ra hồ hững không mấy nóng cũng chẳng quá lạnh với phủ Quốc công này.

Vì vậy, những người hiểu chuyện nghĩ đến ân oán đã qua của hai nhà họ Dương trong kinh. Kinh thành có hai họ Dương gia, một chính là thế gia thi thư thanh quý đứng đầu nhị lưu, và một tộc Dương thị bậc trung tam lưu phát tài dựa vào công trạng.

Người của hai bộ tộc này tuy đều mang họ Dương, thế nhưng không cùng một tổ tông, cho nên nhà yếu thế hơn khó tránh khỏi phải chịu vài lời đồn xấu.

Mọi người thấy thái độ Dương thị không lạnh không nóng, không nhịn được hoài nghi ở trong lòng, lẽ nào vì nguyên nhân ấy mà Dương thị không muốn gả con gái mình vào quý phủ Dương Quốc Công?

Tuy trong bụng ai cũng tò mò, nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài, chỉ có Trương thị tò mò liếc mắt nhìn Cố Như Cửu đang đứng trò chuyện với mấy cô nương khuê các khác, bất quá chỉ là một con nhóc mười ba mười bốn tuổi, cũng không phải thiên tư quốc sắc gì, rốt cuộc Quốc công phu nhân chấm điểm nào ở nàng ta?

“Cửu Cửu, Tôn Trương thị đang nhìn muội kìa.” Người bạn khuê các tốt của Cố Như Cửu tên Hồ Hỉ khê thì thào vào tai nàng nói nhỏ: “Cũng không biết Tôn gia nghĩ như thế nào, sao lại...” Nàng cắn cắn môi, cảm giác mình nói chuyện như vậy cũng không hay ho gì, đành phải ho một tiếng, nuốt lời định nói xuống bụng.

Cổ Như Cửu cười liếc nhìn nàng một cái, biết Hồ Hỉ định nói gì, đường đường là thế gia công tử tại sao lại cưới một nữ nhi nhà tân quý.

Thế nhưng theo nàng thấy, Tôn gia đã đưa ra một lựa chọn rất đúng đắn, nhà bọn họ thiếu thế lực, Trương gia thiếu danh, hai nhà hợp lại với nhau, kết quả đôi bên đều song toàn.

Điều duy nhất không mấy thoả đáng chính là, vị Tôn Trương này tựa hồ cũng không biết rõ phương thức chung đụng giữa các nữ quyền thế gia là thế nào, chẳng qua hành vi của các nữ quyền thế gia từ trước đến nay đều quá hàm súc, có thể lúc này nàng còn không biết được rằng, mọi người có mặt ở đây đều chú ý mắt với hành vi điệu bộ của nàng ta.

Vài vị cô nương tùm lại một chỗ, chơi trò ném thẻ vào bình rượu, một vị cô nương nói: “Vẫn là lang quân Lý gia lợi hại nhất.”

“Chỉ tiếc hôm nay là cuộc gặp gỡ của các nữ nhi, muội không nhìn thấy phong độ khoan thai nhanh nhẹn của lang quân Lý gia.” Cô nương bên cạnh cầm khăn tay pha trò vài câu, sau đó tiện tay cầm lấy một mũi tên, sò sò vào đầu mũi tên: “Tư Mã gia và lang quân Lý gia, cho dù không chơi trò ném thẻ vào bình rượu, chỉ đứng thôi cũng thấy đẹp.”

Ở Đại Phong, mỹ nam từ trước đến nay rất được hoan nghênh. Người Đại Phong càng cư xử nhiệt tình hơn với những nam tử anh tuấn. Máy cái chuyện ném quả vào xe ngựa của những lang quân anh tuấn hoàn toàn không phải là chuyện đồn đãi mà vẫn thường xảy ra như cơm bữa ở đất kinh thành này.

Không thể không nói, bách tính Đại Phong đi đầu trong việc xem mặt kết thân, nhìn các danh sĩ danh thần, chẳng có ai dung mạo xấu xí, người quá xấu cho dù may mắn đặt chân vào triều, cũng khó được cấp trên trọng dụng.

Vô luận là thời đại nào, ai có dung mạo tốt, luôn luôn chiếm thêm một ít lợi thế. Cổ Như Cửu nhìn vài vị cô nương đang nhỏ giọng thảo luận lang quân nhà ai đẹp để anh tuấn nhất, trong lòng cũng không nhịn được cảm thán, may ở thời này không chú trọng đến cái gì tam tông tứ đức, cũng không phải thời đại yêu cầu nữ tử không tài mới là đức, bằng không cuộc sống thật ngột ngạt.

“Cổ muội muội, muội muội thấy lang quân nhà ai anh tuấn nhất?” Mọi người đang bình luận hăng say, chưa phân định được cao thấp thì bỗng

nhiên đổ dồn sang hỏi Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu ngăn người, nghĩ tới Hoàng đế đang ở trong cung, theo nàng, cậu con trai Tư Mã gia cùng Lý gia, cũng không anh tuấn bằng tiểu Hoàng đế.

Bất quá, những lời này chỉ có thể nghĩ trong bụng mà thôi, nàng không thể nói ra thành lời được: “Muội thấy Nhị ca nhà muội là anh tuấn nhất.”

Vài vị cô nương sững sốt, nhị lang Cố gia quả thực tướng mạo thập phần xuất chúng, năm hấn còn chưa thành thân đã là đối tượng của các cô nương trong kinh thành này.

Bất quá nam nhân đã thành thân, cho dù có anh tuấn cỡ nào đi nữa, cũng chẳng thể lọt vào mắt xanh của các nàng được. Cho nên mọi người cũng không muốn tiếp tục để Cố Như Cửu đề xuất thêm một người như vậy nữa. Ngay cả Dương cô nương thoát nhìn vô cùng văn tĩnh cũng mỉm cười nhìn nàng.

Cố Như Cửu bắt đầu dĩ thử dãi: “Muội lại nói lời không nên nói rồi, mỹ nam trong kinh nhiều lắm, ai cũng có vẻ đẹp riêng, ai cũng toát ra vẻ anh tuấn hiên ngang riêng, mọi người hỏi vậy chẳng phải đang làm khó muội sao?”

Nghe nói như thế, mọi người cũng thấy rất phải, liền cất tiếng cười to, chuyện xếp hạng mấy mỹ nam trong kinh cũng nhanh chóng trôi vào quên lãng.

Nhưng thật ra Dương cô nương có chút thất vọng, nàng còn ngóng trông Cố Như Cửu khen huynh trưởng nhà mình anh tuấn vài câu cơ đấy.

Trên con đường bên ngoài phủ Định Quốc Công, mã xa của Tư Mã Hương đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy phía trước có mấy cấm y công tử che chở một vị thiếu niên mặc áo bào tím bước về phía bên này.

Chờ đến khi nàng nhìn thấy tướng mạo thiếu niên mặc áo bào tím thì bàn tay đang vén màn cửa chợt căng thẳng, thế gian lại có người tuấn mỹ như thế sao? So với mấy vị công tử đang đi cùng vị thiếu niên này thì nhị lang của Tư Mã gia chẳng qua chỉ bình thường mà thôi.

Tựa hồ ý thức được nhóm người bọn họ đang chặn mã xa, thiếu niên áo bào tím đi đầu liền kéo dây cương, đẩy ngựa đứng sang bên cạnh nhường

đường. Mấy người phía sau hấn thấy thế, cũng lần lượt tránh xa.

Khi mã xa lướt qua thiếu niên mặc áo bào tím thì Tư Mã Hương lại lần nữa vén rèm lên nhìn. Đáng tiếc mã xa đã đi xa, người thiếu niên mặc áo bào tím kia cũng không liếc mắt nhìn mã xa dù chỉ một cái.

“Bệ hạ.” Cô Tồn Cảnh liếc nhìn bốn phía: “Phía trước là phủ Định Quốc Công, ngài có muốn...”

Liếc nhìn sư tử bằng đá uy phong lẫm lẫm trước cửa, Tấn Uông khẽ rử mắt xuống nói: “Không cần, ta chỉ muốn đi xung quanh dòm một chút thôi.”

Nếu hấn bước vào bái phỏng phủ Định Quốc Công, chẳng phải làm gia tăng mặt mũi cho phủ Định Quốc Công sao? Người không biết còn tưởng rằng hấn coi trọng người của phủ Định Quốc Công, lúc ấy phải làm sao?

“...” Cô Tồn Cảnh cảm thấy từ ngữ của mình lúc này thật nghèo nàn, bởi vì hấn cũng không rõ có sao Hoàng thượng lại đột nhiên đưa ra quyết định ra ngoài cung đi dạo.

“Tồn Cảnh và đại lang Dương gia có giao tình thế nào?” Tấn Uông quay đầu ngựa lại, giống như lơ đãng nói: “Ta nghe nói người này tài mạo song toàn, là một người tuấn tú hiếm có?”

“Y theo vi thần thấy, người này tuy không hoàn toàn giống những lời đồn khen ngợi khoa trương ấy, thế nhưng cũng đạt được bảy tám phần...” Cô Tồn Cảnh suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Hơn nữa năm nay hấn mới tròn mười sáu tuổi, tương lai sau này còn có thể tiến xa hơn.” Sau khi nói xong, hấn lại bổ sung một câu: “Bất quá vi thần cũng không có nhiều giao tình với người này, cũng không biết rõ con người của đối phương thế nào.”

Nghe xong lời hấn, Tấn Uông vẫn không nói gì, một lát sau mới lên tiếng: “Hồi cung thôi, ta đột nhiên nhớ ra còn một vài thi thư chưa đọc.”

“Rõ.” Cô Tồn Cảnh theo lời hành sự, đối với mệnh lệnh của Tấn Uông không có nửa phần do dự. Phản ứng của mấy vị Long cấm vệ khác so với hấn còn chậm hơn nửa nhịp.

Tấn Uông nhìn thấy rõ phản ứng của tất cả bọn họ, thế nhưng trên mặt lại chẳng biểu lộ ra chút tâm tình gì.

Chương 24

“Cô nương,” Bảo Mai đỡ Tư Mã Hương xuống xe, nói thầm vào tai của nàng: “Hình như có xe ngựa của quý phủ đại lão gia đậu ở trước cổng.”

Tư Mã Hương nghiêng đầu nhìn thoáng qua, khuôn mặt khẽ lộ ra ý cười bước vào bên trong phủ.

Trong nội viện, tam thái thái đang ngồi uống trà cùng đại thái thái, bầu không khí không mấy hoà hợp, nhưng cũng không nhìn thấy chút ảnh hưởng nào từ những lời đồn đãi trước đó.

“Bên phía hoàng thất có gửi thư đến không?” Bởi vì đại thái thái đột nhiên đến thăm, tam thái thái còn tỏ ra sốt ruột: “Bên phía Thái hậu một mực không hé lộ nửa lời, ta cũng không biết nội tình bên trong thế nào.”

“Đức Nghi trưởng công chúa gửi thư hỏi âm nói rằng, Thái hậu đã uyển chuyển chối từ đề nghị của nàng.” Đại thái thái lắc đầu, nhấp một ngụm trà đề xuống tâm tình phức tạp trong lòng: “Hôm nay Thánh thượng chỉ là một thiếu niên choai choai, vậy mà chuyện ái tình lại cố chấp bảo để sau, trước khi chưa tự mình chấp chính sẽ không nghĩ đến chuyện chung thân đại sự.”

“Không thành thân đã muốn tự mình chấp chính.” Tam thái thái lạnh lùng hừ một tiếng: “Hắn nghĩ thật hay.” Cho dù Hoàng đế có muốn như vậy, triều thần cũng sẽ không đồng ý.

Đại thái thái nhếch mày liếc nhìn nàng một cái, nghiêng đầu nhìn sang con gái ngồi ở bên cạnh, đặt chén trà xuống không nhanh không chậm nói: “Hôm nay ta đến đây, là có chuyện khác muốn nói với đệ muội.”

Tam thái thái nghe vậy cười: “Chẳng biết đại tẩu vì chuyện gì?”

“Đức Nghi trưởng công chúa muốn cầu thân với Tư Mã gia chúng ta, ta đã đồng ý.” Đại thái thái nói: “Trưởng tôn của trưởng công chúa năm nay đã mười bảy tuổi, là một thiếu niên đầy nhiệt huyết tháo vát, tinh thông phiên ngữ (ngoại ngữ), tháng sau sẽ vào kinh thành nhậm chức thiếu khanh trong Hồng Lư Tự.”

Tam thái thái đánh trống lộp bộp trong bụng, không biết ý của đại tẩu là gì, chỉ buồn cười nói: “Ngay cả đại tẩu cũng đồng ý rồi, chắc chắn là hôn sự

tốt.”

“Gia phong của Trầm gia ở Tang Kiền thế nào thì ai ai cũng thấy rõ cả rồi.” Đại thái thái hờ hững làm như không nhìn ra bất an trong bụng của đôi phương, nói thẳng: “Tuy rằng chức vị của hần bây giờ nhìn có vẻ không cao, thế nhưng làm người thì ai chẳng tiến lên, hơn nữa còn có quan hệ thân thiết với hoàng gia, gả Linh nhi cho nhà ấy, cũng xứng lứa vừa đôi.”

Thái thái có chút kinh ngạc, nguyên lai đại tẩu chẳng phải vội tìm mai mối cho con gái nhà mình, mà đã định hôn sự cho đại cô nương? Chẳng phải lúc trước từng nghe nói dòng chính có ý định gả đại cô nương vào trong cung sao? Có sao nay lại thay đổi chủ ý?

Thấy em dâu tựa hồ vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận, đại thái thái nhin không được khuyên nhủ: “Có người nói Chu gia có ý định đưa cô nương tiếng cung làm phi, nhưng đã bị Thái hậu cự tuyệt.”

Ngay cả nhà mẹ đẻ Thái hậu muốn đưa người vào trong cung còn không được, thì nói gì đến phía Tư Mã gia bọn họ. Hiện tại Tư Mã gia bọn họ có danh, chẳng qua là mỹ danh tổ tông truyền lại cộng với chút thân thích phía nhà mẹ đẻ thánh thượng.

Thế nhưng những thứ tổ tiên để lại, suy cho cùng vẫn là tổ tiên, người bên ngoài có tôn sùng Tư Mã gia bọn họ thế nào đi nữa, cũng không đem vinh quang của tổ tiên áp đặt lên trên người những hậu bối như họ. Điều quan trọng hơn là, từ khi thánh thượng đăng cơ, cũng không có biểu hiện thân cận đối với Tư Mã gia bọn họ, trái lại còn có chút bất hoà và lãnh đạm.

Phía bên dòng chính hơi tỏ ra coi trọng vị trí hoàng hậu, chẳng qua chỉ là thể hiện thái độ coi trọng đối với Hoàng đế, chứ không có nghĩa là bọn họ đang rơi vào tình thế buộc phải lên ngôi vị Hoàng hậu. Có thể lấy được, đương nhiên là chuyện tốt, còn không lấy được, cũng sẽ không quá mức thất vọng.

Gần đây thấy dã tâm của chi thứ ba đối với ngôi vị hoàng hậu này càng lúc càng lớn, nàng lo lắng đến lúc đó lại không tìm được đường lui, mới không kìm lòng được đến đây khuyên nhủ vài câu. Mấy chi bọn họ phải đồng lòng hợp lực, mặc kệ là người chi họ nào bị mất mặt thì hai chi họ khác cũng không còn thể diện đâu mà đối mặt với lời đồn đãi của thế nhân.

Thế nên trước đó vài ngày chi thứ ba có ý định tuyên dương mỹ danh con cái mình, dòng chính cũng không đứng ra can ngăn, thậm chí biết thời biết thế đề ép và dẹp tan lời đồn thổi.

“Mặc dù Bệ hạ tuổi còn nhỏ, nhưng lại là người rất có chủ kiến.” Nói đến mức này, Đại thái thái không muốn nói thêm gì nữa, hơn nữa có nói cũng chỉ làm cho tam đệ muội khó chịu.

Đáng tiếc điều khiến nàng thất vọng hơn chính là khi nghe thấy nàng nói những lời này, Tam thái thái cũng không chịu buông tay.

“Đại thái thái, thái thái, cô nương tới.” Một nha hoàn mặc quần áo màu hồng cánh sen dẫn Tư Mã Hương tiến đến, sau đó làm lễ với mọi người trong phòng, vô thanh vô thức lui xuống.

Sau khi hành lễ vấn an mọi người, Tư Mã Hương ngồi xuống đầu dưới tam thái thái, sau đó an tĩnh nghe trưởng bối nói chuyện phiếm.

Khi nàng biết được chuyện Tư Mã Linh vậy mà đã đính hôn với Trầm gia công tử quận Tang Kiên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, Đại bá mẫu lúc trước chẳng phải kiên quyết muốn gả đại tỷ vào cung sao, thế nào đột nhiên lại quyết định kết thân với Trầm gia?

Có lẽ đã nhìn ra vẻ kinh ngạc quá mức rõ ràng trên mặt Tư Mã Hương, Tư Mã Linh ngồi ở đối diện nàng liền nhoẻn miệng cười, còn lộ ra chút thân thiện.

Nhìn thấy nụ cười này của Tư Mã Linh, Tư Mã Hương hơi hốt hoảng, đại tỷ sao có thể buông tay đơn giản như vậy, có thật là vậy không?

Nàng nắm chặt góc tay áo, Tư Mã Hương quay sang cười đáp lễ với Tư Mã Linh: “Muội muội chúc mừng đại tỷ.”

Tư Mã Linh che miệng khẽ cười hi hi, vẻ sung sướng hiện rõ trên khoé mắt, nghe lời chúc mừng của Tư Mã Hương thì càng vui sướng hơn nữa.

Hai mẹ con Tư Mã Hương cất bước tiễn người dòng chính đi, Tam thái thái nhếch mày cười nói: “Cô nương dòng chính đã định hôn ước rồi, chi thứ hai... Hiện tại người duy nhất có khả năng tiến cung trong Tư Mã gia chúng ta chỉ có mình con mà thôi.” Ngày sau nếu có chuyện gì, dòng chính và chi thứ ba có thể giúp đỡ.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt mẫu thân, Tư Mã Hương kinh hoàng trong chốc lát, thấp giọng nói: “Vâng.”

Nàng cùng Tư Mã Linh vốn không giống nhau, cho nên những thứ bọn họ muốn cũng không giống nhau.

Sau khi Tần Uông trở lại cung Càn Khôn, luyện chữ một hồi, cuối cùng sai Bạch Hiền cho gọi Cố Tồn Cảnh tiến đến.

“Bệ hạ.” Cố Tồn Cảnh mặc thường phục bước vào, trông giống như đã chuyển ca trực với đồng僚 rồi, đang chuẩn bị đi về nhà.

“Cho gọi khanh đến, cũng vì vài chuyện cá nhân thôi.” Tần Uông hạ lệnh cho những người không liên quan ra khỏi phòng, hai tay đan chéo đặt lên trên ngự án, ngón cái tay phải trong vô thức vẽ vòng tròn trên bàn: “Nghe nói lệnh đường có ý định chọn công tử Dương gia định ước với sư muội?”

“Có việc này ư?” Cố Tồn Cảnh sửng sốt, cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu mới đáp lời: “Gia mẫu vẫn chưa đề cập qua việc này.”

Thấy bộ dáng của Cố Tồn Cảnh chẳng giống như đang nói dối, Tần Uông cũng thở phào một hơi, buông lỏng tay ra, do dự lên tiếng: “Chuyện hôn sự của nữ tử là đại sự cả đời, tuyệt đối không được làm qua loa sơ sài. Theo lý mà nói, chuyện riêng nhà tiên sinh, ta không nên nhiều lời. Thế nhưng sư muội trong mắt ta mà nói, cũng chẳng khác nào muội muội thân sinh trong nhà, ta chỉ lo nàng gặp phải người không yêu thương mình.”

“Xin bệ hạ yên tâm, người nhà thần đều rất lo lắng cho Cửu Cửu, bởi vậy tuyệt đối không để nàng phải chịu uỷ khuất gì trong hôn nhân đại sự.” Cố Tồn Cảnh dừng một chút lại nói: “Vi thần thay mặt xá muội cảm ơn bệ hạ đã quan tâm.”

“Lo lắng của ta dành cho Cửu Cửu cũng giống như huynh dành cho nàng vậy.” Tần Uông cười cười: “Chỉ hy vọng nàng có được cuộc sống vui vẻ, như vậy mới yên tâm.”

Tuy trên mặt Cố Tồn Cảnh luôn cười, thế nhưng trong bụng không ngừng nghi ngờ, dưới gối Thành vương cũng có nữ nhi, thế nhưng kể từ sau khi bệ hạ đăng cơ, tựa hồ vẫn chưa lo lắng gia ân cho mấy huynh muội ruột nhà mình, có sao lại thấy chẳng giống một người huynh trưởng lo lắng cho em gái mình vậy?

Sau khi về nhà, Cố Tôn Cảnh nói lại chuyện này với Cố Trường Linh.

Cố Trường Linh nghe vậy cười nói: “Nghe đồn quận chúa của phủ Thành vương có tính cách trái ngược với phụ thân, là một người quả quyết và tàn ác, tính nóng như lửa, làm cho vô số người lo sợ lảng tránh. Lúc bệ hạ còn ở trong Thành vương phủ đã có tính cách ôn hoà, nên không mấy qua lại với vị quận chúa này.”

Muốn một người có tính cách ôn hoà sánh bước cùng một người điều ngoa tuy hứng là chuyện chẳng dễ dàng gì.

Nghĩ đến mấy sự tích hung hãn đủ loại đủ kiểu của đám công chúa quận chúa thời Đại Phong, lại nhớ đến muối muối nhà mình, Cố Tôn Cảnh cảm giác mình tựa hồ hiểu được tại sao Hoàng thượng lại chuyển dời tình cảm yêu mến sang Cửu Cửu.

Có một muối muối cùng cha khác mẹ tính cách điều ngoa bốc đồng, nữ nhân đương gia trong phủ lại là mẫu thân khác mẹ của muối muối, cha ruột lại chẳng thèm quan tâm đến chuyện gì, cuộc sống như thế, không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được vài phần.

“Phụ thân, theo phụ thân thấy, Hoàng thượng sẽ ưng ý cưới cô nương nhà ai làm hậu?” Cố Tôn Cảnh tò mò hỏi.

“Con nghĩ nhà ai?” Cố Trường Linh không đáp mà hỏi ngược lại.

“Theo thái độ hiện tại của Hoàng thượng mà nói, Tư Mã gia và Lý gia đã không có khả năng, thế nhưng hiện tại Hoàng thượng tuyệt đối không để cho nữ nhi nhà tân quý làm hoàng hậu, cho nên hoàng hậu tất nhiên có thể là cô nương các nhà nhị tam thế lưu.” Hắn tỉ mỉ nhớ lại tất cả các nhà có danh tiếng tốt trong kinh, từ thanh quý đến những nhà khiêm tốn nhỏ nhả, cuối cùng vẫn không xác định được nói: “Có khi nào là... Quốc công Dương gia?”

Cố Trường Linh cười không đáp, chờ Cố Tôn Cảnh thực sự không nhịn được nữa mới nói: “Con chỉ có thể nhận định được thế cục, lại không thể đoán được lòng người.”

“Lòng người?” Cố Tôn Cảnh nhìn phụ thân giả vờ tỏ ra cao thâm, cảm thấy nghi ngại với câu trả lời vừa rồi của phụ thân: “Tựa hồ Bệ hạ... cũng không có tình cảm đặc biệt nào với ai.”

Cố Trường Linh nhếch mày liếc mắt nhìn nhi tử, miễn cưỡng nói: “Cứ từ từ chờ xem.”

Khi hai phụ tử đang nói chuyện, thì nghe thanh âm thỉnh an của bọn nha hoàn bên ngoài truyền vào, hoá ra hai mẹ con Dương thị và Cố Như Cửu đã trở về.

Cố Tồn Cảnh nhìn thấy muội muội đi theo phía sau mẫu thân, lại nghĩ tới Hoàng thượng.

Chẳng lẽ trong lòng Hoàng thượng nghĩ đến muội muội, muội muội của hắn cũng như thế sao?

Chương 25

“Hôm nay đến phủ Định Quốc Công có thuận lợi không?” Cô Trường Linh bung chén trà đưa cho Dương thị, thuận miệng hỏi một câu.

“Cũng tạm tạm mà thôi!” Dương thị cầm lấy chén trà, quay sang cười cười với Cô Trường Linh, cúi đầu nhấp một ngụm trà, cầm tách trà trong tay chưa có ý muốn bỏ xuống, quay sang liếc nhìn đứa con trai thứ hai đang bước lại nói chuyện với con gái ở bên cạnh, không muốn đem chuyện Dương Quốc Công gia có ý định kết thân nói ra lúc này: “Tính tình Dương Thái Thái hiền hoà, công tử tiểu thư nhà bọn họ đều là những người hiểu lễ nghi, cư xử chu toàn.”

“Người nhà họ, xét về phương diện lễ nghi, từ trước đến nay đều không để ai bới ra nửa điểm sai sót.” Cô Trường Linh có ấn tượng khá tốt đối với người nhà Dương Quốc Công, cho nên trong lời nói còn mang theo vẻ kính trọng và ngưỡng mộ: “Tuy ta không rõ những hậu bối kia tính tình thế nào, nhưng Dương Quốc Công quả thật là một chính nhân quân tử hiếm có.”

“Có quân tử hay không thì có gì quan trọng đâu.” Dương thị cười cười, quay đầu nói với Cô Như Cửu: “Cửu Cửu, hôm nay con nói chuyện với cô nương Dương gia có hợp không?”

Cô Như Cửu đang say sưa nghe Cô Tồn Cảnh kể một vài chuyện lật vạt thú vị vừa xảy ra trong Long cấm vệ, nghe thấy mẫu thân gọi tên của mình, Cô Như Cửu vội vàng quay đầu nói: “Dương cô nương tính tình ôn trọng, chẳng thích nhiều lời.”

“Nói nhiều tất có sai, Dương cô nương tính tình trầm ổn như vậy cũng rất tốt.” Dương thị cười nói: “Nhưng so ra vẫn không bằng con.”

“Trên đời này có hàng ngàn hàng vạn cô nương tốt, nếu như đem con đi so sánh với tất cả bọn họ, chỉ sợ không còn mặt mũi nào mà ở lại đất kinh thành này.” Cô Như Cửu nín hót quay sang Dương thị cười nói: “Chỉ cần nương và phụ thân thấy con tốt, như vậy là đủ rồi.”

“Chỉ cần nương với phụ thân con cảm thấy con tốt thì có gì không được.” Dương thị lại cười, cũng quen thuộc với hành vi lấy lòng nịnh nọt

này của con gái: “Con chơi cả ngày rồi, cũng nên nghỉ ngơi thôi, quay về viện của mình nghỉ đi.”

Cố Như Cửu đứng dậy hành lễ với phụ mẫu, sau đó nói: “Vậy con không quấy rầy mẫu thân và cha.”

Cố Tồn Cảnh thấy thế, cũng đứng dậy cáo từ, vội vàng đuổi theo.

“Cửu Cửu.” Cố Tồn Cảnh gọi muội muội lại: “Muội đợi một chút, huynh có chuyện muốn nói với muội.”

“Nhị ca?” Cố Như Cửu dừng bước lại, nghi ngờ nhìn sang Cố Tồn Cảnh, có chuyện gì quan trọng đến mức để Nhị ca phải chạy đuổi theo nàng?

Cố Tồn Cảnh cũng không vòng vo, mà nói thẳng ra chuyện Hoàng đế gọi hần vào gặp riêng: “Huynh thấy đệ hạ luôn gọi muội là sư muội?”

“Đúng vậy.” Cố Như Cửu gật đầu: “Có gì sao?”

Còn có thể thế sao? Có sao hần không thấy đệ hạ gọi hần là đại ca hay sư huynh?

“Không có gì, chỉ là huynh thấy đệ hạ tựa hồ rất quan tâm đến chuyện của muội, cho nên thuận miệng hỏi một câu.” Cố Tồn Cảnh cười nói: “Ta không tiện hỏi đệ hạ, đương nhiên chỉ còn cách hỏi muội mà thôi.”

“Chuyện này có gì lạ đâu, đệ hạ gọi muội là sư muội cũng là nể mặt phụ thân. Gọi muội là sư muội, tốt hơn nhiều so với việc gọi Nhị ca và Đại ca hiện đang làm quan trong triều là sư huynh.” Cố Như Cửu nghĩ, mặc dù bây giờ Hoàng đế đối với nàng quả thực rất tốt, nhưng ngay từ đầu hần gọi nàng là sư muội, phần lớn nguyên nhân lúc đó đều bắt nguồn từ phụ thân mà ra.

Thấy muội muội nhìn rõ mọi vấn đề, cũng không vì Hoàng thượng đặc biệt đối đãi mà hiểu lầm gì, Cố Tồn Cảnh cũng yên lòng, lập tức tiếp lời: “Vẫn là muội muội nhìn thấu rõ vấn đề, là huynh ngu dốt.”

Cố Như Cửu che miệng nhẹ cười ra tiếng: “Nhị ca ngốc nghếch như vậy từ hồi nào thế?”

“Hừ.” Cố Tồn Cảnh bắt tay ra phía sau lưng, giả vờ tức giận, nghiêm mặt rời đi.

Cố Như Cửu nhìn bóng lưng của hần, nụ cười trên mặt phải một hồi lâu sau mới dần phai nhạt. Sau khi quay trở về viện, nàng khó hiểu tự hỏi thầm,

sao đột nhiên Nhị ca lại hỏi đến chuyện này?

Ba ngày sau, trong cung đột nhiên truyền ra tin tức, lễ đội mào của Hoàng thượng sẽ được cử hành vào hai mươi tám tháng sau. Bởi vì tiên đế đã qua đời, cho nên chủ trì buổi lễ sẽ do Chu Thái hậu thực hiện các nghi thức của phụ thân, thay Hoàng đế sắp xếp buổi lễ đội mào. Cố Trường Linh là một trong số những tiên sinh được Hoàng đế coi trọng nhất, cộng thêm tài danh có thừa, được đề cử làm người dẫn dắt chương trình trong buổi lễ đội mào này.

Điều làm cho mọi người cảm thấy bất ngờ chính là, Tư Mã gia chỉ đến dự buổi lễ với tư cách khách mời chứ không có mặt trên bục lễ, hoặc sắm vai trò quan trọng nào đó trong lễ đội mào của Hoàng thượng.

Lễ Mào quan đối với đàn ông mà nói là nghi thức vô cùng quan trọng. Tuy rằng danh sĩ cổ đại từ lâu đều định đế vương phải qua 20 tuổi mới đội mào quan, thế nhưng lúc này Thái hậu và Hoàng đế đã có ý định làm lễ đội mào sớm, hơn nữa phần lớn triều thần cũng không lên tiếng phản đối, như vậy việc này cứ thế được tiến hành, trừ phi trong khoảng thời gian này, Hoàng đế đột nhiên chết yếu hoặc đế vị bị chuyển nhượng.

Cố Trường Linh vốn chỉ giữ chức quan nhàn hạ trong triều đình, chức đề sư chẳng qua chỉ là danh hiệu vinh dự, thế nhưng không bao lâu sau khi chiếu thư thông báo việc liên quan tới việc cử hành lễ Mào quan của Hoàng thượng được công bố, Cố Trường Linh cũng được thăng chức, nhậm chức Thượng thư lệnh nhị phẩm tể bộ thượng thư kinh thành, dù không hiển hách bằng tể trung thư và tể môn hạ, nhưng đây cũng là tín hiệu tỏ rõ Cố Trường Linh đạt được trọng dụng.

Trong thư lệnh tể trung thư chính là Trương Trọng Hân. Môn hạ trong tể thị là đương gia chủ của Lý gia tên Lý Quang Cát. Hai người họ, một người xuất thân hàn môn, một người xuất thân từ thế gia, trên lập trường chính trị, dĩ nhiên không thể tương đồng trong tất cả mọi việc, bất quá do tính tình Trương Trọng Hân nhu hoà, mà Lý Quang Cát cũng không phải hạng người thích gây sự, giữa hai người vẫn chưa phát sinh mâu thuẫn nào quá lớn.

Chẳng qua, khi Cố Trường Linh nhận được trọng dụng cũng đánh vỡ thế cục cân bằng hiện tại trong triều đình. Đương nhiên, đại đa số quan viên

xuất thân từ hàn môn thì lo lắng, còn các thế gia thì tỏ ra thận trọng, vì Cố Trường Linh là người bên phía thế gia.

Có đôi khi, không hẳn là hai phái thế gia và hàn môn không vừa mắt lẫn nhau, chỉ là đôi bên đều vì lợi ích giai cấp của mình mà thôi, trong những trường hợp thế này thì không thể nhân nhượng.

Hoàng thượng đã nuôi ý định sớm làm lễ đội mào quan, các triều thần đều hiểu rõ điều này, bất quá, chẳng mấy ai đưa ra ý phản bác gì. Tuy rằng khi ở trên triều, ai cũng có chút ích kỷ nghĩ cho gia đình mình, nhưng điều này cũng không đại biểu họ nguyện ý để cho một người vô năng mê muội ngồi ở ngôi vị chí tôn kia.

Hiện tại, kể từ khi vị Hoàng thượng này kế vị, mặc dù chưa từng đứng ra chấp chính, mọi người vẫn chưa thấy rõ thực lực hẳn thế nào, có tấm lòng yêu dân thương con hay không, thế nhưng, từ những hành vi, thái độ cư xử và phẩm chất xuất chúng, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã vượt qua tiên đế rồi. Những ưu điểm này đã đủ làm cho các triều thần đều hết sức hài lòng với vị đế vương này.

Mà điều quan trọng nhất chính là, ngay cả Thái hậu lão nhân gia cũng chẳng có ý kiến gì với việc hẳn muốn sớm làm lễ đội mào, bọn họ chỉ là những triều thần thì có gì phải ý kiến cơ chứ?

Cho nên, khi chiếu thư thông báo chính thức ngày cử hành lễ mào quan được phát ra, cũng không ai đứng lên phản đối chuyện Hoàng đế sớm cử hành lễ đội mào. Ngược lại còn có nhiều triều thần dâng sớ tán dương hành vi và phẩm tính tốt đẹp của Hoàng đế, nhiều văn nhân cũng nhân dịp này sáng tác thơ phú tuyên dương mỹ đức của Hoàng đế trẻ, mặc dù bọn họ cũng chẳng biết vị Hoàng đế kia mặt tròn mặt méo thế nào.

Thế nhưng cái này cũng không trọng yếu, quan trọng là bọn họ kỳ vọng có người coi trọng những bài thơ phú họ sáng tác, từ đó tiến bước vào triều đình.

Không ít người ôm mộng như vậy, đương nhiên cũng có nhiều văn nhân tìm hết biện pháp chuyển tác phẩm của mình đến Cố gia.

Nhiều bài thơ phú viết hết sức khó chịu, nếu không biết rõ tình huống còn tưởng nhầm rằng đây là bài thơ của một cô nương nào đó viết tặng lang

quân nàng yêu, chứ không phải của một thanh niên lòng ôm hoài bão sáng tác tặng cho đế vương.

Các văn nhân vạch ra con đường mơ mộng quá tốt đẹp, trên thực tế, chuyện trông cậy vào một hai bài thơ mà có thể dần bước lên chôn quan trường không hề bằng phẳng, trừ phi có người coi trọng tài hoa của người này, đồng thời nguyện ý toàn lực đề cử.

Chỉ tiếc tuần mã có, nhưng Bá Lạc(*) lại không có nhiều.

(*) Bá Lạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài: “Bá Lạc” không chỉ những cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

Cố Như Cửu nhìn thấy cha nàng cho người thu dọn nhiều tập thơ từ chuyên vào trong nhà kho.

“Người có tài, chưa chắc đủ khả năng trì thế cứu dân.” Cố Trường Linh khép lại một phong thư tự tiến cử: “Người có thể sáng tác một bài thơ hay, không có nghĩa là viết công văn tốt.” Ông gấp thư lại, nhét vào trong bao thư, nói với con gái: “Cửu Cửu, Thái hậu nói dạo gần đây sức khỏe của bà không được tốt, mong con có thể tiến cung làm bạn với bà vài hôm.”

Đang ngồi nghe cha giảng giải con đường chính trị đúng đắn, đột nhiên quay sang đề cập đến chuyện Thái hậu, nàng nhất thời có chút không kịp phản ứng.

Làm bạn với Thái hậu... Nói như vậy là muốn nàng vào cung sống vài hôm sao?

Chương 26

Sáng sớm hôm sau, Cố Như Cửu mới vừa dùng xong điểm tâm, chợt nghe nói nhà mình thu vào một đồng bái thiếp thật to, từ những người có giao tình đến cả người không có giao tình, còn có người cách từ mấy đời tổ tiên, cầm gia phả đến cửa nhận thân thích, quả thực làm thay đổi cách nhìn của Cố Như Cửu.

Bất quá những kẻ đang cuống cuống này đã không có quan hệ gì với nàng, tối hôm qua nàng đã thu dọn xong hành lý, chờ mã xa trong cung đến, chỉ cần lên xe rời đi rồi cũng không cần đau đầu bởi những chuyện rối ren trong nhà nữa.

Lẽ nào Thái hậu lão nhân đã dự đoán được mấy tình huống này, nên bảo nàng tiến cung quang minh chính đại vứt bỏ mọi thứ không cần để tâm đến?

Do lần này tiến cung sẽ ở lại một thời gian, Cố Như Cửu dẫn theo bốn thiếp thân nha hoàn, còn những người hầu cận khác đều lưu lại Hậu phủ.

Trước khi đi, Dương thị lo lắng dặn đi dặn lại Cố Như Cửu vài câu: “Người trong cung phức tạp, con phải nhớ thật kỹ, quy củ là chết, mà người là sống. Con vào cung phụng bồi Thái hậu, như vậy lời nói và việc làm đều đại biểu cho thể diện của Thái hậu, cũng là thể diện Cố gia chúng ta. Xảy ra chuyện gì con cứ nói ra, đừng giữ lại trong lòng.”

Cố Như Cửu gật đầu, ôm bọc hành lý quay sang nhìn khuôn mặt đang dài thườn thượt ủ rũ của mẫu thân cười: “Mẫu thân yên tâm, con hiểu rồi.”

“Ừ.” Dương thị đưa tay vuốt ve trâm cài bên mái tóc của nàng nói: “Người bên ngoài đều nói con ngây thơ, hồn nhiên, bị chúng ta cưng chiều quá mức nên chẳng biết để tâm đến bất cứ việc gì. Nhưng ta hiểu rõ, tuy rằng tính tình của con có chút trẻ con, nhưng trong lòng hiểu rõ mọi việc hơn bất kỳ ai khác.”

Không ai hiểu con gái bằng mẹ, tự tay nuôi con khôn lớn, trong đầu con đang nghĩ gì, tính cách ra sao, lẽ nào bà còn không hiểu thấu. Tiểu nữ này của bà nhìn trông có vẻ ngây thơ chân chất, tựa hồ là một người tính tình đơn thuần, thế nhưng từ nhỏ đến lớn, có ai lừa gạt ức hiếp được nàng đâu?

Ngược lại, ai gây khó dễ, ức hiếp nàng, cuối cùng đều bị hành cho choáng váng xây xẩm, thế nhưng lại chẳng thốt ra được một lời nào.

Người thông minh, từ trước đến nay đều đánh người trong vô hình, cách xử sự của con gái nhà bà so với bà năm còn sống trong khuê các thì khéo đưa đẩy và thông minh hơn nhiều.

Tự mình tiễn con gái lên xe ngựa, Dương thị quay đầu đi vào trong thư phòng.

Triều Đại Phong quy định ba ngày tiểu triều, năm ngày đại triều, hôm nay Cố Trường Linh không có giờ giảng bài với Hoàng đế, cũng không cần vào triều, cho nên vừa qua buổi sáng, đã ngồi trong thư phòng đọc sách tập viết.

Dương thị đi vào thư phòng, trong giọng nói còn toát ra vẻ tức giận: “Phu quân, trước Lý gia đến cầu thân, ông nói người nhà bọn họ nội bộ hỗn loạn, chẳng phải lựa chọn tốt. Hiện nay Dương Quốc Công gia có ý định, nhà bọn họ nhân khẩu đơn giản, lại là thư hương thế gia, Dương gia đại lang cũng là một thiếu niên có tài hiếm thấy, vì sao ông vẫn có thành kiến như trước?”

“Phu nhân chớ giận.” Cố Trường Linh để sách xuống, đỡ Dương thị ngồi xuống ghế sau đó mới thông thả nói: “Hôm nay Cửu Cửu mới vừa bước sang tuổi mười ba, quý nữ trong kinh thành dù bước qua tuổi song thập mới thành hôn cũng chưa muộn, hà tất bà phải lo lắng như thế?”

“Bớt nói lời dư thừa nhảm nhí ấy đi.” Dương thị cũng chẳng đoái hoài gì đến dáng vẻ của nữ nhân thế gia, đẩy cánh tay của Cố Trường Linh đang để trên người mình ra: “Ông còn dám nói mình không có dụng ý gì khác hả?”

“Ta mặc dù có tâm tư khác, cũng sẽ không đem chuyện chung thân đại sự của con gái mình ra đùa giỡn.” Cố Trường Linh thấy vợ cả thật sự nổi giận, buộc lòng phải nói thật: “Tình hình trong kinh thành hiện giờ còn hỗn loạn phức tạp, Hoàng thượng và Thái hậu sinh lòng bất mãn với người trong những gia đình thế gia, chỉ sợ sau khi Hoàng thượng chính thức chấp chính, chức vị của tả tướng Lý Quang Cát cũng không còn ổn định.”

“Mặc dù Tư Mã gia và Lý gia là lựa chọn không tốt, thế nhưng Dương Quốc Công gia có tiếng trong sạch, cũng không có nghi kỵ với quý nhân

trong cung, lẽ nào cũng không thích hợp?” Dương thị nói đến đây, cau mày nói: “Đừng nói là ông muốn đem Cữu Cữu vào...”

Dương thị không có nói rõ, nhưng bà tin Cô Trường Linh biết bà nói đến cái gì.

Cô Trường Linh nghe vậy thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: “Việc này chẳng phải ta muốn thế nào, mà do Hoàng thượng nghĩ thế nào, quan trọng nhất chính là nha đầu nhà chúng ta nghĩ sao. Giờ ngồi bàn chuyện này làm gì, vẫn còn quá sớm để nhắc đến.”

“Tấn gia làm gì được tính là thế gia, trước khi bọn họ xưng đế, chẳng biết tổ tiên bọn họ đang ở góc khi ho cò gáy nào. Sau khi xưng đế, lại tự nhận là hậu nhân Tấn gia tiếng tăm lừng lẫy từ tám trăm năm trước, đám người Tấn gia này ba hoa múa mép với đám thường dân kia còn được, chứ với người thế gia chúng ta thì ai thêm tin?” Dương thị hơi tức giận nói tiếp: “Hơn nữa, địa phương đó thì có gì tốt, nếu Hoàng đế muốn nạp thiếp thì, con gái nhà chúng ta muốn ngăn cũng lực bất tòng tâm.”

“Việc này Hoàng thượng Thái hậu còn chưa đề cập đến, ta cũng chưa từng hỏi, chỉ thăm nghĩ trong bụng mà thôi.” Cô Trường Linh nở nụ cười vô hại, bộ dáng chẳng chút để tâm đến chuyện gì, bước lại gần Dương thị: “Bà đã không muốn, vậy thì chúng ta cứ từ từ chọn cho Cữu Cữu một đảng lang quân như ý. Con cái Dương gia mặc dù không tệ, nhưng quá chú ý đến thân phận, nam nhân như vậy bề ngoài trông rất xứng là một chính nhân quân tử, nhưng nếu ngày ngày phải sống với người câu nệ tiểu tiết như thế, cũng không mấy thích hợp.”

Dương thị bình tĩnh cẩn thận suy xét lại, sau đó lạnh giọng hừ một tiếng: “Lại không thích hợp, nhưng tốt hơn so với vào cung.” Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, thế nhưng giọng nói của bà đã nhu hoà hơn rất nhiều: “Về chuyện của Cữu Cữu, ông không được tùy tiện quyết định. Ta biết ông rất xem trọng vị thánh nhân này, thế nhưng ở trong mắt ta, mặc dù hẳn là Hoàng đế tốt ngàn năm mới gặp vẫn không quan trọng bằng hạnh phúc của Cữu Cữu nhà chúng ta.”

“Phu nhân nói đúng, vi phu tuyệt đối sẽ không tự ý đưa ra quyết định một mình, xin phu nhân yên tâm.” Cô Trường Linh cố ý quay sang cung kính vái chào Dương thị, bộ dáng thành khẩn nhận lỗi.

Dương thị nghiêng người liếc mắt nhìn ông, khoé miệng tuy có chút tiếu ý, hai chân mày vẫn nhúu chặt không buông.

Mã xa của Cố Như Cửu cách cổng chu tước mấy trăm mét, thì trông thấy ven đường đậu một chiếc mã xa có đỉnh màu lam, một phụ nữ ăn mặc kiêu phụ nhân đang được nha hoàn đỡ đứng ở bên cạnh.

“Phía trước xảy ra chuyện gì?” Cố Như Cửu nhắc màn cửa sổ xe lên, hỏi hộ vệ đi theo bên cạnh xe.

“Hồi bẩm huyện quân, phía trước là mã xa của một vị phụ nhân nào đó đang bị hỏng.” Hộ vệ là người của cung Khang Tuyên nên vô cùng khách khí và cung kính với Cố Như Cửu.

“Không biết là phu nhân nhà ai?” Cố Như Cửu nhúu nhúu mày, gặp phải tình huống này, nếu nàng không ra tay cứu giúp sẽ không thoả đáng cho lắm.

Không bao lâu sau, hộ vệ đi dò la tin tức quay trở về, Cố Như Cửu mới biết người đang gặp chuyện xui xẻo phía trước chính là Ngô thị phu nhân Lý tướng.

Nhờ lại chuyện Lý Sở Nhu gặp chuyện không may đánh mất tính mạng ở trường ngựa hai năm trước, nàng thở dài một hơi, buông màn bước xuống.

“Ngô thái thái.” Cố Như Cửu bước về phía trước, làm lễ chào với Ngô thị, sau đó nhìn sang mã xa: “Mã xa... hình như đang bị hỏng?”

Không biết có phải chuyện Lý Sở Nhu gặp chuyện không may mất mạng đã đả kích đến Ngô thị hay không, mà hai năm qua Cố Như Cửu rất ít khi nhìn thấy Ngô thị, hiện tại đột nhiên nhìn thấy, còn có chút kinh ngạc.

Hai năm trước, Ngô thị ung dung đoan trang, quý khí bức người. Bây giờ nhìn lại gầy gò không ít, tinh thần thoát nhìn cũng không tốt lắm, phảng phất như chỉ trong hai năm ngắn ngủi vừa qua, đã già thêm tám tuổi.

“Cô cô nương.” Ngô thị quay đầu nhìn vị cô nương mới lớn trước mắt. Khuôn mặt trái xoan, mi thanh mục tú, nhìn tướng mạo là biết có phúc khí, đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đây nàng đồng ý nhi tử cầu cưới vị cô nương này.

Chỉ tiếc hai người có duyên không phận, hơn hai năm qua, Hoài Cố đã không còn nhắc đến vị cô nương Cố gia này dù chỉ một lần.

“Mới vừa rồi không biết xảy ra chuyện gì, bánh xe mã xa bỗng bị trục trặc.” Ngô thị thở dài nói: “Hôm nay nhận được chiếu chỉ vào cung gặp Thái hậu, giờ xảy ra chuyện này, e không vào kịp nữa rồi.”

“Ngô phu nhân nếu không ngại có thể đi cùng vãn bối.” Cố Như Cửu nhìn xa phu mã xa đang nằm trên đất sửa chữa: “Vừa hay, hôm nay vãn bối cũng vào cung Khang Tuyên thỉnh an Thái hậu.”

“Vậy làm phiền.” Ngô thị nói tạ ơn với Cố Như Cửu, sau đó cũng bước lên ghế nhỏ đi vào bên trong mã xa của Cố Như Cửu.

Chiếc xe ngựa này, nhìn bên ngoài mặc dù chỉ làm theo quy chế Huyện quân thông thường, vào bên trong lại rất thoải mái êm ái. Ngô thị vừa bước vào trong đã cảm nhận được người cho làm chiếc xe ngựa này đã tốn công sức nhiều đến cỡ nào.

Hai người khách khí qua lại vài câu, sau đó im lặng suốt chặng đường, cho đến khi mã xa dừng lại ở bên ngoài cung Khang Tuyên.

Là nữ quyền có địa vị hiển hách nhất triều, hai năm qua Ngô thị cũng vào cung Khang Tuyên gặp mặt Thái hậu vài lần, thế nhưng chưa có lần nào mã xa được đi vào nơi gần tấm cung Thái hậu như vậy.

Cũng từng nghe đồn Thái hậu rất yêu thích Nhị cô nương Cố gia, nhưng nàng thật sự không ngờ Thái hậu lại coi trọng Cố nhị cô nương đến mức độ này.

“Lý phu nhân, Cố Huyện quân.” Cung nữ đứng chờ ở cửa cung nhìn thấy hai người liền tiến lên hành lễ, sau đó dẫn cả hai vào bên trong điện.

Chương 27

“Nhị vị quý nhân, xin mời ngồi.” Cung nữ dâng trà bánh, quay sang hai người hành lễ, sau đó liền thối lui sang một bên.

Lúc trước mỗi lần Cố Như Cửu tiến cung đều trực tiếp đến gặp Thái hậu. Lần này do có Lý phu nhân đi cùng nên cung nữ dẫn nàng tới thiên điện chờ Thái hậu.

Thiên điện cung Khang Tuyền rất rộng rãi sáng sủa, đồ vật bày biện trong phòng cũng rất lịch sự tao nhã, từ đó có thể thấy được đây là nơi Thái hậu thường dùng tiếp đãi các nữ quyền đến vãn an.

Cố Như Cửu mới vừa nâng chung trà lên, Ngô thị liền mở miệng nói: “Dạo này không gặp, Cố cô nương vẫn khỏe chứ?”

Tuy Ngô thị từng có ý cầu hôn nhị cô nương Cố gia cho nhi tử nhà mình, sau khi cho người dò xét, phát hiện Cố gia không có ý kết thân, nàng cũng không nhắc đến chuyện này nữa. Cũng may chuyện đó không bị truyền ra ngoài, hai nhà cũng không đến mức lúng túng xấu hổ.

Đứa bé ngây thơ non nớt trước đây, giờ đã trở mã toát ra vẻ đẹp của một thiếu nữ, nhưng đôi mắt vẫn ánh lên vẻ ngây thơ trong sáng. Từ đó đoán được người Cố gia che chở cho cô bé rất chu toàn, nếu con gái mình vẫn còn...

Ánh mắt Ngô thị hơi ảm đạm, đưa tay nâng tách trà lên nhấp một ngụm nhằm che giấu tâm tình trong lòng.

“Cám ơn Lý thái thái đã quan tâm, mọi việc vẫn tốt.” Cố Như Cửu quay sang Ngô thị cười lễ phép, ngoan ngoãn trả lời, không có ý lôi kéo làm quen với Ngô thị.

Ngô thị đặt chén trà lên bàn, liếc mắt nhìn xuống miếng ngọc bội hoa sen trên chéo quần của Cố Như Cửu, nhẹ nhàng thổi hơi trà.

Cố thị tuy rằng chỉ được xếp hạng nhị đẳng mạt lưu trong thế gia nhưng của cải của họ lại phong phú, so với thế gia thư hương chỉ được cái thanh danh như Dương Quốc Công thì giàu có hơn nhiều. Chẳng phải chỉ một mảnh ngọc bội treo ở chéo quần thôi sao, lại quý giá đến bậc này.

Nghĩ đến chuyện Thái hậu rất yêu thích nhị cô nương Cố gia, và thánh thượng cũng rất thân thiết với Cố gia, Ngô thị càng khẳng định chắc chắn những điều trong lòng mình.

Nếu như những suy đoán này trở thành sự thật, như vậy cũng không uổng phí hai người bọn họ có dịp gặp gỡ tình cờ hôm nay.

Đặt chén trà xuống, giọng nói Ngô thị trở nên nhu hoà hơn: “Lần trước gặp con, con vẫn còn là một cô bé, mới chớp mắt thôi giờ đã lớn chừng này rồi.”

Lần gần đây nhất Cố Như Cửu gặp Ngô thị chính là lúc xảy ra chuyện trong trường ngựa ở ngoại ô, cũng là ngày cô nương Lý gia gặp phải chuyện không may, chỉ sợ lúc đó nàng có chú ý đến Ngô thị mà Ngô thị lại chẳng còn tâm tình để ý đến những người khác.

“Quả thật, đã nhiều ngày vẫn bồi không gặp qua ngài!” Dáng vẻ của Cố Như Cửu vẫn ngây thơ vô hại: “Gần đây ngài có khoẻ chăng?”

“Ta cũng rất tốt.” Ngô thị cười cười, nụ cười đúng mực, không để ai nhìn ra bất cứ điểm bất thường nào.

Trên thực tế, một người mẹ đã mất đi đứa con gái của mình mà vẫn có thể tốt được sao?

Nói một cách công bằng, Ngô thị không được tính là một phụ nữ đẹp, nhưng trên người bà toát ra khí phái đoan trang hiếm có, tướng mạo cũng thiên về hiền hoà, thoạt nhìn giống như đây là người rất tốt để kết giao. Nhưng tất cả chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, người ngồi ở vị trí đương gia chủ mẫu đại thế gia làm sao có thể nhu hoà giống như vẻ ngoài?

Cố Như Cửu thật lòng cũng chẳng mấy hứng thú với cuộc sống không chân thật này, nàng không muốn sống như cái xác không hồn, trở thành một tiêu bản sống để đám người nào đó kính ngưỡng?

Hai người cẩn thận ứng đối, khách khí với nhau vài câu, căn phòng lại quay về trạng thái tĩnh lặng, thế nhưng không biết có phải là do khí thế quanh thân Ngô thị quá mức bình tĩnh, Cố Như Cửu cũng chẳng cảm thấy lúng túng.

Lại trôi qua khoảng hai nén nhang, Chu Thái hậu mới bước ra gặp mặt hai người họ trong khí thế tiền hô hậu ủng, hai người cùng bước sang hành

lễ với Thái hậu, Chu Thái hậu cho hai người ngồi xuống lần nữa.

Thái độ của Chu Thái hậu đối với Ngô thị có vẻ hết sức khách sáo, khách sáo đến mức bình thản, Cố Như Cửu mơ hồ nhận thấy được Thái hậu tựa hồ chẳng mấy thích người này.

Quả nhiên một lát sau, Ngô thị đứng dậy cáo từ, Thái hậu hơi tỏ ý giữ lại, sau đó cũng không gượng ép nữa, tùy ý để Ngô thị rời khỏi.

“Có phải Cửu Cửu đang nghĩ, vì sao ta lại lạnh nhạt với nàng ta như vậy không?” Ngô thị đi rồi, vẻ quý khí đoan trang vừa bao trùm lấy Chu Thái hậu cũng theo đó biến mất hơn phân nửa, đỡ tay của Cố Như Cửu đứng lên, cười híp mắt nói: “Đi, đi vào bên trong rồi nói.”

“Con cũng lấy làm lạ.” Cố Như Cửu ngẫm nghĩ một chút lại nói: “Con cảm thấy dường như ngài không mấy thích bà ấy.”

“Năm đó bà ta cũng đối xử với ta như vậy.” Giọng nói của Chu Thái hậu bình thản: “Ngày đó ta mới vào cung, chưa được tấn phong chức vị, khi các nữ quyến trong triều tiến cung bái kiến ta, ta thấy ánh mắt của Ngô thị nhìn ta giống như đang nhìn một cô gái đáng thương tiếc nuối.”

Vì chưa từng nghe Thái hậu đề cập qua việc này, Cố Như Cửu hơi ngây người, ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Chu Thái hậu, nhận thấy vẻ mặt của bà bình tĩnh dị thường.

“Nhìn như đang đồng tình, kì thực nhằm thoả mãn tính kiêu ngạo của bản thân.” Chu Thái hậu nhìn Cố Như Cửu nói: “Nếu thật lòng thấy đồng tình, sẽ không biểu hiện thái độ như vậy.”

Cố Như Cửu hiểu rõ ý của Thái hậu, nếu như mình thực sự yêu thương một người nào đó, nhất định sẽ chú ý đến nỗi đau khổ trước kia người đó phải gánh chịu, chứ không phải làm cho đối phương cảm thấy khó chịu thêm một lần nữa.

Có lẽ Ngô thị cũng không có ý đó, nhưng đối với Chu Thái hậu vào thời điểm đó mà nói, bị người khác nhìn với ánh mắt như thế, chẳng phải chuyện đáng mừng gì.

“Thái hậu, Ngụy Thái phi tới thỉnh an ngài.” Lưu cô cô đi tới bên cạnh hai người, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ thấy Ngụy Thái phi tựa hồ không mấy tốt.”

Chu Thái hậu nghe vậy nhú nhú mày: “Đề cho nàng vào đi.”

Cố Như Cửu đỡ nàng ngồi xuống chỗ cũ, sau đó lui sang đứng bên cạnh.

Số lần nàng tiến cung không ít, thế nhưng chỉ gặp qua Ngụy Thái phi một lần, hơn nữa còn trong tình huống có Thái hậu và Hoàng đế ở đấy.

Lúc Ngụy Thái phi tiến vào, Cố Như Cửu kinh ngạc há hốc miệng, hoàn toàn không thể tin được phụ nhân gầy yếu khô quắt, dung nhan tiêu tụy đang đứng trước mắt này chính là Ngụy Thái phi.

Ngụy Thái phi năm nay chưa đầy ba mươi, có sao lại nhìn trông giống như phụ nữ ba bốn mươi tuổi vậy?

“Thiếp Ngụy thị thỉnh an Thái hậu nương nương.” Ngụy Thái phi vừa tiến đến, liền làm một đại lễ với Chu Thái hậu. Cố Như Cửu vội vàng tránh khỏi vị trí, né được lễ của Ngụy Thái phi dành cho Thái hậu, sau đó cũng hành lễ với Ngụy Thái phi.

Ngụy Thái phi chú ý tới động tác này của nàng, mí mắt khẽ run, sau đó lại ngoan ngoãn gục đầu xuống.

“Không cần phải làm đại lễ như vậy đâu, ngồi xuống đi.” Ngày xưa có ân oán nhiều hơn đi nữa, nhìn thấy Ngụy Thái phi như vậy, Chu Thái hậu cũng không muốn làm khó. Huống chi hai người ngày xưa chỉ xảy ra vài xích mích nhỏ, chưa đến mức thâm cừu thù hận.

Nữ nhân hà tất phải làm khổ nữ nhân, mâu thuẫn giữa những nữ nhân trong cung này đều khởi nguồn từ tiên đế, hôm nay tiên đế sớm thành người tiên cô, những nữ nhân lưu lại chốn này như các nàng, có gì lại vứt bỏ những ngày tháng sống thanh nhàn, tiếp tục ghi hận chỉ vì một nam nhân đã không còn?

“Xin Thái hậu hãy cứu thiếp!” Nhà mẹ đẻ Ngụy Thái phi vào năm ngoái từng gây chuyện hoang đường mà bị phế bỏ chức vị, ngay cả chức tam đẳng bá tước cũng không còn, người nhà bọn họ lại không biết làm ăn, miếng ăn hôm nay đều trông cậy vào chút tiền bạc còn sót lại ngày xưa, lây lất sống qua ngày.

Không thể trông cậy vào nhà mẹ đẻ, Ngụy Thái phi lại không thể ra cung, cuộc sống mỗi ngày cũng không mấy êm đẹp, nhưng Thái phi ngày

xưa từng có thù hận với nàng, cũng nghĩ hết biện pháp gây khó khăn cho nàng, vì vậy đã khó càng thêm khó hơn.

“Sớm biết như vậy, người cần gì phải làm như thế.” Chu Thái hậu thấy y phục trên người nàng tuy rằng sạch sẽ, nhưng vẫn nhìn thấy những nét gấp, đoán rằng bộ quần áo nàng đang mặc từng được Ngụy Thái phi cất giữ: “Ngày đó chỉ cần người khách khí với đám người Hà thị, Tiền thị thêm một chút, ngày nay đã không phải gánh chịu cảnh khổ như vậy.”

Năm đó, Ngụy thị tiền cung tuổi còn trẻ, chính là độ tuổi xuân tươi đẹp nhất. Đến lúc tiên đế băng hà, nàng vẫn luôn là phi tần được sủng ái nhất hậu cung. Có lẽ chính vì nhận được nhiều sủng ái đã làm cho nàng đắc ý vênh váo, thường hay làm ra mấy chuyện gây khó dễ với đám phi tần không được sủng kia, nếu không phải còn có vị hoàng hậu này đứng trấn ở phía sau, chỉ sợ những việc làm của Ngụy thị trước đây còn ngông cuồng hơn như thế.

“Thiếp đã biết sai rồi, cầu Thái hậu giúp thiếp nói vài lời với mấy vị tỷ tỷ khác.” Ngụy thị khóc không thành tiếng, hiển nhiên quá sợ hãi với cuộc sống hiện nay, cuối cùng chỉ có thể cầu Thái hậu ra tay tương trợ.

Cổ Như Cửu trầm mặc nhìn tất cả, cảm thấy nữ nhân như Ngụy thị vừa đáng trách lại vừa đáng thương, rõ ràng chính là thân bất do kỷ, hết lần này tới lần khác còn y vào chút cung chiều của nam nhân mà đi làm khó nữ nhân khác.

Cuối cùng Thái hậu sai người đưa Ngụy thị quay trở về, đồng thời nghiêm lệnh cho người phục vụ không được lạnh nhạt với các thái phi khác. Thế nhưng mâu thuẫn giữa các thái phi với nhau, nàng cũng không có ý định đứng ra dàn xếp.

Một miếng nước, một miếng cơm đều có đạo lý của nó, nàng nếu thấy thương cảm cho Ngụy thị mà đứng ra giúp nàng ta, như vậy những ngày tháng sống trong khó khăn do bị nàng ta ức hiếp của mấy vị phi tần kia bỗng trở thành khoảng thời gian oan khuất hay sao? Cho nên chỉ cần mấy người này không làm ra những chuyện quá đáng, bà cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Sau khi Ngụy thị rời đi, Chu Thái hậu phát hiện vẻ mặt Cổ Như Cửu có chút uể oải, nhân tiện nói: “Cửu Cửu làm sao vậy?”

“Chính là cảm thấy... rất không có ý nghĩa.” Cố Như Cửu không có ý che giấu suy nghĩ trong lòng, nói với Chu Thái hậu: “Tính toán suốt đời như vậy... có ý gì.”

“Các nàng hy sinh cho ích lợi của gia tộc, thì cần gì có ý nghĩa.” Chu Thái hậu khẽ cười nói: “Đế vương nguyện ý nạp, cha mẹ của các nàng lại nguyện ý tặng, ý nguyện của các nàng có thể nào cũng chẳng còn quan trọng nữa. Trong cung, những người vì vinh hoa phú quý mà tự nguyện tiến cung giống như Ngụy thị cũng không phải là ít.”

Cố Như Cửu chỉ im lặng lắng nghe, thế nhưng theo nàng, nếu như đế vương không có ý nạp phi, thì những chuyện giống như vậy cũng có thể tránh khỏi.

“Vì miếng cơm manh áo cả mà thôi, nam nữ trên đời này đều vậy, chẳng qua thói đời thiên vị nam nhân, cho bọn họ nhiều lựa chọn hơn.” Chu Thái hậu nói đến đây, bỗng quay sang trừng mắt nhìn Cố Như Cửu: “Nếu thiên hạ này do nữ nhân làm chủ, quyền thế đều ở trong tay nữ tử, có lẽ tình hình hiện tại cũng tương tự, chẳng qua đảo qua đảo lại mà thôi.”

Cố Như Cửu vẫn trầm mặc, lòng đầy bùi ngùi, ý tưởng của Thái hậu lão nhân gia cũng quá to gan rồi.

Bất quá khi nghĩ đến những phu quân lạnh lùng kia và cả chuyện các công chúa quận cháu nuôi một đồng trai tơ, Cố Như Cửu lại nhận thấy lời này của Thái hậu cũng có chút đạo lý.

“Cho nên, trong trời đất này, mới có nhiều người hao hết tâm lực vì quyền thế tiền tài như vậy, bởi vì so với thứ nhìn không thấy, sờ cũng không được như lòng người, mấy thứ này đem lại cảm giác thiết thực hơn.” Chu Thái hậu vỗ vỗ tay của Cố Như Cửu: “Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta nghĩ hết biện pháp, cũng phải cấp cho con một phong hào.”

Cố Như Cửu nuốt một chút nước bọt: “Cám ơn cô đã lo lắng cho con.”

Xem ra, tính giác ngộ trong tư tưởng của nàng vẫn chưa cao.

“Giữa hai cô cháu ta, đâu cần phải nói những lời khách sáo như vậy.” Thái hậu cười nói: “Ta đã sắp xếp cho con ở tại điện Tây Phôi, nơi đó quang cảnh đẹp lại gần chỗ ở của ta, nơi đó thích hợp cho một tiểu cô nương vừa mới lớn như nụ hoa chóp nở sinh sống, những nơi khác quý khí có thừa,

linh khí không đủ, nếu con gái sống ở đó sẽ không có lợi cho việc tu thân dưỡng khí.”

Chu Thái hậu đang luôn miệng nói tầm quan trọng của chỗ ở đối với con gái, thì có cung nữ báo lại rằng Hoàng thượng tới.

Đưa tay sờ sờ thái dương của mình, Chu Thái hậu gật đầu nói: “Để bề hạ tạm thời chờ một chút, ta sẽ đến ngay.” Nói xong, nàng quay đầu nhìn sang Cố Như Cửu: “Cửu Cửu con đi cùng ta chứ?”

Cố Như Cửu nghĩ đến chuyện vài ngày tới mình còn sống trong cung, dù sao cũng cần hành lễ với Hoàng đế, vì vậy liền gật đầu.

Chương 28

Bạch Hiền phát hiện kể từ sau buổi sáng, bệ hạ thường hay mất hồn, liên tục hỏi canh giờ đến lần thứ ba rồi. Thân là thái giám hầu cận bên cạnh đế vương, mặc dù thắc mắc đầy bụng nhưng cũng chỉ biết thắc mắc mà thôi.

Nhìn thấy bệ hạ gạch bỏ hai chữ PHÓ vừa viết, hần bước lại nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, Thái hậu cho gọi Cố Huyện quân tiến cung ở lại một thời gian. Có lẽ lúc này Cố Huyện quân đã đến rồi.”

Đế vương vẫn tiếp tục luyện chữ, nét bút không ngừng lại, nhàn nhạt lên tiếng hỏi: “Giờ nào rồi?”

Ngài hỏi lần thứ tư rồi đấy.

“Bệ hạ, đã là giờ Tỵ một khắc rồi.”

“Ừ.” Tấn Uông di chuyển cổ tay, chậm rãi viết tiếp nét cuối cùng mới bỏ viết lông xuống: “Đã mấy ngày chưa tán gẫu cùng mẫu hậu rồi, hôm nay ta đến bái kiến mẫu hậu một lát.”

“Vâng.” Bạch Hiền cùng mấy cung nữ thái giám hầu hạ Tấn Uông thay y phục, cũng không tùy tiện nói bất cứ lời nào. Gần một năm qua, Hoàng thượng càng lúc càng tỏ ra uy nghiêm, tuy cũng không làm khó hay nổi giận với các cung nhân phục vụ bên người, thế nhưng người trong Tử Thần điện không có ai dám lười biếng, ngược lại còn hầu hạ cẩn thận tỉ mỉ hơn.

Bên ngoài Tử Thần điện, Cố Tồn Cảnh đang làm nhiệm vụ vùng phụ cận cung Càn Khôn thấy Tấn Uông đi ra liền dừng bước. Các Long cấm vệ đi phía sau cũng đồng loạt quỳ xuống hành lễ với Tấn Uông.

Tấn Uông quay sang họ gật đầu, ngồi lên ngựa liền rời đi.

Đợi ngựa liền rời đi được một đoạn xa, các Long cấm vệ mới đứng dậy, Phó Thủ Cố Tồn Cảnh lên tiếng đầy buồn ngủ: “Bệ hạ càng lúc càng uy nghiêm.” Về uy nghiêm của Đế vương chẳng phải ở khí độ hay hình dáng, càng không phải vui buồn nhất định, hay cái uy đánh loạn giết bừa, mà là khí thế, mặc dù bệ hạ chẳng nói câu nào, thế nhưng người khác vẫn cảm nhận được, cũng không dám ngược nhìn.

Những người đứng sau lưng Cố Tồn Cảnh hầu hết đều là người cùng phái với Cố Tồn Cảnh, bọn họ cũng biết rõ, để sư được bệ hạ tín nhiệm nhất chính là Ninh Bình Hầu phụ thân của Cố Tồn Cảnh, chỉ là Ninh Bình từ trước đến nay đều hay cười ít lời, tính tình ôn hoà dễ chịu, phương thức dạy dỗ bệ hạ lại không giống với những người khác.

Chẳng lẽ còn bị ảnh hưởng của mấy vị đế sư khác?

Bệ hạ có năm vị đế sư chính, tính cách của năm người này đều khác biệt nhau hoàn toàn, ngoại trừ hữu tướng Trương Trọng Hân ra, bốn người kia đều xuất thân thế gia và điều trùng hợp nhất chính là người trong bốn thế gia này đều rất ít lui tới với nhau, bốn người này đều là danh sĩ có tài hiếm có trong gia tộc.

Có thể thấy Thái hậu rất dụng tâm trong việc tuyển chọn đế sư, có thể nói là hao hết tâm lực, đối với con ruột cùng lắm cũng chỉ thế này thôi.

“Bệ hạ ngày càng uy nghiêm, chính là phúc phận của Đại Phong ta, phúc phận của bách tính.” Cố Tồn Cảnh ôm quyền cảm tạ trời xanh, sau đó lại quay sang nói với mọi người: “Cũng là phúc phận của chư vị.”

Mọi người cười đáp phải, thế nhưng trong lòng lại thầm than thở, bản lĩnh tăng bốc của Cố đại nhân quả thật càng lúc càng cao siêu. Đừng xem lúc này Hoàng thượng vắng mặt mà lơ là, không tới một ngày sau thì những lời Cố đại nhân vừa nói chắc chắn sẽ truyền tới tai Hoàng thượng.

Cung Càn Khôn, cung Khang Tuyên, cung Loan Hoà là ba toà cung điện rộng rãi sang trọng nhất trong hoàng cung, hôm nay bởi vì ngôi hậu còn trống nên cung Loan Hoà vẫn chưa có người ở.

Từ cung Càn Khôn đi đến cung Khang Tuyên, phải đi tắt ngang qua cung Loan Hoà, Tấn Ưởng ngồi trên ngự liễn, nhìn bề ngoài toà cung điện có phần tĩnh mịch, ánh mắt ám trầm, có lẽ chờ sau khi hấn tự mình chấp chính sẽ cho người của công bộ đến sửa chữa toà cung điện này.

Ngự liễn dừng lại trước cung Khang Tuyên, Tấn Ưởng thấy các cung nữ thái giám đang khuân đồ bên ngoài cửa cung, liền hỏi thái giám đứng ngoài cửa: “Họ đang làm gì thế?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Thái hậu giữ Cố Huyện quân ở lại Tây Phối điện một thời gian ngắn, mọi thứ trong điện này cần được đổi đồ mới.” Thái giám nhỏ giọng đáp.

“Huyện quân hiếm khi ở lại trong cung, cẩn thận một chút cũng là việc nên làm.” Tấn Uông gật đầu, hơi trầm tư một lát, lại nói: “Bạch Hiền, người đi xem trong kho đồ cá nhân của trẫm có món gì phù hợp với sư muội không, mang ra đây.”

Bạch Hiền thầm nhủ: Bệ hạ à, kho đồ cá nhân của ngài có rất nhiều thứ phù hợp cho cô nương dùng đấy, đừng nói là mang hết chúng ra đây nhé?

“Rõ, nô tài đi làm ngay.” Bạch Hiền xoay người dẫn một tiểu thái giám đi đến ngự khố chọn đồ mang đến. Lúc tiên đế còn sống, đã chuẩn bị rất nhiều thứ tốt để dành làm phần thưởng cho phi tần hoặc công chúa, đáng tiếc ngài ấy không có nữ nhi, mấy thứ chuẩn bị ban thưởng cho công chúa chỉ có thể xếp trong kho đóng bụi mà thôi.

Dựa theo tuổi tác và thân phận của Cố Huyện quân, lựa ra một loại đồ thích hợp nhất.

Vào nội điện, Thái hậu và sư muội không có ở đó, Tấn Uông đành phải ngồi uống trà chờ đợi, mới ngồi một lát, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Tấn Uông quay đầu nhìn lại, liền thấy Cố Như Cửu đi theo phía sau Thái hậu.

Mới mấy tháng không gặp, sư muội tựa hồ cao hơn một chút, bộ cung y thêu hoa khoác trên người sư muội tựa hồ toát thêm một phần sức sống, bớt đi một phần khô khan. Ngay cả mái tóc đen kia, tựa hồ cũng sống động xinh đẹp hơn so với ngày xưa.

“Thần nữ gặp qua bệ hạ.” Cố Như Cửu cười tủm tỉm tiến lên hành lễ với Tấn Uông, Tấn Uông đặt chén trà xuống, đứng lên nói: “Sư muội chớ đa lễ.” Nói xong, quay sang chấp tay thi lễ với Thái hậu: “Hôm nay mẫu hậu có khoẻ không?”

“Tốt tốt tốt.” Thái hậu cười tươi kéo Cố Như Cửu ngồi xuống bên cạnh, sau đó sai cung nữ đổi bình trà mới: “Ta nghe nói những ngày gần đây bệ hạ đều chuyên tâm học hành, chắc cũng mệt nhọc nhiều?”

“Mẫu hậu yên tâm, nhi tử luôn biết cách cân bằng mọi thứ, bất quá, những người dưới lo lắng cho nên lời nói có chút khoa trương.” Trải qua hai ba năm ở chung, mối quan hệ giữa Tấn Uông và Thái hậu cũng cởi mở hơn

nhiều, Thái hậu biểu lộ rõ thái độ, Tấn Uông không có khúc mắc, mặc dù hai người chẳng phải mẹ con ruột thịt, nhưng vẫn đem đến cảm giác thân thiết, an tâm để dựa dẫm lẫn nhau.

“Không thể trách bọn họ quá lo lắng được, chỉ vì thân thể con từ trước đến nay đều không được tốt, họ lo lắng cho con, cũng lo lắng cho chính họ mà thôi.” Chu Thái hậu nói: “Nếu như con gặp phải chuyện gì không may, họ cũng rơi vào kết cuộc không tốt đẹp gì.”

Thái hậu nói như vậy cũng là sự thật, kể từ lúc Tấn Uông kế vị, cái gì cũng tốt, chỉ có sức khỏe là kém, thái y cũng không chữa ra bệnh tật gì, chỉ nói là trong lúc mang thai không bồi dưỡng đầy đủ, cho nên sức khỏe yếu, cần thận giữ gìn sẽ không sao nữa.

Giữa người và người, thời gian chung đụng lâu sẽ nảy sinh cảm tình, hướng chỉ cách đối nhân xử thế của Tấn Uông quả thật không tìm ra được điểm gì để chê bai, cho nên Chu Thái hậu chăm lo cho Tấn Uông cũng thành tâm thật ý chẳng khác nào con ruột mình.

Hai mẹ con họ say sưa thảo luận một hồi về tình hình sức khỏe của Tấn Uông, Cố Như Cửu ngồi bên cạnh cúi đầu nhìn vào tách trà trên tay. Tấn Uông thấy trâm cài hình cánh bướm trên mái tóc nàng khẽ dao động, khi ẩn khi hiện theo mỗi cử động của nàng, nhin không được cười nói: “Hiếm khi sư muội tiến cung, chi bằng ở lại đây vài ngày nhé.”

Chu Thái hậu nâng chung trà lên cũng cười nói: “Việc này không cần nói, ta cũng có ý muốn giữ Cửu Cửu ở lại đây. Ngày mai ta muốn đi đến Ngũ Trang quan dâng dương cầu phúc, Cửu Cửu cũng đi theo nhé.”

Cố Như Cửu gật đầu, Ngũ Trang quan rất có tiếng tăm ở triều Đại Phong. Tuy triều Đại Phong không tồn tại quốc giáo này nọ, ngũ trang quan dường như có địa vị đạo giáo cao nhất ở Đại Phong.

Nhắc tới cũng kỳ quái, triều Đại Phong tuy rằng đã cho ra nhiều đế vương xuất chúng, nhưng không một ai theo đuổi thuật trường sinh bất lão, các chân nhân trong Ngũ Trang quan tựa hồ cũng không thiên luyện đan dược tương tự như trường sinh bất lão, chỉ chuyên luyện các loại thuốc chữa bệnh, nghe nói còn có công dụng rất tốt.

Có thể thấy được các đạo sĩ không am hiểu y thuật cũng chưa hẳn là đạo sĩ không tốt. Từ phạm vi chức nghiệp của ngũ Trang Quan mà nói, ngoại

trừ giải quẻ, xem tướng, còn cầu phúc tụng kinh, xem bệnh bốc thuốc, thảo nào hương hoả vượng thịnh, ngay cả người trong hoàng gia cũng có thói quen đi đến đây cầu phúc.

Cố Như Cửu đột nhiên nhớ lại, mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của thân mẫu Thái hậu, thảo nào Thái hậu có lòng muốn đi Ngũ Trang quan cầu phúc.

Tấn Uồng cũng nhớ lại việc này, bèn nói: “Ngày mai nhi tử không phải thượng triều, nếu mẫu thân không ghét bỏ, cũng dẫn nhi tử đi cùng nhé.”

“Nếu con đã muốn đi, thì đi cùng thôi.” Chu Thái hậu nhìn bộ dáng của Tấn Uồng cũng phì cười: “Chẳng lẽ ta còn chê con hay sao?”

Cố Như Cửu nghe vậy, che miệng cười. Một lát sau, Bạch Hiền mang theo một đồng thứ đi vào, nào là mảnh sa trướng, nào là bình bảo ngọc, tất cả đều là những món đồ hiếm quý mà con gái thường thích.

“Ý, ở đâu ra nhiều đồ hiếm quý thế này.” Chu Thái hậu cầm lấy một bộ cờ thủy tinh, cười nói: “Năm đó nghe nói nước thuộc địa tiến cống một bộ cờ thủy tinh, quân cờ trong suốt không hề có tạp chất, đáng tiếc chưa ai được trông thấy qua, thật không ngờ bị tiên đế giấu kỹ như vậy.”

Có điều mấy thứ hiếm quý này chỉ để chơi mà thôi, chỉ sợ tiên đế cũng quên mất mấy món đồ này rồi, bằng không sao không đem nó chôn theo, mà còn cất trong ngự khố?

“Vậy để ở chỗ cô là thích hợp nhất, dù sao con cũng không rành cờ.” Cố Như Cửu cầm mấy quân cờ lên ngắm nghía. “Đặt ở trong điện Tây Phôi, có chút lãng phí.”

“Đồ quý như thế, nếu như không dùng đến, vậy có khác gì cục đá bị vứt ven đường đâu.” Chu Thái hậu cười nói: “Thứ này hay là cứ để lại cho con dùng, nói không chừng con thấy quân cờ xinh đẹp thế này lại nổi hứng học đánh cờ đấy.”

Cố Như Cửu phòng má, tỏ vẻ chán nản, tỏ rõ bản thân cũng chẳng mấy yêu thích trò đánh cờ này, cho dù đây là một bộ cờ thủy tinh, cũng không làm giảm bớt nỗi ai oán trong lòng.

“Con như thế trước mặt ta còn được, chứ để mấy quý nữ khác biết con không biết đánh cờ, không chừng họ sẽ lên chê cười con đấy.” Thái hậu lắc

đầu, bắt đắ dĩ mỉm cười: “Ta thấy có lẽ cha mẹ con chiều con quá thành hư rồi.”

“Ngài nói cứ như ngài chẳng chiều con vậy.” Về mặt Cố Như Cửu càng thêm chán chường.

Chu Thái hậu ngạc nhiên, lập tức lấy khăn tay che miệng cười to: “Ta thấy con tiến bộ không nhiều lắm, thế nhưng da mặt này càng lúc càng dày ra rồi.”

Thế nhưng trong lòng lại chẳng có chút oán giận nào với Cố Như Cửu, ngược lại còn thích thú, nếu không phải bé con cảm thấy vô cùng thân thiết với mình, thì sao dám nói như vậy chứ?

Tấn Uông nhìn Cố Như Cửu cười hi hi rất ngây thơ, trong lòng lại thấy rầu rĩ, sư muội cái gì cũng dám nói như vậy, nếu ngày sau xuất giá, vẫn còn ngây thơ thành thật thế này, như vậy sao sống tốt cho được?

Có người trong thế gia nào chẳng một lời ba nghĩa, ngoài mặt luôn tỏ ra hiền lành, thế nhưng trong thâm tâm lại ẩn chứa mưu đồ, thật giả khó phân. Với tính tình sư muội như vậy, sợ là sẽ chịu nhiều thua thiệt.

Càng nghĩ càng buồn, càng buồn càng lo, Tấn Uông cảm giác bản thân mình có chút không yên.

“Chỉ còn vài tháng nữa là Cửu Cửu tròn mười bốn nhỉ?” Chu Thái hậu sau khi ngưng cười cũng thuận miệng hỏi.

Cố Như Cửu gật đầu: “Còn năm tháng nữa.” Nàng còn có thể giả bộ ngây thơ thêm một khoảng thời gian nữa.

“Thời gian trôi qua thật mau.” Thái hậu suy nghĩ một chút, thở dài nói: “Chớp mắt là qua thôi.”

Vì vậy Tấn Uông càng thêm lo âu.

Trong kinh thành không ít quý nữ vừa qua mười ba, mười bốn tuổi đã bắt đầu tìm người hứa hôn, sau đó đợi thêm ba bốn năm nữa sẽ xuất giá.

Sư muội của hần thế này, phải tìm một người có tính cách thế nào, gia thế thế nào mới thích hợp đây.

Chương 29

Trong nhà bếp, mấy thái giám thô sử vây quanh đầu bếp Triệu, vừa luôn miệng gọi Triệu ca, tay chân cũng nhanh thoăn thoắt giúp đầu bếp Triệu làm vài việc vặt.

Đầu bếp chánh trong nhà bếp thấy mấy thái giám này niềm nở ân cần chỉ biết quay đầu bủi môi xì một tiếng, đẩy cái nồi trong tay làm phát ra mấy tiếng xoang xoảng, miệng cũng không ngừng thúc giục phụ bếp nhóm lửa, châm củi.

Đầu bếp Triệu tỉ mỉ xếp mấy cái bánh đã làm xong lên đĩa sau đó lại cẩn thận đặt vào trong hộp thức ăn, nhìn thấy tiểu thái giám đem hộp đựng thức ăn này đi mới thở phào một hơi.

Quay sang nhìn mấy đầu bếp xung quanh đang bận bịu làm việc, hắn bất giác nhủ thầm trong bụng, hy vọng Cố Huyện quân ở lại trong cung lâu một chút, như vậy cuộc sống của hắn cũng tốt đẹp hơn.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, người của cung Khang Tuyên mang “tạ lễ” qua đây, đầu bếp Triệu được ban cho một hà bao thù rất đẹp, bên trong còn có ít bạc vụn, hắn cười híp mắt lấy ra một ít bạc tặng lại cho người vừa chuyển hà bao đến, sau đó cẩn thận đem hà bao nhét vào trong túi.

Hà bao này được người tú nương trong cung thù, mang về tặng cho vợ của mình dùng, cũng là chuyện đáng để tự hào.

Những người khác vừa ước ao có được vận may giống như đầu bếp Triệu, vừa bủi ngủi trước sự sủng ái mà Cố Huyện quân nhận được, nếu trong cung có công chúa, chỉ sợ cũng không được như thế. Cũng không biết vị quý nhân này có được vận may từ đâu, lại được Thái hậu yêu thương quý mến như vậy.

Bên trong cung Khang Tuyên, Cố Như Cửu đang chơi cờ cùng Thái hậu, đáng tiếc kỹ nghệ của nàng quá tệ, mới nửa canh giờ ngắn ngủi đã thua Thái hậu đến vài ván.

Tấn Uông thấy khuôn mặt nàng buồn rười rượi, đầu ngón chân bấu chặt xuống đất, rốt cuộc không nhìn được xích lại gần.

Thấy hẳn qua đây, Cố Như Cửu cũng không nhìn được đưa mắt ra tín hiệu cầu cứu hẳn, Tấn Uổng khẽ ho một tiếng, nhỏ giọng nói: “Sư muội có thể thử đi quân cờ thứ ba bên trái.”

Cố Như Cửu không chút do dự nghe theo.

Đuôi lông mày Chu Thái hậu giật giật, tiếp tục chơi cờ.

“Đi quân thứ bảy dưới bên phải.”

“Quân thứ ba bên phải.”

“Quân thứ tư bên phải.”

“Bệ hạ chắc biết xem cờ không nói mới là bậc quân tử chứ?” Thấy ưu thế của mình bị xóa hơn phân nửa, Chu Thái hậu cầm lấy một quân cờ nói: “Đây cũng không phải là tác phong của bậc quân tử.”

“Mẫu hậu thứ lỗi, nhi tử thấy sư muội bí đường như vậy, thực sự không đành lòng: “Tấn Uổng cười ôn hòa, quay sang chấp tay thi lễ với Chu Thái hậu nói: “Lúc này vừa hay tiết trời đẹp nhất, chi bằng ra ngoài tản bộ một chút?”

Cố Như Cửu vừa nghe thế, vội vàng ném con cờ trong tay vui sướng gật đầu phụ họa theo: “Đúng vậy, phơi nắng nhiều rất có lợi cho sức khỏe của bệ hạ.”

“Nếu như vậy thì...” Chu Thái hậu vừa cười cười vừa vâng vâng một con cờ, sau đó đặt quân cờ xuống nói: “Vây đi ra ngoài dạo một lát vậy.”

Cố Như Cửu cười ha hả tiến lên đỡ bà, Chu Thái hậu cũng thuận thế kéo cánh tay Cố Như Cửu, trông hai người thân thiết chẳng khác nào mẹ con ruột, không kể tôn ti.

Trước khi rời đi, bà còn liếc mắt nhìn xuống bàn cờ, nhìn thế cờ quân đen trông có vẻ như ôn hòa thận trọng, kì thực giấu diếm huyền cơ, nếu như tiếp tục đánh nữa, quân trắng của bà chắc chắn bị vây chặt, hơn nữa ngay cả đường lui cũng không có.

Theo Cố Như Cửu thấy thì hoa viên trong cung này cũng không tính rộng lớn, mà chỉ gói gọn trong hai chữ ‘tinh xảo’, có thể thấy người làm vườn đã bỏ ra nhiều công sức để chăm sóc mảnh vườn này.

Ánh nắng ấm áp của ngày đầu xuân chiếu lên người, làm cho tinh thần dễ chịu khoan khoái, cũng làm người ta thêm lười biếng, Cố Như Cửu không nhìn được ngáp một cái, khi nàng đưa tay che miệng thì lại phát hiện hành động của mình đã bị Tấn Uông phát hiện, nàng liền cảm thấy có chút xấu hổ.

Có lẽ nhận thấy được vẻ xấu hổ của nàng, Tấn Uông cực kỳ tự nhiên dời tầm mắt ra chỗ khác, sau đó nói: “Mẫu hậu, sư muội, hay là chúng ta đến đình phía trước ngồi một lát nhé!”

Đình Bát Bảo bên cạnh được xây dựng vô cùng tinh xảo, ánh mặt trời xuyên vào, khiến người ta còn chưa đi vào, đã cảm nhận được cảm giác thư thích.

Chu Thái hậu liếc nhìn hai đứa trẻ bên cạnh, cười gật đầu: “Cũng được.”

Lưu cô cô thấy thế, dẫn theo mấy cung nữ thái giám đem đệm trải lên băng ghế đá trong đình, lại thổi hương lô và vài vật dụng khác, sau đó mới thối lui sang một bên.

Lúc này ánh nắng ôn hòa, hương trà tỏa ra xung quanh, tiếng cười nói vui vẻ, quả nhiên là năm tháng tươi đẹp, thoải mái không gì sánh bằng.

Cố Như Cửu bưng chén trà, nhìn ong bướm bay lượn trong hoa viên, khuôn mặt bừng lên vui sướng.

Tấn Uông nhìn theo tầm mắt nàng, nhìn thấy những cánh bướm không biết tên đang lượn lờ quanh bụi hoa, hắn đẩy đĩa bánh ngọt bên cạnh sang phía Cố Như Cửu nói: “Sư muội sẽ đến dự lễ lễ độ mao của ta chứ?”

Cố Như Cửu bỗng dừng quay đầu lại nhìn thiếu niên đang mỉm cười bên cạnh, trầm mặc không trả lời.

Lễ mao quan của Đế vương hết sức long trọng, người bình thường không thể tham gia, nàng không phải nữ quyến trong hoàng thất, hơn nữa chỉ có tước vị Huyện quân nho nhỏ, làm sao có thể tham dự sự kiện quan trọng này?

Chu Thái hậu làm như không chú ý tới động tĩnh của hai đứa trẻ bên cạnh, trầm mặc cầm một miếng bánh to chừa đầu ngón tay cái bỏ vào trong miệng, ánh mắt hơi phức tạp.

Thấy Cố Như Cửu không trả lời, Tấn Uởng cũng không giận, chỉ cười nói: “Hôm đầu thấy sư muội, ta liền nhận thấy sư muội trắng trẻo đáng yêu, thắm ước ao giá như mình có một muội muội dễ thương như vậy, sẽ là chuyện may mắn biết chừng nào.”

Cố Như Cửu nhớ tới phụ thân từng nhắc đến chuyện liên quan đến Tấn Uởng, vẻ mặt hơi có lộ vẻ xúc động.

“Cũng may hai ta rốt cục cũng có quan hệ sư huynh sư muội, lễ mào quan này cũng là sự kiện quan trọng, sư muội sao lại vắng mặt không đến dự được chứ?” Tấn Uởng nâng chung trà lên, quay sang làm động tác kính trà với Cố Như Cửu: “Sư muội có nguyện ý tham dự buổi lễ này của sư huynh không?”

Khóe miệng Cố Như Cửu giật giật, cuối cùng đành phải nói: “Nếu như được phép, thần nữ chắc chắn sẽ có mặt.”

Nghe nói như thế, nàng cười trên mặt Tấn Uởng sâu thêm vài phân. “Như vậy thì còn gì bằng.”

Chu Thái hậu quay đầu nhìn ra bên ngoài đình, nơi đó hoa cỏ tươi tốt, quang cảnh tươi đẹp sáng lạng, thế nhưng nỗi lo lắng trong lòng nàng càng lúc càng nhiều hơn, cuối cùng hóa thành nụ cười bất đắc dĩ và khổ sở, trầm mặc nhấp một miếng trà.

Tấn Uởng ở bên cung Khang Tuyên chừng hơn nửa ngày, đến tận bữa cơm tối mới vui vẻ quay về. Trước khi đi, còn ba lần bảy lượt biểu thị, ngày mai nhất định sẽ cùng Thái hậu đi Ngũ Trang quan.

Thái hậu đuổi hăn về chảnh khác nào xua muỗi vậy. Sau khi tổng hăn ra khỏi cửa, mới quay đầu lại bảo Cố Như Cửu trở về phối điện nghỉ ngơi.

Chờ Cố Như Cửu rời đi, nụ cười trên mặt bà cũng tắt ngúm.

“Thái hậu.” Lưu cô cô giúp bà gỡ búi tóc ra, thấy vẻ mặt của bà không mấy vui, có chút lo lắng nói: “Ngài làm sao vậy?”

“Có lẽ ta không nên bảo Cửu Cửu tiến cung.” Chu Thái hậu day day huyệt thái dương, có chút mệt mỏi rồi nói: “Hoàng thượng càng lúc càng lớn, tâm tư cũng càng ngày càng thâm trầm, mặc dù là ta, cũng không nhất định có thể đoán được.” Kỳ thực đây cũng là hiện tượng tốt, làm Hoàng đế thì nên như vậy.

Thế nhưng thái độ của hắn đối với Cữu Cữu...

“Ngài đang lo lắng cho Huyện quân phải không?” Lưu cô cô gỡ trâm phượng trên mái tóc bà xuống bỏ vào trong hộp trang sức, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Hoàng thượng sắp đến lúc tự mình chấp chính, nếu lúc này ngài không suy tính nhiều cho nàng, đợi ngày sau mới tính tới, lỡ như bị Hoàng thượng hiểu lầm sẽ không tốt.”

“Ta có lòng muốn để cho Cữu Cữu sau này có nhiều chỗ dựa hơn, thế nhưng. . .” Chu Thái hậu lắc đầu, trầm mặc xuống. Bà thật lòng thương yêu Cữu Cữu nên cũng không muốn con bé phải chôn vùi tuổi đời ở chốn này.

Nếu như Cữu Cữu cũng có ý này, bà sẽ nghĩ hết biện pháp để thành toàn cho nó, thế nhưng nha đầu Cữu Cữu kia hết lần này tới lần khác cũng không có ý định này.

Tuy rằng Hoàng thượng chẳng phải con ruột của bà, thế nhưng dầu sao nó cũng là đứa bé do chính tay bà chọn đưa vào đây, dù chẳng phải máu mủ tình thâm, cũng đã có tình cảm sống nương tựa lẫn nhau. Nếu Hoàng thượng thật lòng có ý định với Cữu Cữu, bà nên như thế nào?

Trong Tử Thần điện, Tấn Uông cũng ngủ không được. Hắn ngồi ngáy ngốc trong thư phòng một hồi lâu, cuối cùng tự tay viết nhất đạo thánh chỉ, đồng thời ở phía trên đóng dấu ngự ấn.

Cung Khang Tuyên Tây Phối điện, Cố Như Cữu nhìn vật bài biện phòng trong, tắm rửa xong, nàng khoan khoái lăn mình trên giường vừa rộng vừa mềm mại, kéo áo ngủ bằng gấm lên đắp ngang người, đi vào giấc ngủ ngọt ngào.

Chương 30

Ngũ Trang Quan mặc dù là hộ chuyên nghiệp tiếp đãi thượng khách hoàng gia, thế nhưng Thái hậu cùng đế vương đồng loạt xuất hành, dù làm giảm lược như thế nào đi nữa cũng không thể qua loa sơ sài.

Sáng hôm sau, Cố Như Cửu leo lên xe ngựa quy chế Huyện quân, không nhìn được quay đầu liếc nhìn một đám người trùng trùng điệp điệp bên ngoài xe ngựa mui vàng đang đậu ở phía trước, người đầu tiên đập vào trong mắt nàng chính là Nhị ca đang ngồi trên lưng ngựa.

Cố Như Cửu đưa tay vẫy vẫy Cố Tồn Cảnh, Cố Tồn Cảnh khẽ ho một tiếng, quay sang cười với cô em gái nhà mình.

Mấy người đồng liêu xung quanh có quen biết hẳn nhìn thấy thế, đều pha trò vài câu, cực kỳ hâm mộ hẳn có một muội muội khéo léo như thế.

Hồ Vân Kỳ chính là đường ca của vợ chính Cố Tồn Cảnh, tuổi tác cũng xấp xỉ Cố Tồn Cảnh, hai người đều là Long cấm vệ, quan hệ từ trước đến nay vô cùng thân cận nên cũng bắt đầu lên tiếng chọc ghẹo, lời nói không hề kiêng dè. Hắn đưa mắt nhìn về phía mã xa của Cố Như Cửu cười nói: “Cố gia Nhị muội muội càng ngày càng thành thực, không biết tiểu tử nhà ai tốt phúc đây.”

Nụ cười trên mặt Cố Tồn Cảnh lập tức khựng lại, một lát sau mới cắn răng nói: “Muội muội nhà ta vẫn còn nhỏ đấy.”

“Chậc, chậc, chậc...” Hồ Vân Kỳ vừa cười vừa gật gù đắc ý, trong lòng hẳn cũng hiểu rõ người Cố gia rất yêu thương vị nhị cô nương này nên chỉ cười nói vài câu sau đó không nói thêm gì nữa.

“Các người đang nói chuyện gì thế?” Tấn Uởng đang ngồi trong mã xa Kim Long vén rèm lên, trên mặt còn cười rất tươi nói: “Chuyện gì mà vui vậy?”

Hồ Vân Kỳ liếc nhìn Cố Tồn Cảnh, xuống ngựa chấp tay nói với Tấn Uởng: “Bệ hạ, vi thần đang khen Cố huynh đấy.”

“Hả?” Tấn Uởng quay đầu nhìn sang Cố Tồn Cảnh, tiện đà cười to nói: “Tồn Cảnh mau nói ta nghe xem, bọn họ đang khen gì khanh đấy?”

Cố Tôn Cảnh chỉnh lại sắc mặt, tung người xuống ngựa, thành thật nói: “Hò huynh đây vừa nói với vi thần rằng: huynh ấy ước gì có được một muội muội tốt như muội muội của thần.”

Nghe xong lời này, Tấn Uồng gật đầu, hết sức tán thành nói: “Đây cũng là những lời thật lòng.” Nói xong, lại buông mình xuống, những lời này của hắn làm cho Hồ Vân Kỳ há hốc mồm kinh ngạc, hắn sững sốt quay đầu nhìn Cố Tôn Cảnh, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ nói như vậy là có ý gì?”

Cố Tôn Cảnh trầm mặc lắc đầu, trong lòng lại có chút mơ hồ lẫn bất an.

Đoàn xe ngựa từ từ tăng tốc độ tiến v trước, Cố Như Cửu vén rèm lên, chỉ có thể nhìn thấy thị vệ và cung nữ thái giám đi theo hai bên, chứ không thấy được bóng người đi đường nào.

Ngũ Trang quan ở trên núi Bảo Lộc của Kinh Giao, tục truyền ngàn năm trước núi này có một con nai trắng biến hóa thành tiên nên được gọi là bảo lộc. Tuy không biết chuyện này là đúng hay sai, núi này quả thực phong cảnh mê người, yên tĩnh kỳ ảo.

Bởi vì thường có quý nhân lên đạo quan cầu phúc, chân núi có đường dành cho xe ngựa đi thẳng lên cửa đạo quan. Cố Như Cửu phát hiện ven đường đã có nhiều thị vệ nghiêm ngặt đứng gác, bảo vệ rất sâm nghiêm.

Để bày tỏ lòng kính trọng đối với thần tiên trên trời, phượng giá của Thái hậu cách đại môn đạo quan một đoạn thì dừng lại. Cố Như Cửu xuống xe ngựa, thấy Thái hậu đã được cung nữ đỡ tay đứng trên mặt đất, vì vậy nàng bước nhanh đến, đi tới bên cạnh người Thái hậu thì dừng lại.

Nhìn thấy nàng qua đây, Thái hậu xoay người vỗ vỗ lên mu bàn tay của nàng, vô cùng thân thiết.

Quan chủ Ngũ Trang quan chính là chân nhân Xuất Vân nổi danh nhất Đại Phong. Vị chân nhân Xuất Vân này từ trước đến nay chỉ nghe kỳ danh chưa từng gặp mặt, mặc dù người Lý gia hoặc Tư Mã gia nhiệt tình mời, vị này cũng không lộ diện. Chân nhân Xuất Vân này vậy mà tự mình đứng ở cửa đón chào, xem như đã giữ thể diện cho hoàng gia.

Cố Như Cửu nghiêng đầu nhìn Chu Thái hậu cùng Tấn Uồng, hai người đều cười rạng rỡ nhưng lại không nhìn ra đang nghĩ gì.

“Công đức chủ từ bi, mời chư vị công đức chủ nhập quan.” Chân nhân Xuất Vân là một lão nhân tóc trắng gầy yếu, trên người một bộ đạo bào không quá cũ cũng không quá mới nhưng sạch sẽ, trong tay không cầm phát trần, cũng không tận lực thể hiện tư thái cao nhân vẫn đem lại cảm giác phiêu dật xuất trần.

“Làm phiền chân nhân.” Chu Thái hậu hoàn lại một đạo lễ, Cố Như Cửu cũng theo phía sau Thái hậu cúi người hành lễ.

“Công đức chủ chính là phượng bay lượn trên chín tầng trời, bản đạo tuyệt đối chịu không nổi lễ này.” Chân nhân Xuất Vân tránh được lễ của Chu Thái hậu, lại quy củ đáp lễ, quay đầu chú ý tới Tấn Uồng bên cạnh Thái hậu, mắt hơi sáng ngời, lập tức kính cẩn lại: “Tuồng long nhập thế, phúc phận của vạn dân.”

Cao nhân chính là cao nhân, khả năng nịnh bợ cũng thoát tục trong sạch như vậy. Nếu như người khác nói những lời này nhất định sẽ cảm thấy thẹn và xấu hổ đầy mặt, thế nhưng những lời này do chân nhân Xuất Vân thốt ra lại phẳng phát Thái hậu và Tấn Uồng quả thật chính là Thái hậu và đế vương được trời định sẵn vậy.

Thế nhưng bất kể lời này là nịnh nọt hay là chân nhân Xuất Vân có khả năng đoán số coi tướng, lấy địa vị của chân nhân Xuất Vân ở Đại Phong, lời này hôm nay truyền đi, ngày mai Thái hậu và Tấn Uồng trong lòng bách tính chính là số trời định, thậm chí là đại phúc tinh của dân chúng.

Lẽ nào. . . Thái hậu đến cầu phúc là giả, để cho chân nhân Xuất Vân nói mấy câu nói đó mới là thật?

Nhưng nếu quả thật là như vậy, hôm qua Tấn Uồng mới đưa ra quyết định sẽ cùng Thái hậu đi đến đây lại chẳng hợp tình hợp lý chút nào, cái này chẳng giống như vở tuồng sớm được an bày soạn bản thảo từ trước.

Nàng đỡ tay Thái hậu, đang chuẩn bị nhắc chân chạy ra bên ngoài, chuẩn bị xoay người thì chân nhân Xuất Vân đang dẫn đường lại đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng.

“Chân nhân, đây là chất nữ của ai gia.” Thái hậu chú ý tới vẻ mặt khác thường của chân nhân Xuất Vân, vỗ nhẹ mu bàn tay của Cố Như Cửu, mỉm cười nhìn chân nhân Xuất Vân.

“Tù bi, tù bi.” Chân nhân Xuất Vân thi lễ một cái, nhìn Thái hậu và Hoàng đế đáp: “Vị công đức chủ này tướng mạo tốt, phúc lộc song toàn, công đức thâm hậu.”

“Không hổ là chân nhân, hoá nhân kim tinh như vậy. Nha đầu kia từ nhỏ sống ở thế gia phú quý, cha mẹ yêu thương hết mực, hôm nay trong người có tước vị, lại lớn lên xinh đẹp động lòng người tất nhiên là có phúc khí.” Chu Thái hậu vỗ tay của Cố Như Cửu mạnh thêm một chút, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Chân nhân Xuất Vân tuy là chân nhân bông lai, nhưng cũng không phải không hiểu nhân tình người trần tục, thấy Thái hậu tựa hồ không muốn ông bàn luận tướng mạo của vị quý nữ này trước mặt mọi người, nhìn Hoàng đế bên cạnh bà một cái rồi xoay người dẫn bọn họ vào trong quan miếu.

Không ngờ rằng lời nói vừa rồi của ông lại làm cho Chu Thái hậu nghĩ tới mình năm đó, mới cố ý ngăn cản lời kế tiếp của ông.

Cố Như Cửu nghi ngờ sờ sờ trán của mình, mặt nàng có tốt như vậy thật sao? Tốt đến mức vị chân nhân nổi danh Đại Phong này phải buột miệng khen?

Trong chính điện Đạo quan là pho tượng thánh nhân thờ phụng, trước bàn thờ trưng bày các loại dụng cụ cùng với cống phẩm đều rất tinh xảo đẹp đẽ, có thể thấy hương khói trong đạo quan này vô cùng thịnh vượng.

Cố Như Cửu quỳ xuống phía sau Chu Thái hậu và Hoàng đế, sau khi hành lễ thắp nhang, đi theo sau lưng Tấn Ưởng cắm vào trong lư hương.

Sau khi đưa nhang cho thánh nhân tu hành cắm lên lư hương, Chu Thái hậu cũng rải thêm không ít dầu hương vào bài vị mẫu thân mình. Tấn Ưởng và Cố Như Cửu, cũng theo thân phận của từng người thêm một phần tâm ý.

Làm xong tất cả thao tác này, một vị tiểu đạo sĩ bước qua dẫn Cố Như Cửu đến phía sau sân uống trà. Cố Như Cửu không hỏi Thái hậu sẽ đi đâu, theo tiểu đạo sĩ đến phía sau viện.

Hậu viện Ngũ Trang quan rất lớn, chỗ này lại tương liên với phía sau núi, đứng trong sân có thể thấy ngọn núi đối diện.

Cố Như Cửu mới vừa ngồi xuống không bao lâu, chợt nghe tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, quay đầu nhìn lại thấy Tấn Ưởng dẫn theo mấy

Long cầm vệ cùng với cung nữ thái giám cũng bước sang phía bên này. Nhìn thấy thế, nàng buộc lòng đặt chén trà xuống, cùng mấy thị nữ quay sang hành lễ với Tấn Uông.

“Sur muội mau ngồi xuống đi.” Tấn Uông ngồi xuống đối diện Cố Như Cửu ở chiếc bàn đá bên cạnh, sau khi Cố Như Cửu ngồi xuống, lại để cho mấy vị Long cầm vệ khác đi theo bên cạnh ngồi xuống chiếc bàn khác.

Cố Như Cửu liếc nhìn Cố Tồn Cảnh ngồi ở bàn gần đó, đưa tay rót một chén trà nóng cho Tấn Uông: “Mời Bệ hạ.”

“Đa tạ.” Tấn Uông tiếp nhận chén trà, nở nụ cười nói: “Mới vừa rồi ta có đi xem bài vị của Thành vương phi, chỉ mong kiếp sau bà được phú quý an khang, không bệnh không tai.”

“Trên trời có đức hiếu sinh, lòng bệ hạ có hiếu tâm nhân nghĩa, việc ngài cầu nhất định có thể thành.” Cố Như Cửu biết Thành vương phi mà hấn vừa nhắc đến chính là mẹ đẻ Tư Mã thị của hấn, bèn cố gắng nở nụ cười nói tiếp: “Bệ hạ chính là con của trời, trời làm sao có thể cô phụ kỳ vọng của ngài chứ.”

Nghe thấy chữ “Hiếu”, sắc mặt Tấn Uông đã lộ vẻ xúc động, sau khi nghe hết lời nói của Cố Như Cửu, ánh mắt của hấn cũng được thả lỏng nhiều: “Cám ơn lời chúc của sư muội.”

Cuộc đời này không thể gọi mẹ đẻ là mẫu thân, chính là hổ thẹn trong lòng hấn, nếu ngay cả việc lập một khối bài vị cho bà ở trong Ngũ Trang quan cũng làm không được, hấn như thế nào đối mặt với công ơn sinh thành của bà dưới cửu tuyền?

Cố Tồn Cảnh ngồi ở bàn gần đó, sắc mặt có chút bất đắc dĩ, tay bưng chén trà cũng có chút chệnh vênh. Hoàng thượng đã trở thành con thừa tự của Thái hậu, loại hành vi cấp bài vị cung phụng Thành vương phi này đã có chút không thích hợp rồi, muội muội nhà mình còn nhắc đến chữ ‘Hiếu’, lời này nếu truyền tới tai Thái hậu, có lẽ sẽ không được hay cho lắm.

Liếc nhìn cung nữ thái giám vây chung quanh, Cố Tồn Cảnh thở dài bất đắc dĩ, xem ra muốn không truyền đến tai Thái hậu cũng không được.

Thái hậu cùng chân nhân Xuất Vân nói chuyện hơn nửa canh giờ mới xuất hiện trước mặt mọi người. Lúc này đã gần buổi trưa, trong đạo quan cũng đã chuẩn bị xong cơm nước cho Thái hậu và những người đi cùng,

những cung nữ thái giám khác và thị vệ phẩm cấp không cao thì ăn đồ họ mang theo.

Cố Như Cửu đi cùng Thái hậu và Hoàng đế vào trong, lúc dùng bữa cũng cùng ngồi chung một chỗ với hai người, làm cho không ít thị vệ đi theo thấy được Thái hậu rất coi trọng Cố gia nhị cô nương.

Mọi người đều thâm suy đoán trong bụng, lẽ nào Thái hậu có ý định để cô nương Cố gia trở thành hoàng hậu? Nhưng khi nhìn thái độ Cố gia, hình như lại không có ý định như vậy, trước đó vài ngày chẳng phải còn nói Dương Quốc Công gia công tử có ý định cầu cưới nhị cô nương Cố gia sao?

Mặc kệ hoàng gia có ý định cầu cưới nhị cô nương Cố gia hay không, chỉ ít thái độ Thái hậu đối với nhị cô nương Cố gia rõ ràng vô cùng thân thiết, chẳng khác nào đối xử với con gái ruột của mình.

“Tồn Cảnh này...” Hồ Vân Kỳ quay vào phía trong, nhỏ giọng nói: “Nhà các người sẽ không. . .”

Cố Tồn Cảnh chậm rãi lắc đầu: “Cố gia Chúng ta mấy trăm năm qua chẳng bao giờ dưỡng ra phượng vị, huống chi Cửu Cửu đã được mọi người trong nhà nuông chiều từ nhỏ đến lớn, không thích hợp.”

Hồ Vân Kỳ biết ý tứ trong lời nói của Cố Tồn Cảnh, điều này nói rõ, Cố gia chẳng bao giờ dự định bồi dưỡng một hoàng hậu, cũng không có ý định tranh đoạt cái ghế hoàng hậu này. Hắn đưa mắt nhìn thoáng qua xung quanh, thấy không ai chú ý tới hai người bọn họ mới vừa rồi to nhỏ nói chuyện với nhau: “Các người không có ý này cũng tốt, Lý gia và bên phía chi thứ ba Tư Mã gia kia đã bỏ ra không ít tâm tư.”

Tâm tư của Lý gia và chi thứ ba Tư Mã gia từ lâu đã bộc lộ rõ ra ngoài, chẳng qua biết mà không lên tiếng thôi.

Hồ Vân Kỳ tin, lấy khả năng của người Cố gia, chỉ sợ cũng nhìn ra ý định trong lòng của hai nhà này từ lâu rồi, nên khi nhị cô nương Cố gia thân cận hoàng gia thì mang theo nhị cô nương Cố gia đi quý phủ Dương Quốc Công, mượn tiếng gió này để nói hai nhà bọn họ biết Cố gia chẳng có ý định gì đến cương vị hoàng hậu.

Nghĩ như vậy, lại cảm thấy Cố gia cũng chẳng dễ dàng gì, hành vi của Lý gia và Tư Mã gia chỉ sợ sẽ làm bệ hạ không hài lòng, cái được không bù nổi cái mất thôi.

Chương 31

Sau khi dùng cơm xong, chân nhân Xuất Vân cùng đạo đồng lại xuất hiện lần nữa, đạo đồng cầm một cái khay trên tay, Cố Như Cửu tò mò nhìn thoáng qua, bên trong đặt các ngân bài kim ngọc được làm vô cùng tinh xảo, mặt trên còn điêu khắc ký hiệu đạo gia.

“Các vị công đức chủ.” Chân nhân Xuất Vân xoay người cầm lấy cái khay trên tay của tiểu đạo đồng, sau đó nói: “Những ngọc bài này là vật phẩm thờ cúng mà mấy năm nay bản đạo toả giả ở Tam Thanh đạo, nếu công đức chủ không chê, có thể lưu lại mấy cái làm quà.”

“Chân nhân đích thân mang đến những vật phẩm xinh đẹp thế này, sao ai gia lại chê cho được?” Chu Thái hậu cười tươi đáp: “Chân nhân quá mức khách khí.”

Cố Như Cửu tiến lên hai tay tiếp nhận khay trong tay chân nhân Xuất Vân, cúi người hành lễ với ông, sau đó mới thối lui đến phía sau Chu Thái hậu.

Chân nhân Xuất Vân rất thận trọng đáp lễ với nàng, sau đó mới quay đầu nói tiếp với Chu Thái hậu, hiển nhiên thái độ hết sức tôn trọng đối với Cố Như Cửu, hoàn toàn không giống cao ngạo lãnh tính như lời đồn.

Tấn Uồng đi tới bên cạnh Cố Như Cửu nhìn thấy mấy món đồ trong khay, sau đó đưa tay cầm khối ngọc bài được làm thành hình con cá rộng khoảng hai đốt ngón tay, thấy mặt trên có khắc phù văn ngoằn nghèo cùng với bốn chữ “Cát tường như ý”.

Chất lượng của ngọc vô cùng tốt, vừa chạm tay vào đã cảm nhận được hơi lạnh dễ chịu lan toả.

Hắn liếc nhìn các thẻ khác trong mâm, cười cười, liền đem tấm thẻ này cất đi.

Cố Như Cửu nhú mày, cảm thấy Tấn Uồng thích hợp với khối bài có khắc bốn chữ “Phúc lộc thọ hỷ” kia hơn.

“Bản đạo lưu lại ở kinh thành nhiều ngày, hôm nay nhìn thấy ba vị quý nhân, đã là chuyện may mắn.” Chân nhân Xuất Vân dẫn ba người đi tới hậu

viện, cuối cùng dừng lại ở trong viện rộng: “Thiên hạ to lớn, bản đạo thực không nên ở một chỗ quá lâu.”

Chu Thái hậu biết chân nhân Xuất Vân chẳng phải người cư ngụ lâu ở một nơi, cũng không khuyên bảo, chỉ căn dặn trên đường phải cẩn thận này nọ...

“Lễ đời có thường, sinh tử có mệnh.” Chân nhân Xuất Vân lại ra về vô cùng bình thản, quay sang nói với Thái hậu: “Công đức chủ vì con dân trong thiên hạ bồi dưỡng được Hoàng đế thiên cổ, hơn nữa công đức vô lượng, vạn dân kính ngưỡng.”

Chu Thái hậu cười nói: “Ai gia sở cầu, cũng không gì hơn cái này.”

Chân nhân Xuất Vân quay đầu lại liếc nhìn Cố Huyện quân và Hoàng đế đứng nơi cách đó không xa, lắc đầu cười nói: “Công đức chủ chớ trách, là bản đạo quá phận.”

“Chân nhân một lòng vì dân, tại sao lại nói đến chuyện quá phận.” Chu Thái hậu không tức giận ngược lại còn thấy buồn cười, bước sang bên cạnh mấy bước, càng xa Tấn Ưởng và Cố Như Cửu thêm một chút: “Chân nhân nói chất nữ của ai gia phú quý phi thường, phúc trạch thâm hậu, số mệnh gia thân, duyên có do đâu mà lại nói như vậy?”

“Mệnh do thiên định, quý nữ vận cách cực vượng, chính là người có phúc, phúc trạch thâm hậu ắt sẽ ban ơn cho người khác.” Chân nhân Xuất Vân cúi người nói: “Bản đạo tại ngoại ngao du nhiều năm, trong kinh quý nhân gặp qua không ít, chỉ có vị chất nữ của công đức chủ mới là người có phúc nhất.”

“Vượng và không vượng cũng không quan trọng lắm, chỉ cần nàng an bình mỹ mãn suốt đời, đó là phúc khí.” Chu Thái hậu nghe xong những lời này, vẻ mặt trái lại buông lỏng. Đối với những lời tuyên đoán về số phận, từ trước đến nay bà luôn nửa tin nửa không tin, thế nhưng lời tán dương có ai không thích nghe?

“Bệ hạ.” Cố Như Cửu lấy ra thẻ có khắc bốn chữ “Phúc lộc thọ hỷ”, sau đó đưa tới trước mặt Tấn Ưởng: “Ngài cảm thấy cái này thế nào?” Tuy rằng nói đến thần quỷ có phần hư vô mờ ảo, nhưng trong thế giới vô biên này luôn có những chuyện kỳ quái, dù nàng không hoàn toàn tin cũng có lòng thành kính sợ. Cho nên thấy tấm thẻ này có khắc bốn chữ mang ngụ ý rất

tốt đẹp, hơn nữa thân thể Tấn Uởng lại suy yếu, nếu đeo bên mình, cũng có thể an tâm hơn nhiều.

Cầm lấy tấm thẻ từ bàn tay mềm mại ấm áp, Tấn Uởng cũng cầm lấy một tấm thẻ bài khác đưa tới trong tay của nàng: “VẬY CHÚNG TA TRAO ĐỔI NHÉ.”

Cố Như Cửu chẳng ý kiến gì trước hành vi đổi đồ ấu trĩ trẻ con kiểu này, rút tay lại, giờ tấm ngọc bội hình con cá có khắc chữ “Cát tường như ý” đang phát ra ánh sáng, cười híp mắt nhận.

Chu Thái hậu quay đầu nhìn thấy hành vi mờ ám của hai người bất giác đứng ngây ra, sau đó cất cao giọng nói: “BỆ HẠ, CANH GIỜ KHÔNG CÒN SỚM, CHÚNG TA CŨNG NÊN HỒI CUNG.”

Tấn Uởng đem ngọc bội đeo vào bên hông, sau đó đứng dậy quay sang hành lễ với Chu Thái hậu: “Nhi tử hiểu rõ.”

Cố Như Cửu đi tới bên cạnh Chu Thái hậu, quay sang chân nhân Xuất Vân cười hi hi cúi đầu, đỡ cánh tay Chu Thái hậu.

Chân nhân Xuất Vân hồi lễ với nàng, sau đó tiễn ba người đến cửa đạo quan, cả ba người lên xa giá rời đi, trên mặt hắc hắc mới dần dần lộ ra ý cười.

“SUR PHỤ.” Trong tay tiểu đồng phía sau hắc hắc đang cầm một gói bánh ngọt đi qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy niềm vui sướng: “CÁC CÔNG ĐỨC CHỦ ĐỂ LẠI THẬT NHIỀU THỨ.”

Chân nhân Xuất Vân nhìn bánh ngọt trong tay hắc hắc: “CÁI NÀY LÀ AI CHO NGƯỜI?”

“LÀ VỊ NỮ CÔNG ĐỨC CHỦ TRẺ TUỔI KIA, NÀNG NÓI TRẺ CON ĂN CÁI NÀY RẤT TỐT.” Đạo đồng ngượng ngùng gãi đầu một cái: “ĐỒ NHI ĐÃ ĂN QUA, RẤT NGON.”

Chân nhân Xuất Vân sờ sờ đỉnh đầu của hắc hắc, chỉ cười không nói gì. Ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng mã xa đã đi khuất bóng, một lúc lâu mới bùi ngùi thở dài một hơi.

Cố Tồn Cảnh về đến nhà thì đã vào giờ giới nghiêm, cầm đi lại buổi ban đêm, hắc vội vã dùng vài hộp cơm canh, sau đó quay sang kể cho Cố Trường Linh nghe những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

“Có thật là chân nhân Xuất Vân đã nói như vậy không?” Sắc mặt Dương thị vừa vui vừa lo, vui là khuê nữ nhà mình may mắn có nhiều phúc khí, lo vì điều này làm bà nhớ tới chuyện năm đó của Chu Thái hậu.

Những thứ như phúc khí này hư vô mờ ảo, không bắt được cũng không sờ được, ai có thể bảo đảm lời này là thật hay giả? Từ xưa đến nay, bao nhiêu người nắm lấy vỏ bọc thiên mệnh để hành sự, cuối cùng đều rơi vào kết quả đáng buồn đó thôi.

Còn có những người vì mưu đồ phú quý, tìm vài người được xưng là cao nhân dị sĩ đi tuyên truyền con cái nhà mình hoặc là khuê nữ nhà mình có số mệnh tốt như thế nào, tương lai tài giỏi ra sao, chẳng qua để cầu quý nhân ưu ái hơn mà thôi.

“Đừng lo lắng.” Cố Trường Linh cảm nhận được nỗi lo âu trong lòng vợ cả, thấp giọng nói: “Chân nhân Xuất Vân chẳng phải đạo sĩ tha phương thông thường, những lời nói của ông ta, mặc dù người khác chưa chắc sẽ tin tưởng hoàn toàn nhưng cũng sẽ không nói ra cái gì không tốt.”

Dương thị chậm rãi gật đầu, uống một ngụm trà đề phiên muộn trong lòng xuống: “Suốt buổi đi cầu phúc này, Cửu Cửu đều đi theo bên cạnh Thái hậu?”

“Mẫu thân không cần phải lo lắng. Về chuyện này thì Cửu Cửu rất chú ý, mặc dù cũng có những lúc Thái hậu không ở bên, nhưng bên cạnh muội muội vẫn có không ít người.” Cố Tồn Cảnh suy nghĩ một chút, sau đó cũng đem chuyện Hồ Vân Kỳ đùa giỡn với hắn, sau đó bị Hoàng đế nghe thấy, kể lại cho cha mẹ nghe.

“Nhi tử nghĩ, có thể bệ hạ chỉ thuận miệng nói ra một câu như vậy mà thôi.” Cố Tồn Cảnh trong bụng vẫn mơ hồ cảm thấy bệ hạ quan tâm nhiều đến muội muội nhà mình, thế nhưng trong lúc hai người chung đụng với nhau cũng không làm ra hành vi nào vượt khuôn phép, cho nên hắn lại cảm giác mình có vẻ suy nghĩ quá nhiều.

Có thể bệ hạ thực sự coi Cửu Cửu là muội muội ruột thịt của mình, chăm lo nhiều hơn cũng không chừng.

“Phụ thân, mẫu thân,” Cố Chi Vũ sắc mặt vui mừng hoan hỷ từ bên ngoài đi vào, vội vã chạy lại trước mặt Dương thị và Cố Trường Linh hành lễ rồi nói thẳng: “Gia Nguyệt có tin vui.”

Gia Nguyệt chính là tên tự của Trần thị, Cổ Chi Vũ vội vã chạy đến có thể thấy được hẳn vui mừng thế nào khi hay tin nàng có đứa bé này.

“Đây đúng là chuyện tốt!” Dương thị nghe vậy cũng vui mừng phấn khích, quay đầu sai người phục vụ bên cạnh đem tất cả những vật dụng chuyên dụng cho phụ nữ có thai chuyển sang cho Trần thị.

Cổ Trường Linh cũng mừng rỡ không thốt thành lời, đặt chén trà xuống vui mừng đi mấy vòng trong phòng, vừa xoa xoa tay vừa phân phó Cổ Chi Vũ cần quan tâm Trần thị nhiều hơn bình thường, không thể vì việc công mà quên việc tư.

Trần thị gả vào Cổ gia đã hơn năm năm, Hồ thị gả vào Cổ gia gần bốn năm, thế nhưng bụng cả hai đều không có động tĩnh. Người trong nhà bọn họ không nói gì nhưng bên ngoài lại không ít người bàn tán xôn xao, lại thêm vài người mưu mô rắp tâm, cố ý buông lời khó nghe.

“Chúc mừng đại ca.” Cổ Tồn Cảnh cười hì hì nói lời cảm ơn với Cổ Chi Vũ: “Xem ra chẳng mấy chốc nữa chúng ta sẽ có cháu trai.”

Dương thị cười đưa ngón tay trở ấn vào trán hẳn, sau đó bảo hẳn ngày mai đem tin tức tốt này nói cho Cổ Như Cửu biết, để nàng cùng vui mừng.

Quả nhiên, ngày hôm sau khi Cổ Như Cửu nghe nói đại tẩu mang thai, cũng vui sướng cười không thấy mắt mũi đâu, sau đó liền lôi ra một đồng thứ được Thái hậu và Hoàng đế ban tặng, nhét vào tay Cổ Tồn Cảnh, để hẳn mang về đưa cho đại tẩu.

“Muội muội ngoan của ta, muội tha cho ta đi, nhiều đồ như vậy sao ta cầm hết cho được.” Cổ Tồn Cảnh nhìn thấy một đồng thứ to nhỏ như vậy bỗng cảm thấy hơi đau đầu, lại lo lắng muội muội tặng hết mấy thứ này đi sẽ làm Thái hậu và Hoàng đế không hài lòng nên nói: “Việc này không cần muội lo lắng, mọi người trong nhà đều thu xếp chu toàn rồi.”

“Muội sắp thành cô cô rồi, chỉ tặng vài món đồ cho chất nữ cũng không được sao?” Cổ Như Cửu cười híp mắt nhét một hộp châu bảo vào trong tay Cổ Tồn Cảnh: “Trước đây, khi Phúc Thọ còn chưa sinh ra, muội cũng tặng không ít thứ đấy.”

Phúc Thọ là đứa bé Cổ Phán Kỳ sinh hạ vào mùa đông năm ngoái, đáng đáp tròn trĩnh đáng yêu, ai thấy cũng thích, trước khi chưa sinh ra, Cổ Như

Cửu đã chuyển không ít đồ tốt đến cho Trương gia, sau khi sinh càng nhận được nhiều đồ đẹp từ người dì tốt bụng này. Chọc cho Trương Ngọc Cầm thường xuyên nói đùa bà là cô mà không thể sánh bằng người dì như Cố Như Cửu.

Bất quá những hành vi của người Cố gia lại lần nữa để người Trương gia hiểu rõ thái độ của Cố gia, khuê nữ đã gả ra ngoài tuyệt đối không tiếc tình yêu thương, cung chiêu nàng không giảm bớt dù chỉ một chút.

Phụ thân mặc dù đảm nhiệm chức thượng thư, hai vị anh cả tiền đồ vô lượng, muối muối lại được Thái hậu yêu thương, bản thân Cố Phán Kỳ lại là nữ tử tài giỏi tài đức vẹn toàn nên rất được người Trương gia kính trọng, trượng phu Trương Thiệu đối với nàng luôn một lòng một dạ, một chút tâm tư khác cũng không có.

“Nếu như một mình cảm không hết được, ta sai người đem về giúp.” Chu Thái hậu ở bên ngoài viện chợt nghe thấy tiếng hai huynh muội họ nói chuyện, cũng đi vào trong viện cười nói: “Không chỉ đem mỗi đồ của Cửu Cửu về, còn phải mang theo những thứ ta đã chuẩn bị cho người nữa.”

Cố Tôn Cảnh đứng dậy hành lễ cười nói: “Cháu cảm ơn cô.”

“Lúc này không được phép chối từ.” Chu Thái hậu cười đi tới ngồi xuống bên cạnh hai người, sau đó nói: “Theo lý mà nói, trong nhà có chuyện vui thế này, ta nên để cho Cửu Cửu quay về nhà một chuyến, chỉ là gần đây sức khỏe của ta vẫn chưa khỏe hẳn, cho nên chỉ có thể để Cửu Cửu lưu lại trong cung thêm vài ngày nữa.”

“Văn bồi hiếu thuận trưởng bối là lẽ cần làm.” Cố Tôn Cảnh chấp tay cười nói: “Đương nhiên, đồ trưởng bối ban tặng thì văn bồi cũng nên nhận.”

“Ta thấy trọng điểm của lời này chính là ở câu sau.” Chu Thái hậu cười, ngồi xuống bên cạnh hai người, nói vài câu tán gẫu về chuyện nhà, sau đó mới để Cố Tôn Cảnh mang theo đồng đồ đạc đi về.

Chờ Cố Tôn Cảnh rời đi, Chu Thái hậu mới quay sang nói với Cố Như Cửu: “Con có biết vì sao ta không cho con quay về không?”

Cố Như Cửu chậm rãi lắc đầu, tuy trong bụng nàng đã từng suy nghĩ đến điều này nhưng cũng sẽ không nói ra.

“Cái nha đầu nhà người tuy rằng thông minh, chẳng qua ít khi dùng đến.” Chu Thái hậu bắt đầu cười: “Nếu hôm nay con đi ra ngoài, ngày mai lập tức sẽ có người đến cửa cầu thân.”

Cố Như Cửu nghe vậy, nhìn không được ngời thẳng người, nhìn Thái hậu do dự lên tiếng: “Là bởi vì... những lời chân nhân Xuất Vân đã nói sao?”

“Cái đất kinh thành này làm gì có bí mật.” Chu Thái hậu tự tiêu phi tiêu nói: “Phụ thân người hôm nay là thượng thư lệnh, nắm chắc thực quyền, hơn nữa được Hoàng đế tín nhiệm, người muốn cầu cưới con cũng không ít.”

Về mặt Cố Như Cửu tỏ ra ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Cô, ngài đây là...”

“Đó cũng không phải chuyện gì xấu hổ không thể nói ra miệng được, con cũng không cần thấy ngượng ngùng.” Chu Thái hậu nhớ lại đại lang nhà Dương Quốc Công, nhân tiện nói: “Trong kinh thành, quý công tử thế gia cũng không thiếu. Chỉ là chuyện hôn sự cũng không phải là việc riêng của hai người mà là sự kết giao giữa hai nhà. Cho dù nam nhân anh tuấn xuất chúng, nếu phía sau có thân nhân lo lắng thương yêu, cũng coi là tương xứng. Cho dù tình cảm có tốt đi nữa, cũng không chịu nổi những kẻ chuyên bới lông tìm vết có tâm đầu đá lẫn nhau.”

Lời này Cố Như Cửu cũng rất tán thành, trượng phu cho dù tốt, nếu gặp phải cha mẹ chồng có tính tình soi mói, cả ngày ngắc đầu không thấy, cúi đầu khuất phục, cuộc sống trôi qua cũng chẳng vui vẻ gì. Về lâu về dài, cho dù nhu tình như nước cũng liền biến thành oán khí khắp trời đất, tình nghĩa thăm thiết hay tình cảm nồng nàn cũng trở thành hối hận ăn năn, đâu còn gì để nói?

Trên thực tế, nàng chẳng lo lắng gì đối với hôn nhân, chỉ ít tác phong và việc làm của đại bộ phận thế gia đều vì thể diện, mà nàng sẽ không để người khác tùy ý chà đạp mình. Hơn nữa, cho dù nói có trông mong chờ đợi thế nào đi nữa cũng là điều không thể được.

Những ngày tháng hiện giờ của nàng trôi qua rất có tư có vị, chẳng thiếu cái gì, sau này gả tới nhà người khác, muốn sống tiếp cuộc đời bình thản thông dong thế này, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chu Thái hậu thấy nét mặt Cố Như Cửu bình tĩnh, biết nàng đã thấu hiểu những lời mình vừa nói, lại cúi đầu nói: “Ta thật sự hận mình không thể tự tay giúp con sàng lọc toàn bộ thế gia công tử trong kinh thành, sau đó chọn một người hợp nhất cho con.”

Chỉ tiếc những người đề ý Cố Như Cửu thì chưa chắc Cố gia sẽ vừa mắt, còn người Cố gia nhìn trúng cũng chưa chắc người khác sẽ coi trọng như vậy.

Dù có quan tâm hôn sự của Cố Như Cửu cũng đành bất lực, Chu Thái hậu lại muốn quan tâm lễ mào quan của Tấn Uông. Cách ngày cử hành lễ mào quan của Tấn Uông không đến mấy ngày, lưu trình cách thức đã được định xong xuôi nhưng vẫn còn những tiểu tiết cần được nàng đeo gọt tỉ mỉ lại, cố gắng đạt được vẻ hoàn mỹ nhất.

Thái hậu và Hoàng đế có chuyện cần bàn với nhau, Cố Như Cửu cũng lo chuyện bản thân cần làm, không có việc gì thì luyện chữ một chút, vẽ vài bức tranh, hoặc ở trong viện ngắm hoa cũng làm cho tinh thần sảng khoái.

“Tiểu thư.” Đám người Thu La bật dù che ở phía sau lưng Cố Như Cửu, nhỏ giọng nhắc nhở: “Cẩn thận đường trơn trượt, chớ để trượt chân ngã.”

Những cơn mưa xuân rơi lả tả, giọt mưa lất phất lung lay rơi xuống đất, khí trời có chút lạnh lẽo nhưng lại đem đến cảm hứng làm thơ. Chỉ tiếc từ trước đến nay ở phương diện thơ từ, Cố Như Cửu lại không mấy am hiểu, tối đa cũng chỉ có thể viết vài dòng học văn nhân ngắm cảnh, không thể xuất ra câu thơ nào.

“Không sao đâu.” Cố Như Cửu nhắc làn váy, đi tới tảng đá trên đường, lắng nghe âm thanh từng giọt mưa đánh vào dù, âm hưởng buồn buồn, không nhịn được cười nói: “Mấy ngày nay ta trốn trong cung, thật ra cũng tránh bị người khác yêu cầu ta ngắm hoa làm thơ này nọ.”

Biết tiểu thư nhà mình chẳng yêu thích mấy chuyện làm thơ viết từ, Thu La nói: “Có thể thấy được Thái hậu nương nương biết tâm ý này của tiểu thư, đã thay tiểu thư miễn trừ những chuyện phiền lòng này.”

Cố Như Cửu cười cười không nói gì, Thái hậu cố ý đem nàng ở lại trong cung, tuyệt đối không phải vì cái này. Giữ lại nữ nhi triều thần ở lại trong cung vốn cũng không phải là chuyện nhỏ. Thái hậu hành sự từ trước đến

nay đều ổn thoả, lần này lưu nàng ở tại trong cung, thực sự không giống phong cách làm việc xưa nay của bà.

Đang nghĩ ngợi, nàng nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng “bịch” rõ to, nghe như vừa có người không cẩn thận bị ngã, nàng tò mò nhìn sang, thấy một thái giám mặc áo lam té lăn trên đất. Sau khi nhìn thấy nàng, vội vàng từ dưới đất bò dậy bước lại, cũng không kịp phủi bùn đất dính trên người, khom người lùi về phía sau mấy bước.

Cố Như Cửu thấy bàn tay hấn dính đầy bùn, mới vừa rồi có lẽ đã ngã rách da, không muốn để hấn tiếp tục đứng chờ, nàng đành chậm rãi rời khỏi, để cung nữ phục vụ bên cạnh đưa cho hấn một cái khăn tay, sau đó nhanh chân bước đi để tiểu thái giám này đi xử lý vết thương.

Vậy mà khi đi ngang qua, tiểu thái giám đột nhiên mở miệng nói một câu.

Đáy mắt Cố Như Cửu lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, quay sang tiểu thái giám khẽ gật đầu, thế nhưng bước chân vẫn không ngừng lại, tiếp tục đi về phía cung Khang Tuyên.

Đợi Cố Như Cửu đi xa, tiểu thái giám mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bóng lưng nàng rời đi, nắm khăn tay của các cung nữ thường dùng, lau chiếc mũi đã bị lạnh đến ửng đỏ.

“Tiểu thư, tiểu thái giám mới vừa rồi có ý gì?” Sau khi trở lại điện Tây Phối, Thu La khẩn trương nhỏ giọng hỏi: “Cái gì mà bảo cẩn thận một chút?”

Cố Như Cửu gỡ vòng tay trên cổ tay xuống, nói rành rọt từng chữ: “Tư Mã gia và Lý gia sắp không nhìn được.”

“Ý của ngài là nói...” Sắc mặt Thu La đại biến: “Bọn họ muốn làm gì?”

“Bọn họ muốn làm gì không quan trọng, quan trọng là... Thái hậu và bệ hạ đã sớm có chuẩn bị.” Cố Như Cửu đi tới bên cạnh bàn, lấy một bức thư ra, do dự một lúc lâu sau mới nói: “Bảo Lục, mài mực cho ta.” Tuy nói ở trong cung không được viết thư truyền ra bên ngoài, thế nhưng ngày mai nàng sẽ làm trò trước mặt Hoàng đế, cần phải đem phong thư này giao cho Nhị ca.

Đợi mực nghiên mài xong, Cố Như Cửu gỡ viết từ trên giá xuống, nhanh chóng viết một phong thư đơn giản. Nàng tin tưởng, phụ mẫu nhất định có thể hiểu ý của nàng.

Đầu bếp Triệu có chút đứng ngòai không yên trong phòng ăn, đợi nửa ngày rốt cuộc thấy người mình đang đợi cũng xuất hiện, vội vàng cầm lấy tay hẩn lòi đến một góc vắng nói: “Hôm nay có gặp được không?”

“Hôm nay vận khí tốt, cuối cùng cũng gặp quý nhân.” Người đó nhỏ giọng nói: “Lời đã truyền, bất quá nhìn dáng vẻ của Cố Huyện quân cũng không kinh hoảng.”

“Người cho là quý nhân cũng có thể giống chúng ta vậy sao, gặp phải chút chuyện liền la oai oái cuống cuống lên?” Nghe thấy lời đã được thông truyền, trong lòng đầu bếp Triệu cũng thở phào nhẹ nhõm, móc ra tất cả ngân lượng trên mình đưa cho tiểu thái giám nói lời cảm ơn, tiểu thái giám lại không dám nhận.

“Triệu ca, mấy năm nay nếu không phải người len lén giấu vài cái bánh cho ta, ta đã sớm chết đói, đâu còn có ngày hôm nay.” Tiểu thái giám đẩy ngân lượng quay về phía đầu bếp Triệu: “Một mình ta ăn no, toàn gia sẽ không đói bụng, cần ít bạc này để làm gì, trong nhà người còn có thê nhi, việc cần chi cũng rất nhiều.”

Đầu bếp Triệu nào tin tưởng những lời này của tiểu thái giám, hai người đẩy tới đẩy lui, cuối cùng tiểu thái giám cũng đành nhận lấy một nửa số tiền, hai người đều hài lòng.

Tiểu thái giám cất bước rời đi, đầu bếp Triệu hít sâu một hơi. Trước đó vài ngày cũng không biết Tư Mã gia làm sao biết Cố Huyện quân thích bánh ngọt do hẩn làm, phái người đến nhà hẩn, bảo hẩn lưu ý các loại bánh mà Cố Huyện quân yêu thích. Đừng nói hẩn chỉ là một đầu bếp ngay cả việc nhìn thấy Cố Huyện quân cũng chưa từng có dịp, làm sao có thể cung cấp được những tin tức hữu dụng, mà cho dù hẩn biết, cũng sẽ không đem sự thật nói ra. Vì vậy ngoài miệng thì đáp ứng, trong lòng lại nghĩ thế nào mới có thể đem tin tức này truyền cho Cố Huyện quân biết.

Vị Cố Huyện quân này không chỉ là quý nhân của hẩn, còn là ân nhân cứu mạng của đệ đệ hẩn. Hai ba năm trước, khi hai vị quý nữ của Tư Mã gia và Lý gia gặp chuyện không may bỏ mình, nếu không phải Cố Huyện

quân lên tiếng, đệ đệ hấn ngay cả mệnh cũng khó mà bảo toàn được, chớ nói chi hiện tại còn leo lên được vị trí quan lại chính bát phẩm.

Lấy thế lực hai đại thế gia này, những người bị bọn họ tìm đến tất nhiên sẽ không chỉ có một mình hấn, hấn lo lắng Cố Huyện quân bị người của hai nhà này mưu hại.

Hấn thấy, người của hai nhà này cũng không có ý gì tốt, muốn chiếm lấy thứ gì cũng nên quang minh chánh đại giành lấy, nhìn chằm chằm vào một tiểu cô nương hơn mười tuổi làm gì? Đều nói người thế gia hiểu lẽ nghĩa lại phúc hậu, hành sự như vậy chẳng giống hành vi của một thế gia.

Chi thứ ba Tư Mã gia, Tư Mã Hương đang xem sách dạy làm món bánh bông lan hương đào, xem một hồi lại chẳng thấy hứng thú, tâm phiền muộn bèn phủ thêm ngoại bào đi về phía chủ viện.

Trong chủ viện, lão thái gia Tư Mã Bằng, phụ thân của Tư Mã Hương là Tư Mã Dục, anh cả Tư Mã Ký cùng với Tam thái thái đều đang ở đây, nhìn thấy nàng đi vào, mấy người ngừng nói chuyện.

Sau khi Tư Mã Hương hành lễ với mọi người thì ngồi xuống phía dưới Tư Mã Ký, do dự lên tiếng hỏi: “Tổ phụ, con nghe nói mấy ngày trước đây chân nhân Xuất Vân khen nhị cô nương Cố gia không dứt miệng, chuyện này có thật không?”

“Cô nương nhà bọn họ thế nào không quan trọng, quan trọng là bản thân con thế nào.” Tư Mã Bằng thở dài: “Ta vốn cảm thấy không nên an bài con đi trên con đường này, hiện nay...”

“Phụ thân, hôm nay chi thứ ba của chúng ta cũng hết cách rồi.” Tư Mã Dục đứng dậy chấp tay vái Tư Mã Bằng thật sâu: “Xin phụ thân hãy giúp con.”

Nhìn thấy nhi tử như vậy, nét mặt Tư Mã Bằng càng thêm buồn rầu, nhưng nghĩ đến bản tính phóng khoáng của mình trong những năm qua đã khiến con trai không thể đảm nhiệm chức vị quan trọng trong triều như con cháu của dòng chính và chi thứ hai, không thể làm gì khác hơn nói: “Để ta nghĩ thử xem.”

Thấy phụ thân lên tiếng, nét mặt Tư Mã Dục cũng vui mừng: “Nhi tử vốn dự định mời cao nhân tới xem tướng cho Hương nhi sau đó bắt chước Thái hậu, nói mệnh cách của nàng bát phẩm, nào biết chân nhân Xuất Vân

lại buông lời khen ngợi nhị cô nương Cố gia, phương pháp nhĩ tử định làm gì không thể dùng được nữa.”

“Không làm ngược lại cũng là chuyện tốt.” Tư Mã Bằng nói: “Chân nhân Xuất Vân là nhân sĩ bỗng lai nổi danh như vậy đã lên tiếng khen nha đầu Cố gia, người xem người Cố gia có đem khoe khoang những lời này không? Bọn họ không những không khoe khoang, trái lại càng khiêm tốn, người biết điều này có nghĩa là gì không?”

Tư Mã Dục không giải thích được: “Đây không phải là chuyện tốt sao? Có sao người nhà bọn họ lại giấu nhem đi như vậy?”

Thấy nhĩ tử như vậy, Tư Mã Bằng hơi tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Cô nương nhà bọn họ mới bấy lớn, đòi người sống chẳng được trăm năm, không đến thời khắc nhắm mắt kia, ai dám nói mình phúc trạch thâm hậu? Bọn họ chẳng qua yêu thương con gái mình, sợ nàng không gánh nổi ý nghĩa này.”

Tư Mã Bằng không nói ra còn một nguyên nhân nữa, chính là Cố gia có thể cũng không có ý để Nhị cô nương tiến cung làm hậu phi.

Nghĩ đến nhĩ tử nhà mình và con dâu một lòng một dạ muốn đem khuê nữ đưa vào trong cung, hẳn không nhịn được nói: “Các người tính toán nhiều như vậy, có nghĩ tới chuyện nếu hoàng gia không có ý định cho nha đầu Hương nhĩ tiến cung, thậm chí ngay cả chuyện nạp nàng làm phi cũng không muốn, đến lúc đó nhà chúng ta nên xử lý chuyện này như thế nào hay không?”

Thấy phụ thân có phần nổi giận, Tư Mã Dục không dám lên tiếng nữa, đã xấu hổ lại không có lời nào để đáp. Thế nhưng hẳn thấy cô nương Tư Mã gia từ trước đến nay đều là đối tượng mọi người cầu cưới, làm sao có thể rơi vào bước đường lúng túng đó?

Nghe thấy những từ “yêu thương con gái nhà mình”, mí mắt Tư Mã Hương khẽ run rẩy, ngẩng đầu thấy phụ thân bị tổ phụ mắng không ngẩng đầu lên được, nàng nhỏ giọng khuyên can: “Xin tổ phụ chớ nổi giận, phụ thân chẳng qua chỉ lo lắng cho người trong nhà nên mới như vậy.”

“Hừm.” Tư Mã Bằng nhìn tôn nữ có dung mạo xuất chúng, xắn tay áo: “Ta lớn tuổi rồi, có muốn lo cũng chẳng lo được mấy năm nữa.”

Tư Mã Hương nghe nói như thế, trong lòng như bị gì đó chặn lại vô cùng khó chịu, trong lúc nhất thời cảm thấy ngũ vị tạp trần, cũng không thốt ra lời.

Tư Mã Ký nhìn phụ thân một chút, lại nhìn muội muội một chút, há miệng cũng không thốt được lời nào.

Vì vậy, cả phòng rơi vào tĩnh lặng.

Tư Mã Bằng nhìn tử tôn ngồi im như tượng, thiếu chút nữa tức giận nôn ra một búng máu, một lát sau mới xua tay nói: “Thôi đi, thôi đi, các người tự suy nghĩ cho kỹ đi.”

Ra chính viện, hắn cười khổ, tiếc hận. Không dạy đứa con này thông minh hơn chính là sai lầm lớn nhất kiếp này của hắn.

Cũng may con cái nhà đại ca đầu óc còn thanh tỉnh, thế nhưng ngày sau chỉ thứ ba bọn họ....

Mặc kệ thế nào, chỉ cần có một chi được bảo toàn, Tư Mã gia bọn họ cũng sẽ không bị chặt đứt, vinh quang của Tư Mã gia cũng sẽ không biến mất.

Bên trong phòng, Tư Mã Hương nhìn vẻ mặt thật thà của phụ mẫu, cắn môi nói: “Mẫu thân, con...”

“Con đừng lo lắng, tổ phụ con chỉ nói lấy vậy thôi, chắc chắn ông ấy sẽ giúp chúng ta.” Sau khi Tư Mã Dục ngồi xuống, nói với Tư Mã Hương: “Vi phụ sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp.”

Tư Mã Hương cảm thấy cổ họng có chút đau đớn, há mồm một hồi, cuối cùng cúi đầu đáp “vâng”.

Chương 32

Tấn Uông che giấu đốt ngón tay trắng bệch dưới tay áo, vẻ mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức chẳng khác nào mặt hồ phẳng lặng, không để ai nhìn ra tâm tình của hắn lúc này.

Hai người đứng bên trong phòng có thân phận rất hiển hách, một người là thúc tở (ông chú) Bình quận vương còn một người là Khang quận vương.

“Bệ hạ, thiên địa Càn Khôn, âm dương điều hoà, nam nữ thành hôn chính là số trời định, ta đã già rồi, chỉ mong có thể thấy Bệ hạ cùng Hoàng hậu cầm sắt hoà minh, long phượng trình tường.” Tư thế của Bình quận vương trông hơi run rẩy nhưng giọng nói vẫn oang oang vang vọng: “Cô nương Tư Mã gia tài đức vẹn toàn, xuất thân cao quý, rất xứng với phượng vị.”

Ông ấy là người có tuổi tác cao nhất trong hoàng thất, lại có mối quan hệ khá thân thiết với các quận vương, sau khi nhắc đến chuyện cưới hỏi với Tấn Uông, mặc dù không thích xen vào chuyện của người khác, việc này cũng không thể xem là quá phận.

Chẳng qua hành vi này của hắn tuy không tính là vượt quá phận, nhưng không có nghĩa là trong lòng Tấn Uông vui vẻ. Chuyện nhân duyên trên đời này, từ trước đến nay xem trọng người tình ta nguyện, không có đạo lý ép trâu đi tìm cọc.

Tấn Uông hiểu rõ, hiện tại những người này đang khoa tay múa chân với mình, bất quá là vì cảm thấy hắn vẫn còn trẻ tuổi vẫn chưa hiểu chuyện, có thể gây khó dễ, bọn họ ai cũng âm thầm mưu cầu lợi ích cho riêng mình.

Bình quận vương hiến kế cho Tư Mã gia, chẳng bởi vì Bình quận vương Thế tử phi cũng là cô nương nhà Tư Mã gia đó sao?

“Quan tâm lo lắng của thúc tở, trong lòng trầm hiểu rõ, chỉ là hôn nhân đại sự, không phải cầu là được.” Tấn Uông hơi nhếch khoé môi, bộ dáng quân vương nhân ái: “Chuyện giáo dưỡng lễ nghi của Tư Mã gia tất nhiên không thể xoi mói, chỉ là...”

Hắn hơi ngập ngừng trong giây lát, ánh mắt đưa về phía Khang quận vương: “Những nữ nhi nhà thế gia khác trong kinh thành này chẳng có ai

đáng để đề cập đến sao?”

Từ trước đến nay Khang quận vương đều là người không thích đắc tội người khác, hôm nay Bình quận vương lôi hấn đến đây, chẳng qua chỉ là muốn thêm người thêm miệng mà thôi.

Khi bọn họ còn nhỏ chẳng được sủng ái, sau khi phụ hoàng lâm bệnh qua đời vẫn còn là hoàng tử đầu trần, trên người chẳng có lấy tước vị nào. Sau đó hoàng huynh kế vị, may mắn nhớ đến họ, ban cho bọn họ chức quận vương, tuy rằng phong lĩnh thực ấp tám trăm hộ nhưng không có đất phong, ở hoàng thất cũng chỉ được xem là một trong những tiểu quận vương nhân nhả không có thực quyền mà thôi.

Hiện tại Tấn Uởng kế vị, địa vị của bọn họ tuy rằng không cao nhưng xét về bối phận, hơn nữa ỷ vào tiểu Hoàng đế căn cơ bất ổn, liền muốn bày ra cái phân trường bối trong tộc phổ, mượn cơ hội lôi kéo đám thế gia, mưu cầu chút lợi ích cho con cháu nhà mình.

Bọn họ dần dần qua hơn nửa đời người, đầu óc tuy không được xét vào dạng thông minh vẫn không hồ đồ đến mức chẳng biết gì, nghe Hoàng thượng hỏi đến mức này, trong lòng cũng hiểu được Hoàng thượng không hài lòng Tư Mã gia.

Bọn họ có thể nói như thế nào? Nói cô nương Tư Mã gia giỏi nhất, những người khác đều không so sánh được sao?

Những năm gần đây, có vài thế gia chuyển đến sống trong hoàng thành, đều là các danh môn vọng tộc từ các nơi đổ về. Dù bọn họ thực sự cảm thấy cô nương Tư Mã gia xuất chúng, cũng không dám nói không ai bằng được.

“Bệ hạ nói quá lời, thế gia dạy dỗ các quý nữ đều rất tốt.” Khang quận vương thấy tình thế không ổn, vội vàng đứng ra hoà giải: “Bình quận vương chỉ nhất thời nóng ruột, lo lắng hôn sự của bệ hạ mới vội vã buông lời nóng vội như vậy.”

“Cho dù hai vị thúc phụ lo lắng hôn sự của con trai ai gia cũng nên thương nghị cùng ai gia, sao lại đến đây ép hỏi con trai ai gia chứ?”

Hai vị lão quận vương đồng loạt quay đầu lại, thấy Chu Thái hậu mặc cửu phượng bào uốn lượn bước đến, nét mặt không giận tự uy, khí thế không nói ra được.

Hai người thềm đánh trống trong bụng, bọn họ dù là trưởng bối lại là đàn ông, có nhiều chuyện có thể nói trước mặt Hoàng thượng nhưng đối mặt với đứa cháu đang ngồi trên cương vị Thái hậu này lại có nhiều kiêng kỵ. Mặc dù có chút khó chịu với thái độ chẳng khác nào người đi gây sự của Chu Thái hậu, hai người cũng biết thân phận, quay sang hành lễ với Thái hậu.

Ở trong hoàng thất, từ trước đến nay đều bàn tôn ti trước tiên, sau đó mới luận đến bối phận.

Thái hậu đứng nghiêm trang sau đó hoàn lễ văn bối với hai người họ, đỡ tay của Cố Như Cửu ngồi xuống vị trí chủ vị, thông thả lên tiếng: “Chẳng biết hai vị thúc phụ đề cử cô nương nhà ai làm hậu?”

Cố Như Cửu cũng từng nghe qua trong kinh có hai vị lão quận vương không có đất phong, một vị hành sự hoang đường, một người trước nay chẳng quan tâm việc gì, xem ra chính là hai vị này. Theo nàng, hành vi của hai người quả thực không thoả đáng cho lắm. Điều không thoả đáng nhất chính là lên lút đề cử cô nương Tư Mã gia lên Hoàng thượng mà không trình báo việc này cũng như không thương lượng với Thái hậu trước.

Là cho rằng Hoàng đế tuổi nhỏ, chỉ cần nghe họ miêu tả cô nương Tư Mã gia thế này thế nọ liền nổi lên ham muốn của đàn ông sao? Tuy con người Tấn Uồng nhìn như ôn hoà, kì thực lại rất có chủ kiến, người như vậy sẽ không thiện cận, chỉ cần là chuyện hấn đã quyết, cho dù có dùng tám con ngựa ra lôi cũng chưa chắc kéo lại được. Hai vị lão quận vương này thấy việc quản con cháu trong nhà mình dễ dàng quá, lẽ nào cho rằng Tấn Uồng cũng giống như bọn họ?

Nhận thấy Tấn Uồng đưa mắt nhìn sang phía bên này, Cố Như Cửu liền nhoẻn miệng cười với hắn, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu.

Tấn Uồng nhìn thấy động tác này của nàng, bàn tay dưới ống tay áo cũng dần dần buông ra, khoé môi thoáng chút tiếu ý.

“Thái hậu, lão phu cảm thấy quý nữ thế gia trong kinh đều rất tốt, việc này đương nhiên vẫn phải chờ ngài đích thân xem xét mới được. Hậu vị trọng yếu như vậy, ta già nua hoa mắt, lại không biết bọn tiểu bối hiện nay nghĩ thế nào, đâu có hiểu rõ mấy thứ này.” Khang quận vương là người lớn tuổi nhất lại đặc biệt gió chiều nào theo chiều nấy, đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách.

Nghe thấy hần nói vậy, Bình quận vương trừng mắt liếc hần một cái, rõ ràng vô cùng bất mãn với hành vi lập trường không kiên định này của hần: “Thái hậu, lão phu cảm thấy cô nương chi thứ ba của Tư Mã gia rất tốt.”

“Con dâu Thúc phụ chính là người Tư Mã thị, thảo nào tin nhiệm Tư Mã gia như vậy.” Thái hậu nhàn nhạt đáp lời: “Đứa con trai này của ai gia cũng là người của dòng chính Tư Mã thị, cô nương dòng chính Tư Mã gia tựa hồ đã cùng trưởng tôn của Trưởng tôn công chúa đính hôn?”

“Cô nương dòng chính đính hôn rồi, cô nương chi thứ ba cũng được.” Bình quận vương lo lắng bí lời, giọng nói càng lúc càng nhỏ đi.

Chu Thái hậu biết rõ năng lực và tính tình của bọn họ, chẳng vội cũng chẳng nóng, chỉ nói: “Hai vị thúc phụ quả thật có ý tốt, ai gia và bộ hạ ghi nhận trong lòng. Chỉ là chuyện chọn hậu cũng không phải chuyện đùa, trong lòng ai gia đã có tính toán.”

“Chẳng biết...” Ánh mắt của Bình quận vương thoáng sáng ngời, muốn xác nhận tin tức chính xác từ trong miệng Thái hậu.

“Đợi lễ mỗ quan của bộ hạ qua đi, cũng đến sinh nhật của ai gia. Từ trước đến nay ai gia đều thích những thanh niên thiếu nữ, đợi đến lúc đó, mời những công tử và cô nương thế gia này đến biệt cung Thái An dạo chơi công viên.”

Biệt cung Thái An được xây dựng ở Kinh Giao, đó là nơi rộng rãi, hoa cỏ tươi tốt, còn có khu săn bắn và suối nước nóng, là nơi giải trí tốt để những ngày để vương cảm thấy buồn chán thì đến đó chơi đùa.

Hai người nghe hiểu ý tứ của Thái hậu, cũng biết hôm nay bọn họ chọn ngày này xuất hành là không thuận lợi, đành buồn bực cáo từ rời đi.

Đợi sau khi hai người đi, Chu Thái hậu mới cười nhạo nói: “Tư Mã gia cũng tốn không ít tâm tư mới có thể giựt dây Bình quận vương qua đây thám thính.” Cũng ngại phía mẹ đẻ của Hoàng đế, bà không dám buông lời quá khó nghe nhưng quả thật rất bất mãn đối với loại hành vi này của Tư Mã gia.

Cổ Như Cửu đóng vai người ngoài cuộc cho nên chỉ cúi đầu thưởng thức hà bao thêu tinh tế đeo ở bên hông, làm như không nghe được những lời vừa rồi của Thái hậu.

“Quan hệ nhân tình của Tư Mã gia rắc rối phức tạp, lại ảnh hưởng rất lớn đối với thế cục triều đình.” Tấn Uông dừng mộ chút: “Tư Mã thị và Lý thị, không thể làm hậu.”

Chu Thái hậu nhìn Hoàng đế, gật đầu: “Việc này con hiểu rõ vậy là tốt rồi, ai gia tuổi tác đã cao, sớm nên hưởng thanh phúc.”

“Cô, bệ hạ, thần nữ nhớ đưa cháu chưa chào đời, cho nên cố ý gửi về nhà một phong thư, muốn nhờ Nhị ca mang trở về, để đại ca đọc cho đứa cháu chưa chào đời nghe.” Cố Như Cửu cảm thấy mình không thể nghe tiếp đoạn đối thoại của hai người họ, vì vậy nở nụ cười vô hại ngậy thơ lại thiện lương lên tiếng cắt ngang: “Con vừa nhìn thấy Nhị ca đi phía ngoài điện, chỉ bằng bây giờ con đi lấy ngay bây giờ nhé.”

“Biết con là cô cô tốt rồi, mau đi đi.” Thái hậu cười gật đầu đáp ứng.

“Tạ ơn cô.” Cố Như Cửu vui sướng quay sang Thái hậu hành lễ, liền xoay người đi, đi được một bước lại dừng lại, xoay người hành lễ với Tấn Uông rồi vội vã đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng nàng bước ra cửa điện, Tấn Uông nhìn không được mỉm cười, quay đầu thấy Thái hậu đang nhìn mình, mới miễn cưỡng đè nén nụ cười của mình xuống.

Thái hậu làm bộ không thấy nụ cười trên mặt hắn, chỉ nói: “Bệ hạ, việc lập hậu cứ đợi sau lễ mao quan qua đi, nhưng không được tiếp tục trì hoãn.”

“Nhi tử hiểu rõ.” Tiêu ý trên mặt Tấn Uông nhạt đi, khi hắn còn ở vương phủ thường thấy hành động của kẻ vương phi và các thiếp thị, còn có mấy muội muội điều ngoa tùy hứng, cho nên đối với mấy quý nữ thế gia kia cũng chẳng mong chờ gì.

Hiện tại hắn không muốn lập hậu, nguyên nhân lớn nhất chính là không muốn thỏa hiệp với Lý gia cùng Tư Mã gia, người của hai nhà này có thể lực phức tạp trong triều, rắc rối khó gỡ, hắn không muốn gia tăng vinh quang cho hai nhà này nữa.

Mẫu thân mất sớm khi hắn còn bé, kế thất vốn cũng vì nguyên nhân Tư Mã gia mà tỏ vẻ chăm sóc đối với hắn, sau lại thấy Tư Mã gia chẳng bao giờ quan tâm đến đứa con không có mẹ ruột như hắn, từ đó cũng dần dần chẳng đoái hoài đến. Thậm chí mưu tính thay đổi thế tử vị.

Nếu không phải tiên đế không con, hấn được triệu vào kinh thành, sau đó được Thái hậu chọn, hôm nay hấn vẫn ở Cẩm Châu như trước, với thân thể ốm yếu này chẳng biết chết vào ngày nào.

Tư Mã gia chưa từng chăm sóc hấn, hấn không oán hận nhưng cũng sẽ không khởi lòng thân cận đối với Tư Mã gia. Tất cả mọi người trong triều đình này, cái gọi là vây cánh chẳng qua chỉ là tranh đoạt quyền lợi mà thôi. Trong cái vòng tròn này, có lợi ích thì hỗ trợ lẫn nhau, đồng dạng cũng sẽ có tranh đoạt.

Hấn là đế vương, những người này đều là thần dân muốn giành lấy càng nhiều quyền thế và lợi ích từ trong tay hấn, đây chính là ưu thế lớn nhất của hấn.

“Bệ hạ.” Chu Thái hậu chậm rãi lên tiếng: “Thân là đế vương, điều quan trọng nhất chính là phải hiểu nhân tâm. Hiểu triều thần, hiểu vạn dân, cùng với hiểu chính mình.”

Tấn Ưởng khẽ run: “Nhi tử hiểu rõ.”

Chu Thái hậu thấy thần sắc hấn trấn tĩnh, đứng lên nói: “Hiểu rõ là tốt rồi.”

Chung quy là đứa con mình nhận nuôi, bà vẫn không đành lòng.

Bên ngoài Cung Càn Khôn, Cố Như Cửu quang minh chánh đại đem phong thư nhét vào trong tay Cố Tồn Cảnh, cười ha hả nói: “Nhị ca, huynh quay về nhớ bảo Đại ca đọc nhiều cho cháu của muội nghe đây.”

“Trước đây khi Phúc Thọ vẫn còn trong bụng mẹ, muội cũng thường xuyên viết thư, đứa bé vẫn còn đang trong bụng mẹ, có thể nghe hiểu được sao?” Cố Tồn Cảnh tùy tiện nhét thư vào trong vạt áo, cũng không quan tâm phong thư này có bị nhãn hay không: “Chỉ có muội mới bày trò vớ vẩn này.”

“Sao lại vớ vẩn?” Cố Như Cửu phồng má, rất đắc ý nói: “Chẳng phải sau khi Phúc Thọ được sinh ra, luôn thích hôn người di này hay sao?” Nàng quay đầu lại nhìn trong điện một chút: “Muội phải quay về rồi, nhớ để Đại ca đem thư này đọc cho cháu của muội nghe đây.” Nói xong, lại lạch bạch chạy trở về trong điện.

“Đúng là hành vi trẻ con.” Cố Tồn Cảnh oán thầm một câu, quay đầu lại liếc nhìn mấy vị đồng liêu khác, ôn quyền nói: “Chê cười rồi, chê cười rồi.”

Mấy vị đồng liêu khác chỉ cười khen Cố Như Cửu đáng yêu thiện tâm, ngược lại cũng không cảm thấy có cái gì không tốt. Tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, lại được Thái hậu yêu thương, còn bản khoản đến đưa cháu chưa ra đời, đây chính là cô nương tốt. Trong nhà có binh sĩ vừa đủ tuổi vẫn chưa đính hôn, đã bắt đầu len lén động tâm.

Hai ngày trước khi lễ mỗ quan của Hoàng đế được cử hành, một đạo thánh chỉ từ trong Tử Thần điện công bố ra. Đạo thánh chỉ này hoàn toàn không quan hệ đến triều thần nhưng lại làm cho những quan viên ở đây cảm thấy hơi vi diệu.

Bởi vì Cố gia nhị cô nương có công hầu hạ Thái hậu, từ Huyện quân ngũ phẩm tấn phong lên làm Huyện chủ tam phẩm, thực ấp ba trăm hộ lúc trước thay đổi thành bốn trăm hộ, còn được đế vương đích thân ban phong hào Trường Nhan.

Mọi người đều biết, khởi nguyên của bộ tộc Cố thị chính là Thanh Nguyên Châu. Thanh Nguyên Châu có một huyện tên là Trường Nhan, có người nói những cô gái được sinh ra ở đây luôn xinh đẹp trường thọ khác thường, Bệ hạ và Thái hậu chọn tên này làm phong hào cho nhị nữ Cố gia, có thể thấy được muốn chúc phúc cho nhị cô nương Cố gia.

Từ Huyện quân trực tiếp vượt cấp phong làm Huyện chủ, tuy không đất phong nhưng lại lấy tên huyện làm phong hào, gia tăng thực ấp, ân sủng của hoàng gia dành cho Cố nhị cô nương này, thật sự không ai sánh bằng.

Bọn họ vốn còn tưởng hoàng thất thiên vị bộ tộc Cố thị, nhưng nếu đặc biệt thiên vị Cố thị, như vậy những phong thưởng cũng nên dành cho hai vị con trai nhà họ chứ dành hết cho một vị khuê nữ đang sắp sửa tìm nhà xuất giá thì thật không ngờ được.

Bất quá hoàng thất ân trọng với Cố gia cô nương như thế là có ý gì? Chẳng lẽ là có ý định lập con gái Cố thị làm hậu?

Nhưng điều này cũng không đúng, nếu như muốn lập hậu, hà tất còn phí hết tâm tư tấn phong tước vị cho nàng, đây không phải là làm điều thừa, vẽ rắn thêm chân sao?

Hơn nữa nhìn loại thái độ Cố gia nuông chiều cô con gái này, cũng không giống như là giáo dưỡng hoàng hậu tương lai. Có ai không biết Cố gia vô cùng cưng chiều đứa con gái út này, so với con trai chỉ có hơn chứ không kém.

Chu Thái hậu sẽ chọn một cô nương ngây thơ không biết gì làm Hoàng hậu?

Thế gia tân quý càng nghĩ càng không tìm được đáp án, cuối cùng chỉ có thể bùi ngùi nhớ lại những lời đoán tướng quá chuẩn xác của chân nhân Xuất Vân, mệnh cách của vị cô nương Cố gia này quá tốt.

Kỳ thực không chỉ mỗi người bên ngoài, ngay cả người Cố gia đều có chút không ngờ, ai nấy đều bất ngờ trước lần phong thưởng này của hoàng thất. Đạo thánh chỉ này là do người trong tử thần điện trực tiếp công bố đến cung Khang Tuyền Tây Phối điện, ngay cả thượng thư lệnh Cố Trường Linh cũng chẳng hay biết gì, cho nên khi tin này truyền đến tai của hắn thì về mặt của ông cũng không thể bình tĩnh được so với những người khác.

“Bệ hạ làm vậy là có ý gì đây?” Dương thị cau mày, nhìn Cố Trường Linh cùng hai đứa con trai.

Cố Trường Linh chậm rãi lắc đầu, lúc này đây, ông cũng không đoán ra được tâm tư của Hoàng thượng.

“Tồn Cảnh, con luôn ở bên cạnh bệ hạ, việc này... Con cũng không biết sao?” Cố Trường Linh quay đầu nhìn đứa con trai thứ hai của mình.

Cố Tồn Cảnh lắc đầu: “Từ trước đến nay Bệ hạ đều hỉ nộ không hiện, trước khi thánh chỉ được ban ra, con chẳng nghe nói đến dù chỉ nửa chữ.”

Nghe vậy Cố Trường Linh nhíu nhíu mày, hồi lâu mới nói: “Ngày mai ta tiến cung tạ ân với bệ hạ.”

Chương 33

Trong Tử Thần điện, Cố Trường Linh đã dạy Tấn Uông xong bài khóa ngày hôm nay, sau đó trịnh trọng cúi người tạ ân với Tấn Uông.

“Tiên sinh không cần như vậy.” Tấn Uông đi về phía trước, đưa tay nâng dậy Cố Trường Linh đang thi lễ lên, sau đó nói: “Đây chẳng qua là một phần tâm ý của trẫm đối với sư muội mà thôi, anh cả thương yêu muội muội, nói gì đến chuyện tạ ơn?”

Cố Trường Linh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng đế, hơi ngây người một lát mới nói: “Bệ hạ lo lắng cho tiểu nữ như vậy, sao có thể nghĩ đây là điều đương nhiên?”

Tấn Uông nghe vậy cười cười, nói với Cố Trường Linh: “Tiên sinh quá lo lắng rồi.”

Cho dù Cố Trường Linh có tài ăn nói thế nào đi nữa cũng không biết phải tiếp lời thế nào cho phải. Tiếp tục tạ ân cũng không ổn, thế nhưng không tạ ân, lại còn lễ quân thần thì sao?

“Bệ hạ, Trường Nhan huyện chủ yết kiến.” Một tiểu thái giám tiến vào, cắt lời của hai người họ.

“Mau mời Huyện chủ vào đi.” Tấn Uông đưa chân về phía trước một bước, quay đầu thấy Cố Trường Linh vẫn còn đang hành lễ, chân giơ lên đành phải thu lại: “Sư muội rất quan tâm chăm sóc mẫu hậu, mẫu hậu lại coi nàng như con gái ruột mình, một chức Huyện chủ thì có là gì đâu.”

Cố Trường Linh lẳng lặng cúi đầu nghĩ thâm. Cũng không phải con gái ruột mà, hoàng gia các người làm như vậy, quả thực khiến cho người Cố gia chúng ta trở tay không kịp đây.

“Bệ hạ.” Cố Như Cửu vào điện, đầu tiên hành lễ với Tấn Uông, sau đó mới dịu dàng cúi đầu với Cố Trường Linh, miệng mở nụ cười rõ tươi.

“Sư muội đến đây có chuyện gì?” Tấn Uông ngồi xuống ghế chủ tọa, sau đó ban thưởng ghế ngồi cho Cố Trường Linh và Cố Như Cửu: “Có phải cung nhân hầu hạ không được thỏa đáng?”

“Cung thị đối đãi hết sức tận tâm, hôm nay thần nữ tiến đến là muốn tạ ân với Bệ hạ nói.” Nàng đứng lên, lại lần nữa hành lễ với Tấn Ưởng: “Thần nữ vô tài vô đức, may mắn được phong chức vị Huyện chủ, thực sự vạn phần sợ hãi.”

“Ta ban tước vị cho sư muội như vậy, chỉ mong muốn điều tốt đến với sư muội mà thôi.” Tấn Ưởng vội hỏi: “Nếu làm vậy khiến sư muội sợ hãi, ngược lại là sai lầm của ta, muội chớ nên nghĩ như vậy, bản ý của ta không phải như thế đâu.”

Một người thật tình hay giả ý, ngôn ngữ có thể gạt người, nhưng ánh mắt tuyệt đối không thể che giấu được.

Cố Như Cửu nhìn thẳng vào mắt đối phương, đột nhiên sững sốt. Mấy năm qua, tuy nàng thường gặp được Tấn Ưởng ở cung Khang Tuyên, Tấn Ưởng cũng chưa từng bày ra cái giá của bậc đế vương trước mặt của nàng, trái lại càng giống một thiếu niên nhã nhặn. Nàng chỉ cho rằng đối phương vì lễ giáo và đó cũng là bản tính của hắn, cũng không cảm thấy Tấn Ưởng có bao nhiêu tình huynh đệ thật sự đối với nàng.

Nhưng bây giờ nhìn thấy ánh mắt đối phương, nàng cảm thấy có chút xấu hổ, xấu hổ vì mình dựa vào cái gọi là kiến thức và lí trí, luôn cho rằng ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ chốt, xem chân tình của người khác thành khách sáo câu nệ, xem sự quan tâm của người khác thành lễ giáo, khuôn phép.

Nàng luôn luôn tỉnh táo lấy góc độ của người ngoài cuộc để bình phán hắn có phải Hoàng đế tốt hay không, đo lường dụng ý trong mỗi tiếng nói cử động của hắn, chẳng bao giờ thực sự xem hắn như một bằng hữu thân cận hay một người huynh trưởng.

“Không, tuy rằng muội vô cùng kính hoàng, nhưng cũng có chút vui vẻ, cảm ơn Bệ hạ.” Cố Như Cửu cong môi cười thật tươi, đáy mắt cũng mang theo tiểu ý: “Chỉ là đột nhiên biến thành Huyện chủ, không kịp thích ứng.”

Hơn nữa sau này hắn sẽ trở thành một vị đế vương lưu trong sử sách cùng rất nhiều bậc đế vương khác, chỉ ít trong khoảng khắc tuổi trẻ này, đối phương đã từng thật tình đối đãi với mình, như vậy nàng cũng không đem tâm chân tình thiệt ý này là chuyện đương nhiên.

“Dần dần sẽ quen thôi, năm đó ta mới được đưa vào cung, cũng không thích ứng ngay được.” Tấn Uồng thấy Cố Như Cửu không mất hứng trước quyết định của mình, vẻ khấn trương trong lòng không biết biến mất tăm hơi từ lúc nào: “Ngày sau là lễ mỗ quan của ta, muội nhớ đến đấy.”

Sư muội này của hần cái gì cũng tốt, chỉ có thói quen thích ngủ nướng, hần lo lắng đến hôm đó, lễ mỗ quan đã được cử hành mà sư muội vẫn chưa rời giường.

“Làm sao sư muội lại không đến tham dự lễ mỗ quan của sư huynh cho được?” Cố Như Cửu nhẹ cười ra tiếng: “Xin Bệ hạ yên tâm, muội nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Tấn Uồng nghe nàng nói như vậy, cùng liên tục gật đầu, quay sang cầm lấy hộp Bạch Hiên đang cầm, bước lại gần Cố Như Cửu: “Nghe Tồn Cảnh nói muội thích mấy món đồ chơi dân gian nho nhỏ, vì thế đã cho người kiếm vài thứ, muội cầm về chơi nhé.”

“Tạ ơn Bệ hạ.” Cố Như Cửu cười híp mắt nhận hộp, thuận thế kéo vào trong lòng, sau đó quay sang nhìn thoáng qua Cố Trường Linh đang đứng ngây như tượng bên cạnh: “Muội không quấy rầy cha và bệ hạ nữa, muội xin phép lui xuống trước.” Nói xong, kéo váy chạy khỏi Tử Thần điện.

“Khụ...” Cố Trường Linh ho một tiếng: “Bệ hạ, tiểu nữ bị thần làm hư, thật sự là...”

“Sư muội như vậy rất thú vị.” Tấn Uồng cười đi đến bên bàn sách. “Được rồi, cổ ngữ có câu, đương nhân bất nhượng vu sư (trong lúc thi hành nhân nghĩa, huynh trưởng cũng bắt tất nhân nhượng). Nhưng trong cổ ngữ cũng nói: là học trò thì phải biết tôn sư trọng đạo, vậy phải giải thích thế nào cho thỏa đáng?”

“Trong năm đạo lý làm người thiên – địa – quân – thân – sư, hai chữ nhân nghĩa lớn nhất trong trời đất thuộc về quân, tiếp đó người thân, sau đó mới là sư trưởng.” Cố Trường Linh hơi trầm ngâm nói: “Bệ hạ chính là quân vương của đất trời, tất nhiên lớn hơn sư (thầy dạy).”

“Tiên sinh cũng biết, hai bộ tộc Tư Mã và Lý thị là mối lo trong lòng trẫm?”

Cố Trường Linh trầm mặc chốc lát, đi tới trong điện, vén bào quỳ xuống: “Mặc dù vi thần tài học bình thường, chỉ mong làm lưỡi kiếm của quân

vương.”

“Tiên sinh xin hãy đứng lên.” Tấn Uởng bước lên nâng Cổ Trường Linh dậy: “Tiên sinh với trẫm, chẳng phải là lưỡi kiếm mà là ngọn đèn soi sáng đường cho trẫm. Có tiên sinh tương trợ, đó là may mắn của trẫm.”

Cổ Trường Linh nhìn vị đế vương trẻ tuổi trước mắt, nói rành rọt từng chữ: “Cũng là may mắn của thần.”

Hai ngày sau, trời mới lộ chút ánh sáng, Cổ Như Cửu đã bắt đầu đứng dậy rửa mặt chải đầu, thay bộ cung trang hôm qua Thái hậu sai người đem đến cho nàng.

“Tiểu thư, canh giờ sắp tới.” Thu La khom lưng giúp Cổ Như Cửu chỉnh sửa lại làn váy, khom người lui ra phía sau vài bước: “Xa giá đã đứng đợi ở bên ngoài.”

Cổ Như Cửu liếc nhìn mình trong kính, xác định mọi thứ đều ổn thỏa, mới gật đầu nói: “Đi thôi.”

Lễ mào quan của Tấn Uởng được cử hành ở Chiêu Dương điện, nhưng trước đó, hấn phải đi tế bái tổ tiên trước, sau đó mới bắt đầu làm lễ đội mũ. Nàng là nữ quyến, không thể đi theo xem nghi thức này, nàng chỉ cần làm một trong số người đứng xem ở Chiêu Dương điện là được.

Nàng thật không ngờ Tấn Uởng lại tấn phong nàng làm Tam phẩm Huyện chủ, với thân phận như vậy xuất hiện ở trên điện Chiêu Dương, coi như là quang minh chính đại.

Cung Khang Tuyền cách Chiêu Dương điện không xa lắm, Cổ Như Cửu lắng nghe thanh âm bánh xe lăn trên con đường lát đá, trong lòng chẳng hiểu sao lại thấy buồn ngủi, hóa ra chớp mắt đã ba năm trôi qua, trước đây tiểu Hoàng đế chẳng được mọi người chú ý đến, cuối cùng cũng đứng vững trên con đường đế vương.

Trên điện Chiêu Dương vang vọng tiếng nhạc, khi nàng bước xuống xe ngựa, nhìn thấy hai hàng thủ vệ đứng thẳng tắp bên ngoài điện, nam nữ được phân ra đứng ở hai bên.

“Trường Nhan huyện chủ, mời đi hướng bên này.” Một vị tiểu quan thuộc lễ bộ đi tới, sau khi hành lễ với nàng, liền dẫn đường đưa nàng đi vào trong.

“Làm phiền.” Cố Như Cửu quay sang nói cảm ơn với người này, sau đó nhìn thoáng qua bọn nha hoàn sau lưng, đơn độc bước lên cầu thang bạch ngọc.

Làn váy cung trang bay lất phất trên bậc thang, giống như dòng nước chảy ngang qua. Lòng Cố Như Cửu cũng như làn nước bị cơn gió khuấy động, tạo nên những gợn sóng lăn tăn.

Khi đặt chân lên bậc thang cao nhất, nàng quay đầu lại liếc nhìn phía sau, người đứng bên dưới thu nhỏ lại đến mức không thấy rõ diện mạo, giống như trở thành cách biệt hai thế giới.

Thu hồi ánh mắt, Cố Như Cửu quay lại nhìn đám nữ quyền đứng đầy bên trong, sau đó nhấc váy đi về phía Dương thị đang đứng.

Thân phận của Dương thị chính là Quận phu nhân, đứng ở phía dưới phu quân của mình. Nữ quyền ở đây ngoại trừ người trong hoàng thất ra, Dương thị đã được coi như người có chức vị cao.

Đứng bên trái Dương thị chính là thái thái Ngô thị Lý gia, Cố Như Cửu tiến lên hành lễ với Dương thị xong lại quay sang hành lễ với các phu nhân xung quanh, mới đi đến chỗ đứng của mình.

Dương thị thấy sắc mặt con gái hồng hào, tinh thần sáng sủa, cũng yên lòng.

“Nhìn tiểu thư nhà Cố thái thái quả nhiên có phúc khí.” Đứng bên phải Dương thị chính là thái thái của Trương hữu tướng, phu quân của bà ta tuy xuất thân từ hàn môn, thế nhưng phẩm cấp trong triều lại tương đối cao, vị trí đứng cũng gần phía trước.

Bất quá các phu nhân xung quanh lại chẳng mấy thân thiết với bà, hành vi của người trong thế gia quá mức khéo léo, Trương thái cũng không cảm nhận được rõ ràng bản thân đang bị bọn họ bài xích.

“Cảm ơn, chỉ là đứa bé bình thường, có phúc khí gì đáng để nói đến.” Dương thị cười nhạt, biểu thị vô cùng bất mãn với chuyện Trương thái thái lôi con gái mình ra bàn tán trước mặt mọi người.

“Cũng không thể nói như vậy, ngay cả chân nhân Xuất Vân cũng lên tiếng khen ngợi, có thể sai được sao.” Vị Trương thái thái này tính tình quá

thẳng thắn, thấy sắc mặt Cố Như Cửu trắng nõn, dáng vẻ đi đứng đều đẹp hơn khuê nữ nhà mình, không nhịn được nảy sinh vài ý nghĩ,

Nhà mình tuy rằng không tính là thế gia nhưng phu quân cũng là hữu tướng trong triều, ấu tử của nàng lại vào triều làm quan, nếu có thể đem cầu cưới được vị Huyện chủ có phúc khí này vào trong nhà họ...

“Hoàng thượng giá lâm!”

Trương thái thái vẫn còn đang thầm tính toán trong bụng, đột nhiên nghe thấy thanh âm tuyên cáo của thái giám mới hoàn hồn. Bà mong ngóng ngược cổ sang nhìn, thấy dưới bậc thềm ngọc, tiểu thiếu niên mặc cẩm bào đen huyền đội văn mào đỏ đang bước từng bước lên bậc tam cấp, mỗi một bước đều vô cùng vững vàng, phảng phất như dưới chân hắn giẫm lên chẳng phải thềm ngọc mà là cả thiên hạ.

Trương thái thái nhận ra vị thiếu niên này, chính là đứa con được Thái hậu dẫn đến làm con thừa tự của Hoàng đế mấy năm trước.

Hoàng đế tiến vào bên trong điện, đầu tiên là đọc một bài văn dài, Trương thái thái không hiểu nội dung nói cái gì, cũng chẳng biết ý tứ bên trong ra sao, chỉ thấy giọng của vị Hoàng đế này rất tốt, mấy đứa con nhà mình không ai sánh bằng.

Tiếp theo chính là lễ đội mũ. Mấy chữ được viết ngoằn ngoèo như nước chảy, nhìn hoa mắt chóng mặt, Trương thái thái nhìn liền thấy hơi choáng váng đầu, sau đó lại thấy mấy chữ thân quân này còn thấy dễ nghe hơn, nghĩ như vậy, lại cảm thấy đáng tiếc, tên chữ của Hoàng đế có hay đến đâu đi nữa cũng chẳng ai gọi đến.

Lại nhìn sang Cố Trường Linh đứng bên cạnh luôn miệng tán dương, lòng Trương thái thái có chút bất mãn. Có sao đâu là đế sư, mà Cố Trường Linh có thể đứng đây thao thao bất tuyệt mà phu quân nhà nàng chỉ có thể đứng một bên xem lễ?

Mặc kệ trong lòng Trương thái thái có bất mãn thế nào, trên mặt những người khác đều rất vui vẻ. Cố Như Cửu đứng trong đám người nhìn đế vương đầu đội mũ miện, thân mặc y phục Cửu Long màu đen tuyền, trong lòng cũng có chút kích động.

Cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng cảm thấy ngay khi Tấn Ưởng xoay người sang nhìn mọi người thì hình như có đưa

mắt nhìn thoáng qua chỗ của nàng.

Lễ mào quan của đế vương quả thật như giày vò người ta. Chờ lễ lớn kết thúc, chân của Cố Như Cửu đã muôn tê rần, nàng cố cất bước đi theo sau Dương thị, leo lên mã xa đi về cung Khang Tuyên.

Trở lại Tây Phối điện, sau khi thay đổi bộ cung trang, Cố Như Cửu đi tới chủ điện, Chu Thái hậu và Tấn Uông đều ở đây. Nhìn thấy nàng qua đây, Tấn Uông cười lên tiếng trước: “Sur muội.”

Cố Như Cửu cũng quay sang cười với hấn, thấy sắc mặt hấn hơi tái, lúc quỳ gối hành lễ với Chu Thái hậu cũng tiện nói: “Sắc mặt sư huynh có chút không tốt, mệt nhọc lắm sao?”

“Ta không sao.” Tấn Uông khẽ ho khan một cái, chén trà đang cầm trên tay cũng khẽ run lên: “Sur muội không cần lo lắng.”

“Ta biết con hiếu thuận, chỉ là hôm nay con đã mệt mỗi một ngày rồi, hay là sớm về nghỉ ngơi đi.” Chu Thái hậu thấy thế vội nói: “Bạch Hiền, đỡ Bệ hạ hồi cung.”

Cố Như Cửu gật đầu nói hùa theo: “Bệ hạ, cô nói đúng, Bệ hạ mau hồi cung nghỉ ngơi trước đi.” Nàng cũng mặc kệ lễ nghi, đưa tay đoạt lấy chén trà trong tay Tấn Uông: “Ở đây còn có muội cơ mà.”

“Vậy làm phiền sư muội.” Tấn Uông thấp giọng đáp, quay sang mỉm cười với Cố Như Cửu, sau đó được Bạch Hiền đỡ đứng lên.

Chu Thái hậu nhìn không được, lên tiếng nói: “Cửu Cửu, con đỡ biểu ca về đi.”

Biểu ca? Cố Như Cửu sững sốt một chút, sau đó đi theo ra ngoài.

Thấy Cố Như Cửu đi theo ra ngoài, bước chân của Tấn Uông hơi chậm lại, đợi Cố Như Cửu đuổi kịp tới nơi liền nói: “Sur muội hôm nay đứng hơn nửa ngày, cũng mệt mỗi.”

Cố Như Cửu lắc đầu: “Muội vẫn ổn, bệ hạ đừng lo lắng cho muội.” Nàng thấy vẻ mệt mỗi trên mặt Tấn Uông, lại lo lắng nói: “Bệ hạ, muội nghe nói uống chút trà sữa hạnh nhân trước khi ngủ nửa canh giờ sẽ ngủ ngon hơn, huynh thử uống xem.”

Bạch Hiền nghe vậy thầm thở dài trong lòng, cả ngày bệ hạ đều học nhiều như vậy, sao có thời gian mà ngủ chứ.

“Tốt.” Tấn Uông cười gật đầu.

Cố Như Cửu đưa mắt nhìn hần bước lên ngựa liền, nhin không được lại lên tiếng lần nữa: “Bệ hạ, chính sự mỗi ngày đều có, thế nhưng ngài chỉ có một, hãy nghĩ cho mình trước, cũng là vì Thái hậu mà chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Tay Tấn Uông đang vén rèm hơi khựng lại, quay đầu lại nhìn thiếu nữ đang đứng cạnh ngựa liền, lại lần nữa cười nói một chữ tốt.

Cố Như Cửu tiến lên một bước, xòe bàn tay ra nói: “Thần nữ chúc mừng bệ hạ đã qua lễ đội mũ.”

Trong lòng bàn tay nàng là một hà bao thêu một chữ phúc, một chữ thọ.

Mùng ba tháng ba hàng năm là lễ nữ nhi ở Đại Phong, mỗi khi đến ngày lễ này, cô nương chưa lấy chồng sẽ thêu một hà bao thêu chữ phúc và chữ thọ để tặng cho cha mẹ huynh tẩu trong nhà, mong ước các bậc trưởng bối trong nhà được phúc thọ an khang.

Hiện tại đã qua mùng ba tháng ba từ lâu nhưng hà bao chữ phúc này cũng mang ý nghĩa như thế.

Tấn Uông nhìn đường chỉ thêu trên hà bao đang uốn lượn trong giá, chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay lạnh lẽo khẽ chạm vào lòng bàn tay ấm mềm, hơi ấm này dường như truyền đến làm ấm cõi lòng hần.

Đây là hần lần đầu tiên nhận được hà bao phúc thọ nên mờ mịt không biết phải đáp lại thế nào.

Cái hà bao này tuy thêu không được đẹp, bên hông còn lộ ra vài sợi chỉ lác, Tấn Uông cầm hà bao lên ngắm nhìn lại nắm chặt trong lòng bàn tay.

Hần đứng trên xe ngựa cúi người xuống, nhìn thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh khẽ nói: “Cám ơn.”

Chương 34

“Bệ hạ, trà sữa hạnh nhân đây.” Bạch Hiền tay bung khay, trên tay là chén trà sữa hạnh nhân còn đang bốc khói nghi ngút.

Tấn Uông bung chén trà sữa lên uống một ngụm, mùi vị cũng không tệ lắm, hương vị hạnh nhân nhàn nhạt xua tan mùi tanh của sữa, còn có vị ngọt đọng lại nơi cuống họng.

Uống một hơi cạn sạch chén trà sữa, Tấn Uông cầm ly nước do cung nữ đưa tới, súc sạch miệng, sau đó dùng khăn tay chùi miệng nói: “Trà sữa của Trường Nhan huyện chủ dùng cũng là loại này sao?”

“Đúng vậy, bệ hạ.” Bạch Hiền đem chén không đưa cho thái giám sau lưng, sau đó nhỏ giọng nói: “Canh giờ không còn sớm, người xem...”

Tuy rằng trong đầu Tấn Uông vẫn còn nhớ đến vài bản tấu chương chưa đọc, thế nhưng nghĩ đến ánh mắt lo lắng ân cần mới vừa rồi của mẫu hậu cùng sư muội, hắn suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Đem mấy quyển du hí mấy ngày trước đây trẫm xem qua đưa đến đây, trẫm bỗng thấy buồn ngủ rồi.”

Bạch Hiền yên lòng, tìm sách mang đến cho Tấn Uông, lại an tĩnh đứng ở một bên.

Liếc mắt đọc chưa đến nửa canh giờ, Tấn Uông để sách xuống, nói với Bạch Hiền: “Gọi người tiến đến hầu hạ.”

Bạch Hiền nhẹ nhàng vỗ tay, lập tức có cung nữ thái giám đi đến, hầu hạ Tấn Uông rửa mặt và chỉnh lý giường chiếu.

Cẩn thận gỡ xuống mào ngọc trên tóc của Tấn Uông, nhẹ nhàng bỏ vào trong hộp, Bạch Hiền mơ hồ cảm thấy, chỉ sợ bắt đầu từ hôm nay, thiên hạ này sẽ có thay đổi lớn.

“Bạch Hiền, người nói quý nữ nhà ai có thể đảm nhiệm ngôi vị hoàng hậu?” Tấn Uông giang hai cánh tay, nhìn thấy tay cung nữ đang giải trừ thất lưng cho hắn khẽ run lên.

Tay Bạch Hiền đang cầm cái hộp cũng khựng lại, thậm chí phía sau còn toát mồ hôi lạnh: “Bệ hạ, nô tỳ là người thấp hèn, nào có cơ hội nhìn thấy

phương nhan của các quý nữ thế gia.”

“Phải không?” Tấn Ưởng đi tới chiếc ghế trước mặt, ngồi xuống, giơ chân để cung nhân cỡi vớ cho hắn, sau đó đặt chân vào trong chậu nước ấm, dòng nước ấm áp ôm lấy chân của hắn, vẻ mặt hắn hơi hòa hoãn hơn: “Nghe nói hai ngày trước người của Tư Mã gia đi tìm người?”

“Bệ hạ!” Sắc mặt Bạch Hiền trắng bệch, một tiếng bịch vang lên, Bạch Hiền quỳ gối trước mặt Tấn Ưởng: “Nô tỳ có tội, thế nhưng nô tỳ tuyệt đối chưa từng tiết lộ một chút tin tức nào cho người của Tư Mã gia.”

Tấn Ưởng nhìn hắn không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn mu bàn chân của mình.

Trời đêm mùa xuân vẫn mang theo hơi lạnh nhưng trên trán Bạch Hiền lại toát ra một tầng mồ hôi hột. Trán hắn chạm đất, lắng nghe tiếng nước nhưng không dám mở miệng, bờ vai run rẩy, hy vọng Hoàng thượng có thể nể tình nhiều năm hầu hạ mà tha thứ cho hắn lúc này.

Rửa chân xong, cung nữ cầm vải bông tốt nhất lau khô những giọt nước còn đọng trên chân hắn, quỳ trên mặt đất giúp hắn mang vào một đôi giày vải mềm mại khác.

Tấn Ưởng đứng lên, đi tới trước mặt Bạch Hiền, trầm mặc nhìn hắn không nói gì.

Bạch Hiền khắp người run rẩy, đợi một hồi lâu nhưng chẳng thấy Bệ hạ nói câu nào mà xoay người đi vào trong nội thất.

“Bệ hạ, bệ hạ.” Hắn lê chân tiến lên phía trước mấy bước, lại bị sa trường rơi xuống ngay trước mặt, không thể làm gì khác hơn là đập đầu bình bình với người đang đứng bên trong nội trướng.

“Bệ hạ, nô tỳ luôn trung thành với ngài, tuyệt không dám có nhị tâm, xin Bệ hạ minh giám.” Chỉ vài cái, trán đã đổ máu nhưng hắn cũng không dám lau cũng không dám giảm bớt lực.

“Người lui ra đi.” Giọng nói bình thản của Bệ hạ bên trong sa trường truyền ra: “Tối nay để Hà Minh hầu hạ.”

Bạch Hiền đau khổ trong lòng, cũng không dám nói nhiều lời, chỉ cung kính đập đầu một cái: “Nô tài... xin cáo lui.”

Đi ra khỏi Tử Thần điện, vừa vặn thấy Hà Minh đi vào trong, tầm mắt hai người chạm nhau, vẻ mặt Bạch Hiền bình thản đứng im ở đấy.

“Bạch công công cực khổ.” Hà Minh ngoài cười nhưng trong không cười chấp tay với hắn, sau đó mới tiếp tục đi vào.

Nhìn bóng lưng của hắn, Bạch Hiền chửi nhỏ một câu: “Tiểu nhân chó đăc chí!” Vả lại nhìn hắn có thể ngông cuồng đến lúc nào.

Không biết bởi vì ngày hôm nay quá mệt mỏi, hay do tác dụng của trà sữa hạnh nhân, Tấn Uổng đã ngủ một đêm ngon lành, thiếu chút nữa còn lỡ canh giờ thiết triều sớm.

Bước lên ngự Cửu Long, ngồi xuống, Tấn Uổng nhìn văn võ bá quan đồng loạt hành lễ với mình, giơ tay lên một cái.

Hà Minh đứng sau lưng hắn cao giọng hô to: “Khởi giá!”

Thái hậu ngồi ở vị trí kim phượng, bỗng đứng lên nói: “Hôm nay văn võ bá quan đều có mặt đông đủ ở đây, ai gia có việc cần tuyên bố với mọi người.”

Văn võ bá quan đồng loạt nhìn sang Thái hậu, trong lòng đều đoán già đoán non.

Quả nhiên ngoài dự liệu của mọi người, Thái hậu vẫn còn muốn chấp chính cùng bệ hạ, còn tưởng bà sẽ tuyên bố trước triều rằng mọi việc lớn nhỏ trong triều đều do Hoàng đế làm chủ, bà sẽ không nhúng tay vào việc triều chính.

Không ít trung thần lương tướng vốn còn lo lắng Thái hậu sẽ nảy sinh tranh chấp quyền lợi với ấu đế, thậm chí trong đáy lòng không ít người đã âm thầm chuẩn bị nhiều tình huống có thể xảy ra, nhằm tránh tranh chấp giữa hai người sẽ liên lụy quá nhiều đến bách tính. Nào biết họ tưởng tượng ra rất nhiều tình huống thế nhưng lại không ngờ rằng Thái hậu lại có thể dễ dàng buông tay.

Đây cũng không phải ngoài miệng nói ủy quyền giao quyền, trong thâm tâm vẫn nắm chặt quyền thao túng triều chính mà là chân chính buông tay. Bởi vì ngay cả hô phù để điều động đại quân trung ương, Thái hậu cũng giao cho Hoàng đế, tư thế tiêu sái không nói ra được, phảng phất như đó chẳng phải hô phù mà là một khối đá xấu xí.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, Thái hậu nguyện ý giao quyền như vậy đã khiến hầu hết thần tử đều thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc cung tiền Thái hậu, gặp người cúi đầu hô to, vô cùng khuất phục, nếu việc này rơi xuống người bọn họ, chưa chắc có thể hào niệm làm được như Thái hậu.

Lý Quang Cát nhìn đế vương trẻ tuổi ngồi trên long ngự, nụ cười trên mặt cực kỳ miễn cưỡng.

Đợi sau khi buổi triều kết thúc, hắc nữu gọi Cố Trường Linh đang chuẩn bị đi về: “Cố đại nhân, xin dừng bước.”

“Lý tướng.” Cố Trường Linh dừng bước lại, cười hòa nhã chấp tay thi lễ với Lý Quang Cát.

Lý Quang Cát đáp lễ, sau đó cười nói: “Hôm nay vừa vận đẹp trời, nếu được cùng quay về với Cố đại nhân nho nhã lịch sự thế này, cũng coi là việc tao nhã, chẳng biết Cố đại nhân có để ý chăng?”

“Mời Lý tướng.” Cố Trường Linh cười khoát tay nói: “Ta chẳng qua chỉ là một kẻ tục tũn, không dám nhận hai chữ nho nhã, Lý tướng quá khen rồi.”

“Cố đại nhân quá mức khiêm nhường.” Lý Quang Cát cười sòng vai bước đi cùng Cố Trường Linh, trọng tâm câu chuyện được xoay chuyển không ngừng, rốt cục vẫn nói đến chuyện lập hậu.

“Lý tướng, quân chủ là quân chủ, chính là người đứng đầu của chúng quân, tại hạ tuy may mắn giảng dạy bài vở cho Bệ hạ, thế nhưng việc này, sao tại hạ có thể tham dự vào?”

“Ta một lòng trung thành với quân vương, chuyện lập hậu chính là đại sự của một quốc gia, cũng nên đóng góp một đôi lời, bệ hạ nhân đức độ lượng cũng sẽ không bắt nạt với chúng ta.” Lý Quang Cát quay sang ôm quyền về phía Tử Thần điện: “Cố đại nhân, ngài nói xem có đúng vậy không?”

“Lệnh của phụ mẫu, lời của mỗi mai, tại hạ tin tưởng việc này Thái hậu tất có định đoạt.” Cố Trường Linh không nhanh không chậm lên tiếng, thấy nụ cười trên mặt của Lý Quang Cát hơi xa cách, lại lên tiếng nói tiếp: “Bất quá lời của Lý tướng cũng có lý, không bằng đợi ta gặp mặt Thái hậu, thử nêu lên một vài ý tưởng trong đầu.”

“Cố đại nhân nói cực phải.” Lý Quang Cát biết con người Cố Trường Linh miệng lưỡi xảo hoạt, có nói cũng không được gì, nghĩ lại dẫn Trương Trọng Hân đi cùng, ba người cùng đến cầu kiến Thái hậu.

Lúc ba người cầu kiến, Thái hậu đang thay phượng bào nặng nề ra, nghe thấy ba vị trọng thần cầu kiến, bà chẳng chút do dự để thái giám tổng quản trong cung mời ba người tiến lên.

Cố Như Cửu bỏ chén trà trong tay xuống, đứng dậy nói với Thái hậu: “Cô, con thấy hoa hạnh trong vườn vừa nở rộ rất đẹp, để con đi hái vài đóa về cho cô xem.”

“Cẩn thận chút, dẫn theo thêm vài người phục vụ đi cùng.” Thái hậu gật đầu, lại bảo nàng khoác thêm áo choàng, mới để nàng rời đi.

Đi ra chính điện, Cố Như Cửu thấy phụ thân cùng hai lão thân độ tuổi trung niên bước về phía này, bèn dừng bước đứng sang bên cạnh, đợi ba người đến gần khẽ hành lễ với cả ba.

Trương Trọng Hân biết đây là nhị cô nương Cố gia, bây giờ còn mang tước vị huyện chủ, nên cũng quay sang gật đầu mỉm cười ôn hòa, rất giống một vị trưởng bối rất dễ chung đụng.

Nụ cười trên mặt Lý Quang Cát lại có vẻ rụt rè hơn rất nhiều, hơi gật đầu với Cố Như Cửu, sau đó lại đi vào trong.

Cố Trường Linh nhìn thấy động tác cử chỉ vừa rồi của cả hai, quay sang cười với con gái, còn đưa tay vuốt mái tóc của nàng.

“Phụ thân.” Cố Như Cửu trợn to hai mắt: “Con vừa búi tóc xong đấy.”

Cố Trường Linh cười ha hả thu tay về, bắt tay sau lưng cười nói: “Yên tâm đi, không có rồi đâu.”

Cố Như Cửu ngẩng đầu nhìn một chút Lý Quang Cát và Trương Trọng Hân đang đứng phía trước chờ phụ thân, nhỏ giọng nói: “Thái hậu đang ở chính điện chờ cha đó, con không quấy rầy cha nữa.”

Trương Trọng Hân cười híp mắt nhìn bóng lưng Cố Như Cửu, sau đó nói: “Tiểu thư nhà Cố huynh quả nhiên đáng yêu hồn nhiên, chỉ nhìn thôi cũng thấy lòng khoan khoái.”

“Đều bị nội tử chiều hư rồi.” Cố Trường Linh cười xua tay: “Ngài xem, chừng này tuổi đầu rồi mà chẳng ra dáng ra hình gì.”

Trương Trọng Hân nghe vậy vẫn cười khen ngợi như cũ, trong lời nói toát ra lòng tán thưởng và yêu thích Cố Như Cửu. Cố Trường Linh thiên vị ấu nữ này cũng chẳng phải chuyện bí mật gì, chớ nhìn hắn lúc này luôn miệng nói khuê nữ nhà mình không tốt như thế này không tốt như thế kia. Thế nhưng Trương Trọng Hân dám khẳng định, nếu thật sự có người nói cô nương nhà hắn không tốt, dám cá 1 hân sẽ giở mặt ngay.

Chu Thái hậu đã đoán được vì sao ba người lại kéo đến đây, đợi họ ngồi xuống mới nói tới chuyện sinh nhật tháng sau mời các quý nữ thế gia đi biệt cung Thái Hòa.

Lần này ngay cả Lý Quang Cát cũng không phản đối, cũng không nhắc đến chuyện lập hậu. Lý Quang Cát ngẩng đầu thấy vẻ mặt Cố Trường Linh vẫn bình thản, dường như không chút bất ngờ với chuyện này trong lòng bỗng thấy nghi hoặc, lẽ nào hắn ta đã sớm biết?

Nghĩ như vậy, Lý Quang Cát chợt thấy căng thẳng. Cố gia biết được những chuyện mà ngay cả hân cũng không biết, điều này đại biểu cho cái gì?

Đợi ra khỏi cung Khang Tuyền, Lý Quang Cát chấp tay nói với Cố Trường Linh: “Cố đại nhân đã đoán được chuyện trước mắt rồi?”

Cố Trường Linh cười nói: “Cớ sao Lý tướng lại nói như thế?”

Lý Quang Cát cười cười không đáp, trái lại lôi chuyện vụ mùa đầu xuân ra nói với Cố Trường Linh. Cố Trường Linh cũng chẳng bận tâm đến mấy câu nói của hân giống như trước, hai người lại lần nữa nói chuyện hời hợt với nhau.

Trương Trọng Hân thường chêm vào vài câu, cười ha hả như một người hiền lành.

Cố Như Cửu dẫn theo mấy thiếp thân nha hoàn cùng với thái giám chậm rãi đi tới, có thể nói nàng chẳng có hứng thú gì với hoa hạnh, chỉ tùy tiện tìm một cái cớ để rời đi mà thôi.

“Huyện chủ, ngự liễn tới.” Một thái giám đứng phía sau nhỏ giọng nhắc nhở.

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy ngự liễn của đế vương thấp thoáng phía xa đang tiến về phía bên này, vì vậy thối lui vài bước sang một bên. Thế nhưng ngự liễn vừa đi qua phía bên này thì dừng lại.

“Sư muội.” Tấn Uông nhắc mảnh trước của ngự liễn lên, lộ ra dung nhan tuấn mỹ, mỉm cười nhìn Cố Như Cửu: “Muội đang làm gì ở đây?”

Cố Như Cửu nhớ tới cái cơ mới vừa tùy tiện nói để rời khỏi cung Khang Tuyền, đành phải nói: “Hoa hạnh trong Hạnh Hoa các đang độ nở rộ, muội đang định đến xem.”

“Vừa hay ta cũng đang rảnh, sư muội không ngại thì cùng đi nhé?” Tay của Tấn Uông đang vén rèm chưa buông xuống, ngược lại còn buông ra một câu như vậy.

“Thêm người càng vui.” Cố Như Cửu nhìn Tấn Uông cười, cảm thấy Tấn Uông cần rèn luyện thân thể nhiều hơn.

Tấn Uông bước xuống khỏi ngự liễn, đi tới bên cạnh Cố Như Cửu, dừng lại đứng cách nàng khoảng hai bước: “Vậy, mời sư muội.”

“Mời Bệ hạ.” Cố Như Cửu cũng không nhúc nhích.

Tấn Uông biết mặc dù nàng luôn có những hành vi ngậy thơ, thế nhưng về mặt lễ nghi quy củ thì rất chú ý nên đành phải bước đi trước, sau đó nghiêng mình nói chuyện với nàng: “Sư muội thích hạnh hoa?”

“Cái gì đẹp mà chẳng thích chứ.” Cố Như Cửu chú ý tới tư thế này của hắn, vẻ mặt càng thêm vui vẻ: “Bệ hạ thích gì?”

“Khi còn bé, ở trong viện của ta có một gốc đào. Lúc đầu ta rất ngóng trông nó nở hoa kết trái, sau lại phát hiện trái của nó đều nhỏ xíu, hơn nữa còn rất nhiều lông tơ, ăn chan chát, về sau cũng không ngóng trông nó ra trái nữa.” Tấn Uông nói đến đây, lắc đầu cười cười: “Có lẽ ta thích những bông hoa có thể tạo ra trái.”

Suy nghĩ rất cụ thể, Cố Như Cửu nghĩ thầm. Thế nhưng nghĩ lại, đường đường là trưởng tử dòng chính của vương phủ, thế nhưng lại ngóng trông cây đào ra trái, những ngày tháng như vậy cũng chẳng được xem là cuộc sống an nhàn thoải mái. Nhất thời, nàng cảm thấy đồng tình với Tấn Uông, vì vậy nói: “Trong viện của muội không có anh đào, thế nhưng có trồng

quýt đường, năm ngoái bắt đầu kết quả. Chờ năm nay nó lại ra trái, muối nhất định sẽ hái tặng Bệ hạ.”

“Trông quýt cũng hay đó.” Trong đầu Tấn Uông hiểu rõ, hoa đào rơi rụng rất nhiều, Cố gia yêu thương con cái như vậy, lại là thế gia luôn được chú ý, tại sao viện nhà họ lại trồng loại cây này?

“Vậy mùa thu năm nay khi quýt ra trái, muối đừng quên mang đến cho ta đấy.” Tấn Uông cười nói: “Nếu lỡ quên, cũng đừng chê ta mặt dày chạy đến chỗ muối đòi.”

“Bệ hạ yên tâm nhé, người Cố gia chúng ta có một gia huấn là không được quên lời hứa, một khi đã hứa thì luôn đặt nó ở trong lòng.”

Cố Như Cửu gạt đầu rất trịnh trọng: “Năm nay quýt chín, nhất định sẽ tiến cung đưa cho ngài.”

“Không tùy tiện hứa hẹn với ai, một khi đã hứa hẹn sẽ đặt ở trong lòng sao.” Tấn Uông cười nói: “Tổ tiên Cố thị không hổ là cao nhân tính toán như thần.”

Đúng vậy, nếu như chẳng phải tính toán như thần, làm sao có thể vực dậy một gia tộc đã xuống dốc chứ, thuận tiện còn hãm hại một loạt các đối thủ cạnh tranh khác?

Nói điểm này, Cố Như Cửu quả thực vô cùng bội phục tổ tiên nhà mình.

Hai người đi không nhanh, phải mất hai ba khắc mới tới Hạnh Hoa các. Lúc này những bông hạnh hoa trắng đang nở rộ như tuyết, Cố Như Cửu đứng ở cửa, nhìn thấy những dãy hoa hạnh trắng muốt trải dài, đóa hoa đầu cành vừa nở rất tươi đẹp, không kìm được thốt lên: “Như mây lại như sương, quả nhiên là đẹp.”

Nàng vừa nói xong câu đó, đột nhiên một trận gió thổi qua, những đóa hoa đầu cành bị gió nâng lên giống như những cánh hoa tuyết rơi lả tả, đẹp đến mức không ai nỡ lòng quấy rầy vẻ đẹp tuyệt trần này.

Tấn Uông nhìn thiếu nữ đang nở nụ cười hồn nhiên đứng bên cạnh, ánh mắt nhìn những cánh hoa rơi trên phiến tóc của nàng, bỗng nhiên nghĩ, có thể sau này sẽ có một công tử tuấn tú cùng nàng ngắm hoa ngắm cảnh, cùng nàng tán dương những cảnh đẹp xung quanh, cùng nàng thưởng thức các món ăn ngon trong thiên hạ.

Nếu quả thật có một người như vậy, cũng rất... tốt nhé?

Mắt thấy cánh hoa kia rơi vào tóc nàng, gió thổi thế nào cũng không chịu rơi xuống, đầu ngón tay hần khẽ run, thế nhưng vẫn không nhấc tay lấy nó ra.

“Bệ hạ, ngài đang nhìn gì vậy?” Cảm nhận có người đang nhìn mình chằm chằm, Cố Như Cửu quay đầu lại, thấy Tấn Uông đang mở to mắt nhìn nàng, nàng nghi ngờ chớp mắt: “Muội có dính gì sao?”

“Không có.” Tấn Uông cười nhạt lắc đầu, sau đó chỉ chỉ lên mái tóc của nàng: “Bên trên có dính vài cánh hoa.”

“Hả?” Cố Như Cửu lắc lắc đầu, sau đó hỏi: “Còn nữa không?”

“Đừng nhúc nhích.” Tấn Uông cười thờ dãi một hơi, vươn cánh tay ngọc trắng trẻo, tách mái tóc nàng, gỡ cánh hoa trên tóc nàng xuống, sau đó đặt vào trong lòng bàn tay nàng: “Cho muội.”

Cố Như Cửu giờ cánh hoa này lên trước mặt, cười nói: “Tục ngữ nói, hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô, bệ hạ nhìn những đóa hạnh hoa đang rơi kia xem, từ phần hồng biến thành màu trắng.” Nói xong, lại nhắc váy lên đi: “Cho nên ngày hôm nay muội nhân cơ hội hoa còn nở, ngắt mấy cành mang về cho cô cô xem.”

“Tiểu thư.” Thu La kêu một tiếng, quay đầu thấy ánh mắt Hoàng thượng vẫn bình thản, không thấy tức giận, bèn nghiêng răng nghiêng lợi đi theo.

“Các người còn đứng đó làm gì?” Tấn Uông quay đầu nói với mấy thái giám đi ra ngoài cùng Cố Như Cửu: “Đừng để huyện chủ bị té.”

Mấy tiểu thái giám thấy thế, vội vàng đuổi theo, dưới sự chỉ huy của Cố Như Cửu, họ ngắt lấy mấy cành hoa đẹp nhất.

“Chia cho ngài một nửa này.” Cố Như Cửu ôm mấy cành hoa bước lại, chia mấy cành đưa đến tay Tấn Uông: “Ngài mang về tặng cho cô cô, nhất định cô cô sẽ rất vui.”

“Muội mang về, mẫu hậu cũng vui vẻ giống y như vậy.” Tấn Uông đưa ra gỡ ra cánh hoa rơi trên tóc nàng, cười nói: “Giờ đi về sao?”

“Cho nên chúng ta mới mỗi người cầm một nửa mà.” Cố Như Cửu quay đầu liếc nhìn rùng hạnh hoa, gật đầu nói: “Có xinh đẹp cỡ nào đi nữa, mới

nhìn thì vô cùng tuyệt mỹ, thế nhưng nhìn lâu lại mất đi vẻ kinh diễm lúc ban đầu.”

Tấn Uồng nhìn hạnh hoa trong tay, cười nói: “Những lời sư muội nói hôm nay, làm cho ta bỗng nhiên ngộ ra.”

Cố Như Cửu ngăn người, nàng nói cái gì? Là câu kinh diễm vừa rồi ư?

Quay đầu nhìn nụ cười tươi trên môi Tấn Uồng, nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, càng lớn càng đẹp như vậy làm cái gì? Quả thật khiến người ta không kìm lòng được mà.

Thái hậu thấy Cố Như Cửu cùng đi vào với Tấn Uồng, vốn ngây người sửng sốt, tùy tiện nói: “Cớ sao ôm nhiều hoa về vậy làm gì?”

“Đến ngay lúc hoa nở rộ, cô cô không nhìn thấy chẳng phải đáng tiếc lắm sao.” Cố Như Cửu cắm hoa vào trong một bình sứ, sau đó được cung nữ hầu hạ rửa sạch tay. “Cô nhìn thử xem, đây là mấy cảnh đẹp nhất do chính Bệ hạ và con chọn lựa đấy.”

Thái hậu liếc nhìn Tấn Uồng, đứng dậy đi tới bên cạnh bình hoa, đưa mắt ngắm nhìn một lượt rồi nói: “Hiếm khi mới được một mảnh hiển tâm của cả hai, hoa này quả nhiên xinh đẹp thêm rất nhiều.”

“Mẫu hậu thích là tốt rồi.” Tấn Uồng chấp tay thi lễ với Thái hậu: “Mới vừa rồi ở trên đường xảo ngộ với sư muội, sau đó cùng nàng đến Hạnh Hoa các, bằng không đã bỏ lỡ cảnh đẹp ngày hôm nay rồi, nếu thật vậy quả là đáng tiếc.”

Chu Thái hậu nhìn hẩn không nói gì, quay đầu thấy Cố Như Cửu đang hăng hái bưng bưng chỉnh lý mấy cảnh hoa trong bình, nhân tiện nói: “Cửu Cửu, ngồi xuống uống trà đã.”

“Humm.” Cố Như Cửu đem bình hoa đặt vào trong góc, sau đó mới bước lại ghế ngồi.

“Mẫu hậu, có thể trong lòng nhi tử đã có hình bóng một cô nương rồi.” Tấn Uồng cầm chén trà trầm mặc trong chốc lát, không kìm được lên tiếng.

“Có thể sao?” Thái hậu tự tiểu phi tiểu nhìn hẩn: “Nếu ngay cả bệ hạ còn chưa xác định rõ lòng của mình, thì cần gì phải nói với ai gia?”

“Nhi tử...” Tấn Uởng nhìn nụ cười trên mặt của Thái hậu, do dự nói: “Chỉ là... không biết nàng có nguyện ý cùng sống với nhi tử trong thâm cung này hay không?”

Chu Thái hậu nghe vậy nở nụ cười: “Con quả nhiên mạnh mẽ hơn so với lão già của con.”

Tấn Uởng biết ‘lão già’ Thái hậu nói chẳng phải Thành vương, mà là tiên đế.

“Bệ hạ đã nói những lời này, có thể thấy rằng bệ hạ cũng có vài phần tâm tư đối với cô gái này mà không phải xem nàng như vật phẩm có cũng được không có cũng chẳng sao.” Chu Thái hậu trầm tư chốc lát: “Nếu Bệ hạ thật lòng thì nhanh chân cầu cưới nàng, chuyện tình cảm cần phải rõ ràng, đôi bên cùng nguyện ý, môn đương hộ đối, lưỡng tình tương duyệt, bằng không khó đi đến cuối đời. Chỉ có điều con đã tiêu hao hết phần cảm tình rồi mà nàng oán hận con suốt đời, có lưu lại cũng không cam lòng mà thôi.”

Tấn Uởng đặt chén trà xuống, đứng dậy vái chào Chu Thái hậu: “Nhi tử hiểu.”

“Con trở về đi, ta thấy hơi mệt rồi.” Chu Thái hậu xắn tay áo, xoa xoa trán.

“Nhi tử xin cáo lui.” Tấn Uởng biết với tính cách của Thái hậu, tất nhiên không hỏi thân phận cô gái này ngay, cũng sẽ không làm khó hấn, nhưng trong lòng hấn hiểu rõ, chuyện này hấn lại làm khó Thái hậu rồi.

Thế nhưng hấn không thể trực tiếp nói với Thái hậu, hấn đã nảy sinh tình yêu nam nữ đối với muội muội của mình, hấn lo lắng Thái hậu sẽ bất mãn với muội muội, mà điều lo lắng nhất chính là một khi sư muội biết, lại không còn thân thiết với hấn nữa.

“Thái hậu.” Lưu cô cô thấy sắc mặt Thái hậu không tốt, bước lên phía trước nói: “Ngài làm sao vậy?”

Chu Thái hậu lắc đầu: “Lo lắng của ta vẫn xảy ra, thế nhưng...” Nếu không phải bà có ý dung túng, Tấn Uởng làm sao có thể phát hiện ra tâm tư bản thân.

Kỳ thực, bà đắn đo rất nhiều, sau khi cho Cố Như Cửu nhận chức huyện chủ, trở về đến Cố gia, liền để Cố gia chọn cho nàng vị hôn phu như ý. Thế

nhưng bà không đành lòng tới lúc đó Tấn Uồng mới phát hiện ra tâm ý của mình, cuối cùng đau khổ trong lòng.

Huông chi bà cũng yêu thương Cữu Cữu, nhưng điều đó không có nghĩa là bà có thể lấy phần tình cảm này mà tùy tiện điều khiển tình cảm của nàng.

Cữu Cữu và Tấn Uồng sẽ thế nào, tương lai do chính Cữu Cữu lựa chọn, chứ không phải do bà sắp đặt, bà cũng luyện tiết để vương mình tự tay bồi dưỡng, luyện tiết hần kiếp này phải sống trong tiết nuôi.

Trong điện Tây Phối, Cố Như Cữu nhìn căn phòng được bày biện nhiều vật phẩm quý giá, suy tính bản thân nên mở miệng như thế nào để mình được hồi phủ.

Nàng tiến cung đã hơn nửa tháng, tuy rằng Thái hậu rất tốt với nàng, thế nhưng cứ sống mãi trong cung cũng không ổn cho lắm.

“Trường Nhan huyện chủ có bên trong không? Nô tỳ là Hà Minh, vội đem đồ tặng huyện chủ đến đây.” Ngoài cửa vang lên thanh âm của thái giám.

Cố Như Cữu khẽ nhếch mày, Hà Minh?

Lúc trước mang đồ đến cho nàng đều là thái giám tổng quản Bạch Hiên, thế nào đổi người rồi?

Nàng quay sang gật đầu với Bảo Lục, Bảo Lục tới cửa nói: “Mời Hà công công vào.”

“Không dám không dám.” Hà Minh chấp tay với Bảo Lục, sau đó sai cung nữ thái giám đang cầm đồ mang vào bên trong nội điện, hần cũng không ngẩng đầu lên, trước tiến hành lễ với Cố Như Cữu.

“Nô tỳ Hà Minh, gặp qua huyện chủ.” Hà Minh dập đầu một cái, mới nói rõ nguyên do mình đến đây.

Cố Như Cữu bảo hần đứng dậy, sau đó nhìn đồ hần đưa tới, tất cả đều là những thứ con gái thích, trong đó có một trâm cài hoa hạnh bằng vàng rất tinh tế, tinh tế đến mức có thể thấy những viên trân châu biểu hiện cho sương sớm đọng trên cánh hoa.

Nàng đang muốn lên tiếng nói cảm ơn, đột nhiên thấy vẻ mặt thiếp thân nha hoàn kinh hoàng chạy vội vào trong điện, trên mặt còn mang theo nước mắt.

Chương 35

“Mộc Hương, xảy ra chuyện gì?” Cố Như Cửu bỏ trâm cài trên tay vào lại trong gương, nỗi bất an trong lòng càng ngày càng dâng lên.

“Tiểu thư.” Mộc Hương quỳ xuống trước mặt Cố Như Cửu, thanh âm khàn khàn nói: “Đại nãi nãi đã qua đời rồi.”

“Người nói cái gì?!” Cố Như Cửu cảm giác đầu óc mình đang quay cuồng, đưa mắt nhìn sang Mộc Hương, há miệng ra rồi lại ngậm lại, đầu óc trống rỗng.

“Hôm nay Đại nãi nãi ngồi trên mã xa đi đến Ngũ Trang quan dâng hương, bất ngờ bị công tử chi thứ ba Tư Mã gia phóng ngựa chạy qua, làm kinh hãi ngựa kéo của Đại nãi nãi, kết quả... Kết quả đứa bé trong bụng không còn, Đại nãi nãi cũng ra đi.” Mộc Hương nghẹn ngào nói hết câu, ngẩng đầu thấy sắc mặt Cố Như Cửu trắng bệch, lòng càng thêm lo lắng, nói: “Tiểu thư...”

“Làm sao lại như vậy được, làm sao lại như thế...” Nhớ lại Đại tẩu thường ngày rất tốt với mình và cả đứa cháu chưa ra đời mà nàng rất chờ mong, Cố Như Cửu thấy đau lòng vô cùng, đau đến mức không thở nổi, dưới chân như nhũn ra rồi ngã ngồi xuống đất.

“Tiểu thư!” Bảo Lục và Thu La thấy Cố Như Cửu té ngã, vội vàng tiến lên trước đỡ nàng ngồi xuống ghế, quay sang trừng mắt với Mộc Hương, không cho phép nàng ta tiếp tục nói nữa, nhằm tránh tiểu thư chịu quá nhiều đả kích.

“Các người mau đi chuẩn bị xe ngựa, ta phải về phủ.” Cố Như Cửu đẩy mọi người ra, đưa tay cầm lấy tách trà, thanh âm khẽ run rẩy: “Ta phải trở về ngay lập tức.” Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn mọi người đều rất đau lòng, nàng cũng đứng ngồi không yên.

“Nô tỳ lập tức tìm người đi chuẩn bị xe.” Bảo Lục thấy tiểu thư lo lắng như vậy, cũng vội vàng luống cuống, vội vã đi sắp xếp mọi chuyện, nhanh chân chạy ra bên ngoài, sai người chuẩn bị xe ngựa.

“Hà công công, hôm nay thực sự xin lỗi.” Thu La xoay người quỳ gối hành lễ với Hà Minh: “Đội chuyện trong nhà xử lý ổn thỏa rồi, tiểu thư nhà

ta sẽ đến tạ ơn với bề hạ, xin công công hãy...”

“Thu La cô nương chớ nên khách khí như vậy,” Hà Minh vẻ mặt bi thương, khom người nói: “Xin hãy khuyên huyện chủ nén bi thương, chớ để tổn hại đến thân thể.”

Hắn cũng không ngờ ngày hôm nay lại xảy ra chuyện lớn như vậy, Đại thiếu nữ nãi Cổ gia một thi hai mệnh, người khởi xướng còn là người của Tư Mã gia trong triều, không loạn sao được.

Lão gia tử dòng chính Tư Mã gia là lão sư của tiên đế, lại là người có năng lực lẫn thanh danh trong kinh, việc này nếu không phải Tư Mã gia đưa ra cách xử lý vẹn cả đôi đường chỉ sợ người của Cổ gia cũng không chịu để yên.

Biết rõ bản thân không tiện ở lại nơi này nữa, Hà Minh cung kính khom người đi ra ngoài. Khi đi tới cửa, hắn ngẩng đầu nhìn lại sắc mặt trắng bệch của Trường Nhan huyện chủ, không nhịn được nghĩ, đều nói quan hệ giữa con gái và con dâu luôn bất hòa, thế nhưng thấy bộ dáng lo lắng đau khổ của Trường Nhan huyện chủ có thể đoán được cảm tình chị em dâu trong Cổ gia rất thâm thiết, bằng không cũng không đau lòng đến mức như vậy.

Tử Thần điện, Tấn Ưởng thấy Hà Minh trở về, liền hỏi: “Huyện chủ có thích mấy thứ kia không?”

“Hồi bẩm bề hạ, huyện chủ vốn rất vui mừng, thế nhưng trong nhà xảy ra chuyện lớn, hiện tại huyện chủ đang vội vã quay trở về.” Hà Minh hơi ngừng lại một chút, thấy vẻ mặt Bệ hạ tỏ ra lo lắng, cũng không chờ Bệ hạ lên tiếng hỏi, liền nói thẳng: “Công tử chi thứ ba Tư Mã gia phóng ngựa trên đường đến quan đạo, khiến cho ngựa mã xa của Cổ Đại thiếu nữ nãi kinh hãi...”

“Cổ Đại thiếu nữ nãi thế nào?” Tấn Ưởng nhíu mày.

“Cổ Đại thiếu nữ nãi... một thi hai mệnh.” Hà Minh thấy sắc mặt Bệ hạ âm trầm cùng giận dữ, âm thanh càng nói càng thấp, dường như chỉ có thể như thế mới giảm thiểu được sự tồn tại của mình lúc này.

“Một thi hai mệnh?”

Tấn Ưởng nghĩ tới vẻ vui sướng của Cổ Như Cửu mỗi khi nhắc đến đứa cháu chưa ra đời này, còn nghĩ tới gần đây Cổ Trường Linh luôn vui vẻ,

trầm giọng nói: “Thế còn vị công tử Tư Mã gia gây ra chuyện này thì sao?”

“Nô tài không biết.” Hà Minh đã kịp dò hỏi chuyện này đâu, hẳn hay tin này cũng từ chỗ Trường Nhan huyện chủ mà thôi.

Tấn Uởng nhắm mắt lại, phát tay bảo hần lui ra.

“Bệ hạ.” Bên ngoài điện, Hồ Vân Kỳ cao giọng nói: “Bệ hạ, vi thần có việc cầu kiến.”

Nghe thấy thanh âm của hần, Tấn Uởng vốn đang ngồi đột nhiên đứng lên, vội vã đi ra ngoài điện.

“Bệ hạ?!” Hồ Vân Kỳ thấy Tấn Uởng đi ra, liền quay ra hành lễ, còn chưa kịp nói, chỉ thấy Tấn Uởng lướt qua người mình, rồi nhanh chóng đi xa.

Hần ngẩn người, cùng với mấy cung nữ thái giám thiếp thân hầu hạ Tấn Uởng đồng loạt đuổi theo.

Tối hôm qua trời đổ một cơn mưa nhỏ, con đường lát đá hơi trơn trượt, Tấn Uởng hơi lão đảo xém chút ngã sấp xuống, phải dựa vào cây cột bạch ngọc bên cạnh mới đứng vững được. Thế nhưng lúc này hần bất chấp mấy thứ này, lại vén vạt áo bào lên trên thắt lưng, sau đó tiếp tục chạy về phía cửa chu tước.

Nhìn thấy hần như vậy, đừng nói cung thị phục vụ gần Càn Khôn bị hù dọa trắng xanh mặt mày mà đám Long cấm vệ đang đi cùng Hồ Vân Kỳ cũng bất giác sinh lòng lo lắng, sức khỏe của bệ hạ trước nay vẫn yếu ớt, giờ người chạy vội như thế làm sao chịu được?

Cố Như Cửu chưa bao giờ nghĩ tới nhà mình sẽ xảy ra mấy chuyện thế này, cũng không tin chuyện vừa rồi là sự thật. Rõ ràng mấy ngày trước đây Đại tẩu còn bảo Nhị ca nhấn nhủ với nàng rằng Đại tẩu rất khỏe mạnh đó sao, còn nói nàng muốn đi Ngũ Trang quan cầu phúc cho đứa cháu chưa ra đời này. Mới qua mấy ngày, một việc đang êm đẹp có sao biến thành như vậy?

Tư Mã gia! Tư Mã gia đến tốt cùng muốn ngang ngược đến mức độ nào, đã nhìn thấy trên đường có mã xa có sao còn phóng ngựa chạy?

Nghĩ đến Đại tẩu chết oan cùng đứa cháu chưa ra đời, Cố Như Cửu tức giận đến đau thắt cả ngực. Tư Mã gia, lại là Tư Mã gia!

Mã xa vốn đang tăng tốc chạy bỗng nhiên dừng lại, Cố Như Cửu lau mạnh nước mắt trên mặt, vén rèm lên định hỏi ai dám cản xe ngựa của nàng thì thấy Tấn Uông thở hổn hển đứng ở phía trước xe ngựa.

Tấn Uông thấy nàng vén rèm lên, đang muốn lên tiếng, không ngờ vừa há miệng lại ho khan.

“Bệ hạ...” Cố Như Cửu nhìn thiếu niên bị sặc khí, khom lưng không ngừng ho đến mức sắc mặt ửng hồng phía trước, kinh ngạc nói: “Vì sao ngài lại ở đây?” Người phục vụ hấn đầu rồi, cố sao lại để hấn một mình chạy ra đây?

“Sur muội.” Tấn Uông đến gần, ngẩng đầu nhìn Cố Như Cửu trong mã xa, nhét chiếc khăn tay trắng tinh sạch sẽ vào trong tay nàng: “Muội chó đau buồn, phải chú ý thân thể.”

Cố Như Cửu cầm chiếc khăn tay do Tấn Uông đưa, muốn gắng gượng nở nụ cười, nhưng lại chảy nước mắt. Dù sao bộ dáng chật vật của mình cũng bị đối phương nhìn thấy, nàng cũng không còn lòng dạ nào bận tâm đến vẻ bề ngoài của mình nữa, trực tiếp đưa tay gạt nước mắt trên mặt, ánh mắt nhòe lệ nhìn chằm chằm thiếu niên đang đứng trước mặt: “Tạ bệ hạ.”

Nhìn gò má của nàng đỏ ửng vì dùng sức chùi nước mắt nhiều lần, Tấn Uông khẽ ừ một tiếng, sau đó nói: “Muội yên tâm, trăm nhất định sẽ đòi lại công đạo cho Cố gia.”

“Thần nữ tin tưởng bệ hạ.” Cố Như Cửu nghiêm túc nhìn hấn: “Thần nữ tin tưởng bệ hạ, thiên hạ này sớm muộn gì cũng thuộc chương quản của bệ hạ, không ai có thể thao túng được ngài. Tư Mã gia cũng được, Lý gia cũng vậy, chung quy cũng là ti thần xếp dưới chân ngài mà thôi.” Nói xong những lời này, nàng bỏ mảnh xuống, che đi bộ dáng chật vật của bản thân: “Bệ hạ xin hãy quay về, thần nữ xin cáo lui.”

Tấn Uông lùi sang một bên, phát tay ý bảo mã xa có thể rời đi, vẻ mặt hoảng hốt lại mang vẻ kiên định không thể tả bằng lời.

“Bệ hạ.” Hồ Vân Kỳ đứng sau lưng hấn đợi, trông thấy hấn tâm sự nặng nề như vậy lại không dám bước lên quấy rầy. Hồ Vân Kỳ do dự một hồi lâu, mới tiến lên trước nói: “Bệ hạ, xin ngài chú ý long thể.”

Vừa rồi hắn chạy sát theo phía sau nên nhìn thấy rõ ràng hành vi vừa rồi của Bệ hạ cùng Cố nhị cô nương, nhưng cũng vì hắn thấy rõ, mới cảm thấy kinh hãi.

Phần tâm ý vừa rồi của Bệ hạ dành cho Cố nhị cô nương tuyệt đối chẳng thể là tình nghĩa sư huynh muội.

Bệ hạ đã có tâm tư đó đối với Cố nhị cô nương thì có sao còn tấn phong nàng làm huyện chủ?

“Vân Kỳ.” Tấn Uồng chậm rãi hít vào một hơi, tay bắt ở sau lưng, đứng thẳng người nhìn hắn: “Cho triệu Hình bộ thượng thư, Đại Lý tự khanh yết kiến.”

“Rõ.” Hồ Vân Kỳ khom người đáp.

Tấn Uồng ngẩng đầu nhìn bầu trời hơi âm u phía trên, chậm rãi nhắm mắt, trong đầu lại hiện ra vẻ mặt đầy nước mắt của sư muội.

Hắn mở to mắt, trong mắt tràn ngập sát ý.

Cố Như Cửu vừa bước xuống xe ngựa liền chạy vội vào trong linh đường, chưa bước vào viện đã nghe tiếng khóc bi ai của Nhị tẩu.

Vì vậy bước chân của nàng khẽ khựng lại, ngẩng đầu nhìn dáo dác xung quanh, khắp nơi đều phủ một màu trắng tinh càng xoáy vào nỗi đau trong lòng.

Đặt chân lên thềm đá, Cố Như Cửu lê bước vào trong đại môn.

Bên trong nội đường đặt một cỗ quan tài đen bóng, mùi hương nến tiền giấy tràn ngập khắp gian phòng, thế nhưng nàng lúc này không để ý đến mấy thứ này.

“Đại ca.” Cố Như Cửu đi tới bên người nam nhân đang đứng ngẩn ngơ ở trước linh đường, há miệng, nhưng không thể thốt ra bất cứ lời an ủi nào.

Đại ca và Đại tẩu tình cảm thâm hậu, những năm gần đây luôn gắn bó keo sơn, ân ái như mật. Nếu bên ngoài có ai nói bụng Đại tẩu thế này thế nọ, từ trước đến nay Đại ca đều tỏ ra tức giận hơn cả Đại tẩu. Sau khi hay tin Đại tẩu mang thai, Đại ca vui sướng hơn bất kỳ ai, nhưng bây giờ...

“Cửu Cửu đã trở về?” Hai mắt của Cố Chi Vũ khô khốc tràn đầy tơ máu, nhìn thấy muội muội thương yêu bước lại, mới lộ ra một chút sức sống:

“Đêm qua Đại tẩu của muội còn nói sẽ làm cho muội một cái hà bao thật đẹp, ngày sau sợ rằng...” Vành mắt hấn đỏ tươi nhắm chặt lại, cũng không thốt ra lời được nữa.

Cố Như Cửu thấy hấn như vậy, chột nhào đến ôm lấy Cố Chi Vũ, oa oa khóc rống lên, dường như muốn khóc luôn phần của Cố Chi Vũ.

Thấy muội muội khóc như một đứa bé, Cố Chi Vũ chết lặng đưa tay vỗ vỗ lưng nàng, mới vỗ được vài cái, cũng không cảm lòng được khóc thành tiếng.

Đã rất nhiều năm trôi qua, hấn chưa từng rơi nước mắt, thế nhưng lần này quá đau thương, quá thống khổ, thống khổ đến mức khiến hấn thở không nổi.

Bên ngoài linh đường, Dương thị vành mắt đỏ tươi nhìn hai huynh đệ họ ôm nhau khóc rống, quay đầu nói với Cố Trường Linh: “Tư Mã gia, khinh người quá đáng.”

Cố Trường Linh quanh năm đều tươi cười hơn hở, lúc này nụ cười trên mặt ông cũng bay biến đi đâu mất, trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Trong địa giới kinh thành, chỉ có đủ hiền hách tôn quý, mới có thể làm cho người khác kính trọng.”

Cố gia bọn họ chẳng bao giờ ý thế hiếp người, nhưng không có nghĩa là Cố Gia bọn họ mặc cho người khác lấn lướt.

Lúc này chi thứ ba Tư Mã gia cũng đang phần nộ. Người của dòng chính thấy Tam thái thái ngang ngược không chịu nói lý lẽ, thiếu chút nữa không giữ được bình tĩnh. Nếu không phải nể mặt tổ tông, ai muốn giẫm phải vũng sình này?

“Bá phụ, ngài nhất định phải nghĩ cách cứu con trai nhà cháu, chi thứ ba nhà cháu chỉ có một mình hấn nối dõi, nếu nó gặp chuyện gì không hay xảy ra, chi thứ ba ngày sau phải làm sao bây giờ?” Tam thái thái khóc như mưa, búi tóc rối loạn, không còn vẻ đoan trang và trang trọng của một thái thái nhà thế gia. Thế nhưng lúc này bà cũng không thể lo chuyện mặt mũi, chỉ mong lão gia tử dòng chính có thể nể mặt tình cảm bối phận, cứu lấy cái mạng con trai nhà mình.

“Câm miệng!” Người không nhìn được nữa chẳng phải là người dòng chính, mà là lão gia chi thứ ba Tư Mã Bằng. Ông giờ tay run rẩy chỉ vào

con dâu và con trai mình: “Nếu không phải con cái các người suốt ngày xác lảo, sao nó có thể phạm phải sai lầm lớn thế này?”

Trường bồi đã lên tiếng, Tam thái thái không dám cãi lại, chỉ đứng ở một bên gạt lệ. Tư Mã Dục thấy phụ thân tức giận đến bốc khói, lo lắng sẽ tổn hại đến sức khỏe của ông, lại lo lắng con trai vừa bị Hình bộ lôi đi, vẫn lên tiếng nói: “Phụ thân, đợi qua chuyện này, con nhất định sẽ dạy dỗ nó, nhưng bây giờ nó bị người của Hình bộ lôi đi rồi, cũng không biết phải chịu bao nhiêu tội bên trong nhà giam.”

Tư Mã Bằng vừa tức vừa lo nhưng bảo hấn bỏ mặc con mình thì cũng không thể được. Nhà mình xảy ra chuyện thế này, mặt mũi thể diện của hấn bị mất hết rồi, nhưng vì cháu trai, không thể không cúi đầu đi cầu người ta.

“Đại ca.” Tư Mã Bằng nhìn thấy trận chiến ngày càng căng thẳng, bèn đứng lên chấp tay thi lễ với Tư Mã Hồng vẫn đang im lặng này giờ: “Xin đại ca hãy giúp đỡ cho đứa cháu không nên thân của đệ lần này.”

Vãn bồi của dòng chính bước lên phía trước đỡ hấn dậy, cũng không dám tự ý mở miệng.

Tư Mã Hồng mặt không thay đổi nhìn mọi người của chi thứ ba, thấy mọi người của chi thứ ba không dám ngẩng đầu, mới mở miệng nói: “Chuyện hôm nay chẳng phải do ta có giúp hay không, mà người của Cố gia có nguyện ý buông chuyện này hay không. Người cho là người Cố gia bình thường làm việc khiêm tốn tức là không có bản tính gì hay sao?”

Tư Mã Dục thấy cha mình bị bá phụ dòng chính nói cho tức giận đỏ mặt, không đành lòng để phụ thân bị vãn bồi làm khó, lại hướng Tư Mã Hồng hành lễ: “Bá phụ, việc này là do cháu dạy con không nghiêm, cầu bá phụ mở cho nó một con đường.”

“Cố gia chìm nổi mấy trăm năm, thế nhưng chưa từng xuống dốc quá mức, người như thế, nếu như không có năng lực và tính toán thì làm sao có thể vinh quang đến ngày hôm nay?” Tư Mã Hồng thở dài một hơi: “Ta tuy là đế sư của tiên đế, nhưng các người phải hiểu rõ đạo lý người đi thì trà lạnh. Tân đế kế vị hôm nay lại tính nhiệm Cố Trường Linh. Tư Mã Ký của nhà các người lại không biết nhìn đường, hại con dâu trưởng nhà người ta một thi hai mệnh. Cố gia có thể nuốt xuống khẩu khí này, nhưng Trần gia có thể bỏ qua được hay không?”

“Thế nhưng Ký nhi cũng không phải cố ý, việc này chỉ là ngoài ý muốn, hẳn căn bản không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy.” Tam thái thái nghe Tư Mã Hồng nói vậy, cho rằng Tư Mã Hồng không muốn giúp, lập tức lo lắng: “Huống chi Cố gia và Trần gia so với gia thế của chúng ta thì sao được xem là danh gia vọng tộc gì...” Lời này của bà còn chưa nói hết, quay đầu thấy sắc mặt công công đứng bên cạnh hết sức khó coi, vì vậy lo lắng trong lòng càng lúc càng nhiều hơn.

Tư Mã Hồng nhìn đứa cháu dâu nhà mình, thâm thở dài trong bụng, người ta bảo cưới vợ chọn rể, đứa cháu dâu này của Tam đệ thật sự là...

Hắn lại nhìn Tư Mã Dục, lắc đầu, cháu nhà mình cái dạng này, cũng không thể cưới được cô nương tốt trong thế gia, đó là kết thành hận thù, chẳng phải kết thân.

“Các người cho rằng bây giờ Tư Mã gia còn hiển hách như trước hay sao?” Tư Mã Hồng lời nói nặng nề sâu xa: “Các người đã không sống ở đất kinh thành lâu rồi, ở dưới quê lại nhận được quá nhiều tôn sùng từ người khác, không biết thời cuộc biến hóa cũng có thể lường thứ được.”

“Bá phụ nói thế nghĩa là thế nào?” Tư Mã Dục mơ hồ không hiểu rõ. Bọn họ mấy năm này ở trong kinh thành vẫn được mọi người tôn kính như trước mà, thế nào nghe lời Đại bá phụ vừa nói ra tựa hồ lại không phải như vậy.

“Hôm nay hoàng thất nắm chắc binh quyền, trong tay thế gia tuy có hộ vệ, nhưng tất cả các vật dụng vũ khí bằng sắt phải được đăng ký, lập danh sách, tuyệt đối không được vượt qua số lượng quy định.” Tư Mã Hồng nhấp một hớp trà lạnh: “Trăm năm trước, bởi vì hoàng thất tổ chức khoa cử, chiêu nạp hiền tài khắp nơi, dẫn đến các hộ tân quý liên tục trỗi dậy, trong triều thế gia không còn nắm thế độc quyền. Thế nên hôm nay mặc kệ thế gia cũng tốt, hay tân quý cũng vậy, đều phải nhìn sắc mặt của hoàng thất hành sự.”

Tư Mã Bằng nghe vậy trầm ngâm nói: “Trăm năm trước triều đình mở khoa cử, chẳng nhẽ là để...”

“Có đúng hay không thì cũng đã là chuyện một trăm năm trước rồi, giờ nhắc lại cũng chẳng làm nên trò trống gì.” Tư Mã Hồng đặt chén trà xuống: “Chuyện này nếu như không xử lý tốt, không chỉ mỗi Ký nhi nguy hiểm

đến tánh mạng, ngay cả Hương nha đầu cũng cần lo lắng chuyện hôn sự rồi.”

“Ý của ngài là...” Tư Mã Dược ngơ ngắc nhìn Tư Mã Hồng, có chút không kịp phản ứng kịp.

“Hoàng thất làm sao có thể lập nữ tử có huynh trưởng dính vào án mạng lên làm hậu?” Tư Mã Hồng giọng nói bình thản: “Đừng nói là trở thành hoàng hậu, chỉ sợ ngay cả việc vào cung làm phi cũng không thể.”

“Cớ sao sự việc lại biến thành như vậy chứ?” Tam thái thái tử lẩm bẩm: “Con dâu Cố gia đi đâu không đi, sao cứ phải đi con đường kia, nếu... nếu...”

Ngoài cửa phòng, Tư Mã Hương đang giơ tay lên định gõ cửa chợt khựng lại, lùi về phía sau, kinh ngạc nhìn cánh tay mình được chăm sóc bảo dưỡng cực tốt, trầm mặc xoay người đi về phía sân viện của mình.

“Tiểu thư.” Bảo Mai lo lắng nhìn nàng, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Tư Mã Hương nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo nàng không cần nói nữa, sau đó đi tới bên cửa sổ ngồi xuống, chờ người nhìn cây cối ngoài cửa sổ. Mấy năm qua, người trong nhà luôn dạy nàng quy củ để đủ tiêu chuẩn làm hậu phi trong cung, thế nhưng giờ họ lại nói nàng không có khả năng vào trong cung, nàng mờ mịt không biết mình phải đi con đường nào.

Nàng từng gặp qua Cố gia Đại tẩu, đó là một cô gái vô cùng dịu dàng xinh đẹp lại rất thân thiện. Nhưng bây giờ cô gái xinh đẹp dịu dàng đó bởi vì anh cả nhà mình phóng ngựa mà một thi hai mệnh, trong lòng nàng vừa cảm thấy hổ thẹn, vừa sợ.

Sợ Cố gia không chịu buông tha cho chuyện này, huynh trưởng của mình bởi vậy bị trừng trị. Nàng biết giết người nên đền mạng, nhưng người gây ra chuyện này lại là huynh trưởng của nàng, nàng không thể làm người chí công vô tư được.

Thế gia đã mất đi sức ảnh hưởng ngày xưa, như vậy nàng càng phải trở thành nữ nhân tôn quý nhất Đại Phong này, để thiên hạ không ai dám khinh thường Tư Mã gia.

Vô luận như thế nào cũng phải làm cho người Cố gia không truy cứu chuyện này nữa. Chỉ có như vậy, chuyện này mới có thể đạt được hướng giải quyết hoàn mỹ nhất.

Chuyện công tử Tư Mã gia phóng ngựa hại chết người, người bị hại là Đại thiếu nữ Cố gia một thi hai mệnh, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã truyền khắp toàn bộ kinh thành. Mọi ngõ ngách thôn xóm đều bàn tán chuyện này xôn xao, kể rất chi tiết cứ như ai nấy đều có mặt tại hiện trường vậy.

Ở trong mắt mọi người, Tư Mã gia giáo dưỡng trước nay đều không có điều gì để soi mói, nhưng từ khi chuyện này xảy ra, mọi người lại có cái nhìn khác đối với người nhà Tư Mã gia, thậm chí còn có người cười nhạo sau lưng, cho rằng Tư Mã gia ngoài mặt thì sáng bóng, bên trong dơ dáy thối nát.

Có người cười nhạo Tư Mã gia, dĩ nhiên sẽ có người đồng tình Cố gia. Những người nhạy tin, còn nghe được tin cái thai trong bụng cố Đại thiếu nữ là đứa cháu đầu tiên của Cố gia, càng đồng tình với Cố gia nhiều hơn.

Cố Đại thiếu nữ gả vào Cố gia đã nhiều năm, chẳng dễ dàng gì mới mang thai, kết quả lại bị công tử ăn chơi trác táng của Tư Mã gia hại cho một thi hai mệnh, việc này phải tìm ai để đòi công đạo?

Dân chúng đều mắng Tư Mã gia chẳng phải thứ tốt đẹp gì nhưng cục diện triều đình đương nhiên không đơn giản giống như đầu đường cuối ngõ. Những gia đình có giao hảo với Cố gia, đương nhiên sẽ đưa ra đề nghị chém đầu Tư Mã Ký răn chúng, người của phái Tư Mã gia chắc chắn không đồng ý, cho rằng công tử Tư Mã gia còn trẻ người non dạ, còn nêu ra đủ loại lý do như Tư Mã Ký là con trai độc nhất chi thứ ba Tư Mã gia, xin được xử nhẹ răn đe.

Trong chuyện này vốn dĩ thái độ Lý gia khá kín tiếng, vốn dĩ mọi người cho rằng Tư Mã gia và Lý gia đang cạnh tranh, lần này nhất định sẽ mượn cơ hội này giẫm lên Tư Mã gia. Nào biết Lý Quang Cát lại đứng ra cầu tình cho Tư Mã gia, khiến mọi người vô cùng bất ngờ, làm cục diện trên triều vốn đã loạn giờ càng trở nên loạn hơn.

Những người này cãi nhau tung tóe nhưng không ai quan tâm đến Hoàng đế đang ngồi trên long ỷ nhìn chúng triều thần cãi nhau đến mặt đỏ tía tai,

chỉ hận không thể ra tay đánh đối phương.

Tấn Uông lạnh lùng nhìn những đại thần đang diễn trò trước mặt, chậm rãi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, sau đó chống đầu nhìn, mặc kệ mọi người khua tay múa chân.

“Xin bệ hạ làm chủ cho vi thần.” Từ lúc vào triều đến giờ, Cố Trường Linh vẫn không nói một lời bỗng tiến lên hai bước, quay sang vái chào thật sâu với Bệ hạ: “Con dâu vi thần bỏ mạng oan, bị Tư Mã Ký làm hại một thi hai mệnh. Vi thần xin Tư Mã gia trả lại công đạo cho Cố gia chúng ta.”

“Tiên sinh xin đứng lên, trăm chắc chắn sẽ đòi lại công đạo cho Cố gia.” Tấn Uông ngồi thẳng người, gơ tay lên ý bảo Cố Trường Linh đứng dậy.

Làm cho người trong hai phái đang hăng hái tranh cãi cũng bất ngờ trước hành động của Cố Trường Linh, không ngờ ông lại cúi đầu xin chỉ thị Hoàng đế, nhất thời đều không phản ứng kịp, bầu không khí trên triều bị đình chỉ.

“Chư vị khanh gia sao không tiếp tục thảo luận?” Tấn Uông chống tay vịn long ỷ, không nhanh không chậm nói: “Trẫm còn muốn nghe tiếp tục cao kiến của chư vị khanh gia.”

Chúng thần đồng loạt cúi đầu, không dám nói nữa.

“Chư vị khanh gia đã không lên tiếng, như vậy trẫm sẽ bắt đầu.” Tấn Uông đứng lên, đi về phía trước vài bước, trên cao nhìn xuống những đại thần áo mũ chỉnh tề: “Các khanh đều là trọng thần trong triều, đều biết rõ lễ nghi pháp luật?”

“Chúng thần có tội!” Mới nói vài câu đã làm cho bọn họ chột dạ trong bụng, đồng loạt xin lỗi.

“Các khanh đều quan tâm quốc sự, có tội gì?” Tấn Uông khẽ cười một tiếng, thế nhưng nụ cười này càng khiến họ chột dạ nhiều hơn.

Quan viên Tư Mã gia nghe những lời ấy lại thầm kêu không ổn, bọn họ vừa tranh luận chính là nên xử phạt Tư Mã Ký như thế nào, Hoàng thượng lại nói đến quốc sự...

“Điều luật của Đại Phong đã nói rất rõ ràng, tùy ý phóng ngựa gây thương tích cho người khác, phạt đánh hai mươi trượng, tù năm năm. Phóng ngựa gây chết người, về tình có thể lượng thứ thì phạt bốn mươi trượng, tù

hai mươi năm, nếu tội nặng không thể tha thứ, xử chém.” Tấn Uông rũ mắt xuống, không nhanh không chậm nói: “Chư Khanh cho rằng, hành vi của Tư Mã Ký lần này có thể xét xử nhẹ được sao?”

Có thể xét giảm nhẹ án sao? Tùy ý phóng ngựa đi chơi, ở đâu ra có tình tiết nào có thể giảm nhẹ.

Thế nhưng quan viên phe Tư Mã gia không thể nói như vậy, thậm chí còn muốn tìm lý do gỡ sạch tội cho Tư Mã Ký.

Lắng nghe những lý do hoang đường mà đám quan viên này nêu ra để cầu tình cho Tư Mã Ký, hẳn nghe một hồi, không thể nhịn được nói: “Chư vị cho rằng cho rằng nam tôn nữ ti, Tư Mã Ký không nên đền mạng cho Trần thị, chẳng biết lệnh đường của chư quân có thật lòng nghĩ như vậy chăng?”

Quan viên phe Tư Mã gia đỏ mặt tới mang tai. Chính bọn họ cũng hiểu được những lời này hoang đường đến mức nào, giờ bị Tấn Uông hỏi như vậy, không dám chường mặt ra cãi.

“Trẫm cho rằng tội danh này của Tư Mã Ký không thể tha thứ, cần xử chém răn chúng. Nếu còn ai tái phạm, Tư Mã Ký chính là tiền lệ.” Tấn Uông quay trở lại chỗ ngồi, mắt lạnh nhìn mọi người: “Các khanh nghĩ như thế nào?”

Một bộ phận quan viên hô to Hoàng thượng thánh minh, còn một nhóm người vẫn đứng im không lên tiếng.

“Bệ hạ,” Tư Mã Hồng bước ra khỏi hàng, chấp tay thi lễ với Tấn Uông nói: “Vi thần...”

“Tư Mã đại nhân không cần nói nữa, Tư Mã đại nhân là ân sư của tiên đế, trẫm tin tưởng đại nhân là bậc chính nhân quân tử trọng nghĩa bất cầu thân.” Tấn Uông cắt đứt lời của Tư Mã Hồng: “Tư Mã đại nhân đừng để trẫm thất vọng, cũng đừng làm cho người trong thiên hạ thất vọng.”

Thế gia có ai nói mình không phải quân tử?

Những lời Tư Mã Hồng định nói đã bị lời này của Tấn Uông ngăn chặn toàn bộ, thậm chí sờ trong lòng, chấp tay thi lễ với Tấn Uông, trẫm mặc lui trở lại.

Hôm nay Tư Mã gia hấn tự tay đem đao đến đặt trước mặt hoàng gia, hoàng thất có sao bỏ qua cơ hội cắt một miếng thịt trên mặt bọn họ chứ?

Chương 36

“Bệ hạ, Tư Mã đại nhân, Lý đại nhân cầu kiến.” Hà Minh khom người đi vào thư phòng, thấy Hoàng thượng đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, hần liền cúi đầu không dám nhìn nữa.

“Không gặp.” Tấn Ưởng cũng không ngẩng đầu lên nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Tư Mã Ký đã bị tuyên án thì không thể lật ngược trở lại.”

Hà Minh hành lễ lui ra, ra đại môn Tử Thần điện, chấp tay thi lễ nói với hai vị đại nhân: “Hai vị đại nhân, lúc này Hoàng thượng không có thời gian rồi tiếp hai vị, xin hai vị hãy quay trở về cho.”

Trong lòng Tư Mã Hồng vô cùng đau khổ, đối mặt với thái giám trước kia chưa bao giờ coi trọng, giờ lại phải khách khí cúi đầu: “Cựu thần có điều quan trọng cần bẩm báo, xin Hà công công vất vả thông truyền thêm một lần.”

“Tư Mã đại nhân, tiểu nhân không phải không muốn truyền lời, chỉ là lúc này Hoàng thượng đang xử lý chuyện quan trọng, bây giờ không có thời gian tiếp kiến hai vị đại nhân.” Tuy rằng Hà Minh vừa tới hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, nhưng hần tự ngầm thấy mình đã hiểu đôi phần tính cách của tiểu Hoàng đế, lúc này bệ hạ nhất định không muốn thấy hai người này.

“Nếu như thế, ngày mai cựu thần trở lại.” Tư Mã Hồng quay về phía điện chấp tay thi lễ, xoay người chậm rãi đi ra ngoài, nhìn bóng lưng còng vì tuổi già sức yếu trông rất đáng thương.

Hà Minh lên tiếng tiễn: “Đại nhân đi thông thả”, sau đó đứng lặng một bên làm như không hay biết gì nữa.

Lý Quang Cát nhìn bóng lưng Tư Mã Hồng, lại quay sang nhìn cửa điện Tử Thần mở rộng, cũng chấp tay thi lễ, xoay người rời đi.

Hà Minh khẽ liếc mắt nhìn Lý Quang Cát, sau đó lại cúi đầu, vẻ mặt không thay đổi.

Bên trong Tử Thần điện, Tấn Ưởng ném tấu chương đang cầm trong tay qua một bên, nở nụ cười nhạt. Tư Mã Hồng đứng ở bên ngoài tử thần điện

tự xưng là “Cựu thần”, chẳng phải muốn lấy thân phận cựu thần tam triều để nhận lấy đồng tình sao? Hay đang muốn nhắc nhở thân phận Hoàng đế trẻ tuổi của hắn có được bao nhiêu hiển quý?

Nếu thân phận hiển quý mà được phép tùy ý làm bậy, như vậy các bậc quân vương trong thiên hạ này phải chẳng được phép tùy ý đánh đấm giết người, sau đó biến thành súc vật trong mắt con dân?

Hắn tức giận uống một ngụm trà, đè nén cơn tức đang bốc cháy trong bụng. Tấn Uởng nhìn trên công văn do Hình bộ trình lên, bên dưới viết một chữ “nhưng”. Ánh mắt dừng lại ở cái tên “Tư Mã Ký” trong chốc lát, hắn chậm rãi khép công văn lại, mặt trắng như sương.

Hiện tại chỉ chém đầu một tội phạm gây vụ án phóng ngựa hại hai mạng người như Tư Mã Ký mà hắn đã bị nhiều lực cản từ tứ phía, chẳng biết bây giờ đang có bao nhiêu người phải chịu oan khuất bởi thế lực và lợi ích của các thế gia mà không được giải oan?

Trong cuộc cạnh tranh giữa các thế gia với nhau, danh môn vọng tộc ở các nơi chính là hoàng đế ở mảnh đất ấy, áp đảo quan viên địa phương do triều đình phái tới.

Tấn Uởng nhớ tới lời Cố Như Cửu nói với hắn, nàng nói, thiên hạ này chung quy nằm trong tay của hắn.

“Đây là thiên hạ của trẫm. . .”

Lễ tang của Trần thị được cử hành rất long trọng, có người nói một thi hai mệnh chính là điềm xấu, bảo Cố gia nên mời cao nhân lập tràng pháp sau đó mới đem đi chôn cất. Cố Trường Linh đứng trên bục trưởng gia, thẳng thắn từ chối: “Trần thị chính là con dâu trưởng Cố gia, lúc sinh thời nàng dịu dàng thực đức, nay bất hạnh mất sớm, Cố gia chúng ta cũng không sợ nàng sẽ phá hủy phần mộ tổ tiên của Cố gia.”

Tuy rất nhiều người đồng tình với cảnh bi thương của Trần thị, nhưng bất kỳ ai cũng coi trọng phong thủy phần mộ tổ tiên, nhìn thấy Cố gia hoàn toàn không đếm xỉa đến điều kiêng kỵ này, cứ dựa theo quy chế cao nhất của thế tử phi Hầu phủ hạ táng cho Trần thị, đã cảm khái Cố gia trọng tình nghĩa, lại cảm thấy Cố gia làm như vậy là không sáng suốt.

Không phải người Cố gia không biết người bên ngoài đồn thổi điều gì, thế nhưng đối với bọn họ mà nói, nếu nói đứa bé chưa được sinh ra sẽ mang

sát khí rất nặng, đàn bà chết một thì hai mệnh không nên chôn cất ở trong phần mộ tổ tiên là những thuyết pháp như có như không, không thể sánh bằng phần tình cảm thân thiết trong suốt khoảng thời gian chung sống từ khi Trần thị gả vào Cố gia. Nếu thật vì những quy củ như có như không này mà để Trần thị phải chịu uất ức hạ táng, vậy Cố gia bọn họ chẳng khác nào cầm thú?

Cố Như Cửu xách theo hộp đựng thức ăn, gõ cửa phòng Cố Chi Vũ, đứng chờ một hồi lâu vẫn không thấy trong phòng có động tĩnh gì, nàng cất giọng gọi: “Đại ca, muội là Cửu Cửu đây.”

Phòng trong vẫn yên tĩnh, nhưng một lát sau đã vang lên thanh âm của Cố Chi Vũ: “Muội vào đi.”

Đẩy cửa phòng ra, Cố Như Cửu thấy cửa sổ trong phòng đóng chặt, Đại ca ngồi ở phòng trong mờ tối như một pho tượng mất đi linh hồn. Nàng cẩn thận mở cửa sổ, đem hộp đựng thức ăn bỏ lên trên bàn, xoay người mở cửa sổ ra, để cho tia sáng bên ngoài soi vào phòng.

Cố Chi Vũ kinh ngạc nghiêng đầu, nhìn cửa sổ, chớp chớp ánh mắt chưa xót: “Cửu Cửu, huynh không đói bụng, đem hộp đựng thức ăn đi xuống đi.”

“Đây là muội tự tay làm cơm nước cho đại ca, đại ca phải nếm thử mới được.” Cố Như Cửu khẽ cuộn ống tay áo lên, đưa cánh tay trắng nõn non mịn lên trước mặt Cố Chi Vũ: “Coi như đau lòng cho muội đi, được không?”

Cố Chi Vũ nhìn thấy trên mu bàn tay của muội muội nổi lên vài mọng nước, hình như là bị dầu văng phải.

Muội muội trước nay luôn được mọi người trong nhà thương yêu nâng niu, chưa từng làm những việc này, Cố Chi Vũ đau lòng, cổ họng chưa xót, ngẩng đầu cẩn thận nhìn khuôn mặt muội muội, chậm rãi gật đầu.

Thấy Cố Chi Vũ gật đầu, Cố Như Cửu thở phào nhẹ nhõm, bỏ tay áo xuống, lấy một chén cơm, hai đĩa rau và một chén canh từ trong hộp đựng thức ăn ra.

Bởi vì Cố Chi Vũ nhịn đói hai ngày liên tiếp, Cố Như Cửu lo dạ dày của đại ca suy nhược nên nấu cơm rất mềm, đồ ăn và canh cũng làm thật nhạt, có lợi cho tiêu hóa.

Cố Chi Vũ thấy thức ăn trên bàn đều tránh làm món mặn, muối muối cũng mặc bộ đồ trắng đơn giản, ngay cả đồ trang sức trâm cài cũng không mang, chỉ dùng hai cây trâm bạc cố định búi tóc, vừa đau lòng lại vừa thấy ấm áp vui đầu ăn những món cơm canh không tính là ngon miệng này.

Dương thị đi tới bên ngoài cửa viện trưởng tử thì vừa vặn nhìn thấy con gái xách hộp đựng thức ăn đi ra, nàng bước nhanh về phía trước hỏi; “Cửu Cửu, con mang thức ăn cho đại ca đây ư?”

Cố Như Cửu miễn cưỡng cười, gật đầu.

Đưa tay khẽ gỡ nắp đậy hộp thức ăn ra, Dương thị nhìn mấy đĩa thức ăn đã trống không bên trong, viền mắt hơi đỏ lên: “Nó nguyện ý ăn là tốt rồi.” Bà hơi xoay người liếc nhìn tỷ nữ đang cầm hộp đựng thức ăn đi theo mình, hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén nỗi ghen ngào đang dâng lên trong lòng.” Đem hộp đựng thức ăn này trở về đi, Đại công tử đã dùng cơm canh.”

Ngay khi bà chuẩn bị đem hộp đựng thức ăn đi về thì bà nhìn thấy những vết ửng đỏ trên mu bàn tay con gái và cả những mọng nước do bị phỏng, ngón tay khẽ run, một lát mới nói: “Đứa bé ngoan, khổ cực cho con rồi.”

Cố Như Cửu cười khổ, chỉ chút chuyện như vậy, nào tính là khổ cực gì, từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện đều được các ca ca tỷ tỷ nâng niu yêu thương hết mực, hiện tại ca ca rơi vào hoàn cảnh mất vợ mất con, lẽ nào nàng cứ trơ mắt đứng nhìn như vậy sao?

Họ yêu thương nàng, lẽ nào nàng lại không đau lòng bọn họ sao?

Đêm hôm đó, Cố Như Cửu vẫn đưa cơm cho Cố Chi Vũ, Cố Chi Vũ ăn hơn phân nửa.

Giữa trưa ngày hôm sau, khi người Cố gia dùng cơm thì Cố Chi Vũ cũng bước ra bàn ăn cùng, tuy rằng tinh thần vẫn còn u uất đau khổ, nhưng may mà đã chịu dùng cơm.

Nỗi lo lắng trong lòng của Dương thị và Cố Trường Linh cũng vơi đi.

Nửa tháng sau, kết quả xử quyết Tư Mã Ký chính thức được công bố, do hành vi gây ra hậu quả nghiêm trọng, dẫn đến cái chết của hai mạng người, quyết định xử trảm vào cuối mùa thu.

Thái thái chi thứ ba Tư Mã gia nghe tin Tư Mã Ký bị xử chém liền hôn mê bất tỉnh. Tư Mã Bằng và Tư Mã Dục dắt tay nhau đi đến Cố gia bái

phỏng, không ngờ Cố Trường Linh lại cáo ốm không tiếp khách. Cố gia cùng mấy vãn bối khác cũng không lộ diện, hai cha con họ buộc lòng phải quay về cầu cứu chi thứ hai.

Tôn thị chi thứ hai Tư Mã gia nghe thấy người chi thứ ba đến, liền lạnh lùng cười mỉa: “Nhà bọn họ chẳng phải có một nữ nhi tốt đang muốn đưa vào cung làm hoàng hậu đó sao, có gì lại đến cầu người khác?”

Trượng phu của bà là Tư Mã Bác nghe vậy, thở dài nói: “Tốt xấu gì cũng là Tam thúc đích thân đến đây, dù thế nào cũng phải ra gặp mặt.”

Tôn thị cũng phát giác ra lời nói chua ngoa vừa rồi của mình, vì vậy nhẹ giọng nói: “Ta chỉ lo ông bị liên lụy, nên hơi nóng nảy một chút.”

“Hai ta là phu thê nhiều năm, ta hiểu tâm ý của bà.” Tư Mã Bác và Tôn thị làm phu thê nhiều năm, cảm tình sâu sắc. Kể từ sau chuyện con gái chết non hồi hai năm trước, ông luôn lo vợ cả thương tâm quá độ mà tổn hại sức khỏe, càng lo lắng chăm sóc bà nhiều hơn: “Chi thứ ba đã đến rồi thì để ta ra gặp một chút, bà cứ ở trong này không cần theo.”

Tôn thị gật đầu, đứng dậy chỉnh lại vạt áo giúp Tư Mã Bác, sau đó mới để ông đi ra ngoài.

Sau khi Tư Mã Bác rời đi, nụ cười trên mặt bà cũng tắt lịm. Bà biết tại sao chi thứ ba lại đến nhờ chi thứ hai bọn họ giúp đỡ, chẳng phải mẹ đẻ của Hoàng đế chính là tỷ tỷ ruột thịt của phu quân bà sao?

Thế nhưng cha mẹ của hai tỷ đệ họ đã mất sớm, thuở thiếu thời đều nương nhờ lão gia tử và lão thái thái dòng chính nuôi dưỡng. Chi thứ hai đã phải sống những ngày tháng như vậy, thế nhưng người của chi thứ ba lại chẳng đoái hoài gì đến, luôn tỏ ra là người sống an nhàn tự tại, giờ gặp chuyện không may, ngược lại còn nhớ đến chi thứ hai của bọn họ, thật là buồn cười.

“Thúc phụ.” Tư Mã Bác bước vào sảnh chính, chấp tay thi lễ với Tư Mã Bằng: “Cháu đến chậm, xin thúc phụ thứ lỗi.”

Tư Mã Bằng thở dài, luôn miệng nói không sao, đợi sau khi Tư Mã Bác ngồi xuống mới lên tiếng: “Hiền chất, hôm nay ta đến, chính là vì chuyện của Kỳ nhi.”

Tư Mã Bác trầm mặc một lát sau nói: “Thúc phụ, hôm nay cháu chẳng giữ chức vụ gì quan trọng ở triều đình, chỉ sợ có lòng mà không có sức.” Huống chi bản án đã được công bố ra, làm sao có thể nói thay là thay được? Lời này tuy Tư Mã Bác không có nói ra, cũng không có ý định nói với người của chi thứ ba.

“Chi thứ ba chỉ có một đứa cháu này để nối hương hỏa, ta không cầu nhiều, chỉ mong có thể lưu lại cái mạng cho hắn.” Mã Bằng dừng lại một chút: “Dẫu sao ngươi cũng có vài phần tình nghĩa hương khói cùng Bệ hạ, nếu ngươi đi cầu, có lẽ Bệ hạ sẽ nể mặt ngươi vài phần.” Ngay cả hắn cũng thấy những lời này có mang ý ép buộc, cho nên lúc nói, vẻ mặt rất mất tự nhiên.

Nghe nói như thế, Tư Mã Bác cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Dừng nói Bệ hạ đã thành con thừa tự của tiên đế, mà từ lâu đã không có chút quan hệ nào đến người chi thứ hai Tư Mã gia họ nữa. Mặc dù Hoàng thượng nguyên ý nhận hắn là cậu, nhưng hắn cũng không chai mặt đến mức đi cầu cận.

Năm đó ty ty bị bệnh chết, hắn nương nhờ thế lực dòng chính mới miễn cưỡng đứng vững được ở đất kinh thành này. Vì vinh quang quyền thế nhà mình, hắn còn nhẫn tâm bỏ mặc đứa cháu ngoại trong Thành vương phủ.

Không ngờ được rằng, đứa bé trước đây bị mọi người ruồng bỏ lại được Thái hậu nhìn trúng, trong một đêm từ cha không đau mẹ không thương biến thành Hoàng đế. Khi hắn biết được tin Tấn Uông được Thái hậu chọn làm người kế vị, hắn đã khiếp sợ hơn bất cứ ai khác, cũng hối hận hơn bất kỳ ai.

Hối hận trước đây đã không chăm sóc tốt cho đứa bé này, sợ sau khi nó nắm quyền sẽ quay lại trả thù người cậu vô tình vô nghĩa này.

Cho nên hiện tại hắn hận không thể tránh xa Hoàng đế này một chút, làm sao còn dám đưa đầu lên gặp mặt? Người bên chi thứ ba còn bảo hắn dùng cái thân phận cậu đi đến đó cầu tình, thật lòng hắn không muốn.

“Thúc phụ, từ khi bệ hạ ra đời đến lớn còn chưa từng trông thấy mặt mũi ta lần nào. Những năm gần đây ta cũng không chăm non tốt đến người, ở đâu ra phần tình cảm đáng để nói đến.” Tư Mã Bác cười khổ nói: “Việc này ta thực sự giúp không được gì, xin thúc phụ thông cảm.”

“Lẽ nào người đứng trơ mắt nhìn đứa cháu của mình mất mạng sao?” Tư Mã Dục không nhịn được nữa, lớn tiếng quát. “Người trong nhà với nhau mà người còn không giúp, sau nào đừng nói cái gì là huynh đệ với nhau, ta không có huynh đệ như vậy!”

“Câm miệng!” Tư Mã Bằng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quát, nhi tử của mình, quay đầu nói với Tư Mã Bác: “Hiền chất, đệ đệ của người không hiểu chuyện, ta. . .”

“Thúc phụ không cần như vậy, việc này ta quả thực giúp không được gì, xin đường đệ mời cao minh khác!” Nói xong, cũng không quan tâm sắc mặt Tư Mã Dục thế nào, phẩy tay áo bỏ đi.

Chi thứ hai và chi thứ ba vốn đã có hiềm khích với nhau, hiện tại Tư Mã Bác thấy thái độ của Tư Mã Dục như vậy, làm sao không tức giận cho được?

Mất thấy đứa cháu chi thứ hai bị con trai mình làm cho nổi giận bỏ đi, một hồi lâu sau Tư Mã Bằng mới thở dài một hơi nói với Tư Mã Dục: “Ta tuổi tác đã cao, đã không giúp được người mấy năm, tính tình này của người không như không sửa lại, đợi ta qua đời rồi, người làm thế nào chèo chống một gia đình?”

Tư Mã Dục không cam lòng nói: “Thế nhưng người của chi thứ hai rõ ràng có ý vứt bỏ, chẳng thềm đếm xỉa gì đến người của chi thứ ba chúng ta.”

“Người muốn đề cho người khác tôn trọng, đầu tiên phải đề người khác cảm thấy mình tôn trọng trước.” Tư Mã Bằng thất vọng nhìn con trai: “Sớm muộn gì người sẽ hiểu đạo lý này.”

Thấy phụ thân như vậy, mặc dù trong lòng Tư Mã Dục vẫn không cam lòng nhưng cũng không dám cãi lại.

Hai cha con họ về đến nhà, nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Tư Mã Hương và Tam thái thái, đồng loạt trầm mặc xuống.

“Chi thứ hai. . . Chi thứ hai không đồng ý sao?” Tam thái thái lắp bắp nói: “Có phải nguyên nhân là vì lúc trước ta có lỗi với Tôn thị? Vậy thì ta đi đến đó nhận lỗi với bà ta. Chỉ cần chi thứ hai nguyện ý cứu Ký nhi, cho dù phải bắt ta đập đầu tạ tội đều được!” Nói xong, bà muốn lao ra ngoài, nhưng bị Tư Mã Hương kéo lại.

“Mẫu thân, mẫu thân người đừng như vậy.” Tư Mã Hương kéo tay áo bà: “Cho dù mẫu thân có đi đến đó, người nhà Nhị thúc cũng sẽ không đồng ý đâu.”

“Người buông ra.” Tam thái thái không giật được tay áo của mình ra, dưới tình thế cấp bách, bà quay lại tát cho Tư Mã Hương một bạt tai.

“Bốp!” Tiếng vang thánh thót vọng khắp căn nhà yên tĩnh, Tư Mã Bằng cau mày nói: “Sao tự nhiên bà đánh Hương nha đầu làm gì?”

Tư Mã Hương sờ sờ gương mặt nóng rát của mình, miễn cưỡng cười nói: “Tổ phụ, mẫu thân là quá sốt ruột mà thôi, chứ chẳng phải cố ý.”

“Ta. . .” Tam thái thái nhìn con gái, hơi sùng sốt một chút, lấy khăn tay che mặt khóc nức lên.

Tư Mã Hương nhìn mẫu thân khóc nức nở, lại quay sang nhìn vẻ mặt phụ thân mờ mịt như chết lặng, khẽ cười khổ, trong lòng mệt mỏi rã rời, thậm chí có ý muốn chạy trốn khỏi cái nhà này.

Hơn nửa tháng sau, đến ngày sinh nhật của Thái hậu, Thái hậu truyền ý chỉ mời các nữ quyền thế gia đến biệt cung Thái Hòa chơi đùa.

Cố Như Cửu là tam phẩm huyện chủ, đương nhiên cũng có mặt trong buổi yến tiệc này. Mấy ngày nay, cũng vì chuyện Đại tẩu mất, trên người nàng hầu như không có bất cứ trang sức có màu sắc nào, đồ trang sức và trâm cài cũng rất ít dùng. Hôm nay là sinh nhật của Thái hậu, nàng tất nhiên không thể ăn mặc xuềnh xoàng giống như ngày thường đến biệt cung Thái Hòa được.

Bọn nha hoàn đã chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết, Cố Như Cửu mới chọn bộ váy dài chiết eo thêu hoa để mặc.

Nàng bày vài cái hộp ra trước mặt, bên trong mỗi hộp đều là trâm cài tinh xảo được các thợ tinh hoàn khéo tay nhất làm thành. Sau đó ngắm nhìn mình trong gương, lựa chiếc trâm cài hạnh hoa kia cài lên mái tóc.

Thu La chỉnh lại búi tóc cho Cố Như Cửu, sau khi cài trâm lên búi tóc mới phát hiện mặt của tiểu thư tựa hồ gầy đi rất nhiều, vốn dĩ gương mặt tròn múp ngậy thơ, giờ đã thon gọn hơn.

Từ lúc Đại thiếu nữ gặp chuyện không may, người trong nhà đều gầy đi không ít, tiểu thư lại còn lo chăm sóc cho Cố đại công tử, mấy ngày nay cũng không nghỉ ngơi tốt, thảo nào gầy đi nhiều như vậy.

“Tiểu thư, như vậy được chưa?” Sau khi làm xong búi tóc, Thu La nhỏ giọng hỏi.

“Như vậy là tốt rồi.” Cố Như Cửu cố gượng cười, đứng lên nói: “Đi thôi.”

Biệt cung Thái Hòa được xây dựng ở Kinh Giao, ra khỏi thành đi tiếp thêm hơn nửa canh giờ xe ngựa là đến nơi. Cố Như Cửu ngồi ngay ngắn ở trong xe ngựa, nhìn biệt cung Thái Hòa càng lúc càng gần, khóe miệng cong lên nụ cười giễu cợt.

Tư Mã gia muốn đưa cô nương tiên cung làm hoàng hậu, cũng phải nhìn xem người khác có nguyện ý lấy hay không.

Hôm nay là sinh nhật của Thái hậu, tuy rằng Thái hậu bảo xóa bỏ lễ tôn ti, cũng không huy động nhân lực, thế nhưng Hoàng đế cũng có mặt trong buổi yến tiệc này cùng Thái hậu, sau đó còn dâng lên quà mừng được chuẩn bị dày công.

Món quà Hoàng đế tặng cho Thái hậu tuy không hiếm lạ, nhưng lại mang theo nhiều tình cảm, chính là bức tranh chữ Phúc Thọ do chính tay Hoàng đế viết.

Tuy rằng Tân Ưởng gần mười sáu tuổi, thế nhưng tranh chữ viết rất khéo lại vô cùng có khí khái. Sau khi Thái hậu mở tranh chữ ra, đã nhận được không ít lời tán thưởng của người xung quanh.

Có người mẹ nào không vui khi con mình được người khác khen tặng chứ, Thái hậu cũng không ngoại lệ. Khi mọi người dâng quà tặng lên, nụ cười trên mặt bà vẫn chưa từng vơi bớt.

“Tư Mã thị cô nương hiến tặng bức huyền nữ chúc thọ đồ!”

Nghe thấy thanh âm của thái giám, Thái hậu nhìn sang nữ tử đứng ở đầu hàng bên dưới. Là cô nương tuổi chừng mười lăm, dáng điệu uyển chuyển, mày như viễn sơn, mắt sáng long lanh, ngay cả bà mấy năm nay đã trông thấy không ít nữ tử xinh đẹp cũng phải tán dương vẻ đẹp của cô gái này.

“Thần nữ Tư Mã thị chúc mừng sinh nhật Thái hậu, cầu chúc Thái hậu tuổi thọ kéo dài, luôn vui vẻ mạnh khỏe.” Tư Mã Hương bước lên phía trước một bước, dịu dàng cúi đầu với Thái hậu, dáng vẻ ngoan ngoãn không tìm ra nửa điểm sai sót.

Thái hậu khẽ gật đầu: “Làm phiền tư Mã cô nương.” Nói xong, lại giao tay lên một cái, ý bảo đôi phương có thể lui xuống.

Tư Mã Hương gập gối quỳ xuống, im lặng lui sang một bên, mặc dù chỉ là một động tác như thế nhưng nàng làm hoàn mỹ đến không tỳ vết.

Chu Thái hậu quay đầu nhìn Tấn Uông, lại thấy hắn hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt xinh đẹp của Tư Mã Hương, ánh mắt chẳng biết đang thất lạc ở tận nơi nào.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, bà liền nhìn thấy Cố Như Cửu đứng dưới tàng cây. Kể từ lúc Cố gia gặp chuyện không may, Chu Thái hậu cũng chưa từng gọi Cố Như Cửu tiến cung gặp mặt, thật không ngờ mới qua một tháng, Cửu Cửu lại gây đi nhiều như vậy.

Bà biết Cửu Cửu có tình cảm sâu đậm với hai vị tâu tâu của mình, nhưng bà chưa từng ngờ được rằng Cửu Cửu lại đau lòng khổ sở đến mức này.

Cố Như Cửu vừa xuất hiện, Tấn Uông chỉ thấy mỗi mình nàng. Thấy trâm cài trên mái tóc nàng là cây trâm mình tặng, hắn vô cùng vui sướng trong lòng. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt hốc hác của nàng, lòng hắn lại dâng lên nỗi chua xót khó chịu.

Người Cố gia đang làm gì thế này, không ai lo lắng chăm sóc cho sự muội sao? Thời gian mới trôi qua một tháng, sao sự muội lại gây đi nhiều như vậy?

Những nữ quyến và quan viên có thể tới biệt cung Thái Hòa lần này đều là những đại thế gia hoặc phu nhân quan nhị phẩm trở lên ở trong kinh thành. Nhưng mặc dù như thế, Thái hậu cũng thu được rất nhiều quà mừng, nhiều đến mức ngay cả tên quà mừng là gì bà cũng không còn kiên nhẫn để nghe nữa.

” Huyện chủ Trường Nhan làm một bức tiên ông tặng đào dâng lên Thái hậu.”

“Thần nữ Cố thị chúc mừng sinh nhật Thái hậu, cầu chúc Thái hậu phúc như Đông Hải, thọ tử nam sơn.”

“Tốt tốt tốt” Thái hậu nói liên tục ba chữ tốt, sai thái giám đem bức tranh trình lên, tự tay mở bức họa được cuộn tròn ra, sau đó nói: “Bức tranh rất đẹp, chữ cũng rất tốt, khi về ai gia sẽ sai bọn họ treo ở trong phòng của ai gia.”

Cố Như Cửu nghe vậy ngẩng đầu cười cười với Thái hậu, khom người đang định lui về phía sau.

“Mẫu hậu thích như vậy, chẳng biết có thể để nhi tử xem một chút không?” Tấn Uông từ đầu đến giờ vẫn im lặng chưa lên tiếng, bỗng mở miệng nói một câu: “Có thể nghĩ đến tiên ông tặng đào, Trường Nhan huyện chủ quả nhiên suy nghĩ thấu đáo.”

Cố Như Cửu nghe thấy Tấn Uông lên tiếng khích lệ mình như vậy, cũng quỳ gối hành lễ với hắn.

Tư Mã Hương ngẩng đầu nhìn lại, chột cảm thấy bản tính trẻ con trên người Cố Như Cửu dường như phai mờ đi không ít, nhưng giữa đôi chân mày vẫn toát ra vẻ ngây thơ vô hại.

Nghĩ đến ân ân oán oán giữa Cố gia cùng nhà mình, Tư Mã Hương liền cảm thấy phiền muộn trong lòng, cũng vô tâm nghĩ đến chuyện khác.

Tấn Uông tiếp nhận bức tranh tiên ông tặng đào, động tác nhẹ nhàng cẩn thận.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tranh do sư muội làm, khó tránh khỏi phần khích và khâm trọng. Đến khi mở hết bức tranh ra, hắn càng không chờ được ngắm nhìn thật lâu.

Bức tranh vẽ không thể nói là đẹp nhất, nhưng lại toát ra vẻ sống động, cũng rất dụng tâm, ngay cả chi tiết trên góc áo tiên ông cũng được vẽ tỉ mỉ. Hắn cầm bức tranh ngắm nhìn một lúc lâu, mới cười nói: “Quả như mẫu hậu nói, vẽ đẹp chữ cũng tốt, không hổ là hổ phụ không sanh khuyển nữ, huyện chủ quả nhiên là chân truyền từ tiên sinh.”

Cố Như Cửu được khích lệ, lại còn lời danh của Cố Trường Linh ra khen lấy khen để, trong mắt những người khác lại thấy tiểu Hoàng đế yêu ai yêu

cả đường đi, bởi vì hần trước nay đều rất kính trọng cùng tín nhiệm vị tiên sinh Cố Trường Linh và rất quan tâm chăm sóc đến nữ nhi của lão.

Sau khi mọi người đã dâng quà mừng lên hết, Thái hậu đứng lên nói: “Thời ai gia còn trẻ cũng rất thích cưỡi ngựa bắn tên, chỉ tiếc hôm nay tuổi tác lớn, mặc dù có lòng nhưng lại không còn sức nữa rồi. Chư vị công tử tiểu thư đã đến đây chơi, thì cứ tự do vui đùa, ai gia ngồi đây ngắm nhìn mọi người, lòng cũng thấy vui.”

Mọi người vừa nghe bà nói như vậy, cảm thấy trong lời nói của Thái hậu ngầm có ý nghĩ sâu xa khác. Bệ hạ mới vừa tự mình chấp chính, nhất định sẽ đề bạt một số thanh niên giữ chức vụ trong triều, Thái hậu lại nói để cho mọi người tùy ý chơi đùa, chỉ sợ đang có ý muốn khảo sát năng lực của mọi người.

Về phần nhắc đến các tiểu thư các nhà thì...

Trong lòng mọi người đều đã hiểu rõ, năm nay bệ hạ đã mười sáu, lại vừa bắt đầu tự mình chấp chính, việc lập hậu cũng là chuyện tất nhiên, Thái hậu có ý định kiểm tra dung mạo cô nương các nhà, sau đó chọn ra vị nào làm hoàng hậu, mới nhân cơ hội này quan sát các cô nương, như vậy mặc kệ được hay không được, thể diện của hoàng gia và thế gia đều giữ vững.

Muốn cưỡi ngựa bắn tên, mặc váy dài đương nhiên không thích hợp. Cố Như Cửu mang theo tỷ nữ đi ra sau thay bộ kỵ mã, đúng lúc này lại gặp phải Tư Mã Hương cũng lui ra thay đồ.

“Trường Nhan huyện chủ.” Tư Mã Hương quay sang chào Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu mặt không thay đổi nhìn nàng, đột nhiên cười nhỏ giọng nói: “Nghe nói ngươi muốn lên làm Hoàng hậu?”

Tuy rằng Cố Như Cửu đang cười cười nhưng đáy mắt tràn đầy ý châm chọc.

Tư Mã Hương nhìn thấy ánh mắt của Cố Như Cửu thì tức tối đầy bụng, đang muốn lên tiếng thì nghe phía sau truyền đến tiếng cười nói của mấy vị cô nương khác.

“Thứ cho ta đi trước một bước.” Cố Như Cửu khẽ cúi người với Tư Mã Hương, xoay người bước đi, vẻ trào phúng trên mặt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mấy cô nương có quan hệ tốt với Cố Như Cửu, thấy nàng đứng cạnh Tư Mã Hương đều lo lắng bước lại.

Trong kinh thành này có ai mà không biết những ân ân oán oán giữa Cố gia và Tư Mã gia?

Chương 37

“Muội làm sao vậy?” Tư Mã Linh thay bộ kỹ mã bước ra, thấy sắc mặt Tư Mã Hương không tốt lắm, ánh mắt nghi ngờ nhìn xung quanh một lượt, chỉ nhìn thấy mấy cô nương cách đó không xa đang giúp đỡ Cố Như Cửu rời đi: “Vừa cãi nhau với cô nương Cố gia sao?”

Cũng không biết thường ngày Tam thám dạy dỗ đường muội thế nào, kể từ lúc chi thứ ba nhà bọn họ đến đất kinh thành này, nàng thường xuyên dẫn đường muội tham gia tụ hội cùng các quý nữ thế gia. Nhưng đã hai ba năm trôi qua vẫn không thấy đường muội đặc biệt giao hảo cùng cô nương nào, bản tính này chẳng biết giống ai.

Nàng phỏng đoán có lẽ do đường muội không lớn lên ở đất kinh thành nên có nhiều bờ ngõ chưa quen, nhưng nếu ngay cả việc trò chuyện xã giao hằng ngày cũng đề phòng hết cái này đến cái kia thì cũng quá mệt mỏi.

“Không có việc gì đâu, Cố nhị cô nương tuổi còn nhỏ, muội không so đo mấy việc đó với nàng ấy làm gì.” Tư Mã Hương lắc đầu, liếc nhìn mấy cô nương thế gia đi cùng Tư Mã Linh, nở nụ cười chào.

Thấy nàng như vậy, Tư Mã Linh cho dù còn nhiều điều muốn hỏi cũng phải nuốt trở xuống, không lên tiếng nữa, chẳng qua cảm thấy đường muội nhà mình bị tam thúc Tam thám gò bó quá chặt rồi.

“Đi thôi, hôm nay chúng ta không mang theo ngựa đến đây, cần phải đi chọn ngựa.” Tư Mã Linh quay đầu nói với mấy người bạn thân đứng ở phía sau: “Cũng không thể để cho người khác chọn hết ngựa tốt được.”

Tư Mã Hương trầm mặc không nói gì đi theo phía sau, lắng nghe họ bàn luận nên chọn ngựa nào thì tốt.

Trong chuồng ngựa có rất nhiều ngựa, các quan viên đang cẩn thận an ủi những con ngựa hiếu chiến, để quý nhân an toàn lựa chọn.

Cố Như Cửu chọn một con ngựa đỏ thẫm, quay đầu lại thấy Dương Tích Tuyết dắt một con ngựa chân ngắn sang, bèn cười hỏi: “Sao tỷ nay lại chọn con ngựa này?”

“Dù sau ta cũng không giỏi cưỡi ngựa bắn cung, chỉ tham gia náo nhiệt là được rồi.” Dương Tích Tuyết biết mình có năng khiếu về khoản nào nên cũng không có ý định khoe tài: “Có điều muội cần phải cẩn thận.”

“Yên tâm đi.” Cố Như Cửu đưa tay sờ cổ con ngựa: “Muội sẽ có chừng mực, biểu tỷ người đừng lo lắng.”

Hai người đang trò chuyện thì nhóm người Tư Mã Linh cười nói đi tới. Mỗi khi nghĩ đến chuyện đã xảy ra thì đáy lòng Tư Mã Linh bất giác run lên, do chi thứ ba dạy con không tốt dẫn đến bị kịch, công tử thế gia lại làm ra hành vi ăn chơi trác táng không có chừng mực chẳng khác nào đám nhà tân quý, coi kinh thành như cái huyện hẻo lánh họ sống trước đây, mặc bọn hắn muốn làm gì thì làm sao?

Cố Như Cửu nhìn thấy nhóm người Tư Mã Linh bước đến cũng thoải mái hào phóng quay sang hành lễ với nàng ta. Mã Linh cười đáp lễ, giống như giữa hai nhà hoàn toàn không tồn tại ân oán gì. Các cô nương khác cũng lên tiếng chào hỏi lẫn nhau, tiếng cười nói rộn rã, không chút ngưng ngậm nào.

Chỉ có Tư Mã Hương đứng trong đám người, cảm giác cơn nóng bỏng rất lên mặt mình, khiến cho nàng thấy hơi hận ngày hôm nay theo người dòng chính đến chỗ này.

Nàng không nên tới, có tới cũng chỉ là trò cười cho người khác, bên trên có huynh trưởng hại chết người, nàng dựa vào cái gì để tiến cung? Thế nhưng chỉ cần nàng nghĩ đến điều này, trong đầu liền vang lên tiếng khóc của mẫu thân, tiếng khóc nức nở làm nàng không thở nổi.

“Thái hậu và Bệ hạ tới.”

“Là Bệ hạ thật đó.”

Nàng chợt hoàn hồn, theo các quý nữ khác lui về sau mấy bước, sau đó thấy một đôi giày màu đen thêu hoa bước qua trước mắt. Nghĩ đến chuyện người nhà tốn hết công hết sức, dùng hết phương pháp thủ đoạn để nàng có thể gả cho người đàn ông này, trong lòng bỗng trỗi lên dưng khí, cũng không quan tâm dáng vẻ, ngẩng đầu nhìn thẳng về phía Hoàng đế.

Hóa ra là hắn...

Tư Mã Hương nhớ tới vị công tử cười ngựa từng gặp được trên đường cái, thầm cười khổ trong lòng, thảo nào trước đây các thế gia công tử đều đi theo phía sau lưng hắn, nguyên lai hắn chính là Hoàng đế.

Tính cách Tấn Uởng nghiêm cẩn, thường ngày rất ít ra cung, cho dù có ra cung cũng dẫn theo Long cấm vệ, chưa bao giờ chủ động trêu chọc cô nương tiểu thư nhà ai. Thế nên rất nhiều cô nương thế gia tuy rằng từng nghe nói Bộ hạ anh tuấn bất phàm nhưng chưa từng thấy qua tướng mạo của hắn.

Đại Phong là đất nước chuộng vẻ bề ngoài, cho nên khi các quý nữ đứng gần trông thấy được tướng mạo Hoàng đế, tim cũng nhảy lỡ nhịp. Hoàng đế Bộ hạ quả nhiên anh tuấn.

Mã quan dắt ngựa chuyên dụng của Hoàng đế tới, Tấn Uởng tiếp nhận dây cương, tung mình lên ngựa, sau đó cất giọng nói: “Trẫm cười ngựa bắn cung không tốt lắm, mời chư vị cứ tự nhiên.”

Mặc dù hắn nói những lời này là sự thật, thế nhưng trong mắt đám quý nữ thế gia trước nay luôn xem mặt mà bắt hình dong thì có giỏi cười ngựa bắn cung hay không đã không quan trọng nữa, điều quan trọng là động tác lên ngựa của Bộ hạ rất đẹp mắt.

Thái hậu và Tấn Uởng nói qua nói lại mấy câu, sau đó rời đi, tựa hồ không muốn quấy rầy nhã hứng của mọi người.

Hồ Hỉ bước lại gần nói nhỏ vào tai Dương Tích Tuyết: “Bộ hạ anh tuấn quá há.”

Dương Tích Tuyết khẽ ho một tiếng, mắt nhìn thoáng qua xung quanh, thấy không có ai chú ý đến phía bên bọn họ, mới nhỏ giọng đáp lại: “Ta đã nghe nói Bộ hạ dung mạo xuất chúng từ lâu, còn tưởng những lời này là muốn khen ngợi hoàng thất mà thôi, chưa từng nghĩ...”

Cố Như Cửu nghe thấy hai người nói với nhau như vậy, liền quay đầu nhìn về phía Tấn Uởng đang đứng xa xa, mặc bộ đồ đen cười trên con ngựa trắng, khí thế phi phàm. Nếu không phải thân thể hắn trước nay không được tốt, chắc chắn sẽ cười ngựa bắn cung rất giỏi.

Cũng không biết là ai đưa ra đề nghị các quý nữ cười ngựa thi với nhau, Cố Như Cửu thấy Tư Mã Hương đứng dậy, xoay người lên ngựa, bước qua vạch tỷ thí.

“Cửu Cửu,” Hồ Hỉ lo lắng nhìn nàng, đang định tiến lên ngăn cản, lại bị Dương Tích Tuyết kéo ngược về.

“Người yên tâm đi, trong lòng Cửu Cửu đã có dự kiến trước.” Dương Tích Tuyết nhìn Tư Mã Hương trong sân trầm ngâm một chút lại nói: “Trong trường hợp ngày hôm nay, Cửu Cửu sẽ không để người của chi thứ ba Tư Mã gia giết được tiếng thơm.”

“Thế nhưng Cửu Cửu có bao giờ đua ngựa với ai đâu?” Hồ Hỉ càng lo lắng, nhớ lại chuyện không may xảy ra hồi hai năm trước, nhin không được lên tiếng: “Nhỡ may bị thương thì làm sao bây giờ?”

“Ngày xưa nàng không tranh bởi vì không cần tranh.” Dương Tích Tuyết thở dài một hơi: “Nhưng nếu hôm nay nàng không tranh, mặc cho Tư Mã Hương ra mặt, như vậy Cố gia cũng sẽ không còn thể diện.”

Tư Mã Hương mượn thể diện của dòng chính để tới đây chính là đang đánh vào mặt Cố gia. Nếu người Cố gia vẫn không phản ứng gì, đợi đến ngày mai, Cố gia sẽ trở thành kẻ yếu đuối mặc người khác chà đạp.

Cho nên lúc nào Cửu Cửu lười biếng đều có thể, duy chỉ có ngày hôm nay là không thể.

Nhìn thấy Cố Như Cửu bước vào đường đua, sắc mặt Tấn Uông cũng trở nên lo lắng, xoay người nói với hộ vệ sau lưng: “Phái hộ vệ am hiểu cưỡi ngựa bắn cung theo sau. Đừng để những tiểu thư quý tộc này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Hắn dừng một chút lại bổ sung: “Trường Nhan huyện chủ tuổi còn nhỏ, các người cần chú ý nhiều hơn.”

Người đứng đầu đội hộ vệ nghe vậy, liền hiểu rõ cần phải đặt an nguy của Trường Nhan huyện chủ lên vị trí đầu.

Đợi sau khi hộ vệ rời đi, Thái hậu mới nói: “Con không cần lo lắng, tuy rằng người Cố gia ngày thường đều có tính tình ôn hòa, nhưng không có nghĩa họ là những người bình thường, yên tâm chờ xem.”

Bà còn nhớ khi bé mỗi lần mẫu thân nhắc đến người Cố gia đều rất bùi ngùi, khi đó mẫu thân nói: “Chớ trêu chọc người Cố gia, người nhà này không chỉ biết nói lý lẽ, lại mang thù rất sâu.”

Khi đó bà không hiểu tại sao mẫu thân phải nói như vậy. Trong mắt của bà, dì cùng dượng đều là người tốt hơn nữa tính tình rất ôn hòa, biểu ca

cũng là người khiêm tốn. Tận đến khi bà tiến cung, lật xem những ghi chép trong vòng một năm qua của hoàng thất mới phát hiện người nhà Cố gia cho đến nay đều giữ vững địa vị thế gia nhị lưu, bình thân sống ung dung qua ngày. Thế nhưng cũng trăm năm này, các thế gia gây khó dễ với bọn họ đều đã điêu tàn, cuộc sống nghèo túng không ngóc đầu lên được, vậy mà bọn họ vẫn duy trì vinh quang thế gia nhị lưu như cũ, không trêu chọc người khác, nhưng không cho người khác được phép khinh thường.

Trước đây bà mời biểu ca Cố Trường Linh làm đề sư dạy dỗ Tân Ưởng, đầu tiên là vì Cố gia tuy là thế gia nhưng từ trước đến nay đều rất coi trọng hoàng thất, cũng không làm ra chuyện gì sai trái, lại có vài phân tình cảm với bà. Nếu đứng ra dạy dỗ ấu đế, chắc chắn sẽ dụng tâm hơn bất cứ ai khác. Điều thứ hai chính là bà coi trọng cách hành sự cũng như phong độ và quy tắc đối nhân xử thế của người Cố gia.

Cho nên khi bà nhìn thấy Cửu Cửu đứng dậy, cũng chẳng lấy làm bất ngờ.

Đây là người Cố gia, ai dám trêu chọc đến họ, họ sẽ bẻ gãy đầu khớp xương của đối phương, sau đó ném mặt mũi của đối phương vào trong vũng bùn nhầy nhụa.

“Là nhi tử quá lo lắng rồi.” Tân Ưởng miễn cưỡng cười, bàn tay nắm chặt dây cương đến mức các khớp tay trắng bệch, hận không thể tự mình đi theo bên cạnh nàng mới thấy an tâm.

Nếu thiên hạ này hoàn toàn thuộc về trẫm, có lẽ Cửu Cửu cũng không cần vì thể diện gia tộc mà làm những chuyện này, hẳn sẽ cho nàng thân phận tôn quý nhất, vinh quang lớn nhất, để không một ai trên đời này lấn át nàng.

“Không ngờ Trường Nhan huyện chủ lại hào hứng như vậy.” Ngựa của Tư Mã Hương đứng song song với ngựa của Cố Như Cửu, hai người bình thân nhìn thẳng về phía trước, dù nói chuyện nhưng không hề liếc mắt nhìn đối phương.

“Tư Mã cô nương đã hào hứng, có sao tại hạ lại không cơ chứ?” Cố Như Cửu nhếch môi lên, ánh mắt lạnh lẽo: “Bất quá là luận thắng thua mà thôi.”

Tư Mã Hương bộ dạng sợ hãi cả kinh, chợt quay đầu nhìn Cố Như Cửu, chỉ thấy nàng cười xinh đẹp dễ thương còn có chút ngây thơ hồn nhiên.

Đột nhiên, tiếng chuông đồng vang lên, trận tỷ thí bắt đầu.

Tư Mã Hương thu hồi tầm mắt, cắn răng vùng roi quất mạnh vào mông ngựa một cái, vượt lên dẫn đầu.

Nàng không thua được, tuyệt đối không thể thua, chỉ có giành được hạng nhất, nàng mới có thể nhận được sự chú ý của Thái hậu và Hoàng đế, nhà bọn họ chia năm xẻ bảy, kéo không nổi nữa rồi.

Mọi người đều chưa từng thấy Cố Như Cửu cưỡi ngựa. Có lẽ nói trong mắt tất cả công tử tiểu thư thế gia, kỹ thuật cưỡi ngựa của Cố Như Cửu từ trước đến nay chỉ là nửa vơi, không rớt xuống bát nhè cũng chẳng xuất sắc gì. Thế nhưng đến ngày hôm nay bọn họ mới biết được, nguyên lai vị Cố gia nhị tiểu thư này một khi phát tác thì lợi hại hơn bất cứ ai.

Đợt này có hơn mười quý nữ bước ra tranh tài, nhưng chỉ có hai người vượt lên dẫn trước, chính là Tư Mã Hương và Cố Như Cửu.

Bởi vì chuyện xích mích giữ Cố gia và Tư Mã gia không phải nhỏ, mắt thấy tiểu thư Cố gia và tiểu thư Tư Mã gia vượt lên đầu, tất cả mọi người vui vẻ xem náo nhiệt.

Đại thái thái Tư Mã gia ngồi giữa các nữ quyến, nghe tiếng bàn luận xôn xao của những người ngồi phía sau, bà chỉ biết người của chi thứ ba sẽ không dễ dàng từ bỏ hy vọng, tình cảnh trước mắt cho thấy người của Cố gia đang muốn gây khó dễ với chi thứ ba.

Nếu Tam nha đầu thắng thì tốt, nhưng nếu thua lần này, toàn bộ Tư Mã gia cùng mất sạch thể diện.

Cộc... cộc... cộc...

Tiếng vó ngựa dồn dập càng lúc càng gần, Tư Mã Hương không dám quay đầu lại nhìn xem người đang bám sát theo mình là ai, chỉ liềm mạng vùng roi thúc ngựa, muốn nói khoảng cách cùng người phía sau ra xa hơn.

Chỉ tiếc vô luận nàng cố gắng thế nào, người sau vẫn đuổi tới nơi, sau đó còn lướt qua nàng hơn nửa thân ngựa.

“Giá...!” Tư Mã Hương vội vàng, lại vụt thêm vài roi nữa, thế nhưng mới vừa rồi vượt qua nàng nửa thân ngựa giờ đã cách xa một đoạn, người này chính là Cố Như Cửu.

Thế nào lại là nàng ta?

Cư nhiên đúng là nàng ta?

Tư Mã Hương không biết mình phải dùng tâm tình gì để diễn tả lúc này, chỉ biết mở to mắt nhìn Cố Như Cửu cười ngựa vượt lên về đích trước tiên, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay không ngớt, cùng với một số tiếng huýt gió của các huynh đệ, toàn bộ trường ngựa đều vang vọng tiếng hô, thế nhưng tất cả đều không có quan hệ gì với nàng.

Nàng thua, thua...

Mờ mịt quay đầu lại, nàng nhìn về phía Thái hậu và Đế vương đang ngồi, thấy thiếu niên anh tuấn kia đang ngồi trên lưng ngựa nở nụ cười vui mừng, song ánh mắt ấy luôn theo sát Cố Như Cửu đứng bên cạnh nàng.

“Trường Nhan huyện chủ cười ngựa rất giỏi.” Tư Mã Hương ngoài cười nhưng trong không cười: “Vậy mà lúc trước ta không nhận ra.”

“Đa tạ Tư Mã cô nương.” Cố Như Cửu quay đầu ngựa lại, nhoen miệng cười với Tư Mã Hương: “Chẳng qua may mắn thắng một hiệp thôi, để cô nương chê cười rồi.” Nói xong, lại cười ngựa đi sang bên cạnh, không muốn đứng cạnh Tư Mã Hương.

“Cố cô nương.” Một vị thiếu niên mặc cẩm bào cười ngựa qua đây, chấp tay nói với Cố Như Cửu: “Tur thế oai hùng của Cố cô nương khi ngồi trên yên ngựa chẳng khác nào tiên tử thoát tục.”

Vị công tử này ngũ quan tinh xảo, nước da trắng hồng, tướng mạo xuất chúng, mỗi một cử chỉ nhắc tay nhắc chân đều toát ra phong độ có thừa, mặc dù Cố Như Cửu thấy có gì đó không ổn nhưng vẫn cười đáp lễ nói: “Dương công tử quá khen, chỉ là vận khí tốt mà thôi.”

Người này là con trai của Dương Quốc Công tên Dương Thùy Văn, trước kia ngoại trừ gặp mặt trong các buổi tụ hội ra, có thể nói Cố Như Cửu chưa từng nói chuyện với hắn bao giờ.

Tuy không biết ý đồ của đối phương là gì, thế nhưng đối phương chủ động qua đây bắt chuyện với nàng, nàng cũng không tiện làm bầu không khí thêm phần xấu hổ, vì vậy lại cười nói: “Vậy cũng mong Dương công tử đoạt giải nhất lượt thi tiếp theo.”

“Cảm ơn lời chúc của Cố cô nương.” Dương Thùy Văn chấp tay cười với Cố Như Cửu, sau đó điểm ngựa chạy về phía vạch xuất phát.

Cố Như Cửu nhìn bóng lưng hắt đi xa, chẳng hiểu gì cả, lẽ nào hắt ta đến đây để chúc mừng nàng sao?

Khi nhìn thấy cảnh Dương Thùy Văn tới gần Cố Như Cửu, sắc mặt của Tấn Uồng không tốt lắm, chờ hắt thấy Dương Thùy Văn cười hớn hở rồi đi, nụ cười trên mặt hắt hầu như biến mất.

Trước đây, để tìm hiểu rõ tính tình con trai của Dương Quốc Công thế nào, hắt còn cố tình tìm cơ hội gặp mặt người này. Xét về góc độ ngay thẳng mà nói, Dương Thùy Văn đúng là anh tài hiếm thấy, không chỉ văn thao võ lược mà đức tính cũng tốt, hơn nữa tướng mạo cực kỳ xuất chúng, thảo nào cũng khá nổi danh ở kinh thành.

Nếu là ba năm trước đây, hắt sẽ cảm thấy Cửu Cửu nên tìm một phu quân như vậy, thế nhưng đối với hắt hiện tại mà nói, công tử càng ưu tú tới gần Cửu Cửu, tâm tình hắt lại càng không tốt.

Đây là cô nương hắt luôn cẩn thận che chở, sinh lòng ái mộ, làm sao có thể nguyện ý để người khác ôm tâm tư nào đó tới gần nàng?

Đáng tiếc chuyện Tấn Uồng không vui lại không ảnh hưởng đến kỹ thuật cưỡi ngựa của Dương Thùy Văn, khi hiệu lệnh bắt đầu lượt đua, hắt đã vượt lên dẫn đầu, vứt bỏ tất cả mọi thí sinh khác ở phía sau.

Cho đến khi hắt về đến đích thì tiếng vỗ tay cùng tiếng la hét của các thiếu nữ vang lên không ngừng, thế nhưng hắt lại chẳng quan tâm đến những tiếng hét ấy mà nở nụ cười về phía Cố Như Cửu.

Đội tầm mắt hai người chạm nhau trên không trung, hắt chấp tay với Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu thấy thế cũng nhoẻn miệng cười đáp lễ, đôi mắt sáng long lanh cong lại. Dương Quốc Công phu nhân vừa mới ngồi chung một chỗ cùng Dương thị, nhìn thấy cảnh tượng này, nhin không được cười nói: “Mới ít ngày không gặp Trường Nhan huyện chủ, vậy mà giờ nàng càng lúc càng xinh đẹp mặn mà rồi.”

Dương thị cười nói: “Chẳng qua chỉ lớn thêm được một chút, thế nhưng vẫn còn bản tính nghịch ngợm ngỗ ngược như ngày xưa, không dám nhận lời

khen từ ngài.”

Dương Quốc Công phu nhân cười lắc đầu, cũng đã quá quen với những lời khiêm tốn của Dương thị. Lời nói mới rồi của bà cũng không phải khách khí, theo bà thấy, quả thực Cố Như Cửu xinh đẹp hơn so với trước kia.

Lần trước gặp Cố Như Cửu, nàng vẫn còn toát ra vẻ trẻ con, lúc này lại sinh ra vài phần thiếu nữ, chẳng khác nào nụ hoa chớm nở đầu xuân, mỹ lệ lại hồn nhiên, cõi lòng cũng không tìm được nảy sinh ý yêu thương che chở.

Bà có ý muốn cầu cưới cô nương này cho con trai mình, đáng tiếc Cố gia không muốn nhận lời, bà cũng vô cùng tiếc nuối, nhưng cũng không thể làm gì.

Dương Thùy Văn nổi bật trong cuộc tỷ thí, đợi hần bước ra khỏi đường đua thì đám bạn đã vây xung quanh.

“Tài cưỡi ngựa của Dương huynh từ trước đến nay đều xuất chúng, hôm nay lại đặc biệt lợi hại hơn nhiều, phải chăng gặp chuyện gì vui mừng?”

“Chắc là hôm nay có nhiều tiểu thư xinh đẹp ở đây, Dương huynh khó tránh khỏi tâm tình kích động.”

Lắng nghe những lời trêu chọc của chúng bạn, Dương Thùy Văn nhin không được quay đầu tìm thân ảnh của Cố Như Cửu. Sau một hồi tìm kiếm, hần mới trông thấy Cố Như Cửu đang ngồi trò chuyện với vài vị cô nương khác ở trong góc.

Chẳng biết có phải nàng cảm nhận được ánh mắt của hần hay không, ngay khi Dương Thùy Văn chuẩn bị thu hồi tầm mắt thì Cố Như Cửu đột nhiên quay đầu, ngay lúc đó bốn mắt chạm nhau.

Sau đó Dương Thùy Văn thấy Cố Như Cửu nở nụ cười với mình.

“Dương huynh, huynh làm sao vậy?” Có người thấy hần không nói gì, lại tò mò mở miệng hỏi.

“Không có việc gì.” Dương Thùy Văn thu hồi tầm mắt, không để cho bất cứ ai nhận ra tâm tư của hần lúc này. Chỉ trong thoáng chốc, nhịp tim của hần trở nên dồn dập, phát ra những tiếng ùng ùng ùng, âm hưởng vang tận vào trong tai của hần.

Tâm tình lúc này chẳng khác nào lúc nhỏ mỗi lần làm bài tốt được tiên sinh khen ngợi, mặc dù không đến mức mừng như điên, nhưng lúc ấy hẳn rất vui. Hơn nữa niềm vui này hẳn chỉ có thể chôn giấu trong đáy lòng, không thể để cho người khác phát giác ra được.

“Hoàng thượng, ngài muốn đi đâu vậy?” Chu Thái hậu thấy Tấn Uông cười ngượng rồi đi, vội lên tiếng hỏi.

“Nhi tử chỉ đi xung quanh ngắm cảnh một chút thôi.” Hắn nhớ tới thân thể không mấy khỏe mạnh của mình, ánh mắt buồn bã: “Nhi tử sẽ không phi ngựa đâu, ngài yên tâm.”

Chu Thái hậu thấy vẻ mặt cô đơn của hắn, cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ gật đầu, sai Long cấm vệ đi theo sau.

“Bệ hạ.” Hồ Vân Kỳ đi theo sau lưng Tấn Uông, thấy hắn thất thần đi linh tinh về phía trước, lo lắng sẽ xảy ra mấy chuyện đại loại như một cô nương đột ngột chạy ra tạo cơ hội gặp mặt tình cờ, buộc lòng phải lên tiếng: “Hay là để vi thần cho người đi trước dò đường?”

Tấn Uông nắm chặt dây cương, cho ngựa dừng lại. Tiếp đó phía trước bỗng xuất hiện vài vị cô nương, Hồ Vân Kỳ nhận ra cô nương dẫn đầu là người của Tư Mã gia.

Hồ gia có quan hệ thông gia với Cố gia, hơn nữa còn giao hảo nhiều năm nên khi đối mặt với người Tư Mã gia, nụ cười trên mặt Hồ Vân Kỳ cũng phai nhạt đi nhiều.

Đám người Tư Mã Linh cũng bất ngờ khi thấy Tấn Uông ở trong rừng này, bọn họ ngỡ người sủng cốt trong chốc lát rồi tung người xuống ngựa quỳ gối hành lễ với hắn.

Về mặt Tấn Uông nhàn nhạt gật đầu với bọn họ, sau đó thúc ngựa rào bước đi lên phía trước. Hồ Vân Kỳ đi theo sau lưng hắn bỗng quay đầu lại nhìn mấy cô nương đang hành lễ phía sau, có một cô nương dung mạo xinh đẹp xuất chúng ngẩng đầu lên.

Hắn thu hồi tầm mắt, liếc nhìn đế vương mặt không chút thay đổi, đáng tiếc cho phần tâm tư này, hoàn toàn không lọt vào tầm mắt của đế vương.

Cánh rừng này là nơi có nhiều cây cối hoa cỏ nhất trong biệt cung Thái Hòa, những quý nữ tới nơi này ngắm cảnh cũng không phải chuyện lạ gì.

Một đường đi thẳng về phía trước, Hồ Vân Kỳ đã gặp nhiều tiểu thư công tử thế gia khác, chỉ tiếc lúc này tâm tình bệ hạ không tốt lắm, cũng không muốn bất cứ ai đi theo chăm sóc.

“Cửu Cửu, biểu hiện vừa mới rồi của muội làm cho tỷ giật mình đấy.” Hồ Hỉ búng vào cành hoa trước mặt, nghiêng đầu nhìn Cố Như Cửu đi bên cạnh. Cửu Cửu đã thay bộ kỳ mã ra, không còn khí thế bức người như trên trường đua ngựa lúc này, lại giống cô nương ôn hòa dễ thương trước đây, làm như người vừa tranh được hạng nhất chẳng phải là nàng.

Nghe thấy Hồ Hỉ nói như vậy, Cố Như Cửu xoa xoa bắp đùi mình, cười khổ nói: “Chân của muội đến giờ vẫn còn đau đây này.”

Không biết có phải do nhiệt độ không khí trên núi tương đối thấp hay không mà khoảng thời gian này hoa trong nội thành đã tàn mà hoa ở đây vẫn còn nở rộ, đẹp như chốn bồng lai.

Gia đình của Trương Ngọc Cần, Dương Tích Tuyết, Hồ Hỉ đều có giao hảo tốt với Cố gia, cho nên nghe Cố Như Cửu nói như vậy, đều có chút bất đắc dĩ.

Quý nữ những thế gia như các nàng bình thường dù có chơi đùa buông thả thế nào đều có thể, chỉ có thể diện gia tộc là không thể mặc cho người khác chà đạp lên. Dù nói người thế gia lễ nghi chu toàn, lời nói có độ, cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, đều là những bậc trung long phượng thiên, chi kiêu tử nhân.

Kỳ thực bọn họ cũng không có gì khác biệt so với người thường, chẳng qua kể từ lúc được sinh ra phải hiểu đạo lý rằng: mỗi tiếng nói cử động của bọn họ đều biểu hiện cho thể diện cả gia tộc.

Cho nên người bên ngoài nhìn thấy người thế gia, mới cảm thấy mọi thứ của bọn họ đều tốt, nơi chốn đều đặc biệt.

Chi thứ ba Tư Mã gia hành sự như vậy trước nay chưa từng thấy trong các gia đình thế gia, cũng có thể nói, mỗi một thế gia đều có một hướng đi khác nhau, trong gia tộc cũng sẽ xuất hiện một người như thế.

Bọn họ chường mắt hành vi điệu bộ của chi thứ ba Tư Mã gia, đương nhiên cũng sẽ không nguyện ý quan hệ thân thiết cùng Tư Mã Hương.

Cố gia và Trần gia đã cắm rễ trên trăm năm trong kinh thành này, tuy chẳng phải thế gia nhất đẳng, nhưng trong kinh thành cũng có địa vị nhất định. Chỉ thứ ba Tư Mã gia bọn họ bắt quá là từ bên ngoài đến đây, dựa vào cái họ Tư Mã này để duy trì vinh quang, người từ đâu hại chết người khác còn muốn giành vinh quang về cho bản thân?

Bọn họ cho rằng thế gia trong kinh thành đều dễ bị lấn lướt hay sao?

Đừng nói Tư Mã Dục chỉ là người của chi thứ ba Tư Mã gia, mặc dù dòng chính được xem là hiền hách nhất họ Tư Mã, cũng không đủ khí thế làm các thế gia khác phải kinh hãi.

“Phía trước hình như có người đang đi đến.” Hồ Hỉ nghe thấy có tiếng vó ngựa truyền đến, nhỏ giọng nói: “Hình như khá nhiều người.”

Cố Như Cửu tò mò ngẩng đầu, thấy phía trước quả thật có một nhóm người đang đi về phía bên này, chỉ là bị bụi hoa và cây cối che khuất, nàng không thấy rõ người đến là ai.

“Cô cô nương, mọi người cũng ở đây ư?”

Ngay lúc Cố Như Cửu còn đang thăm đoán người trước mắt là ai, phía sau các nàng lại xuất hiện thêm vài người, là mấy vị công tử Lý gia cùng Dương Thùy Văn.

Hai nhóm vừa chào hỏi lẫn nhau, còn chưa kịp nói câu nào thì nhóm người phía trước cũng đến gần, tiếng vó ngựa cắt đứt cuộc trò chuyện của họ.

Thấy rõ người dẫn đầu đám người mới tới thì những công tử thế gia này đồng loạt lui về phía sau một bước, sau đó hành lễ.

“Gặp qua Bộ hạ.”

Tấn Uông nhìn một tốp cả trai lẫn gái, mỗi người đều đứng cách biệt nhau một khoảng cách nhất định, liếc mắt nhìn qua cũng đoán được họ vừa gặp mặt chứ không phải cùng đồng hành.

Đương nhiên, đối với hắn mà nói, đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là tại sao sư muội lại gặp được đám người Dương gia?

Chương 38

“Hôm nay mời mọi người đến đây là hy vọng mọi người có được một buổi đi chơi thật vui vẻ, không cần giữ lễ nghi.” Tấn Uông đưa mắt đảo qua tất cả mọi người có mặt ở đây, cuối cùng dừng lại trên người Cố Như Cửu: “Sur muội ra đây chơi, tại sao không dắt theo ngựa?”

Cố Như Cửu cảm nhận được ánh mắt mọi người xung quanh đều đổ dồn về phía mình, nhưng vẫn làm bộ chẳng biết, ngẩng đầu lên nói với Tấn Uông: “Chỉ tùy tiện đi cùng mấy cô bạn khuê phòng đi dạo, cũng không có ý định đi quá xa, cho nên không cưỡi ngựa.”

Nàng sao có thể không biết ngượng mà nói trợn đùa vừa nãy đã mài rách da đùi non, đau đớn khiến nàng không thể cưỡi ngựa được.

“Ngắm hoa du ngoạn, vốn phải thoải mái như thế.” Tấn Uông tung người xuống ngựa, đưa dây cương cho hộ vệ đứng phía sau: “Trẫm cũng có ý đó, chẳng biết chư vị có thể cùng trẫm đi dạo một chút, thông thả ngắm nhìn phong cảnh quanh đây?”

Dương Thùy Văn và mấy vị công tử Lý gia đương nhiên sẽ không cự tuyệt, Cố Như Cửu và mấy cô nương kia cũng bước đi theo phía sau Tấn Uông, làm đủ lễ bậc quần thần.

Mấy vị công tử Lý gia lấy Lý Hoài Cốc làm đầu, kể từ khi Lý Sở Nhu cưỡi ngựa té chết, Lý Hoài Cốc cũng ít khi tham gia các cuộc tụ hội, danh tiếng không lớn bằng lúc trước.

Người khác không biết, thế nhưng trong lòng người Lý gia thì hiểu rõ, trước đây Lý gia từng có ý muốn kết thân cùng Cố gia, nhìn thấy Cố Như Cửu, mấy vị công tử Lý gia cũng không nhịn được nhìn Lý Hoài Cốc thêm vài lần.

Tấn Uông chú ý tới ánh mắt khác thường của người Lý gia, tuy trong lòng hoài nghi, nét mặt vẫn bình thản không lộ ra bất cứ điều gì, trái lại cùng những công tử thế gia này nói vài ba câu chuyện vụn vặt, thỉnh thoảng cũng nhắc tới một vài phong tục lẫn chiến tích gì đó, những công tử thế gia này phần lớn đều nói năng có trật tự rõ ràng, cũng không giả vờ ngây ngô, ăn nói bừa bãi.

Về phương diện tài hoa và năng lực làm việc mà nói, thế gia quả thực còn tài giỏi hơn cả người xuất thân hàn môn, chỉ là những công tử thế gia này bận tâm quá nhiều, tư tâm quá nặng, Tấn Uổng không dám cũng không được tùy ý trọng dụng bọn họ.

Ngay cả trong các công tử có mặt ở đây, Lý Hoài Cốc và Dương Thùy Văn là xuất sắc nhất. Sau một hồi hàn huyên cùng hai người họ, Tấn Uổng liền cảm nhận được kiến thức sâu sắc của hai người họ, học thức vượt xa hơn hẳn các vị công tử khác.

Cố Như Cửu đang lắng nghe những quý công tử, không chú ý tới cảnh khô dưới chân, bất giác chân trượt một cái, chéch choáng muốn té ngã xuống đất. Trong khoảnh khắc đó, trong đầu nàng lóe lên một ý nghĩ, chính là: Lần này thì mất mặt chắc rồi.

“Cố cô nương.” Dương Thùy Văn đi gần Cố Như Cửu nhất, cho nên khi nhìn thấy nàng hơi lão đảo liền liền nhanh chóng đưa tay đỡ nàng, đợi Cố Như Cửu đứng vững, hấn vô cùng quân tử thu tay về, đồng thời lui về phía sau một bước: “Cố cô nương không sao chứ?”

“Cám ơn, ta không sao.” Cố Như Cửu cảm kích cúi người cảm ơn hấn: “Đa tạ Dương công tử xuất thủ tương trợ, bằng không vừa rồi ta đã té ngã rồi.”

“Chỉ là tiện tay thôi, Cố cô nương không cần khách khí như vậy.” Dương Thùy Văn ôn hòa cười.

Tấn Uổng quay đầu lại nhìn sang hai người, thấy Cố Như Cửu đang cười khẽ, xoay người bước lên hai bước, đi tới trước mặt Cố Như Cửu, rất tự nhiên đẩy Dương Thùy Văn lui về phía sau: “Sur muội có bị thương không?”

“Ta không sao.” Cố Như Cửu liếc nhìn bốn phía, sau đó trừng mắt nhìn hấn, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ đừng hỏi nữa, xung quanh có nhiều người lắm, xấu hổ muốn chết.”

Thấy nàng lộ ra dáng vẻ trẻ con với mình, Tấn Uổng cười cười, đưa tay kéo nàng đi về phía trước vài bước, cách xa cành cây khô kia một đoạn mới mở miệng nói: “Cẩn thận chút, đừng để bị té.”

Lý Hoài Cốc nghi hoặc nhìn bệ hạ giúp đỡ chăm sóc Cố nhị tiểu thư, quay đầu lại liếc nhìn Dương Thùy Văn đang cười yếu ớt thể nhưng bản thân lại không hay biết, hẩn rữ mắt xuống không nói gì.

Nhóm người đi thêm một lúc, Tấn Uông lên tiếng: “Mấy đêm trước trời đổ mưa to, nơi này khá trơn trượt, trăm đưa sư muội quay về trước, mời chư vị tự nhiên.” Sau khi nói xong, hẩn quay đầu nhìn Cố Như Cửu: “Sư muội thấy sao?”

Cố Như Cửu ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tấn Uông, nhìn thấy bóng hình mình in rõ trong đôi mắt trong suốt xinh đẹp của đối phương. Nàng gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Thần nữ làm phiền bệ hạ.”

Các công tử quý nữ ở đây đều hiểu rõ cái gọi là ‘tự nhiên’ ‘tùy ý’, cung tiễn Hoàng đế bệ hạ.

Chờ nhóm người Tấn Uông rời đi, Dương Tích Tuyết và mấy quý nữ cũng tìm lý do tách khỏi những quý công tử này, chỉ còn lại Dương Thùy Văn và mấy vị công tử Lý gia.

“Cô con gái mới lớn nhà Cố gia.” Dương Thùy Văn bắt tay sau lưng, mỉm cười nói: “Xinh đẹp khéo léo thần thái tĩnh lặng nhàn nhã, giai nhân như vậy càng ngắm càng thấy thoát tục, sinh lòng ngưỡng mộ.”

Chi thứ hai Lý gia là Lý Kế An nhếch mày, lời nói có ý không đồng tình: “Chẳng qua chỉ là con nhóc mười bốn tuổi, có thể thấy được cái gì xinh đẹp khéo léo?”

“Cái đẹp của con gái được tỏa ra từ trí từ tâm, vị Cố cô nương này hoàn toàn khác biệt, nàng đẹp từ trong nội tâm, đẹp ở khí chất, đẹp ở thần thái, mặc dù chỉ một ánh mắt của nàng cũng có thể làm cho người khác quên mất mình.” Dương Thùy Văn nói đến đây, thở dài một hơi: “Nếu có thể cầu cưới được giai nhân như vậy, cuộc đời này còn gì phải hối tiếc.”

Đám người Lý Kế An thấy hoài nghi trước khiêu thẩm mỹ của Dương Thùy Văn. Trong mắt bọn họ, Cố Như Cửu chỉ là một tiểu cô nương còn tính trẻ con ngây thơ, thực sự không nhìn ra cái đẹp đến mức đánh mất bản thân như Dương Thùy Văn vừa nói.

Thấy đám bạn hoài nghi khiêu thẩm mỹ của mình, Dương Thùy Văn cũng không giận, trái lại nói: “Các người không hiểu thì càng tốt, như vậy sẽ không có ai tranh cưới nàng với ta.”

Nghe thấy Dương Thùy Văn nói như vậy, chân mày Lý Hoài Cốc khẽ giật giật, mở miệng muốn nói cái gì, rồi lại nuốt trở vào. Hắn quay đầu liếc nhìn phương hướng Hoàng đế bệ hạ vừa ly khai, cúi đầu giẫm lên mặt đất hơi ẩm ướt, khe khẽ thở dài một hơi.

Trên con đường mòn trong rừng, Tấn Uông và Cố Như Cửu một trước một sau đi tới, theo phía sau hai người chính là Long cầm vệ tư thế oai hùng. Tiếng bước chân giẫm lên lá khô nghe xào xạc, khuấy động không gian vắng lặng âm u.

Tấn Uông bước đi rất chậm, chậm đến mức nếu Cố Như Cửu bước dài thêm một tí sẽ vượt lên trước hắn.

“Sur muội có từng nghĩ tới người mình thích sẽ có dáng dấp thế nào không?” Tấn Uông dừng bước lại, quay đầu nhìn Cố Như Cửu, nàng nhìn vẻ mặt của hắn lúc này lại không thể đoán được tâm tư của hắn.

Nhìn Tấn Uông như vậy, Cố Như Cửu chợt ý thức được, tiểu Hoàng đế này đã lớn, trở thành một vị đế vương quyết đoán và đạt tiêu chuẩn.

“Bệ hạ, thần nữ vẫn chưa nghĩ tới vấn đề này.” Cố Như Cửu cười lắc đầu: “Thế còn bệ hạ, đã từng nghĩ đến sao?”

“Trước đây chưa từng, thế nhưng hiện tại đã bắt đầu nghĩ đến, có điều, ta sợ nàng ấy không muốn.” Tấn Uông chấp tay sau lưng, chậm rãi đi về phía trước: “Có thể thấy, trên thế gian luôn có chuyện làm ta tiếc nuối.”

Cố Như Cửu trầm mặc đi theo phía sau, nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn, đôi chân dài dưới cẩm bào, bất giác nghĩ thầm, với dung mạo của hắn, ước chừng trúng cử làm đệ nhất mỹ nam ở đất kinh thành này, chẳng nhẽ còn lo cô nương mình thâm ngưỡng mộ trong lòng không thích hắn?

“Cẩn thận, phía trước có sườn dốc.” Tấn Uông xoay người đem tay giơ lên trước mặt Cố Như Cửu: “Đề ta đỡ muội xuống.”

Cố Như Cửu nhìn cánh tay giơ ra trước mặt mình, trong suốt như ngọc, đốt ngón tay rõ ràng, hơi gầy yếu nhưng lại mang vẻ kiên định và sức mạnh không tả được thành lời.

Thế nhưng nàng cảm thấy, bản thân nàng không nên nắm lấy cái tay này.

Dưới chân khê nhúng một cái, Cổ Như Cửu nhắc làn váy lên, bước một bước dài chạy xuống sườn dốc, sau đó cười híp mắt ngẩng đầu nhìn Tấn Uổng vẫn còn đứng ở trên sườn dốc: “Bệ hạ, phía trước có đồng hoa, nhìn đẹp lắm.”

Tấn Uổng thấy nụ cười ngây thơ tinh khiết của nàng, cũng buông tay xuống, bước dài về phía trước, đi xuống bên cạnh hỏi: “Ở đâu?”

“Nhìn xem, kia kìa!” Cổ Như Cửu chỉ chỉ về phía trước, quả nhiên ở phía trước có một mảnh hoa dại nở um tùm, không có vẻ diễm lệ yếu ớt như hoa trong cung, mà mang sức sống mãnh liệt.

Long cảm vệ cẩn thận đứng ở xung quanh, đều phòng ngừa không cho bất luận chuyện gì phát sinh đến.

Hồ Vân Kỳ đứng gần hai người nhất, nhìn hai người đứng sòng đôi ở đây, thâm thở dài trong bụng. Muội muội nhà Tồn Cảnh này không lưu được rồi, người khác có thể vẫn chưa nhận ra, thế nhưng hắn đã nhận thấy rõ ràng ánh mắt Bệ hạ đầy lo lắng và thương yêu nhìn Nhị cô nương, đây không phải là sinh lòng yêu thương thì là cái gì?

Cổ gia thực lòng không có ý nhưng Hoàng đế bệ hạ đã nổi lên phản tâm tư này.

Không biết ngày sau hoàng gia cầu cưới Cổ nhị cô nương thì Cổ gia có nguyện ý gật đầu hay không.

Ngẫm lại thấy thật buồn cười, Lý gia và Tư Mã gia hao hết tâm lực, bệ hạ cũng không thêm liếc mắt nhìn. Người Cổ gia không có ý định bồi dưỡng một hoàng hậu, kết quả Hoàng đế vẫn cứ thích cô nương nhà hắn, có thể nói duyên phận đến có cường cũng cường không được, không có duyên phận thì có cầu cũng cầu không tới.

“Chuyện Bệ hạ vừa nói, có lẽ muội sẽ suy nghĩ một chút.” Cổ Như Cửu ngồi xổm người xuống hái một đóa hoa dại không biết tên cầm trên tay ngắm nhìn: “Muội mong muốn không có gì nhiều, chỉ cần người ấy nguyện ý chăm sóc cho muội, cùng muội đi hết cuộc đời này mà thôi.”

“Nếu. . .” Tấn Uổng nghiêng đầu nhìn nàng: “Nếu người kia là. . .”

Vù vù!

Gió thổi qua khe núi, vài con chim nhỏ từ trong rừng bay ra, vừa cất tiếng kêu in ỏi vừa lượn lờ trên vòm trời xung quanh hai người.

Cổ Như Cửu ngẩng đầu nhìn bầu trời, liếc nhìn gương mặt hơi mặt tái nhợt của Tấn Uởng, hít vào một hơi: “Gió núi hơi se lạnh, hay là chúng ta đi về trước đi.”

Nàng lo Tấn Uởng vốn yếu nhiều bệnh, nếu hứng phải gió núi sẽ bị bệnh: “Hay là vừa đi vừa nói chuyện nhé!”

Tấn Uởng nuốt lời đang còn đọng trên khóe môi xuống, xoay người tiếp nhận áo choàng trong tay Long cầm vệ, tự tay khoác lên người Cổ Như Cửu.

Cổ Như Cửu cúi đầu nhìn ngón tay trắng nõn của đối phương đang cột áo choàng lại cho mình, hơi lo lắng nói: “Tạ ơn Bệ hạ.”

“Đi thôi.” Tấn Uởng quan tâm cười cười cười sau đó bước đi về phía trước.

Hồ Vân Kỳ cảm giác có luồng khí nghẹn nơi cổ họng, rất khó chịu. Nhìn thấy Bệ hạ như vậy, lòng nhin không được muốn phát điên lên: Bệ hạ, lời đã ra được một nửa rồi, sao ngài không nói cho hết đi?

Chẳng phải ngày thường ngài lãnh tĩnh lý trí lắm sao, quả đoán quyết tuyệt lắm sao, thế nào mới đến nơi này chưa bao lâu, hết lần này tới lần khác lại lưỡng lự không quả quyết?

Đương nhiên Tấn Uởng không nghe được lời gào thét ở trong nội tâm Hồ Vân Kỳ, hắn bây giờ đang lo lắng không biết nên nói thế nào với Thái hậu chuyện của Cổ gia, lại phải bảo toàn tiểu sư muội sẽ không gặp phải bất cứ khó dễ nào khi rơi vào tình cảnh này. Hắn lo lắng như vậy, cẩn thận từng li từng tí như vậy suốt con đường đi về biệt cung Thái Hòa.

Cùng người mà mình chán ghét ở chung, mặc dù chỉ bước cùng vài bước cũng cảm thấy khó chịu đến nghẹt thở, thế nhưng nếu đi cùng người mình thích thì cho dù đường xá có gồ ghề xa xôi cũng cảm thấy quá ngắn. Khi nhìn thấy chủ điện Thái Hòa, Tấn Uởng trong lòng mơ hồ dấy lên cảm giác thất lạc, hận con đường này quá ngắn, quá bình thản.

Tuy rằng hắn có cơ hội gặp Cửu Cửu ở cung Khang Tuyên, thế nhưng hai người cũng không có bao nhiêu cơ hội trò chuyện. Cơ hội được ở riêng

lẻ như hôm nay đã ít lại càng ít, cho nên hẳn rất trân trọng.

Mặc dù luyện tiếc, mặc dù không cam lòng, thế nhưng hẳn vẫn lo lắng Cử Cử không chịu nổi gió núi sẽ sinh bệnh.

Cơ hội chung đụng sau này còn có, nhưng nếu Cử Cử sinh bệnh lại phải uống thuốc đắng chịu dày vò. Sức khỏe hẳn vốn yếu ớt, bệnh tật liên miên nên biết rõ cảm giác khó chịu dày vò mỗi khi bệnh tái phát. Chính vì vậy, hẳn càng hy vọng Cử Cử luôn vui vẻ khỏe mạnh, không lo lắng bất cứ điều gì.

“Thái hậu, bệ hạ đã trở về.” Lưu cô cô nói khẽ vào tai Chu Thái hậu: “Đi cùng bệ hạ còn có Trường Nhan huyện chủ.”

“Ta đã biết.” Chu Thái hậu gật đầu, nhìn Tân Uông và Cố Như Cử một trước một sau đang từ phía xa xa bước vào, quay đầu nói với mấy vị phu nhân đang ngồi ở xung quanh: “Hôm nay chư vị đến biệt cung Thái Hòa của ai gia chơi, ai gia rất cảm kích, cho nên đặc biệt sai đầu bếp ngự phòng làm vài món ăn, mời chư vị phu nhân phẩm thưởng một phen.”

Chư vị phu nhân nghe vậy, đều tán thưởng, trong lòng lại thầm nghĩ, Thái hậu đang muốn quan sát dáng vẻ dùng cơm của các quý nữ thế gia hay sao?

Không ai hiểu dụng ý thật sự của Thái hậu là gì, bất quá đồ ăn được chuẩn bị quả thực rất phong phú, mặc dù mọi người đều là người trong đại thế gia được ăn uống đầy đủ cũng không kìm được thêm thưởng.

Thế nhưng lúc vào bàn ăn mới phát hiện, Chu Thái hậu tựa hồ cũng chẳng để tâm quan sát xem cô nương nhà ai biểu hiện lễ nghi thế nào khi dùng cơm, dù có rất nhiều món ăn ngon được bày ra, chẳng mấy ai hiểu được dụng ý thật sự của bà.

Sau khi ăn xong, Thái hậu lại mời các nữ quyền thưởng thức trà, cùng lúc đó các công tử thế gia bắt đầu so kiếm thuật và cung tiễn.

Trên đấu trường khó tránh khỏi việc luận bàn thắng thua, có điều tính cách của các thế gia công tử cũng rất ôn thuận, trong lúc thi đấu vẫn chú ý thể hiện phong cách, mặc kệ thắng thua vẫn cố giữ vững thể diện gia đình.

Chỉ có mấy nhà tân quý lại tận tâm tận sức, khí thế bừng bừng, giành lấy nhiều thứ hạng cao.

Cuối cùng Lý Hoài Cốc là người có kỹ thuật bắn cung suýt sắc nhất. Người có kiếm thuật xuất sắc nhất chính là Dương Thùy Văn. Hai người này đều đại biểu cho các thế gia công tử.

Sau khi xem xong toàn bộ cuộc tỉ thí, Tấn Uông lên tiếng khen ngợi hai người vài câu, lại sai người đưa tặng vật ban thưởng cho người giành được thứ hạng cao, lập tức không khí hiện trường nhốn nháo náo nhiệt hẳn lên.

Các đàn kỳ tấu khúc nhảy múa, một vài công tử tiểu thư có tính cách hoạt bát ham vui cũng hòa mình vào tiếng nhạc nhảy múa, nhận được không ít lời khen ngợi của mọi người.

“Cửu Cửu có muốn nhảy không?” Dương thị nhìn tốp trai gái đang nhảy tới nhảy lui, nhỏ giọng hỏi: “Ta thấy vài cô nương có giao hảo với con cũng đang khiêu vũ đấy.”

Cố Như Cửu lắc đầu: “Không được.”

Đại tẩu không còn, mặc dù nàng để tang cả ngày nhưng cũng không muốn hát nhảy vào lúc này.

Biết nàng đang suy nghĩ gì, Dương thị cũng không lên tiếng khuyên nỡ, chỉ nói: “Không đi cũng tốt, cứ ngồi đây nói chuyện với ta.”

“Vậy mẫu thân muốn nói cái gì?” Cố Như Cửu đặt chén trà xuống, nhìn Dương thị.

“Nói chuyện về...” Dương thị đưa mắt về người đang đứng chống cằm trong đám người hỏi: “Con thấy công tử nhà Dương gia thế nào?”

“Dương biểu ca?” Cố Như Cửu nhớ tới Dương Văn Tễ phúc hậu hiền lành, gật đầu nói: “Tốt vô cùng.”

“Ta nói chẳng phải hắn, là công tử nhà Dương Quốc Công.” Dương thị quan sát thật kỹ từng biến hóa trên mặt Cố Như Cửu: “Con cảm thấy hắn thế nào?”

“Hắn. . .” Cố Như Cửu quay vào nhìn trong đám người. Lúc này Dương Thùy Văn đang gơ tay khom lưng khiêu vũ cùng mấy công tử khác, có lẽ là do tướng mạo hắn anh tuấn, nên dù đứng lẫn trong đám người vẫn có thể dễ dàng nhận ra ngay. “Cũng chẳng hiểu nhiều lắm, bất quá dung mạo rất anh tuấn.”

Nàng mơ hồ đoán được ý tứ của mẫu thân, chỉ là ở trong mắt nàng, Dương Thùy Văn chẳng qua là một thiếu niên đẹp trai thôi, nàng hoàn toàn không có ý định thành thân với người thiếu niên này.

Nghe nữ nhi nói như vậy, biết nữ nhi chẳng có tâm ý gì đối với công tử Dương gia, vì vậy Dương thị cũng tùy tiện nói: “Ta đã biết, mấy ngày sau con cũng phải đến trà tiệc xã giao do Dương Quốc Công tổ chức.”

Cố Như Cửu lắc đầu: “Không được, con ở nhà lo cho đại ca.”

Dương thị nghe vậy sờ sờ bả vai của nàng, thở dài một cái.

Theo Tấn Uông thấy, trai gái trong kinh thành thoải mái hơn nhiều so với ở Cẩm Châu, xét về điều kiêng kỵ giữa nam và nữ, cũng không quá mức khắc khe. Có lẽ là bởi vì con gái thế gia đều rất kim quý, cho nên mới phải dưỡng thành bầu không khí như vậy.

Hắn trầm mặc nhìn đám trai gái đang khiêu vũ, thấy Dương Thùy Văn trong lúc khiêu vũ không cẩn thận có va chạm với vài vị cô nương khác, không nhìn được nghĩ, người phong lưu như vậy, nào xứng đôi Cửu Cửu?

“Bệ hạ?” Chu Thái hậu thấy Tấn Uông chăm chú nhìn ngắm người khác khiêu vũ, cho là hắn cũng có hứng thú: “Nếu bệ hạ cũng thích thì nhảy nhé, hôm nay quân thần cùng vui, không có nhiều quy củ như vậy.”

Tấn Uông quay sang Chu Thái hậu cười lắc đầu, nâng chung trà lên khẽ nhấp một cái: “Ta nhìn thôi cũng được.”

Chu Thái hậu đoán rằng hắn ngại sức khỏe mình không được tốt nên không đi, trong lòng có chút khó chịu, quay đầu nhỏ giọng nói với Lưu cô cô vài câu.

“Lưu cô cô?” Cố Như Cửu thấy Lưu cô cô qua đây, nghi ngờ đặt chén trà xuống: “Cô cô qua đây, là có chuyện gì?”

“Xin huyên chủ tha thứ nô tỳ quấy nhiễu ngài nhã tính.” Lưu cô cô hành lễ với Cố Như Cửu xong mới nói: “Thái hậu mời ngài đi qua trò chuyện cùng người, xin huyên chủ nhận lời cho.”

Dương thị ngồi ở bên cạnh gật đầu với Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu đáp lễ nói: “Không dám, chăm sóc Thái hậu là vinh hạnh của thần nữ.” Nàng đứng lên, sửa lại làn váy sửa lại một chút, liền theo phía

sau Lưu cô cô bước đến chỗ ngồi của Thái hậu.

“Cửu Cửu, đến ngồi ở đây.” Chu Thái hậu bảo Lưu cô cô đặt cái ghế bên cạnh, để cho Cố Như Cửu ngồi ở bên cạnh mình. Đợi Cố Như Cửu ngồi xuống, cất giọng ân cần nói: “Sao con lại gầy đi nhiều như thế này, gần đây không có chiều cô thật tốt bản thân sao?”

“Có thể bởi vì đạo này cao hơn đây.” Cố Như Cửu sờ sờ mặt, quay sang nhovn miệng cười với Chu Thái hậu, thấy sự thân thiết toát ra trong mắt của bà, mới cúi đầu đầu đầu hoàng nói: “Trong nhà xảy ra chuyện như vậy, Đại ca lúc nào cũng như kẻ mất hồn, con còn sợ Đại ca nghĩ không thông lại làm ra chuyện gì điên rồ.”

“Thằng bé này suy nghĩ thế nào mà suy sụp nhiều như vậy?” Chu Thái hậu đau lòng sờ soạng gò má của nàng: “Chi Vũ là trưởng tử Cố gia, mặc dù trong lòng có khó chịu đi nữa, nhưng với tính cách của hắn, cũng không đi làm chuyện điên rồ. Hiện giờ, con đang ở độ tuổi đang lớn, lúc nào cũng lo lắng như vậy, cũng không tốt cho sức khỏe.”

“Cô nói phải... Cửu Cửu đều hiểu. . .” Cố Như Cửu tiếp nhận chén trà do cung nữ trình lên: “Thế nhưng gia đình đang viên mãn, lại thiếu đi một người đang sống sờ sờ ra đây, trong lòng con còn thấy trống trải khó chịu.”

Chu Thái hậu thấy nàng như vậy, không muốn tiếp tục nhắc tới chuyện Trần thị làm nàng thêm khổ sở, vì vậy đem đĩa bánh đưa đến trước mặt nàng: “Ta cố ý bảo ngự trù làm cho con, ném thử xem.”

“Cám ơn cô.” Cố Như Cửu lấy một cái bánh nhét vào miệng, chẳng qua miếng bánh vẫn chưa kịp nuốt xuống đã nghe bên dưới ồn ào.

Nàng uống một hớp trà, cô nuốt miếng bánh đang ăn trong miệng, tò mò nhìn sang chỗ phát ra tiếng náo loạn.

Hôm nay là ngày sinh nhật của Thái hậu, hơn nữa có mặt nhiều người ở đây, là ai hồ đồ gây loạn ở chỗ này?

“Người buông ra.” Ngô Đông Vân buồn bực đẩy Tư Mã Hương, tức giận đến mức đỏ hết mặt mày nhìn làn váy mình bị xé rách: “Đừng tỏ vẻ vờ vịt không biết gì nữa, giả bộ cho ai xem?”

“Ngô cô nương, ta xin lỗi.” Tư Mã Hương thoải mái hào phóng quỳ gối thi lễ với Ngô Đông Vân: “Nếu Ngô cô nương không ngại, ta sẽ ra phía sau

đổi quần áo với cô nương.”

Nàng cũng không nói mình không phải cô ý, cũng không giải thích. Cử chỉ này lọt vào mắt người khác, lại như Ngô Đông Vân đang cố tình gây sự, mà Tư Mã Hương có lý trí tinh táo xử lý vấn đề.

“Hả? Đi theo người hả? Ai biết nếu ta cùng đi với người lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa chứ?” Ngô Đông Vân cười lạnh một tiếng, đột nhiên đề thấp thanh âm, thấp đến mức có hai người bọn họ có thể nghe: “Người nghĩ rằng ta không biết người là cô ý xé rách chéo quần của ta, sau đó chờ ta nổi giận gây loạn lên sao?”

Mí mắt Tư Mã Hương run rẩy, không nói gì.

“Có ai ở kinh thành này không biết tính tình Ngô Đông Vân ta nóng như lửa, lời nói thốt ra chẳng thèm để ý đến thể diện của người khác, nhưng điều đó không có nghĩa là ta không có đầu óc.” Ngô Đông Vân khẽ nhếch môi quay sang nhìn về phía Hoàng đế đang ngồi: “Muốn mượn ta để tạo danh tiếng với hoàng thất sao, cũng phải nhìn mình là ai. Nếu như ta có một người huynh trưởng sẽ bị xử trảm vào cuối mùa thu, thì lúc này ngoan ngoãn ở trong nhà, chứ chẳng muốn chường mặt đi đâu.”

“Ngô cô nương, là do ta không cẩn thận làm rách váy của cô nương, ta xin lỗi, nhưng xin chớ bôi nhọ gia nhân của ta.” Tư Mã Hương đề cao âm lượng nói.

“Chỉ bằng từng này thủ đoạn thôi sao.” Ngô Đông Vân cười chẳng đáng nói: “Người dầu gì cũng là cô nương Tư Mã gia, dùng loại phương pháp này không ngại đánh mất mặt mũi gia tộc? Tư Mã gia nổi danh mấy trăm năm, chỉ sợ cũng hủy ở trong tay người nhà người.”

Tư Mã Hương cắn chặt môi đôi mắt đẹp thâm trầm nhìn Ngô Đông Vân không nói gì.

“Từ nơi khí ho cò gáy nào chạy tới vẫn chỉ là dân quê lên thành mà thôi, cho dù có khoác lớp da Tư Mã gia cũng không thể thoát ra khí độ Tư Mã gia.” Ngô Đông Vân hừ lạnh nói: “Chỉ bằng chút thủ đoạn này của người, ngay cả ta nhìn còn thấy chướng mắt.”

Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt của Tư Mã Hương, kéo váy rời đi.

Chỉ vì cuộc nháo kịch này đã làm cho đám trai gái đang vui vẻ khiêu vũ cũng mất đi hứng thú, vì vậy tốp năm tốp ba ngồi về vị trí.

Tay của Tư Mã Hương giấu trong tay áo nắm lại thật chặt, đến khi móng tay đâm rách lòng bàn tay, nàng mới chậm rãi buông tay ra, quay đầu lại nhìn về phía Đại thái thái Tư Mã gia đang ngồi.

Tuy Đại thái thái Tư Mã gia vẫn cười, nhìn không ra nét giận, nhưng đó chẳng qua là lúc này bà đang nghiêng đầu trò chuyện với một vị phu nhân bên cạnh, cũng chẳng buồn để ý đến Tư Mã Hương.

Chu Thái hậu nhìn cuộc nháo kịch này, cúi đầu nhỏ giọng nói với Cố Như Cửu: “Cửu Cửu, con phải nhớ kỹ một điều, người thông minh chân chính cần học cách xem cuộc vui, chớ nên làm người diễn tuồng.”

Cố Như Cửu cười yếu ớt gật đầu.

“Cái cô nương này... thật đáng tiếc, mặc dù thông minh nhạy bén, thế nhưng sống trong chi thứ ba Tư Mã gia, rốt cuộc trở thành phí.” Chu Thái hậu lắc đầu: “Một cô gái tốt đẹp như vậy, không được dạy cách sống thiện lương, trái lại còn xúi quẩy nàng làm ra những thủ đoạn và tâm tư xấu xa, thực sự không giống với hành vi của thế gia.”

Cuộc nháo kịch này đối với người khác có thể là ngoài ý muốn, thế nhưng đối với người đã sống nhiều năm trong cung, đã quen với các thủ đoạn như Chu Thái hậu mà nói, đây là một trò khôi hài do chính Tư Mã Hương bày ra.

Tư Mã gia muốn tặng cô nương tiến cung, bà dĩ nhiên biết, hướng hồ bà chẳng có ý nhận cô nương Tư Mã gia vào cung làm hậu phi. Mặc dù Tư Mã gia chỉ là thế gia phổ thông, nhưng cô nương như Tư Mã Hương, cũng không thích hợp tiến cung.

“Nàng có nhan sắc xinh đẹp như vậy, thực sự không nên. . . như vậy.” Mặc dù Cố Như Cửu không có hảo cảm đối với chi thứ ba Tư Mã gia, thế nhưng cũng không thể trắng trợn nói Tư Mã Hương xấu xí.

Chu Thái hậu lắc đầu: “Dù trai hay gái, vẻ đẹp ở bên ngoài cũng có ngày thay đổi.”

“Người xinh đẹp thì về già cũng được xưng là đẹp lão.” Cố Như Cửu nói đến đây, quỷ thần xui khiến thế nào lại liếc nhìn sang Tấn Uông: “Chẳng

hạn như Bệ hạ ấy....”

Tấn Ưởng thấy Cố Như Cửu đang nhìn mình, tuy không biết nàng đang nói cái gì, nhưng vẫn nở nụ cười âm áp với nàng.

Nhìn thấy hắc cười, Cố Như Cửu nghĩ thầm, câu sắc đẹp cũng có thể ăn, chính là chỉ cái này...

Chương 39

Gây ra chuyện xấu hổ như vậy, chừ vị phu nhân chỉ lo giữ thể diện gia tộc, liền giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Sắc mặt của Ngô gia thái thái hơi khó coi, tuy còn miễn cưỡng duy trì ý cười nhưng ai nấy đều thấy bà chẳng mấy vui vẻ. Ở trong kinh thành, Ngô gia tuy rằng kém hiển hách hơn so với Tư Mã gia và Lý gia, nhưng cũng là vọng tộc, đồng thời cũng có rất nhiều uy vọng ở nguyên quán Phàn Châu, nội tình thuần chất.

Cô nương Ngô gia đều được giáo dưỡng cẩn thận, cho nên mắt thấy khuê nữ nhà mình bị cô nương chi thứ ba Tư Mã gia ngấm ngầm mưu tính, đương nhiên trong bụng Ngô gia thái thái chẳng vui vẻ gì. Cũng may bà còn nhớ hôm nay là sinh nhật Thái hậu, vì vậy đè nén khẩu khí xuống.

Lý Ngô thị vẫn giữ im lặng đột nhiên dịu giọng cười nói: “Vị chất nữ nhà Tư Mã phu nhân này quả nhiên là người có khí chất hiếm thấy.”

Thái thái dòng chính Tư Mã gia xuất thân vô cùng thanh quý, chính là Trịnh gia châu Tần Lâm. Tổ tiên Trịnh gia ở Châu Tần Lâm đã cho ra nhiều nhân vật lưu danh sử sách, phụ thân của Trịnh thị là danh sĩ được rất nhiều văn nhân Đại Phong tôn sùng, cho nên mặc dù người Trịnh gia hôm nay vẫn còn sống ở Châu Tần Lâm, nhưng Trịnh Thị vẫn có nhiều uy vọng trong nữ quyền.

Lý Ngô thị lên tiếng nói lời này, trong lòng Trịnh Thị mặc dù hiểu rõ ý trào phúng trong lời nói của đôi phương, nhưng vẫn nở nụ cười bình thản ứng đối: “Là chi thứ ba giáo dưỡng thật tốt.”

Lời này vừa thốt ra, chừ vị phu nhân ngồi ở đây cũng hiểu rõ, dòng chính cũng sinh lòng bất mãn đối với chi thứ ba, nếu không như vậy, sao lại bình thản nói ra những lời này, ngay cả Lý Ngô thị cũng không muốn nói gì thêm nữa.

Mắt Dương thị lạnh lùng nhìn mâu thuẫn giữa Lý gia và Tư Mã gia, cúi đầu thổi lá trà trôi trên mặt nước trong tách.

Thái thái Trần gia ở bên cạnh liếc nhìn người của Tư Mã gia, lạnh lùng cười, đứng dậy đi đến hậu điện. Chỉ cần nghĩ đến con gái bị người Tư Mã

gia hại chết cùng với cháu ngoại chưa chào đời, bà liền cảm nhận được ác tâm của người Tư Mã gia, khiến bà cảm thấy buồn nôn.

Dương thị thấy thông gia rời chỗ, xoay người nói mấy câu cùng phu nhân Dương Quốc Công ngồi bên cạnh, liền bước đi theo.

Đi tới hậu điện, Dương thị nghe thấy con dâu Trần thị đang nhỏ giọng khuyên bảo Trần thị, bà hơi do dự, thế nhưng vẫn chưa bước đi ra. Trần thị chết, là nỗi đau của Trần gia cũng là của Cố gia nhưng đối với người Trần gia mà nói, có lẽ vẫn không có ý gặp mặt người Cố gia bọn họ.

Họ làm vậy cũng không thể nói người Trần gia không nói lý, mà do tâm tư của con người đôi khi vẫn bị lý trí khống chế. Có lẽ Trần gia sẽ nghĩ, Cố gia không chiếu cố tốt Trần thị, hoặc có lẽ họ nghĩ, nếu Cố gia không để Trần thị đến Ngũ Trang quan thì tốt rồi.

Trên thực tế bà cũng từng nghĩ như vậy, nếu ngày đó không đáp ứng Trần thị đi Ngũ Trang quan thì đâu có chuyện gì xảy ra. Như vậy Trần thị sẽ không phải chết, con trai của mình cũng sẽ không đau lòng khổ sở, cả ngày u uất.

Ở chỗ ngồi, Cố Như Cửu lo lắng nhìn chỗ ngồi của mẫu thân hiện giờ trống không có người. Đến khi Dương thị trở lại chỗ ngồi, nàng mới thở dài một hơi.

Thái hậu thấy nàng ngồi bên cạnh mình, nhưng trong lòng lại bồi hồi không yên, nhân tiện nói: “Biết con không nỡ xa mẹ con, vậy nhanh bụng trà và vài món điểm tâm cho bà ấy đi.”

“Cô chớ buồn, để con rót cho cô chén trà.” Cố Như Cửu đứng lên, lại rót đầy tách trà cho Thái hậu, mới quay sang hành lễ với bà: “Thần nữ nên làm theo lời ngài nói, nên đi dâng trà cho mẫu thân.”

Thái hậu thấy thế, vừa tức vừa buồn cười nhìn nàng, vì vậy phát tay nói: “Đi mau đi mau.”

Thấy Cố Như Cửu rời đi, nụ cười trên mặt Thái hậu vẫn chưa tan, quay đầu nói với Tấn Ưng: “Con có biết ta thích điểm nào của Cửu Cửu nhất không?”

Tấn Ưng đang len lén dõi theo bóng lưng Cố Như Cửu, nghe thấy Thái hậu hỏi vậy, hơi sững sốt trong giây lát, sau đó mới nói: “Theo nhi tử thấy,

sư muội cái gì cũng tốt.”

Thái hậu biết hẳn nói vậy là đang ám chỉ tâm tư trong lòng mình, nhưng chỉ làm bộ cái gì cũng không biết, cười nói: “Đứa bé này trọng tình nghĩa, nhớ ân đức, ai đối tốt với nàng, nàng nhất định sẽ đối tốt với người đó.”

Ai đối xử tốt với nàng, nàng sẽ đối xử tốt lại với người đó sao??

Tấn Uồng như có điều suy nghĩ quay sang nhìn Cố Như Cửu. Lúc này nàng đã ngồi ở bên cạnh sư mẫu, nhỏ giọng nói gì đó, chọc cho sư mẫu cười rất tươi.

Nếu hẳn đối tốt với Cửu Cửu, Cửu Cửu có đồng ý làm hoàng hậu của hẳn hay không?

“Thái hậu thích tiểu cô nương như vậy, nhanh cưới một đứa con dâu hiếu thuận tiên cung, mỗi ngày đều có người nói chuyện cùng ngài giải khuây.” Phu nhân Bình Quận vương ngồi bên cạnh cười nói: “Ngài nói có phải vậy chẳng?”

Chu Thái hậu vỗ tay cười nói: “Lời ấy rất phải, đến lúc cần cưới dâu tiên cung rồi. Chẳng qua không phải để chăm nom ta, mà phải hòa thuận yêu thương con trai ta, vợ chồng tôn trọng nhau, để hậu một lòng mới phải.”

Mấy nữ quyến hoàng thất bên cạnh nghe vậy cười rộ lên nói phải, lại thi nhau khen ngợi Thái hậu là một bà mẹ chồng tốt lại rộng lượng, đợi hoàng hậu tiên cung, chắc chắn sẽ ân ái hài hòa cùng bề hạ...

Ai chẳng thích được khen, lời nói ngon ngọt ai chẳng thích nghe, thế nhưng nói lâu như vậy vẫn không ai tìm ra ẩn ý của Thái hậu, không biết rốt cuộc bà đang để ý đến cô nương nhà ai.

Cười đùa cả ngày, cuối cùng mọi người cũng nhận được một câu trả lời chắc chắn từ hoàng hậu, đó chính là hoàng thất chuẩn bị lập hậu. Về phần hoàng thất có ý định cầu cưới cô nương nhà ai, thì không ai đoán ra được. Dù sao thái độ của bề hạ chẳng lạnh cũng chẳng nhạt đối với Tư Mã gia, Tư Mã gia không có khả năng hoặc cũng còn cơ hội.

Về phần Lý gia lại chẳng biết đang suy nghĩ như thế nào, ngoại trừ Lý Ngô thị cùng với mấy vị phu nhân khác ra, thì không dẫn theo cô nương chưa lấy chồng của Lý gia đến. Trái lại công tử Lý gia đến không ít, đồng thời đạt được nhiều tiếng vang.

Từ hai ba năm trước, sau chuyện cô nương dòng chính Lý gia té ngựa chết, mấy vị cô nương chưa lấy chồng khác của Lý gia đột nhiên trở nên khiêm tốn hơn rất nhiều. Về chuyện lập hậu, lại tỏ ra không còn tích cực như ngày xưa, không biết có phải đã thực sự bỏ qua tâm tư muốn kết thông gia với hoàng thất, hay là đang mưu định cho hành động sau này.

Bất kể theo chiều hướng nào, chí ít khả năng diễn xuất lần này cũng khá hơn rất nhiều so với chi thứ ba Tư Mã gia.

Chạng vạng, Chu Thái hậu thức dậy, sau khi biểu thị cảm ơn với mọi người, còn tỏ ý mọi người có thể cùng nhau quay trở về.

Phượng giá và ngự giá ở phía trước, sau khi Thái hậu và Hoàng đế khởi giá, các quý nhân thế gia còn lại cũng đi theo phía sau, cùng nhau rời khỏi biệt cung Thái Hòa. Cố Như Cửu ngồi ở trong xe ngựa, nghe thấy biệt cung Thái Hòa đột nhiên truyền ra tiếng pháo nổ, nàng xóc cửa sổ màn xe lên, nhìn pháo hoa tỏa sáng giữa núi xua tan đi vẻ ảm đạm của trời đêm tĩnh mịch.

Đoàn xe rất dài, nàng phải thò cả đầu ra mới có thể nhìn hết dòng người. Nàng dựa đầu vào trên thành xe, mơ hồ nghĩ đến khoảng khắc Tấn Ưởng đưa tay ra trước mặt nàng.

Mấy năm qua, Tấn Ưởng luôn chăm sóc lo lắng cho nàng chẳng khác nào huynh trưởng trong nhà, vừa dịu dàng vừa chu toàn. Trong mối quan hệ giữa hai người họ, Tấn Ưởng luôn giữ vai trò bên bờ công, còn nàng thuộc bên nhận sự chăm sóc.

Có lẽ Tấn Ưởng luôn lí trí tỉnh táo, không giống thế gia công tử khác vùi đầu vào thi thơ đua ngựa, cũng làm nàng hầu như quên mất đôi phương vẫn là một thiếu niên chưa tròn mười bảy tuổi.

Bánh xe lộc cộc lăn về phía trước, sắc trời dần phủ mây đen. Ngoài cửa sổ xe truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc cùng với thanh âm phát ra từ trên áo giáp các thị vệ.

Đột nhiên có tiếng thét rất to của một cô gái vang lên xé trời đêm, mã xa đột nhiên dừng lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cố Như Cửu vén rèm lên, thấy thị vệ đang cầm đuốc đứng bên cạnh xe ngựa, hỏi: “Sao xe ngựa lại dừng lại?”

Tên thị vệ bị nàng hỏi chỉ là một cấm vệ quân bình thường, không giống với Long cấm vệ có xuất thân cao quý, cho nên khi bị Cố Như Cửu hỏi, vô cùng kính cẩn nói: “Thuộc hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đã có người đi dò xét.”

Cố Như Cửu gật đầu, đang định buông mình thì thấy Dương Thùy Văn cười ngựa chạy tới.

“Cố cô nương.” Dương Thùy Văn lo lắng Cố Như Cửu nghe thấy tiếng thét kia sẽ sợ, cố ý rong ngựa chạy qua đây, nhỏ giọng nói: “Cố cô nương đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu.”

Cố Như Cửu thấy hấn tựa hồ hiểu rõ tình hình, nhưng không muốn nói rõ nguyên nhân, nên cũng thức thời gật đầu: “Đa tạ Dương công tử đã đến báo cho ta biết.” Sau khi nàng nói xong, chợt nghe bên cạnh có người đến mời Dương Thùy Văn, Dương Thùy Văn quay sang chấp tay với nàng, lại rong ngựa đi về phía cỗ xe ngựa khác.

Chiếc xe ngựa kia cách hơi xa, Cố Như Cửu không nghe được Dương Thùy Văn nói gì, nhưng ngữ khí của hấn vẫn ôn hòa như cũ, mơ hồ còn có thanh âm của vị cô nương ấy vọng đến.

Cố Như Cửu bỏ mình xuống, sau khi ngẫm nghĩ kỹ lại, nàng khẽ nhếch môi lên cười.

Quả nhiên một lát sau, đoàn xe tiếp tục đi về phía trước, Cố Như Cửu lại lần nữa vén rèm lên, phát hiện hộ vệ bên cạnh xe ngựa đã đổi người, lúc này theo bên mã xa của nàng chính là Hồ Vân Kỳ đang cười ngựa đi bên cạnh.

Thấy nàng nhắc mình lên, Hồ Vân Kỳ quay sang cười với nàng: “Cố gia muội muội.”

“Hồ biểu ca.” Cố Như Cửu gật đầu với hấn, Hồ Vân Kỳ là huynh đệ của nhị tẩu nhà nàng, để biểu thị tình cảm thân thiết giữa người hai nhà, nàng vẫn xưng hô với người ngang hàng của Hồ gia chẳng khác nào anh em bà con hoặc chị em bà con.

Đưa tay chỉ ra phía trước, vẻ mặt Cố Như Cửu hơi ngạc nhiên: “Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Nếu thật sự chẳng có chuyện gì, Hồ Vân Kỳ cũng không cố ý đi theo bên cạnh xe ngựa của mình.

Nghe thấy Cố Như Cửu hỏi như vậy, vẻ mặt Hồ Vân Kỳ hơi nghiêm nghị, hần kéo dây cương, đẩy con ngựa lại gần mã xa thêm một chút mới nói: “Là chỗ cô nương Tư Mã gia xảy ra chuyện.”

“Cô nương Tư Mã gia?” Cố Như Cửu chau mày, thảo nào tiếng thét kia truyền từ phía trước tới, nhưng mà đã xảy ra chuyện gì khiến cho cô nương Tư Mã gia lại thét to đến như vậy?

“Cô nương chỉ thứ ba Tư Mã gia bị dọa, Lưu cô cô bên cạnh Thái hậu đã đến xem rồi, không có xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.”

Hồ Vân Kỳ thấp giọng nói: “Nghe nói là trong mã xa bị Tư Mã cô nương này đột nhiên nhảy ra một con mèo mun, Tư Mã cô nương bị nó cào vào mu bàn tay!”

Mèo mun?

Cố Như Cửu nhăn mày, có Thái hậu và Hoàng thượng ở đây, các thị vệ đã đi kiểm tra mọi góc ngách rồi, tại sao lại có mèo xuất hiện ở chỗ này?

Hồ Vân Kỳ thấy bộ dáng cau mày của Cố Như Cửu, lại cười nói: “Có thể là mèo hoang ở đây nhảy vào, muội đừng nghĩ đến làm gì, có Hồ biểu ca ở đây, đừng nói là mèo hoang, ngay cả muỗi cũng không lọt vào được.”

Cố Như Cửu nâng tay chống mặt nghiêng đầu nhìn: “Trời này, có muỗi sao?”

Hồ Vân Kỳ cười gượng hai tiếng, sau đó nói: “Ban đêm gió lạnh, mau buông màn xuống đi.” Bệ hạ thấy Hồ gia có quan hệ thông gia cùng Cố gia, cố ý sai hần đến xem muội tử Cố gia, không thể để người mình chăm sóc ngã bệnh, vậy hần ngược lại có lỗi với Cố gia, cũng không tiện báo cáo lại với bệ hạ.

“Hồ biểu ca cũng cần để ý đến sức khỏe của mình.” Cố Như Cửu ngoan ngoãn buông màn xuống.

Nhìn nàng ngoan ngoãn thả màn xuống, Hồ Vân Kỳ vuốt cằm tiếc rẻ, muội tử Cố gia này quá chăm lo cho người khác, thảo nào Tồn Cảnh luôn lo lắng cho nàng. Không những thế, ngay cả cô em gái của mình sau khi gả cho Tồn Cảnh, mỗi lần nhắc tới muội tử Cố gia cũng vui sướng khen ngợi hết lời.

Đợi đoàn xe vào thành, Hồ Vân Kỳ mới gọi hộ vệ tới giữ bên cạnh xe ngựa Cổ Như Cửu, sau đó quay về phục mệnh với Bệ hạ.

Nghe tiếng vó ngựa từ từ truyền đến, Tấn Uông khẽ nhếch mày lên, sau đó thanh âm của Hồ Vân Kỳ truyền vào.

“Bệ hạ, vi thần Hồ Vân Kỳ cầu kiến.”

“Có nữ quyền nhà ai chán kinh không?” Tấn Uông vén rèm lên, nghiêm túc hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, chư vị nữ quyền đều tốt, không ai bị kinh sợ.” Hồ Vân Kỳ biết người Bệ hạ muốn hỏi là ai, chỉ ngại không tiện nói ra, mới vòng vo như vậy, đành nói tiếp: “Xin ngài yên tâm, tất cả đều tốt.”

“Vậy thì tốt, như vậy trăm cũng có thể yên tâm.” Tấn Uông khẽ gật đầu, buông rèm, hẳn không nhắc đến cô nương Tư Mã gia, dường như chẳng còn nhớ đến vị cô nương này.

Hồ Vân Kỳ cúi đầu nghĩ, ngài yên tâm muội tử Cổ gia thì đúng hơn.

Xa giá Chu Thái hậu đi ở phía trước, nàng nghe xong người phía dưới hội báo, lắc đầu nói: “Vị cô nương Tư Mã gia này chẳng giống người có xuất thân thế gia, ngày sau nếu có yến hội thế này, có lẽ không nên để nàng ta đến.”

Lưu cô cô gật đầu đáp: “Ngài nói phải, người nhà này quả thực không biết cách giáo dưỡng con cái, con trai thì phi ngựa hại chết người, cô nương tâm cơ thâm trầm, lúc nào cũng tính toán mưu mô. Người như vậy nếu tiến cung chỉ gây chuyện, e rằng cũng dạy con điều không hay.”

Chu Thái hậu trầm tư chốc lát, bỗng nhiên cười nói: “Tư Mã gia thế nhưng cũng có người dòng chính là tốt.”

Lưu cô cô nghi ngờ nhìn sang Thái hậu, thấy Thái hậu không có ý giải thích, cũng không tiện hỏi, chỉ nói: “Nói đến những cô nương thế gia này, nô tỳ cảm thấy, chỉ có Trường Nhan huyện chủ là trông vui vẻ hoạt bát, đem lại cảm giác thư sướng.”

Trên có điểm tốt, dưới tất cung nghênh, Lưu cô cô hầu hạ bên cạnh Thái hậu nhiều năm, đương nhiên biết rõ bản thân nên nói gì sẽ làm Thái hậu vui vẻ. Trường Nhan huyện chủ trong mắt Thái hậu luôn tươi đẹp tốt bụng, chỉ cần bà nói lời hay ý đẹp về Trường Nhan huyện chủ, Thái hậu tất sẽ rất vui.

Quả nhiên, vẻ mặt Chu Thái hậu cười vui hơn rất nhiều, gật đầu nói: “Cố gia rất biết cách dạy dỗ con cái, không chỉ Cửu Cửu, mà ngay cả hai huynh đệ nhà họ cũng rất biết tiến thủ. Chỉ là tuổi còn trẻ, chưa thể đảm nhiệm nhiều trọng trách, chỉ cần được mài dũa nhiều, ngày sau tha hồ phát huy tài năng.”

Lưu cô cô nhẹ nhàng xoa bóp đầu vai Chu Thái hậu, do dự lên tiếng: “Nô tỳ hơi sợ...”

“Sợ cái gì?” Chu Thái hậu nửa nằm nửa ngồi dựa trên gối mềm, từ từ nhắm hai mắt nói: “Sợ Hoàng thượng trọng dụng Cố gia, dẫn đến Cố gia độc quyền, triều đình bất ổn?”

Sắc mặt Lưu cô cô khẽ biến đổi, vội vàng nói: “Nô tỳ cũng chưa nghĩ tới những thứ này, chỉ lo lắng Bệ hạ nổi lên tình cảm nam nữ đối với Trường Nhan huyện chủ, Cố gia luyện tiếm cô nương tiến cung.”

“Nếu Bệ hạ theo ta nhắc tới việc này, ta cũng đành đánh tiếng với người Cố gia.” Chu Thái hậu thở dài nói: “Nhưng tới tận bây giờ hấn vẫn chưa nói gì, ta đương nhiên cũng chỉ có thể làm bộ chẳng biết.” Bà cũng chẳng phải mẹ ruột của Tấn Uông, hiện tại Hoàng đế đang tuổi trưởng thành, bà càng chú ý lời nói và việc làm hơn, để tránh xảy ra hiềm khích giữa hai mẹ con, cũng nhằm tránh người khác tìm được điểm để thừa nước đục thả câu.

“Theo nô tỳ thấy, chỉ sợ Bệ hạ không nhẫn được bao lâu nữa.” Lưu cô cô cười nói: “Ngài cứ chờ mà xem.”

Chu Thái hậu cười cười, không phản bác lời này của Lưu cô cô.

Hai ngày sau, hai vị lão quận vương tiến cung gặp Thái hậu, lại lần nữa nhắc tới việc lập hậu.

Lần này Chu Thái hậu không đùn đẩy trách nhiệm, mà nói thẳng: “Việc chọn người lên ngôi vị hoàng hậu, trong lòng ai gia lòng đã có chủ ý, chỉ là các người đã từng đề cập đến cô nương Tư Mã gia, người này không mấy thích hợp.”

Chuyện Tư Mã Hương bị dọa kinh hãi, đã là chuyện vô lễ trước mặt mọi người, hai vị quận vương cũng có nghe thấy. Cho nên Thái hậu nói như vậy, hai người cũng không còn lời phản bác, dù sao ngay cả dòng chính và chi

thứ hai Tư Mã gia cũng không nhắc lại chuyện lập hậu, bọn họ cũng chẳng muốn xen vào.

“Chẳng biết Thái hậu đã định chọn quý nữ nhà ai lên ngôi hoàng hậu?” Bình quận vương hiếu kỳ hỏi.

“Tuy lòng ai gia đã có ý định, thế nhưng vẫn chưa từng xin cưới cô nương nhà nào, cho nên đợi sau khi sự việc này xong xuôi, ai gia sẽ thông báo chuyện này cho hai vị thúc phụ, nhị vị nghĩ như thế nào?” Chu Thái hậu thấy hai vị quận vương đã không còn ý muốn truy hỏi nữa, cũng biết bọn họ không còn cố chấp tham gia sự việc này,

“Dĩ nhiên được, dĩ nhiên là được rồi.” Hai vị quận vương thức thời trăm miệng một lời, nếu sự việc đã không thành, cũng sẽ không quá mức xấu hổ. Tuy rằng lấy địa vị bây giờ của hoàng thất, đã không có thể gia nào dám thực sự cự tuyệt hoàng thất cầu cưới, thế nhưng cũng không thể nói trắng ra như vậy.

Do bọn họ còn nhớ rõ lúc đầu bộ tộc Tấn thị được đề vị, muốn thay Thái tử cầu cưới cô nương nhà nào đó làm Thái tử phi, thế nhưng lại bị đối phương vô tình cự tuyệt. Lúc ấy Hoàng đế tỏ vẻ rộng lượng chẳng để tâm đến, sau vài năm trôi qua, nhà này có vài người vào triều làm quan, thế nhưng gặp hết chuyện này đến chuyện khác cuối cùng bị cắt chức ra triều đình. Trong thế gia phổ trọng lập trăm năm trước cũng không còn tên dòng họ này.

Người của bộ tộc Tấn thị bọn họ, kỳ thực cũng không có khuyết điểm gì, chẳng qua đầu óc có hơi hạn hẹp mà thôi.

Người thừa kế bộ có hạn hẹp là Tấn Ưởng kia bỗng nghe tin Thái hậu đã thầm chọn được người lên làm Hoàng hậu thì cảm giác bản thân sắp tan nát, hấn đứng ngồi không yên trong cung Càn Khôn đợi cả buổi, cuối cùng vẫn không nhìn được, nhấc chân chạy thẳng về phía cung Khang Tuyền.

“Sao Bệ hạ lại đến đây?” Chu Thái hậu sai cung nữ xuống dưới châm trà, sau đó nói: “Chẳng lẽ muốn dùng bữa tối ở chỗ ai gia?”

“Thức ăn ở chỗ mẫu hậu làm ngon, đương nhiên nhi tử luôn nhớ mong!” Tấn Ưởng cười cười, sau đó cùng Chu Thái hậu nói dăm ba câu chuyện phiếm, cho đến lúc chuẩn bị dọn cơm tối vẫn không có ý định trở về.

Dùng xong bữa tối, Chu Thái hậu mới thông thả hỏi: “Ta thấy dường như hôm nay Bệ hạ có tâm sự?”

“Trong lòng nhi tử lúc này quả thật rối như tơ vò! Xin mẫu hậu gỡ rối giúp cho nhi tử.” Tấn Uông đứng dậy vái thật sâu với Chu Thái hậu: “Nhi tử nghe nói mẫu hậu đã có ý định chọn người lên làm Hoàng hậu., Nhi tử cả gan, xin hỏi mẫu hậu nhìn trúng cô nương nhà ai?”

“Bệ hạ nghe được lời đồn đãi này từ đâu?” Thái hậu tự tiêu phi tiêu nhìn Tấn Uông, mặc kệ hắn chấp tay thi lễ cũng chẳng để ý đến, chậm rãi nói: “Thân là đế vương lại vừa cuống vừa vội thế này, nhìn hành vi bây giờ của Bệ hạ mà xem, như vậy có là hành vi của một đế vương nên có chăng?”

Tấn Uông ngậy người ra, trầm mặc chốc lát nói: “Nhi tử hiểu rõ, thân là đế vương không nên lo lắng như thế. Nhưng nhi tử cũng chỉ là một nam nhân quan tâm thế tử tương lai mà thôi.”

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu cũng lộ vẻ cảm động, bà đứng lên nâng Tấn Uông dậy, giọng nói nhu hòa hơn rất nhiều: “Bệ hạ cho rằng nếu như ta đã chọn được người làm Hoàng hậu sẽ không cùng Bệ hạ thương nghị sao?”

Tấn Uông ngăn người, lại lần nữa chấp tay thi lễ: “Là nhi tử nghĩ quá nhiều rồi.”

“Bệ hạ nghĩ không sai, vốn dĩ trong lòng ai gia cũng đã chọn được người phù hợp, chẳng qua chưa nói cho bệ hạ biết mà thôi”. Chu Thái hậu đi tới ngồi xuống ghé bên cạnh: “Nữ nhi nhà Dương Quốc Công trước nay vẫn luôn là người ta cho rằng thích hợp nhất làm hoàng hậu. Nhà bọn họ địa vị thanh quý, cũng có uy vọng tương đối ở Đại Phong hơn nữa không có bất kỳ uy hiếp gì đối với hoàng thất. Cô nương nhà này được giáo dưỡng vô cùng tốt, tình tình dịu dàng như nước, tâm tư tinh tế. Nếu nàng tiến cung, nhất định có thể chăm sóc thật tốt cho Bệ hạ.”

“Thế nhưng trong lòng nhi tử đã có người ngưỡng mộ rồi.” Tấn Uông nói: “Cũng không có ý muốn cầu cưới nữ nhi Dương thị.”

“Nếu cô nương được bệ hạ thích chính là nữ tử thế gia, thì lập nàng làm hoàng hậu, ghênh nữ nhi Dương thị làm quý phi.” Chu Thái hậu nhìn Tấn Uông, cẩn thận quan sát từng biến đổi trên gương mặt của hắn: “Bệ hạ cảm thấy thế nào?”

Phòng trong thoáng chốc yên lặng, Tấn Uởng nhìn thẳng vào mắt Thái hậu: “Mẫu hậu, ta không muốn để nàng phải chịu khổ.”

“Hoang đường, Bệ hạ đã từng thấy có bao nhiêu đế vương chưa từng lập phi?” Chu Thái hậu mắng: “Hiện tại Bệ hạ nói không muốn lập phi, ngày sau lại đổi ý đòi lập phi thì hoàng gia chúng ta còn cần thể diện này nữa hay không?”

“Đại bộ phận đế vương xưa nay đều thích ba cung lục viện, thế nhưng cũng từng có đế vương chỉ cưới một hậu, đế hậu hai người làm bạn cả đời, nhi tử nguyện ý noi theo họ.” Tấn Uởng chấp tay nói: “Cầu Mẫu hậu thành toàn.”

“Việc này ai gia thành toàn không được.” Chu Thái hậu trầm mặc xuống, một lát sau mới lên tiếng nói tiếp: “Người có thể thành toàn cho Bệ hạ chỉ có chính bản thân Bệ hạ mà thôi.”

Tấn Uởng nhìn Chu Thái hậu không nói gì.

“Bệ hạ cũng không phải là một đế vương bù nhìn không hề có quyền lợi, đương nhiên cũng sẽ có những triều thần lấy cái chết để ép bệ hạ nạp phi.” Chu Thái hậu rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Cho nên ngày sau Bệ hạ muốn cùng hoàng hậu tương lai bạch đầu giai lão cũng tốt, ba cung lục viện cũng được, đều phải xem trái tim mình, ai gia không quản được Bệ hạ, cũng sẽ không quản.”

“Tạ mẫu hậu.” Tấn Uởng chấp tay nói: “Nếu được như vậy, chỉ mong mẫu hậu giúp nhi thần một chuyện?”

“Chuyện gì?” Chu Thái hậu nâng chung trà lên uống một ngụm, giọng nói không nhanh không chậm.

“Chính là chuyện lập hậu.” Tấn Uởng lại làm một đại lễ: “Xin mẫu hậu thay nhi tử cầu thân với Cố gia.”

Bàn tay bưng tách trà của Chu Thái hậu khẽ run lên, nhìn hài tử đang cúi thấp người đứng ở trước mắt, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ, lời ấy có thật chăng?”

“Những lời nói ra hôm nay đều là lời tâm huyết của nhi tử, chỉ cầu mẫu hậu nói giúp vài lời hữu ích với Cố tiên sinh.” Tấn Uởng ngẩng đầu nhìn thấy Thái hậu im lặng trầm tư, lại nói: “Đây cũng là tâm tư của nhi tử, sự muội hiện vẫn chưa biết chuyện này.”

“Nếu nàng đã không biết, có sao bệ hạ làm thế, nàng có nguyện ý làm Hoàng hậu của người không?” Chu Thái hậu đã thốt ra như vậy, cũng không chờ Tấn Uông trả lời, nói thẳng: “Việc này ai gia sẽ làm hết sức, canh giờ không còn sớm, Bệ hạ cũng nên trở về đi nghỉ ngơi.”

Tấn Uông há mồm còn muốn nói điều gì, nhưng thấy Thái hậu không muốn lên tiếng nói tiếp nữa, buộc lòng phải nói: “Tạ Thái hậu lo lắng, nhi tử xin cáo lui.”

Đi ra cung Khang Tuyên, hẩn thở phào một hơi, chỉ mong ngày sau Cửu Cửu sẽ không oán hận mình.

Chỉ tiếc Chu Thái hậu còn chưa kịp nói chuyện cùng Cố gia, Dương Quốc Công phủ lại mời Hồ gia thái thái làm mai mối, muốn thay con trai độc nhất trong nhà là Dương Thùy Văn cầu cưới nhị cô nương Cố gia.

Khi tin tức truyền tới trong cung, Tấn Uông đã đánh đổ chén trà trong tay, làm nhòe chữ hẩn vừa viết xong. Nước trà nóng rơi trên văn tự của hẩn, hơi nước bốc lên nghi ngút, nước lã xuống mép bàn nhỏ tí tách xuống đất.

Thế nhưng lúc này Tấn Uông đã không còn tâm tình để ý mấy chuyện này, hẩn nhìn chăm chăm Hồ Vân Kỳ, cất tiếng run rẩy khàn khàn hỏi: “Còn Cố gia thì sao, Cố gia có nhận lời Dương gia không?”

Bây giờ hẩn vừa lo lắng vừa hồi hận, bước vòng qua ngự án, đi tới trước mặt Hồ Vân Kỳ: “Cố gia nói như thế nào?”

Hồ Vân Kỳ vừa há miệng định nói thì Tấn Uông bắt đầu ho sặc sụa, khuôn mặt trắng nõn bỗng chốc đỏ bừng lên.

“Bệ hạ.” Hồ Vân Kỳ thấy hẩn như vậy, sợ đến sắc mặt đại biến, xoay người muốn thông báo với thái giám bên ngoài điện giám đi gọi ngự y, lại bị Tấn Uông níu tay lại.

“Mau nói cho trẫm biết, Cố gia trả lời như thế nào?!” Tấn Uông mở to mắt nhìn chăm chăm Hồ Vân Kỳ, trong đôi mắt dường như còn rướm máu.

Chương 40

“Bệ hạ, Cố gia vẫn chưa đáp ứng lời cầu thân nhà Dương Quốc Công.” Hồ Vân kỳ thiếu chút nữa bị phản ứng này của bệ hạ hù dọa, hắn đã đoán được Bệ hạ có vài phần tâm tư nam nữ với muội tử Cố gia, nhưng không ngờ tới phần tâm tư này sẽ sâu như vậy. Hắn và vợ chính trong nhà tuy rằng lấy nhau theo lời mai mối và lệnh của phụ mẫu, tuy không đến mức như keo như sơn, nhưng vợ chồng vẫn tôn trọng nhau, chưa từng thẹn thùng đỏ mặt cũng chưa từng phát sinh cãi vã tranh chấp điều gì. Đối với những người đàn ông được sinh ra trong gia đình thế gia như hắn mà nói, cuộc sống phu thê được như vậy, hắn đã rất hài lòng.

Còn những tình cảm điên cuồng vì tình yêu, hắn không thể hiểu, cũng làm không được. Hắn thấy tình yêu chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, được miêu tả trong sách và nghe người khác miêu tả, chỉ là hư ảo cũng chẳng thể sờ được.

Bất quá tuy rằng hắn không hiểu, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ cười khẩy vào tấm chân tình của người khác, cho nên nhìn thấy dáng vẻ tức giận công tâm, sắc mặt trắng bệch của Tấn Ưởng, hắn cũng không dám đông dài, trực tiếp đem tất cả mọi chuyện mình biết nói hết ra: “Bệ hạ, Cố gia yêu thương nữ nhi tuổi nhỏ, cho nên uyển chuyển chối từ lời mai mối của mẫu thân thần rồi.” Hiện tại Hồ Vân Kỳ khá lo lắng, bệ hạ có vì chuyện này mà giận chó đánh mèo đối với Hồ gia bọn họ hay không. Nếu sớm biết mẫu thân nhà mình sẽ giúp đỡ Dương Quốc Công làm mối, hắn nhất định ngăn cản bà lại.

“Khanh nói như vậy nghĩa là Cố gia không có ý tứ kết thân cùng Dương Quốc Công gia?” Tấn Ưởng đỡ ngực án, ho khan vài tiếng, khuôn mặt trắng noãn hơi ửng hồng.

Hồ Vân Kỳ muốn nói, mặc dù bây giờ Cố gia cự tuyệt cầu thân nhà Dương Quốc Công, không có nghĩa là Dương Thùy Văn không có cơ hội, chỉ cần Dương gia chai mặt thêm một tí, hoặc Dương Thùy Văn chiếm được niềm vui của muội tử Cố gia vẫn có cơ hội thành đôi. Nhưng thấy bộ dáng này của Bệ hạ, Hồ Văn Kỳ làm sao có thể thốt ra những lời như vậy: “Cố gia đã cự tuyệt lời mai mối mà mẫu thân thần giúp Dương Quốc Công

gia, ngẫm lại chắc không có ý tứ kết thân cùng Dương Quốc Công gia. Dương Quốc Công là gia đình vọng tộc trong kinh, tuy rằng Cố gia uyển chuyển cự tuyệt, nhưng lấy thân phận Dương gia, cũng sẽ không mặt dày đi cầu cưới lần nữa. Cho nên hôn sự hai nhà, đương nhiên sẽ không thành.”

Sau khi nghe Hồ Vân Kỳ nói như vậy, Tấn Uởng chậm rãi bình tĩnh lại. Đợi hân hoàn toàn tỉnh táo, hân nhìn Hồ Vân Kỳ đang đứng cúi đầu ở bên cạnh, trầm giọng nói: “Vân Kỳ cũng biết vì sao trẫm không muốn sư muội gả đến Dương gia?”

Người đã kích động đến như vậy rồi, còn có thể là nguyên nhân gì nữa.

Hồ Vân Kỳ chấp tay nói: “Bệ hạ đối đãi với Trường Nhan huyện chủ như người trong nhà, đương nhiên muốn chọn cho nàng một lang quân như ý.”

Thê tử cũng là người nhà, Hồ Vân Kỳ cảm thấy hân dùng từ ngữ như vậy rất thích hợp.

“Khanh nói đúng! Làm sao trẫm lại nguyện ý để sư muội gả đến Dương gia?” Tấn Uởng liếc nhìn ngự án bừa bộn, bắt tay ở sau lưng, trên khuôn mặt yếu ớt bệnh tật khẽ hiện ra ý cười và kiên định: “Người nhà của mình nên tự mình che chở chăm sóc mới đúng.”

Hồ Vân Kỳ thở phào nhẹ nhõm, xem ra bệ hạ cũng không có ý định trút giận lên nhà mai mối là Hồ gia bọn họ.

“Được rồi, lần này Hồ phu nhân giúp đỡ Dương Quốc Công gia làm mai là đường lệnh?” Tấn Uởng quay đầu nhìn Hồ Vân Kỳ, trên mặt không lộ hờn giận. Có lẽ nói, mặc dù trong lòng hân không phải không hờn giận, nhưng cũng sẽ không vì chuyện này giận chó đánh mèo đối với người Hồ gia vô tội. Hân là quân vương cao cao tại thượng, nhưng cũng không phải bạo quân muốn làm gì thì làm.

“Hồi bẩm bệ hạ, giúp đỡ Dương Quốc Công gia làm mai đúng là gia mẫu.” Hồ Vân Kỳ liếc nhìn sắc mặt của Tấn Uởng, thực sự nhìn không ra tâm tình hân lúc này, đành phải thành thật nói: “Gia mẫu họ Dương, chính là đường tử của Dương Quốc Công, cộng thêm quan hệ thông gia giữa Hồ gia chúng ta và Cố gia, cho nên Dương Quốc Công mới đến mời gia mẫu thay họ lên tiếng cầu thân.”

“Thì ra là thế, xem ra nhà các người có quan hệ tương đối thân thiết với Cố gia?” Tấn Uởng thuận miệng hỏi.

Mối quan hệ thông gia đan xen giữa các thế gia với nhau cũng là chuyện rất bình thường. Hồ Vân Kỳ cũng không lo lắng Tấn Ưởng sẽ nghi ngờ, thành thật hồi đáp: “Xá muội chính là vợ chính của Tồn Cảnh, cho nên quan hệ cũng thân thiết hơn đôi phần.”

“Vậy cũng phải.” Tấn Ưởng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tận đến lúc Hồ Vân Kỳ lui ra, hấn ngẩng đầu nhìn sơ qua đế vương đã khôi phục lại bình tĩnh, thầm kính nể trong bụng. Nếu không phải trên ngự án bừa bộn, hấn hầu như cảm thấy tiểu tử tóc còn để chỏm chính là đế vương vừa tức giận đến bốc khói lúc nãy chỉ là ảo giác của hấn mà thôi, bây giờ bậc đế vương toát ra vẻ uy nghi, lãnh tĩnh tự kiềm chế này mới là chân thực nhất.

Trong hậu viên Cố gia, Cố Như Cửu đem lá trà nhuận hầu bỏ phổi mình vừa chuẩn bị xong cất vào trong hai bình gốm sứ, sau đó dán lên trên bình hai mảnh giấy đỏ viết chữ kính hiến.

Dương thị ngồi bên cạnh nàng, liếc nhìn hai mảnh giấy màu đỏ: “Đây là đưa cho Thái hậu?”

Cố Như Cửu gật đầu: “Gần đây Thái hậu hay ho khan, bệ hạ... cũng thường ho khan. Con thấy lá trà này không tệ, mang vào cho họ nếm thử.”

“Cả triều này, chẳng ai dám dâng mấy thứ đồ ăn như vậy đến cho quý nhân, con...” Dương thị thở dài: “Mẫu thân tuy không biết vì sao con không muốn thành thân cùng công tử nhà Dương Quốc Công, thế nhưng con đã không muốn, ta cũng thay con khéo chối từ, chỉ mong sau này con sẽ không hối hận.”

“Mẫu thân, phu quân mà con mong muốn, phải giống như phụ thân đối với mẫu thân vậy. Công tử Dương gia tuy rằng tốt trăm bề, thế nhưng hấn đối với người nào cũng tốt.” Cố Như Cửu cười nói: “Điểm ấy nào so được với cha?”

“Người nha đầu này, cũng không biết xấu hổ mà mở miệng nói đến chuyện của trưởng bối.” Dương thị bị lời nói của Cố Như Cửu chọc cười ha ha, những vướng mắc trong lòng cuối cùng cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi: “Nhị lang tốt ở trong kinh thành này còn nhiều mà, hơn nữa con còn chưa cập kê, cứ từ từ xem xét cũng được.”

Ngoài miệng Dương Thị mặc dù nói như vậy, trong lòng lại rất rõ ràng, nàng tuyệt đối sẽ không gả Cửu Cửu ra địa phương ngoài kinh thành, mà những thế gia trong kinh thành có thể cùng kết thân cùng Cố gia, tổng cộng cũng chỉ có mấy gia đình đó. Chỉ là chuyện nhân duyên không thể cưỡng cầu, bà luyến tiếc con mình phải chịu cực khổ, công tử Dương Quốc Công tuy rằng rất tốt, cũng không thể nhận lấy một câu đồng ý của con gái.

Chuyện Dương Quốc Công cầu thân với Cố gia, cũng chỉ có hai nhà tương đối thân cận biết. Những người khác mặc dù có nghe thấy cũng không biết thực hư, lúc rảnh rỗi đem ra tán gẫu vài câu, lời chuyện cũ ra mớ xẻ. Hiện tại, điều mọi người quan tâm nhất chính là người được chọn lên ngôi vị hoàng hậu. Tư Mã gia không có bao nhiêu khả năng, Lý gia lại tỏ ra không quá tích cực, cho nên ngôi vị hoàng hậu bỗng trở nên khó phân biệt rõ ràng.

Có người đoán Cố gia, có người đoán Lý gia, cũng có người đoán là nhà Dương Quốc Công, và cả những nhà khác có cô nương vừa độ tuổi, gia phong là thế gia tốt cũng nằm trong phạm vi suy đoán của mọi người.

Vài ngày sau, Chu Thái hậu đột nhiên triệu kiến phu nhân Hồ gia, đồng thời còn lưu phu nhân Hồ gia ở trong cung dùng cơm trưa. Mọi người lại không cảm lòng được bắt đầu đoán già đoán non, lẽ nào hoàng thất muốn lập nữ nhi Hồ thị làm hậu?

Mặc cho mọi người bên ngoài suy đoán như thế nào, Hồ gia lại không lên tiếng. Thế nhưng nửa tháng sau, cô nương Hồ Hỉ của Hồ gia tổ chức lễ đính hôn cùng công tử Dương Văn Tề của Dương gia.

Mọi người bất ngờ ngỡ người trước hành vi của Hồ gia, lẽ nào Hồ gia không vừa mất hoàng thất nên vội vã đem nữ nhi nhà mình gả đi? Trước đây từng có một thế gia dám làm như vậy, đó là vào thời Đại Phong mới bắt tay dựng nước, chỉ tiếc kết cục sau cùng của những người nhà này rất bi thảm, thảm đến mức tất cả các thế gia đều lấy đây làm gương dạy dỗ con cái sau này, phải tôn trọng hoàng thất đến mức tối cao.

Thế nhưng nếu quả thật Hồ gia thanh cao như thế, có sao còn để nữ tử nhà mình tiến cung làm Long cảm vệ, việc này phải chăng trước sau đều đầy rẫy mâu thuẫn?

Hoặc có lẽ phải nói... hoàng thất cũng không ý kết thân cùng Hồ gia?

Thế nhưng nhân vật trung tâm trong tất cả mọi suy đoán của mọi người trong kinh thành, Chu Thái hậu lại nhàn nhã cầm tách trà, thưởng thức trà Cổ Như Cửu hiếu kính cho bà. Mùi vị của trà này không thể nói là ngon, còn có mùi thảo dược thoang thoảng, thế nhưng đây là phần tâm ý hiếm có, Chu Thái hậu vẫn chậm rãi uống.

“Đã nhiều ngày rồi chưa thấy Cửu Cửu tiến cung.” Chu Thái hậu đặt chén trà xuống, thấy nha hoàn theo sau lưng Cổ Như Cửu vẫn còn cầm trên tay một hũ trà sữa, nhân tiện nói: “Hũ trà này cũng là tặng cho ai gia sao?”

“Vài ngày trước gặp Bệ hạ ở biệt cung Thái Hòa, con thấy Bệ hạ hay ho khan, cho nên cũng chuẩn bị một hũ cho bệ hạ.” Cổ Như Cửu cầm lấy hũ trà trong tay Thu La, giải thích: “Trà này tính ôn hòa, uống vào không chỉ nhuận phế khỏi ho, còn có hiệu quả ngưng thần.”

“Đã như vậy, phiền con đi đến đó một chuyến, mang nó đến đưa cho Hoàng thượng.” Chu Thái hậu nói: “Bệ hạ từ lúc tự mình chấp chính đến nay, đều bừa bộn chuyện triều chính, chưa từng có thời gian nghỉ ngơi. Con sang đó thay ta khuyên bảo Bệ hạ vài lời, lời nói của con chắc Bệ hạ sẽ muốn nghe nhiều hơn.”

Cổ Như Cửu nghĩ đến sức khỏe vốn không được tốt của Tấn Uông, đã vậy còn phải làm lưng vắt vả cả ngày, cũng không nhịn được nhú mày, đứng dậy hành lễ với Chu Thái hậu: “Cô, vậy con sang đó xem thử một chút.”

“Ừm, mau đi đi, sau đó kéo Bệ hạ cùng đến chỗ của ta dùng bữa.” Chu Thái hậu cười híp mắt gật đầu.

Ra khỏi cung Khang Tuyên, khi đi băng qua cung Loan Hòa, Cổ Như Cửu nghe thấy bên trong truyền ra tiếng vang, hơi ngạc nhiên hỏi cung nữ dẫn đường: “Sao bên trong lại có tiếng động?” Đây là chỗ ở của hoàng hậu triều Đại Phong, hiện nay ngôi vị hoàng hậu ở trong cung vẫn còn trống, ai to gan gây ra tiếng động ở bên trong như vậy.

“Hồi bẩm huyện chủ, đó là do người công bộ đang sửa chữa lại cung điện.” Cung nữ cúi đầu hồi đáp: “Vốn dĩ đã cho sửa chữa xong, thế nhưng mấy ngày trước, Bệ hạ lại cảm thấy không tốt nên hạ lệnh cho người của công bộ và người trong cung điện cùng tiến hành tu sửa lại lần nữa.”

Cố Như Cửu trầm tư suy nghĩ, gật đầu, khi bước qua cửa chính cung Loan Hòa, nàng nhìn thấy trong viện tựa hồ có nhỏ quýt mang đến đây trồng, chẳng qua là bị cắt đi chạc cây, cành cây trơ trụi, nhìn khó đoán được rõ ràng.

“Huyện chủ muốn vào xem một chút sao?” Cung nữ thấy Cố Như Cửu ngó nghiêng nhìn vào trong, nhân tiện nói: “Nếu ngài muốn nhìn một chút, nô tỳ sẽ cho người ở bên trong ngừng tay lại chốc lát.”

“Không cần.” Cố Như Cửu cười lắc đầu, sau khi đi qua cửa chính cung Loan Hòa, mới lên tiếng nói: “Đó là chỗ ở của hoàng hậu, sao ta có thể tùy tiện đi vào?”

Cung nữ nghe vậy quỳ gối nói: “Là nô tỳ chưa lo lắng chu toàn.”

Cố Như Cửu cười lắc đầu, cung nữ này thường thường theo bên người Lưu cô cô, hành sự từ trước đến nay đều ổn thỏa, hôm nay chắc là thấy mình hiệu kỳ, mới lên tiếng nói như vậy.

Đi qua cung Loan Hòa, lại đi thêm một đoạn nữa mới đến cung Càn Khôn. Khi bước đến cửa chính cung Càn Khôn, trong lúc đứng chờ thông báo thì Cố Như Cửu gặp được một người đã lâu không gặp.

“Nô tỳ Bạch Hiền gặp qua Trường Nhan huyện chủ.” Bạch Hiền nhìn thấy Cố Như Cửu, lập tức dừng lại, cố ý quay về vài bước đi tới trước mặt Cố Như Cửu: “Huyện chủ dạo này khỏe chẳng?”

“Làm phiên công công quan tâm, hết thấy đều tốt.” Cố Như Cửu thấy vẻ mặt Bạch Hiền thoát nhìn tiêu tụy hơn xưa, bên cạnh cũng mất đi mấy tên tiểu thái giám khoe tài lấy lòng, mặc dù có chút ngò vức trong bụng, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra nửa phần: “Công công gần đây thế nào?”

“Tạ ơn huyện chủ hỏi thăm, nô tài cũng rất tốt.” Bạch Hiền trả lời hết sức khéo, trong lòng có chút kích động. Hôm nay hắn bị Bệ hạ chán ghét vứt bỏ, đã ít có cơ hội hầu hạ trước mặt Bệ hạ. Hiện tại hắn đã rất hối hận hành vi trước đây của mình, nhưng vị trí của hắn đã bị Hà Minh chiếm đoạt, cho dù có lòng muốn quay lại, Hà Minh cũng sẽ ngăn cản.

Lúc này nhìn thấy Trường Nhan huyện chủ, trong bụng hắn đột nhiên nảy sinh chút hy vọng, con đường từ Bệ hạ đi không dễ, nhưng nếu như có thể lấy lòng Trường Nhan huyện chủ, có lẽ sẽ lấy lại phong quang lúc trước. Bất quá trong lòng hắn hiểu rõ, quý nhân như Trường Nhan huyện chủ, sẽ

không thích hạ nhân nịnh nọt nên hẳn dùng thái độ bị bắt chẹt bày ra rất nhuần nhuyễn.

“Nô tài gặp qua Trường Nhan huyện chủ.” Đang nói, Hà Minh từ nội điện đi ra, tiến về phía trước cười tủm tỉm chấp tay thi lễ với Cố Như Cửu: “Xin mời vào.”

Bỏ qua những lời móc khố đầy ẩn ý không muốn nói đến, đơn giản nhìn biểu hiện trên mặt, Cố Như Cửu càng thích diễn xuất của Bạch Hiên. Hà Minh không sâu sắc được thế. Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không mà mấy ngày nay tuy rằng Hà Minh vẫn hầu hạ bên cạnh Tấn Uông, thế nhưng Cố Như Cửu cảm thấy tựa hồ Tấn Uông cũng không tin dùng Hà Minh giống như dùng Bạch Hiên lúc trước.

Có thật là Tấn Uông chán ghét mà vứt bỏ Bạch Hiên, hay là bởi vì Bạch Hiên đã làm sai chuyện nên muốn mượn cơ hội này cho hẳn một bài học?

Cố Như Cửu không có hứng thú với con đường đi của các bậc đế vương, lần này nàng tiến cung chỉ vì sức khỏe của Tấn Uông. Tuy rằng Tấn Uông không phải người nhà của nàng, thế nhưng nàng đối với Tấn Uông là quan tâm thật lòng chứ không phải vì thân phận của hắn.

Nào có ai mang trong mình trái tim làm từ sắt đá, Tấn Uông đối với nàng tốt, nàng đã ghi tạc trong lòng từ lâu.

“Sur muội tới đây ư?” Nhìn thấy Cố Như Cửu tiến đến, còn không chờ nàng hành lễ, Tấn Uông đã nhanh chân bước tới trước mặt nàng, đưa tay ra đỡ không cho nàng hành lễ: “Chúng ta đã nửa tháng rồi không gặp nhau.”

Cố Như Cửu cười cười, đem hũ trà đặt vào trong tay hắn: “Ta còn lo lắng mình tiến cung quá nhiều, ngài chê ta phiền phức cơ đấy.”

“Nếu như muội tiến cung mỗi ngày, ta và Thái hậu sẽ vui hơn, làm sao lại ngại phiền?”

Hà Minh muốn tiến đến nhận hũ trà trong tay Tấn Uông, Tấn Uông phát phát tay để cho hắn lui ra, sau đó cúi đầu mở nắp hộp ra nói: “Bên trong đựng thứ tốt gì vậy?”

“Chỗ bệ hạ còn thiếu thứ tốt gì sao?” Cố Như Cửu nói: “Là muội tìm được một quyển sách cổ trong thư viện gia đình, trong đó ghi loại trà này có công hiệu hết ho thuận phổi, thanh tâm an thần nên muội dựa theo phương

thức ghi trong sách làm thành. Được một ít này mang vào trong cung trước, muối cũng đã dùng thử một thời gian rồi, quả thật rất có tác dụng. Bệ hạ uống thử một chút xem, nếu hữu dụng, muối sẽ chuẩn bị thêm nữa.”

Bài thuốc tổ truyền trong gia đình, tuy rằng Cố Như Cửu không thể nói ra, thế nhưng tặng đồ do mình làm thì vẫn được.

“Đề sư muối phải lo lắng rồi.” Lúc này Tấn Uông liền sai cung nữ dọn chén trà mình đang uống xuống, thay trà Cố Như Cửu đưa tới.

“Bệ hạ.” Hà Minh hơi lo lắng liếc nhìn chén trà trong tay Tấn Uông, trà do Trường Nhan huyện chủ đưa tới chưa được kiểm tra Hoàng thượng đã bung lên uống, chuyện này...

“Mùi vị này tuy rằng không tốt lắm, bất quá được cái hữu dụng.” Cố Như Cửu làm như không nhìn thấy động tác của Hà Minh, bung tách trà vừa được pha xong lên uống một hớp lớn trước, sau đó cười nói: “Bệ hạ cũng đừng ghét bỏ nó có mùi vị không được ngon mà chẳng thèm dùng.”

Hà Minh thấy Trường Nhan huyện chủ cố ý uống một hớp trà nhằm lấy thân thử, lập tức biết việc làm mới vừa rồi của mình không được thỏa đáng, Trường Nhan huyện chủ vốn là quý nữ thế gia thì sao lại không để ý hình tượng mà uống một hớp trà như vậy.

Có điều, lúc này Trường Nhan huyện chủ nghĩ như thế nào, hẳn cũng không để ý tới. Hắn sợ nhất chính là bệ hạ gặp chuyện không may, đến lúc đó tất cả mọi người trong cung Càn Khôn bọn họ đều phải rơi đầu theo.

Tấn Uông liếc mắt nhìn Hà Minh, học theo dáng vẻ uống trà vừa rồi của Cố Như Cửu, uống một hớp lớn, cười nói: “Đã là đồ do sư muối đưa tới, cho dù có đắng hơn nữa, ta vẫn thấy ngon.”

Đuôi lông mày của Cố Như Cửu khẽ run, lời này nghe sao cũng thấy có chút không đúng?

Bất quá không đợi nàng ngẫm nghĩ xem không đúng ở đâu, đột nhiên Tấn Uông lại ho khan. Nàng thấy hắn ho đến mức không thể thở được nữa mà Hà Minh vẫn đang ngoan ngoãn thành thật đứng bên cạnh. Lúc này nàng cũng không đoái hoài tới kiêng kỵ lễ tắc gì nữa, tiến lên vỗ nhẹ sau lưng của Tấn Uông.

“Lần trước gặp Bệ hạ ở biệt cung Thái Hòa vẫn chưa ho nhiều như thế này, có sao càng lúc càng nặng hơn?” Cố Như Cửu đợi hắt hết ho mới nâng chung trà lên để cho Tấn Uông uống vài hớp nhuận hầu: “Ngự y đến khám rồi chứ?”

“Cứ cách một ngày ngự y lại đến bắt mạch cho ta một lần, thế nhưng không tìm ra nguyên nhân vì sao.” Tấn Uông cười cười với Cố Như Cửu: “Bệnh cũ mà thôi.”

“Người mới bây lớn, còn bệnh cũ.” Cố Như Cửu lườm hắt ném ra một câu như vậy, lời ra khỏi miệng mới ý thức được mình vừa tùy tiện nói bừa rồi, nàng hơi khựng lại, thấy Tấn Uông vẫn ôn như cười, phảng phất chuyện hắt bị bệnh cũng chẳng có gì to tát, thở dài nói: “Xin Bệ hạ bảo trọng thân thể, bằng không sẽ có nhiều người lo lắng.”

Tấn Uông thấy nàng khẽ cau mày, gật đầu nói: “Tốt, ta sau này sẽ chú ý, muội đừng mất hứng, được không?”

Cố Như Cửu cố né tránh ánh mắt của hắt, lui sang bên cạnh một chút, cười nói: “Ngài có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Cô bảo hai chúng ta đến cung Khang Tuyên dùng cơm trưa, hiện tại cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi, ngài cũng đừng chỉ quan tâm đến chính sự.”

Tấn Uông đặt chén trà xuống: “Ta cũng đang định hôm nay đi đến chỗ mẫu hậu thăm người, chỉ bằng bây giờ chúng ta sang đó đi.”

Hà Minh đang đứng trong góc cũng lật đật đi theo. Cố Như Cửu liếc hắt một cái, cười không nói gì.

Ra tới cửa cung Càn Khôn, Cố Như Cửu lên tiếng nhắc tới chuyện lúc nãy nàng gặp phải Bạch Hiền, tuy rằng cũng không nói gì, nhưng ít ra đã giúp Bạch Hiền gọi lên chút tình cảm còn sót lại của Tấn Uông.

“Trước đó vài ngày hắt bắt căn không tốt nên ta để hắt tự ngẫm lại mình.” Tấn Uông nói: “Nếu sự muội thích hắt hầu hạ, vậy ta cho gọi hắt đến cung Khang Tuyên.”

“Đã phạm sai lầm thì cứ để hắt suy nghĩ cho thật kỹ đã.” Cố Như Cửu lắc đầu nói: “Ta cũng không muốn nhúng tay vào mấy chuyện này.”

Thấy nàng nói thẳng suy nghĩ của mình như vậy, Tấn Uông vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: “Yên tâm đi, cũng không phải sai lầm gì nghiêm trọng, ta

cũng không có ý định sau này tuyệt đối không dùng hấn.”

“Đó là chuyện của ngài, đâu thể vì ta nói mấy câu, liền đem người triệu về làm việc, như vậy còn phép tắc gì nữa?” Cố Như Cửu vẫn lắc đầu như cũ: “Ngài không thể vì ta mà tùy tiện thay đổi chủ ý, bằng không sau này ta chẳng dám nói những chuyện này với ngài.” Nàng ngược lại không phải sợ chuốc lấy phiền phức, mà chỉ là không muốn để cho Tấn Uông bởi vì mình mà thay đổi kế hoạch đã vạch ra.

Như vậy... sẽ làm nàng băn khoăn.

Lúc hai người đến cung Khang Tuyền thì đồ ăn đã chuẩn bị xong. Chu Thái hậu nhìn thấy hai người họ đi vào liền bảo ngồi xuống rửa tay, sau đó nói với Tấn Uông: “Ta còn đang định cho người đi gọi hai đứa sang đây, thật không ngờ hai đứa lại cùng nhau đến đây rồi.”

“Cô đã căn dặn rồi, làm sao con có thể quên được.” Cố Như Cửu cười tiếp nhận khăn tay do cung nữ dâng lên lau khô tay: “Chỉ là nán lại Tử Thần điện hàn huyên hơi lâu thôi.”

Chu Thái hậu thấy Tấn Uông chỉ cúi đầu mỉm cười, vẻ mặt vui mừng, đành phải sai cung thị khai thiện.

Sau khi dùng xong ngọc thiện, Cố Như Cửu cũng không có ý định nán lại, đứng dậy cáo từ Thái hậu và Hoàng đế.

“Sao hôm nay lại vội vã như vậy?” Ngày xưa Cố Như Cửu tiên cung, mặc dù không ở lại qua đêm cũng ở lại chơi đến chạng vạng mới rời đi, rất ít khi vội vã về giống như ngày hôm nay.

“Mấy ngày nay đều phải đi học cùng mấy vị tiên sinh, hôm nay tiên cung nên con nhờ mẫu thân xin phép nghỉ.” Cố Như Cửu bắt đầu giải thích: “Hôm nay tuy rằng các tiên sinh cho phép con được nghỉ, ngày mai vẫn phải lên lớp mà.”

Chu Thái hậu nghe nàng nói như vậy, liền hiểu được, gật đầu nói: “Nếu như thế, con cứ về đi.”

“Vừa lúc ta cũng muốn quay về Tử Thần điện, để ta tiễn sư muội một đoạn đường nhé.” Tấn Uông đứng lên, đứng dậy hành lễ với Chu Thái hậu, cũng đi theo tiễn Cố Như Cửu đi ra ngoài.

Chu Thái hậu thấy hấn muốn xum xoe, còn làm bộ tiện đường, cũng tùy ý vẫy tay, dùng ánh mắt ra hiệu bảo hấn đi nhanh đi.

Con cái lớn không thể giữ trong nhà, mặc kệ hấn thôi.

“Bệ hạ.” Cố Như Cửu đang chuẩn bị chia tay với Tấn Uông, bỗng dừng bước lại nhìn Tấn Uông: “Tuy rằng lời này ta nói ra có chút quá phận nhưng nếu là không nói, ta lại thấy không yên lòng.”

Tấn Uông nhìn nàng, chờ nàng lời kế tiếp.

“Thần nữ đã sớm nói, thiên hạ này sớm muộn gì cũng sẽ nằm chắc trong lòng bàn tay của ngài, tuy rằng thiên hạ trọng yếu, nhưng bản thân ngài cũng quan trọng giống vậy.” Nàng quay sang cúi người hành lễ với Tấn Uông: “Xin ngài hãy vì mình, cũng vì thiên hạ, nhất định phải giữ gìn sức khỏe của ngài.”

Ở trong mắt nàng, hấn quan trọng nhất sau đó mới đến thiên hạ.

Tấn Uông khom lưng cách ông tay áo nâng nàng đứng dậy, trịnh trọng gật đầu nói: “Sư muội yên tâm, trăm chắc chắn nhớ kỹ lời của sư muội.” Nói xong, hấn lại cười nói: “Trăm cũng đã nói, ngày sau định sẽ không để cho sư muội lo lắng.”

Cố Như Cửu nghe vậy cả cười: “Quân tử nhút ngôn cửu đỉnh, đế vương miệng vàng lời ngọc, đã nói được thì phải làm được.”

Chờ Cố Như Cửu ngồi lên xe ngựa, mã xa chậm rãi đi về phía trước, rong ruổi trên con đường hành cung dài, một lúc lâu sau nụ cười trên mặt Tấn Uông mới dần nhạt đi, xoay người nói với cung nữ thái giám đi theo phục vụ: “Quay về thôi.”

Trở lại Tử Thần điện, Tấn Uông thấy một tên thái giám đang quét dọn ngự án, hấn lên tiếng nói: “Lui ra, không cần quét tước.”

Thái giám thấp thỏm lo âu thối lui sang một bên, không rõ trước nay vẫn tốt, có sao hôm nay Bệ hạ đột nhiên không cho hấn đụng vào ngự án, hấn đã làm gì không đúng sao?

Tấn Uông cầm lấy hũ trà trên ngự án, đưa lên ngắm nghía một hồi lâu sau mới nói: “Mang hũ trà này vào trong nội thất cho trăm.”

“Rõ.” Thái giám phục vụ bên cạnh thận trọng cầm lấy hũ trà, giống như đang cầm một bảo bối vô giá, thận trọng đi vào trong nội thất.

Trong những ngày kế tiếp, hết thấy đều tốt, trên triều cũng gió êm sóng lặng, các quốc gia xung quanh cũng yên ổn, tận đến hai tháng sau, tin báo tang của Thành vương tử Cẩm Châu đột nhiên truyền đến.

Triều đình vốn bình yên, lại lần nữa sôi sục lên chẳng khác nào nước sôi dâng trào.

Chương 41

Khi báo tang của Thành vương truyền tới Cố gia thì Dương thị đang ở trong phủ tiếp đãi bà thông gia Hồ phu nhân. Tuy rằng hai người đã rất thân với nhau từ trước khi lấy chồng, cộng thêm mối quan hệ giữa Hồ gia và Cố gia từ trước đến nay đều rất tốt, cũng vì mối quan hệ gia đình bên chồng nên sau khi hai người lập gia đình cũng thường xuyên qua lại với nhau, tình cảm đã thân thiết giờ càng thêm thân. Hơn nữa cảm tình giữa các cô con gái trong nhà của họ cũng rất tốt. Sau khi Hồ thị gả đến Cố gia, Dương thị đối đãi với con gái bà chẳng khác nào con gái ruột., Đứng ở góc độ một người làm mẫu thân cảm nhận thì cảm nhận của Hồ thái thái Hồ thị đã có ấn tượng tốt Cố gia giờ càng thêm tốt hơn.

Lần này vì chuyện của hoàng thất phải đến Cố gia bái phỏng, bà cũng do dự suy nghĩ thật lâu. Nếu không phải thái hậu cho triệu bà tiến cung mấy lần, bà quả thật không muốn chui đầu vào cái rọ này.

Cố gia chăm lo yêu chiều cô con gái này đến mức nào, bà biết rõ, từ cái ăn mặc, từ giấc ngủ nghỉ ngơi đều dụng tâm chẳng khác nào lo cho con trai quý, có đôi khi thậm chí còn dụng tâm hơn cả con trai trong nhà. Hiện tại hoàng thất muốn đem khuê nữ nhà người ta cưới vào cung làm Hoàng hậu, điều này... Hoàng đế cho dù có tốt đi nữa, tương lai chẳng phải cũng có ba cung lục viện? Cố gia thương yêu con cái như vậy, nỡ lòng để con gái phải chịu uất ức này sao?

Thế nhưng hoàng thất đã lên tiếng muốn kết thân, cho dù Cố gia không muốn, cũng phải dè dặt cân nhắc. Càng nghĩ càng cảm giác lần này mình đóng vai một kẻ xấu, Hồ thái thái ngồi gần nửa canh giờ ở Cố gia cũng không biết nên mở lời thế nào mới ổn.

“Bà thông gia, lần này ta tới đây, thực tế là có người ủy thác nhờ vả.” Nhìn thời gian chậm chậm trôi qua trôi qua, Hồ thái thái buộc lòng phải nhắm mắt lên tiếng.

“Tình cảm giữa hai chúng ta những năm qua luôn thân thiết chẳng khác nào người nhà, có gì cứ nói thẳng?” Dương thị sớm nhìn ra tâm sự trong lòng của Hồ thái thái, thấy đối phương vẫn không nói, bà cũng không lên tiếng hỏi.

“Chuyện này...” Hồ thái thái nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lưỡng lự mở lời: “Cửu Cửu nha đầu, sang năm đã đến tuổi cập kê rồi nhỉ?”

Dương thị thâm hiểu kỳ trong bụng, lẽ nào Dương Quốc Công gia vẫn chưa buông tha, lại nhờ bà thông gia này sang đây làm mai làm mối tiếp sao? Mặc dù nghi hoặc trong bụng, Dương thị vẫn bình thản cười đáp: “Đúng là như vậy, gần đây ta đang giữ chặt nó ở trong nhà, bắt nó chăm chỉ học cách quản lý chăm nom nhà cửa.”

“Tiểu thư nhà bà thông gia vốn thông tuệ nhạy bén, những việc vặt nhỏ này chắc học một chút là biết ngay thôi. Bà cũng chớ nghiêm khắc với con cái quá.” Hồ thái thái nửa cười nửa đùa, nửa nghiêm túc khen ngợi Cố Như Cửu vài câu, trông thấy Dương thị càng lúc càng vui cười híp mắt lại mới đánh bạo nói tiếp: “Chỉ tiếc cháu ta vô duyên không cầu cưới được cô nương nhà bà, bằng không thì cũng có thể thân càng thêm thân.”

“Đứa bé Cửu Cửu này bị ta và phụ thân nó cưng chiều nhiều quá thành hư rồi, bản tính nó ngây ngô chẳng khác nào đứa bé, huống hồ hiện giờ tuổi còn nhỏ, cho nên không thể kết thân cùng công tử của Dương Quốc Công cũng là tiếc nuôi của Cố gia ta”. Lời nói này của Dương thị cũng có vài phần thật tình, bà cũng yêu thích công tử Dương Quốc Công, phải nói là trong kinh thành này, những nhà có con gái cùng độ tuổi, hầu hết đều xem Dương Thùy Văn liệt vào một trong những người được chọn làm con rể tương lai.

“Ngẫm lại là do hai đứa tiểu bối này không có duyên phận”. Tuy rằng Hồ thái thái tiếc nuôi Cố gia không đáp ứng lời cầu thân của gia đình huynh trưởng phía mẫu tộc, nhưng cũng không thấy không vừa lòng đối với Cố gia. Nhân duyên đại sự của con gái vốn phải cẩn thận cân nhắc kỹ lưỡng, ngay cả con gái bà trước khi gả đến Cố gia cũng phải cự tuyệt vài gia đình. Huống chi bây giờ bà còn phải âm thầm thấy may mắn vì Cố gia vẫn chưa đáp ứng mấy lần làm mai trước kia của bà, bằng không chẳng phải đã đẩy cả nhà huynh trưởng vào tình cảnh đắc tội với hoàng thất.

Nếu không phải con trai trở về nói với bà, Hoàng đế bệ hạ có tâm tư nam nữ với Nhị cô nương Cố gia, bà còn không biết tính nghiêm trọng của vấn đề.

Một Dương Quốc Công phủ cón con ngang nhiên cướp đoạt người trong lòng của Hoàng đế, ngày sau có thể sống yên ổn được không? Nếu hoàng

thất chịu hiểu lý lẽ còn đỡ đôi chút, trong bụng khó chịu nhưng chuyện đã lỡ rồi đành cho qua. Nhưng nếu không chịu hiểu lý lẽ, chẳng những ép chết cả gia đình người, còn ép nữ nhân kia cướp vào cung thì thế nào? Phải biết rằng tiền triều cũng từng có vị hoàng đế cướp cả thê tử của hoàng đế, con dâu cũng đoạt lấy. Triều đình của họ mặc dù chưa phát sinh mấy chuyện đại loại như thế, nhưng có ai dám chắc chắn sau này sẽ không phát sinh chứ?

Tiền triều đã có đủ loại chuyện li kì chứa đủ kiểu sắc thái, Hồ thái thái mới nghĩ đến thôi cũng cảm thấy rùng mình hoảng sợ.

“Trước đó vài ngày, khi ta tiến cung yết kiến Thái hậu nương nương, thái hậu nương nương hắc tới cô nương nhà bà, khen không dứt miệng”. Hồ thái thái lại uống một ngụm trà: “Ta lúc ấy cũng thuận miệng nói, có phải Thái hậu nương nương tiếc hận không thể biến cô nương bà thông gia thành con gái của ngài hay không. Vậy mà Thái hậu nương nương lại nói với ta cũng có ý định nhận cô nương nhà bà làm con gái của mình”.

Niềm vui trên mặt Dương thị thuyền giảm, tùy tiện nói: “Thái hậu từ trước tới nay đều rất săn sóc nha đầu nhà chúng ta. Tất cả mọi người trong nhà đều cảm động trước tình cảm này của thái hậu”.

Hồ thái thái nghe vậy nở nụ cười, lại nói: “Cô nương nhà chúng ta gả đến quý phủ, cũng được bà thông gia chăm sóc như con gái trong nhà. Đó cũng là phúc khí của nàng, mỗi khi về nhà mẹ đẻ chúng ta cứ luôn miệng khen mãi không ngớt. Có thể thấy được, cô nương kết hôn không chỉ cần xem phu quân thế nào mà còn phải nhìn trưởng bối ra sao nữa.”

“Hồ thị thành thạo khéo léo, làm việc lại giỏi giang, có thể lấy được người con dâu này mới là phúc khí của chúng ta”. Dương thị cũng rất yêu thích đứa con dâu Hồ thị này nên cười nói tiếp: “Đó cũng là nhờ quá trình dạy dỗ nghiêm khắc chặt chẽ của nhà bà thông gia, đã dạy con thật tốt.”

Hai người lại đem con cái của nhau ra khen ngợi một hồi, Hồ thái thái nói: “Phu thê hòa thuận vui vẻ, đây cũng là duyên phận và tình cảm. Bà thông gia xem, nếu như Thái hậu nương nương trở thành mẹ chồng của cô nương nhà bà thì thế nào?”

“Lời này của bà thông gia là có ý gì?” Sự vui vẻ trên mặt của Dương thị lại phai nhạt đi vài phần, chén trà đang cầm trong tay cũng không tự chủ thả lại trên bàn.

Hồ thái thái thấy bà như vậy, nỗi lo lắng trong lòng càng nhiều thêm, thẳng thắn nói: “Hoàng gia có ý định cưới Nhị cô nương nhà bà làm hậu, để ta tới hỏi ý tứ của ông bà thông gia.”

“Đây là ý tứ Thái hậu...hay là ý của Bệ hạ?” Dương thị trầm mặc chỉ chốc lát, hỏi tiếp: “Hoàng gia thật lòng muốn cưới cô nương nhà chúng ta sao?”

“Tính cách của Thái hậu thế nào chắc bà thông gia cũng hiểu rõ ràng. Nếu Bệ hạ không đồng ý, làm sao Thái hậu chịu lên tiếng thế này?” Hồ thái thái nói: “Huống chi việc này, nói không chừng là Bệ hạ đánh tiếng trước, Thái hậu mới sai ta đến đây dò hỏi. Ta biết việc này đối với gia đình bà là chuyện bất ngờ ngoài ý muốn, nhưng xét cho cùng cũng không phải chuyện xấu, bà đừng quá...”

Bà muốn nói, trong nhà sinh ra một vị Hoàng hậu là chuyện vinh quang. Dù sao việc này cũng được lưu danh sách sử. Nhưng đối với những bậc phụ mẫu thật lòng thương yêu con cái mà nói, loại địa phương như hoàng cung, mặc dù được làm hoàng hậu, cũng không thể xem là nơi sống tốt. Lưu danh sách sử thì thế nào? Không thể sinh sống vui vẻ hòa thuận cùng nắm tay nhau đến đầu bạc răng long, đến khi chết đi, được lưu tên vào trong sách sử thì có ích lợi gì?

Người chết mọi thứ đều thành hư không, danh tiếng cho dù tốt bất quá chỉ lưu một đề tài cho hậu nhân đàm thoại mà thôi.

“Bà thông gia, việc này một mình ta không làm chủ được, đợi nhà ta trở về, ta nói lại với ông ấy rồi bàn tính xem sao.” Trong lòng Dương thị lúc này hết sức phức tạp lại mơ hồ có cảm giác quả nhiên chuyện gì đến cũng phải đến, bà miễn cưỡng cười với Hồ thái thái: “Nói ra không sợ bà chê cười, Cữu Cữu nhà chúng ta từ nhỏ đã được nuôi nấng chẳng khác nào nam nhi, cưới ngựa bắn cung thi họa tuy rằng miễn cưỡng cũng có thể làm được, thế nhưng làm một quốc gia chi mẫu...”

“Nào có ai sinh ra đã biết làm Hoàng hậu, ngay cả Thái hậu hiện nay, chỉ sợ ngay từ đầu cũng chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ làm Hoàng hậu.” Hồ thái thái nói: “Hoàng thất đã có ý định này, nhà bà thông gia cũng nên suy nghĩ cho thật kĩ, đừng học mấy người nhà thời kỳ thái tốt, bởi vì cự tuyệt hoàng thất cầu hôn, cuối cùng khiến cả gia tộc tan nát.”

Dương thị biết những lời Hồ thái thái nói đều là sự thật, chỉ là trong lòng thực sự luyến tiếc nữ nhi tiền cung.

Hai người lại nói chuyện một hồi, Hồ thái thái nhận ra Dương thị thấp thỏm không yên, hơi khuyên giải lần an ủi vài câu cũng đứng dậy cáo từ.

Khi Cố Trường Linh quay về hậu viện, thấy vợ cả ngồi chờ người trong phòng, vẻ mặt không được tốt cho lắm, ông vội bước lên phía trước đưa tay đặt lên vai của bà hỏi: “Phu nhân làm sao vậy?”

“Ông đã về rồi à?” Dương thị nhìn thấy Cố Trường Linh chỉ miễn cưỡng cười cười, thả quyển sách đã cầm trong tay một hồi lâu nhưng vẫn không đọc được chữ nào xuống bàn: “Hôm nay bà thông gia Hồ gia đã tới.”

“Bà ấy nói gì mà làm cho bà suy nghĩ mất hồn như vậy?” Cố Trường Linh bước sang ngồi xuống bên cạnh bà, cầm tay bà nói: “Hai ta là phu thê nhiều năm. Bà có chuyện gì cũng phải nói cho ta biết, đừng giấu ở trong lòng một mình, sẽ rất khó chịu.”

“Thái hậu và Bệ hạ có ý định lập Cữu Cữu làm hoàng hậu.” Dương thị thở dài: “Tuy rằng còn chưa rõ ràng, nhưng đã để cho bà thông gia đến dò xét ý tứ của chúng ta.”

Cố Trường Linh nghe nói như thế, hơi sửng sò, nhưng lại không có vẻ bất ngờ cho lắm, ông chỉ nhẹ nhàng kéo tay của Dương thị, ấm áp vỗ vài cái lên tay bà an ủi: “Ý định này của Bệ hạ, ta cũng từng đoán ra. Bất quá Bệ hạ từ trước đến nay đều hỷ nộ không hiện rõ. Phần tâm tư này của hần đã cất giữ đến tận hôm nay ta mới dám khẳng định.”

“Ông đã sớm biết, vì sao còn để mặc cho sự việc phát sinh đến nước này?” Dương thị rút tay ra, nhìn Cố Trường Linh nói: “Lẽ nào ông nhẫn tâm để Cữu Cữu đi vào chỗ đó?”

“Ta cũng không muốn con gái mình phải đi vào nơi đó.” Cố Trường Linh trầm mặc chốc lát, đột nhiên nói: “Bà còn nhớ rõ giấc mộng ta và bà cùng nằm mơ thấy mấy ngày trước khi Cữu Cữu ra đời không?”

Dương thị nghe vậy hoảng hốt và cả kinh, mặc dù đã trải qua hơn mười năm, thế nhưng bà vẫn còn nhớ như in giấc mộng năm đó, một giấc mộng vốn rất kì quái, hơn nữa còn là bà và phu quân cùng nằm mơ thấy thì càng không còn lời nào để nói.

Trong giấc mộng đó, một con phượng hoàng lửa đỏ như máu hóa thành ánh sáng rơi vào trong bụng bà. Sau đó, ngày thứ hai trong cung Loan Hòa truyền ra tin tức tiểu công chúa chết non.

Cố Trường Linh chẳng tin quỷ thần, mặc dù cảm thấy giấc mộng này rất kì dị nhưng chỉ coi là ngày thường suy nghĩ nhiều nên đêm nằm mộng mà thôi. Cho đến tận ba năm trước đây, sau khi Thái hậu triệu kiến Cửu Cửu liền coi nàng chẳng khác nào con gái ruột của mình, không chỉ thường xuyên triệu kiến nàng tiến cung, còn ban tặng cho nàng nhiều đồ dùng chỉ có con gái mới dùng đến, cho dù yêu thương Cửu Cửu như con gái cũng không thể hơn thế này.

Cái gọi là duyên phận, nhìn không thấy, sờ không được, nhưng lại luôn đem đến cảm giác kì lạ, Chu gia có hai vị cô nương cùng độ tuổi với Cửu Cửu thế nhưng chưa từng thấy thái hậu đối đãi khác biệt, duy chỉ có Cửu Cửu là chẳng khác nào con gái ruột.

“Kể từ sau khi Cửu Cửu ra đời cũng chưa từng thấy qua thái hậu.” Cố Trường Linh cười khổ: “Hôm nay đã không phải chúng ta có nguyện ý để nàng tiến cung hay không mà là hoàng thất muốn lập nàng làm hoàng hậu.”

Hắn làm sao nỡ lòng gả con gái vào trong cung, thế nhưng cái thứ gọi là thiên mệnh này, có ai nói được rõ ràng?

Ngày ấy chân nhân Xuất Vân chuẩn bị rời khỏi kinh thành đã đến tìm ông, còn cho ông vài lời khuyên.

“Long phượng trình tường, thiên hạ phồn vinh. Phượng phi khắp huyết (Phượng hoàng vừa bay vừa khóc nước mắt máu), độc long tảo lang (rồng chết yếu), thiên hạ đại hoạn.” Cố Trường Linh thấp giọng nói: “Đây là lời trước khi chân nhân Xuất Vân rời khỏi kinh thành đã nói với ta.”

“Chẳng phải trước giờ ông vẫn không tin quỷ thần sao?” Dương thị cười khổ vài tiếng, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Mà thôi, ta có buồn phiền thì có ích lợi gì, chẳng lẽ còn có thể cự tuyệt lời cầu thân của hoàng thất sao?”

Nếu gả đến những thế gia khác, hễ con rể dám xằng bậy còn nương nhờ được về phía nhà mẹ đẻ. Nhưng hoàng thất không giống những gia đình thông thường khác, cho dù có nạp phi, người nhà mẹ đẻ bọn họ cũng chẳng thể làm gì được, chỉ đành lòng nhìn con gái cố nuốt phần ăm ực này mà thôi.

Cố Trường Linh trầm mặc một lúc lâu: “Không bằng đi hỏi xem ý tứ của Cửu Cửu. Nếu Cửu Cửu không muốn, chúng ta lại nghĩ biện pháp.” Nếu như Cửu Cửu không muốn, thái hậu và hắc dù sao cũng là biểu huynh muội, Bệ hạ cũng có chút ân tình thầy trò, hai người có lẽ sẽ xem xét về góc độ tình cảm này, chắc không làm khó Cố gia bọn họ.

Chỉ là bọn họ vẫn chưa kịp hỏi con gái chuyện này thì báo tang từ Cẩm Châu truyền đến. Cố Trường Linh vừa về nhà chưa được bao lâu đã vội vã leo lên mã xa chạy vào trong cung.

Vốn dĩ một thân vương lâm bệnh qua đời cũng chẳng có gì to tát, dựa theo quy cách thân vương hạ táng là được. Thế nhưng Thành vương lại không giống như thế, tuy rằng ông ta hồ đồ vô năng, ngay cả đất phong của mình cũng quản lí không được, thế nhưng ông lại là cha ruột của bệ hạ, đồng thời còn được phong Thế tử. Nay ông đã chết, bệ hạ có cần phải giữ đạo hiếu hay không? Thành vương phủ sẽ do ai kế thừa?

Chiếu theo phép tắc mà nói, Bệ hạ đã trở thành người kế tục của tiên đế thì giờ đã là con trai của tiên đế. Như vậy Bệ hạ là quân, Thành vương là thần, nào có chuyện quân giữ đạo hiếu cho thần? Nhưng dựa theo tình lí mà nói, Thành vương là cha đẻ của bệ hạ, nếu bệ hạ lại xem ông ấy như những thúc bá bình thường khác thì quá lạnh tình.

Giữ đạo hiếu sẽ khiến Thái hậu không hài lòng. Không tuân thủ, lại có điểm không mãn đến tình thân sinh. Mấy trọng thần cũng vì chuyện này mà cãi nhau rùm beng trong Tử Thần điện.

Tán Uồng trầm mặc ngồi sau ngự án, lắng nghe mấy đại thần tranh cãi, tâm trạng dường như đã sớm bay xa.

Cảm tình của hắc và Thành vương rất phức tạp, khi còn bé đã từng chờ đợi, lớn hơn một chút cũng từng hận ông ấy, về sau được mẫu hậu chọn làm con thừa tự, rồi trở thành hoàng đế Đại Phong, dần dần đã không còn oán hận cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm đáng để nói đến. Một người cha chẳng bao giờ quan tâm tới hắc, thậm chí ngay cả gặp mặt cũng chẳng gặp nhau được mấy lần, thì có thể cho hắc được bao nhiêu cảm tình?

Bình thường, có rất nhiều thứ hắc cần phải học, nào là đạo trị quốc, đạo làm vua, đạo làm người, hắc bận đầu tấp mặt tối, đến mức chẳng còn thời gian suy nghĩ đến Thành vương ở phủ Cẩm Châu.

Hiện tại đột nhiên lại truyền đến tin Thành vương qua đời, người đó từng là cha của hắn, thế nhưng chưa bao giờ làm tròn trọng trách của một người cha, giờ thì ông ấy đã qua đời rồi.

Trong lòng hắn có chút mờ mịt, trống rỗng lại mang theo chút chua xót khó nói thành lời.

“Bệ hạ, thần cho rằng, phép tắc không bàn tới nhân tình.” Lý Quang Cát nói: “Ngài nên giữ đạo hiếu với Thành vương một năm.”

“Hoang đường, thế gian này làm gì có chuyện quân vương giữ đạo hiếu với thần tử một năm?” Tư Mã Hồng lập tức lên tiếng phản bác: “Bệ hạ, chuyện này tuyệt đối không thể được. Ngài là hài tử của tiên đế, lại là quân vương trong thiên hạ, không thể làm theo quy tắc này được.”

“Tư Mã đại nhân, thiên hạ ai chẳng biết Thành vương chính là cha đẻ của Bệ hạ, nếu Bệ hạ tỏ ra bình thản chẳng chút xót thương, thì người trong thiên hạ sẽ nghĩ sao về bệ hạ?” Lý Quang Cát chấp tay với Tấn Ưởng: “Xin Bệ hạ tuân thủ nghiêm ngặt đạo làm con.”

“Tư Mã đại nhân và Lý tướng đều nói có lý”. Tấn Ưởng xoa xoa trán: “Cố đại nhân, ngài thấy chuyện này thế nào?”

Cố Trường Linh tiến lên một bước nói: “Thần cho rằng, đây là chuyện riêng của nhà Bệ hạ.”

Tấn Ưởng nghe vậy đứng lên nói: “Tốt, Cố khanh nói rất đúng, đây vốn là chuyện nhà trăm.” Nói xong câu này, hắn nhìn sang Lý Quang Cát cùng Tư Mã Hồng: “Việc này trong lòng trăm đã có dự tính rồi, mời hai vị đại nhân không nên để chuyện này làm tổn thương đến hòa khí đôi bên.”

Tư Mã Hồng liếc nhìn Cố Trường Linh đang khom người kính lễ, giọng giễu cợt nói: “Cố đại nhân đưa ra lời kiến nghị rất hay.”

“Đa tạ Tư Mã đại nhân quá khen, tại hạ xấu hổ không dám nhận”. Cố Trường Linh mỉm cười thi lễ với Tư Mã Hồng một cái.

Tư Mã Hồng tức giận rời tầm mắt, không hề nhìn Cố Trường Linh.

Lý Quang Cát chợt bừng tỉnh cũng chẳng thèm nhìn đột sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt giữa hai người họ, chấp tay nói: “Việc này nếu bệ hạ đã

có quyết định, chúng thần đương nhiên không dám nhiều lời nữa. Chỉ là Thế tử Thành vương phủ...”

“Hai vị công tử trong Thành vương phủ vẫn chưa đến độ tuổi mao quan, không thể thống trị một châu, chỉ bằng đưa Thành vương phi cùng hai vị công tử vào trong kinh thành, đợi họ đến tuổi thì bàn chuyện phong thưởng sau.” Tấn Ưởng rũ mắt xuống, chậm rãi nói: “Chư khanh nghĩ như thế nào?”

Trương Trọng Hân vẫn chưa từng lên tiếng liếc mắt nhìn sang ba con hồ ly lúc này đều im lặng không nói, cũng quay sang đứng một bên cùng các lão thần, chẳng có ý kiến gì đối với chuyện này. Hoàng thượng trông có vẻ như đang quan tâm gia quyến Thành vương phủ, thế nhưng thực chất là dự định thu hồi khối đất phong Cẩm Châu này, để con nối dòng của Thành vương trở thành người hoàng thất nhân rồi hữu danh vô thực.

Tựa như hai vị lão Quận vương hôm nay rảnh rỗi trong kinh thành kia, không có tước vị cũng không đất phong, sống trong kinh thành thì có thể làm ra trò trống gì?

Nhìn như săn sóc chu đáo nhưng là gươm chưa dính máu đã thắng, vị Hoàng đế này, thủ đoạn cao minh hơn hẳn tiên đế.

“Bệ hạ thánh minh!” Cô Trường Linh chấp tay nói: “Con nối dòng của Thành Vương tuổi còn nhỏ, bệ hạ đã lo lắng cho họ như vậy, thực là nhân đức.”

Lý Quang Cát và Tư Mã Hồng đồng loạt thầm cười ha hả trong bụng, chẳng qua trong lòng họ cũng hiểu rõ, làm như vậy là cách tốt nhất đối với triều đình. Trừ phi hai người bọn họ có lòng phản nghịch, nếu không cũng chẳng dám nói ra lời nào phản đối nữa.

“Đã như vậy, làm phiền chư vị đại nhân an bài công việc nghênh tiếp gia quyến Thành vương phủ”. Tấn Ưởng nhìn tờ giấy báo tang từ Cẩm Châu gửi tới đang đặt ở trên bàn, rũ mắt xuống nói: “Dù sao cũng là con nối dòng của Thành vương, trên đường đi phải lo lắng chu toàn.”

Con nối dòng của thành vương?

Cái từ này nói thế nào cũng thấy... quá khách khí.

Trương Trọng Hân từ trước tới nay luôn là người suy nghĩ theo chiều hướng tích cực, ngẫm đi ngẫm lại vẫn thấy lời nói này của Bệ hạ có gì đó không đúng, có vẻ như không giống với lời nói của một người huynh trưởng thương nhớ đệ muội của mình.

Hắn liếc nhìn sắc mặt của Bệ hạ, thế nhưng lại không nhìn ra được điều gì. Suy nghĩ một chút, hắn đứng dậy đi theo sau Cố Trường Linh: “Bệ hạ thánh minh, chúng thần nhất định sẽ dốc toàn sức.”

“Vậy làm phiền chư vị ái khanh.” Sau khi Tần Ưởng nói xong, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, bốn người nói xong thấy thế, rất thức thời lên tiếng cáo từ.

Vừa ra khỏi cung Càn Khôn, ba người Tư Mã Hồng, Cố Trường Linh, Lý Quang Cát ngoài cười trong không cười chấp tay cáo biệt nhau, sau đó ai nấy lục đục rời đi, không khó nhận thấy họ có điều bất mãn với nhau.

Trương Trọng Hân vuốt râu mép, ánh mắt quét khắp ba người họ một lượt, cuối cùng đi đến bên cạnh Cố Trường Linh: “Cố huynh xin dừng bước.”

“Trương tướng”. Cố Trường Linh quay đầu nhìn lại Trương Trọng Hân, cười đáp lễ nói: “Trương tướng còn có việc gì?”

“Chỉ muốn đi về cùng Cố đại nhân thôi, tán gẫu vài câu”. Trương Trọng Hân cười ha hả nói: “Cố đại nhân nhận được tín nhiệm của Hoàng thượng, chẳng biết ngài nhìn thấy chuyện lần này...”

“Trương tướng quá lo lắng, hai ta đều làm quan ở triều đình, bệ hạ đối xử với các quan văn quan võ đều như nhau.” Cố Trường Linh biết Trương Trọng Hân muốn moi chút tin tức nên mới tìm cớ trò chuyện với mình, cho nên lên tiếng nói thẳng: “Chuyện lần này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thế nhưng Trương tướng phải nhớ kỹ một chuyện.”

Trương Trọng Hân nghe vậy nói: “Nguyện lắng nghe Cố đại nhân.”

“Mặc kệ Thành vương thế nào, cuối cùng cũng là cha đẻ của bệ hạ, chúng ta không cần nhiều lời trong chuyện này, trong lòng bệ hạ tự có quyết định.” Cố Trường Linh dừng lại một chút, trầm giọng nói tiếp: “Con nối dòng của Thành vương, hôm nay tuy nói tuổi nhỏ, không giúp đỡ được gì cho bệ hạ. Điều bọn họ nên hiểu thì cần phải hiểu, việc nên làm thì không

thể nói, dù sao bọn họ cũng chỉ là con của Vương gia, sao tôn quý bằng Bệ hạ được.”

“Lời của Cố huynh quả thật có lí, tại hạ cũng cho rằng như vậy.” Trương Trọng Hân là một con cáo già, lập tức minh bạch ý tứ của Cố Trương Linh, hai người bèn nhìn nhau cười, lại quyết định bắt tay tiếp đón gia quyến của Thành vương vào kinh.

Quả nhiên, ngày hôm sau Bệ hạ chỉ viết một bài tế văn cho Thành vương, đồng thời trước mặt toàn thể bá quan trong triều tuyên bố sẽ giữ đạo hiếu bảy tháng với Thành vương.

Dựa theo lễ nghi của gia đình thông thường thì khi thúc bá mất, thế hệ con cháu hầu như đều giữ đạo hiếu ba tháng. Nếu phụ mẫu mất, nhi tử giữ đạo hiếu hai mươi bảy tháng.

Quan hệ giữa Bệ hạ và Thành vương tuy có chút phức tạp, nhưng quân vương sao có thể giống như những gia đình thông thường?

Giữ đạo hiếu bảy tháng, đã là cách làm không thể xoi mói.

Chỉ ít ở trong miệng văn nhân thì liên tục tán dương hành vi này của Bệ hạ, thậm chí nhiều văn nhân tài tử còn làm thơ tán thưởng lòng nhân của Tấn Ưng.

Hoàng đế cần giữ đạo hiếu bảy tháng, đương nhiên cả triều đình không ai dám đứng ra nhắc đến chuyện lập hậu, tuy nhiên vẫn có người không có mắt nhắc đến chuyện này.

Bệ hạ và Thái hậu còn không lo, người chỉ là một thần tử thì có gì mà vội vã như thế, ngay cả chuyện Bệ hạ đang giữ đạo hiếu cũng quên, còn đưa ra đề nghị này?

Có ai muốn trở thành kẻ bất nhân bất hiếu bất nghĩa trong miệng đám nhân văn thì sĩ?

Năm tháng sau, gia quyến Thành vương nhập kinh, ngoại trừ bốn người con, hai trai hai gái của Thành vương, còn có Thành vương phi cùng hai vị trắc phi. Phủ đệ dành cho họ đã sớm chuẩn bị xong, phủ đệ này được làm theo quy chế quận vương, kiến trúc bên trong được xây dựng vô cùng tinh xảo, ai đến xem cũng phải thốt ra lời khen tặng rằng Hoàng thượng nhân hậu.

Có mấy ai không biết, năm đó khi Bệ hạ còn đang làm trưởng tử trong Thành vương phủ thì Thành vương phi cùng các đệ muội cũng không đối xử tốt với hắn. Huynh đệ tỷ muội điều ngoa tùy hứng nên cuộc sống mỗi ngày trôi qua đều rất khó khăn. Hiện tại Bệ hạ đã là quân vương trong thiên hạ, đã không nghi nhận những việc tàn ác của đám người Thành vương phi ngày trước, trái lại còn cẩn thận chăm sóc tiếp đãi, bao nhiêu người có thể làm được hành vi khoan dung nhân hậu giống Bệ hạ?

Sau khi việc này được truyền đi, không ít người trong kinh thành cũng khen Bệ hạ đối nhân xử thế nhân hậu. Đám người Thành vương phi tâm tư ác độc, do đó con cái của Thành vương trong kinh thành cũng không được mọi người chào đón. Mặc dù trên mặt mọi người đều cười đùa, khách khí đối với bọn họ, thế nhưng trong nhà có tụ hội gì cũng chưa từng mời con cái nhà Thành vương gia đến chơi, khiến công tử quận chúa bình thường đều tùy ý điều ngoa cũng phải khó xử không biết làm thế nào.

Tuy rằng bọn họ tùy hứng ngốc nghếch, nhưng cũng biết cái đất kinh thành này chẳng phải Cẩm Châu, hơn nữa còn có một huynh trưởng năm đó bị bọn họ chà đạp hiện giờ đã thành Hoàng đế, nếu như không ngoan ngoãn sống ở đây chờ đợi, chỉ sợ cuộc sống về sau sẽ khổ sở.

Thành vương phi còn lo lắng hơn cả mấy đứa con của mình. Điều bà lo lắng nhất không phải là Hoàng đế sẽ làm khó dễ cả nhà bọn họ, mà là lo lắng Hoàng đế sẽ giam lỏng bọn họ ở đây, không ban cho tước vị, cũng không cho đất phong, đợi hơn mười năm đi qua, ai còn coi trọng người nhà bọn họ nữa?

Bà càng nghĩ càng thấy lo, nhìn xung quanh tìm hết mọi cách, hy vọng tìm được người thường xuyên trò chuyện với Hoàng đế, nhờ họ nói giúp vài câu. Sau một thời gian nghe ngóng, bà biết Hoàng đế tín nhiệm nhất là Cố gia, trước khi Hoàng đế tự mình chấp chính, Cố Hân gia còn là lão sư của hắn.

Chỉ tiếc người Cố gia gia phong nghiêm cẩn, bà lại là một vương phi mang tang chồng, vô duyên vô cớ không tìm được lí do đến thăm môn bá phong, dù có ý định này, cũng không thể đến cửa cầu người.

Bà càng nghĩ càng thấy nên đợi một đoạn thời gian nữa, cuối cùng cũng chờ được một cơ hội cực tốt.

Cố gia nhị cô nương tháng sau sẽ tổ chức lễ cập kê, không ít nữ quyến trong kinh thành đều được mời đến. Bà là Thành vương phi đương nhiên cũng được xếp vào trong diện khách mời.

Nhìn thiệp mời trong tay, Thành vương phi suy nghĩ một lúc lâu mới quay sang nói với Lâm cô cô là nha hoàn hồi môn luôn theo bên cạnh mình: “Cô cô, đem bộ ly thủy tinh kia ra xếp cho thật tốt, đợi đến lễ cập kê của Trường Nhan huyện chủ thì ta dùng bộ ly thủy tinh này làm hạ lễ.”

Ly thủy tinh?!

Lâm cô cô khẽ biến sắc. Đây chính là một trong những món đồ hiếm quý, cả Đại phong cũng không có mấy bộ, chỉ là lễ cập kê của một khuê nữ nhị đẳng thế gia, vương phi hà tất buông món quà lớn như thế?

Chương 42

“Phụ thân, mẫu thân.” Cố Như Cửu đi vào chính viện, hành lễ với phụ mẫu sau đó lại quay sang cúi chào Đại ca cùng Nhị ca, Nhị tẩu. Nhìn cả nhà đều ngồi nghiêm trang, khiến nàng có chút không hiểu, gần đây trong kinh thành cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, có sao đột nhiên người trong nhà lại nghiêm túc như vậy chứ?

“Cửu Cửu tới rồi, ngồi xuống rồi nói.” Cố Trường Linh hứng chịu ánh mắt của toàn bộ mọi người trong nhà, hơi cúi đầu nói: “Tháng sau là con đến tuổi cập kê rồi, vì phụ còn nhớ năm đó, lúc con vừa mới chào đời, người nhỏ bé như cái nắm tay, da dẻ nhẵn nhúm, thật không ngờ mới đó mười lăm năm đã trôi qua.”

Cố Như Cửu lòng nóng như lửa đốt, đứng dậy cúi người hành lễ với Cố Trường Linh và Dương thị: “Cám ơn phụ thân, mẫu thân đã chăm lo nuôi nấng con suốt bao năm qua.”

“Phụ mẫu dưỡng dục con cái, luôn mong chúng sống khỏe mạnh và trưởng thành. Con cái cảm ơn công ơn dưỡng dục của phụ mẫu, chúng ta cũng phải cảm ơn con cái đã sinh ra trong gia đình chúng ta.” Viên mắt Dương thị ửng đỏ, nở nụ cười mỉm che giấu tâm tình của mình: “Cho nên sau này con đừng nói những lời như vậy nữa, giữa cha mẹ và con cái nào có cái gì cảm ơn hay không cảm ơn.”

“Vâng.” Cố Như Cửu mỉm cười gật đầu, đi tới bên cạnh Dương thị ngồi xổm người xuống ngẩng đầu nhìn Dương thị: “Mẫu thân, ngài làm sao vậy?”

“Ta không sao, chỉ là nhìn thấy con mỗi ngày một lớn lên, giờ đã đến tuổi lấy chồng, trong lòng mẫu thân luyến tiếc.” Dương thị lại méo miệng cười đưa tay lau nước mắt, lại đưa tay vuốt trán của Cố Như Cửu: “Có chuyện này, ta và cha con vẫn chưa nói cho con biết. Vốn định nói cho con biết từ lâu nhưng chưa kịp nói thì nhận được tin báo tang Thành vương truyền đến. Bệ hạ cũng vì chuyện Thành vương mà giữ đạo hiếu bảy tháng nên chuyện này không tiện nói ra lúc ấy.”

Bà nhìn vẻ mặt ngờ ngác của con gái, biết mấy lần trước tiến cung, hoàng thất cũng không nói chuyện này với con gái, vì vậy nỗi không cam chịu trong bụng cũng tan đi không ít. Dù thế nào thì Hoàng đế cũng biết khuôn phép, không có làm mấy truyện vụng trộm định chung thân.

“Hoàng thất từng nhờ vả Hồ thái thái đến nghị kết thông gia với nhà chúng ta.” Giọng nói của Dương thị vô cùng từ tốn, hiển nhiên chẳng hề muốn nhắc đến chuyện này với Cố Như Cửu: “Bệ hạ có ý định lập con làm Hoàng hậu.”

Cái gì?!

Cố Như Cửu cảm giác đầu mình ong ong lên, muốn lập mình làm Hoàng hậu? Đây là ý tứ của Tấn Ưởng?

Hơn nửa năm qua, số lần nàng gặp gỡ Tấn Ưởng cũng không nhiều. Mừng ba tháng ba đầu xuân năm nay, nàng làm hai hà bao Phúc Thọ tiến cung. Khi đó Bệ hạ vẫn còn đang giữ đạo hiếu với Thành vương, nàng lại là nữ quyến, không nói với Tấn Ưởng được mấy câu, đã vội vã đứng dậy cáo từ.

Về sau nàng cũng gặp được Tấn Ưởng ở cung Khang Tuyên hai lần. Tuy rằng mỗi lần Tấn Ưởng đều đích thân tiễn nàng ra xe ngựa, thế nhưng nàng đến và đi đều rất vội vàng, đâu nghĩ tới Tấn Ưởng lại có tâm tư này.

“Nghe nói đây là ý của Bệ hạ.” Dương thị thấy bộ dáng bất ngờ ngây ngốc của nàng, thở dài nói: “Ta với phụ thân của con đã suy nghĩ rồi, nếu như con không muốn, chúng ta tìm lí do chối từ việc kết thông gia với hoàng thất. Dù sao chuyện này ngoại trừ chúng ta, Hồ gia cùng với Thái hậu, Bệ hạ ra, cũng không có người nào khác biết được.”

“Mẫu thân thông thả để con suy nghĩ một chút.” Cố Như Cửu ngờ ngác đứng dậy ngồi xuống cái ghế bên cạnh. Hoàng thất đã đánh tiếng rồi, sao nói chối từ là có thể chối từ cho được? Mẫu thân vì muốn trấn an nỗi lo lắng trong lòng của nàng nên mới nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng nàng cũng không phải là đứa nhỏ ngây ngô không biết gì, làm sao không phân biệt thiệt hại trong chuyện này chứ?

Những người khác trong nhà thấy nàng thất thần như vậy, đều không đành lòng. Hồ thị nhỏ giọng nói: “Tiểu muội cảm thấy Bệ hạ đối xử với tiểu

muội như thế nào?”

“Hắn... đôi xử với muội vô cùng tốt.” Cố Như Cửu trầm tư trong chốc lát: “Cũng không lấy thân phận ra ức hiếp người khác, sẵn sóc cẩn thận cũng giống như các huynh luôn lo lắng cho muội, không có gì hơn.”

Cố Tôn Cảnh nghe vậy khẽ biến sắc. Hắn đã sớm nhìn ra Bệ hạ đối với muội muội nhà mình rất tốt, thế nhưng khi đó hắn cứ tưởng do đáng dấp muội tử nhà mình đáng yêu, làm cho bệ hạ cảm thấy yêu thương như huynh muội trong nhà. Huống chi khi đó bệ hạ đối đãi với muội muội cũng không có tâm tư thế này, có sao mới qua một đoạn thời gian đã chẳng phải tình cảm huynh muội mà là tình yêu nam nữ?

Hồ thị nghe Cố Như Cửu nói như vậy, sắc mặt hơi hòa hoãn một chút: “Có thể thấy được Bệ hạ là thật tâm đối đãi với tiểu muội.” Chỉ là phần thật lòng thật dạ này có thể duy trì được bao lâu? Hai năm? Năm năm? Hoặc mười năm? Gả đến hoàng thất, tuy rằng có thể đem lại vinh quang cho gia tộc, thế nhưng lấy gia thế của gia đình bọn họ, cần gì phải hi sinh tiểu muội để đổi lấy phần vinh quang này?

“Hầu gia, phu nhân, Lưu cô cô của cung Khang Tuyên tới.” Một hạ nhân báo lại.

“Mau mời vào.” Cố Trường Linh sửng sốt một chút, tỏ ý để cho đại quản gia trong phủ tự mình đi nghênh tiếp.

Lưu cô cô vào chính viện, thấy mọi người trong Cố gia đều ở đây, liền bước lại thi lễ với mọi người xong mới nói: “Nô tỳ mặt dày mày dạn đến quý phủ Hầu gia xin uống chén trà, Hầu gia và phu nhân cũng chớ ghét bỏ.”

“Lưu cô cô khách khí.” Dương thị cười nói: “Ngài đã tới, tệ xá liền quét dọn đón chào, như thế nào ghét bỏ?”

Nói đùa vài câu, Lưu cô cô mới nói vào vấn đề chính: “Lần này nô tỳ là tới để đón Trường Nhan huyện chủ tiến cung.”

Dương thị nghe vậy do dự phút chốc: “Thái hậu thương yêu, vốn không nên chối từ, nhưng chẳng bao lâu nữa là đến lễ cập kê của tiểu nữ, chuyện này e rằng...”

“Xin phu nhân yên tâm, lần này Thái hậu chỉ mời huyện chủ ở lại hai ngày ngắn ngủi thôi. Sau mấy ngày liền đưa huyện chủ trở về.” Lưu cô cô

biết Dương thị lo lắng, lại cẩn thận giải thích: “Hôm lễ cập kê của huyện chủ, cũng vì chuyện thân phận, Thái hậu không thể tự mình đến đây được nên mới cố ý mời huyện chủ vào trong cung ở lại vài ngày. Xin Hầu gia cùng phu nhân hiểu cho.”

Lưu cô cô đã giải thích rõ như vậy rồi, nếu Dương thị từ chối nữa, vậy thiếu đi vài phần thân cận, bà hơi suy tư một lát rồi nghiêng đầu nhìn con gái, để con gái tự mình quyết định.

“Thần nữ cũng lâu chưa vào cung gặp Thái hậu rồi.” Cố Như Cửu chậm rãi cười: “Nếu như thế, ta liền đi quấy rầy cô mấy ngày.”

“Không quấy rầy, không quấy rầy, Thái hậu rất mong được gặp ngài đấy.” Lưu cô cô thấy Như Cửu gật đầu, trong lòng vui vẻ, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

Đợi Cố Như Cửu mang theo nha hoàn đi về viện thu dọn hành lí, Lưu cô cô mới quay sang nói với Dương thị: “Lần này nô tỳ tới là còn có chuyện muốn nói cùng với Hầu gia và phu nhân.”

Dương thị liếc nhìn trượng phu vẫn im lặng không lên tiếng, biết ông ngại bản thân là đàn ông không tiện mở miệng, cho nên bà lại nói tiếp: “Cô cô có việc gì xin cứ nói.”

“Hôm nay khoảng thời gian giữ đạo hiếu của Bệ hạ đã qua, chuyện lập Hoàng hậu lại không thể trì hoãn thêm được nữa.” Lưu cô cô quỳ gối thi lễ với Dương thị cùng Cố Trường Linh: “Xin Hầu gia cùng phu nhân hãy đồng ý hôn sự này.”

Cố Trường Linh vẫn im lặng này giờ bỗng lên tiếng: “Tuy nói nhân duyên phải nghe theo lệnh của phụ mẫu và lời của mối mai, nhưng chung quy cũng phải nói đến một chữ duyên.” Ông nâng chung trà lên uống một ngụm: “Bệ hạ chính là quân vương nhân ái, Cố gia chúng ta dĩ nhiên hi vọng có một vị rể hiền như vậy. Chỉ là ngày sau có được cùng nhau sống đến bạc đầu giai lão hay không lại là chuyện của lớp trẻ bọn họ, không phải lớp người già của chúng ta. Chuyện này có thành hay không cũng cần xem ý của tiểu bối bọn chúng.”

Lời nói này của Cố Trường Linh không tính là uyển chuyển, Lưu cô cô nghe hiểu rõ ý tứ của ông. Chuyện hôn sự với hoàng thất này, người nhà

bọn họ không có ý kiến gì, máu chót ở chỗ Trường Nhan huyện chủ có nguyện ý hay không.

Từ lâu đã nghe nói Cố gia thương yêu con gái, thế nhưng thương yêu đến nước này quả thật hiếm thấy. Nếu gặp phải nhà người khác, chắc chắn sẽ vui mừng đáp ứng ngay, nào có ai giống như Cố gia vậy?

“Ta đi xem Cửu Cửu đã thu dọn đồ đạc xong chưa, miễn cho cô cô đợi lâu.” Dương thị đứng dậy cười với Lưu cô cô, xoay người bước vào trong nội viện.

Khi bước vào trong sân của con gái, Dương thị thấy đồ đạc đều đã thu xếp xong, liền kéo tay con gái an ủi: “Không cần lo lắng nhiều làm gì, mọi chuyện còn có chúng ta.”

“Mẫu thân yên tâm, nữ nhi hiểu rõ.” Cố Như Cửu cười cười với Dương thị, lại kéo cánh tay của Dương thị, tựa đầu lên vai bà nói: “Cha mẹ yêu thương Cửu Cửu như vậy, Cửu Cửu làm sao nỡ lòng để cho mọi người phải thất vọng được chứ?”

Dương thị vỗ vỗ lưng nàng, nở nụ cười.

Sau khi Lưu cô cô dẫn Cố Như Cửu tiến cung, lại đến chỗ Thái hậu phục mệnh, sau đó đem thuật lại toàn bộ lời của Cố Trường Linh cùng Dương thị, tất cả mọi chuyện vừa xảy ra ở Cố gia báo lại cho Chu thái hậu nghe.

Chu Thái hậu nghe xong chẳng những không tức giận, ngược lại còn thấy buồn cười: “Người Cố gia trước nay đều luôn như vậy. Đã nhiều năm trôi qua nhưng Dương thị cũng không thay đổi gì, thảo nào có thể dạy dỗ Cửu Cửu được như thế này.” Nói xong những lời này, bà lại nói với Lưu cô cô. “Người đem những lời Cố gia vừa nói kể lại với Hoàng thượng, đồng thời nói cho Hoàng thượng biết, xét trên phần tình cảm mẹ con giữa ta và Hoàng thượng, mặc kệ Hoàng thượng giữ được phần tình cảm này lâu dài hay không, cũng không được giận chó đánh mèo với Cố gia.”

Lưu cô cô liếc mắt nhìn Chu Thái hậu, tâm tình phức tạp trong lòng cuối cùng hóa thành trầm mặc: “Nô tỳ đi ngay.”

Trong điện Tây Phôi, Cố Như Cửu quan sát căn phòng nàng đã từng ở qua, mọi thứ đều được lau chùi quét dọn rất ngăn nắp sạch sẽ, vật dụng bày biện bên trong đều là những kiểu dáng trước đây nàng rất thích, giống như chưa từng bị di dời, vẫn luôn chờ nàng đến ở.

“Các người từ từ dọn dẹp, ta đi qua chỗ Thái hậu.” Cố Như Cửu dẫn Bảo Lục và Thu La cùng với hai cung nữ khác đi về phía chủ điện, mới vừa tới cửa thì nhìn thấy Lưu cô cô hành lễ với nàng, nàng hơi nghiêng mình tránh lễ, sau đó mới đi vào.

Lưu cô cô đứng tại chỗ, đợi được Cố Như Cửu tiến vào, mới tiếp tục đi về phía trước, còn chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười sung sướng của Thái hậu. Tuy không biết Trường Nhan huyện chủ nói gì, nhưng bà có thể đoán được trong lòng Thái hậu cp1 bao nhiêu cao hứng.

Đại khái đây chính là duyên phận. Tấn Uởng đang xem báo cáo tình hình thiên tai hạn hán và ngập lụt ở các nơi gửi về, nghe thấy Lưu cô cô tới, bỏ đồ đang cầm trong tay xuống, sai người cho mời Lưu cô cô vào.

“Nô tỳ gặp qua bệ hạ.” Lưu cô cô cười tủm tỉm hành lễ với Tấn Uởng, sau đó mới nói: “Hôm nay Thái hậu cho mời Trường Nhan huyện chủ vào cung lưu lại vài ngày, mời ngài trưa nay cùng đến dùng bữa với Thái hậu.”

“Cô cô không cần giữ lễ nhiều như vậy.” Tấn Uởng giơ tay miễn lễ cho Lưu cô cô, ánh mắt sáng rực: “Sur muội đã lâu không tiến cung, nàng có khỏe không?”

“Trông có vẻ gầy hơn ngày xưa một chút, có điều đã cao hơn một chút.” Lưu cô cô thấy Bệ hạ vẫn còn đứng ở đó, dường như ngây người bất động, đôi mắt lại thoáng lộ ra lo lắng, bèn cười nói: “Thế nhưng trông nàng rất khỏe mạnh và xinh đẹp hơn. Hôm nay khi nô tỳ gặp huyện chủ ở Hậu phủ thì xem chút ngây người thất lễ.”

Nghe thấy Lưu cô cô nói như vậy, tâm tình của Tấn Uởng khá hơn đôi chút, tay bắt sau lưng cười nói: “Sur muội đã tập trung tất cả mọi ưu điểm của tiên sinh cùng sư mẫu vào trên người của mình rồi.” Hắn thấy, làn da sư muội trắng nõn, đôi mắt to tròn, lông mi cong cong, tóc đen bóng, không ai có thể xinh đẹp hơn nàng.

Mất thấy thâm tình lúc này của Bệ hạ rất tốt, cô cô thừa dịp thuật lại toàn bộ ý tứ của Thái hậu và lời của Cố gia cho hắn nghe. Bà vốn lo lắng Bệ hạ sẽ nổi giận, ai biết sau khi Bệ hạ nghe xong lời bà, ngược lại còn khen ngợi Cố gia.

“Lời của Cố tiên sinh quả nhiên rất có lý.” Đối với Cố gia, Tấn Uông có ý trọng dụng, một phần trong đó là vì Cửu Cửu, thế nhưng phần nhiều vẫn là tác phong cùng với năng lực của người Cố gia. Làm đế vương, hẳn mong muốn thần tử có năng lực lại không thích nhiều sự, là người trọng tình nghĩa.

Nếu ngay cả người nhà của mình cũng không thương yêu, làm sao có thể trông cậy hẳn sẽ yêu thương bách tính trong thiên hạ.

Một người nêu vì vinh hoa phú quý mà ngay cả vợ con mình cũng vứt bỏ, như vậy dưới cái vỏ của quyền thế và lợi ích, hẳn còn có thể làm ra nhiều chuyện to gan lớn mật hơn nữa.

Hôm nay Cố gia đã đưa ra câu trả lời chắc chắn, để hẳn bừng tỉnh lại, cảm giác đây mới đúng là tác phong của bộ tộc Cố thị.

Làm một vị minh quân, chỉ trông mong được gặp lương thần. Năm đó Cố tiên sinh cam nguyện vì bách tính trong kinh thành, chịu áp lực to lớn chĩa vào mình, đứng ra thông báo đại hạn động đất, hẳn liền biết, trong lòng Cố thị luôn chứa bách tính thiên hạ.

Lúc này đã hai tháng chưa được gặp Cố Như Cửu, dù khả năng kìm chế của Tấn Uông khá tốt, thế nhưng lúc dùng cơm vẫn không nhìn được len lén liếc nhìn Cố Như Cửu vài lần. Hết lần này tới lần khác chỉ có bản thân hẳn cho rằng mình đã che giấu vô cùng tốt, Chu Thái hậu bên cạnh hầu như không nhìn thấy được.

“Bệ hạ.” Sau khi dùng cơm xong, Thái hậu xoa trán nói: “Ta thấy trong người hơi mệt, ngài dẫn Cửu Cửu đi dạo trong cung một chút, con bé cũng đã lâu chưa đi ngắm cảnh trong cung rồi.” Con trai, nương cũng chỉ giúp con được đến mức này thôi.

“Vậy mẫu hậu nghỉ ngơi nhé, nhi tử nhất định sẽ chăm sóc sự muội thật tốt.” Tấn Uông nở một nụ cười rục rờ với Chu thái hậu, tiến lên đỡ Chu thái hậu đứng dậy, dẫn bà vào trong cửa nội thất hậu điện mới buông tay ra.

“Bệ hạ, trên đời này chỉ có một phương pháp để lấy được tấm chân tình.” Chu Thái hậu quay đầu lại nhìn đứa bé từ trước đến nay đều rất hiểu chuyện của mình: “Đó chính là dùng tấm lòng đổi lấy tấm lòng.”

“Đa tạ mẫu hậu, nhi tử hiểu rõ.” Tấn Uông chấp tay thi lễ với Chu Thái hậu.

“Hiểu rõ là tốt rồi.” Chu Thái hậu khoát tay một cái: “Tự con phải lo lấy thôi.” Mặc dù người đứng ở chỗ này, thế nhưng lòng còn đặt ở phía trước điện đây.

Lúc này Cố Như Cửu đang nhìn chén trà trong tay, cái chén trà này tròn bóng mát lạnh, hình mẫu đẹp đẽ, ngay cả hoa văn trên ly cũng tinh xảo cực kỳ, đáng được tán thưởng là một tác phẩm nghệ thuật. Lá trà màu xanh bích trôi ở trong chén, hòa với màu trắng của sứ, càng tôn lên màu xanh ngát đẹp và tinh mịn. Trà còn chưa uống, đã cảm nhận được lịch sự tao nhã.

“Cửu Cửu.” Tấn Uồng đi tới phía sau nàng, do dự một chút, cũng ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Bệ hạ.” Cố Như Cửu đặt chén trà xuống đang định đứng dậy hành lễ lại bị Tấn Uồng ngăn lại: “Giữa hai chúng ta, không cần khách khí như vậy.”

Bây giờ là cuối mùa hè đầu mùa thu, khí trời vẫn còn chút nóng bức, Cố Như Cửu mặc váy dài được may bằng tơ lụa, tuy rằng Tấn Uồng cách ống tay áo chạm vào cánh tay nàng, hắn vẫn có thể cảm nhận được độ ấm trên tay của đối phương.

Độ ấm từ lòng bàn tay truyền đến khiến Tấn Uồng giật mình lóng ngóng thu tay về: “Xin lỗi, là ta không cẩn thận mạo phạm.” Chỉ là lòng bàn tay kia, phảng phất như run rẩy, vội vã rời khỏi cánh tay của nàng, nhưng vẫn nóng bỏng khó chịu như cũ.

“Không có việc gì.” Cố Như Cửu nhìn thấy hắn chân tay hơi luống cuống, bèn nở nụ cười điềm nhiên như không.

“Phía sau cung Loan Hòa có một rừng trúc, chỗ đó an tĩnh mát mẻ, sự muội cùng ta đến đó đi dạo một chút nhé?” Tấn Uồng nhìn Cố Như Cửu, lo lắng nàng sẽ cự tuyệt lời mời của mình.

Cố Như Cửu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, gật đầu nói: “Mời Bệ hạ dẫn đường.”

Thấy nàng đồng ý lời mời của mình, Tấn Uồng thầm vui sướng trong bụng, quay sang phân phó cung thị, để cho bọn họ chuẩn bị trà nước và vài món ăn điểm tâm đặt sẵn trong rừng trúc.

Ra chính điện, Cố Như Cửu thấy Bạch Hiên cùng Hà Minh đều đợi ở bên ngoài, hơi bước lại cười cười với Bạch Hiên.

Bạch Hiền cung kính đáp lại lễ với nàng, cũng tỏ vẻ tôn trọng lui về phía sau một bước. Năm ngoái hẳn bị Bệ hạ chán ghét vứt bỏ. Cuộc sống mỗi ngày trôi qua không được tốt lắm, cho đến tận hôm vô tình gặp được Trường Nhan huyện chủ.

Ngày đó qua đi không bao lâu, hẳn lại được Bệ hạ triệu kiến, lại lần nữa được quay về hầu hạ ở ngự tiền. Mặc dù bây giờ còn có một mình Hà Minh đang cản trước mắt của hẳn, thế nhưng so với khoảng thời gian bị Bệ hạ vắng vẻ thì cuộc sống tốt hơn rất nhiều.

Ở trong chốn thâm cung này, chỉ cần có tâm hỏi thăm, sẽ không có bí mật gì là không thể biết, huống chi Bạch Hiền đã ở bên cạnh hầu hạ Bệ hạ nhiều năm như vậy, đa phần những người hầu hạ trong cung Càn Khôn đều từng nhận được ân huệ của hẳn chỉ cần lắng tai nghe ngóng một chút, hẳn sẽ biết chân tướng.

Nguyên lai ngày ấy, sau khi Trường Nhan huyện chủ trông thấy hẳn, đã nói vài câu trước mặt Bệ hạ. Mặc dù không buông lời khen ngợi hay cố gắng giúp đỡ hẳn, nhưng cuối cùng vẫn giúp cho Bệ hạ gợi nhớ đến hẳn.

Cho nên, hiện tại hẳn có được phong quang thế này, hơn nửa phần công lao chính là nhờ Trường Nhan huyện chủ.

Ra khỏi cung Khang Tuyền bước đi trên con đường nắng cháy, Hà Minh đi trước một bước cầm dù che cho Tấn Uông. Bạch Hiền lười tranh với hẳn, thận trọng che dù đi bên cạnh Cố Như Cửu, tuyệt đối không để cái nắng gay gắt chiếu lên người nàng, hẳn cố nép người không che đi những cơn gió thổi nhẹ lên người nàng.

Băng qua hòn non bộ, hồ sen và cả một đoạn cầu cong chín khúc, cuối cùng Cố Như Cửu cũng đến được mảnh rừng trúc. Khu rừng trúc đã được quét tước sạch sẽ, tuyệt không có mấy loài côn trùng như muỗi này nọ, thậm chí nàng còn nhìn thấy ở trong góc khuất có đặt lư hương.

“Chỗ này quả nhiên yên tĩnh mát mẻ.” Cố Như Cửu liếc nhìn bốn phía, Bạch Hiền thức thời lui sang một bên, cũng không nhìn Hà Minh ở bên cạnh. Thầm cười lạnh trong bụng, dù sao cũng là người hầu bên cạnh Bệ hạ mà lại không nhìn ra Bệ hạ đối xử với Trường Nhan huyện chủ tràn đầy tình ý, như vậy còn muốn tranh cùng hẳn?

Bản thân hẳn chẳng cần làm gì, Hà Minh sớm muộn gì cũng bị tầm mắt hạn hẹp của chính hắn hại chết.

“Biết muội không thích hè nóng bức, chắc chắn sẽ thích chỗ này.” Tấn Uởng chỉ về phía cung Loan Hòa: “Khi người của điện trung tỉnh và công bộ sửa chữa lại cung điện, ta đã bảo bọn họ làm một con đường nối tiếp với cung điện, từ cung Loan Hòa qua đây chỉ cần bước vài bước là tới.”

Cố Như Cửu trầm mặc nhìn cung điện phản chiếu ánh sáng vàng dưới ánh mặt trời, gió thổi lay tàn lá nghe xào xạc.

Thấy nàng không nói lời nào, Tấn Uởng cũng không nổi giận, kéo nàng ngồi xuống trong lương đình, sau đó tự tay rót một chén trà trúc điệp thanh đưa tới trước mặt nàng; “Cửu Cửu, tâm ý của ta, nàng có thể hiểu được hay chẳng?”

Cố Như Cửu nhìn bàn tay đang bưng chén trà này, sạch sẽ, trắng nõn, đẹp đến không có chút tỳ vết.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, một lát sau mới hỏi: “Bệ hạ lập muội làm Hoàng hậu cũng không phải lựa chọn tốt nhất.”

“Đối với ta mà nói, đây chính là lựa chọn tốt nhất, cũng là lựa chọn duy nhất.” Thấy nàng không tiếp nhận chén trà, Tấn Uởng cũng không thu hồi, cứ thế cầm chén trà trong tay, cười nói: “Lần đầu tiên ta trông thấy muội, muội vẫn còn là một tiểu cô nương nhỏ xíu, khuôn mặt trắng trẻo tròn trịa, chẳng khác nào đồng nữ ngồi trước thần nữ vậy.”

“Bệ hạ đây là trông mặt mà bắt hình dong sao?”

Tấn Uởng cười lắc đầu: “Khi đó ta chỉ nghĩ rằng, tiểu cô nương phúc khí lại đáng yêu như vậy là con cái nhà ai, thoát nhìn trông rất khỏe mạnh hoạt bát, rất đáng yêu.”

Cố Như Cửu sờ sờ gương mặt thon tròn phúm phím của mình, trên mặt cũng lộ ra nụ cười ngượng ngùng: “Khi đó ta mới hơn mười tuổi mà thôi, mặt mũi tròn trịa cũng là chuyện bình thường.”

Nguyên lai chớp mắt một cái đã bốn năm trôi qua.

“Đúng vậy, ta cảm thấy muội như vậy rất tốt.” Nụ cười trên mặt của Tấn Uởng vẫn không phai nhạt: “Sau đó ta lại biết muội là con gái của Cố tiên sinh, ta lại càng vui mừng hơn, luôn cảm thấy hai chúng ta hợp tâm hợp ý

hơn bất cứ ai, hận không thể biến muối trở thành muối muối của mình để yêu thương cung chiều. Rồi muối dần lớn lên, ta lại bắt đầu lo lắng muối bị ẩm ứ khi gả tới nhà người khác, lo lắng những cô nương nhà khác làm khó dễ muối, có lúc thậm chí cảm thấy, nếu không che chở mọi bề cho muối, thì ta ăn không ngon, ngủ không yên, cảm giác mình lúc nào cũng thấp thỏm lo âu. Mỗi khi nghe nói muối tham gia hội tụ với các công tử hay các cô nương khác, ta luôn nghĩ rằng, các tiểu thư công tử thế gia trong kinh thành này nhiều như vậy, có ai quan hệ không tốt với Cố gia sẽ mượn cơ hội này làm khó dễ muối hay không? Sẽ làm cho muối thấy khó chịu hay không?”

“Đến cuối cùng, ngay cả chính bản thân ta cũng cảm thấy, suy nghĩ ích kỷ này có chút không ổn.” Nói đến đây, nụ cười trên môi Tấn Ưởng chuyển thành nụ cười khổ: “Từ lúc ta hiểu rõ tâm ý của mình đối với muối, ta lại luôn lo sợ, lo sợ ta còn chưa kịp cầu thân với muối thì muối đã gả cho người khác hoặc là muối hoàn toàn chẳng có chút tình cảm nào với ta, nếu ta miễn cưỡng cưới muối vào trong cung lại khiến cho muối u uất cả đời.”

“Ta vẫn luôn lo lắng như vậy, đến tận khi Dương Quốc Công gia đề nghị cầu thân với muối.” Tấn Ưởng dừng lại một chút, liếc nhìn Cố Như Cử vẫn đang cúi đầu trầm mặc: “Khi đó ta mới phát giác, nếu như muối gả cho người khác, có lẽ ta sẽ hận không thể phá hủy cả nhà người kia, sau đó cướp đoạt muối vào trong cung.”

Khi nói đến phần tâm tư nhớ nhuốc dơ bẩn này, ngay cả hắn cũng cảm thấy khó có thể mở miệng. Về khổ sở đau đớn trên mặt Tấn Ưởng càng lộ ra rõ ràng: “Cho nên, đối với muối, ta vốn luôn mang trong mình những suy nghĩ đáng khinh bỉ.”

Cố Như Cử nhìn bàn tay đang bung chén trà trước mặt mình đang run khẽ, nước trà màu xanh biếc sánh ra ngoài, vẩy lên trên tay hắn. Nàng chậm rãi vươn tay, nhận lấy chén trà này: “Bệ hạ, thần nữ cũng không có tốt đẹp giống như ngài tưởng tượng vậy.” Có đôi khi tình cảm thiếu thời sẽ tự động mang đến vẻ hào quang tươi đẹp làm người ta khuynh tâm, thế nhưng dần dần ánh hào quang này sẽ phai nhạt đi, phần ân tình này cũng sẽ trở nên khó chịu và xấu xí.

“Ta nhỏ nhen, mang thù vật, đầu óc hạn hẹp, dã tâm lớn.” Tấn Ưởng cười nhìn Cố Như Cử: “Lẽ nào Cử Cử còn đáng ghê tởm hơn so với nội tâm nhớ nhuốc của ta sao?”

“Bệ hạ!” Cố Như Cửu cau mày, nhìn thiếu niên anh tuấn trước mặt: “Nhỏ nhen thù vặt, lòng dạ hẹp hòi hay có dã tâm cũng là chuyện thương tình, ngài là vị quân vương có lòng nhân nghĩa trong thiên hạ, trên đời này sẽ không có ai vĩ đại hơn so với ngài đâu.”

Tấn Ưởng nghe vậy, nụ cười trên mặt hầu như đang soi rọi xuống mặt đất: “Cho nên, với ta mà nói, cho dù Cửu Cửu có thể nào đi nữa, cũng tốt đẹp hơn hẳn những người khác, dễ thương đáng yêu hơn bất cứ ai. Trong thiên hạ này, cũng không có ai so sánh được với nàng.”

Ngay lúc đó, chiếc khăn tay mềm mại đặt lên mu bàn tay nàng, nhẹ nhàng giúp nàng lau đi giọt trà vương trên đó: “Nếu được Cửu Cửu làm hoàng hậu, trăm nguyện vĩnh viễn không nạp phi, chỉ mong được cùng Cửu Cửu bên nhau hạnh phúc đến già, đến chết không thay đổi.”

Xào xạc.

Gió lay cành trúc vang lên những tiếng xào xạc, trúc lay, gió mát, thổi vào trong lòng nàng.

Cố Như Cửu dường như nghe được tiếng lòng mình đang thổn thức, thanh âm thì trầm nho nhỏ nhưng mang theo tất cả chờ mong và cảm giác bình yên mà chính nàng cũng không ngờ được

“Nếu Bệ hạ nguyện ý cùng thần nữ ân ái đến bạc đầu, xin Bệ hạ chính thức lên tiếng cầu thân với gia đình nhà thần nữ.”

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, tuy câu chữ không khó hiểu thế nhưng vẫn làm người khác ngây ngẩn không kịp định thần.

Chương 43

Cuối cùng thì Tấn Uởng cũng biết được cảm giác sướng đến không thể thốt ra lời như thế nào.

Hắn nhìn thiếu nữ trước mắt, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Cửu Cửu, hôm nay ta rất vui mừng.”

Đáy lòng Cố Như Cửu mơ hồ hơi hồ thẹn vì đôi phương đã cố gắng để nhận lấy cái gạt đầu này của nàng, còn nàng lại chưa làm gì để đáp lại tấm chân tình của hắn. Cho nên Tấn Uởng càng nghiêm túc, trong lòng nàng lại không nở.

“Bệ hạ, ta...” Cố Như Cửu ngập ngừng muốn nói, thế nhưng lại bị Tấn Uởng cản lại.

Hắn cẩn thận nắm lấy tay nàng, phảng phất như đang lo lắng sự đường đột của mình sẽ làm giai nhân hoảng sợ, chỉ chạm vào rất nhẹ, không dám dùng quá sức: “Cửu Cửu nguyện ý gả cho ta, lòng ta đã vô cùng vui sướng.” Cho nên, những lời khác không cần nói ra.

Nhìn bàn tay bao trùm lên mu bàn tay của mình, tay phải Cố Như Cửu cách chiếc khăn tay vỗ nhẹ lên tay của Tấn Uởng: “Bệ hạ, ta hiểu rõ.”

Tấn Uởng nghe vậy cười, đôi tay thoáng nắm chặt hơn, đem tay của Cố Như Cửu nắm gọn trong lòng bàn tay của mình. Tương lại hai người họ còn rất dài, còn rất nhiều cơ hội.

Bạch Hiền nhìn thấy hành vi không mấy hợp quy củ của Bệ hạ cùng Trường Nhan huyện chủ đang xảy ra trước mắt, bèn cúi thấp đầu xuống, thâm hạ quyết tâm trong bụng.

Trường Nhan huyện chủ làm Hoàng hậu, với hắn mà nói chính là chuyện rất tốt. Chuyện khác thì không cần nói, chỉ ít Trường Nhan huyện chủ cũng có vài phần quen thuộc với hắn, tốt hơn rất nhiều so với cô nương gia thế khác.

Trái với Bạch Hiền, Hà Minh lại tỏ ra khiếp sợ, thậm chí trên mặt hắn hiện rõ vẻ kinh ngạc. Hắn đã sớm thấy Bệ hạ đối xử vô cùng tốt với Trường Nhan huyện chủ, có cái gì tốt đều nhớ đến Trường Nhan huyện chủ đầu

tiên, lúc nào cũng lo lắng cho nàng. Nhưng hẳn cho rằng, chẳng qua Trường Nhan huyện chủ được Thái hậu yêu thích nên Bệ hạ mới đối tốt với nàng, không ngờ Bệ hạ lại nảy sinh tình cảm nam nữ đối với Trường Nhan huyện chủ.

Thảo nào Trường Nhan huyện chủ đưa tới lá trà, bệ hạ chẳng chút do dự uống ngay, đồng thời không tự xưng tể ở trước mặt Trường Nhan huyện chủ.

Nhớ lại bản thân trong lúc vô tình đã từng mạo phạm Trường Nhan huyện chủ, Hà Minh thấy hối hận tự trong nội tâm. Sớm biết tâm tư của Bệ hạ đối với Trường Nhan huyện chủ sâu sắc như vậy, hẳn sao dám mạo phạm.

Hắn quay đầu liếc Bạch Hiền, lúc trước hắn còn cảm thấy kỳ quái,, hóa ra hắn đã nhìn thấu ẩn tình bên trong, đón đầu nịnh nọt, luôn tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời đối với hoàng hậu tương lai.

Cảm giác mình thua một bậc, Hà Minh càng thêm cảnh giác với Bạch Hiền. Hắn vất vả lắm mới bò lên đến vị trí này cũng không thể để cho lão hồ ly Bạch Hiền này đoạt đi.

Cổ Như Cửu và Tấn Ưởng ngồi trong lương đình không lâu, trời đột nhiên tối xuống, đồng thời cuồng phong gào thét, dường như trời sắp đổ mưa to.

“Bệ hạ, thời tiết thay đổi, chúng ta trở về đi.” Cổ Như Cửu thấy cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, cành trúc nghiêng ngã, chợt nhớ tới sức khỏe của Tấn Ưởng vốn yếu không chịu được mưa gió nhân tiện nói: “Ngày mai ta lại cùng bệ hạ tới đây uống trà.”

“Cửu Cửu nhớ nói lời phải giữ lấy lời đó.” Tấn Ưởng nghe vậy cười đứng lên, đi tới bên cạnh Cổ Như Cửu, giúp nàng cản lại luồng gió to: “Chúng ta đi.”

Cổ Như Cửu không nói gì, ngoại trừ uống trà ra thì không thể nghĩ đến những thứ khác sao?

Đáng tiếc trời chẳng chiều lòng người, hai người mới vừa bước ra khỏi chòi nghỉ mát đi được vài bước thì những hạt mưa bắt đầu rơi xuống tí tách.

“ôi chao”. Cố Như Cửu lau đi những giọt mưa vừa rơi xuống trán của nàng, quay đầu liếc nhìn thiếu niên anh tuấn trên người mặc cẩm y đầu đội mũ quan đang đi bên cạnh, cũng mặc kệ cái gì là lễ tiết, giờ tay cầm lấy tay áo của hắn kéo đi: “Bệ hạ, mau đi theo ta.”

Tấn Ưởng nhìn Cố Như Cửu đang muốn bỏ chạy, khóe miệng nhếch lên cười, trở tay nắm lấy tay nàng, kéo nàng chạy thật nhanh về phía cung Loan Hòa trước mặt.

Lộp độp... Lộp độppppp...

Trông thấy Bệ hạ cùng Trường Nhan huyện chủ chẳng khác nào hai đứa trẻ nắm tay nhau chạy về phía trước, Bạch Hiên đưa dù đang cầm trên tay cho tiểu thái giám đi sau lưng, cũng vội vã đuổi theo, lúc chạy trên đường, còn có ý làm cho mình chật vạt thê thảm.

Hai người mới vừa chạy đến dưới mái hiên cung Loan Hòa thì mưa cũng bắt đầu trút tầm tã, mặt đất nhanh chóng phủ một tầng nước, hơi đất bốc lên.

Cố Như Cửu ôm bụng cười nói: “May mà chúng ta nhanh chân chạy kịp về đây, bằng không đã mắc mưa rồi.”

“Cũng may mà muội phản ứng nhanh, chứ trời đổ mưa to như vậy, nếu chúng ta vẫn còn ngồi trong lương đình, chắc chắn sẽ bị gió tạt ướt nhẹp mất.” Tấn Ưởng rút chiếc khăn tay ra, cúi đầu cẩn thận lau đi vài giọt mưa vương trên gương mặt của Cố Như Cửu.

Động tác của Tấn Ưởng rất nhẹ, nhẹ đến mức Cố Như Cửu cảm giác gò má của mình có chút ngứa ngứa, nàng hơi bối rối ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, tránh khỏi tầm mắt ôn nhu của hắn, sau đó nhét khăn tay của mình vào trong tay Tấn Ưởng: “Bệ hạ cũng tự lau cho mình đi.”

“Được”. Tấn Ưởng cất chiếc khăn tay của mình đi, cúi đầu nhìn chiếc khăn tay của Cố Như Cửu vừa nhét vào trong tay mình. Chiếc khăn rất sạch sẽ được làm từ vải bông mềm mại, cầm vào rất thoải mái dễ chịu, phía trên góc khăn còn được thêu một đóa hoa, chỉ là thêu không được đẹp, chẳng biết là hoa gì (..^^..).

Hắn xoa bừa trên mặt mình vài cái, sau đó đem khăn tay nhét vào trong túi của mình, liếc nhìn cung điện vẫn còn chưa có chủ nhân, khẽ nói: “Chỗ

này đã được sửa chữa gần xong rồi, Cữu Cữu vào xem có cần chỉnh sửa ở đâu nữa không?”

Cố Như Cữu ngẩng đầu, nhìn thấy tấm biển “Phi Phượng Tường Vân” trên mái hiên, tôn quý không lời nào tả hết.

Bạch Hiền cùng Hà Minh khom người tiến lên, đẩy cánh cửa phía sau hai người ra.

Đây là cửa sau của cung Loan Hòa, tuy là cửa sau thế nhưng được làm vô cùng tinh xảo và quý phái.

Cố Như Cữu quay đầu lại, khi cánh cửa được mở rộng ra, khẽ quay đầu nhìn sang Tấn Uông đang đưa ánh mắt đầy mong chờ về phía nàng, rụt rè bước qua cánh cửa này.

Bởi vì cung điện của hoàng hậu hiện vẫn chưa có người ở, bên trong trầm lắng an tĩnh, bất quá sau khi cánh cửa được mở ra, nàng nhìn thấy những vật dụng trang trí bên trong đều được thay mới, cũng không đến mức quanh quẽ. Cố Như Cữu chú ý tới những hoa văn được thiết kế ở đây đều mang hình dạng may mắn, kiểu dáng cũng là kiểu nàng thích, thậm chí cho dù chỉ là một cái ghế, cũng được làm theo hình dáng mà nàng thường dùng từ nhỏ đến giờ.

Mấy thứ này đều được chuẩn bị theo sở thích và thói quen của nàng, Bệ hạ hẳn...

Cố Như Cữu chợt quay đầu lại, nhìn đế vương trẻ tuổi đang đứng sau lưng mình, há miệng ra nhưng mãi một lúc sau mới thốt thành lời “Bệ hạ, ngài chuẩn bị những thứ này từ khi nào?”

“Chỗ này bắt đầu tu sửa từ mùa xuân năm ngoái, vật trang trí bên trong thì năm nay mới bắt đầu chuẩn bị.” Tấn Uông đưa tay sờ bình vẽ hoa mai đặt trên tủ cười nói “Tất cả mọi thứ đặt trong này, ta đã sai bọn họ tận lực dựa theo sở thích của nàng, chỉ là phần lớn thời gian của nàng đều sinh sống ở trong Hào Phủ, rất nhiều chỗ ta vẫn chưa cân nhắc chu toàn, nếu như nàng có chỗ nào không hài lòng, cứ việc nói ra, ta sẽ sai người đổi lại.”

Cố Như Cữu lắc đầu, đi tới bên cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ trồng mấy cây quýt.

“Chỗ này rất tốt.” Cố Như Cửu quay đầu lại nở nụ cười rạng rỡ với Tấn Uông “Bệ hạ, ta rất thích.”

Nhìn thấy nàng cười, Tấn Uông cũng cười theo “Nàng thích là tốt rồi.”

Cố Như Cửu kinh ngạc nhìn nụ cười trên mặt hắn, đáy lòng mềm nhũn.

Trong cung Khang Tuyên, Thái hậu ngồi ở trước cửa sổ, nhìn trời mưa như trút nước ở phía bên ngoài, chậm rãi buông quyển sách đang cầm trên tay xuống.

“Thái hậu, bên ngoài mưa lớn như vậy, nô tỳ lo cho Bệ hạ và huyện chủ, ngài xem, có cần phái người đi đón về không?” Lưu cô cô lo lắng liếc ra phía ngoài cửa sổ, Bệ hạ vốn sức khỏe không được tốt, không thể mắc mưa.

“Không cần.” Chu Thái hậu lắc đầu, lật một trang sách trên tay “Trong cung nhiều phòng ốc như vậy, chẳng lẽ còn không có chỗ cho hai đứa nó trú mưa sao?”

Lưu cô cô thấy thế, cũng không tiếp tục nói gì nữa, trầm mặc lui sang một bên.

Mưa đã tạnh, Bệ hạ cùng Trường Nhan huyện chủ về tới cung Khang Tuyên, Lưu cô cô thấy quần áo hai người vẫn sạch sẽ ngăn nắp, hơn nữa vẫn còn mặc bộ quần áo lúc này, nỗi lo lắng trong bụng cũng được gỡ ra.

Đến bữa tối, Tấn Uông đột nhiên nói với Bạch Hiền đang phân thức ăn “Huyện chủ rất thích món tương lưỡi vịt này, người chuyển qua trước mặt nàng đi.”

Cố Như Cửu ngẩng đầu nhìn sang hắn cười, hai má lúm đồng tiền in rõ trên má.

Tấn Uông nhìn thấy nàng nở nụ cười với mình, lỗ tai lập tức đỏ ửng, ngay cả mình gắp cái gì bỏ vào miệng cũng không phát hiện ra được

Chu Thái hậu tự tiểu phí tiểu liếc nhìn hai tiểu bối liếc mắt với nhau, cảm chén canh do Lưu cô cô bung tới, chậm rãi uống.

Làm trưởng bối, đôi khi mắt kém một chút tốt hơn.

Ban đêm, Cố Như Cửu ngủ rất an ổn, tựa hồ còn nằm mơ thấy một giấc mộng rất đẹp. Sáng hôm sau tỉnh dậy, lại không nhớ đêm qua mình mơ thấy

gì, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng vui vẻ của nàng lúc này.

Nàng vừa mới dùng xong đồ ăn sáng, Tấn Uông đã sai Bạch Hiền mang đến vài món đồ chơi cho nàng nghịch, còn hấn thì phải lên triều, không thể đích thân tới gặp nàng.

Cầm con búp bê có thể tự lắc lư cái đầu trong tay, nhìn cái đầu nó lúc nghiêng bên này lúc lắc bên kia, Cố Như Cửu cười híp mắt để nó xuống, sau đó nói với Bạch Hiền: “Làm phiền Bạch công công đi chuyến này, hôm nay Bệ hạ có dùng đồ ăn sáng không?”

Nàng nghe nói mỗi buổi sáng khi Tấn Uông thức dậy, khẩu vị không ngon, hầu hết chỉ dùng được nửa chén cháo lút dạ.

“Sáng nay, khi Bệ hạ thức dậy, tâm tình cực tốt, không chỉ ăn hết chén cháo, còn dùng thêm hai miếng bò vàng, một đĩa thức ăn nhẹ khác.” Bạch Hiền cười híp mắt trả lời “Đây là Bệ hạ ăn nhiều nhất trong một tháng qua rồi.”

Nghe xong lời này, trên mặt Cố Như Cửu lại lần nữa lộ ra vài phần tiếu ý, sau đó đứng dậy cầm một hũ nhỏ từ trong nội thất bước ra. “Thường ngày khẩu vị của Bệ hạ đều không được tốt, thỉnh thoảng lại ăn nhiều uống nhiều như vậy, ta lo dạ dày của Bệ hạ sẽ không chịu nổi. Hũ trà này được chế biến theo công thức dân gian, có thể giúp tiêu hóa được tốt hơn, người mang về pha cho Bệ hạ uống thử xem sao.”

Trở lại cung Càn Khôn được một lát thì Bệ hạ hạ triều trở về, Bạch Hiền hầu hạ hấn thay đổi mũ miện long bào xong mới nhỏ giọng nói “Bệ hạ, mấy thứ đồ chơi nho nhỏ mà ngài sai nô tài mang sang cho huyện chủ, huyện chủ rất thích, hơn nữa còn bảo nô tài cảm tạ lễ đến.”

“Cửu Cửu đưa cho người thứ tốt gì về?” Tấn Uông nghe vậy tâm tình rất vui sướng nhìn sang Bạch Hiền.

Bạch Hiền bưng ra một hũ sứ trắng họa tiết thanh hoa trình đến trước mặt Tấn Uông. Tấn Uông cầm lấy bình mở nắp ra, cười nói “Cũng chỉ có nàng mới dám tặng trăm những thứ đồ không đáng nhiều tiền này.”

“Thiên hạ này đều thuộc về ngài, nào có thứ gì đắt tiền mà ngài không có chứ?” Bạch Hiền xoay người bưng chén trà trong khay được cung nữ mang ra, đưa tới trên ngự án. “Điều quan trọng đó là tâm ý của huyện chủ. Mới

vừa rồi huyện chủ hỏi nô tài rằng sáng nay ngài ăn được nhiều hay ít, nô tài nhất thời vui vẻ đã buột miệng nói ra toàn bộ. Huyện chủ nghe xong, lo lắng ngài ăn uống không điều độ sẽ tổn thương đến dạ dày, cố ý để cho nô tài đem hũ trà này về pha cho ngài uống.”

Sau khi nói xong, Bạch Hiên quỳ gối trước mặt Tấn Uông: “Nô tỳ vô ý tiết lộ sở thích của Bệ hạ, xin Bệ hạ thứ tội.”

“Nếu như ngươi nói cho những người khác, trăm đương nhiên sẽ định tội ngươi, bất quá...” Tấn Uông nâng chung trà lên, uống một ngụm trà sơn tra, mùi vị chua chua, chan chát thật sự là không thể nào uống ngon: “Cửu Cửu chẳng phải là người khác, trăm xá ngươi vô tội.”

Bạch Hiên lập tức tạ ân: “Đa tạ Bệ hạ, đa tạ Bệ hạ.”

Trong góc phòng Hà Minh khinh thường bĩu môi, được tiện nghi còn khoe mẽ, không xấu hổ, đồ cáo già!

Buổi sáng, sau khi uống tách trà sơn tra, đến khi dùng ngộ thiện, Tấn Uông ăn uống phá lệ ngon miệng, trước kia luôn cảm thấy chán ngấy những thức ăn mặn, giờ cũng cảm thấy ngon miệng hơn. Sau khi dùng xong ngộ thiện, hắn vừa định cầm lấy tấu chương lên xem, chợt nhớ tới Cửu Cửu từng nói sau khi ăn xong không nên đọc sách, không chỉ hao tổn tinh thần còn tổn thương mắt, vì vậy thả tấu chương xuống bàn, bắt đầu hoạt động đi dạo cho tiêu hóa thức ăn.

Hắn cứ thế đi lòng vòng, bất tri bất giác lại đi đến cung Khang Tuyền. Sau đó lại đi vào cung Khang Tuyền ngồi chơi hơn nửa canh giờ, mới đứng dậy hồi cung xử lý chính sự.

Cặm cùi đọc tấu chương một hồi, thời gian trôi đi thật mau, có điều hiệu suất làm việc lại đạt được rất cao, trước giờ cơm tối đã làm xong tất cả.

Xoa xoa trán vài cái, Tấn Uông liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ: “Bảo bọn họ đem đồ ăn chuyển đến cung Khang Tuyền, bữa tối hôm nay trăm sẽ ăn cùng mẫu hậu.”

Bạch Hiên đứng cạnh liếc mắt nhìn Hà Minh, trong lòng thầm mắng, cái đồ không có mắt, có Trường Nhan huyện chủ ở cung Khang Tuyền, thế nào Bệ hạ cũng tìm một lí do đi qua đó.

Bên này cung Khang Tuyên, Chu thái hậu nghe nói cơm nước đang được dọn sang chỗ của mình, hoàn toàn chẳng mấy bất ngờ gì, còn cười nói với Cố Như Cửu: “Xem ra Hoàng đế vẫn thích dùng cơm canh ở chỗ của ta.”

Biết Thái hậu đang trêu mình, Cố Như Cửu chỉ nhoẻn miệng cười, kiên quyết không lên tiếng.

Quả nhiên suốt hai ngày kế tiếp, mỗi ngày Tấn Uông đều có một bữa cơm ăn bên cung Khang Tuyên đồng thời mỗi ngày đều cùng ngồi chơi trong cung Khang Tuyên hai canh giờ.

Khi Cố Như Cửu chuẩn bị trở về phủ, sáng sớm Tấn Uông biết hôm nay sư muội quay về sẽ cử hành lễ cập kê, mà hắn cũng có thể quang minh chính đại đưa ra lời đề nghị kết thân với Cố gia,”Sau khi trở về, nàng nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Bệ hạ cũng vậy.” Cố Như Cửu quỳ gối thi lễ với Tấn Uông, cười nói: “Hy vọng lần sau gặp Bệ hạ, Bệ hạ sẽ càng cường tráng hơn so với hiện giờ.”

Tấn Uông cười cười, đem hộp gỗ lim nhét vào trong tay Cố Như Cửu: “Ta nghĩ thật lâu, cũng không biết tặng lễ vật gì để chúc mừng nàng đã đến tuổi cập kê. Càng nghĩ, chỉ có cái ngọc bội bình an này là thích hợp nhất.”

Cố Như Cửu cảm lấy hộp, nở nụ cười với Tấn Uông.

“Lên xe ngựa thôi, nhất định tiên sinh cùng sư mẫu đều đang mong đợi nàng trở về.” Tấn Uông đỡ nàng lên xe ngựa, cười nhìn chiếc màn mã xa bị buông xuống, xe ngựa chậm rãi lăn bánh đi về phía trước, những chiếc chuông đồng hồ gắn trên mã xa phát ra tiếng leng keng.

“Bệ hạ.” Chiếc màn đã được buông xuống lại lần nữa được nhắc lên, Cửu Cửu ở phía sau nở nụ cười tươi tắn: “Thần nữ chờ tin tốt lành của ngài.”

Màn lại lần nữa buông xuống, mã xa từ từ rời đi, chậm rãi rời khỏi hoàng cung.

Tấn Uông kinh ngạc nhìn theo mã xa rời đi, nụ cười trên môi vẫn chưa phai nhạt.

Sau khi mã xa ra khỏi cung, Cố Như Cửu cúi đầu nhìn chiếc hộp gỗ đặt trên đầu gối của mình, do dự trong chốc lát mở nắp hộp ra.

Trong hộp được lót bằng vải xa tanh mát rượi, bên trên lớp vải dày là một miếng ngọc bội màu trắng sữa to chừng ngón tay cái, ngọc bội được làm thủ công bình thường, thế nhưng độ tinh khiết cao, bóng nhẵn, có thể thấy được người từng đeo nó đã yêu thích nó đến mức nào.

Cầm khối ngọc bội này lên ngắm nhìn, ngọc bội được buộc bằng sợi dây đỏ thắt hình giống con cá, lại trông giống như giọt nước, Cổ Như Cửu vừa liếc mắt trông thấy đã rất thích.

Đưa ngọc bội lên nhìn thật kĩ, bên trên có khắc chữ. “Sống lâu trăm tuổi, khỏe mạnh vui vẻ.”

Cổ Như Cửu nhẹ giọng đọc lên tám chữ này, đáy lòng khẽ run động.

Nó giống hệt như ngọc bội đeo bên người mà trưởng bối thường cho con cháu, rất nhiều gia đình sau khi có con nhỏ, sợ con cái bệnh tật yếu ớt, thường đeo lên người nó những món đồ như Trường Mệnh Tỏa, ngọc bội trường mệnh... với hy vọng ngọc bội sẽ ngăn chặn tai ương, khóa mệnh cách của con cái lại.

Bỗng nhiên nàng nghĩ đến một khả năng, bàn tay đang cầm ngọc bội cũng theo đó mà run lên, hít một hơi thật sâu, đem khối ngọc bội này cẩn thận thả vào trong hộp.

Hàng năm trong kinh thành đều có quý nữ thế gia tổ chức lễ cập kê, chuyện Nhị cô nương Cổ gia tổ chức kể cập kê đôi với đa số người trong kinh thành là một chuyện quen thuộc. Mặc kệ có quan hệ với Cổ gia tốt hay không, tất cả đều mang quà đến tặng. Những chuyện liên quan đến thể diện thế này, mọi người đều rất chu đáo.

Theo họ, mấy năm gần đây mặc dù Cổ gia đang phát lên như điều gặp gió, luận nội tình, vẫn còn kém hơn dòng chính Tư Mã gia và Lý gia, thế nhưng lễ cập kê lần này so ra chẳng thua kém gì cô nương dòng chính Tư Mã gia. Cổ gia bình thường âm thầm ít tiếng, làm việc cũng rất khiêm tốn, lần này đột nhiên rầm rộ như vậy, bọn họ bỗng bất ngờ thấy không quen.

Khi mã xa của Thành vương phi đi tới Cổ gia thì bên ngoài đã đứng đầy mã xa, hầu như đứng hết nửa dãy phố.

Nàng thâm hiểu rõ, ở đây đã không phải là Cẩm Châu, nàng lại là Thành vương phi mang tang chồng, đứng trước mặt các thế gia kinh thành này,

cũng chẳng có gì khác biệt, buộc lòng phải chờ hạ nhân trong nhà dờn bót số mã xa đang đứng cản phía trước, yên lặng chờ người Cố gia an bài.

“Mẫu thân, bắt quá chỉ là một Hầu phủ mà thôi, lại muốn chúng ta chờ.”
Tấn Thư Nghi mất hứng lên tiếng: “Những người ở kinh thành này, thật không có quy củ.”

“Con ngồi yên chút đi.” Thành vương phi thở dài, đôi mắt xinh đẹp trừng con gái: “Phải biết nơi này là kinh thành, chẳng phải Kinh Châu. Cái chỗ này người ta tuân thủ quy củ chặt chẽ hơn so với Cẩm Châu đây.”

Tấn Thư Nghi cắn môi, có chút mất hứng, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Đến kinh thành được nửa năm, nàng đã lĩnh hội được cảm giác bị tất cả các cô nương khác cô lập. Quý nữ gia thế kinh thành đều có dung nhan xuất chúng, ăn nói không tầm thường, mặc kệ làm chuyện gì, cũng không thể để cho người khác tìm ra nửa điểm sai sót. Những người này chơi đùa, ăn uống, cũng để ý hành vi cử chỉ. Nàng vốn là một Quận chúa vương phủ thế nhưng ở trong kinh thành này lại tay chân luống cuống chẳng khác nào nông dân vào thành.

Tuy rằng những quý nữ thế gia này luôn khí phách đối với mình, nhưng nàng có thể cảm nhận những quý nữ này không chào đón nàng, hoặc nói là bọn họ kinh thường nàng. Nàng đường đường là Quận chúa vương phủ, những nữ nhi của các đại thần này dựa vào cái gì mà khinh thường nàng?!

Nàng có chút không cam lòng, nghĩ đến đám người này liền tức giận, thế nhưng lại không thể xoi mói lễ nghi với những người này, ngay cả nỗi giận trách mắng cũng không thể.

Nàng bây giờ, mỗi ngày đều mơ thấy chuyện khi còn bé bắt nạt Tấn Uông, khi đó nàng đắc ý bao nhiêu thì bây giờ hối hận bấy nhiêu, hầu như mỗi ngày đều hoảng sợ, sợ Tấn Uông sẽ trả thù nàng.

Thế nhưng đợi lâu như vậy, trong cung cũng không có người làm khó nàng, trái lại để cho cả nhà họ ăn ngon mặc tốt, nỗi lo lắng và sợ hãi trong lòng rốt cuộc cũng từ từ tản đi. Ngược lại lòng căm phẫn và không cam lòng lại lần lượt thi nhau kéo đến, nàng là Quận chúa vương phủ, vì sao lại không thanh quý bằng con gái những đại thần này?

Chương 44

Hồ thái thái tới cửa thay hoàng thất làm lễ nạp thái (chạm ngõ), cho Cố gia đầy đủ thể diện lẫn mặt mũi. Tuy rằng trước đó đã lên hỏi qua ý tứ Cố gia, nhưng lúc ấy người bên ngoài không ai biết hoàng gia muốn kết thân cùng Cố gia, sau lại bởi vì chuyện Thành vương chết bệnh, chuyện nạp thái chính thức cũng bị kéo dài cho tới bây giờ.

“Hôm nay ta là theo hoàng mệnh đến đây, bà thông gia nhất định phải chừa cho ta cái thể diện này.” Hồ thái thái có con cái song toàn, xuất thân là thế gia thanh quý, nhà chồng cũng là thế gia thanh quý mấy trăm năm, để bà đứng ra làm bà mối tiến hành lễ nạp thái, là hoàng thất đã nghĩ sâu tính kỹ rồi.

Đầu tiên bà dựa vào quy củ đem Hoàng đế cùng Nhị cô nương Cố gia ra khen lấy khen để một lượt, sau đó mới chính thức đưa ra ý muốn cầu cưới hoàng thất, hơn nữa còn là quan viên lễ bộ dâng lên lễ nạp thái đã được Chu Thái hậu cố ý chuẩn bị.

Những lễ vật này thập phần quý trọng, mặc dù Cố gia đã quen nhìn thấy của hiếm vật lạ cũng phải thầm thừa nhận, hoàng thất rất chú trọng đến cửa hôn sự này. Mới là lễ nạp thái, lại dâng lên lễ dày như vậy, chờ lễ nạp trung (lễ ra mắt) không biết hoàng thất sẽ đưa bao nhiêu đồ đạc qua đây nữa?

“Tiểu nữ có tài đức gì mà được hoàng thất coi trọng, vì thân vạ sự phân sợ hãi.” Đầu tiên Cố Trường Linh khiêm tốn đứng kiêu nhà gái nên có, đợi Hồ thái thái cùng quan viên lễ bộ ba lần bảy lượt cầu cưới mới chậm rãi khẽ gật đầu.

Lúc tiến hành lễ nạp thái, nhà gái một mực cẩn thận dè dặt, nếu đề nhà trai nhắc tới, nhà gái vội vàng đáp ứng, đâu còn điểm tự phụ nào để nói đến?

Chờ Cố Trường Linh cuối cùng gật đầu chấp thuận, tảng đá trong lòng Hồ thái thái cũng được gỡ bỏ. bà chỉ sợ Cố gia đột nhiên luẩn quẩn trong lòng, không chừa mặt mũi cho hoàng thất, cự tuyệt ngay trước mặt quan viên lễ bộ, vậy chuyện sẽ bị làm to ra.

“Vậy ta xin chúc ông thông gia bà thông gia đã tìm được rể hiền.” Hồ thái thái lại buông ra một loạt lời hoa mỹ, nói đủ câu cát tường chúc phúc, sau đó mới kéo quan viên lễ bộ rời đi.

Chờ bà đi khuất, Dương thị liếc nhìn danh mục tặng trong tay, để cho tỳ nữ đi gọi Cố Như Cửu từ viện sau tới đây.

Cố Như Cửu nhìn một đồng đồ to đồ nhỏ để trong phòng, bước lại hành lễ với Dương thị cùng Cố Trường Linh, ngượng ngùng nói: “Đây là nạp thái sau đó mới chính thức cầu hôn, thế mà chuyên biết bao nhiêu đồ sang đây như vậy?”

“Hoàng thất nguyện ý cho chúng ta mặt mũi, như vậy ngày sau cũng tốt cho con.” Việc đã định chắc như đinh đóng cột rồi, Dương thị cũng không tiếp tục buồn bã nữa, đưa danh mục quà tặng cho Cố Như Cửu nói: “Bắt đầu từ hôm nay, con phải xem mối quan hệ gia phổ của tất cả mọi người trong hoàng thất nhiều hơn. Máy đời gần đây của hoàng thất tuy rằng nhân khẩu ít, nhưng rất nhiều quan hệ chòng chéo phức tạp, giờ con lại tiến cung làm Hoàng hậu, mặc dù Bệ hạ có che chở cho con, nhưng những việc con gánh vác cũng không ít.”

Huông chi bây giờ Bệ hạ còn tràn đầy tình nghĩa đối với nữ nhi của mình, có ai biết sau này thế nào chứ? Cái thứ địa vị này, luôn phải ngóng trông sự sủng ái của nam nhân mới được bền chắc, còn không bằng dựa vào thủ đoạn của chính mình.

Cố Như Cửu gạt đầu, tiếp nhận danh mục quà tặng trong tay Dương thị. Một chuỗi danh sách lễ vật thật dài, nàng mới xem được phân nửa đã không còn sức xem tiếp, có điều vì trong bụng có tính toán cho nên vẫn cố kiên trì xem hết chuỗi danh sách dài ngoằng nghèo này.

“Hôm nay chúng ta đồng ý nạp thái của hoàng thất, không bao lâu nữa họ sẽ chính thức chuẩn bị lễ vấn danh, lễ nạp cát. Trong khoảng thời gian này con đừng ra khỏi cửa.” Dương thị đánh cầm về phía cửa chính nhà mình. “Hai năm trước, vì ngôi vị Hoàng hậu này mà Tư Mã gia và Lý gia đã bày ra không ít thủ đoạn. Hiện tại ngôi vị Hoàng hậu rơi xuống trên đầu con, không biết bên ngoài có bao nhiêu người đang chờ xem kịch hay, nếu lúc này con ra ngoài, chỉ sợ bọn họ làm phiền đến đầu cả đầu.”

“Con hiểu” Cố Như Cửu đã thấu hiểu mấy thủ đoạn khôn sáo của các quý phu nhân nào đó rồi, không cần mẫu thân nói, nàng cũng không có ý

định ra ngoài.

Bên ngoài quả thật náo nhiệt giống như Dương thị cùng Cố Như Cửu suy đoán. bộ tộc Lý thị còn đỡ, bọn họ đã loáng thoáng đoán được hoàng thất không có ý tứ muốn kết thân với mình, hơn nữa các cô nương đến tuổi trong hai năm qua cũng không biết chuyện gì, không phải đau đầu nhức óc cũng liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trường bối trong nhà đều cảm thấy không mấy may mắn nên cũng không thích nhắc đến chuyện này.

Dòng chính và chi thứ hai Tư Mã gia nghe được tin này khi người trong hai dòng này đang cùng ngồi dùng bữa trưa với nhau.

“Hoàng thất đưa lễ nạp thái đến Cố gia?” Tư Mã Hồng kinh ngạc nhìn gã sai vặt vừa đến báo tin, sững sốt trong phút chốc mới ra hiệu bảo gã lui ra.

“Cớ sao lại là Cố gia?” Con trai Tư Mã Chỉ của Tư Mã Hồng hết sức bất ngờ, không dám tin cất cao giọng hỏi: “Hoàng thất đã có ý tứ này, hà tất còn ba lần bảy lượt phong thưởng tước vị cho cô nương Cố gia?”

Đây không phải là ăn no rửng mỡ chẳng có chuyện gì làm hay sao? Mấy cái tước vị này chỉ dùng để đề cao thân phận ngày sau của nữ tử, hoàng thất bọn họ có ý cưới cô nương người ta làm Hoàng hậu, trở thành nữ nhân tôn quý nhất Đại Phong thì những tước vị được phong thưởng này chỉ để chơi thôi sao?

“Có lẽ là hoàng gia muốn tặng quý khí cho cô nương nhà họ?” Đại thái thái Trịnh Thị chẳng có quá nhiều ấn tượng đối với Nhị cô nương Cố gia, chỉ nhớ mang máng là một cô nương có tướng mạo rất khả ái đáng yêu và tính tình tốt, dung mạo bình thường bậc trung so với các quý nữ trong kinh thành này. Thật không ngờ hoàng thất trăm chọn ngàn lựa, cuối cùng lại chọn trúng ngay cô nương này.

“Mấy năm nay thái hậu vẫn thương yêu Cố nhị cô nương, có lẽ Thái hậu đã có ý chọn nàng ta làm Hoàng hậu.” Nhị thái thái Tôn nhị nhớ tới chuyện xảy ra mấy năm qua, thái hậu liên tiếp triệu con gái Cố thị tiến cung, nhũu nhũu mày. “Mấy năm nay Nhị cô nương Cố gia thường xuyên vào cung làm bạn cùng Thái hậu, cớ sao chẳng ai nghĩ đến chuyện nàng ta sẽ làm Hoàng hậu?”

Đúng vậy, vì sao toàn bộ người kinh thành không nghĩ đến chuyện Thái hậu đã có ý định nạp con gái Cố thị làm Hoàng hậu chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là bởi vì thái độ Cố gia. Từ phương thức nhà bọn họ giáo dục con gái, cùng phong cách hành sự thường ngày, đều không giống như muốn đem con gái đưa vào cung.

Nếu xét ở góc độ này thì cuộc hôn nhân này e rằng do hoàng thất cầu cưới.

Không lâu sau lại có hạ nhân chạy vào báo, kể tỉ mỉ chuyện Hồ phu nhân thay mặt hoàng thất nạp thái và quan viên lễ bộ đã mang rất nhiều lễ vật đến ngõ.

“Thảo nào hoàng gia cho Cố gia đầy đủ thể diện, lễ dày như vậy.” Nghĩ đến chi thứ ba hao tổn tâm cơ, cũng không thể đưa nữ nhi vào cung, mà Cố gia không có tâm tư này, hoàng thất lại cứ gõ cửa cầu cưới, Trịnh Thị đã cảm thấy, số phận đúng là thứ hư ảo không thể nói rõ được.

Nghe con dâu nhắc tới chi thứ ba, Tư Mã Hồng cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa hận rèn sắt không thành thép. Từ chuyện Tư Mã Ký bị chém đầu hồi năm ngoái, con cháu chi thứ ba một mực cho rằng hẳn không dốc toàn sức ra giúp đỡ, gần một năm nay hai nhà chưa từng qua lại với nhau, chi thứ ba còn luôn miệng oán trách hẳn với người ngoài.

Đường đường là con em thế gia, có nhà ai chẳng xảy ra chuyện như thế này? Tư Mã Hồng có ý giải thích, người chị thứ ba lại không muốn nghe, trải qua vài lần như thế, lão cũng lười quản chuyện của bọn họ, cứ mặc kệ họ trách mắng oán hận.

Còn có cô nương nhà bọn họ, bây giờ mười sáu mười bảy tuổi, vốn tài mạo song toàn, là cô nương rất tốt, thế nhưng hết lần này đến lần khác bị cha mẹ gò bó trong không gian hạn hẹp. Hiện tại, suốt ngày ở trong nhà ít khi ra ngoài, cũng không biết đang tính toán gì.

Có một họ hàng thân thích mà cả nhà đều đa tâm tính toán như vậy, tóc trên đầu Tư Mã Hồng càng ngày càng thêm bạc trắng: “Bên phía chi thứ ba... Cố gắng để ý bọn họ nhiều hơn, đừng để họ làm ra chuyện gì không hay.”

Chi thứ ba dụng tâm muốn con gái tiến cung thế nào, ông biết rất rõ. Hiện tại người hoàng gia có ý lập con gái Cố thị làm Hoàng hậu, ông không lo chuyện gì khác mà chỉ sợ người chi thứ ba nhất thời luẩn quẩn trong lòng, làm ra vài chuyện không nên làm.

Trêm thực tế chi thứ ba Tư Mã gia mặc dù không có quá quắt giống như Tư Mã Hồng tưởng tượng, nhưng chẳng khác là bao.

Kể từ khi con trai bị chém đầu, chi thứ ba Tư Mã gia cũng đem lòng thù hận với Cố gia, bây giờ nghe hoàng thất muốn cưới con gái Cố gia làm Hoàng hậu, Tam thái thái vung tay đập vỡ bộ tách trà.

“Hay cho một Cố gia, việc nào tốt đều bị bọn hắc chiếm hết!” Tam thái thái nghĩ tới chuyện con trai của mình liền khóc nức nở “Nếu không phải bọn họ, con ta làm sao lại bị xử tử? Nhà bọn họ tổn thất một con dâu, đổi lấy ngôi vị Hoàng hậu, đúng là nước cờ có lời.”

Lúc này ở trong đầu Tam thái thái, hết thấy đều là người Cố gia sai. Cố gia nãi nãi một thi hai mệnh do chính người Cố gia không cẩn thận. hi tử của mình bị chém đầu là người Cố gia ác ý trả thù. Hiện tại con gái Cố gia được hoàng thất cầu thân, đó chính là Cố gia rắp tâm hại người.

“Đứa con đáng thương của ta, đứa con đáng thương của ta.” Tam thái thái khóc đến mức nghẹn ngào không thở được, đột nhiên nhìn sang đứa con gái đang đứng ở cửa, vẻ mặt dữ tợn nói: “Nữ nhi của ta đẹp hơn nàng ta, có sao người được chọn làm Hoàng hậu cứ là nàng ta? Ông trời thật không có mắt!”

Lúc này Tam thái thái đã không còn chút lí trí nào nữa, ngoại trừ thốt ra những lời chửi bới độc ác thì toàn là những lời oán trách.

Tư Mã Hương kinh ngạc đứng ngây ra chết lặng, lắng nghe tiếng chửi rủa không ngừng của Tam thái thái, trong lòng chẳng có chút tâm tình gì. Bởi vì suốt một năm qua nàng đã sống trong những lời mắng chửi của mẫu thân, những lời này có khó nghe hơn nữa, có vô lý hơn nữa, đối với nàng mà nói, đã là chuyện quá bình thường.

Nàng biết tâm trí mẫu thân của mình đã xuất hiện vấn đề nên mới xảy ra có sự như hôm nay.

Thế nhưng biết có lợi ích gì? Chuyện nàng bị mèo mun làm cho kinh hãi lần trước, đã trở thành hành vi vô lễ trước mặt các quý nhân gia thế, giờ còn có thể làm cái gì?

“Mẹ ngươi lại đang mắng chửi cái gì?” Tư Mã Dục đứng phía sau con gái, nhìn trong phòng bừa bộn đồ vỡ, cũng chẳng có tâm tư đi vào. Suốt

một năm qua, hấn đã mất đi nhi tử, cũng không nghĩ đến chuyện nữ nhi tiến cung. Mỗi ngày lắng nghe vợ cả chửi bới, còn gánh chịu nỗi đau mất con, chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, Tư Mã Dục dường như già đi thêm mười tuổi.

“Phụ thân.” Tư Mã Hương quay đầu lại, cúi đầu hành lễ với Tư Mã Dục.

“Quay về viện của con đi, nơi này đã có ta.” Thấy vẻ mặt chết lặng mù tịt của con gái, Tư Mã Dục thở dài “Mẹ coni mỗi ngày đều như vậy, con sớm nên quen.”

“Vâng.” Tư Mã Hương theo lời bước ra khỏi chủ viện, khi bước ra tới cửa viện, nàng ngoái đầu lại liếc nhìn phía sau, phụ thân đứng ở cửa không nhúc nhích và tiếng chửi rửa của mẫu thân vẫn không ngừng vang lên.

Nếu sớm có thể dự đoán được hôm nay, hôm đó nàng cần gì phải làm ra chuyện kia. Có thể ông trời có mắt, ngày xưa nàng phạm vào điều ác, nên hôm nay mới bị báo ứng.

Quả nhiên, mấy ngày sau hoàng thất chính thức đem sính lễ đến cửa Cố gia, nhận được ngày sinh tháng đẻ của con gái Cố gia, đưa đến khâm thiên giám.

Nhị cô nương Cố gia chính miệng chân nhân Xuất Vân khen ngợi mang trên người phúc khí dày đặc, Khâm Thiên Giám đương nhiên cũng không thấy có điểm nào không tốt. Đợi đem bát tự của Bệ hạ cùng Trường Nhan huyện chủ hợp lại, người của Khâm Thiên Giám đều sợ ngây người. Chẳng phải bát tự của hai người không hợp, mà là vô cùng thích hợp.

Chỉ những người thật sự có tài năng mới được nhậm chức ở khâm thiên giám, ít nhiều đều có chút bản lĩnh thật sự, vì hoàng thất cùng với các quý tộc gia thế cũng xem qua không ít bát tự nhân duyên, nhưng chưa bao giờ trông thấy bát tự thích hợp như thế.

Bình thường bọn họ thường khen nhân duyên người khác là ông trời tác hợp cho, nhưng đó bất quá chỉ là một câu may mắn chúc phúc mà thôi. Hôm nay bát tự của Bệ hạ cùng Trường Nhan huyện chủ, mới chính thị là ông trời tác hợp cho, tương hỗ lẫn nhau.

“Tốt tốt tốt” Vị giám chính của Khâm Thiên Giám đưa tay vuốt ve chòm râu, miệng không ngừng khen tốt, học trò nghi hoặc nhìn sư phụ mình, tò

mò hỏi: “Su phụ, ngài có thể nói rõ hơn chẳng?”

“Lão phu nhậm chức ở Khâm Thiên Giám nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bát tự tốt như vậy.” Giám chính xúc động một hồi, chiếc bút lông cầm trên tay hạ xuống tám chữ “Ông trời tác hợp, hiếm thấy trên đời.”

“Bát tự của Bệ hạ cùng Trường Nhan huyện chủ có thật hợp như vậy không?” Hôm nay tiểu đồ đệ đã nghe thấy vài vị đại nhân nói mối duyên giữa Bệ hạ và Trường Nhan huyện chủ chính là ông trời tác hợp, nhưng chỉ cho rằng đó là mấy vị đại nhân cố ý khen tặng mà thôi, không nghĩ rằng tốt đến mức này. Hiện tại ngay cả su phụ cũng nói như vậy, tiểu đồ đệ không khỏi tò mò.

“Tên tiểu tử nguoi bình thường bảo chăm chỉ học thuật toán thì không nghe, giờ nhìn không ra còn tò mò hỏi?” Hiện tại, tâm trạng của giám chính đang rất tốt, lại thấy bốn bề vắng lặng, mới nhỏ giọng nói: “Những lời hôm qua nguoi nghe, tuyệt đối không được nói ra bên ngoài.”

Tiểu đồ đệ gật đầu, gã là đồ đệ được lão giám chính nuôi từ nhỏ đến lớn, thâm tình chẳng khác nào cha con, đương nhiên có vài chuyện vẫn thường thủ thi nói với nhau, nhưng lại không thể truyền ra ngoài.

“Trong mệnh của Bệ hạ mang theo quý, hơn nữa còn là tướng rồng lượn quanh người, chỉ là...” Lão giám dừng lại một chút, thanh âm ép tới mức thấp nhất có thể “Nếu như rồng lượn quanh thân mà phúc khí không đủ, đây chính là số chết yểu.”

Tiểu đồ đệ khiếp sợ mở to mắt, che miệng không giám lên tiếng.

Bệ hạ hôm nay chưa lập hậu, nếu để cho những người khác biết Bệ hạ số chết yểu, chẳng phải Đại Phong sẽ loạn lạc hay sao.

Thấy tiểu đồ đệ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, lão giám chính chỉ vào trên thiếp đồ bát tự của Trường Nhan huyện chủ: “Trường Nhan huyện chủ phúc trạch thâm hậu, mệnh cách vô cùng tốt. Chỉ là phúc khí này quá tốt, nguoi bình thường không chịu nổi phúc khí này. Nếu nguoi bình thường cưới vị huyện chủ này, trên mệnh cách sợ không đề ép được nàng.”

“Không đề ép được sẽ thế nào?” tiểu đồ đệ thận trọng hỏi.

“Trương vương có mộng, thần nữ vô tâm, cuối cùng chỉ lưu lại nỗi đau và không cam lòng mà thôi.” Lão giám chính lắc đầu “Khó lường, khó lường.”

Tiểu đồ đệ càng nghe càng hồ đồ, nhưng thấy đáng vẻ sư phụ, cũng không tiện hỏi, đành nhẫn nại chờ lão nói tiếp.

“Cho nên ta mới nói Bệ hạ cùng Trường Nhan huyện chủ là mối lương duyên trăm năm hiếm gặp, là tuyệt đôi.” Giám chính đem bát tự hai người cùng đặt thành hàng “Chân long phúc trạch, nhất định sẽ bay lên chín tầng trời phồn vinh hưng thịnh.”

“Ý ngài là...” Tiểu đồ đệ nghe hiểu những lời này, cho nên hấn mới khiếp sợ như vậy “Bệ hạ cùng Trường Nhan huyện chủ thành thân, sẽ...”

“Đúng...” Trên mặt giám chính nở nụ cười vui vẻ thỏa mãn: “Triều Đại Phong chúng ta, sắp xuất hiện một thời kỳ thịnh vượng phồn vinh ngàn năm hiếm có.”

Tiểu đồ đệ ôm trong lòng tâm tư mong mỏi và chờ mong, thịnh vượng phồn vinh ngàn năm khó gặp sẽ có đáng vẻ ra sao?

Chu Thái hậu cầm bát tự do Khâm Thiên Giám trình lên đọc phê bình chú giải trên đó, thấy bên trên viết bốn chữ “ông trời tác hợp”, liền nhin không nổi cười nói “Người của Khâm Thiên Giám luôn có thói quen dùng mấy chữ này.” Nói xong, bà đưa bát tự phê bình chú giải cho Tấn Ưởng đang ngồi ở bên cạnh.

Tấn Ưởng nhận lấy lời phê bình chú giải, lật qua lật lại nhìn tám chữ “nhân duyên thiên định, ông trời tác hợp” bên trên nhiều lần, sau đó mới thận trọng bỏ xuống, cười nói: “Nhi tử lại cảm thấy người của Khâm Thiên Giám đoán rất đúng, con và sư muội, không phải nhân duyên trời định sao?”

Chu Thái hậu nghe vậy bất đắc dĩ cười liếc hấn một cái: “Đúng, đúng... Chỉ sợ lúc này trong mắt con thì sư muội cái gì cũng tốt, ta thấy hãy để cho Khâm Thiên Giám sớm coi ngày tháng tốt đi, để con nhanh lấy được thứ mình muốn, cũng miễn ngày ngày đến đây làm phiền ta, chẳng có một giây thanh tịnh.”

Tấn Ưởng cười nói: “Không sợ mẫu thân chê cười, con còn hận không thể cưới sư muội ngay ngày mai nữa đây. Thế nhưng con lại lo lắng hôn lễ quá mức vội vã, sẽ ủy khuất sư muội.” Nói đến đây, hấn lại cầm lấy bát tự phê bình chú giải để ở trên bàn nhìn thêm chút: “Cả đời chỉ có một lần hôn lễ, con thật không muốn để cho sư muội có cái gì tiếc nuối.”

Nghe thấy Tấn Ưởng nói như vậy, Chu Thái hậu chỉ là cười, trong đáy mắt toàn bộ niềm vui.

Lời phê bình chú giải của Khâm Thiên Giám không chỉ đưa đến cho Thái hậu và Bệ hạ, còn đưa đến cho quý phủ Cố gia một bản. Dương thị nhìn bản phê bình chú giải cũng có cảm giác giống như Chu thái hậu, thâm nghĩ bốn chữ “ông trời tác hợp” này được người của Khâm Thiên Giám dùng đi dùng lại quá nhiều lần, đến mức nhàm chán lắm rồi.

Nhưng bất kể nói thế nào, bát tự của hai đứa nó tương hợp là tốt, nếu lúc này thôi một cái bát tự không hợp, đó mới là trò cười cho người đời.

Qua lễ nạp cát, chính là lễ nạp trung, ngoại trừ danh mục quà tặng dài đến mức cơ hồ không có điểm dừng kia, còn có đôi chim nhạn to khỏe đang la hét in ỏi, cũng là vật sống duy nhất trong danh sách này.

Ngày xưa khi hoàng thất thành hôn cùng thế gia, để biểu hiện tôn quý, hầu như đều tặng kim nhạn nhưng Bệ hạ lại tặng một đôi chim nhạn sống quả là có chút phong cách riêng.

Chờ lễ bộ cùng với thành viên hoàng thất rời đi hết, Cố Tồn Cảnh đưa tay chọt đôi chim nhạn đang kêu cạc cạc in ỏi kia. Một con trong đó đột nhiên quay đầu lại, xem chút nữa mỏ trúng tay của hắn.

“Ủi cha, không hổ là chim nhạn do hoàng thất đưa đến, dữ dần thấy ớn.” Cố Tồn Cảnh vội vã rút tay về, lùi về phía sau một bước.

Hồ thị bước lại kéo tay áo hắn một cái, nhỏ giọng nói “Chàng đã bao lớn rồi, còn quậy như vậy nữa.”

“Hắn bắt muội tử nhà ta đi, còn không cho ta sờ con chim nhạn này một cái sao?” Cố Tồn Cảnh tức hậm hực mắng thăm một câu, biểu thị rõ hắn rất bất mãn đối với chuyện Bệ hạ cưới muội muội nhà mình làm vợ.

“Kì thực ta cảm thấy Bệ hạ rất có thành ý.” Hồ thị cười cười, tiếp tục lên tiếng khuyên bảo phu quân nhà mình: “Kim nhạn dễ làm, nhạn sống khó tìm, điều này chứng tỏ tâm ý của Bệ hạ rồi.”

“Cũng không phải chính tay hắn bắt, cái gì mà thành ý với chẳng thành ý?” Cố Tồn Cảnh hếch mũi lên: “Năm đó khi ta cầu thân với nàng, chính tay ta đi bắt đôi chim nhạn về đây.”

“Ta biết chàng tốt với ta nhất mà.” Hồ thị lôi tay áo Cố Tồn Cảnh lắc lắc mấy cái, cuối cùng cũng đỡ dành được hấn.

Đối với màn ân ái của tiểu phu thê trong góc, những người khác làm như chẳng thấy gì. Đương sự Cố Như Cửu đang cầm danh mục quà tặng thật dài, lại nhìn đôi chim nhạn đang bị cột chặt chân, khi nhìn rõ sợi dây cột bên trên thì không nhịn được nở nụ cười.

Con trai Bình quận vương là Tấn Hưởng cũng là một trong những người trẻ tuổi của hoàng thất, mặc dù chơi bời lêu lổng nhưng cũng miễn cưỡng còn có thể tin hơn những người kia. Hơn nữa tướng mạo của hấn anh tuấn, cũng vì vậy mà lần này Chu Thái hậu mới để hấn thay mặt người hoàng thất mang sính lễ đến Cố gia.

Tấn Hưởng làm xong mọi việc, quay trở về hoàng cung bẩm báo lại cho Thái hậu cùng Hoàng đế.

“Cố gia có thích đôi chim nhạn đó không?”

Nghe Bệ hạ nói như vậy, mặc dù trong lòng Tấn Hưởng lấy làm lạ, vẫn tỏ ra ngoan ngoãn thành thật trả lời: “Theo thần thấy, Cố gia rất hài lòng với sính lễ hoàng gia chúng ta.”

Cũng không biết cỡ sao Bệ hạ lại coi trọng đôi chim nhạn đó như vậy, không chỉ sai thị vệ đem đôi chim nhạn nhốt trong lồng tre thả đi, còn để hấn tự mình bắt, hơn nữa còn chính tay hấn cột chúng. Đã đem tặng một đồng lễ vật lớn trân bảo hiếm quý như vậy sang bên đó rồi, thế nào còn luyến tiếc một đôi chim nhạn làm bằng vàng ròng mà không đem sang?

“Thích là được rồi.” Tấn Hưởng nghe vậy cười cười, lại hỏi Tấn Hưởng thêm vài chuyện nữa, hỏi đến mức Tấn Hưởng dờ dẩn cả người mới chịu thả cho hấn rời đi.

Ra khỏi cung Khang Tuyền, Tấn Hưởng cũng vô tâm nhớ đến đám bạn du côn thường ngày cùng hấn chơi đùa, thúc ngựa chạy thẳng về nhà. Nào biết nửa đường lại gặp phải công tử Ngô gia là Ngô Trùng.

Hai người đều là nhân vật đại biểu cho đám công tử quân là áo lụa thượng đẳng trong kinh thành, hễ chạm mặt nhau khó tránh khỏi việc chào hỏi vài câu.

“Thế tử đang vừa đi đâu về sao?” Ngô Trùng chấp tay với Tấn Hưởng, cười hỏi.

“Thay Bệ hạ làm chút chuyện, chuyện hôn nhân.” Tấn Hưởng vui vẻ đáp lời. “Được Thái hậu cùng Bệ hạ để mắt đến, sai ta thay Bệ hạ làm chút chuyện, mang sinh lễ đến Cố gia.” Nhắc đến sinh lễ, Tấn Hưởng nhin không được lại ngửa miệng buông thêm vài câu nữa, nói sinh lễ này nhiều cỡ nào, Thái hậu cùng Hoàng thượng coi trọng Cố gia ra sao, gia phong của người của Cố gia tốt cỡ nào... Dù sao cũng là buông một tràng lời hay ý đẹp, khen hết lời.

Ngô Trùng cũng phụ họa theo, tán thưởng vài câu, chờ Tấn Hưởng hài lòng rồi đi, Ngô Trùng mới tự lẩm bầm: “Nói nhiều lời khen ngợi như vậy, chẳng phải là để lấy lòng Bệ hạ cùng Cố gia sao?” Hai năm trước Bình quân vương giúp đỡ Tư Mã gia nói vài ba câu khen ngợi với Bệ hạ, mặc dù không có truyền ra ngoài, nhưng trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được, chưa chắc Cố gia không nghe nói đến chuyện ngày đó.

Lại nói chuyện này ngay cả hán đều biết, Cố gia chắc sớm nghe thấy rồi.

Hoàng thất lại tỏ ra rất nể mặt Cố gia, những lời đồn như vậy nhanh chóng truyền khắp kinh thành. Các nhà nghe tin, đều có những phản ứng khác nhau, có điều, hầu hết mọi người cảm thấy, đây là vị Hoàng hậu được thái hậu lựa chọn kỹ lưỡng, chứ không phải Hoàng thượng.

Có người nói trong sinh lễ đưa đến Cố gia lần này, có rất nhiều vật phẩm được Thái hậu thêm vào, Bệ hạ chỉ cần lựa chọn những thứ trong danh sách Thái hậu chuẩn bị mà thôi.

Có người nói, đây là do Chu Thái hậu có lòng muốn tìm một vị Hoàng hậu thuận ý kết đồng minh cùng mình củng cố địa vị. Có người nói, Thái hậu có điều kiêng kỵ với Bệ hạ nên mới chọn nữ nhi của người được Bệ hạ tín nhiệm như Cố Trường Linh làm Hoàng hậu, nhằm tỏ vẻ thỏa hiệp.

Mặc kệ những người này thâm suy đoán như thế nào, hầu hết bọn họ đều ước ao có vận khí tốt như Cố gia, có ai nghĩ đến chiếc ghế Hoàng hậu lại rơi xuống nhà bọn họ chứ?

Hồ Vân Kỳ xì mũi coi thường những lời đồn đãi của người ngoài, ở sâu trong nội tâm lại dấy lên cảm giác cô tịch giống như tất cả mọi người đều say, chỉ mình ta thanh tỉnh.

Ai nói Bệ hạ không cam tâm tình nguyện cưới con gái Cố thị làm vợ chứ?

Rõ ràng là mừng như điên, những người này có mắt hay không vậy?

Cố Như Cửu được vô số người hâm mộ hiện giờ đang còng lưng ngồi đọc gia phả của hoàng thất, hoàn toàn chẳng có thời gian quan tâm đến mấy lời đồn đãi ở bên ngoài, tận đến khi Khâm Thiên Giám định ngày thành hôn, nàng mới thực sự có cảm giác bản thân xuất giá.

Đại điển đón Hoàng hậu được định vào ngày mười tám tháng hai năm sau, hiện tại đã tháng mười, chỉ còn bốn tháng nữa là tới.

”Ngày đại điển đón Hoàng hậu đã được định rồi, trong mấy tháng tới, ngoại trừ mấy tụ hội vô cùng quan trọng ra, những cái khác con không cần để ý tới.” Dương thị hiểu rõ, hầu như mấy tụ hội không quan trọng thì họ cũng chẳng dám đưa thiệp mời sang.

Cố Như Cửu do dự một chút: “Ý của nương là trong mấy tháng này con không cần ra ngoài tham dự hội tụ gì sao?”

“Hiện giờ con đã là Hoàng hậu tương lai, cũng không phải tội nhân, nếu suốt ngày chờ ở trong phòng, không tránh khỏi sẽ thấy buồn chán gò bó.” Dương thị cười cười với con gái: “Yên tâm ta sẽ sắp xếp thật tốt.”

Cố Như Cửu được mẫu thân thương yêu và tin tưởng vô hạn ôm vào trong lòng, nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Chương 45

Làm thái thái dòng chính Tư Mã gia, Trịnh thị đương nhiên thường xuyên có mặt trong các buổi tụ hội trong kinh thành, nhưng nếu bà bước chân ra khỏi cửa thì từ đầu đến gót chân phải thật hoàn mỹ không tìm ra một chút sơ xuất, cho dù là người xoi mói nhất cũng không tìm ra bất cứ lời chê bai hay khuyết điểm nào.

Tỳ nữ ngồi chồm hóm dưới đất, giúp bà ép lại biên cạp váy, những đóa hoa ẩn hiện lưu chuyển như nước như mây, khiêm tốn lại xa hoa.

Tư Mã Linh ngồi bên cạnh, nhìn mấy tỳ nữ vây quanh mẫu thân, nhỏ giọng nói “Mẫu thân, hôm nay Tam muội tới tìm con “

“Nhà bọn họ lại muốn làm gì?” Trịnh thị vươn tay, để tỳ nữ đeo vòng tay xâu trân châu lên cổ tay của bà.

“Tam muội muốn nhờ nương dẫn nàng tham gia yến hội hôm nay.” Tư Mã Linh nhú nhú mày, trong lòng cũng thấy khó xử đối với lời yêu cầu của đường muội.

“Hôm nay đã là lúc nào rồi, người của chi thứ ba còn chưa nhận ra được hay sao?” Đối với những người bà con luôn gây phiền hà như chi thứ ba này, mặc dù Trịnh thị được dạy dỗ tốt cũng không kìm được lòng bất mãn “Tiệc trà xã giao hôm nay cũng có mặt Nhị cô nương Cố gia, người của tam phòng đến đó làm gì?”

Tư Mã Linh trầm mặc không nói gì.

“Mấy chuyện hoang đường do họ gây ra, đã hại Tư Mã gia chúng ta mất mặt chẳng một lần hai lần. Bây giờ còn muốn tham gia tiệc trà xã giao, trong đầu bọn họ đang suy nghĩ cái gì?” Trịnh thị lạnh lùng nói “Ngày sau hễ gặp nói có Nhị cô nương của Cố gia để người chi thứ ba cần tránh đến đó. Cho dù ta không để ý, người nhà người ta cũng không mấy hoan nghênh bọn họ.”

“Tam thẩm bên đó...” Tư Mã Linh nhăn mày nhăn mặt khi nhớ tới vị Tam tẩu chua ngoa khó dây dưa ấy, hành vi hiện tại của chi thứ ba ngày càng không có quy tắc, rất nhiều lần nàng không muốn để ý tới họ.

“Con không cần phải xen vào chuyện của bên phía chi thứ ba.” Trịnh thị đi tới trước mặt Tư Mã Linh, bình thản nói, “Những việc do bên chi thứ ba làm ra càng lúc càng khó coi, tháng giêng con sẽ xuất giá, tốt nhất con nên cách bọn họ càng xa càng tốt.”

“Nữ nhi hiểu.” Tư Mã Linh biết, sau này mẫu thân chắc chắn sẽ không tiếp tục dẫn Tư Mã Hương cùng đến các buổi tụ họp tương đối trọng yếu trong kinh.

Mà nàng cũng không thể ngờ rằng, ngôi vị Hoàng hậu vậy mà rơi xuống trên người của Cố Như Cửu. Cho nên bây giờ nghĩ đến những chuyện bên phía chi thứ ba gây ra cho Cố gia, lại có chút mâu thuẫn. Nghe mẫu thân nhắc tới hôn sự sẽ diễn ra vào tháng giêng sẽ là của mình, trên mặt của nàng thoáng chút xấu hổ.

Vốn dĩ hôn sự của nàng cùng Trầm gia công tử đã được đính ước từ hai năm trước, chỉ là các trưởng bối Trầm gia còn chưa dọn đến kinh thành, mà Trầm công tử có ý định định cư ở kinh thành, cho nên ngày cưới cũng được dời sang tháng giêng năm sau.

“Tánh khí của người nhà họ Cố...” Trịnh thị tán thưởng có chút bất đắc dĩ “Con nhớ chuyện xảy ra ở biệt cung Thái Hòa vào ngày sinh nhật của Thái hậu năm ngoái không?”

“Chuyện Tam đường muội bị mèo hoang làm hoảng sợ sao?” Tư Mã Linh hỏi.

“Không” Trịnh thị lắc đầu: “Chuyện mèo hoang chui vào mã xa của Hương nha đầu có lẽ là trùng hợp, có lẽ do người làm, nhưng chắc chắn không phải do Cố gia hạ thủ, người Cố gia kiêu ngạo từ trong xương tủy, sao có thể dùng mấy thủ đoạn này.”

“Ta muốn nói chuyện Hương nha đầu bại dưới tay Nhị cô nương Cố gia trong trận đua ngựa.” Trịnh thị chìa ngón tay trắng nõn ra, để cho tỳ nữ sơn màu đỏ lên từng ngón tay: “Lòng kiêu ngạo của người Cố gia chính là ở chỗ này, hấn tuyệt đối không để cho con ngóc đầu lên, tất nhiên cũng ép con xuống đến mức không lời phản kháng. Loại gia tộc này thường ngày làm việc nhân hậu tùy tiện, nhưng nếu một khi đắc tội đến bọn họ, bọn họ sẽ đẩy con vào trong bùn để giẫm đạp lên, tuyệt không chừa đường cho con trở mình.”

Người chi thứ ba hiện tại chỉ là một kẻ vô tri sống trong kinh thành, một khi lão vô tích sự Tư Mã Dược rớt xuống, ngay cả thanh danh nửa đời người của lão gia tử chi thứ ba cũng mất sạch sẽ, chi thứ ba ở kinh thành đang dần hóa thành nhân vật bên lề rồi.

Cố gia gần như khẳng định với tất cả mọi người trong kinh thành rằng: Cố gia không muốn gặp người chi thứ ba Tư Mã gia. Vốn mọi người còn bận tâm tới thể diện của dòng chính bọn họ, vẫn tỏ ra khách khí với chi thứ ba. Bất quá phần khách khí này đã dần tiêu tan không còn sót chút gì kể từ sau chuyện Tư Mã Dược trong lúc say rượu luôn miệng chửi bới oán trách người dòng chính.

Hiện tại hầu như toàn bộ kinh thành biết, chi thứ ba là những kẻ lòng lang dạ sói không biết ơn biết phải lại còn mang thù hận, dòng chính bị chi thứ ba hãm hại quá khổ sở.

Chi thứ ba bị người khác nói xấu ở sau lưng thì người dòng chính cũng thấy xấu hổ khó chịu, thế nhưng hành vi của chi thứ ba thực sự quá khó coi, cho nên dòng chính bọn họ chỉ có thể khư khư giữ gìn thể diện của mình.

“Con lại cảm thấy Nhị cô nương Cố gia là người tốt vô cùng.” Tư Mã Linh trầm mặc một chút “Tam thẩm suốt ngày chửi bới Cố gia không dứt miệng, thực sự hơi quá đáng.”

Trịnh thị nghe xong không nói gì, đưa tay sửa lại trâm hoa bên mép tóc cho con gái “Được rồi, cũng sắp đến giờ rồi, nên đi thôi.”

Lần hội tụ này do Thế tử phi Bình quận vương tổ chức, bởi vì Thế tử phi Bình quận vương gia là tiểu cô của bà, lần này bà còn cố ý dẫn theo con gái Tư Mã Linh cùng đến.

Ngày sau con gái gả cho cháu trai Đức Nghi Đại trưởng công chúa, cũng phải thường xuyên giao thiệp với những người trong hoàng thất.

Buổi hội tụ hôm nay được tổ chức trong vườn hoa Bình quận vương phủ. Lão Bình quân vương này tuy rằng không có thực quyền gì, thế nhưng cuộc sống mỗi ngày đều rất thư thái thoải mái, hoa viên trong quận vương phủ cũng được tía tốt rất kỳ công, Thế tử phi Tư Mã thị tổ chức yến hội trong vườn cũng coi như có vài phần nhã hứng.

Là người nhà mẹ đẻ của Thế tử phi, Trịnh thị cố ý đến Bình quận vương phủ thật sớm, thuận tiện giúp Thế tử phi chiêu đãi hạ nhân.

Có Trịnh thị hỗ trợ, Thế tử phi cũng thanh thoi không ít, hơn nữa còn dư chút thời gian rảnh nói vài ba câu chuyện phiếm với Trịnh thị.

“May hôm nay chị dâu không có dẫn theo cô nương chi thứ ba đến, nếu không ta sẽ khó xử.” Nhắc tới người của chi thứ ba phía nhà mẹ đẻ, Thế tử phi không nhịn được nhăn mày lại.

“Biết người tổ chức yến hội, sao ta lại làm cho người khó xử được?” Trịnh thị cười cười, tiếp nhân tách trà do con gái đưa tới uống một ngụm trà, tầm mắt đảo qua mấy dãy bàn ghế đã được sắp xếp ngay ngắn trong vườn. “Xem ra tân khách hôm nay cũng không nhiều.”

“Chỉ là người trong nhà gặp nhau nói chuyện chơi đùa, cũng không gọi nhiều người đến làm gì!” Thế tử phi cười cười, không nói rõ mọi chuyện ra.

Nhưng Trịnh thị vẫn hiểu được, chỉ sợ buổi yến hội ngày hôm nay, tụ hội là giả, mà muốn để con gái Cố thị nhìn rõ lập trường giai cấp mới là thật. Trước Bình quận vương cũng vì chuyện của Tư Mã gia, đã tiến cung đề cử cô nương chi thứ ba với Bệ hạ. Chuyện này cũng chẳng có gì to tát, nhưng bây giờ xấu ời là xấu ở chỗ chi thứ ba lại kết thù oán với Cố gia, nếu chuyện làm này truyền đến tai con gái Cố thị, ai biết Cố gia sẽ như thế nào?

Bình quận vương phủ trọng thì tôn quý, nhưng trên thực tế chỉ là một quận vương nhân tản không có đất phong, nào dám thực sự gây ra chuyện đi đắc tội Hoàng hậu tương lai. Mặc dù luận về bối cảnh, thì lão quận vương cũng không lo lắng Bệ hạ sẽ làm gì ông. Thế nhưng lão quận vương cũng đã già rồi, làm sao che chở cho người nhà mình cả đời được.

Đợi lão quận vương ra đi, hậu nhân của lão còn có chỗ đặt chân trong triều này không?

Ba cái ẩn tình cong cong queo queo trong đó, Trịnh thị thâm hiểu rõ trong bụng nhưng tuyệt đối sẽ không nói thẳng ra, tránh rước lấy ánh mắt không vui của em chồng. Huống chi, nếu không phải là do người chi thứ ba Tư Mã gia thì cô em chồng cũng không rơi vào hoàn cảnh khó xử như hiện nay.

Biết đề tài này không thể tiếp tục nữa, Trịnh thị lại đổi đề tài, lời chuyện con cái ra nói, thuận thế còn khen Tấn Hưởng vài câu, nói hiện tại hần càng ngày càng tiến bộ, đã có thể giúp đỡ Bệ hạ làm việc...

“Là Bệ hạ rộng lượng, nguyện ý để cho hần có được một chân chạy việc vật.” Nghe thấy tâu tở khen con trai của mình, khuôn mặt của Thế tử phi càng thêm rạng rỡ, nỗi lo lắng trong bụng cũng tiêu tán đi nhiều.

Trên thực tế, khi Bệ hạ lên tiếng muốn Tân Hưởng thay mặt hoàng thất đi đặt sính lễ với Cô gia thì Thế tử phi thâm mớ hồ cảm thấy, Bệ hạ đang đánh đòn cảnh cáo với quận vương phủ bọn họ.

Hai chị em chồng hàn huyên một hồi, thì khách mời cũng lục đục kéo đến, sau đó Trịnh thị phát hiện, những vị khách được mời tới hôm nay ngoại trừ là người hoàng thất ra thì chỉ có người đã kết thông gia với hoàng thất, về phần khác, hoàn toàn không thấy một ai. Xem ra tiêu cô của bà quả thật không có ý định mời người đến xem màn náo nhiệt này.

Số tân khách đến được hơn phân nửa, mọi người đang tụ lại ngồi nói chuyện phiếm, tán gẫu vài câu, cho đến khi hạ nhân báo, phu nhân Ninh Bình Hầu cùng Trường Nhan huyện chủ đến, thì tất cả nữ quyến có đang mặt, bất luận đang làm gì cũng quay sang nở nụ cười âm áp.

Thế tử phi tự mình đi tới công hoan nghênh tiếp hai mẹ con Cố Như Cửu, bày ra thái độ thân thiết gần gũi. Nhìn thấy Dương thị dẫn Cố Như Cửu qua đây, Thế tử phi cũng âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cố thị nguyện ý dẫn Trường Nhan huyện chủ đến, chí ít thấy bà ta vẫn còn có ý thân cận với người Bình quận vương phủ.

“Gặp qua thế tử phi.” Cố Như Cửu nhìn thấy Thế tử phi đi ra, cười quỳ gối hành lễ với thế tử phi.

“Cô nương tốt, không cần nhiều lễ nghi như vậy đâu.” Thế tử phi rất xảo diệu hơi nghiêng mình, giống như vô ý tránh lễ của nàng. Sau đó tiến lên cầm tay của Cố Như Cửu, mỉm cười nhìn nàng, sau đó nói với Dương thị: “Mới mấy ngày không gặp, nàng trở nên chững chạc rồi.” Hiện tại Cố Như Cửu chỉ là một huyện chủ nho nhỏ, nếu nàng đáp lễ thì trong ninh nọt quá lộ liễu. Nhưng nếu thẳng thừng từ chối lễ của đối phương, cũng không tiện, dù sao nàng ta cũng là Hoàng hậu tương lai, cho nên làm bộ trùng hợp tránh đi lễ của nàng là thích hợp nhất, cũng không để người ta cảm thấy Bình quận vương phủ bọn họ vội vã lấy lòng Hoàng hậu tương lai.

Dương thị khiêm tốn vài câu, lại quay sang khen con cái của Thế tử phi, làm đủ phong thái của một bằng hữu, sau đó Thế tử phi mới lôi kéo Cố Như Cửu vào vườn.

Cố Như Cửu mới bước chân vào vườn, những lời chào, tuy rằng trong miệng đều là những lời chào hỏi Quận quốc phu nhân Dương thị, nhưng ai cũng biết, người tôn quý chân chính chính là thiếu nữ đang bị Thế tử phi nắm chặt.

Việc làm của quý tộc từ trước đến nay đều chú trọng thể diện, mặc dù bọn họ có ý muốn lấy lòng người khác, cũng không muốn để mình thể hiện quá rõ bộ dáng nịnh nọt.

Bất quá như vậy cũng tốt, chí ít đôi bên cũng không cảm thấy xấu hổ. Chỉ cần một ngày Cố Như Cửu chưa tiến cung, thì nàng vẫn chỉ là một Trường Nhan huyện chủ. Cho nên mấy buổi tụ hội này, nàng chỉ trong vai vế con cháu, đáng vẻ lời nói và việc làm tuyệt đối không có nửa phần sai sót, mặc dù Trịnh thị là người chuyên soi mói, cũng thán tán dương trong bụng.

Đợi đến lúc khai tịch buổi trưa, mọi người ngồi xung quanh đều âm thầm quan sát dáng dấp Cố Như Cửu dùng cơm, tất cả đều âm thầm gật đầu, phong độ tư thái người Cố gia quả thật không tầm thường.

Dùng cơm xong, lại đến những việc vụn vặt nhỏ như súc miệng, rửa tay, lau tay... Mặc dù chỉ những việc con con như vậy cũng được mọi người chăm chú nhìn.

Lúc súc miệng, lấy khăn cạnh nào đó để khéo che miệng mà được đẹp mắt; khi rửa tay, tay nhìn có đẹp hay không, có thể tăng bột nước lên không; đến khi lau tay, tư thái cầm khăn tay có ưu nhã hay không, những điểm này đều được các thế gia đặc biệt để ý đến, cũng là điểm để mọi người phán đoán dáng vẻ quý nữ thế gia có được hay không.

Cố Như Cửu biết, mỗi tiếng nói cử động hôm nay của mình đều bị những nữ quyền có mặt ở đây khuếch trương vô hạn, nhưng cho dù như thế nàng càng tỏ ra thật tự nhiên, dường như không biết hôm nay mình đến đây tham dự tụ hội đã thu hút được sự chú ý của mọi người.

Lau khô tay, thả khăn tay xuống, Cố Như Cửu mỉm cười với tỳ nữ cầm lấy khăn tay, tỳ nữ phía sau khi cúi người hành lễ với nàng, cúi đầu lui ra.

Ngoại trừ Đức Nghi đại trưởng công chúa ra thì Khang quận vương phi là nữ quyền có bối phận cao nhất trong hoàng thất, bà có xuất thân thế gia,

hiện đang trầm mặc nhìn động tác như nước chảy mây trôi vừa rồi của Cố Như Cửu, âm thầm gặt đầu trong bụng.

Cử chỉ ưu nhã, không nhanh không chậm, không kiêu không nóng nảy, quả nhiên là cô nương được giáo dưỡng tốt.

Sau khi yến hội kết thúc Cố Như Cửu đi theo phía sau Dương thị, nói lời cáo từ với chủ sự, Thế tử phi lại lần nữa tươi cười tiễn hai mẹ con nàng ra tận ngoài cổng, sau đó để cho tỳ nữ thiếp thân của mình đỡ hai mẹ con Cố Như Cửu lên kiệu, chờ cỗ kiệu biến mất ở khúc quanh, bà mới xoay người trở về.

Bà thấy mình thật may mắn vì đã đưa ra quyết định hôm nay, bởi vì Hoàng hậu tương lai này tuy rằng từ đầu tới đuôi không nói nhiều lời, bước đi cũng chẳng được mấy bước, nhưng theo trực giác của bà thì vị tiểu cô nương này e rằng ngày sau rất khó lường

Nghĩ đến chi thứ ba nhà mẹ đẻ luôn gây họa khiến người khác không bớt lo, sắc mặt bà hơi tối sầm lại, tìm Trịnh thị vẫn chưa kịp đi về: “Tâu, ngày sau để cho người của chi thứ ba cách xa Cố gia một chút, tuyệt đối chớ gây chuyện đắc tội với người nhà họ.”

Trịnh thị thấy vẻ mặt cô em chồng đăm chiêu, đặt chén trà xuống nói “Cớ sao tiểu cô lại nói như vậy?”

Thế tử phi cười cười “Nói ra không sợ người ta chê cười, ta cảm thấy vị con gái Cố thị này rất tài giỏi.”

Trịnh thị nghe vậy, cười đồng ý. Mặc dù trong lòng bà luôn thấy con gái Cố thị rất tốt nhưng không tới mức lợi hại giống như lời cô em chồng. Tiểu cô gả đến quận vương phủ này vài chục năm, tựa hồ có chút trong gà hóa cuốc rồi.

Cố Như Cửu ngồi kiệu xuất hiện ở sau môn quận vương phủ liền ngừng lại, nàng đỡ tay của Thu La bước xuống kiệu, sau đó lại bước vào trong mã xa.

Mã xa đi thẳng một mạch về đến Cố gia. Hai mẹ con quay về hậu viện, Dương thị cho nha hoàn bên cạnh lui xuống, quay lại nói với con gái phía sau lưng: “Cửu Cửu, con thấy buổi yến hội hôm nay có gì khác so với ngày xưa không?”

Cố Như Cửu suy nghĩ một chút “Ánh mắt của mấy vị phu nhân này nhìn con khó hiểu hơn xưa, nhưng lại quan tâm đến con nhiều hơn trước.”

“Đợi con trở thành Hoàng hậu rồi, những người quan tâm con như vậy sẽ càng nhiều, ánh mắt cũng càng thêm khó hiểu.” Dương thị đưa tay gỡ bỏ chiếc vòng tay xuống, bỏ vào trong hộp “Hơn nữa sẽ có càng ngày càng nhiều người kính cẩn con hơn, bưng bìn con hơn, thậm chí còn nói những lời nịnh hót ngay trước mặt con. Họ sẽ nói những lời mà con muốn nghe nhất, giúp con làm chuyện con muốn làm, dốc hết sức lấy lòng con, nịnh bợ con. Dáng dấp của họ cũng sẽ không kém sắc ưu nhã giống như những phu nhân hôm nay, bởi vì có vài người không đếm xỉa gì đến khí cốt, thậm chí đánh mất cả thể diện ở trước mặt quyền thế, chỉ cần con cho họ thứ họ muốn, thậm chí bọn họ nguyện ý làm một con chó của con.”

Bọn họ đã che chở con gái quá tốt, tốt đến mức chẳng có cơ hội tiếp xúc với những kẻ tiểu nhân ti tiện bậc này. Bà lo lắng con gái đã quen với diễn xuất của lớp thế gia, sau này tiến cung sẽ bị đám người tiểu nhân nịnh nọt này dẫn dắt làm những chuyện không nên làm.

Cố Như Cửu im lặng lắng nghe lời chỉ dạy của Dương thị.

“Trước tính mệnh và lợi ích, lễ giáo chính là thứ vô dụng nhất.” Dương thị đi tới trước mặt con gái, nói rành rọt từng chữ với nàng “Con gái, sau này vào cung, phải nhớ kỹ lời ta, lời này ta chỉ nói một lần thôi.”

Cố Như Cửu ngẩng đầu, nhìn thấy trong ánh mắt Dương thị vô cùng phức tạp.

“Đừng tùy tiện tin tưởng vào bất luận kẻ nào, nhớ kỹ, là bất luận kẻ nào.”

Lòng Cố Như Cửu khẽ run, nắm tay của Dương thị “Kể cả người nhà... cũng giống vậy sao?”

“Không có ai là mãi mãi không thay đổi, đứng trước mê hoặc của quyền thế, không ai dám cam đoan bản thân sẽ không quên tấm lòng ban đầu của mình.” Dương thị đưa ngón trỏ ra dấp vào trán Cố Như Cửu một cái “Mọi việc cần nhìn nhận bằng trái tim của mình, không nên tùy tiện nổi giận, tức giận dễ làm bản thân mất đi lí trí. Phải biết rằng những kẻ tiểu nhân thích nhất là khơi mào cơn tức của con, sau đó đợi con làm ra việc không đúng chừng mực.”

Nói xong những lời này, Dương thị cười đưa tay sờ sờ đỉnh đầu của nàng: “Vì nương biết con là một đứa bé thông minh.”

Cảm nhận được luồng hơi ấm từ trên tóc, Cố Như Cửu mím môi không nói gì.

Trời dần sang đông, kinh thành ngày một lạnh hơn, Cố Như Cửu lại vì thân phận đặc thù nên những nơi thông thường sẽ không tùy tiện tham gia. Nhưng mặc dù là như vậy, những người bên ngoài lại luôn miệng khen ngợi hành vi và lời nói của nàng có lễ độ, tài mạo song toàn càng lúc càng nhiều. Ngay cả khi thuật cưỡi ngựa của nàng, từ trong miệng của họ cũng trở thành xuất sắc bất phàm, lý do chính là nàng đã từng thắng trong cuộc thi cưỡi ngựa ở biệt cung Thái Hòa.

Dưới những lời khen ngợi của các phu nhân thế gia thì vị Hoàng hậu tương lai Cố Như Cửu chính là số trời đã định, cùng Hoàng đế kết nghĩa vợ chồng là long phượng trình tường, chỉ cần bọn họ thành thân, toàn bộ Đại Phong đều được phồn vinh phú cường hơn hẳn.

Trong khi Cố Như Cửu đang phải ở nhà học tất cả nghi thức trong cung thì Thành vương phi lại tiếp tục đưa thiệp mời đến Cố gia, thế nhưng bị Dương thị tìm lý do từ chối. Bất quá Dương thị lên tiếng cự tuyệt cũng không làm ảnh hưởng gì đến lòng nhiệt tình của Thành vương phi. Nửa tháng sau, nàng lại lấy lý do thưởng mai mời nữ quyến Cố gia.

Liếc nhìn thiệp mời trong tay, Dương thị nhìn sang con dâu Hồ thị “tâm tư của thành vương phi này trông rất khéo léo, chỉ tiếc không dùng vào đúng chỗ.” Lúc này mới biết sốt ruột, vậy lúc đầu còn làm thế làm chi?

Đường đường là kẻ Vương phi, không chịu đối xử với con vợ đầu lưu lại cũng không sao, cho dù đối xử lạnh nhạt với nó một chút cũng được, người khác cũng sẽ thấy đây là chuyện thường tình, chẳng nói vào điều chi. Nhưng bà ta lại thích ngang ngược, chẳng những không chăm sóc người ta, dù sao cũng là trưởng tử dòng chính của vương phủ, chứ không phải chó mèo gì.

Hiện tại thì hay rồi, đứa bé bị bọn họ chì chiết lại có vận khí tốt, trở thành hoàng đế. Lúc này sợ có lợi ích gì, tìm Cố gia bọn họ thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ bà còn tưởng rằng, Cố gia sẽ nói tốt giúp bà ta sao?

Nếu nói lời khó nghe thì có bậc cha mẹ vợ nào chịu đứng yên nhìn người ngoài uy hiếp con rể mình không?

“Bà ta chẳng qua chỉ kiếm muốn một cái phao bầu vịu khi tuyệt vọng.” Hồ thị nhấp một ngụm trà “Đáng tiếc mặc dù bà ta có vài phen cảnh giác, nhưng việc làm của con cái bà ta lại không mấy để ý, đáng tiếc bà ta cúi mặt xuống nhìn xung quanh tìm đủ mọi cách, cuối cùng chỉ là uống công vô ích.”

“Bà ta mời thì chúng ta phải đi sao?” Cố Như Cửu ngồi bên cạnh lên tiếng, trong giọng nói đầy khó chịu “Nếu con giống như họ thì nên ngoan ngoãn ngồi nhà đợi, chạy tới làm cái gì, không ngại làm chướng mắt Bệ hạ sao?”

Nghĩ đến Tấn Ưởng đường đường là trưởng tử dòng chính vương phủ, thế nhưng khi còn nhỏ đã phải nhận đủ mọi ức hiếp từ kẻ mẫu cùng với đệ muội, Cố Như Cửu cũng thấy khó chịu trong bụng.

Người muốn ức hiếp người ta thì người cứ việc ức hiếp, bây giờ người ta thành hoàng đế, người thấy rằng mình hối hận, lại muốn bảo người ta tha thứ cho người? Da mặt dày như vậy à? Dày thế không sợ nặng quá rách xuống đất luôn sao?

Hồ thị thấy sắc mặt tiêu cô không tốt, biết nàng không thích Thành vương phi cùng với người nhà bà ta, tiện thể nói “Mẹ con mấy người Thành vương phi, nắm quyền hành ở Cẩm Châu thành thói quen rồi, còn tưởng rằng kinh thành giống như cái chỗ Cẩm Châu, khoa tay múa chân như vậy chỉ làm người khác chế giễu thêm mà thôi.”

Mặc dù Nhị tẩu nói như vậy, Cố Như Cửu vẫn cảm thấy bản thân mình chẳng thể nào ưa nổi mấy người nhà Thành vương phi này.

Thành vương phi nhận được thiệp hồi báo từ phía Cố gia thì trong lòng còn ôm chút hy vọng, thế nhưng khi mở ra xem, khuôn mặt lập tức trầm xuống. Trong vòng nửa tháng, bà đã bị Cố gia cự tuyệt hai lần, cho dù Thành vương phi có lòng muốn cầu cận Cố gia, thế nhưng trong lòng cũng thoáng chút tức giận.

Ba đứa con nhìn vẻ mặt của bà không tốt, cũng bắt đầu lên tiếng mắng Cố gia thay cho Thành vương phi.

“Được rồi.” Thành vương phi vỗ mạnh thiếp báo của Cố gia lên bàn, hít sâu mấy hơi nói: “Nếu Cố gia không có thời gian, vậy cũng dễ tính thôi, ngày sau có cơ hội mời lại bọn họ.”

“Không phải chỉ sinh ra một Hoàng hậu thôi sao, cuồng vọng như vậy làm cái gì?” Tấn Thư Nghi bất mãn nói “Hoàng hậu thì có gì tài giỏi, ai biết Bệ hạ tự nguyện cưới nàng, hay bởi vì Thái hậu.”

“Bất kể là nguyên nhân gì, nàng ta cũng là Hoàng hậu tương lai.” Thành vương phi mệt mỏi rồi nói. “Sắp đến tết rồi, ba đứa cũng đừng bước chân ra khỏi cửa, ngoan ngoãn ở nhà học quy củ.”

Tấn Thư Nghi hừ một tiếng không nói gì. Khi còn ở Cẩm Châu, nào có ai dám bảo đường đường một quận chúa như nàng đi học quy củ? Vậy mà sau khi đến kinh thành, cái này không thể làm, chỗ kia không thể đi, vậy còn gọi gì là thú vị?

“Nếu trước đây các ngươi không đi bắt nạt Bệ hạ, hiện nay đương nhiên cũng không cần học những thứ quy củ vô dụng này.” Thành vương phi giận tái mặt nói “Đã đắc tội với người ta, nên ngoan ngoãn đường hoàng học quy củ đi.”

“Nếu như trước đây nương cũng lên tiếng ngăn cản chúng con, thì chúng con cũng đâu bắt nạt hấn như vậy.” Thư Nghi nhỏ giọng tranh luận “Chuyện này cũng không để trách hết lên đầu chúng con được”

Thành vương phi tức giận đến trắng mặt, trầm giọng nói “Lại cãi, vậy sau này đừng đi ra ngoài.” Nói xong, cũng không quan tâm sắc mặt của con gái, đứng dậy bước ra khỏi gian phòng.

Trong lòng người nhà Thành vương phi có lo lắng sợ hãi bao nhiêu đối với một Tấn Uông đã trở thành đế vương mà nói, căn bản chẳng có gì quan trọng. Hiện tại hấn đang cùng người của Lễ bộ thương lượng lưu trình và quy cách cụ thể cho đại điển đón Hoàng hậu.

Ý tứ của Lễ bộ là dựa theo những đại điển đón Hoàng hậu trước đó là được, thế nhưng sau khi Tấn Uông xem qua bản hoạch định cho việc đón Hoàng hậu được Lễ bộ trình lên thì lộ rõ ý không vui và bất mãn.

“Nếu là Hoàng hậu của trăm, nên do trăm đích thân đi đón, để cho người khác trong hoàng thất đi nghênh đón còn có ý nghĩa gì?”

“Bệ hạ, ngài là con của trời, thân phận tôn quý, há có thể làm việc giống như nam tử bình thường được? Việc này tuyệt đối không thể.”

“Chiếu theo ý kiến của chư khanh, thì trẫm là con của trời, quý không thể nói bằng lời, vậy Hoàng hậu cũng mang mệnh phượng trong người, nếu để những người khác đi đón, như vậy phải chẳng thiếu tôn trọng đối với Hoàng hậu?”

Quan viên Lễ bộ nghe nói như thế bỗng im bật, Hoàng hậu cho dù có tôn quý, đó cũng là nhờ có vua mới có hoàng hậu, hai người làm sao có thể đánh đồng?

“Trẫm cho rằng, Hoàng hậu chính là thê tử kết tóc với đế vương, là nữ nhân tôn quý nhất trên đời này, ngoại trừ trẫm ra, có ai xứng đôi với sự tôn quý của Hoàng hậu?” Tấn Uông khép lại bản kế hoạch lưu trình trong tay, bước lên phía trước: “Chư vị đại nhân trở về nữa suy nghĩ một chút, nếu trẫm tự mình đón dâu, chiếu theo lễ tiết nên an bài thế nào.”

Thấy Bệ hạ cố ý muốn đón dâu theo đúng phong tục dân gian, đích thân đi đến đón vợ, viên quan Lễ bộ buộc lòng phải thỏa hiệp, dù sao trong lịch sử chuyện Đế vương đích thân đi đón Hoàng hậu cũng chẳng phải chưa từng xảy ra. Lúc trước còn có vị Hoàng đế, không chỉ ghi trên chiếu thư lập hậu rằng tuyệt đối không nạp phi, đồng thời chỉ cần có Hoàng hậu đồng hành, hẳn sẽ cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa với Hoàng hậu.

Cho nên vẫn thường thấy những hành vi tuyệt sắc của các bậc đế vương trong lịch sử, năng lực tiếp nhận của quan viên lễ bộ đều rất nhanh. Dù sao chỉ cần chính Hoàng đế cam tâm tình nguyện, thì chẳng tính đến chuyện lệch lạc nguyên tắc gì cả. Người của Lễ bộ bọn họ cũng sẽ không cố ý gây khó khăn cùng Bệ hạ.

Chuyện đế hậu hòa thuận đối với triều đình mà nói là chuyện tốt, có sao bọn họ không làm?

Chương 46

“Cố đại nhân, xin ngài chờ một chút.” Hà Minh lật đặt bước nhanh lại, cúi người hành lễ với Cố Tồn Cảnh.

“Hà công công.” Cố Tồn Cảnh cũng dừng bước quay lại kính cẩn chấp tay với hắn: “Ngài có chuyện gì cần dặn?” Hắn vừa xong ca trực, đang định lên ngựa quay về nhà, giữa đường nghe tiếng Hà Minh gọi ngược lại, chẳng biết có chuyện gì.

“Làm phiền ngài một chút.” Hà Minh nở nụ cười lấy lòng: “Bệ hạ mời ngài đến Tử Thần điện dùng trà, xin đại nhân không nên chối từ.” Nếu là những người khác, Hà Minh chỉ cần nói một câu Bệ hạ triệu kiến là được, nhưng vị này là ca ca ruột của Hoàng hậu tương lai, lại rất được Bệ hạ tôn trọng, chút chừng mực này cần phải chú ý cẩn thận làm cho thật tốt.

“Thì ra là thế, làm phiền công công dẫn đường giúp.” Cố Tồn Cảnh quay sang cười nói vài câu khách khí với Hà Minh, bước đi về phía Tử Thần điện.

Tuy Cố Tồn Cảnh có tính cách cởi mở thẳng thắn, mặc dù từ trước đến nay trông thô tục thế nhưng lại là người cẩn thận tỉ mỉ, lễ nghi chu toàn. Hơn nữa khi nói chuyện với một hoạn quan như Hà Minh, cũng không bày ra dáng vẻ của quý công tử thế gia, khiến cho người khác phải khó chịu trong lòng.

Làm thái giám phục vụ ngự tiền, Hà Minh đã quen nhìn thấy đủ mọi sắc mặt, có người ngoài mặt khách khí thế nhưng trong nội tâm lại tỏ ra khinh thường, có kẻ khúm núm nịnh bợ lấy lòng hắn, còn có người từ đầu tới đuôi chẳng thèm liếc mắt nhìn bọn họ. Trái lại mấy quý nhân Cố gia này lại không tỏ ra bất luận tư thái gì đối với những người bị khinh rẻ như bọn họ, mà đem đến cảm giác thư thái tự tại.

Cố thượng thư lệnh, Cố phu nhân, Cố gia thế tử cùng Cố gia nhị lang, Trường Nhan huyện chủ, hắn đều tự mình đi nghênh đón qua, sau những lần nghênh đón thế này, hắn liền hiểu nguyên nhân vì sao người của bộ tộc Cố thị tuy không nhiều lắm nhưng vẫn đứng vững không suy.

Biết làm người, đó cũng là một ưu điểm lớn.

Vào Tử Thần điện, Cố Tôn Cảnh mới hành lễ với Tấn Uồng được bán lễ đã bị hấn bảo đứng dậy, nhưng Cố Tôn Cảnh vẫn kiên trì hoàn tất xong lễ này mới nói: “Bệ hạ, chẳng biết ngài cho gọi vì thân qua đây là...”

“Cố khanh dùng tách trà trước đã.” Tấn Uồng bảo Cố Tôn Cảnh ngồi xuống, sau đó sai cung nữ dâng trà cho hấn: “Hôm nay, trẫm cố ý cho gọi Cố khanh qua đây là muốn hàn thuyên một vài chuyện với Cố khanh.”

Cố Tôn Cảnh nghe thế vội buông chén trà trên tay xuống bàn, ngược mặt lên nghiêm túc hỏi: “Mời Bệ hạ nói rõ.”

“Cố khanh không cần nghiêm túc như thế, dựa theo cách gọi của dân gian thì Cố khanh chính là cữu huynh của ta, người trong nhà, không cần chú trọng như vậy.” Tấn Uồng vội ho một tiếng: “Ta chỉ muốn hỏi khanh, đạo này Cửu Cửu vẫn khỏe chứ? Lần trước nàng tiến cung chỉ nán lại một thời gian ngắn, ta thấy nàng gầy đi rất nhiều, có phải nghỉ ngơi không được tốt?”

Cố Tôn Cảnh thâm hét inh ỏi trong bụng, mMuội tử của ta vẫn chưa gả cho người, đừng gấp lôi kéo quan hệ như vậy được không?

Bất quá, những lời đó chỉ thâm nghĩ trong bụng mà thôi, chứ không thể nói ra miệng được.

“Muội muội gần đây rất tốt.” Cố Tôn Cảnh noảnh đầu, thấy Bệ hạ vẫn mở to mắt nhìn mình chăm chăm, lại bổ sung thêm một câu: “Có thể là do tâm tình đạo này không được tốt nên ăn uống không được nhiều.”

Tấn Uồng lập tức nở nụ cười, sau đó nói: “Đạo này phiên thuốc tiên cống lên triều ta một ít hoa quả, nếu cữu huynh không ghét bỏ thì cầm về ném thử xem.”

Bạch Hiền cầm một bịch hoa quả bước lại, khom người đứng ở phía sau Cố Tôn Cảnh.

Hiện tại đã bắt đầu mùa đông, trái cây rau quả không nhiều, Cố Tôn Cảnh chẳng ngốc, hấn biết Cửu Cửu thích ăn hoa quả và rau củ, bây giờ Bệ hạ bảo hấn mang mấy thứ này về, bảo hấn ném thử là giả, đưa cho Cửu Cửu mới là thật.

Bệ hạ nhớ tới muội muội mình là chuyện tốt. Sau khi Cố Tôn Cảnh tạ ân xong, liền cầm túi trái cây to tướng mang về Cố gia, đi thẳng vào tiểu viện

của muối muối.

“Nhị ca, huynh cầm cái gì đó?” Cố Như Cửu thấy Cố Tồn Cảnh ôm một túi to bước vào, chững chảng hiểu gì cả, lên tiếng hỏi.

“Mang đồ ăn ngon đến cho muối.” Cố Tồn Cảnh đặt túi lên trên bàn, vừa mở ra xem thì thấy bên trong có lê, quýt, nhãn và hai trái bưởi.

“Huynh mua mấy thứ này ở đâu mà được nhiều thế?” Cố Như Cửu kinh ngạc đi tới bên cạnh, cầm lấy một trái nhãn lên: “Trong kinh thành mùa này cũng có mấy loại này sao?”

“Có người nhờ vả ta mang mấy cái này đến.” Cố Tồn Cảnh ngồi xuống băng ghế: “Mấy thứ này chắc gì bên ngoài có, nhưng vẫn còn một nơi có rất nhiều.”

“Là Bệ hạ bảo huynh mang về?” Cố Như Cửu lập tức hiểu được ẩn ý trong lời nói của Cố Tồn Cảnh, mấy ngày trước đây có phiên quốc tiến cống, đương nhiên ngoài vàng bạc châu bảo không cần phải nói đến, còn có thêm hai xe hoa quả và những món đặc sản địa phương, mặc dù đại đa số đã bị hư hỏng trên đường vận chuyển, nhưng vẫn còn một lượng nhỏ còn dùng được.

Số hoa quả này, hoàng thất đem ban thưởng ra bên ngoài một ít, đa phần đều để lại cho Tấn Uông, thế nhưng e là cũng không có bao nhiêu.

“Chắc Bệ hạ biết muối thích ăn hoa quả, mới cố ý sai ta đưa tới.” Cố Tồn Cảnh uống một ngụm trà do Thu La đưa tới, cười nói: “Bệ hạ có lòng như vậy, ngược lại cũng rất tốt.”

Cố Như Cửu đưa tay sờ hai trái bưởi thật to, cười cười.

Hôm sau, Cố nhị ca lại chịu khó mang một bọc nhỏ đồ đặc tiến cung gặp mặt Tấn Uông.

Tấn Uông mở ra xem, bên trong được đặt một hộp đựng thức ăn có bốn cái bánh ngọt, ở chính giữa những cái bánh này còn được điểm lên một miếng ô mai, xét về tổng thể mà nói thì kiểu dáng cũng chỉ bình thường mà thôi.

Thế nhưng chỉ mấy cái bánh ngọt ô mai chua chua này lại làm cho Tấn Uông nở nụ cười hạnh phúc. Hắn cầm lấy một cái nếm thử, chiếc bánh xốp

ngọt ngọt rơi vào miệng, độ ngọt vừa phải, ngay cả tim hấn cũng ngọt lịm theo.

Thấy Bệ hạ cứ thế cầm bánh lên bỏ vào miệng ăn, Cố Tồn Cảnh lại càng hoảng sợ, thái giám nghiêm thực đâu?

Sau khi ăn xong nửa cái bánh ngọt to, Tần Uởng mới nói: “Làm phiên Nhị cữu huynh.”

“Vi thần không dám.” Cố Tồn Cảnh chấn kinh chờ người trước hành động vừa rồi của Tần Uởng, ra khỏi Tử Thần điện, vẫn còn ngơ ngác chưa kịp định thần lại.

“Cố huynh, huynh làm sao vậy?” Hồ Vân Kỳ thấy vẻ mặt của hấn có cái gì không đúng, tách ra khỏi những người phía sau, thấp giọng hỏi một câu.

Cố Tồn Cảnh lắc đầu, cầm lấy bội đao long cầm vệ treo ở bên hông: “Không có gì.”

Thấy hấn không muốn nói. Hồ Vân Kỳ cũng không hỏi nữa, nói lảng sang chuyện khác: “Lúc huynh đến, đã nghe thấy gì chưa?”

Cố Tồn Cảnh cầm lấy bảo đao lạnh lẽo trên tay, tên vô đao khảm hoa văn cá chuồn và tường vân, chính là binh khí chuyên dụng của Long cầm vệ: “Huynh đang nói đến chuyện của Tào lệnh úy?”

Long cầm vệ trong cung có tổng cộng ba trăm người, hơn phân nửa những người này đều có xuất thân cao quý, đồng thời thân thủ bất phàm, bằng không khó kham nổi chức trách bảo hộ cận thân của đế vương. Tất cả Long cầm vệ chịu sự quản lý của Long cầm úy. Tào lệnh úy chính là người đứng đầu Long cầm vệ, hiện giữ chức Lệnh úy chính tam phẩm.

“Sai lầm lần này hấn phạm phải không nhỏ.” Hồ Vân Kỳ liếc nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Chức vụ Lệnh úy sợ là khó giữ được.” Sự việc vẫn chưa được công bố ra, không có mấy ai biết rõ sự việc, hấn cũng chỉ may mắn biết được một ít tin tức.

Bộ tộc Tào thị hơn mười năm trước đã từng hưng thịnh phong quang, có thể xem là tân quý trong triều, thế nhưng mấy năm gần đây đã xuống dốc, chỉ dựa vào chức vụ của Tào lệnh úy ở trong cung, miễn cưỡng duy trì thể diện quý tộc. Chỉ tiếc bản thân Tào lệnh úy không quá thông minh, lẽ ra cứ thế thanh thân ổn định làm cận vệ bên cạnh đế vương cũng rất tốt, thế

nhưng hần hết lần này tới lần khác muốn đi đút lót thế gia, còn tiết lộ hành tung của Bệ hạ, đây không phải là tìm đường chết thì là cái gì?

Thân là Long cấm vệ, điều quan trọng nhất chính là bảo vệ an toàn của điện hạ. Hành tung và sở thích của Bệ hạ tuyệt đối không được tiết lộ, nếu ngay cả điểm ấy cũng làm không được, còn làm Long cấm vệ được sao?

“Hần đón đầu nịnh hót tự chuốc vạ vào mình, người khác muốn giúp cũng chẳng giúp được.” Cố Tồn Cảnh nhìn thấy có người qua đây, cất cao giọng nói: “Ta đây đi ra ngoài trước, sắp đến giờ đổi ca rồi.”

Hồ Vân Kỳ cười ha hả gật đầu, nếu người khác nhìn thấy chỉ cho rằng hai người bọn họ đang tùy tiện nói chuyện phiếm mà thôi.

Vào bữa tối, Tân Ưởng yêu cầu ngự phòng chuẩn bị cho hần một chén cháo trắng, sau đó chỉ ăn cháo trắng và ba cái bánh ô mai.

Khi mấy thái giám tiến lên thu dọn bàn, Tân Ưởng cầm lấy cái hộp đựng thức ăn chẳng lớn hơn lòng bàn tay người trưởng thành bao nhiêu, khom người lui xuống.

Hộp đựng thức ăn này rất bình thường, chẳng qua hoa văn trên đó rất đẹp, cảnh đầy hoa, còn toát ra vẻ uyển chuyển và diễm lệ.

Tư kho của Đế vương rất lớn, người thường căn bản không thể tùy ý tới gần, Bạch Hiền làm thái giám cận thân, cũng có một bộ chìa khóa giống như thái giám tư kho, ngoại trừ đế vương đích thân hạ lệnh mới được lấy đồ vật trong này ra bằng không thì bất luận là ai cũng tuyệt đối không mở cửa kho phòng này.

Vào kho phòng, Bạch Hiền liếc nhìn chiếc hộp đựng thức ăn trong tay, suy nghĩ một chút, đem bỏ vào ngăn kéo góc tương bên trái.

Cái ngăn tủ này rất lớn, bên trong có rất nhiều đồ được xếp rất ngay ngắn chỉnh tề, thậm chí còn có một cái hà bao Phúc Thọ được giặt đến trắng bệch đến mức nhìn không ra hình dáng mẫu hoa văn thêu trên đó.

Thái giám cầm đèn liếc mắt nhìn những thứ được cất trong tủ, thầm thấy lạ trong bụng, Bệ hạ và Bạch công công sao lại đem những thứ không mấy đáng giá này cất giữ giống như bảo bối vậy? Chỉ cần tùy tiện lấy bất cứ thứ gì trong phòng này cũng quý giá hơn chiếc hộp đựng thức ăn được làm bằng gỗ dương này.

Mặc dù trong lòng lầy lăm lăm, thế nhưng hắn cũng chẳng dám nhiều lời, cất bước đi theo phía sau Bạch Hiền, tự lẩm bẩm: “Suy nghĩ của các quý nhân, quả nhiên là kỳ quái.”

Những ngày tháng sống trong chờ mong của Tân Ưởng dần dần qua đi. Thỉnh thoảng còn phải nghị luận cùng các quan viên về quy cách đại diện nghênh đón Hoàng hậu, cho nên cuộc sống của hắn quá phong phú đến mức bận rộn.

Nửa tháng sau, hắn điều tra xong chuyện liên quan đến Tào lệnh úy, bãi bỏ tất cả chức vụ của hắn, sau đó hạ lệnh cho Cố Tồn Cảnh làm Lệnh úy, để cho Cố Tồn Cảnh trở thành người đứng đầu trong Long cấm vệ.

Việc thay đổi chức vụ này, tuy rằng khiến cho người khác đỏ con mắt thèm thuồng, thế nhưng không ai dám đứng ra nói cái gì. Bệ hạ đã muốn cưới con gái Cố thị làm Hoàng hậu, đương nhiên sẽ ban cho nhà mẹ đẻ của nàng vài phần ân điển. Nói thí dụ như hầu tước của Cố thượng lệnh, đợi khi con gái của ông ta trở thành Hoàng hậu, chỉ sợ sẽ biến thành Quốc công.

Chức tước của Đại Phong có thể kế thừa, cho nên bất kể là tân quý hoặc thế gia đều rất xem trọng đến các chức vị này. Thậm chí có vài tân quý liều sống liều chết, chảy máu lệ rơi, chỉ ngóng trông có thể kiếm một tước vị về phía mình.

Đó là lí do sao có thể không nói đến tâm tư gian xảo của vị Hoàng đế Đại Phong trăm năm trước kia chứ? Xem trọng thứ bậc của gia phả thế gia, tổ chức khoa cử rầm rộ, tước vị có thể thừa kế, mỗi một việc thoát nhìn đều được sắp đặt rất tốt, nhưng trên thực tế đằng sau những chuyện này, toàn bộ đều mang theo mục đích, đó chính là tập trung quyền lực về đế vương, suy yếu sức ảnh hưởng của thế gia.

Muốn hoàng thất trao tặng tước vị, không thành vấn đề, đầu tiên người phải làm cho Hoàng đế vui vẻ thỏa mãn. Chuyện này diễn ra liên tục vài lần, trong vô hình lại đề cao sức ảnh hưởng của hoàng thất.

Mặc kệ trước đây muốn thực thi những chính sách này, Hoàng đế mấy đời Đại Phong đã nỗ lực bao nhiêu, chỉ ít nhìn cảnh tượng hiện tại mà xét thì những chính sách năm đó đều đem lại lợi ích.

Bất quá Cố Tồn Cảnh chỉ trong vài năm ngắn ngủi, từ một Long cấm vệ bình thường trở thành Lệnh úy chính tam phẩm, tốc độ thăng chức này, đối

với một số ít người mà nói, vừa ước ao lại vừa đố kị. Chỉ cần trong bụng có đố kị thì khó tránh khỏi có vài lời đồn không hay.

Nào nhờ có quan hệ thân thiết, nào là bò lên nhờ bám váy đàn bà... người đứng phía sau những lời này tuy không nhiều nhưng khó tránh khỏi những lời khó nghe.

Đối với những người có tính cách nóng nảy, e rằng sẽ rất bất mãn khi nghe lời đồn như vậy. Có điều với Cố Tôn Cảnh mà nói, những lời đồn đãi này chẳng là gì cả.

Cố Như Cửu vốn còn lo lắng hẳn sẽ bị ảnh hưởng, nào ngờ hẳn ngược lại còn nghĩ thông hơn cả Cố Như Cửu.

“Những người rảnh rỗi đem chuyện của huynh ra bàn luận, thì có mấy ai thật lòng xem thường chuyện này, mà thật chất bọn họ ganh tị người khác chiếm được thứ mà bản thân họ không thể nào với tới được, còn bày đặt làm ra vẻ thanh cao, tìm kiếm chút thương hại, đồng tình từ người khác.” Cố Tôn Cảnh lắc đầu, rất là tự đắc nói: “Đừng nhắc đến mấy kẻ tài trí tầm thường này nữa, ta rảnh đâu mà để ý đến họ.”

Nói khó nghe một chút thì chỉ những người này trông cậy được người khác chút đồng cảm để duy trì cảm giác sinh tồn, trên thực tế đầy mùi ganh tị chua chát.

Tất cả những lời nói khuyên bảo đều bị chặn đứng ở cuống họng, Cố Như Cửu lột một trái quýt nhét vào trong tay Cố Tôn Cảnh: “Dạ dạ dạ, huynh nói rất chí lý.”

“Ngược lại muội muội chớ để những lời đồn nhảm này ảnh hưởng đến tâm tình của mình,” Cố Tôn Cảnh nhét một múi quýt vào miệng, vị chua tràn ra khiến hẳn suýt chảy cả nước mắt: “Muội muội, quýt này lấy ở đâu thế?”

“Cây quýt trong viện của muội đó.” Cố Như Cửu lấy khăn tay lau vết nước quýt văng lên tay, cười típ mắt nói: “Làm sao vậy, ăn không ngon sao?”

Cái này nếu nói ăn ngon thì chính là lời nói trái với lương tâm.

“Mấy trái quýt năm nay muội đưa vào cung, đừng nói đều hái từ cây quýt này nhé?” Cố Tôn Cảnh trợn to mắt nhìn Cố Như Cửu. Trước đây hẳn

từng nhìn thấy Bệ hạ ăn mấy trái quýt giống thế này, nếu như trái nào cũng chua cỡ này thì không biết Bệ hạ phải rút ra bao nhiêu nghị lực mới nuốt hết được nó?

“Mấy trái đưa vào trong cung, muối đều lựa ở mấy cảnh trên cao, chắc không chua cỡ vậy đâu.” Cố Như Cửu cầm một trái quýt lăn qua lăn lại trên bàn: “Lúc hái xuống, quýt bị hư khá nhiều, có thể giữ được cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì, huynh đừng thấy nó chua mà ghét nó chứ.”

Cố Tôn Cảnh ném mấy múi quýt còn dư lại lên trên bàn, uống hai ngụm trà lớn, thốt ra lời thâm thía: “Muội à, ta cảm thấy Bệ hạ là một vị hôn phu tốt nhất trong vạn người rồi, gả cho hắn cũng tốt vô cùng.”

Ngay cả quýt chua cỡ này cũng ăn hết được thì chỉ có thật tâm mà thôi.

Cố Như Cửu nghe vậy, che miệng cười không ngừng cười, ngay cả đáy mắt cũng rạng rỡ.

Sau đó thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đến cuối năm, các đại thần trong triều cũng bắt đầu mùa bút, các đường phố trong kinh thành đều được tô điểm bởi đủ loại hàng hóa tết, phố lớn ngõ nhỏ đều tràn đầy hơi thở của lễ mừng năm mới.

Ngày tết năm nay của Cố gia bận rộn tấp nập hơn hẳn, quà mừng năm mới nhận được gấp mấy lần năm ngoái, kể cả những người có thân phận thấp không được bước vào cửa của Cố gia cũng nghĩ hết cách để nhét lễ vật vào, chỉ cầu có thể lưu lại chút hào cảm với Cố gia.

Ngày này năm xưa, Cố Như Cửu sẽ theo Dương thị đến các nhà chúc tết, thế nhưng năm nay ngoại trừ nhà ông bà ngoại của nàng thì không đi đâu nữa hết.

Nhà ông bà ngoại bộ tộc Dương thị của Cố Như Cửu, cũng giống như Cố gia, đều từng là vọng tộc ở địa phương khác, sau đó mới chuyển vào sống ở kinh thành.

Ông ngoại và bà ngoại đều là người có tính tình dễ chịu, cũng không bởi vì Cố Như Cửu sắp trở thành Hoàng hậu mà cố ý tỏ thái độ cư xử đặc biệt với nàng. Tuy rằng hai mợ cũng hơi khách khí và câu lệ hơn, thế nhưng vẫn thân thiết và thật tình với nàng như cũ, hơn nữa mối quan hệ giữa nàng và các biểu huynh muội cũng không vì vậy trở nên xa lạ.

Bởi vì Dương Văn Tể đã đính hôn cùng Hồ Hỉ, Cố Như Cửu còn cố ý nói thích hấn, chọc cho Dương Văn Tể có tính cách rụt rè phải đỏ mặt xấu hổ.

Dương phu nhân thấy quan hệ giữa mấy tiểu bối vẫn thân cận như cũ, lại cười nói với Dương thị: “Cửu Cửu trong có vẻ trầm ổn chừng chặc hơn nhiều.”

Liếc nhìn cháu gái đang nói chuyện vu vơ cùng đứa con gái mình, Dương thị thở dài một hơi: “Nếu nàng vẫn còn giữ cái tính giống như trước kia, con càng phát sâu trong bụng đây.”

“Ta thấy bản tính con cái gì cũng tốt, chỉ cái tính hay lo này đã mấy chục năm rồi chưa bỏ được.” Dương phu nhân luôn hiểu rõ tính cách con gái mình: “Con cháu tự có phúc của con cháu, mấy năm gần đây, nó đã từng gây phiền hà gì cho các con chưa? Đã từng làm cho các con khó xử chưa?”

Dương thị nghe vậy ngẩn ra, từ khi Cửu Cửu chào đời, đứa bé này lúc nào cũng rất đáng yêu, nhu thuận khả ái, xinh đẹp hiểu chuyện, bà và phu quân lại hết lòng yêu thương che chở để nó có thể sống những ngày tháng không buồn không lo, hận không thể đem tất cả những gì tốt đẹp nhất cho nó. Nhưng quả thực đúng như lời của mẫu thân vừa nói, tính tình Cửu Cửu tuy rằng ngây thơ tinh khiết hơn những đứa khác nhưng chưa bao giờ làm bất luận điều gì khiến cho phu phụ bà phải phiền lòng.

Thấy vẻ mặt con gái giống như bừng hiểu ra, Dương phu nhân vui vẻ cười, ôn tồn nói tiếp: “Cho nên, con cứ yên tâm đi, đứa bé này còn thông minh hơn con tưởng đấy. Đừng quá lo cho nó, chi bằng nghĩ đến ngày sau nên làm thế nào.”

Dương thị hiểu rõ mẫu thân đang lo lắng điều gì, nàng nói: “Chúng con đã tính xong cả rồi, đợi Cửu Cửu thành Hoàng hậu, phu quân sẽ từ chức Thượng thư lệnh.”

“Hừm, như vậy cũng tốt.” Dương phu nhân suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói: “Tuy rằng con rẽ bước lui, thế nhưng Chi Vũ cùng Tồn Cảnh lại tha hồ phát huy tài năng, lấy lui làm làm tiến, đây mới là con đường hưng thịnh lâu dài.”

Nếu Cố Chi Vũ cùng Cố Tồn Cảnh chỉ ham mê chơi bời lêu lổng, Cố gia có lẽ sẽ không dám đưa ra quyết định này, nhưng hai huynh đệ bọn họ đều

có bản lĩnh thật sự, Cố Trường Linh đi bước này mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng nếu xét ở khía cạnh lâu dài, thì trăm lợi không thấy một hại.

Nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu hiền hách quá mức cũng không phải chuyện gì tốt.

Dương thị nghe vậy cười cười, quay đầu nhìn về phía con gái. Có chút quyền thế, liền đem những ngày tháng tô hoa vẽ màu rực rỡ, đó chính là diễn xuất của đám nhà giàu mới nổi, việc làm của bọn tân quý.

Ngày Tết qua đi, triều đình lại bắt đầu làm việc, mấy nam nhân Cố gia cũng bắt đầu bận rộn.

Cuối tháng giêng, Trưởng nữ dòng chính Tư Mã xuất gia tái giá, tân lang là Đức Nghi Đại trưởng công chúa trưởng tôn dòng chính tên Trầm Thanh Hà.

Đồ cưới của cô nương Tư Mã gia được gọi là mười dặm hồng trang, hiền hách đến cực điểm. Người đầu tiên khiêng đồ cưới vào cổng Trầm gia, đồ cưới phía sau còn chưa bước chân ra khỏi Tư Mã gia, đám dân chúng bu lại xem đều tấm tắc khen lấy khen để, còn nói thẳng thừng rằng cho dù Hoàng hậu gả đi cũng không thể hơn được thế này.

Trầm Thanh Hà tướng mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, những người quen biết Tư Mã Linh thấy vậy, cũng thầm khen ngợi rằng hắc và Tư Mã Linh là một đôi được trời đất tạo nên.

Tư Mã Hương đứng ở trong viện dòng chính Tư Mã gia, nhìn Trầm gia công tử khí độ bất phàm sáng tác liên tục mấy bài thơ thúc giục, cuối cùng đường đệ mới mở cửa cho hắc vào, cổng Đường tử ra sân, trong lòng nàng có chút chua xót lại có chút hâm mộ.

Đội bóng lưng Tư Mã Linh khuất sau cửa viện, tiếng pháo lại rộn rã vang lên, tất cả mọi người đều nở nụ cười rạng rỡ, mặt mày vui vẻ, giấy đỏ tung bay khắp nơi, chứng tỏ trong nhà đang diễn ra chuyện mừng.

Bước theo sau lưng đám tân khách đi ra nội viện, Tư Mã Hương nhìn thấy Đường tử ngồi lên kiệu, Trầm gia công tử quay đầu nhìn vào trong kiệu hoa vài lần, ánh mắt đầy ôn nhu tình ý.

Bùm bùm... Tiếng pháo vang lên tiễn đưa kiệu hoa đi, Tư Mã Hương đứng ở cửa chính, nhìn người chung quanh chạy tới chạy lui, đột nhiên cảm

thấy bản thân mình như cách biệt với bầu không khí nơi này, chỉ có mỗi mình nàng bị giam cầm trong một tác đất, mịt mù tăm tối, lại không thể thoát ra được.

Nhìn từ rương đồ cưới được đưa ra khỏi cổng, nàng đột nhiên nghĩ đến, có thịnh cảnh đường tử xuất giá thế này, Hoàng hậu tương lai như Cố Như Cửu có thể so sánh được sao?

Một tháng nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, chỉ ít đối với Cố Như Cửu mà nói, một tháng chớp mắt đã trôi qua. Khi trời chưa sáng nàng đã bị bọn nha hoàn gọi thức dậy, đầu óc còn mơ màng chưa kịp tỉnh hẳn.

Trông thấy nữ quan có tay nghề tốt nhất trong cung đem hỉ phục thù phượng hoàng đặt trước mặt, nàng vừa mới mở to đôi mắt còn nhập nhèm muốn ngủ ra nhìn.

Hôm nay chính là ngày nàng xuất giá.

Sau đó liền tắm rửa thay y phục. Áo cưới của Hoàng hậu được chăm chút tỉ mỉ kỹ càng, một tầng lại một tầng khác, mỗi một món đều hết sức tinh xảo, mặc vài lớp lên người vẫn không thấy nặng nề.

Búi tóc bị kéo lên, lại lấy tóc giả tô điểm thêm, sau khi cố định xong búi tóc, đội lên kim mào phi thượng hàm châu (phượng hoàng ngậm trên châu đang bay) buông xuống sợi tua ngọc, Cố Như Cửu liền cảm thấy trước mắt tối sầm đi, khi nàng ngẩng nhìn mình trong kính, lại giật mình bừng tỉnh,

Nữ nhân toát ra quý khí đầy người này là nàng sao?

Lúc này trong cung Càn Khôn đã được phủ đầy lụa đỏ, ngay cả trên Tử Thần điện cũng dán chữ Hỷ thật to, bất cứ vật nào mang màu sắc không may mắn đều bị loại bỏ xuống thay bằng vật phẩm mới.

Vốn dĩ hỉ phòng nên an bài trong tâm cung Hoàng hậu là cung Loan Hòa, nhưng Tần Uông cảm thấy, phu thê vốn là một thể thống nhất, ba ngày trước tân nương được gả vào nên ở tại nhà chính của trượng phu như vậy mới đúng. Bởi vì hành động này cũng là tiền lệ ở Đại Phong, dẫn đến hẳn cùng người của Lễ bộ tranh luận hết mấy ngày, cuối cùng cũng an bài phòng hỷ ở Tử Thần điện.

Làm tân lang quan, Tấn Uởng chấp chờn suốt đêm không ngủ, nửa đêm thức giấc nhiều lần, chỉ hận đêm dài, hấn không thể sớm đi đón tân nương.

Vắt vả mới chờ được đến hừng đông, hấn vội vã sai người hầu hạ tắm rửa sau đó đổi bộ trang phục tân lang thêu rồng.

“Cớ sao vẫn chưa đến giờ?” Tấn Uởng buồn bực đi tới đi lui trong điện mấy lượt: “Nếu chân chừ nữa chẳng phải sẽ qua giờ lành?”

“Xin Bệ hạ yên tâm, hôm nay đường phố đã được rửa sạch, không ai được phép bước chân ra đường, càng không được phép đi lại trên phố, cho nên sẽ không để ngài làm giờ lành.” Hồ Vân Kỳ chấp tay nói: “Hiện tại thời gian vẫn còn sớm, tính ra Hoàng hậu nương nương vẫn còn đang trang điểm, nếu như ngài đến đó quá sớm chẳng phải sẽ khiến cho Cố gia thêm gấp gáp sao?”

Nghe thấy bốn chữ “Hoàng hậu nương nương” con nóng nảy gấp gáp trong lòng Tấn Uởng nhanh chóng vui đi đôi chút, sau đó nói: “Khanh nói rất phải, là trẫm không suy nghĩ chu toàn.”

Hồ Vân Kỳ cười nói: “Thần có thể hiểu được tâm tư của ngài lúc này. Đêm trước khi thần thành thân cũng vui mừng đến mức mất ngủ, chỉ hận thời gian trôi qua quá chậm, nếu không phải người nhà khuyên can, sợ rằng sáng sớm đã chạy ào đi đón tân nương.”

Tấn Uởng gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ hận đêm quá dài.”

Có Hồ Vân Kỳ nói chuyện cùng, cuối cùng Tấn Uởng cũng bình tĩnh được một lúc, cho đến khi Lễ bộ quan viên ở bên ngoài nói có thể xuất hành thì Hồ Vân Kỳ liền cảm thấy trước mắt nhòe đi, quay đầu nhìn lại thì hoàng thượng đã vọt ra ngoài.

Không phải nói sức khỏe của Bệ hạ yếu ớt hay sao, tốc độ này quá nhanh rồi.

Chương 47

Người cuối cùng cài cây kim trâm lên búi tóc của Cố Như Cửu chẳng phải nha hoàn, mà là một vị lão thái thái trông rất phúc khí sống trong kinh thành. Lão thái thái đã hơn tám mươi tuổi, mu bàn tay đầy nếp nhăn, nhưng vẫn có thể nhận ra được đây là một đôi tay đẹp được chăm dưỡng kỹ lưỡng.

“Mong ước tân nương tử cùng phu quân ân ái hạnh phúc, tình cảm mặn nồng.” Bàn tay của Lão thái thái hơi run rẩy, thế nhưng kim trâm vẫn được cài chắc vào búi tóc, bà nở nụ cười hiền lành, sờ nhẹ vào chiếc trâm phượng hoàng bên cạnh búi tóc của Cố Như Cửu: “Cô nương mi mục trong sáng, đây chính là phúc khí ngày sau.”

Cố Như Cửu mím môi cười cười, nàng nhìn thấy được thiện ý trong lời nói của vị lão nhân này, thấp giọng nói tạ ơn.

“Lão sinh sống đã đến từng tuổi này rồi, cũng gặp qua không ít người, trải qua không ít chuyện, tự nhận mình có ánh mắt nhìn người.” Lão thái thái cầm lấy lược vàng trên khay do thị nữ bưng đến, chạm nhẹ lên trước trán Cố Như Cửu: “Vàng ngọc mãi đường, trường mệnh phú quý.”

Bỏ lược vàng xuống, bà lại cầm lên túi hương thêu chữ song hỷ, thả ở bên hông của Cố Như Cửu: “May mắn quanh thân, bách tà bất xâm.”

Cuối cùng bà cầm cán như ý vừa gõ nhẹ lên trên mũi giày của Cố Như Cửu, vừa cười vừa nói: “Ngàn điều may mắn, con cháu đầy đàn.”

Làm xong hết thảy mọi chuyện, lập tức có nha hoàn bước lại đỡ lão thái thái ngồi xuống bên cạnh, sau đó bưng trà và vài món ăn nhẹ lên, không chút chậm trễ.

Dương thị tiến lên hành lễ chào lão thái thái: “Đã khiến lão thái thái vất vả rồi!” Nói xong, hai tay dâng hồng bao.

Lão thái thái cũng không chối từ, cười tiếp nhận hồng bao: “Có thể nói lời chúc phúc đến cho Hoàng hậu nương nương cũng là niềm vinh hạnh của bà già này. Chẳng qua Hoàng hậu nương nương là một quý nhân có nhiều phúc khí, lão nhân may mắn được vương chút phúc khí của ngài.”

Từng lời từng chữ bà nói ra đều mang hàm ý may mắn, Dương thị hết sức dễ chịu, thái độ đối với bà càng thêm nhiệt tình hơn hẳn.

Cố Như Cửu ngồi ngay ngắn ở trước gương, lắng nghe những lời cát tường của mẫu thân và lão thái thái, khóe miệng khẽ cười.

Đột nhiên ngoài sân vang lên tiếng pháo nổ, và cả tiếng nói chuyện rộn ràng, thanh âm càng lúc càng lớn, rất nhanh đã kéo đến ngoài cửa viện của nàng.

Nàng mím môi một cái, chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt Dương thị.

Vành mắt Dương thị ửng đỏ, mỉm cười nhìn con gái như đóa hoa chớm nở, ôn nhu nói: “Hôm nay qua đi, con đã là Hoàng hậu Đại Phong, vạn dân chỉ mẫu, những lời giáo huấn của Cố gia chúng ta, con đã ghi nhớ cả chưa?”

“Con gái đã nhớ kỹ rồi.” Cố Như Cửu cảm thấy ghen ngào nơi cuống họng: “Chớ kiêu căng nóng nảy, tu thân để tề quốc: Không được nảy sinh hiềm nghi lòng người khác, không được nghe theo những lời nói gây mất đoàn kết, chia rẽ lẫn nhau.”

“Tu thân là gốc của tề gia, tề gia là gốc của trị quốc, cai trị đất nước an ổn là gốc của việc thống nhất thiên hạ.” Dương thị đi tới trước mặt con gái, cười nói: “Con gái của ta, cuối cùng cũng lớn rồi.”

Nỗi chua xót dâng tràn trong mắt của Cố Như Cửu, nàng cảm lòng không đành, cúi người cúi người hành lễ với Dương thị: “Con gái bất hiếu, bái biệt mẫu thân.”

Dương thị đứng ngây người nhìn Cố Như Cửu hành lễ với mình, đợi nàng hoàn tất lễ này mới tiếp nhận khăn quàng vai do Phúc thái thái đưa tới, chậm rãi phủ lên đầu của nàng.

Cố Như Cửu nhìn thế giới trước mắt dần biến thành một màu đỏ ửng, mấy nam nhân đã đến cửa đòi cướp dâu, hiện đang đứng làm vài ba bài thơ.

“Thơ xướng đã trăm bài, đợi chờ suốt bao canh, trời đông đã bùng sáng, nàng trang điểm xong chưa?”

(Nguyên văn: Thôi phô bách tử trướng, đãi chương thất hương xa. Tá vấn trang thành vị, đông phương dục hiểu hà).

Nàng nhắm mắt lại, cố kìm nước mắt đang chực chờ trên viền mắt, cố gắng không cho mình rơi lệ.

Khi cửa phòng được mở ra, nàng nghe thấy tiếng bước chân đi lại phía mình, nàng biết, người đang đến là đại ca.

Đi theo phía sau đại ca còn có những người khác nữa, có người đặt vào tay nàng một hồng lẵng.

“Muội muội, huynh tiễn muội ra cửa.”

Nàng nằm lên lưng của đại ca, nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ khi nàng còn bé thường được Đại ca công đi chơi, nhớ lại Nhị ca len lén mang về cho nàng mấy món ăn vặt và cả tấm lòng yêu thương cưng chiều của cha mẹ, những người vẫn luôn che chở bảo bọc nàng.

Nàng muốn quay đầu nhìn cha mẹ và cả Nhị ca đang đứng sau lưng, nhưng lại bị bà mối Hồ thái thái nhỏ giọng nói: “Quý nhân, lúc này không được quay đầu lại.”

Đúng rồi, dựa theo tập tục kết hôn, lúc con gái bước chân ra cửa, không được quay đầu lại. Nàng thấy cổ họng mình chua chát khó chịu, cánh tay đang vòng trên cổ Đại ca cũng bắt đầu siết chặt hơn.

Bước chân của Cố Chi Vũ hơi chao đảo một cái, sau đó lại tiếp tục cẩn thận công em gái đi tiếp, đi thẳng một mạch ra phía kiệu hoa dừng ở phía trước.

Khi đi qua khúc quanh, vốn dĩ đang tiến về phía trước, Tấn Ưởng đang nắm một đầu khác của sợi hồng lẵng đột nhiên bước đến gần Cố Như Cửu nhỏ giọng nói ở bên tai nàng: “Cửu Cửu đừng sợ, có ta ở đây.”

Đầu Cố Như Cửu khẽ động, nắm chặt hồng lẵng trong tay.

Hồ thái thái đang che dù cho Cố Như Cửu thiếu chút nữa sợ vỡ mặt, Bệ hạ đang làm cái gì thế này, tân nương tử vẫn chưa bước chân ra khỏi nhà mẹ đẻ đã vội nói chuyện với tân nương tử, hành vi này chẳng phải vượt quá quy củ rồi sao?

Bất quá đối phương là Bệ hạ, nàng cũng không tiện nói cái gì, chỉ làm như không nghe thấy cũng chẳng nhìn thấy gì cả. Cũng may queo qua khúc quanh này, Bệ hạ lại khôi phục bình thường, không có bước lại thì thăm này

nọ với tân nương tử bên cạnh, bằng không thì chẳng còn ra thể thống gì nữa.

Tân nương và mỗi bước chân của tân nương khi ra cửa đều vang lên một tràn pháo rộn rã, chờ ra khỏi cửa Cổ gia, tiếng pháo vang khắp trời, ngay cả mấy dãy phố gần đó cũng nghe rõ ràng. Thế nhưng, ngoại trừ những tân khách được mời đến, thì không ai được phép đến gần cửa chính của Cổ gia chứ đừng nói gì đến chuyện người dân vây lại xem mặt tân lang tân nương.

Cổ Chi Vũ cũng Cổ Như Cửu lên kiệu, trước khi rời khỏi cỗ kiệu, hẳn không kìm lòng được quay đầu lại nhìn mấy cái sau đó mới để cho Hồ thái thái buông màn kiệu xuống.

Nhận ra được anh vợ không nỡ rời xa Cửu Cửu, Tấn Uông kính cẩn chấp tay với Cổ Chi Vũ: “Xin Đại cữu huynh yên tâm ta nhất định sẽ chăm sóc Cửu Cửu thật tốt.”

“Bệ hạ nhất ngôn cửu đỉnh, vi thần đương nhiên tin ngài sẽ làm được.” Cổ Chi Vũ chấp tay, đáp lễ lại.

Tấn Uông cười cười, xoay người vái chào với Cổ Trường Linh và Dương thị đang đứng ở cửa chính: “Tiểu tể bái biệt nhạc phụ nhạc mẫu, hai vị cữu huynh.”

Cổ Trường Linh và Dương thị trầm mặc đáp lễ lại với hắn, Cổ Tồn Cảnh ôm quyền đáp lễ, nhưng tầm mắt vẫn không rời kiệu hoa.

Trong kiệu hoa, nước mắt bị Cổ Như Cửu nhẫn nhịn đã lâu không để rơi xuống, cuối cùng cũng lăn dài trên má.

“Đón phượng hoàng về triều, khởi kiệu.”

Mọi người dõi mắt nhìn theo kiệu hoa mỗi lúc một đi xa, các tân khách cũng tung hô cung tiễn Hoàng thượng.

Kỳ thực khi nhìn thấy Bệ hạ tự mình tới đón dâu, bọn họ hầu như đều kinh ngạc đến ngây người, vương triều Đại Phong của bọn họ nào có chuyện đế vương đích thân đi nghênh đón tân nương tử, ngay cả thái tử đích thân đi đón thái tử phi, cũng chỉ có ở thời kỳ đầu khai quốc, sau đó nghi thức này dần dần bị hủy bỏ.

Hiện tại Hoàng thượng lại làm ra hành vi này, là muốn chứng tỏ mình coi trọng Cổ gia sao?

Về phần tình cảm sâu đậm giữa Bệ hạ và con gái của Cố thị như thế nào thì hầu như đã bị mọi người loại bỏ ngay từ vòng ngoài. Điều này có lẽ do di chứng của hai vị Hoàng đế tiền triều để lại, làm cho mọi người hoàn toàn không suy nghĩ đến vấn đề này.

Đường phố đã được cọ rửa sạch sẽ từ lâu, các cấm vệ quân đứng trang nghiêm ở hai bên đường phố, nhằm tránh bất cứ tình huống bất thường nào xảy ra, dân chúng ở xung quanh cũng chỉ dám hé cửa sổ ra len lén nhìn tân lang đang cười trên con ngựa cao to.

Chờ đến khi nhìn thấy rõ dung mạo của Bệ hạ thì có vài người kích động đến mức thiếu chút nữa đẩy cánh cửa rộng ra. Vị thiếu niên tuấn tú mặc trên người bộ tân lang đỏ rực như lửa, mào quan như ngọc này là vị Bệ hạ được tổ tiên phù hộ, giúp cho bách tính toàn thành tránh được tai ương do động đất gây ra sao?

Nếu so sánh tướng mạo với vị hệ hạ này thì ngay cả mấy vị công tử Dương gia hay Tư Mã gia gì gì đó cũng còn thua kém rất xa.

Vì vậy, ở nơi Tân Ưởng không biết đến, không ngờ tướng mạo của hân đã thu hút được không ít thiện cảm của bách tính.

Lúc này Tân Ưởng nào có tâm tư nghĩ đến chuyện dân chúng nghĩ sao về hân, trong đầu hân chỉ có một câu nói liên tục lặp đi lặp lại, đó chính là: Rốt cuộc thì hân cũng cưới được Cửu Cửu.

Mặc dù hân đang cười trên lưng ngựa, thế nhưng lòng lại đặt ở trong kiệu hoa, hân thường len lén quay đầu lại nhìn phía sau, làm cho các Long cấm vệ đi phía sau cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Bệ hạ, đừng tưởng rằng hiện giờ trên đường không có ai khác thì ngài cũng không cần cố kỵ gì như thế, phải biết rằng phía sau những cánh cửa sổ đang giả vờ đóng chặt này, là một đồng lớn bách tính đang núp ở đấy len lén nhìn ngài. Vì hình tượng của ngài trong mắt dân chúng, ngài không thể kìm lòng lại một chút được sao?

Đáy lòng của các Long cấm vệ dường như sắp cháy thành tro bụi, nhưng mà Tân Ưởng lại trông như chẳng cảm nhận được nỗi lo lắng của bọn họ, nụ cười trên mặt càng tỏa sáng như muốn đốt cháy ánh nhìn của người khác.

“Đều nói Tư Mã gia thương yêu con gái, hận không thể xuất mười dặm hồng trang để tặng cho con gái khi xuất giá.” Một gã Long cầm vệ nhỏ giọng nói với Hồ Vân Kỳ: “Ta thấy Cổ gia mới hận không thể đem hết gia sản tặng cho con gái....”

Hồ Vân Kỳ quay đầu lại liếc mắt nhìn hàng ngũ khiêng đồ cưới không thấy điểm kết thúc kia, cười nói: “Cũng có thể nói như vậy.”

Quan hệ giữa hắn và Cổ Tồn Cảnh từ nhỏ đã rất thân thiết, Cổ gia thương yêu hai người con gái như thế nào, hắn biết rõ như lòng bàn tay, cho nên hắn rất tán thành với lời cảm khái của đồng liêu.

Đội ngũ đón dâu thật dài từ từ bước qua cổng hoàng cung, sau đó đứng trang nghiêm nơi cổng chính, cùng với văn võ bá quan và các phu nhân khác, sau khi nhìn thấy kiệu hoa vào cửa chính, bọn họ đồng loạt hành lễ.

Cổ kiệu dừng lại, Trương Trọng Hân hai tay cầm một đạo thánh chỉ khom người đứng ở trước kiệu hoa.

“Đất trời hòa thuận, âm dương giao hòa, vạn vật được bình an, Đức Long năm thứ tư, Cổ thị tuổi mười lăm, nổi danh là người có dáng vẻ đoan trang, thông tuệ dịu dàng. Là người trầm ngư vọng mộ trong lòng cũng là hiền thê trầm thành tâm thật ý muốn cưới làm Hoàng hậu, muốn được cùng nàng hòa thành một thể, cùng gánh vác giang sơn, trở thành mẫu nghi thiên hạ.”

Những người được góp mặt trong buổi tuyên chỉ này, đều không nhịn được thâm nghĩ trong bụng: cái gì mà người trầm ngư vọng mộ trong lòng, hiền thê trầm thành tâm thật ý muốn cưới làm hoàng hậu...

Bệ hạ, chiếu thư lập hậu này sẽ được ghi vào trong sử sách đấy, ngài nâng hoàng hậu của mình lên cao cỡ đấy, còn tự hạ thấp bản thân mình xuống đến mức như vậy là muốn lưu danh thiên cổ sao?

Thế diện của ngài vút đi đâu rồi? Không cần nó nữa sao?

Khép lại đạo thánh chỉ này, Trương Trọng Hân lui về phía sau ba bước, cung kính làm một một đại lễ: “Hoàng thượng vạn tuế kim an, Hoàng hậu nương nương thiên tuế phượng an.”

“Hoàng thượng vạn tuế kim an, Hoàng hậu nương nương thiên tuế phượng an.”

Cố Như Cửu ngồi ở trong kiệu hoa, lắng nghe tiếng triều bá đồng loạt vang lên ở bên ngoài, bất giác nhếch miệng cười.

“Trẫm thành tâm thật ý muốn cưới...” Nàng thì thầm đọc nhỏ, sau đó lại nở nụ cười.

Mặc kệ ngày sau thế nào, chỉ ít hần hiện tại thành tâm thật ý chờ đợi mình.

Đủ loại quan lại triều bá xong, kiệu hoa tiếp tục tiến về phía trước sau đó ngừng lại ở cửa chính cung Càn Khôn.

Hồ thái thái tiến lên xốc màn kiệu hoa lên, tiếp theo là Phúc ma ma bước lại, chuẩn bị cõng Cố Như Cửu ra khỏi kiệu hoa, nào biết Bệ hạ đột nhiên bước đến, ngăn các bà lại.

“Bệ hạ?” Phúc ma ma ngơ ngác không hiểu gì cứ thế mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn Tấn Uông.

“Người lui ra, để trẫm tự làm.” Tấn Uông cầm lấy quả cầu hỉ trong tay của Phúc ma ma, bước vào bên trong kiệu hoa rộng lớn.

Phúc ma ma tay chân luống cuống nhìn sang Hồ thái thái đứng ở bên cạnh, thái thái nhìn bà lắc đầu, không nói gì. Phúc ma ma thấy thế, đành phải trầm mặc lui sang một bên.

“Cửu Cửu.” Tấn Uông đem hồng lẵng đưa tới trong tay của Cố Như Cửu, ôn nhu nói: “Ta cũng nàng về nhà.”

Cố Như Cửu sững sốt, nhớ tới thân thể Tấn Uông không tốt lắm, do dự đưa tay ra phía trước.

Tấn Uông cầm tay nàng, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt nàng: “Lên đây đi.”

Cố Như Cửu cúi người nằm lên trên lưng của hắn, sau đó đặt toàn bộ sức nặng lên trên.

Bờ vai này không dày rộng giống như vai của Đại ca, phía sau lưng tựa hồ cũng không có rắn chắc hữu lực như Đại ca, nhưng lại hết sức ôn nhu và ấm áp. Hắn bước đi rất chậm, thế nhưng mỗi một bước đều rất ổn định vững vàng, cẩn thận cõng nàng giống như là đang cõng trân bảo hiếm quý nhất trên đời này.

Đáy lòng của Cố Như Cửu tựa hồ cũng bị độ ẩm từ trên lưng của hân sưởi ấm, sau đó ôm chặt lấy cổ của hân.

Tại chính điện Cung Càn Khôn, Thái hậu ngồi ở vị trí cao nhất, nhìn con trai công Cửu Cửu bước vào, nụ cười trên mặt sâu hơn.

Trước mặt bà đặt đệm hương bồ, quan viên lễ bộ nhìn thấy Hoàng thượng công Hoàng hậu tiến đến, thiếu chút nữa nét mặt co quắp lại, cũng may họ nhìn thấy vẻ mặt Thái hậu hơn hờ vui mừng, rốt cục cũng nén được nỗi khiếp sợ trong lòng không biểu hiện rõ ra ngoài.

Đi tới trước đệm hương bồ, Tân Uổng đặt Cố Như Cửu xuống. Hân nắm một đầu hồng lẵng, còn Cửu Cửu nắm một đầu khác, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

“Bái.”

Khom người bái chào,

“Bái.”

Tiếp tục bái chào lần thứ hai.

“Bái.”

Tiếp tục bái chào lần thứ ba.

Cố Như Cửu cảm thấy cái cổ của mình sắp bị kim mao trên đỉnh đầu đè cong rồi, lúc hành lễ, thiếu chút nữa chúi đầu về phía trước. May là trong khoảnh khắc nàng chúi về phía trước đã có một tay đỡ nàng.

Mặc dù che khăn voan, nàng có thể cảm nhận được đây là bàn tay đàn ông.

Thái hậu thấy dáng dấp cẩn thận như vậy của Tân Uổng, cười nói: “Hôm nay là ngày lành của hai con, ai gia cũng không câu nệ mấy tục lễ này, lễ tiết làm đến đây có thể xem đã đủ rồi.” Nói xong, bà nhìn sang quan viên lễ bộ.

Quan viên lễ bộ thức thời nuốt xuống câu định tiếp theo, cất giọng nói: “Đưa vào động phòng.”

Lúc này, Tân Uổng đẩy lui Phúc ma ma ra, tự mình công tân nương tử của mình lên lưng, từng bước từng bước đi về phía Tử Thần điện, nhìn

bước chân vui sướng đi như chạy thế kia, chẳng hề yếu ớt chút nào.

Chỉ tiếc tân nương tử đưa vào tân phòng, hấn lại không thể lưu lại, còn phải ra trước điện tiếp nhận lời chúc mừng của các quan viên và tham dự yến hội, còn cùng người của tôn thất uống vài ba ly.

“Cửu Cửu, ta sẽ quay lại nhanh thôi.” Tân Ưởng ngồi xồm xuống bên cạnh mép giường, nhỏ giọng nói với Cố Như Cửu: “Ta sẽ cố gắng bảo Lễ bộ giảm tất cả các lễ tiết không cần thiết đi, mau chóng chạy về.”

Cố Như Cửu cười cười, khẽ gật đầu với hấn.

Lúc này Tân Ưởng mới đứng lên bước ra ngoài cửa, nhưng chưa đi được hai bước hấn đã vội vã quay lại: “Ta cho người mang thức ăn sang đây, nếu nàng đói bụng thì đừng kiêng kỵ mấy lễ tiết này, cứ ăn lót dạ trước nhé.”

Cố Như Cửu lại lần nữa gật đầu.

“Ta đi đây.” Tân Ưởng rề rà đi ra ngoài, nhìn thấy cửa sổ không đóng, lại đi tới bên cửa sổ hạ màn che xuống: “Đầu mùa xuân khí trời vẫn còn lạnh, đừng để bị cảm.”

“Bệ hạ, ngài nên đi tiếp nhận triều bái.” Hà Minh ở bên ngoài nhỏ giọng nhắc nhở.

“Trẫm đã biết.” Tân Ưởng cuối cùng cũng đành ngậm ngùi lê bước đi ra trước điện, khi ra đến cửa còn nhìn không được quay đầu lại nhìn mấy lần, mới yên tâm bước ra ngoài.

Hà Minh đi sau lưng hấn không khỏi nơm nớp run rẩy trong bụng, đưa tay lau mồ hôi trên mặt, vừa rời ánh mắt của Bệ hạ nhìn hấn quả thực khiến hấn sợ hãi đến nhũn chân.

Trong phòng rốt cục khôi phục lại vẻ an tĩnh vốn có, Bảo Lục cùng Thu La trở thành cung nữ hồi môn của nàng, nhưng vẫn không dám tùy tiện nói gì, đành phải thận trọng đứng hầu bên cạnh Cố Như Cửu, chỉ cần Cố Như Cửu có gì sai bảo, các nàng lập tức thi hành ngay.

Cố Như Cửu xê dịch cái mông về phía trụ giường, sau đó dựa nửa người lên trên cột: “Bảo Lục, mau giúp ta xoa bóp cái cổ.”

Bảo Lục bước lên phía trước, cẩn thận mát xa cổ cho nàng: “Nương nương, ngài có muốn ăn chút gì không?”

“Hiện giờ ta ăn không vô.” Có lẽ do ngày hôm nay có ý nghĩa quá đặc thù, đã ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, giăng co một hồi lâu như vậy thế nhưng nàng lại không thấy đói.

Bảo Lục cẩn thận mát xa, cuối cùng nàng cũng cảm thấy cái cổ của mình thoải mái hơn đôi chút.

“Bệ hạ đối với ngài thật tốt.” Bảo Lục nhỏ giọng nói: “Vừa nãy, lúc Bệ hạ ra cửa, Bệ hạ trông giống như không nở bước đi.”

Cổ Như Cửu nghe nói như thế, lặng lẽ nở nụ cười.

Ngày đại hôn của Hoàng đế, Tấn Ưởng tiếp nhận rất nhiều lời chúc phúc của các quan lại trong triều, đây là tập tục của Đại Phong. Triều thần cũng đều hành đại lễ theo đúng quy tắc, bất quá vị Bệ hạ này hiển nhiên còn lo lắng hơn cả bọn họ, sau khi nhận xong triều bái của họ, chẳng thềm nói dư lấy một câu, thoáng cái đã biến mất tăm mất dạng.

“Xem ra Bệ hạ rất kính trọng Hoàng hậu nương nương.” Lý Quang Cát đứng ở bên cạnh Tư Mã Hồng, mỉm cười nói: “Tư Mã đại nhân ngài thấy sao?”

“Đế hậu thương yêu lẫn nhau chính là chuyện đáng mừng của triều ta.” Tư Mã Hồng cười tươi nói tiếp: “Hai ta chỉ cần chúc mừng Bệ hạ và Hoàng hậu nương nương luôn hòa hợp, cần gì phải nhiều lời nữa?”

“Ha ha....” Lý Quang Cát tự tiểu phi tiểu nhìn Tư Mã Hồng, vẻ mặt bí hiểm. Bộ dáng này, nếu gặp phải người không biết kiềm chế bản thân, chắc chắn sẽ bị hấn làm cho tức giận đến nôn ra máu.

Cũng may Tư Mã Hồng là cự thần đã trải qua ba triều, chút mảnh khoe này của Lý Quang Cát có tính là gì trong mắt của hắn, cho nên vẫn đủ sức đè ép cơn tức này xuống.

“Tư Mã đại nhân, Lý đại nhân, Bệ hạ đã an bày tiệc cưới ở trong điện Chu Tước, mời nhị vị đại nhân đến đó.” Trương Trọng Hân tiến lên cắt đứt luồng giao phong bằng lời nói của hai người họ, liếc mắt nhìn thoáng qua bầu trời, sau đó đột nhiên nói: “Sao giăng đầy trời, hào quang vạn trượng, đây chính là điềm lành.”

Hắn vừa nói ra câu này, không ít đại thần đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao vợi vợi bên trên, một vùng trời đều cao chót vót giống như lời Trương

Trọng Hãn vừa nói, ánh sáng vạn trượng, mây đỏ giăng đầy trời.

Hiện tượng này nếu xảy ra vào mùa hè thì là chuyện thường thấy, thế nhưng bây giờ là đầu mùa xuân, có thể trông thấy thịnh cảnh thế này, thực sự vô cùng hiếm.

“Đây chính là điềm lành.” Một vị quan viên xuất thân tân quý kinh hô: “Điềm báo cát tường, là điềm lành.”

Quan viên xuất thân thế gia mặc dù trong bụng xem thường điệu bộ này của đám người tân quý, trọng bụng họ cũng phải thừa nhận, quang cảnh sáng rực thế này chính là điềm lành, ánh sáng vô cùng chói mắt.

Chẳng lẽ đây chính là trời cao thông báo điềm lành cho sự kết hợp giữa đế hậu của họ?

Hoàng hôn dần dần buông xuống, tiệc cưới trong điện Chu Tước cũng chánh thức khai tịch, có thể xuất hiện trong bữa tiệc cưới này, ngoại trừ người trong hoàng thất cũng chỉ có gia quyến quan viên có địa vị cực cao.

Tấn Uởng lòng thấp thỏm lo lắng cho Cố Như Cửu đang ngồi đợi một mình bên trong nên khi tiếp nhận người trong tộc kính rượu vẫn tỏ ra không yên lòng, cũng may cũng chẳng mấy ai dám thực sự muốn chúc rượu hắn, nói vài ba câu liền bỏ qua.

Có ai mà không biết Bệ hạ vốn yếu ớt, mặc dù hôm nay là ngày vui của hắn, nếu không cẩn thận dễ xảy ra chuyện nguy đến tính mạng, bọn họ còn có thể sống những ngày tháng yên ổn được nữa sao?

Rượu quá ba tuần, Tấn Uởng lại đứng lên nói: “Chư khanh mời tự nhiên, trẫm không thể ở lại bồi chư vị.”

Người trong hoàng thất lên tiếng góp vui vài ba câu pha trò, sau đó liền thả đi.

Nhìn bóng lưng Bệ hạ vội vã bước đi, Tấn Hưởng vượt cầm nghĩ, trong phòng có giai nhân chờ, nếu là hắn cũng không có tâm trạng đứng đợi ở đây.

Tốc độ Tấn Uởng quay về Tử Thần điện còn nhanh hơn cả lúc rời đi, mấy Phúc ma ma đi theo phía sau hắn phải nhanh chân chạy theo mới đuổi kịp tới nơi.

Vừa bước vào trong phòng, Tấn Uồng nhìn tân nương tử ngồi dưới ánh nến, chợt dừng bước lại, chờ nhịp thở bình phục như thường mới tiếp tục tiến lên.

“Cửu Cửu, ta đã trở về.” Hắn đi tới bên mép giường, nửa ngồi xồm xuống trước mặt Cố Như Cửu, đưa tay lên vén khăn voan trên đỉnh đầu nàng.

“Bệ hạ.” Một vị Phúc ma ma bội vãi đưa hỉ xứng cho hắn.

Tấn Uồng nhìn cái cây hỉ xứng lạnh lẽo này, thản nhiên nói: “Trẫm và hoàng hậu không cần phải dùng đến mấy cái này.” Nói xong, cũng không quan tâm Phúc ma ma nghĩ như thế nào, hắn vươn hai tay, chậm rãi nhắc khăn voan thêu hoa văn phượng hoàng màu vàng trên đỉnh đầu nàng ra.

“Bệ hạ.” Cố Như Cửu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Tấn Uồng, nhợt nhạt cười.

Nhìn nàng cười như vậy, Tấn Uồng cũng không tự chủ được nở nụ cười.

Tấn Uồng nắm tay nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, trên bàn bày sẵn chén chè trôi nước, Phúc ma ma vốn dĩ phụ trách giúp Hoàng hậu nương nương ăn những thứ này, cùng với hai vị Phúc ma ma khác đứng ở bên cạnh, giờ đã bị Bệ hạ đoạt đi hết.

Đậu phộng và hạt sen đều có ý nghĩa sinh con trai, Tấn Uồng nhìn Cố Như Cửu ăn mấy thứ hắn đút cho nàng, trong lòng cảm giác có chút thành tựu. Cuối cùng bụng lên chén chè trôi nước đang còn bốc hơi nóng, Tấn Uồng dùng muỗng bạc múc lấy một viên, cúi đầu thổi thổi sau đó mới đưa đến bên mép Cố Như Cửu.

“Nóng.” Cố Như Cửu cắn một cái, sau đó trợn to hai mắt nhìn Tấn Uồng.

“Còn nóng sao?” Tấn Uồng thu hồi cái muỗng lại, đưa nửa cái bánh còn sót lại bỏ vào trong miệng, nói: “Còn sống.”

(Chỗ này người TQ chơi chữ 生 – có nghĩa “sống” và “sinh”)

“Còn sống à!” Cố Như Cửu cười híp mắt nhìn hắn.

“Hừm, còn sống.” Tấn Uồng bỏ chén xuống, cau mày nói: “Người của ngự phòng làm ăn thế nào vậy? Ngay cả bánh trôi cũng không biết làm.”

Bốn vị phúc ma ma thiếu chút nữa đứng tim té xỉu, Bệ hạ, ngài cố tình muốn quạ à?

Còn nữa, Hoàng hậu nương nương, có sao ngài lại đề cho Hoàng thượng nói câu đáng lẽ là ngài phải nói chứ?

“Ngài chớ trách bọn họ, ngài cảm thấy sống là tốt rồi.” Cố Như Cửu cười híp mắt cầm lấy chén trong tay hắn, múc một viên bánh trôi, thổi thổi rồi lại đưa đến trước mặt Tấn Uông: “Nào, ăn thêm một viên nữa.”

Phúc ma ma cảm giác mình sắp xụi lơ xuống đất rồi, muốn nhào ra quỳ xuống chân Hoàng hậu nương nương.

Tấn Uông cười híp mắt nhìn Cố Như Cửu trái lại trái lại cúi đầu ăn viên bánh trôi chưa chín hẳn này.

Bảo Lục cùng Thu La đứng hầu bên cạnh, lấy tay che miệng, thiếu chút nữa bật cười.

Cố Như Cửu móc khăn tay ra, lau mép cho Tấn Uông, sau đó tự mình cũng ăn một viên bánh trôi: “Chúng ta cùng nhau sinh.”

Nghe thấy Cố Như Cửu lời này, Tấn Uông ngẩn người, mới phản ứng được ý nghĩa thực sự của cái này là gì, lập tức hai cái lỗ tai đều đỏ lên.

“Khụ....” Đứng đầu Phúc ma ma rất thức thời hành lễ nói: “Mời Bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương sớm đi nghỉ tạm, chúng thần xin cáo lui.”

“Làm phiền Phúc ma ma rồi.” Tấn Uông gật đầu với họ, Bạch Hiền cùng Hà Minh phát hà hao cho phúc ma ma.

“Ma ma đi thông thả.” Bạch Hiền và Hà Minh khom người tiễn bốn vị phúc ma ma ra bên ngoài tử thần điện, Bạch Hiền hành lễ nói: “Hôm nay nhờ công lao của bốn vị ma ma.”

“Không dám, không dám.” Cả bốn vị ma ma liên tục đáp lễ, hôm nay quay về, cho dù thế nào các bà cũng không dám hé lộ nửa lời chuyện đã xảy ra hôm nay.

Những người khác đều đều lui ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại Cố Như Cửu cùng Tấn Uông.

“Bên ngoài đang đốt pháo bông sao?” Cố Như Cửu nghe tiếng pháo nổ bộp bộp ở bên ngoài, chỉ tiếc cửa sổ đã đóng, nàng nhìn không thấy.

“Cửu Cửu muốn xem sao?” Tấn Uởng cầm lấy một chiếc áo khoác khoác lên người nàng, sau đó nắm tay nàng đi tới tới bên cửa sổ, mở cửa sổ ra,

Ngoài cửa sổ đèn hoa rực rỡ, sáng rực nửa vùng trời.

Cố Như Cửu ngẩng đầu nhìn lại, cười nói: “Thật xinh đẹp.”

Tấn Uởng nhìn nàng, tay khẽ vươn ra, nhích từng chút một, sau đó đặt lên trên hông của nàng.

“Không đẹp bằng nàng.”

Cố Như Cửu quay đầu lại, gương mặt chạm đến một mảnh mềm mại.

Nàng ngây người, lập tức cười tươi, hai tay đặt lên trên cánh tay đang ở bên hông mình.

Tấn Uởng thấp giọng nói bên tai nàng: “Hôm nay chính là ngày vui nhất của ta.”

Nàng cúi đầu cười nói: “Mong là Bệ hạ luôn nhớ rõ hôm nay ngài đã nói lời này.”

Cửa sổ lại lần nữa đóng, pháo hoa vẫn tỏa sáng ở phía chân trời, tựa như mở ra một khúc nhạc đẹp nhất.

Chỉ là đêm khuya vắng người tiêu hương thú, chỉ hận đêm xuân ngắn ngủi. Đi mãi rồi lại đi mãi, tiên động nạp kim đao (T___T), chỉ hận niềm vui sớm qua mau, chớp mắt đã sang canh ba.

Chương 48

“Tiểu thư, đêm đã khuya, nên đi ngủ thôi”. Vành mắt Bảo Mai ứng đũa đi tới bên cạnh Tư Mã Hương, đem áo choàng phủ thêm cho nàng. Quay đầu liếc nhìn pháo hoa đang nở rực rỡ trên bầu trời, nàng không dám nhìn lâu: “Ban đêm trời lạnh, chúng ta đóng cửa sổ lại được chứ?”

“Pháo hoa đã đốt được một canh giờ rồi.” Nàng trào phúng cười nhạt: “Chẳng phải nói Bệ hạ cần cù tiết kiệm hay sao? Pháo bông này chẳng phải tiền tài của dân chúng sao?”

Hai tay nàng bầu chặt trên ô cửa sổ, ngẩng đầu nhìn những đóa hoa lửa đỏ rực tỏa sáng trong đêm tối: “Những pháo hoa này lẽ nào không được tính là hao tài tốn của sao?”

Bảo Mai cúi đầu không dám nói lời nào, nàng chỉ là một tỳ nữ nhỏ nhoi, nào dám xằng bậy lên tiếng bình luận chuyện của hoàng gia, nàng cũng biết cô nương nhà mình khổ sở trong lòng, cho nên chỉ có thể yên lặng lắng nghe.

Tư Mã Hương vẫn đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn những đóa hoa nở rộ, rồi nhanh chóng tắt lịm chìm vào trong đêm tối, tận đến giờ tỵ, những tiếng nổ bom bốp ồn ào kia cuối cùng cũng hòa vào màn đêm tĩnh lặng.

Nàng di chuyển đôi chân lạnh lẽo đi tới bên mép giường, nghe thấy phía bên chính viện tựa hồ có tiếng mắng chửi vọng đến, nàng ngơ ngác đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn, đột nhiên đứng lên, vung tay quét sạch bộ bình trà trên bàn xuống đất, bình trà sứ vỡ nát, tiếng vỡ vụn vang lên loảng xoảng.

“Tiểu thư.” Bảo Mai lo lắng muốn bước lại, thế nhưng lại bị nàng quát đứng im.

“Đi ra ngoài!” Tư Mã Hương lạnh lùng nói: “Chớ quấy rầy ta.”

“Nô tỳ...” Bảo Mai nhìn mớ hỗn độn dưới đất, lòng thấp thỏm lo âu, nhưng thấy sắc mặt cô nương lúc này trắng xanh trông rất khó coi, đành phải từ từ thối lui ra khỏi phòng, cẩn thận canh giữ ở gian ngoài.

Thế nhưng điều khiến nàng cảm thấy bất ngờ chính là đến tận nửa đêm, trong phòng cũng không hề phát ra âm thanh nào nữa, nàng dần dần buồn ngủ đến mức không thể cưỡng lại được nữa, từ từ nhắm mắt lại ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, Bảo Mai bị tiếng thét rất to từ bên chủ viện vọng đến đánh thức, ngay cả giày cũng chưa kịp mang, vội vã chạy vào nội thất, thấy tiểu thư vẫn còn ngủ ở trên giường, Bảo Mai chột thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng đang chuẩn bị lặng lẽ lui ra ngoài, bên phía chủ lại vang lên tiếng khóc nức nở.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Nhận thấy được có điều không ổn, vội vàng tiến lên đánh thức Tư Mã Hương đang ngủ say: “Tiểu thư, bên phía viện hình như đã xảy ra chuyện.”

“Người nói cái gì?” Tư Mã Hương chống tay nâng người ngồi dậy, thế nhưng, có lẽ do đêm qua nàng đứng bên cửa sổ quá lâu, cánh tay nàng hư nhược, không đỡ được sức nặng của người nàng.

Bảo Mai bước lên phía trước đưa tay ra đỡ, sau đó gọi nha hoàn thô sử chờ ở bên ngoài mang nước vào cho tiểu thư rửa mặt.

Tư Mã Hương vẫn chưa kịp thay y phục, thì đã có một vị ma ma vội vã chạy xông vào, vẫn chưa kịp nói gì, liền quỳ xuống nức nở: “Tiểu thư, thái thái đã mất.”

“Người nói cái gì?” Tư Mã Hương rớt cục đứng không vững nữa, ngã ngồi xuống đất, kinh ngạc nhìn ma ma chạy đến truyền lời: “Tối hôm qua còn thật tốt, làm sao sẽ...”

“Thái thái... thái thái cắt mạch tự sát.” Ma ma truyền lời có thân hình hơi béo tròn, hiện đang quỳ run rẩy, có thể thấy bà hoảng sợ thế nào trước khung cảnh vừa rồi.

Bảo Mai quay đầu nhìn cô nương sắc mặt trắng bệch, cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Đỡ ta đi xem.” Tư Mã Hương chống mạnh tay xuống đất cố đứng thẳng người lên, đẩy Bảo Mai đang định tiến lên đỡ mình ra, thất tha thất thểu ra ngoài

“Tiểu thư, giày của Tiểu thư...” Bảo Mai thấy tiểu thư vẫn còn mang đôi giày đế mềm chuyên đi trong phòng, vội vã quay trở lại nội thất, mở tủ giày,

lấy ra một đôi giày vải, vội vã đuổi theo.

“Bảo Mai tỷ tỷ.” Nha hoàn phụ trách trông coi giày dép của Tư Mã Hương nhìn thấy nàng vội vội vàng vàng, cúi đầu thu dọn lại ngăn tủ bị Bảo Mai lục lọi cả lên, sau khi sắp xếp lại xong xuôi, nàng nghi ngờ nhú nhú mày.

Bảo Mai tỷ tỷ mới vừa rồi cầm đôi giày nào? Đôi giày tiểu thư thường ngày vẫn mang mặc dù tốt, thế nhưng màu sắc khá bắt mắt, nếu lúc này tiểu thư mang đôi giày đó ra ngoài sẽ không thích hợp.

Sau chuyện con trai thái thái chi thứ ba Tư Mã gia bị chém đầu, đầu óc của bà luôn lúc tỉnh ngủ, thế nhưng có ai quan tâm chuyện của một gia tộc không thực quyền cũng không nổi danh, hiện nội tình bên trong đang rối bời thế nào.

Chỉ có đám người ăn không rồi nghề mới tỏ ra thương cảm chạy đến xem náo nhiệt còn chỗ mớm vào than thở một hơi, tiểu thư nhà bọn họ lớn lên xinh đẹp, nhưng lại bị mẫu thân và anh cả của nàng làm trề nải...

Hiện tại tam thái thái Tư Mã gia tự sát thân vong, thế nhưng bà chết vào ngày không tốt, lại còn vào ngày thứ hai trong lễ đại hôn của đế hậu, cho nên Tư Mã Dục chẳng thể báo tang với những người khác.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là, tam thái thái tự sát, tình huống như vậy có nên chôn cất trong phần mộ tổ tiên Tư Mã gia hay không, còn phải cùng thương nghị với dòng chính và chi thứ hai.

Tư Mã gia giấu nhẹm chuyện này, chẳng để lọt ra dù chỉ một lời. Huống hồ, hiện giờ tất cả mọi người trong kinh thành đang tập trung để ý đến chuyện đại hôn của đế hậu, có mấy ai thực sự đi để ý nhà bọn họ là có người đã chết hoặc là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Đại hôn ngày thứ hai, là ngày văn võ bá quan chính thức làm lễ hoàng hậu. Sáng sớm hôm nay mặc dù Cố Như Cửu vẫn ngủ chưa đủ giấc, vẫn còn cảm thấy chân tay uể oải, thắt lưng đau nhức, nhưng vẫn phải chận vật lê mình ra khỏi giường.

“Quá mệt mỏi.” Nàng nhận lấy khăn mặt còn bốc hơi nóng từ cung nữ đưa qua, phủ lên trên mặt mình, để cho mình tỉnh táo lại đôi chút.

Thấy nàng như vậy, Tấn Uông hơi hồi hận chuyện bản thân khá một chút chơi đùa hơi trễ, liền đi tới bên cạnh Cố Như Cửu, nhẹ nhàng di huyết thái dương cho nàng: “Có đỡ hơn không?”

Mặt mình ra, sau đó đưa khăn sang lau lên mặt hắn, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, bên cạnh còn những người khác đây.”

“Những người này đều là người thường hầu hạ bên cạnh ta, đừng lo lắng.” Tấn Uông bị khăn mặt che hết mặt mũi, cũng không tức giận, trái lại vui vẻ nhìn gương mặt trắng nõn của Cố Như Cửu, sau đó nhận lấy một cái khăn lông khác, giúp Cố Như Cửu lau tay: “Hai ta đã là phu thê của nhau rồi, chớ bận tâm người khác.”

Cố Như Cửu cảm thấy, tư tưởng của mình quả nhiên không được phóng khoáng.

Đế hậu thay triều phục chính thức, sau đó khi Cố Như Cửu trang điểm, Tấn Uông lại sắp đến gần.

“Bệ hạ, Bệ hạ đã từng nghe qua câu này chưa?” Cố Như Cửu phủ lên lớp phấn mắt màu vàng ở phía đuôi, liếc mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tấn Uông.

“Cái gì?” Tấn Uông không hề chớp mắt hỏi lại.

“Đó chính là khi nữ nhân trang điểm, nam nhân không nên tùy ý vây xem.” Cố Như Cửu để bút xuống, sau đó lấy một cây chì kẻ mày từ trong hộp ra, tiếp đó nàng chỉ chú ý tới hai mắt Tấn Uông suýt phát sáng.

Nàng từ từ tô lên chân mày của mình, sau đó lại nhăn mày nói: “Bệ hạ?”

“Ta đang nhìn xem nàng vẽ chân mày như thế nào?” Tấn Uông không được tự nhiên khẽ ho một cái: “Những lời này chẳng phải thường được các bản truyện tình cảm nhắc đến trong những tình tiết tình cảm vợ chồng thăm thiết đó sao? Trọng phu vẽ mày cho vợ mình cả đời?”

Cố Như Cửu đang đưa tay tô son bỗng khựng lại.

“Chân mày của nàng xinh đẹp như vậy, ta lại không biết vẽ tranh, ta lo sẽ làm hỏng bức tranh vốn đang đẹp.” Chuyện mình vẽ mày cũng không biết bị vạch trần trước mặt nàng, Tấn Uông tỏ ra hơi xấu hổ: “Cho nên ta muốn xem trước một chút, xem nàng vẽ như thế nào.”

Cố Như Cửu nhìn thấy hình mình pháp chiếu trong gương đang mỉm cười.

“Không sao, không biết thì từ từ luyện.” Cố Như Cửu quay đầu nhìn Tấn Uông đứng bên cạnh: “Bắt đầu từ ngày mai, Bệ hạ có thể vẽ thử cho thiếp xem, thế nào?”

“Lỡ như làm hỏng thì sao?” Tấn Uông rất do dự, chăm chú nhìn vào chân mày lá liễu xinh đẹp của Cửu Cửu nhà mình, trong lòng lại có chút chờ mong, thế nhưng hấn lo mình vẽ không đẹp thì làm sao bây giờ?

“Không có việc gì, thiếp cũng sẽ không ghét bỏ Bệ hạ.” Cố Như Cửu cười nói: “Bởi vì thiếp hiểu rõ đó là tâm ý của Bệ hạ.”

Tấn Uông cảm động trước tài giỏi đoán ý người của Cửu Cửu, quyết định ngày hôm nay trước tiên phải dành chút thời gian luyện tập trên giấy đã, tranh thủ ngày mai không quá xấu mặt.

Nhìn khung cảnh ngọt ngào của đôi vợ chồng trẻ, cung nhân phục vụ xung quanh đỏ mặt cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Cuối cùng Cố Như Cửu còn cầm lấy tay của Tấn Uông, để cho hấn tự tay sơn lên móng tay của mình.

Tuy rằng, hấn sơn chẳng ra làm sao, thế nhưng nhìn ngón tay trắng nõn của Cửu Cửu được phủ lên lớp sơn móng tay hồng hồng, Tấn Uông vẫn có cảm giác thành tựu.

Hai người Hà Minh cùng Bạch Hiền đứng ở bên cạnh, vẻ mặt thật thà nhìn Bệ hạ giống như tìm được món đồ chơi mà mình thích, hai người liếc mắt nhìn nhau, khó tránh được nhìn thấu vài phần từ trong mắt từ đối phương.

Trên điện Chu tước, tất cả các quan viên đã đứng ngay ngắn theo đúng tước vị cao thấp của mình, mệnh phụ cũng giống như vậy, nam tả nữ hữu, đều dựa theo phẩm cấp cao thấp, không dám có chút lười nhác nào.

Cũng không trách mọi người long trọng như vậy, ngày hôm nay dù thế nào đi nữa cũng chính là lần đầu tiên Hoàng hậu chính thức lộ diện tiếp nhận triều bái, có ý nghĩa rất quan trọng, ai nguyện ý làm ra sai sót để người khác lấy cớ bắt bẻ chứ.

“Hôm nay sắc mặt của Tư Mã đại nhân sao lại khó coi hơn hôm qua thế này.” Lý Quang Cát đang đứng song song với Tư Mã Hồng, đối với vị lão nhân lớn hơn hẳn nửa đời này, Lý Quang Cát luôn tỏ ra phong cách kính già yêu trẻ rất tốt đẹp, chủ động tiến lên ân cần thăm hỏi: “Chẳng lẽ tối hôm qua ngủ không được ngon giấc?”

“Bệ hạ cuối cùng cũng lập hậu, trong lòng cựu thần quá vui mừng, dĩ nhiên cũng có kích động, khó tránh khỏi ngủ không được ngon giấc.” Tư Mã Hồng quay đầu liếc Lý Quang Cát một cái: “Làm phiền Lý tướng lo lắng, ta không sao.”

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi” Lý Quang Cát cười ha hả nói: “Một lương thần tận trung vì nước như Tư Mã đại nhân vậy nhưng dù sao cũng không nên xuất hiện đường rẽ gì mới đúng, bằng không Bệ hạ sẽ lo lắng.”

Tư Mã Hồng nghe ông ta nói như thế, trong lòng khẽ run lên, mặt không thay đổi liếc nhìn Lý Quang Cát, không rõ những lời này của ông ta là có ý gì.

Lẽ nào chuyện xảy ra ở chi thứ ba, Lý Quang Cát đã biết?

Mặc dù trong bụng Tư Mã Hồng không nắm được chủ ý, nhưng thấy dáng vẻ nhàn nhã tự tại của Lý Quang Cát, trên mặt cũng nở một nụ cười, chấp tay nói: “Đâu có, đâu có.”

Trương Trọng Hãn đứng ở bên cạnh hai người họ vẫn cúi đầu, trầm mặc nhìn mũi giày của mình, giống như chưa từng nghe thấy cái gì.

“Đùng, đùng, đùng...”

Tiếng trống liên tục vang lên chín tiếng, chúng thần đồng loạt xoay người, mặt hướng về giữa đại điện, sau đó lui về phía sau một bước, khom người đón chào.

“Cung nghênh Hoàng thượng, cung nghênh Hoàng hậu.”

Lúc này không ai ngẩng đầu, các đại thần đứng ở chính giữa điện chỉ có thể nhìn thấy một làn váy cung trang màu đỏ như son thêu chỉ vàng uốn lượn lướt qua, trên làn váy, còn có phượng hoàng được thêu chỉ vàng đang ngao du trong làn mây.

“Các khanh miễn lễ.” Tấn Uông và Cố Như Cửu nắm tay nhau bước lên đứng trên đài cao, đợi chúng thần đứng thẳng người, mới cùng nhau ngồi xuống.

Bên cạnh Long ý được đặt thêm phượng tọa, cho dù vẫn cao cao tại thượng như cũ, thế nhưng lại nảy sinh thêm ra vài phần nhân khí hơn ngày xưa.

Trước hết tiến lên hành lễ cho Cố Như Cửu chính là thành viên hoàng thất, khi bọn họ khom mình hành lễ thì Cố Như Cửu đứng lên, khẽ gật đầu với họ.

Hết thành viên hoàng thất thì sẽ đến tam công Cửu khanh, quốc phu nhân, quận phu nhân, Cố Như Cửu đều đứng lên gật đầu thi lễ, nụ cười trên mặt hoàn mỹ không tìm ra nửa điểm không ổn.

Mặc dù những người có thể đích thân đến điện Chu Tước triều bái đã được hạn chế, thế nhưng từng nhóm người một đi tới hành lễ, Cố Như Cửu cảm giác đầu mình gật muốn gãy ra rồi, đợi tất cả mọi người hành lễ xong, nàng mới đỡ tay của nữ quan, chậm rãi quay trở về phượng tọa ngồi xuống.

Tấn Uông quay đầu sang nhìn nàng cười, sau đó một quan viên cầm một thánh chỉ trực ngọc thạch đứng dậy, tuyên đọc phong Cố Trường Linh làm Trung Ninh Công.

Sau đó lại liên tiếp ban ra thêm ba đạo thánh chỉ khác, tất cả đều là sắc phong người nhà Hoàng hậu nương nương.

Trung Ninh Công phu nhân phong làm Ninh Quốc phu nhân, hai người con trai của Trung Ninh Công được phong làm Hương hầu, con gái lớn đã xuất giá của Trung Ninh Công được phong làm Hương quân.

Ngay lúc tất cả quan lại chính thức triều bái, thuận tiện có mặt văn võ bá quan ở đây, trắng trợn phong thưởng người nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, hoàng gia đơn giản ban cho Hoàng hậu đầy đủ thể diện.

Đây là quang vinh sung ái cỡ nào?

Văn võ bá quan lắng nghe từng đạo thánh chỉ ban ra, trong lòng vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, chỉ tiếc ai bảo nhà họ không sinh ra được đứa con gái tốt được hoàng gia để mắt tới chứ, thì sao được phong tước cả nhà.

Nghĩ đến Trung Ninh Công bây giờ nhận chức thượng thư lệnh, trong lòng các quan viên bất giác nảy lên ý nghĩ đây là Cố gia điền báo trước Cố gia sẽ nắm quyền trong triều đình này.

Mọi người ở đây cho rằng lần này danh tiếng Cố gia vương xa đến tận cùng, nào biết ngay trong buổi trầu chiều, Cố Trường Linh lại trình tấu chương xin cáo lão lên Hoàng thượng.

Bản tấu chương này vừa được dâng lên, trời còn chưa đến tối, đã truyền tới tai hầu hết các thế gia có tin tức linh thông.

“Cố Trường Linh quả nhiên là lão hồ ly.” Sau khi Lý Quang Cát biết được chuyện này, không nhịn được sinh lòng cảm khái, nếu người gặp được tình huống này là hắn; chưa chắc hắn có thể kiên quyết hạ quyết định này như Cố Trường Linh.

Tráng sĩ cắt tay áo, chẳng phải ai cũng làm được.

Thế nhưng lão thấy rất rõ, cách làm này của Cố Trường Linh cũng rất thông minh. Hiện tại Cố gia đã có một hoàng hậu, lại được phong tước toàn gia, quả thực đúng với danh xưng tiếng tăm rạng rỡ, lên như điều gặp gió.

Thế nhưng thân là triều thần, điều kiêng kỵ nhất chính là khiến đế vương này lên niềm nghi kỵ. Hiện tại Bệ hạ tin tưởng Cố gia, kính trọng hoàng hậu, nhưng điều này cũng không có nghĩa là ngày sau Bệ hạ sẽ không nghi ngờ, sẽ không chán ghét mà vứt bỏ hoàng hậu. Đến lúc đó, hào quang của Cố gia sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Bệ hạ, cho dù Cố gia làm đúng cũng thành sai, làm sai vẫn là sai, đừng nói là danh tiếng, mà ngay cả vinh quang của ngày xưa cũng không che chở được.

Nhưng bây giờ Cố Trường Linh quả quyết xin từ quan, mặc kệ Bệ hạ có đồng ý hay không, chỉ ít hành động này sẽ lưu lại một ấn tượng trong lòng Bệ hạ rằng Cố gia rất thức thời.

Hoàng đế nào không thích thần tử vừa biết nghe lời lại thức thời?

Bây giờ Bệ hạ còn trẻ, chờ người bước sang tuổi trung niên, khi đó tâm tư đa nghi hơn, điều này sẽ trở thành chiêu bài cảm tình tốt nhất của Cố gia.

“Trước đây không cầu cưới con gái của Cố thị cho con chính là điều đáng tiếc nhất.” Lý Quang Cát nói với con trai: “Có một nhạc gia thức thời lại thông minh như vậy, cũng trợ giúp cho con rất nhiều.”

“Phụ thân, ngài nói đùa.” Lý Hoài Cốc cúi đầu nói: “Bất quá đã là chuyện cũ năm xưa rồi, không đáng nhắc tới.” Hôm nay hắn đã đính hôn cùng cô nương Trầm gia, chuyện đã qua nên để nó qua luôn.

Hắn hôm nay, chỉ cần nghĩ đến chuyện năm đó, sẽ nhớ đến bộ dáng muối muối ngã ngựa chết, chút tâm tư rung động thuở thiếu thời cũng đã bị khoảng thời gian đó đánh tan mất rồi.

Lý Quang Cát nhìn vẻ mặt không hề dao động của con trai, thở dài nói: “Nếu như thế, bây giờ vì phụ lại cho người chuẩn bị cho con đính hôn cùng cô nương Trầm gia.”

Cô nương dòng chính Tư Mã gia gả cho Trầm gia công tử, con trai của ông lại muốn cưới cô nương Trầm gia, mà Trầm gia lại chuẩn bị chuyển vào kinh thành, nếu như không có tâm tư gì chuyển đến đây thì còn tốt, nếu như có nảy sinh ý định nào khác, Lý gia bọn họ khó tránh khỏi cũng sẽ chịu liên lụy.

Triều Đại Phong cũng từng xảy ra vài vị công chúa rơi vào cuộc đấu tranh ngôi vị Hoàng đế, hiện tại khắp cả triều chỉ còn mỗi Đức Nghi đại trưởng công chúa này còn sống sót duy nhất, vị đại trưởng công chúa này mấy năm nay trông vẫn an ổn bình thản không chút tâm tư nào, thế nhưng ai biết được bà ta đúng là không có tâm tư gì hay không?

“Xin phụ thân yên tâm, nhi tử sẽ không để cho chuyện đó phát sinh.” Lý Hoài Cốc trầm mặc một lát sau nói: “Gả đến Lý gia chúng ta, chính là người của Lý gia chúng ta, chuyện xảy ra bên Trầm gia sẽ không liên quan gì đến nàng.”

Lý Hoài Cốc gật đầu: “Con nghĩ được như vậy cũng tốt.”

Ngoài thư phòng, Lý Ngô thị lắng nghe hai cha con họ nói chuyện với nhau, mặt không thay đổi xoay người đi về phía tiểu viện của mình.

Ở trong mắt của những nam nhân Lý gia này, nữ nhân chớ hề được phép nêu ra suy nghĩ của mình, nữ nhân, chẳng qua chỉ là công cụ sinh con nối dõi cho bọn họ mà thôi, ngay cả chính bọn họ chẳng qua chỉ vì duy trì hình tượng phồn vinh của gia tộc.

Bà đứng ở trong phủ sang trọng này, nhưng cảm thấy xung quanh tĩnh mịch, chẳng khác nào mộ phần.

Trong Tủ thần điện, Cố Như Cửu gỡ trâm cài và trang sức xuống, sau khi tắm rửa xong bước ra, thấy Tấn Uông từ ngự thư phòng trở về, có điều sắc mặt hình như không được tốt cho lắm, liền hỏi: “Bệ hạ, ngài làm sao vậy?”

Tấn Uông thấy nàng bước sang, tóc còn ướt, lại lôi kéo nàng ngồi xuống bên người, sau đó lấy khăn tay lau tóc cho nàng: “Nhạc phụ đại nhân dâng một loạt tấu chương lên cho trẫm.”

“Hừm.” Cố Như Cửu gật đầu, thờ ơ cầm lấy một quyển truyện ở bên cạnh, mở ra đọc, tiếp đó ngẩng đầu nhìn hắn: “Cha thiếp làm cho Bệ hạ mất hứng sao?”

“Không.” Tấn Uông lắc đầu: “Nhạc phụ đại nhân xin từ quan.”

“Cái gì?” Cố Như Cửu cất cao giọng, ném quyển truyện trong tay qua một bên: “Cha thực sự làm như vậy?”

Tấn Uông trầm mặc gật đầu.

Cố Như Cửu sững sốt chỉ chốc lát, sau đó cười nói: “Bệ hạ, việc này muốn trách thì phải trách Bệ hạ rồi.”

“Trách ta?” Tấn Uông không hiểu nhìn Cố Như Cửu: “Là ta đã làm cho nhạc phụ đại nhân không hài lòng sao?”

“Không, là Bệ hạ đối với phụ thân quá tốt.” Cố Như Cửu giải thích: “Ta nhớ kỹ khi còn bé từng nghe mẫu thân có nói qua, phụ thân có sở thích là viết chữ vẽ tranh, không có hứng thú đối với quan trường. Nhưng người Cố gia là chúng ta lại đơn bạc, nếu phụ thân không làm quan, như vậy gia tộc làm sao có thể tiếp tục duy trì phồn vinh.”

Nói đến đây, Cố Như Cửu nhin không được cười khở: “Bộ tộc Cố thị chúng ta dầu gì cũng là thế gia mấy trăm năm, tổ tiên từ trăm năm trước đã nhận được vinh quang cho gia tộc, cũng không thể để gia tộc xuống dốc từ trong tay của phụ thân, cho nên phụ thân không thể làm gì khác hơn là cố chống chọi đến giờ. Hôm nay Bệ hạ lại hạ chỉ phong tước cho nhà mẹ đẻ của thiếp, để cho cả nhà Cố thị được vinh quang, phụ thân không có chuyện gì phải ưu lo, nào còn nghĩ đến chuyện làm quan.”

Tấn Uông nhớ tới vô số các bức tranh chữ của Cố Trường Linh đã khiến bao người kinh diễm, có chút không nở: “Thế nhưng nhạc phụ đại nhân tài hoa vô cùng, để ngài giữ chức quan vị đó, trẫm thực sự không cam lòng.”

“Vậ Bệ hạ thử lưu cha lại xem.” Cố Như Cửu cũng chẳng mặ mà với vấn đề này, tiếp tục cầm quyển truyện lên đọc tiếp, lật một trang sách ra nói: “Có điều, thiếp thấy khả năng Bệ hạ lưu lại cha không lớn.”

Tấn Uởng thấy Hoàng hậu nhà mình như vậy, không khỏi nhục chí, đã làm hoàng hậu còn không nghĩ cách kiếm chút phúc lợi cho nhà mẹ đẻ thì thôi đi, còn đem nguyên nhân nhạc phụ đại nhân vào triều làm quan nói cho hần nghe, hần thật không biết có phải có Cửu Cửu tín nhiệm hần hay là chẳng có lòng phòng bị.

Nhưng bất kể để cái gì, đối mặt thái độ thẳng thắn này của Cố Như Cửu, càng làm cho trái tim Tấn Uởng thêm ám áp, giống như vừa uống xong một bình trà nóng.

Mấy ngày tiếp theo, Tấn Uởng một mực cố gắng giữ Cố Trường Linh lại, đáng tiếc nhiệt huyết làm quan của Cố Trường Linh đã không còn, lên triều khóc lóc nói mình muốn báo đáp triều đình thế nào, chỉ đáng tiếc thân thể không chiều theo lòng người, chân đau tay đau đầu đau, toàn thân trên dưới chẳng chỗ nào khỏe mạnh, cho nên không thể tiếp tục cống hiến sức lực cho triều đình, buộc lòng phải nhận cơn đau cáo lão.

Thấy ông nói sức khỏe mình chỗ nào cũng bệnh tật đau nhức như vậy, rốt cục cũng bị quyết tâm của ông dọa sợ, đành phải cắn răng đóng ấn ký chấp thuận lên tấu chương xin cáo lão lần thứ mười hai của Cố Trường Linh.

Hạ triều, Tấn Uởng có chút rầu rĩ trong bụng quay về tử thần điện, nào biết khi nước vào lại không nhìn thấy thân ảnh của Hoàng hậu, hần liền quay đầu sang hỏi Bạch Hiên: “Hoàng hậu nương nương đâu?”

“Bệ hạ, đã qua ba ngày, Hoàng hậu nương nương cần phải dọn đến cung Loan Hòa, cho nên hiện giờ Hoàng hậu nương nương đang ở cung Loan Hòa.”

“Chuyện quan trọng như vậy, tại sao không có ai báo lên cho trẫm biết?” Tấn Uởng giận tái mặt, cứ tưởng người trong cung tự ý làm chủ, để cho Cố Như Cửu chịu khuất.

“Bệ hạ, đây không phải là... ngài đã thỏa thuận cùng lễ bộ trước hôm đại hôn rồi sao?” Hà Minh đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Chúng nô tài tưởng rằng ngài đã biết, cho nên mới không báo cáo lên với ngài.”

“Quy củ là chết, người là sống, Hoàng hậu phải đi, sao các người lại không bước ra ngăn cản?” Tấn Uồng chấp hai tay ở sau lưng: “Huống chi dựa theo quy củ, sau khi tân gả nương xuất giá, nội trong năm ngày không được di chuyển nơi ở, như vậy mới không gây ra vết nứt trong tình cảm phu thê.”

Hà Minh cùng Bạch Hiền thầm cười ha hả trong bụng, trước đây người nói tân nương tân lang phải chung sống cùng một gian phòng là Bệ hạ, hiện tại người nói tân nương tân lang nội trong một trăm ngày không được di chuyển chỗ ở cũng là ngài, sao ngài không nói thẳng ra rằng mình luyện tiếu Hoàng hậu nương nương không thể rời xa đi?”

Mặc dù trong lòng soi mói đến mức điên cuồng, thế nhưng trên mặt cả hai người họ vẫn tỏ ra nghiêm túc nói: “Bệ hạ nói có lý, là người của lễ bộ không nghĩ chu đáo.”

“Đã như vậy, trăm vẫn phải đi đón Hoàng hậu nương nương trở về.” Tấn Uồng xoay người bước ra ngoài điện: “Cung Loan Hòa mới vừa tu sửa, mùi nước sơn bên trong vẫn còn rất nồng.”

A, Bệ hạ, hai chữ ‘mới vừa’ của ngài hình như tiêu chuẩn vẫn chưa vượt qua một năm sao?

Bạch công công cùng Hà công công vốn là thái giám ngự tiền cận thân của Bệ hạ, đương nhiên cũng bắt tri bắt giác đem luyện kỹ năng oán thầm lên đến cấp độ cao nhất rồi,

Lại lần nữa bước vào cung Loan Hòa, Cố Như Cửu phát hiện ra chỗ này còn tinh xảo hơn cả lần trước nàng tiến đến, đồng thời vật dụng trang trí bên trong cũng nhiều hơn, tất cả các vật trang trí đều được khảm hoa văn mang ý cát tường, đồng thời còn có đôi có cặp.

Nàng bước vào trong viện, lúc này trong viện đã đứng đầy thái giám cung nữ người hầu của cung Loan Hòa, đứng ở vị trí cao nhất chính là đôi nam nữ ăn mặc hoa lệ hơn hẳn những người phía sau, xem ra có lẽ là quản sự cung Loan Hòa.

Làm tân chủ nhân cung Loan Hòa, dựa theo quy củ, nàng nên tiến hành một kế hoạch đọc bài ‘phát biểu cấp lãnh đạo’, chỉ tiếc Tấn Uồng đến, để cho cái kế hoạch này sanh non.

Thấy Tấn Ưởng bước chân vội vã, Cố Như Cửu đành phải nuốt lời đang định nói vào bụng, bước lại trước mặt Tấn Ưởng trong tiếng vắn an của thái giám cung nữ, khẽ hành lễ với hấn: “Bệ hạ.”

“Cửu Cửu tới xem xét cung điện sao?” Tấn Ưởng cầm cổ tay của Cố Như Cửu, không cho nàng hành lễ.

Cố Như Cửu nhếch mày một cái, chẳng phải hôm nay nàng sẽ chính thức đến sống trong cung Loạn Hòa sao?

Chương 49

Sau khi Cố Như Cửu nghe Tấn Uông nói “sau tân hôn, nội trong một trăm ngày không được di chuyển chỗ ở”, nàng ngây người như rơi vào mộng, điều này hình như không đúng lắm.

Tử thần điện chính là tâm cung của Hoàng đế, vốn dĩ an bài tân phòng ở tử thần điện đã là lần đầu tiên xảy ra ở triều Đại Phong này rồi, hiện tại cái vị hoàng hậu là nàng còn phải ở tử thần điện đủ một trăm ngày, nếu như vậy các quan viên đại thần triều Đại Phong sẽ chấp nhận sao?

Tạm thời bỏ cái kế hoạch ‘phát biểu cấp lãnh đạo’ này sang một bên, Cố Như Cửu kéo Tấn Uông vào trong phòng: “Bệ hạ, làm như vậy có vẻ không được ổn cho lắm.”

“Có gì không ổn.” Tấn Uông nghiêm túc nói: “Ta cũng không quan tâm thế tử của chúng thần tử sống ở đâu, thì bọn họ việc gì phải quan tâm nàng nên sống ở chỗ nào.”

Lời này nghe có vẻ rất có lý, nhưng trên thực tế thì Bệ hạ vẫn là một thiếu niên bốc đồng tùy hứng mà thôi.

Tuy tiếc nuôi mình không thể lập tức có một không gian riêng, thế nhưng Cố Như Cửu vẫn đáp ứng yêu cầu bốc đồng này của Tấn Uông.

Nếu như dựa theo tiêu chuẩn hiền lương đức để làm việc thì lúc này nàng nên khuyên can Tấn Uông cần dựa theo quy củ, không nên bởi vì chút chuyện nhỏ này mà phát sinh mâu thuẫn với chúng thần... vân vân.

Thế nhưng... nàng vốn không có ý định làm một hoàng hậu hiền lương thực đức giống như những điều răn dạy khô cứng trong sách,

Thấy Bệ hạ thực sự đem Hoàng hậu nương nương trở về Tử Thần điện, tất cả các cung nhân hầu hạ trong tử thần điện đều âm thầm cảm khái, cảm tình giữa Bệ hạ và Hoàng hậu nương nương thật là tốt, không ngờ ngài ấy lại không nhớ xa cách Hoàng hậu nương nương.

Vốn dĩ một vài cung nữ còn có chút dè dặt thận trọng, thế nhưng cuối cùng cũng gỡ bỏ hoàn toàn suy nghĩ kia, chỉ mong Hoàng hậu nương nương

là một chủ nhân ôn hòa dễ hầu hạ, những thứ khác chẳng dám suy nghĩ nhiều.

Trên thực tế, Cố Như Cửu đúng là một Hoàng hậu cực kỳ tốt, tính tình ôn hòa, không khắt khe với hạ nhân, mỗi ngày ngoại trừ tản bộ một chút ở trong cung, thì đi sang chỗ Thái hậu nương nương, biểu hiện thập phần thiện lương sẵn sàng.

Nhân tâm có đôi khi lại là thứ rất kỳ quái, gặp phải một người nghiêm nghị thì bọn hạ nhân thường thường hết sức kính nể, nếu tính cách ôn hòa, bọn hạ nhân ngược lại sẽ tỏ ra lười biếng không kiêng dè,

Trong khoảng thời gian Cố Như Cửu sống ở tử thần điện, chẳng bao giờ nổi giận với bất cứ cung nhân nào, vì vậy đã có người to gan, bắt đầu lười biếng tự đắc.

Nguyên nhân gây ra sự kiện này rất đơn giản, hôm đó, lúc Cố Như Cửu đang ở bên trong phòng nghỉ ngơi, lại có cung nữ tùy tiện ra vào, hoàn toàn không xem uy quyền của Hoàng hậu ra cái gì.

“Thu La, Bảo Lục, đi mời Bạch công công cùng Hà công công tới đây.” Cố Như Cửu ngồi ở trên tháp quý phi, lười biếng lật một trang sách: “Nói bốn cung có chuyện tìm hai người họ.”

Thu La theo lời đi ra ngoài, các cung nữ khác đang phục vụ trong phòng không rõ vì sao chợt thấy căng thẳng trong lòng, bởi vì Hoàng hậu nương nương rất ít khi tự xưng “Bốn cung”.

Nghe thấy Hoàng hậu nương nương tuyên triệu, Bạch Hiền và Hà Minh cũng không dám chậm trễ, vội vã chạy về phía tử thần điện. Bọn họ hoàn toàn không giống với mấy tiểu thái giám cung nữ không có mắt nhìn còn tưởng rằng Hoàng hậu nương nương mềm yếu có thể lấn lướt.

Hoàng hậu nương nương không khắt khe cung nhân, đó là phong thái quý nữ thế gia, chứ không phải bản tính yếu đuối nhút nhát, nếu thật sự có người muốn lấn lên trên đầu của nàng, chính là ngại mình sống quá lâu.

Lúc Hà Minh đến, Bạch Hiền cũng vừa chạy tới nơi, hai người ngoài cười nhưng trong không cười chấp tay hành lễ với nhau, Hà Minh cười nói: “Bạch công công, chẳng biết hôm nay nương nương triệu kiến là vì chuyện gì?”

“Hà công công còn không rõ, tại hạ dĩ nhiên càng không thể rõ ràng rồi.” Bạch Hiên cũng cười hồi đáp: “Huống chi tâm tư của Hoàng hậu nương nương, kẻ thấp hèn há lại đoán ra.”

Hà Minh biết hẳn không muốn nói thật, ha hả cười, cũng không hỏi thêm nữa.

Hai người vào điện, thấy tỳ nữ Bảo Lục luôn theo hầu bên cạnh hoàng hậu đang đứng ở cửa chờ, hai người cúi người hành lễ với Bảo Lục.

“Làm phiền nhị vị công công đi chuyến này.” Bảo Lục phúc thân đáp lễ, sau đó thở dài nói: “Vốn dĩ không dám làm phiền đến hai vị, chỉ là...” Nàng quay đầu lại liếc nhìn vào trong phòng, bất đắc dĩ lắc đầu: “Nhị vị vào trong nhà rồi hãy nói nhé.”

Bạch Hiên cùng Hà Minh vừa thấy tình thế như vậy, trong lòng khẽ rơi lộp độp mấy phát, xem ra lần này chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Hai người vào bên trong liền nhìn thấy hai cung nữ đang quỳ trên mặt đất, mà Hoàng hậu nương nương không vui không giận ngồi ngay ngắn phía trước, trên sắc mặt chẳng biểu lộ chút biểu tình gì. Hai người thấy thế, trong lòng càng thêm lo lắng, tiến lên quỳ củ hành lễ.

“Hôm nay Bệ hạ phải thượng triều, bốn cung vừa nằm xuống tháp nghỉ ngơi một lát, không ngờ trong lúc này lại có cung nữ chưa được tuyên triệu đã tự ý tiến vào bên trong điện. “Cố Như Cửu nâng chung trà lên nhẹ nhàng uống một ngụm, giọng nói vẫn ôn hòa bình thản như trước, thế nhưng phía sau lưng Bạch Hiên cùng Hà Minh đã đổ một trận mồ hôi lạnh.

“Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng trong này dù sao cũng là tâm cung của Hoàng thượng, nếu có người tùy ý ra vào, như vậy có còn quy củ hay không?” Cố Như Cửu khẽ hất cằm lên, liếc nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất, giơ tay lên nói: “Nhị vị là thái giám đứng đầu cung Càn Khôn, hai cung nữ này cứ giao cho các vị xử trí.”

“Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội, nô tỳ không dám nữa.” Hai cung nữ dĩ nhiên biết rõ thủ đoạn của Bạch Hiên cùng Hà Minh, cho nên thấy Cố Như Cửu muốn đem các nàng giao cho Hà Minh cùng Bạch Hiên, lập tức sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, liên tiếp cầu xin Cố Như Cửu tha thứ.

Cố Như Cửu bung chén trà không nói lời nào, Bạch Hiền cùng Hà Minh có thể hầu hạ ở ngự tiền, đương nhiên đầu óc cũng thông minh nhạy bén, cả hai đều nhận ra Hoàng hậu nương nương không muốn nhìn thấy hai cung nữ này nữa, lúc này hai người tiến lên nhét giẻ vào miệng của họ, sau đó ra lệnh cho mấy thái giám khác đem hai cung nữ kéo ra bên ngoài.

“Có chuyện gì xảy ra?” Tân Ưởng vừa đi vào nội điện, thấy Hà Minh cùng Bạch Hiền đang kéo hai cung nữ đi, bước nhanh đi tới trước mặt Cố Như Cửu, khom lưng nhìn ngang Cố Như Cửu: “Cửu Cửu, đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Như Cửu ra hiệu cho Hà Minh cùng Bạch Hiền ngừng lời kéo, hai người thấy thế lại buông tay ra, lui sang một bên.

“Bệ hạ, ngồi xuống trước đã, từ từ nói sau.” Cố Như Cửu kéo Tân Ưởng ngồi xuống bên cạnh mình, hai người cùng ngồi xuống tháp quý phi vẫn còn rất rộng rãi.

Tân Ưởng mừng rỡ thấy mình được Cố Như Cửu kéo ngồi xuống bên cạnh, cho nên cũng không chối từ, trái lại còn sát lại gần Cố Như Cửu hơn, sau đó mới đưa ánh mắt nhìn hai cung nữ quỳ trên mặt đất: “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Hai cung nữ đưa mắt nhìn nhau, một người trong đó nghiêng răng nghiêng lợi, ngẩng đầu để cho Tân Ưởng thấy nàng đập đầu đến mức cả trán đều sưng đỏ, sau đó lại tiếp tục đập mạnh đầu xuống đất mấy cái trước mặt Tân Ưởng: “Bệ hạ, mới vừa rồi nô tỳ bị Hoàng hậu nương nương triệu vào, ngài ấy chẳng nói chẳng rằng liền phạt nô tỳ quỳ, tận đến khi hai vị công công qua đây, Hoàng hậu nương nương mới lên tiếng đòi trị tội chúng nô tỳ.” Nói đến đây, vị cung nữ này lại quay sang Cố Như Cửu đập đầu bình bình xuống đất: “Cầu nương nương tha thứ, cầu nương nương tha thứ.”

Nghe xong lời cung nữ này kể lể, Bạch Hiền thiếu chút nữa muốn cất tiếng cười to, kẻ tiểu nhân này cũng thật to gan, dám bôi nhọ Hoàng hậu nương nương trước mặt Hoàng thượng, ăn nói hàm hồ như vậy, cứ như là Hoàng hậu nương nương cố ý làm khó hai người bọn họ.

Hành vi to gan lớn mật thế này, chắc là chán sống rồi,

Nàng ta vừa dứt lời, Cố Như Cửu vẫn chưa nổi giận, ngược lại Tân Ưởng đã trầm mặt, nổi giận nói: “Khá lắm, không ngờ lại có cung nữ to gan như

vậy, dám ở trước mặt của trẫm nói Hoàng hậu sai sót này nọ, có thể thấy được lúc trẫm không có ở đây, các người còn càn rỡ đến cỡ nào.”

Nhìn thấy Bệ hạ nổi giận đùng đùng, hai cung nữ này đầu óc quay cuồng ngây ngốc, nhất là cung nữ vừa thốt ra câu mới nãy, lúc này hận không thể đem mình chôn luôn cho rồi,

“Hà Minh, Bạch Hiên, các người quản lý chỗ này thế nào?” Tấn Uông tức giận đứng dậy chỉ vào hai cung nữ đang run lẩy bẩy: “Loại cung nữ dám vô lễ trước mặt trẫm thế này, sao xứng hầu hạ ở cung Càn Khôn?”

Bạch Hiên cùng Hà Minh đồng loạt lên tiếng nhận tội, trong bụng hận không thể đem hai cung nữ gây liên lụy họ ra lột da.

“Bệ hạ, nhị vị công công hoàn toàn không biết chuyện của hai cung nữ này.” Cố Như Cửu kéo tay áo của Tấn Uông: “Trước tiên chàng đừng nóng giận.”

Tấn Uông liếc nhìn bàn tay Cửu Cửu đang kéo tay áo của hắn, một lần nữa lại ngồi xuống, miễn cưỡng đè xuống cơn tức trong bụng: “Là ta không có chú ý, để nàng phải chịu uất ức.”

“Vậy làm sao có thể trách chàng được?” Cố Như Cửu đặt chén trà vào trong tay hắn, để hắn uống một ngụm trà thông họng trước đã: “Thiếp hiện giờ đứng đầu hậu cung, không chính lý tốt được hậu cung chính là lỗi của thiếp. Bệ hạ quản lý cả một quốc gia, ngài cần quản lý chính là bách tính trong thiên hạ, ngài đã chịu nhiều khổ cực hơn thiếp. Thế nhưng ngài có thể quản lý thiên hạ ngay ngắn rõ ràng, mà thiếp ngay cả hậu cung cũng không quản lý tốt, là thiếp vô năng.”

“Cửu Cửu không được tự coi nhẹ mình như vậy.” Tấn Uông đặt chén trà xuống: “Kể từ lúc nàng tiến cung, mỗi ngày trẫm đều thấy vui sướng thoải mái, trên dưới cung Càn Khôn đều được sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, thế nào lại là vô năng?” Hắn quét mắt nhìn hai cung nữ vẫn còn quỳ dưới đất: “Cung tỳ không tốt đó là lỗi của bọn họ, không liên can gì đến nàng.”

“Vốn dĩ thiếp không có ý định nghiêm trị các nàng, chỉ muốn nhắc nhở các nàng không được tùy ý tiến vào bên trong trong lúc thiếp nghỉ ngơi mà thôi, vạn nhất lỡ như lúc có chàng ở đây, nếu cũng như vậy thì...” Cố Như Cửu lắc đầu, trầm mặt nói: “Cho nên chuyện này tuyệt đối không thể được.”

Nghe thấy hai cung nữ tranh thủ lúc Cố Như Cửu nghỉ ngơi, dám vào bên trong phòng, sắc mặt của Tấn Uổng đã khó coi đến cực điểm, nếu không phải bận tâm đến việc Cố Như Cửu đang có mặt ở đây, sợ rằng hắn đã sớm gọi người lôi hai cung nữ này xuống trừng phạt nghiêm khắc.

“Nàng nói đúng, chuyện này không thể bỏ qua được.” Tấn Uổng khoát tay với Bạch Hiền cùng Hà Minh một cái, nhẹ giọng nói: “Mang xuống.”

Lần này Hà Minh cùng Bạch Hiền tay chân càng thêm nhanh nhẹn nhét giẻ vào miệng hai cung nữ kia, vội vã kéo hai người ra ngoài.

Lần này bọn họ đã thấy được thủ đoạn của Hoàng hậu nương nương, không làm khó không khốc không kẻ lể ảm ức, đơn giản nói mấy câu, không chỉ để Bệ hạ hiểu đầu đuôi câu chuyện, còn làm cho Bệ hạ thêm yêu thương không dứt, như vậy có giống như một người không có thủ đoạn sao?

Cho nên nói những kẻ tự cho rằng Hoàng hậu nương nương tính cách nhu nhược, hiền lành, hoặc là đầu óc ngây ngô ngu ngốc, tầm nhìn hạn hẹp.

Cũng không suy nghĩ thật kỹ, một thiên kim đại tiểu thư được mọi người yêu thương chăm chút, kim tôn ngọc điệp, làm sao lại là người nhút nhát dễ bị ức hiếp cho được?

Lúc này có người đụng vào trên thiết bản, cuối cùng cũng biết sự lợi hại trong đó.

“Đừng nói chúng ta không nhân từ với các người.” Bạch Hiền ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ gương mặt của cung nữ vừa rồi rồi bới nhẹ Hoàng hậu nương nương với Hoàng thượng: “Làm cung nữ, nên có quy củ của cung nữ, không hiểu quy củ, sẽ đưa trở về chăm sóc dạy bảo.”

Nói xong, cũng không quan tâm phản ứng của hai nàng cung nữ này, để thái giám khác kéo các nàng xuống.

Hà Minh lạnh lùng đứng ở một bên, hoàn toàn chẳng có ý kiến gì đối với hành vi vừa rồi của Bạch Hiền, thậm chí cảm thấy không dùng trượng đánh cho hai cung nữ này đã là phạt nhẹ lắm rồi.

Chẳng qua Bệ hạ cùng Hoàng hậu vẫn còn trong thời kỳ tân hôn, không tiện để thấy máu đổ. Cho nên hai cung nữ này bị đuổi ra cung Càn Khôn, đã biết hai chữ hồi hận viết như thế nào.

“Cửu Cửu.” Những người khác đều bị đuổi ra khỏi phòng, Tấn Uồng hơi do dự mở miệng nói: “Tur Mã gia... đã xảy ra chuyện”. Hắn biết trong lòng Cửu Cửu nhất định không thích nhắc đến kẻ đã hại Cố gia họ, chỉ là chuyện xảy ra lần này cần nói cho Cửu Cửu nghe.

“Tur Mã gia?” Cố Như Cửu thấy trong ánh mắt của Tấn Uồng không có tức giận, đoán được việc này chắc là không có quan hệ gì với Tấn Uồng, vì vậy nói: “Nhà bọn họ xảy ra chuyện gì?”

“Thái thái chi thứ ba Tur Mã gia, mất rồi”. Tấn Uồng không muốn nói đến chữ ‘chết’ xui rủi này ở trước mặt Cố Như Cửu, cho nên lựa chọn cách nói uyển chuyển hơn.

“Mất?” Cố Như Cửu hơi bất ngờ, hôm trước khi nàng xuất giá còn nghe nói vị thái thái này ngồi trong nhà hăng chí bùng bùng chửi rủa người Cố gia, chửi bởi dòng chính và chi thứ hai Tur Mã gia, thế nào mới cách có mấy ngày, người đã không còn?

Tấn Uồng gật đầu: “Có người nói bà ta mất rất đột ngột”. Trong tay hắn có mật thám do các Hoàng đế thời kỳ trước nuôi, cho nên biết thái thái chi thứ ba Tur Mã gia chẳng phải chết bất đắc kỳ tử, mà là cắt cổ tay tự sát, thế nhưng loại sự tình này, cũng không cần nhắc tới, miễn làm Cửu Cửu sợ.

Đối với Tur Mã gia, bây giờ Cố Như Cửu không có bao nhiêu hảo cảm, nghe thấy thái chi thứ ba Tur Mã gia qua đời, trong lòng nàng rất phức tạp không thể diễn tả được, cuối cùng chỉ thở dài một hơi buồn bã.

Lo sợ nàng lại nghĩ đến đại tẩu và đứa cháu chưa chào đời mà rầu rĩ không vui, Tấn Uồng ôm chặt nàng vào lòng, nhỏ giọng nói: “Nàng đừng nghĩ nhiều như vậy, mọi việc còn có ta ở đây”.

Cố Như Cửu dụi trán vào trong lòng ngực của hắn, đưa tay vòng ra sau ôm chặt lấy hắn.

Vào bữa tối, hai vợ chồng Cố Như Cửu cùng Tấn Uồng đến cung khang tuyền của Thái hậu ăn cơm, Thái hậu nhìn thấy bộ dáng hai người quần quýt ngọt ngào với nhau, cũng trêu chọc nói: “Hoàng thượng, đã nhiều ngày qua đều thấy ngài cười đến nhăn cả mặt mày rồi”.

Tấn Uồng nghe bà chọc như thế cũng không tức giận, cười ha hả lôi kéo Cố Như Cửu ngồi xuống trước bàn cơm: “Có thể tới chỗ mẫu hậu ăn cơm, nhi tử đương nhiên vui vẻ”.

“Lời này chẳng phải thật lòng”. Thái hậu lắc đầu, cười ra tiếng, sau đó nói với Cố Như Cửu: “Cửu Cửu, con nói xem lời vừa rồi của Bệ hạ có phải thật lòng hay không?”

Cố Như Cửu che miệng cười, đôi mắt hết nhìn Thái hậu lại nhìn sang Tấn Uông, chẳng nói chẳng rằng gì.

Thấy nàng như vậy, Thái hậu lắc đầu thở dài nói: “Xem ra Cửu Cửu của ta cũng học theo thói xấu của Hoàng thượng rồi”.

Cố Như Cửu nghe vậy, bước lên phía trước kéo cánh tay của Thái hậu, cười tủm tỉm nói: “Mẫu hậu, thế nhưng con vẫn đứng ở phía ngài mà”.

Chu Thái hậu bị nàng dụ hoặc không ngừng cười ha ha, sau đó hai người lại vui vẻ kéo nhau đi rửa tay ăn cơm, bỏ mặc Tấn Uông lẻ loi ngồi ở một bên, vô hạn thê lương.

Tấn Uông nhìn mẫu hậu cùng Cửu Cửu nhà mình thân thiết gần gũi, lại nhìn sang bản thân lạnh lẽo buồn tẻ, không nhìn được nghĩ, bản thân đại khái là Hoàng đế đầu tiên từ trước đến nay bị Thái hậu và Hoàng hậu vứt bỏ ở một bên.

Vì vậy vào lúc ban đêm, Tấn Uông lấy lí do Hoàng hậu vứt bỏ mình không thềm ngõ ngang đến, quần quýt giăng co với Cửu Cửu, thiếu chút nữa còn bị Hoàng hậu nhà mình đá xuống giường.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu hẳn không bị đá xuống giường vẫn là thân thể hẳn không được tốt, Hoàng hậu lo lắng hẳn bị cảm lạnh sinh bệnh.

Cho nên nói, người yếu cũng có lúc có lợi, cũng có lúc lại là tâm khiên che chắn rất tốt.

Chí ít cũng coi là vũ khí sắc bén để đổi lấy lòng thương cảm.

Thượng triều của triều Đại Phong, từ trước đến nay cứ ba ngày tiểu triều sẽ có năm ngày đại triều, Hoàng đế và văn võ bá quan không cần mỗi buổi sáng phải vội vã chạy lên thượng triều lúc trời chưa kịp sáng, vào những thời điểm khác nhau đều có các bộ phận quan viên khác nhau làm việc.

Đạo này lễ bộ cùng Hồng Lư Tự khá bận rộn, nguyên nhân là các nước phụ quốc lân cận cùng các tiểu quốc biết được Hoàng đế tân nhậm triều Đại

Phong vừa tổ chức đại hôn, đều phái sứ thần sang đây dâng quà lễ chúc phúc lên cho Hoàng đế cùng hoàng hậu.

Thế nhưng, những quốc gia này hầu hết đều lộ trình tương đối xa xôi, hơn nữa lúc bọn họ lên đường, lại vào ngày đông giá rét, cho nên phải liên tục ngừng lại giữa đường, chờ bọn họ đến được kinh thành Đại Phong thì đã mệt mỏi, hơn nữa hôn lễ của Bệ hạ và hoàng hậu đã kết thúc,

Nhưng bất kể nói như thế nào, tốt xấu gì người ta cũng vượt cả ngàn dặm đường xa xôi đến đây, tuy rằng đã đến muộn, thế nhưng có lòng có ý cũng là điều tốt.

Người của lễ bộ và Hồng Lư Tự an bài những người này trong biệt cung dành cho khách nước ngoài. Sau đó liền bắt đầu tiến hành nghiêm túc thảo luận việc xếp thứ tự cho các vị khách ngoại quốc, và dựa theo cấp bậc để tiếp đãi bọn họ.

Có người cho rằng Đại Phong là một cường quốc, đối mặt với những vị khách nhân nhiệt tình này về ký càn chiếu cố chu đáo, tỏ ra phong phạm của một cường quốc.

Cũng có người cho rằng, những quốc gia này phần lớn chỉ là nước phụ thuộc vào Đại Phong, trong đó cũng có vài nước từng xảy ra chiến tranh với Đại Phong, thực sự không đáng để Đại Phong tăng bậc họ lên cao.

Đương nhiên, còn có một nhóm người cho rằng, ai nghe lời, ai trung thành với Đại Phong, bọn họ sẽ tốt với kẻ đó hơn một chút, và trong số những người này có Cố Chi Vũ.

Làm thiếu khanh trong Hồng Lư Tự, lại là thế tử phủ quốc công nhất đẳng, lời nói của Cố Chi Vũ luôn có uy tín nhất định, cho nên mặc dù có người không đồng ý với suy nghĩ này của hắn, nhưng cũng không ai dám đứng ra phản bác.

Đây chính là quốc cữu gia thứ thiệt, ai ngốc mà tự rước lấy phiền phức vào mình.

Điều quan trọng nhất chính là, người trên quan trường từ trước đến nay nghĩ như thế càng lúc càng nhiều, thậm chí bọn họ bắt đầu suy đoán, những lời Cố Chi Vũ nói ra có phải là ý tứ của Hoàng thượng hay không?

“Chư vị đại nhân, tại hạ cho rằng, việc này nên giao cho Bộ hạ định đoạt”. Cố Chi Vũ thấy người của Hồng Lư Tự và người của lý tự tranh luận không ngớt: “Chúng ta trước tiên trình ý kiến này lên cho Hoàng thượng, chư vị nghĩ như thế nào?”

“Chuyện này...” Lễ bộ Thượng thư nhíu mày, khi tiên đế còn, toàn bộ việc này đều do lễ bộ và Hồng Lư Tự quyết định, sau đó mới trình lên cho tiên đế đóng dấu quyết định phương án, căn bản không cần phải để Bộ hạ lo lắng việc này.

Hồng Lư Tự khanh lúc này liền cười nói: “Cố đại nhân nói như vậy cũng có lý, ta cho rằng như vậy rất tốt.”

Hồng Lư Tự khanh mặc dù là quan trên của Cố Chi Vũ, thế nhưng hấn xuất thân hàn môn, lại từng nhận ân huệ của Cố gia, cho nên rất tán thành với ý kiến của Cố Chi Vũ.

Ai thêm quản lúc trước làm việc thế nào, dù sao vua nào triều thần này, hấn cứ việc tiến theo Cố gia mà bước đi là ổn.

Thấy Hồng Lư Tự khanh không có ý kiến, mà mấy quan viên bên phía lễ bộ lại không nói lời nào, Lễ bộ Thượng thư buộc lòng phải nói: “Đã như vậy, cứ làm theo ý của các chư vị”.

Trên thực tế hấn nghĩ xa hơn những người khác, hôm nay chuyện lễ bộ cần Bộ hạ gạt đầu mới có thể thực hành, thì những bộ phận khác phải chăng cũng cần làm như thế?

Càng nghĩ tiếp càng cảm thấy không dám tưởng tượng thêm nữa, Lễ bộ Thượng thư nhìn sang Cố Chi Vũ ngồi ở đối diện, vị thế tử gia phủ quốc công này có tướng mạo anh tuấn, cử chỉ ưu nhã, làm cho bọn họ không tìm ra nửa điểm không tốt.

“Tôn đại nhân còn có việc sao?” Cố Chi Vũ ngẩng đầu chống lại tầm mắt của hấn, mỉm cười hỏi.

Tôn thượng thư cười xấn tay áo, dời đi ánh mắt của mình.

Thấy thế, Cố Chi Vũ mỉm cười gạt đầu, cũng không nhìn tôn thượng thư nữa,

Thấy hấn không nhìn mình nữa, Tôn thượng thư mới thảm thở phào một hơi, buông lỏng người ra. Nếu xét quan hệ giữa Tôn gia và Cố gia thì chỉ có

thể nói là xoàng xĩnh, chẳng qua muội muội của hắn đã được gả đến chi thứ hai Tư Mã gia, mà chi thứ ba Tư Mã gia lại gay gắt với Cố gia, cho nên Tôn gia bọn họ mỗi khi đối mặt với Cố gia, cũng tận lực tránh nhắc đến mối quan hệ với Tư Mã gia.

Nghĩ đến chuyện chi thứ ba Tư Mã gia hại chết vợ cả và đứa con chưa chào đời của Cố Chi Vũ, tôn thượng thư lại thầm mắng người của chi thứ ba Tư Mã gia thiếu đạo đức.

Cũng vì không có đạo đức cho nên hiện tại mới rơi vào như kết quả này, coi như là tự làm tự chịu.

Sau khi tranh luận xong với người của lễ bộ, các quan viên của Hồng Lư Tự còn muốn đi biệt cung xem xét các sứ thần kia một chút.

Sứ thần các quốc gia nhìn thấy người của Hồng Lư Tự, đều hết sức nhiệt tình, thái độ thân thiết, nếu không phải mọi người đều biết rõ đây là biệt cung dành cho khách nhân, còn tưởng bọn họ là chủ nhà ra đón khách nhân, mà quan viên Hồng Lư Tự mới là khách nhân.

Nước Kalok ở hướng tây bắc của Đại Phong, quốc gia này rất nghèo khổ, gần trăm năm trước cũng bởi vì đến biên cảnh Đại Phong cướp bóc mà bị quân đội Đại Phong chinh đồn cho một trận, sau trận đánh này của Đại Phong, quốc gia này liền quy xin quy phục dưới triều Đại Phong.

Sau đó, Đại Phong mở cửa biên cảnh, cho phép bọn họ bán rau củ quả cùng với gấm vóc lụa là tuy số lượng bị hạn chế nhưng quan hệ giữa nước Kalok và Đại Phong càng ngày càng mật thiết, thường xuyên tuyên bố với các quốc gia bên ngoài rằng mình là nước phụ thuộc của Đại Phong. Bất kể là truyền thừa vương vị, hay là sắc phong vương hậu, bọn họ đều dựa theo quy củ tình quốc thư lên Hoàng đế Đại Phong, Hoàng đế Đại Phong sẽ dùng ngự ấn lên trên quốc thư này, địa vị mới được các quý tộc bản quốc thừa nhận.

Quốc gia giống như nước Kalok thì có được bao nhiêu, những quốc gia nhỏ này xuất ra đủ các loại thủ đoạn, luôn tìm cách lấy lòng Đại Phong, tranh thủ thu được càng nhiều lợi ích càng tốt, trong kinh thành của một số sứ thần này còn đưa ra vài lời so sánh với tiêu chuẩn và tín nhiệm của Đại Phong, tất cả những điều này chẳng qua nhằm đạt được thiện cảm của Hoàng đế Đại Phong.

“Đại nhân tôn tính”. Người dẫn đầu đoàn sứ thần nước Kalok là thừa tướng Đặc Di của quốc gia họ, vị thừa tướng này đã bước sang tuổi năm mươi, khi ông nhìn thấy Cố Chi Vũ, đầu tiên là khom người vái chào thật sâu với Cố Chi Vũ, sau đó lại tiến hành một đại lễ của bốn quốc: “Hạ thần nước phụ thuộc gặp qua Cố đại nhân tôn kính”.

“Đại nhân không cần đa lễ”. Cố Chi Vũ khách khí đáp lễ, Đặc Di vội vàng tránh cái lễ này, nhiệt tình bắt chuyện kéo Cố Chi Vũ ngồi xuống, lại tự tay dâng trà, nhiệt tình trả lời từng câu hỏi của Cố Chi Vũ,

Chờ Cố Chi Vũ rời đi, quan viên sau lưng Đặc Di nghi ngờ hỏi: “Đại nhân, vì sao không đem lễ vật chúng ta đã chuẩn bị ỏn thỏa tặng cho vị đại nhân này?”

“Các người biết hấn là ai sao?” Đại Di trừng mắt liếc nhìn vị quan viên này: “Mấy món quà lễ này của chúng ra, chỉ sợ vị đại nhân này không thèm đếm xỉa đến”.

Vị quan viên này kinh ngạc mở to mắt: “Lễ nào hoàng kim bảo thạch của chúng ta còn chưa đủ trân quý?”

“Nếu như là người bình thường, những hoàng kinh bảo thạch kia của chúng ta có thể mua được niềm vui của bọn họ, thế nhưng vị này chính là ca ca ruột của Hoàng hậu nương nương hiện nay, Hoàng hậu chính là nữ tử quý tộc, ca ca của nàng đương nhiên cũng đã thấy nhiều mấy thứ bảo thạch hoàng kim, nếu chúng ta tặng những thứ này cho hấn, đó chính là vũ nhục đối với hấn”. Đặc Di làm thừa tướng nước Kalok, đương nhiên cũng nắm được hầu hết tư liệu về những người mình cần lấy lòng.

Mấy vị quan viên đi theo nghe thấy ông ta nói như vậy, lập tức lộ ra vẻ sùng kính: “Thảo nào vị đại nhân này anh tuấn bất phàm như vậy, nguyên lai đúng là quý tộc, lại còn là anh cả của Hoàng hậu nương nương.”

Nói đến đâu, bọn họ lại cảm thấy có chút hối hận, sớm biết vậy nên giữ vị Cố đại nhân kia lại lâu thêm một chút.

Nước Kalok có một thừa tướng thông minh, thế nhưng những sứ thần quốc gia khác thì không nhất định cũng có người có tầm nhìn xa như ông ta.

Nói thí dụ như lúc này nước Manybo đang nháo nhào đòi gặp Hoàng đế Bộ hạ.

Nước Manybo nằm ở phía tây của Đại Phong, quốc gia này rập ranh với nước Kalok, cũng có quan hệ không tốt lắm với nước Kalok, giữa hai quốc gia này thường xuyên xảy ra xung đột.

Mà điều quan trọng nhất chính là, tuy rằng quốc gia này tên là Manybo, trên thực tế chẳng có bảo vật gì, ngược lại còn vô cùng nghèo khó. Mỗi khi đến mùa đông, chỉ thích đi cướp bóc trần lột các nước láng giềng xung quanh, ngoại trừ Đại Phong đã hai lần làm bọn họ khiếp sợ, cho nên không dám mon men làm xằng làm bậy nữa, thì những quốc gia khác hầu như mùa đông hàng năm đều phải chịu cảnh quấy rầy của bọn họ, cho nên sứ thần của quốc gia này ở biệt cung cũng không được đãi ngộ cao, còn bị quy về hàng ngũ người gặp người ghét.

Chương 50

“Trầm đại nhân”. Cổ Chi Vũ đi vào cửa viện sứ thần nước Manybo, cũng không có để ý đến thái độ bất nhã của sứ thần nước Manybo, bình thản hành lễ với Trầm Thanh Hà.

“Cổ đại nhân”. Nhìn thấy Cổ Chi Vũ, Trầm Thanh Hà thầm thở phào một hơi trong bụng. Hắn và Cổ Chi Vũ làm quan ở cùng một bộ phận, đều là thiếu khanh tam phẩm Hồng Lư Tự, cho nên thường cùng làm việc với nhau. Hắn nhờ vào sự chiếu cố của tổ mẫu mới được vào làm thiếu khanh trong Hồng Lư Tự, thế nhưng so với Cổ Chi Vũ chỉ dựa vào lai lịch cùng năng lực để thăng tiến lên chức thiếu khanh thì tài hoa tuy rằng tương đương, thế nhưng trên kinh nghiệm xử sự vẫn còn nhiều khiếm khuyết.

“Sứ thần quý quốc đang làm gì vậy?” Sau khi chào hỏi với Trầm Thanh Hà, Cổ Chi Vũ mới liếc ánh mắt sắc bén nhìn sang sứ thần nước Manybo. Người dẫn đầu nhóm sứ thần nước này có dáng vóc cao to, da ngăm đen, thân thể cường tráng khỏe mạnh, thoát nhìn giống như người có tính tình thô lỗ cục mịch.

Trước đây Cổ Chi Vũ chưa từng gặp qua người này, thầm đoán hắn là lần đầu tiên thay mặt nước nhà đi sứ đến đây, nhân tiện nói: “Chẳng biết chư vị quý khách có điều gì không hài lòng với Đại Phong chúng ta?”

Sứ thần nước Manybo thấy quan viên mới tới này mặc quan bào giống với vị đến lúc này, trong bụng không vui, tên cầm đầu liền hất hàm nói: “Cũng không có gì bất mãn đối với Đại Phong, mà là chúng ta thay mặt cho tất cả thần dân nước Manybo mang theo mong ước tốt đẹp đến đây để gặp mặt Hoàng đế Bệ hạ vĩ đại cùng Hoàng hậu nương nương, vì sao các người lại không an bài cho chúng ta gặp mặt Bệ hạ, quý quốc làm như vậy có phải coi thường nước Manybo chúng ta không?”

Lời nói này thốt ra mang theo sự khiêu khích và đầy tức giận, mấy vị quan viên Hồng Lư Tự cũng cau mày khó chịu.

“Vị đại nhân này đã làm quan trong triều, chắc hẳn hiểu rõ đạo lý này!” Cổ Chi Vũ rũ mí mắt xuống, khẽ nhếch lên nói: “Thần tử gặp mặt Bệ hạ, điều đầu tiên phải chú ý đến khuôn phép và lễ nghi”.

Sứ thần nước Manybo cau mày nói: “Thế nhưng chúng ta vượt đường xa xôi đến đây, lẽ nào đây là phương thức đãi khách của Đại Phong?”

“Nếu Quốc vương Bệ hạ của quý quốc đến cầu kiến, Hoàng thượng đương nhiên sẽ lập tức triệu kiến.” Cố Chi Vũ nói đến đây, ngừng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vị sứ thần này: “Lẽ nào thân phận của ngài có thể so sánh cùng với Quốc vương Bệ hạ của quý quốc, còn tôn quý hơn cả Hoàng đế Bệ hạ của quốc gia chúng ta?”

Sứ thần nước Manybo bị lời nói này của Cố Chi Vũ làm cho nghẹn lời, thiếu chút nữa sặc khí mà chết, thế nhưng hắn vẫn không dám nói mình tôn quý hơn hai vị kia.

Rõ ràng cảm thấy lời nói của đối phương có điều gì đấy không đúng, thế nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không biết phải phản bác thế nào cho phải.

“Xin quý khách chớ tranh cãi nữa, Đại Phong chúng ta để nghênh đón các vị sứ thần, đã cố ý chuẩn bị một quốc yến long trọng, đến lúc đó mời chư vị nể mặt ghé thăm.” Lời khó nghe cũng đã nói hết rồi, Cố Chi Vũ lại đổi thành khuôn mặt tươi cười bước ra đón tiếp: “Đến lúc đó Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương cũng sẽ chính thức lộ diện”.

Vốn dĩ bị lời nói lăng mạ của Cố Chi Vũ làm cho khó chịu, thế nhưng thấy Cố Chi Vũ lại thốt ra vài câu êm tai, sứ thần nước Manybo cuối cùng cũng nguôi cơn tức, cười đáp ứng. Mặc dù Cố Chi Vũ vẫn chưa nói buổi quốc yến này sẽ được tổ chức vào khi nào, tổ chức ở đâu, nhưng họ nhanh chóng mượn cơ hội này để làm dịu đi bầu không khí nóng bỏng này giờ, không chỉ thôi tranh cãi ầm ĩ, thậm chí còn khách khí tiễn Trầm Thanh Hà và Cố Chi Vũ ra về.

“Cổ đại nhân”. Bước ra khỏi biệt cung, Trầm Thanh Hà vẫn mơ hồ không hiểu rõ, đành cất tiếng hỏi: “Vì sao ta lấy lễ đối đãi với họ thì họ lại làm lơ không thèm để ý đến...”

“Người dân nước Manybo vốn hung hãn, trước nay đều không phân định rạch ròi quý tộc và thường dân, lần này bọn họ tới đây, ngoài mặt thì nói đến chúc mừng Bệ hạ đại hôn, thật chất là để tìm hiểu thái độ của Đại Phong chúng ta đối với bọn họ thế nào!” Cố Chi Vũ bắt tay ở sau người: “Cho nên đối với những người như thế không cần phải phân định rạch ròi, đối với bọn họ mà nói, quá mức ân cần chính là kẻ yếu đuối dễ bị bắt nạt”.

Nói khó nghe một chút, chính là bọn họ thấy Hoàng đế Đại Phong hiện nay còn trẻ người non dạ, muốn nhân cơ hội này tìm hiểu xem tính tình của Bệ hạ thế nào?

Trầm Thanh Hà ngẩn tò te, há hốc mồm lắp bắp nói: “Bọn... bọn họ...” Bản tính của bọn họ như vậy chẳng phải muốn bắt chẹt kẻ yếu sao?

“Năm đó, khi Bệ hạ mới vừa đăng cơ, sứ thần nước Manybo cũng náo loạn một hồi”. Cố Chi Vũ hé mắt: “Ban đầu là Tôn đại nhân của lễ bộ đứng ra tiếp đãi bọn họ, lúc đó bọn họ được nước lấn tới, càng không coi ai ra gì, Tôn đại nhân tức giận nói thẳng, nếu còn tiếp tục ăm ỉ nữa, liền đóng cửa thành trấn biên cảnh với nước Manybo, sau này không lui tới với nhau nữa.”

“Sau đó thì sao?” Trầm Thanh Hà nuốt một ngụm nước bọt, trong bụng có chút nghi hoặc, ăm ỉ như vậy chẳng phải sẽ gây ra mối bất hòa giữa hai quốc gia sao?

“Sau lại bọn họ liền tuân thủ theo quy tắc, không gây sự nữa”. Cố Chi Vũ nhàn nhạt đáp: “Tác phong của người dân nước này xưa nay đã như vậy, ngài quen là được”.

Phương thức chung đụng giữa các quý tộc thế gia đều có thói quen nhã nhặn lễ phép, Trầm Thanh Hà cảm giác mình nếu làm như vậy thì không hay cho lắm.

Trông thấy hần như vậy, Cố Chi Vũ cũng bất giác nhớ lại khi mình chân ướt chân ráo bước vào làm việc trong Hồng Lư Tự cũng từng bị các hành vi quái lạ của đám sứ thần này hù dọa ngây người. Bất quá chuyện quái lạ như vậy thấy vài lần cũng thành quen.

Mới ra khỏi biệt cung, còn chưa đi đến khúc quanh, hai người thấy có đoàn mai táng đi ngang qua con đường chính, vì vậy đều dừng bước lại, nhường đường cho đoàn mai táng đi qua.

Chờ đến khi đội mai táng đến gần, Trầm Thanh Hà thấy rõ trong đội ngũ đưa tang là ai, lập tức hơi mất tự nhiên, thậm chí còn ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn Cố Chi Vũ.

Song, Cố Chi Vũ chỉ lạnh lùng nhìn đội ngũ mai táng diễn tấu sáo và trống từ từ bước qua, dường như kẻ nằm trong quan tài chẳng phải thái thái

chi thứ ba Tư Mã gia, mà là một người qua đường không thù không oán với hắn.

“Cố đại nhân, người làm của tại hạ tới, xin lỗi không tiếp được”. Trầm Thanh Hà cảm giác mình không nỡ đợi tiếp nữa chờ đợi mai táng đi qua, cũng không quan tâm tiền giấy còn đang bay múa đầy trời, lại vội vã tìm cái có rồi khỏi.

“Đi thông thả”. Cố Chi Vũ chấp tay với hắn, sau đó tiếp tục đứng tại chỗ, mặt không thay đổi nhìn đội ngũ mai táng càng đi càng xa, tận đến khi khuất bóng.

“Vị thái thái chi thứ ba này thật đáng thương, nghe nói Tư Mã gia không đồng ý chôn bà ta vào trong phần mộ tổ tiên”.

“Người biết cái gì, nghe nói đây là vị thái thái này chết vào canh giờ không tốt, bất tự lại xung khắc với phần mộ tổ tiên Tư Mã gia, cho nên mới không cho phép bà ta nhập vào phần mộ tổ tiên”.

“Cái gì mà khắc với không khắc, theo ta thấy chính là Tư Mã gia hành động chẳng chút phúc hậu, tam thái người ta tốt xấu gì cũng sanh con dưỡng cái cho nhà bọn họ, không có công lao cũng có khổ lao, cứ như vậy đem người ta vứt bỏ, như vậy còn đạo lý gì nữa không?”

“Chuyện của nhà giàu sang, tiểu dân ti tiện như chúng ta làm sao hiểu rõ được, người lo người ta hạ táng thế nào sao? Nếu nhà mẹ đẻ của vị tam thái này có thể lực, Tư Mã gia cũng chẳng hành sự như vậy”.

“Cho nên nói cái gì đi nữa thì thế gia quý tộc chẳng qua đều là những kẻ ra vẻ đạo mạo nguy quân tử mà thôi, ngay cả vợ cả của mình còn đối xử như vậy, chớ nói chi là những người khác”.

“Người lời nói này cũng không đúng lắm, vị Đại thái thái trước đây của Cố gia, khi chết còn mang theo sát khí, đồng thời còn mang thai cốt nhục của Cố gia, Cố gia cũng để cho nàng ta chôn cất trong phần mộ tổ tiên đó thôi”.

“Thế gian này có bao nhiêu dòng họ như Cố gia, bằng không làm sao nữ nhi nhà họ có thể làm Hoàng hậu, chẳng phải bởi vì gia phong nhà họ tốt, phẩm hạnh tốt đó sao?”

Một vài chuyện của quý tộc thế gia trở thành đề tài đàm tiếu của người dân trong những lúc rỗi rãi, nhiều khi bọn họ đem chuyện này ra mổ xẻ với kiến thức nửa vời, thậm chí chỉ nghe thấy phong phanh, thế nhưng những điều đó không ảnh hưởng tới tài suy đoán và lòng dũng cảm quyết tâm thăm dò chân tướng.

Dù sao những chuyện như thế đều nóng bỏng và sốt dẻo hơn ba cái chuyện vặt vãnh của lão Trương Tam ở đầu thôn hay thằng Lý Tứ ở góc đường, những chuyện của thế gia đều có lực hấp dẫn đối với tất cả mọi người.

Lắng nghe dân chúng xung quanh nồng nhiệt bàn luận việc này, Cô Chi Vũ mờ mịt đi về phía đầu đường.

Cái thế gian này, có quá nhiều đau khổ và bất đắc dĩ, thế nhưng đối với những người vô can mà nói, ngoại trừ lời nó ra để tán dọc với nhau ra thì chẳng còn tác dụng gì nữa.

Tư Mã Hương đầu quần hiệu tang đi lẫn ở trong đội ngũ đưa tang, tiếng kèn Xô-na như tiếng khóc của lão phụ nhân tuyệt vọng khô khan, từng tiếng truyện tới tai nàng, khiến cho nàng ngọt ngào không thở nổi.

Đường đường là thái thái Tư Mã gia qua đời vậy mà không có mấy nhà cử người đến đưa tang. Những người này dường như xem chỉ thứ ba đem bọn họ chẳng khác nào mãnh thú và dòng nước lũ, chỉ muốn tránh ra xa.

Kéo ra mảnh khăn hiệu tang che khuất tầm mắt của mình, hai tay Tư Mã Hương nắm chặt bài vị của mẫu thân, nhìn tiền giấy bay trắng cả bầu trời, lê từng bước đi khó khăn ra ngoài thành.

Dòng chính Tư Mã gia lúc này đang thương nghị xem có nên nhận Tư Mã Hương về giáo dưỡng hay không. Thật tâm mà nói, Trịnh Thị không muốn, trên thực tế ngay cả đại trưởng bối Tư Mã Hồng cũng không mấy thích đứa cháu gái Tư Mã Hương này.

Thế nhưng hiện nay không phải chuyện bọn họ có muốn hay không mà là Tư Mã Hương đã không còn mẫu thân, trong nhà không có trưởng bối giáo dục con gái, nếu dòng chính bọn họ không ra mặt lúc này, đến lúc đó mặc kệ bọn họ có bao nhiêu lý do, thì những người khác sẽ xía xói bọn họ quá lãnh tình.

Nhưng mà con gái người nhà người khác được chăm sóc dạy dỗ tốt như thế sao? Nhẹ không được nặng không được, lại là cô nương đã trưởng thành, cho dù là do dòng chính bọn họ bây giờ đứng ra dạy dỗ, thì có thể thay đổi được bao nhiêu?

Trịnh Thị cũng chẳng mấy thích cô cháu gái ngoại này, không chỉ bởi vì vấn đề là ở chính bản thân Tư Mã Hương. Không biết vì sao, mỗi khi bà nhìn thấy cô cháu ngoại Tư Mã Hương thiếu sức sống, đáng vẻ già dặn trước tuổi, tâm tư cũng không thuần khiết.

Một tiểu cô nương mới hơn mười tuổi, tâm tư lại không được cởi mở, đó cũng chẳng phải là chuyện tốt.

Chẳng qua dù không muốn cỡ nào đi nữa, thì phu nhân thế gia luôn coi trọng thể diện, Trịnh Thị vẫn phải chủ động đi đến chi thứ ba đón Tư Mã Hương về.

Trong hoàng cung, Cố Như Cửu đang chơi cờ cùng Chu Thái hậu ở cung Khang Tuyền, gần đây tài đánh cờ của nàng vẫn chẳng tiến bộ gì, mới chơi cùng Thái hậu mấy bàn đã thua bết nhè bấy nhiêu bàn, thua đến không gỡ được nước được cái, ngay cả Thái hậu cũng chẳng còn tâm tình nào chơi cờ tiếp với nàng.

“Xem ra mấy chuyện này muốn cầu cũng chẳng thể gượng ép được”. Thái hậu gọi cung nữ dọn bàn cờ xuống phía dưới, sau đó nói: “Nghe nói sứ thần các quốc gia đã lục tục đến kinh thành, không bao lâu nữa còn phải cùng Hoàng thượng tiếp đãi những sứ thần này”.

Cố Như Cửu đã nghe qua Đại Phong có mấy nước phụ thuộc, đồng thời xung quanh biên cảnh còn có một vài quốc gia có quan hệ ngoại giao với Đại Phong, cho nên khi nghe thấy Thái hậu nói như vậy cũng không lấy làm lạ, chỉ hơi hiếu kỳ không rõ lần này nước nào đến.

“Ngoại trừ quốc gia gửi thư chúc mừng đến, còn có quốc gia phái sứ thần tới, tổng cộng có mười một nước, trong đó ba quốc gia phái sứ thần đến là hoàng tử bốn quốc bọn hần”. Từ lúc Tấn Uông bắt đầu đăng cơ Chu Thái hậu đã gặp qua không ít sứ thần quốc gia, cho nên khi nhắc đến với Cố Như Cửu cũng rất tường tận cặn kẽ.

“Sứ thần những quốc gia này có tâm tư hoặc tính toán gì đều không quan trọng”. Chu Thái hậu lo lắng Cố Như Cửu căng thẳng, lại cười nói: “Chỉ

cần bọn họ dám động tâm, Đại Phong chúng ta sẽ bóp nát, để cho bọn họ biết thế nào là hối hận”.

Cố Như Cửu cũng tán thành lời nói này của Chu Thái hậu, chỉ có thực lực hùng mạnh mới đủ sức chiến đấu đến cùng. Hiện tại, các nước nhỏ phụ thuộc xung quanh Đại Phong đều dè dặt lấy lòng bọn họ như vậy, cũng bởi vì Đại Phong phồn vinh cường thịnh sao?

Nếu Đại Phong yếu đuối có thể lấn áp, chỉ sợ những quốc gia này đã sớm nhảy cẫng lên trên người Đại Phong hung hăng cắn xé từng miếng thịt trên đó, nhai nuốt lấp đầy cái bụng của mình rồi.

“Mẫu hậu nói đúng, chỉ có thực lực tuyệt đối, thì một số âm mưu thủ đoạn đều tỏ ra nhỏ nhặt không đáng kể”. Cố Như Cửu cười cười: “Nếu học theo hành xử của bọn tiểu nhân, ngược lại chỉ đánh mất thân phận và thể diện của chính mình”.

“Con có thể nghĩ như vậy là tốt”. Chu Thái hậu đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện: “Hai ngày trước trên Tử Thần điện, con dùng thủ đoạn xử lý hai cung nữ kia rất hay”.

“Đường đường là Hoàng hậu, nếu trực tiếp lên tiếng chỉ đề cập chuyện phải nghiêm phạt cung nữ thế nào cũng rất mất thân phận. Giao cho thái giám quản lý trong cung, để bọn họ tự ý xử lý là tốt nhất”.

Nghe thấy Thái hậu nói như vậy, Cố Như Cửu cười cười: “Hai cung nữ này rốt cuộc có thân phận gì, con cũng lười truy xét đến cùng, chỉ cần những người khác nhớ kỹ sau này không tái phạm hành vi sai trái như thế là được rồi”.

“Chuyện này là có người muốn thăm dò tác phong làm việc của con đấy”. Chu Thái hậu tự tiểu phi tiểu nói: “Trong cái hậu cung này, cũng không chỉ có hai chúng ta là chủ nhân”.

Cố Như Cửu nghe vậy sững sốt, ý tứ trong lời nói của mẫu hậu chẳng nhé là chỉ mấy vị lão thái phi trong cung kia?

“Nữ nhân có thể đứng vững gót chân trong hậu cung này, làm gì có ai không có chút thủ đoạn của riêng mình”. Chu Thái hậu thấy vẻ mặt ngờ ngàng không thể tin được của Cố Như Cửu, lại hài lòng cười nói: “Hoàng cung là đất thị phi, có người muốn chạy đi, có người muốn tiến đến, còn có người muốn bò đi lên. Những người này vì dã tâm của mình không từ thủ

đoạn, lập bang kết phái, thậm chí hại mạng người, chỉ cần lấy được thứ mình muốn đó chính là thắng lợi”.

Đây là lần đầu tiên Cố Như Cửu nghe Thái hậu nghiêm túc đề cập điểm đen tối trong hậu cung cho nên nàng không nói chen vào, chỉ lẳng lẳng nghe.

“Ồ trong mắt người khác, có lẽ ta là người thắng cuối cùng trong số những nữ nhân này”. Thái hậu trào phúng cười: “Thế nhưng loại địa phương này, làm sao có người thắng chân chính. Chúng ta chẳng qua là những nữ nhân bị đế vương xem như món đồ chơi, sau khoảnh khắc bước chân qua cánh cửa cung kia, đã đánh trước sẽ trở thành một kẻ thua cuộc”.

Cố Như Cửu há miệng, thấy vẻ mặt khổ sở của Thái hậu, liền đem lời định nói nuốt trở vào.

“Người thắng chân chính chỉ có các Hoàng đế của bộ tộc tấn thị mà thôi”. Chu Thái hậu thở dài một hơi rồi lại cười khổ một tiếng: “Cho nên ngay từ đầu, khi Hoàng đế muốn cầu cưới con, ta đã từng do dự qua”.

“Mẫu hậu”. Cố Như Cửu thật không ngờ Chu Thái hậu đã từng không muốn để nàng tiến vào hoàng cung, đối với phần tâm ý bảo hộ mà Chu Thái hậu dành cho mình, nàng luôn cảm thấy cảm động lại có vài lòng chua xót.

Đến tận cùng bà đã ở trong hoàng cung này trải qua bao nhiêu cực khổ, mới có thể sinh lòng ghét cay ghét đắng sâu đến mức như vậy.

“May mà Hoàng thượng không giống tiên đế, mà con cũng không như ta trước đây”. Thái hậu cười cười, trong giọng nói có chút ghen ngào mừng rỡ: “Mẫu hậu hy vọng, con sẽ trở thành người may mắn trong cung đình này”.

Sẽ không đi lên lối cũ của những nữ nhân trong chốn thâm cung khác.

Cố Như Cửu cầm tay Chu Thái hậu, cắn môi dưới không nói gì.

Từ cung Khang Tuyên đi ra, Cố Như Cửu muốn đến Ngự Hoa Viên đi bộ một chút, nào biết lại gặp được Tiên Thái phi cùng Ngô Thái phi ở đây.

Hai vị Thái phi này độ tuổi tương đương cùng Thái hậu, thế nhưng bây giờ nhìn lại trông có vẻ già nua hơn Thái hậu một chút. Hai vị thái phi nhìn thấy Cố Như Cửu, lập tức đứng lên.

Cố Như Cửu cũng không mấy quen thuộc với hai người họ, ngoại trừ ngày thứ ba tân hôn đã từng gặp qua mấy thái phi này ở chỗ Thái hậu ra, thì hầu như chưa có cơ hội chạm mặt với họ ở nơi nào khác.

Giữa ba người họ cũng không có lời gì để nói, thế nhưng chỉ chào hỏi như vậy rồi xoay lưng đi lại có vẻ không quá thích hợp, cuối cùng vẫn là Tiền thái phi mời Cố Như Cửu dùng trà.

Cố Như Cửu không chối từ, liền cùng hai vị thái phi bước lại ngồi xuống bàn đá bên cạnh.

Lá trà cũng không tệ lắm, nhưng mùi vị tựa hồ là trà từ năm ngoái. Chẳng qua trên mặt Cố Như Cửu chẳng biểu hiện ra điều gì, tay cầm tách trà cũng không biểu lộ ra ý ghét bỏ, nói dăm ba câu xã giao với hai vị thái phi.

Có lẽ quả thực không có giao tình gì, ba người một hỏi một đáp cuối cùng cũng kết thúc, sau đó chẳng tìm được đề tài gì có thể nói với nhau, bầu không khí nhất thời rơi vào tĩnh lặng.

May mắn lúc này lại truyền đến tiếng vỗ tay tán thưởng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh gần như lúng túng này.

Hai vị Thái phi biết đây là thanh âm nhắc nhở chuẩn bị nghi thức đón đế vương sắp đến, hai người hiện giờ là Thái phi không có con cái, đương nhiên hết sức kính trọng đối với Đế vương, cho nên lập tức đặt chén trà xuống, đứng lên lui về phía sau hai bước.

Động tác Cố Như Cửu đứng dậy chậm hơn so với hai vị thái phi nửa nhịp, nàng đặt chén trà xuống, nhìn chàng trai mặc huyền bào đang đi về phía mình.

“Bệ hạ”. Hai vị thái phi đồng loạt hành lễ.

Tân Ưng hoàn lại lễ vãn bối với các nàng, sau đó quay đầu nhìn Cố Như Cửu: “Mới vừa rồi ta đến chỗ mẫu hậu tìm nàng, mẫu hậu nói nàng đã đi về, không ngờ rằng còn tạt sang đây uống trà cùng hai vị Thái phi”.

“Cảnh xuân tươi đẹp thế này, nếu thiếp không đi xung quanh ngắm nghía một chút, chẳng phải phí hoài một mùa xuân”. Cố Như Cửu quay sang cười thân mật với Tân Ưng, đôi lúm đồng tiền như ẩn hiện trên má,

Tấn Uồng không kìm lòng được đưa tay vuốt ve: “Tiết trời đẹp như vậy, ta cùng nàng đi dạo xung quanh một chút”.

“Vậy thì hay quá”. Chẳng cần phải ngồi nhìn hai vị Thái phi lúng túng không biết nói gì, Cố Như Cửu càng thêm vui thích, điều quan trọng nhất chính là, hai vị thái phi này nhìn như thật thà chất phác, thế nhưng... nào có ai lẫn lộn trong cung nhiều năm như vậy rồi còn thành thật phúc hậu như thế nữa?

Chờ Cố Như Cửu cùng Tấn Uồng rời đi, Tiền thái phi bung tách trà được pha bằng Trần trà ở bàn lên uống một ngụm, mới chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng hậu nương nương được giáo dưỡng rất tốt”.

Đều nói cô nương Cố gia rất được các trưởng bối cưng chiều, thế nhưng hôm nay xem ra, vị Hoàng hậu nương nương này tựa hồ chẳng giống như được nuông chiều thành hư.

Ngược lại, vị cô nương Ngô gia kia mới đúng với danh xưng kiêu căng, lời ăn tiếng nói, cử chỉ hành vi từ trước đến nay đều làm xằng làm bậy. Nếu hôm nay người uống ly Trần trà này là hàng ta, tuy rằng sẽ không tuôn ra lời bất mãn, nhưng tuyệt đối sẽ không uống đến ngụm thứ hai.

Thế nhưng vị Hoàng hậu này có thể làm được điều đó mà mặt không đổi sắc, phẳng phai như tách trà trong tay nàng không phải Trần trà, mà là trà tinh tuyển tiến cống.

“Có thể được vị kia nhìn trúng cưới về làm Hoàng hậu, chẳng nhẽ tài diễn kịch nhỏ nhoi ấy cũng không làm được sao?” Ngô thái phi hất cằm về phía cung khang tuyên: “Chẳng phải, năm đó vị kia mang thân phận gái tái giá tiến cung, thế nhưng vẫn ngồi lên được chiếc ghế Hoàng hậu, thủ đoạn bậc này làm sao hai ta có thể so sánh được”.

Nghe Ngô thái phi nhắc tới năm đó, sắc mặt Tiền thái phi biến đổi khó coi, một lát sau mới nói: “Người được bà ta xem trọng, đương nhiên thủ đoạn cũng chẳng kém, người chúng ta vất vả lắm mới được cài vào cung Càn Khôn chẳng những bị nhổ ra không còn một mảnh đó sao? Hơn nữa còn thừa dịp làm cho Hoàng đế thêm mê mết điên đảo. Mời không gặp có một lát, đã đích thân đi tìm, vị Hoàng hậu này đơn giản chính là họa nước yêu phi”.

“Người chớ nói như vậy, người ta là phu thê trẻ, luyến tiếc xa nhau rất bình thường”. Tiền thái phi cười cười, tiếng cười có chút sắc nhọn, nghe giống như trào phúng: “Chỉ là không biết phần ân ái này có thể kéo dài được bao lâu”.

Là người thất bại trong cuộc đấu tranh chốn thâm cung, nhìn thấy tình cảm thâm hậu giữa đế vương cùng hoàng hậu đời kế, trong lòng các nàng đương nhiên chẳng có chút tư vị gì.

Nghĩ đến năm đó tiên đế đổi đãi những nữ nhân hậu cung như các nàng thế nào, trong lòng các nàng liền trỗi lên lòng căm hận, sau đó lại bắt đầu chờ mong ngày Cố Như Cửu không còn được đế vương sủng ái.

Thứ các nàng chưa từng lấy được, sao lại nguyện ý để những nữ nhân khác đoạt được chứ.

Đều là những nữ nhân cái hậu cung này, đều là nữ nhân hầu hạ Hoàng đế, có sao số phận lại khác xa nhau như vậy?

“Nhìn sắc mặt chàng không được tốt lắm”. Sau khi rời khỏi Ngự Hoa Viên, Cố Như Cửu mới nhỏ giọng nói với Tấn Uông: “Là bởi vì hai vị thái phi kia sao?”

“Hai vị thái phi kia...” Tấn Uông nhớ tới chuyện mấy ngày trước mình từng sai Bạch Hiền và Hà Minh kéo ra ngoài mấy kẻ tai mắt, khẽ nhíu mày nói: “Tâm tư của bọn họ rất phức tạp, nàng cần cẩn thận hơn”.

“Các nàng chỉ là thái phi thất thế, thiếp có Bệ hạ là chỗ dựa rồi, cho dù có nhiều tâm tư hơn nữa, thiếp cũng có gì phải sợ chứ?” Cố Như Cửu cười đắc ý: “Nam nhân tôn quý nhất trên đời này hiện đang đứng ở ngay bên cạnh thiếp, các nàng lấy gì để so với thiếp?”

Nhìn nụ cười đắc ý của nàng khuấy động cõi lòng mình. Tấn Uông nắm lấy tay nàng cười nói: “Có thể che chở Cửu Cửu cả đời, ta rất vui mừng”.

Cố Như Cửu cười nói: “Có thể được Bệ hạ che chở cả đời, thiếp vui vẻ”.

Bạch Hiền đi theo phía sau hai người thầm nghĩ, thảo nào các thế hệ phu thê Cố gia đều hòa thuận, gia đình mỹ mãn, bí quyết nguyên lai ở chỗ này.

Am hiểu dễ ngọt, làm vui lòng người như vậy, có lẽ chính là ưu điểm nhất của bộ tộc Cố gia.

“Còn nhớ hạnh hoa lâm chúng ta từng đi qua sao?” Tấn Uồng quay đầu lại nhìn Cố Như Cửu, nhớ lại bản thân mình lúc đó, bởi vì sợ Cửu Cửu phát hiện tâm tư của mình, chỉ dám len lén ngấm nhìn nàng, giờ ngấm lại chẳng khác nào một giấc mộng vừa trôi qua, đẹp đến mức ngay cả bản thân cũng không dám tin.

Cố Như Cửu gật đầu.

“Hạnh hoa đã nở, Cửu Cửu có bằng lòng cùng ta ngấm hoa không?” Tấn Uồng nắm thật chặt tay của Cố Như Cửu, trong mắt cả đều là ôn nhu.

“Đương nhiên là thiếp nguyện ý rồi”. Cố Như Cửu liếc nhìn bàn tay mình đang nằm gọn trong lòng bàn tay của Tấn Uồng: “Chỉ là có lang quân như ý ở bên, thiếp chỉ sợ bản thân không còn tâm tình ngấm hoa nữa”.

Bạch Hiền cảm giác mình cần quỳ xuống cảm tạ Hoàng hậu nương nương rồi, đây quả thực là lời Bệ hạ muốn nói.

Tương đối đáng tiếc là, kế hoạch ngấm hoa của hai vợ chồng chỉ mới được phác thảo trong bản kế hoạch, đã bị Đại Lý tự khanh cầu kiến mà đánh hủy bỏ.

Không muốn nhúng tay vào chuyện triều chính, Cố Như Cửu tiền tìm cái cớ, trở về Tử Thần điện.

Trước khi quay về nội thất, nàng liếc mắt nhìn Đại Lý tự khanh đang đứng ở trước cửa chính tử thần điện, sắc mặt đối phương hết sức khó coi, dường như vừa xảy ra một chuyện làm ông ta vô cùng bất mãn, vì vậy trong lòng nàng mơ hồ có dự cảm không tốt.

“Một gã hộ vệ trong đoàn sứ thần nước Manybo đùa giỡn cô nương gia giáo trong tử lâu?” Tấn Uồng nghe xong lời bẩm báo của Đại Lý tự khanh, cau mày nói: “Bọn họ đã đi tới địa giới Đại Phong ta, nên tuân thủ quy củ của Đại Phong ta, nên tuân thủ quy củ của Đại Phong. Trêu chọc cô nương gia giáo là phạm phải tội gì, cứ dựa theo luật nghiêm xử là được”.

“Vi thần cũng cho rằng như vậy, chỉ là sứ thần nước Manybo nói tên hộ vệ kia là quý tộc trong nước bọn hắn, bọn họ nguyện ý để cho vị hộ vệ kia nạp cô nương gia giáo bị đùa bỡn đó về nước làm thiếp!” Đại lý tự khanh cảm thấy mắc ói trước lời nói của bọn họ, thế nhưng làm thần tử, hắn vẫn phải đem đầu đuôi câu chuyện này kể rõ ràng.

“Trêu ghẹo nữ tử vô tội còn muốn đem người ta về nạp làm tiểu thiếp để không bị trách phạt, đây là đạo lý gì?” Sắc mặt Tấn Uổng đã khó coi đến cực điểm. “Nếu tất cả đàn ông trên đời này đều tùy tiện trêu ghẹo bất cứ cô gái nào mà hấn nhìn thấy, rồi sau đó nạp người kia làm thiếp thì, thì thiên hạ còn có quy củ gì đáng để nói đến?”

“Người quay về nói với sứ thần nước manybo, nữ tử nước Đại Phong ta sẽ không bởi vì bị đùa giỡn rồi không thể gả cho bất cứ ai được nữa. Trẫm mặc kệ tên họ vệ này có thân phận gì, dám thác loạn trên đất Đại Phong, thì phải chịu nghiêm phạt theo luật pháp Đại Phòng”.

“Nếu bọn họ không muốn”. Tấn Uổng nói rành rọt từng chữ: “Thì cứ trực xuất bọn họ ra khỏi Đại Phong, sau này sứ thần nước ManyBo tuyệt đối không được phép đặt chân vào địa giới Đại Phong”.

Chương 51

Sau khi Cố Như Cửu nghe chuyện thành viên trong đoàn sứ thần nước ManyBo trêu chọc cô nương nhà gia giáo, sứ thần nước ManyBo để tránh bị Đại Phong lên tiếng trách phạt, đưa ra yêu cầu rất vô liêm sỉ là sẽ nạp vị cô nương nhà gia giáo này làm thiếp, nàng nhất thời tức giận đến phát nôn.

“Bọn họ nghĩ sao vậy? Một cô nương tốt đẹp của Đại Phong chúng ta, có vì sao phải để quốc gia bọn họ làm thiếp?” Bình thường Cố Như Cửu rất ít khi nổi giận, thế nhưng chuyện lần này, lại làm cho nàng dấy lên ác cảm, nàng cho gọi Bạch Hiên đến hỏi thăm tình hình lúc xảy ra chuyện đó.

Bạch Hiên thấy sắc mặt hoàng hậu nương nương không tốt, lại hỏi đến sai phạm của sứ thần nước ManyBo, vì vậy đem tất cả ngọn nguồn mà mình biết được nói ra bằng hết.

“Người nói như vậy tức là sứ thần nước ManyBo đến tửu lâu dùng cơm, thấy vị cô nương kia tư sắc xuất chúng, cho nên buông lời trêu chọc, thậm chí còn động thủ trước, cô nương kia tức giận, tát cho hắn một bạt tai, những người đọc sách ở gần đó thấy vậy xả thân vì việc nghĩa, đứng ra bảo vệ cho cô nương kia?” Sau khi Cố Như Cửu nghe Bạch Hiên kể đầu đuôi câu chuyện, gạt đầu một cái nói: “Những người đọc sách này quả nhiên rất chính trực.”

“Nương nương nói phải, đường đường là Đại Phong, cho dù đàn bà cũng có khí phách chẳng kém gì đàn ông đều là người chính trực, há có thể để cho kẻ mãng phu của tiểu quốc bắt nạt.” Làm thái giám đại nội, Bạch Hiên luôn cảm giác bản thân ưu việt hơn so với những tiểu dân nhược quốc kia, dám bắt nạt trên đầu bách tính Đại Phong, hắn càng coi nước ManyBo chẳng thuận mắt.

Nhưng Cố Như Cửu lại cho rằng không nên xem thường những tuổi quốc lân cận này, ai biết bọn họ thực sự kính cần nghe theo, hay là ngoài mặt kính cần nghe theo nhưng trong lòng lại sinh điều gian ác?

“Tuy là tiểu quốc, cũng không thể quá khinh thị.” Cố Như Cửu nói: “Coi khinh người khác, chính là phóng túng.”

“Rõ.” Bạch Hiền nghe vậy âm thầm cảnh giác trong bụng, bất giác nghĩ, chẳng nhẽ mấy quốc gia này có ý muốn phản nghịch?

“Bệ hạ giải quyết việc này thế nào?” Cố Như Cửu nghĩ tới chuyện này ngay cả mình cũng biết thì chắc đã có người báo lên Tấn Uông rồi, hoặc có lẽ, mới vừa rồi Đại Lý tự khanh cầu kiến Tấn Uông, chính là vì chuyện này.

Bạch Hiền thuật lại khẩu dụ của Hoàng thượng với Cố Như Cửu.

Nghe Bạch Hiền trả lời như vậy, Cố Như Cửu vỗ tay nói: “Bệ hạ không hổ là Bệ hạ, đưa ra phương pháp giải quyết rất hay.”

Người của nước ManyBo hiện phạm tội trong nội cảnh của Đại Phong ta, sẽ dựa theo luật Đại Phong ta xử trí, nếu không nguyện ý thì cứ cút về nước ManyBo cho ta, sau này vĩnh viễn đừng đến triều ta nữa. Thế nhưng người phạm lỗi vẫn phải lưu lại để ta xử tội.

Tấn Uông tỏ thái độ cứng rắn trước chuyện này như vậy là rất tốt, nếu Tấn Uông cho rằng đây chỉ là một chuyện nhỏ, thậm chí cho rằng chỉ là cô gái bình thường bị đùa bỡn, chẳng đáng để làm lớn chuyện này lên, đó mới là điều khiến nàng lo lắng.

Bởi vì chuyện này chẳng đơn thuần chỉ là trò đùa bỡn dân thường nữa, nếu họ không nghiêm xử, thì ngày mai có lẽ sẽ có sứ thần khác gây ra chuyện tổn thương đến tánh mạng người dân, coi mình là khách quý cao cao tại thượng.

Người khách được xưng là quý khách chỉ khi điều đầu tiên họ phải biết thế nào cách tôn trọng chủ nhà, nếu như không làm được điểm này thì chính là những vị khách đáng ghét.

Bạch Hiền thấy sau khi hoàng hậu nương nương biết cách xử lý của Bệ hạ đối với nước ManyBo, không những đồng tình còn khen không dứt, thầm nghĩ, Bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương có phải người một nhà không tiến cửa hay chẳng, có sao phản ứng khi nghe chuyện này lại giống nhau như vậy.

Trên thực tế không chỉ có mỗi Tấn Uông và Cố Như Cửu nổi giận, rất nhiều quan viên sau khi nghe nói đến chuyện này đều trợn mắt nhướng mày, nổi giận đùng đùng.

Người của Đại Phong xưa nay vốn có thói quen trong nhà có chuyện thì làm thật rôm rả náo nhiệt lên, nhưng lại không cho phép người khác động đến thói quen gia đình của mình. Trăm năm trước đế vương nhỏ tuổi của Đại Phong xảy ra trận chiến tranh đoạt ngôi vị cùng nhiếp chính vương, nước Cao La tưởng rằng mình có được cơ hội chiếm được Đại Phong, lúc này liền huy động quân đội ồ ạt xâm chiếm biên cảnh Đại Phong.

Ai ngờ rằng, nhiếp chính vương và vị Hoàng đế trẻ kia nhìn thấy bọn họ xâm chiếm biên cảnh, thì ngừng trận nội chiến, quay sang hợp tác đánh cho nước Cao Lang một trận toi bời, khiến cho nước Cao Lang phải kêu cha gọi mẹ cắt đất bồi thường, hai người mới hài lòng quay về tiếp tục tranh đoạt chính quyền.

Càng nhìn tác phong hành sự của Hoàng đế các triều đại Phong triều, Cố Như Cửu càng cảm thấy, đầu óc người hoàng thất này có xu hướng đi ngược với tư duy của người bình thường. Ngay cả tiên đế cũng là một người có tài viết lách hiếm có, bởi vì tục truyền ông ta thích len lút trốn ở trong góc phòng viết tiểu thuyết ướt át, nhân vật chính đều là những thư sinh nghèo túng hoặc những đứa trẻ mệnh khổ không cha không mẹ, cuộc sống cơ cực thê thảm không thể tả hơn được nữa.

Mà cái tục truyền này... được phát ra từ Chu Thái hậu.

So với các đế vương xuất chúng các triều đại Phong triều thì Cố Như Cửu cảm thấy Hoàng đế nhà nàng đại khái là một người bình thường nhất trong số đó.

Khi Tân Ưởng xử lý xong chính sự trở lại tử thần điện thì phát hiện trên bàn bày lò than cùng với nồi lẩu bằng đồng hiện đang bốc khói nghi ngút, trên bàn còn bày la liệt đủ các loại nguyên liệu nấu ăn, hân hơ sừng sốt một chút, đi tới ngồi xuống bên người Cố Như Cửu nói: “Đây là cái gì?”

“Không phải lần trước chàng nói muốn nếm thử món lẩu thiếp hay ăn khi còn ở khuê các sao?” Cố Như Cửu cười nói: “Cho nên ngày hôm nay thiếp cố ý bảo người của ngự phòng chuẩn bị đó.”

Hai người rửa tay xong, Cố Như Cửu giúp hân điều chế nước chấm cho vừa ăn, sau đó cười nói: “Lẩu này ăn vào mùa đông là ngon nhất, rất nhiều người trong kinh thành cũng thích ăn uống thế này.”

“VẬY Ạ?” Khi Tấn Uởng tuổi còn nhỏ sống ở thành vương phủ, do mẹ đẻ mất sớm, phụ thân lại sủng ái kẻ vương phi, Tấn Uởng nào có quyền tự quyết định chuyện của mình, trên căn bản là người phía dưới mang cho hắn cái gì thì hắn ăn cái đó. Vào mùa đông, có đôi khi bởi vì hạ nhân lười nhát, cơm nước đưa đến viện hắn đã không còn nóng là chuyện thường xảy ra.

Hắn mười ba tiền cung trở thành Hoàng đế, cũng không mấy để ý đến chuyện ăn uống, từ trước đến nay đều tùy tiện chọn những món ăn trong thực đơn được phòng ngự thiện trình lên, nào có ăn qua món ăn phải tự mình chế biến kiểu này bao giờ.

“Món lẩu thế này phải tự mình nấu mới ngon.” Cố Như Cửu đã ghim ống tay áo lại cho gọn gàng, sau đó cầm lấy chiếc đũa, gấp mấy miếng thịt dê và thịt nai được cắt lát mỏng thả vào trong nồi.

“Đây là thịt gì?” Tấn Uởng nhìn miếng thịt thật mỏng, tò mò hỏi.

“Thịt nai và thịt dê.” Cố Như Cửu cười nói: “Yên tâm đi, những thứ trên bàn này chẳng có cái nào chàng không ăn được.”

“Cứ bỏ vào thế này là được sao?” Tấn Uởng bắt chước Cố Như Cửu, chọn một lát thịt dê ném vào trong nồi, chẳng qua hắn hơi sợ khi nhìn thấy nồi lẩu đang sôi sục kia, nên đứng cách xa một đoạn ném miếng thịt vào.

Nhìn thấy hắn như vậy, Cố Như Cửu không nhịn được che miệng cười trộm, cũng không bước lại giúp ngược lại còn quay sang bỏ nắm rong biển vào trong nồi.

Nhìn thấy Cửu Cửu lén cười mình, Tấn Uởng không tức giận, cũng ngoẻo miệng cười theo Cố Như Cửu, sau đó bắt chước dáng vẻ Cố Như Cửu, bốc mấy cọng rau xanh bỏ vào.

“Bệ hạ, mấy loại rau đó không nấu như vậy được.” Cố Như Cửu nhìn nhúm rau xanh biếc đang trôi trong nồi, lại không nhịn được cười thành tiếng: “Rong biển cần nấu lâu một chút, còn mấy loại rau đó chỉ cần nhúng qua nước sôi, nhúng vài cái là có thể ăn.” Nói xong, nàng gấp một đũa rau xanh lên, nhúng vào nồi, sau đó lại chấm vào trong chén nước chấm Tấn Uởng: “Chàng ném thử xem.”

Các món ăn đều qua nhiều giai đoạn xử lý, kiểm tra, sau đó mới được đưa đến Tử Thần điện, cho nên rau xanh chỉ cần nhúng qua nước sôi rồi

trực tiếp bỏ vào miệng ăn thế này, đối với Tấn Uông mà nói, không chỉ rất mới mẻ mà còn thấy rất tươi ngon.

Nước chấm được pha chế hợp khẩu vị hòa với rau lá tươi xanh, nước chấm hơi lạnh, rau lá nóng bỏng, đút vào trong miệng liền tỏa ra mùi vị thơm ngon khá tả thành lời.

“Quả nhiên rất ngon.” Nuốt ngum rau xanh xuống, Tấn Uông cũng không kịp để ý đến quy củ, quay sang cười nói với Cố Như Cửu: “Cách ăn này tuyệt thật.”

“Thiếp biết thế nào Bệ hạ cũng thích.” Cố Như Cửu lại chọn hai miếng thịt dê còn nóng hổi đặt vào trong chén của Tấn Uông sau đó nói: “Sau này thiếp ở đây, thiếp bảo đảm Bệ hạ sẽ hưởng thụ được tất cả mỹ vị nhân gian.”

Lạc thú lớn nhất trong đời chính là ăn, nếu ngay cả điểm này cũng không thể thỏa mãn được, thì sống trên đời còn ý nghĩa gì?

“Ngon.” Thịt dê hơi nóng, Tấn Uông hít hà hai hơi, mới nói: “Có Cửu Cửu ở bên, cho dù không có mỹ thực, ta cũng hài lòng thỏa dạ.”

Cố Như Cửu nghiêng đầu nhìn hấn, mặt hơi ngượng ngùng.

Bạch Hiên đứng bên cạnh ngửi mùi hương lâu bốc lên xông vào mũi, yên lặng cúi đầu.

Bệ hạ cùng nướng nướng quả thật là một đôi trời sinh, lời dỗ ngon ngọt này làm cho một tên thái giám như hấn nghe còn thấy cảm động trong lòng.

Trong khi hai người đế hậu họ hoàn toàn không có chút quy củ nào vừa cười vừa nói, vui vẻ ngồi ăn lẩu ở trong phòng, thì người của hình bộ và Đại Lý tự lại mang binh bao vây trong viện sứ thần nước ManyBo.

Bởi vì người được sắp xếp sống trong biệt cung đều là sứ thần các quốc gia, bọn họ giật mình khi nhìn thấy binh lính Đại Phong vây quanh, kết quả những binh lính này chạy thẳng đến tiểu viện của sứ thần nước ManyBo, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ở trong mắt các sứ thần quốc gia khác, loại hành vi này của nước ManyBo chính là mạo phạm lớn đến Đại Phong. Đặc biệt những sứ thần của các quốc gia từng bị nước ManyBo xâm phạm, hận binh sĩ Đại Phong

không thể đem bắt toàn bộ sứ thần nước ManyBo kia lại, sau đó nghiêm trị không tha.

“Thừa tướng, binh sĩ Đại Phong đến bắt người của nước ManyBo.” Người hội báo của nước Kalok sau khi dò hỏi tin tức, vội vã trở lại trong viện, đem việc này bẩm báo cho thừa tướng nước kalok là Đạc Di.

“Nước ManyBo có gan dám ngang nhiên mạo phạm bách tính Đại Phong ngay tại kinh thành của họ, phải tính đến kết cục của ngày hôm nay.” Trong giọng nói của Đạc Di còn mang theo chút hả hê: “Bọn họ cho rằng Đại Phong bây giờ còn là quốc gia từng bị bọn họ ức hiếp nữa sao? Bây giờ bị binh lính Đại Phong bắt đi, cũng đáng đời chúng.”

“Hạ thần cho rằng, Đại Phong làm như vậy cũng...” Người hội báo hơi do dự nói: “Họ làm vậy chẳng chừa chút mặt mũi nào cho sứ thần.”

“Tại sao Đại Phong phải chừa mặt mũi cho nước ManyBo?” Đạc Di nói thẳng: “Những quốc gia nhỏ yếu như đất nước chúng ta nào có ai dám đắc tội Đại Phong?”

Người nội báo nghe nói như thế, trong nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Chúng ta nên thấy may mắn rằng Đại Phong là một quốc gia phân rõ phải trái, nếu nước ManyBo có thực lực như Đại Phong vậy, thiên hạ này làm gì còn đất cho chúng ta an cư lạc nghiệp.” Đạc Di đã phân tích rõ sự tình trước mắt rồi, nước kalok của họ chỉ là một quốc gia nhỏ yếu, có thể dựa vào một cường quốc giống như Đại Phong, đã là chuyện may mắn.

Hễ Đại Phong có chút thủ đoạn độc ác, nước Kalok của họ sẽ rơi vào cuộc sống khốn khổ.

Cho nên từ nội tâm mà nói, hẳn hy vọng nước Đại Phong luôn luôn phồn vinh hưng thịnh, mà bọn họ vẫn được dựa vào họ.

Những quốc gia khác hơn hờ xem trò vui, nhưng nước ManyBo vô cùng bất mãn, chỉ tiếc quan viên bên phía Đại Phong lại chẳng thèm liếc mắt nhìn đến bọn họ, thậm chí còn tỏ vẻ lạnh lùng hơn.

Người của nước ManyBo náo loạn thêm hai ngày nữa, thấy thái độ Đại Phong quá kiên quyết, vì vậy hành quân lặng lẽ, đảng hoàng thành thật ngời đợi ở trong tiểu việc của mình cũng không tiếp tục đi ra ngoài gây loạn.

Có điều lúc này bọn họ mới chịu ngoan ngoãn dâng hoàng cũng đã quá muộn. Trong danh sách khách mời đến dự quốc yến do Đại Phong tổ chức hoàn toàn không có tên đoàn sứ thần nước ManyBo.

Đoàn sứ thần nước ManyBo lúc này mới luống cuống, bọn họ đến đây mừng đại hôn Hoàng đế Đại Phong, cũng muốn mượn cơ hội lần này tìm vài lợi ích mang về cho nước mình, thế nhưng bây giờ ngay cả mặt mũi Hoàng đế cũng không thấy, thì có thể kiếm được lợi lộc gì?

“Chiếu tướng, phải làm sao bây giờ?” Sứ thần A lo lắng nhìn chiếu tướng Ba Đồ Hải là người có địa vị cao nhất trong đoàn sứ thần: “Nếu Hoàng đế Đại Phong vẫn không muốn gặp mặt chúng ta thì phải làm sao?”

“Con mẹ nó, thật không ngờ tân Hoàng đế Đại Phong tuổi tác còn nhỏ, thế nhưng tính cách lại kiêu ngạo hơn cả Hoàng đế đời trước.” Ba Đồ Hải tức giận đập mạnh xuống mặt bàn: “Chẳng phải nói vị Hoàng đế này không phải con trai ruột của hoàng Thái hậu sao, chính quyền do hoàng hậu nắm giữ, hẳn không có thực quyền sao?”

“Nghe nói bởi vì vị Hoàng đế này cưới nữ tử được Thái hậu xem trọng lên làm hoàng hậu, cho nên Thái hậu đã cho phép hẳn nắm quyền.” Sứ thần A nói đến đây, đột nhiên ánh mắt sáng lên: “Không bằng chúng ta đi gặp người nhà mẹ đẻ của Thái hậu và Hoàng hậu xem thế nào.”

“Ý này rất hay.” Ba Đồ Hải liền nói ngay: “Các người đi chuẩn bị đại lễ, ngày mai chúng ta đi cầu kiến người nhà mẹ đẻ của hai vị nữ nhân tôn quý này.”

Dương thị nghe nói có cái gì chiếu tướng nước ManyBo cầu kiến thì thấy có chút ngoài ý muốn, mấy người nước ManyBo tìm đến nhà bọn họ làm gì?

Đối với chuyện sứ thần nước ManyBo đùa giỡn dân nữ, Dương thị cũng có nghe qua, cho nên nghe thấy chiếu tướng quốc gia bọn họ cầu kiến, bà liền nói: “Không gặp, cứ nói lão quốc công chúng ta không có ở nhà.”

Cô Trường Linh ngồi bên cạnh bà nghe thế, cười híp mắt gật đầu: “Đúng đúng đúng, cứ nói ta không có ở nhà.”

Sau khi Quản gia quay trở lại nhà khách, lại quay sang Ba Đồ Hải thở dài nói: “Đại nhân, thật là ngại quá, lão quốc công nhà chúng ta hôm nay

không có ở nhà, không thể tiếp đón các vị.”

“Cái gì, hẳn không có ở nhà?” Ba Đồ Hải cau mày: “Chẳng phải lão đại nhân nhà các người hiện nay đã không còn làm quan trong triều sao?”

Lời nói như vậy nghe sao cũng thấy thật vô lễ, thế nhưng nụ cười trên mặt quan gia vẫn không thay đổi, giải thích: “Lão gia nhà chúng ta tuy rằng đã không còn nhậm chức trong triều, nhưng vẫn có mấy lão bạn già thân thiết, sang sớm hôm nay đã đi báỉ phỏng bạn bè rồi.”

“Đã như vậy, chúng ta không quấy rầy.” Ba Đồ Hải hừ nhẹ một tiếng, cái gì báỉ phỏng bạn bè, chỉ sợ là không muốn thấy hẳn mới là thật.

Ra khỏi cổng Cổ gia, nhóm người Ba Đồ Hải đến Chu gia.

Đến Chu gia, cuối cùng bọn họ cũng không gặp phải trở ngại gì, không chỉ gặp được người Chu gia, đồng thời họ còn nhận lấy hậu lễ mà bọn họ đã chuẩn bị.

Nhận được lời hứa hẹn hết sức chắc chắn của Chu gia, cuối cùng Ba Đồ Hải cũng hài lòng đi về.

“Chẳng phải Chu gia là nhà mẹ đẻ hoàng Thái hậu, còn Cổ gia là nhà mẹ đẻ hoàng hậu sao, vì sao Cổ gia còn bày ra cái giá cao hơn cả Chu gia?” Nhắc tới Cổ gia, tron ụng Ba Đồ Hải vẫn còn chất đầy cơn tức. Trong mắt người nước ManyBo, địa vị Thái hậu cao hơn địa vị Hoàng hậu, như vậy người nhà mẹ nàng cũng chắc chắn có địa vị cao hơn so với nhà mẹ đẻ hoàng hậu.

Sứ thần A lại nói: “Hay là, đây là cái câu ‘tiểu nhân đắc chí’ mà người Đại Phong thường nói đến.”

Sau khi Ba Đồ Hải cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy có lý bèn gật đầu tán thành.

Sáng sớm hôm sau, Chu thái thái lại tiến cung cầu kiến Thái hậu.

Là người nhà mẹ đẻ của Thái hậu, ở cung Khang Tuyền, Chu thái thái vẫn là còn mấy phần thể diện, bà vừa vào cửa, liền có cung nữ nhiệt tình tiến lại dẫn đường.

Vào nội điện, bà thấy trong điện ngoại trừ Thái hậu ngoại, còn có nữ tử trẻ tuổi đang ngồi bên cạnh, nữ tử này đã búi tóc phụ thân, bên trên tóc mai

còn đeo kim tram cài kim phượng, thoát nhìn nhìn đã quý khí lại xinh đẹp.

Chu thái thái rất ít khi gặp mặt Cố Như Cửu, thế nhưng chỉ liếc mắt một cái liền đoán ra thân phận của Cố Như Cửu, lúc này liền cười tiến lên hành lễ chào Thái hậu cùng Cố Như Cửu.

“Đại tâu không cần đa lễ, mau mau ngồi xuống đi.” Thái hậu cười để cho cung nữ dâng trà cho Chu thái thái, sau đó hỏi Chu thái thái tình hình trong nhà lúc này thế nào, con cái có tốt hay không, vân vân và vân vân.

Cố Như Cửu nhận thấy Thái hậu đối đãi với Chu thái thái cũng không quá nhiệt tình, khi nhắc đến chuyện trong nhà mẹ đẻ cũng rất khách sáo, thiếu cảm giác thân thiết.

Có điều, đây là chuyện nhà Thái hậu, cho dù Cố Như Cửu có phát giác, cũng tỏ vẻ làm như không biết.

“Thái hậu nương nương, ta nghe nói vừa rồi có sứ thần nào đó làm chuyện phi pháp trong kinh thành chúng ta?” Chu thái thái đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện sang sự việc đang gây xôn xao mấy ngày hôm trước.

“Hình như có chuyện như vậy.” Thái hậu thờ ơ đáp: “Hai năm gần đây, ai gia không mấy quan tâm đến chuyện triều đình, cho nên đối với nội tình chuyện này cũng không hiểu rõ ràng.”

“Việc này ta cũng nghe nói qua đôi chút.” Chu thái thái đặt chén trà xuống: “Kỳ thực cũng không phải đại sự gì, chính là sứ thần thấy vị cô nương kia đáng đáp xinh đẹp, chỉ khen ngợi dăm ba câu mà thôi, nào ngờ tính tình cô nương này lại nóng nảy, cộng với có mấy thư sinh bên cạnh chêm vài câu khích lệ, khiến sự việc trở nên hỗn loạn.”

Cố Như Cửu nghe vậy nhú mày, liếc nhìn vẻ mặt cười thân thiết của Chu thái thái, không nói gì.

“Không ngờ tâu lại biết rõ chuyện này như vậy.” Thái hậu nhàn nhạt nói: “Chẳng lẽ lúc đó tâu cũng có mặt ở đấy chứng kiến.”

“Cũng chẳng tận mắt chứng kiến, chỉ là hôm qua người của nước ManyBo có lòng tới bái phỏng lão gia nhà chúng ta, cũng kể tiền căn hậu quả của việc này cho mọi người cùng nghe.” Chu thái thái nhớ tới vàng bạc và châu báu mà sứ thần nước ManyBo đem đến, liền tiếp tục nói: “Ngẫm lại

bọn họ đã biết sai rồi, Bệ hạ ngay cả quốc yến cũng không để cho họ tham gia, làm vậy có phần thái quá? Tốt xấu gì bọn họ cũng vượt ngàn dặm đường xa xôi đi đến kinh thành chúng ta, phần tâm ý này cũng là đáng quý.”

“Đại tâu nói lời này là có ý gì?” Thái hậu giận tái mặt nói: “Lời của tâu là muốn nói con ta xử trí như vậy là không đúng sao?”

Chu thái thái thấy sắc mặt Thái hậu không tốt, cũng hoảng hồn, vội vàng giải thích: “Thái hậu, ta tuyệt đối không có ý này, chẳng qua là cảm thấy sứ thần nước ManyBo đã có ý hời hợt, chúng ta nên cho bọn họ cơ hội chuộc tội...”

“Hồ đồ!” Thái hậu tức giận đập mạnh tách trà xuống bàn, nắp trà bật nảy lên, phát ra tiếng lách cách.

“Rốt cuộc các người đã nhận bao nhiêu đồ tốt của sứ thần nước ManyBo mới có ý chạy đến tìm ai gia biện minh cho bọn họ?!” Thái hậu đứng lên: “Nếu tâu đến đây để cầu tình cho nước ManyBo thì không cần nói ai nữa, ai gia chỉ coi như chưa từng nghe thấy.” Nói xong, cũng không để ý sắc mặt cứng đờ của Chu thái thái, xoay người liền đi.

“Thái hậu...” Chu thái thái cũng không ngờ rằng Thái hậu sẽ nổi giận lớn như vậy, lúc này cũng lúng túng không biết phải làm sao, muốn nghĩ đuổi theo lại không dám, đành phải trở mắt nhìn thân ảnh Thái hậu biến mất sau cửa. Bà cười khổ quay đầu lại, thấy hoàng hậu nương nương còn đang ở đây, nhất thời càng thêm lung túng.

“Chu thái thái, dạo này sức khỏe mẫu hậu không tốt, e rằng không thể tiếp đãi gài.” Cố Như Cửu lấy khăn tay khế lau vết nước trà trên mép bàn: “Bỏn cung tiễn ngài đi ra ngoài đi.”

“Không dám, không dám.” Tuy rằng đầu óc Chu thái thái thiếu thông minh, nhưng vẫn chưa ngu đến mức chẳng biết cái gì, bà biết ngày hôm nay mình đã làm Thái hậu nương nương mất hứng, nào dám ở lại lâu.

“Ngài là người nhà mẹ đẻ mẫu hậu, có cái gì không dám.” Cố Như Cửu cười cười, đi tới bên cạnh Chu thái thái: “Chu thái thái, xin mời.”

Chu thái thái ngẫm thấy lời nói của Cố Như Cửu có điều gì đó không đúng, cái gì gọi là “Ngài là người nhà mẹ đẻ mẫu hậu, có cái gì không

dám”, trong lòng bà thấy bức bối không vui, thế nhưng vẫn không dám lộ ra ngoài mặt, buộc lòng phải gượng cười đi theo sau lưng Cố Như Cửu.

Ra khỏi cung Khang Tuyên, Cố Như Cửu dừng bước, nàng nhìn Chu thái thái hơi khom người phía sau, mở miệng nói: “Dòng tộc Chu thị đã cho ra một Tể tướng, một Hoàng hậu, còn có cả Đại tướng quân xông pha nơi chiến trường đẫm máu, những người này đều là nhân vật nổi danh hiển hách trong lịch sử.”

Chu thái thái không hiểu nhìn Cố Như Cửu, không biết tại sao đột nhiên nàng lại nói lời như vậy. Hôm nay có ai trong kinh thành mà không biết Chu gia bọn họ từ lâu đã không còn hiển hách giống ngày xưa, nếu không phải còn một Chu Thái hậu, thì ngay cả cái danh thế gia cũng khó mà duy trì tiếp tục được.

“Vinh quang vô hạn này được tổ tiên tích góp từng tí một, nhưng phải lãng phí rồi.” Cố Như Cửu thở dài: “Bổn cung không biết sứ thần nước ManyBo đã nói gì với nhà ngài, đã cho nhà ngài bao nhiêu đồ tốt. Nhưng ngài cần phải nhớ rõ mình là người Đại Phong, mỗi tiếng nói cử động đều đại diện cho tổ tông của mình, chớ làm bách tính trong thiên hạ phải thất vọng.”

Nói xong, nàng cũng không muốn tiếp tục dây dưa cùng Chu thái thái: “Bổn cung còn có việc, xin lỗi không tiếp được.”

Nếu ngày hôm nay người lên tiếng giúp đỡ sứ thần nước ManyBo chẳng phải Chu gia, mà là những người khác, lời của nàng có lẽ còn khó nghe hơn nhiều lần, thậm chí sẽ trực tiếp hạ dưới ý chỉ trách cứ.

Nhưng đây là người nhà mẹ đẻ Thái hậu, nàng vẫn phải để ý đến thể diện của Thái hậu.

“Cung tiễn Hoàng hậu nương nương.” Chu thái thái cố nén cơn tức trong bụng, hành lễ với Cố Như Cửu.

Bị Thái hậu quát mắng, bà đã thấy khó chịu trong bụng rồi, hiện tại bị một nha đầu hơn mười tuổi trách cứ, bà cảm giác được cơn đau rát truyền đến từ trên mặt mình, hận Cố Như Cửu không chừa mặt mũi lại cho mình, lại hận người nước ManyBo.

Nếu không phải bọn họ tới của cầu cạnh, thì bà đâu có chạy vào cung thế này, cũng không đến mức đắc tội cả hai nữ nhân đều tôn quý nhất Đại

Phong?

Lần này Cố Như Cửu muốn chừa mặt mũi lại cho họ, thế nhưng Chu Thái hậu lại không có ý này, trong ý chí không những trách cứ Chu Hiền Vi, còn giáng chức ông từ lão quốc công xuống làm hầu.

Ý chỉ này của Thái hậu đã chọc cho người Chu gia rất là bất mãn, nhưng cả nhà bọn hắn trước nay đều trông cậy vào Thái hậu để sống qua ngày, mặc dù có bất mãn nhiều hơn nữa, cũng chỉ có thể cung kính nhận ý chỉ, đồng thời còn muốn đi vào trong cung để thỉnh tội với Thái hậu cùng Hoàng đế để bày tỏ bản thân hiện đang sám hối, lần sau tuyệt đối sẽ không tái phạm.

Bất quá người Chu gia tuy rằng bất mãn với ý chỉ lần này của Chu Thái hậu, thế nhưng bách tính cùng với văn nhân Đại Phong lại luôn miệng khen ngợi không dứt.

Ngay cả Sử quan cũng đem chuyện Cố gia cự tuyệt không tiếp đón sứ thần nước ManyBo cùng với ý chỉ trách cứ nhà mẹ đẻ của Thái hậu ghi vào trong “Đại Phong sử ký”.

Chỉ thoáng chốc, danh vọng của Tấn Ưởng, nhà mẹ đẻ Hoàng hậu cùng với Thái hậu lần nữa được nâng lên tầng cao mới trong dân gian.

Nhất là thái độ kiên quyết của Tấn Ưởng đối với nước ManyBo để cho không ít bách tính cảm thấy rằng, có được một Hoàng đế kiên quyết hộ vệ bách tính của mình là chuyện cực kỳ may mắn.

Thành phần trí thức Đại Phong càng ngày càng cho ra đời nhiều bài văn thơ ca ngợi ca Hoàng thượng, những lời ca tụng càng đọc càng thấy buồn nôn này chẳng khác nào những bức thư tình, làm cho Cố Như Cửu dù đang nhàm chán khi đọc lên cũng thấy da gà da vịt đua nhau nổi lên, ruột gan lộn nhào.

Cho nên một khi văn nhân phóng bút viết thư tình thì người bình thường chẳng có đủ định lực để hưởng thụ.

Chương 52

“Đây là cái gì?” Cố Như Cửu nhận lấy thiếp vàng Tân Ưởng đưa tới, có chút ngạc nhiên.

“Danh sách khách mời quốc yến lần này.” Tân Ưởng nói: “Nước ManyBo không có tên trong danh sách này.” Hắn đã nghe nói chuyện Cửu Cửu ở bên ngoài cung Khang Tuyên khuyên nhủ Chu gia thái thái, hắn rất vui mừng khi biết Cửu Cửu cũng tỏ thái độ cứng rắn giống như hắn.

Lần này nếu Thái hậu không hạ chỉ, hắn cũng sẽ mượn cơ hội trách phạt người nhà họ Chu. Có một số việc có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng có một số việc lại không thể mở ra tiền lệ, một khi mở ra rồi sẽ không thể vấn hồi.

Cố Như Cửu mở danh thiếp ra, bên trong ngoại trừ quan viên hầu tước tam phẩm trở lên cùng với sứ thần các quốc gia, còn có một vài văn nhân võ sĩ đã thành danh từ lâu, nàng ngẫm nghĩ kỹ lại, chợt hiểu nguyên nhân vì sao.

“Trong đoàn sứ thần lần này, có quốc gia nào muốn thụ giáo với Đại Phong chúng ta không?” Cố Như Cửu nhìn lướt qua tất cả một lượt: “Chẳng lẽ là nước Cao La?”

Ân oán giữa nước Cao La và Đại Phong, có thể truy ngược về hai trăm năm trước. Khi đó Đại Phong mới vừa dựng nước, nước Cao La nhân cơ hội này xâm chiếm, trận chiến kéo dài mà hai nước cũng không chiếm được lợi lộc, vì vậy nước Cao La đưa ra yêu cầu, chỉ cần Đại Phong nguyện ý gả một vị công chúa cho quốc chủ bọn hắn, bọn họ sẽ nguyện ý nghị hòa.

Thế nhưng Tân thái tử lại thẳng thừng tỏ thái độ Đại Phong không cần hòa thân, không cắt đất đai, không bồi thường. Nước Cao La không muốn lui quân, vậy thì cứ tiếp tục đánh, đánh tới lúc bọn họ sợ hãi mới thôi.

Tuy rằng sức chiến đấu của quân đội Cao La rất dũng mãnh, nhưng bọn hắn sống ở phương Bắc, mỗi khi mùa đông đến đất đai ngập trong tuyết, đừng nói việc cung ứng lương thảo cho quân đội, ngay cả quốc dân bốn quốc cũng ăn không đủ no. Mà cho dù bọn họ có dư thừa lương thảo, thì

trong điều kiện khí hậu khắc nghiệt như thế cũng khó vận chuyển đến biên cảnh.

Thế nhưng Đại Phong lại hoàn toàn khác, Đại Phong có của cải phong phú, vị trí địa lý lại đa dạng, hơn nữa khi khai chiến, đã có rất nhiều bách tính phú thương tự nguyện quyên tiền quyên lương, cho nên trận chiến giữa hai nước Đại Phong và Cao La càng lúc càng kéo dài.

Sau cùng, kết cục là vị vương tử Cao La kia bị bắt làm tù binh, chiêu tướng bị bắn chết trong trận chiến, nước Cao La cắt đất đền tiền, chuộc vị vương tử hồ đồ của bọn họ về.

Trận chiến này kết thúc, nước Cao La cũng đang hoàng gần trăm năm, sau đó trăm năm trước, lại thừa dịp Đại Phong nhiếp chính vương tranh giành vương vị với tân đế nhỏ tuổi lại hùng hổ tiến công thêm lần nữa.

Kết cục của trận chiến này càng thê thảm hơn nhiều so với lần trước, bởi vì đại vương nước Cao La muốn cảm nhận tư vị tuyệt vời khi ngự giá thân chinh, sau đó đã bị binh sĩ Đại Phong đánh lên đến trại lính Cao La bắt sống.

Vì vậy vị đại vương ngự giá thân chinh của nước Cao La này bị áp giải vào kinh, bách tính kinh thành đổ ra đầy đường vây xem.

Sau trận chiến này, Cao La lại lần nữa đi vào nề nếp, không chỉ cắt đất đền tiền, còn cúi đầu xưng thần với Đại Phong, trở thành nước phụ thuộc lớn nhất dưới danh nghĩa Đại Phong.

Chẳng qua nước phụ thuộc này tựa hồ chẳng yên phận, tận sâu trong đáy lòng đều ần ần tìm cách làm sao để rửa sạch nỗi nhục lần trước, lấy lại tan nghiêm của bọn họ.

“Nước Cao La đã tâm bưng bưng, lần này bọn họ tới đây chỉ sợ không phải thật lòng muốn chúc mừng chúng ta, mà đến để dò la tin tức.” Cố Như Cửu bỏ danh thiếp mạ vàng xuống, nhíu mày nói: “Bẽ mặt vài lần rồi, vẫn chưa chịu chết tâm.”

“Bọn họ đã dám đến, chúng ta việc gì phải sợ?” Tấn Ưởng rũ xuống mí mắt, nhưng vẫn không che giấu được dã tâm trong đáy mắt: “Tổ tiên có thể đánh bọn chúng hoảng sợ cúp đuôi, trăm đương nhiên cũng có thể.”

“Thiếp tin Bệ hạ có thể làm được, thậm chí còn làm tốt hơn cả lớp người đi trước.” Cổ Như Cửu cầm tay hắn, giọng nói trịnh trọng mà trước nay chưa từng có: “Mà thiếp, sẽ luôn ở bên ủng hộ Bệ hạ, làm bạn với Bệ hạ.”

Cổ Như Cửu lặng lẽ ngã vào lòng của hắn, Tấn Uổng ôm thật chặt cô vợ nhỏ vào lòng, chút bất an tận sâu trong lòng cuối cùng cũng bốc hơi mất không còn sót lại chút gì.

Lúc mẫu thân bị bệnh qua đời, lúc đó hắn còn nhỏ, giờ đã không còn nhớ được dung mạo của mẫu thân mình ra sao, nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ câu nói trước khi bà chết, và cả đôi tay gầy yếu của bà nắm chặt lấy cổ tay của hắn.

“Từ nay về sau, không còn ai có thể che chở được cho con, con phải cố sống thật tốt.”

Lúc đó hắn chỉ cảm thấy cổ tay bị mẫu thân bóp đau, nhưng vẫn ghi nhớ những lời này của bà.

Hắn vẫn tiếp tục sống, dùng hết mọi thủ đoạn chỉ mong được tiếp tục sống, tránh được mưu mô thủ đoạn của kẻ vương phi, khi bước lên mã xa tiến vào kinh thành, khoảng thời gian đó hắn cẩn thận từng li từng tí ẩn giấu thật lâu, những vật phẩm trân quý mẫu thân để lại cho hắn, tất cả đều bị hắn dùng để hối lộ những thị vệ thái giám của con cháu hoàng thất đi đến đây đón hắn, sau đó thông qua những lời nói vu vơ của đám thái giám cùng thị vệ này, nghe ngóng tính tình các quý tộc thế gia kinh thành hỏi thăm sở thích và tính cách của Thái hậu.

Người ta đều nói hắn không hổ là con cháu Tư Mã thị, biết tiến thoái thỏa đáng, lễ nghi chu toàn, trên thực tế mẹ đẻ hắn mất sớm, phụ vương lại bỏ mặc, tất cả những điều hắn học được, làm được, hơn phân nửa đều do hắn cẩn thận quan sát đúc kết thành, mà hơn hết chính là thận trọng từ lời nói đến việc làm, cố gắng không để cho người khác nhìn ra manh mối.

Sau khi vào kinh, hắn càng nỗ lực học tập dáng vẻ phong thái, mò đoán sở thích của Thái hậu và thế gia, nỗ lực để cho lời nói và việc làm của mình được nhiều người ưa thích.

Hắn biết mấy đối thủ cạnh tranh cùng hắn có tính cách thế nào, cho nên càng cố gắng tỏ ra khiêm tốn ít lời, cuối cùng được Thái hậu chọn, trở thành quân chủ của Đại Phong.

Ngay từ đầu hân hâm mộ Cửu Cửu, bởi vì nàng có tất cả những thứ mà hân không có, cha mẹ yêu thương, huynh đệ tỷ muội che chở, sức khỏe tốt. Có lẽ chính bởi vì vậy, hân mới không đành lòng để Cửu Cửu mất đi những thứ này, cố gắng bảo hộ Cửu Cửu, giống như để bảo toàn điều tốt đẹp mà tuổi thơ hân từng ao ước, ảo tưởng.

Hân không biết phần tâm tư này của bản thân đã biến thành từng tình yêu nam nữ tự khi nào, sau đó phí hết tâm tư cưới Cửu Cửu vào cung. Thế nhưng trong lòng hân vẫn lơ mơ bất an, phần bất an này là nguyên nhân khiến hân luôn lo lắng mình đã khiến Cửu Cửu chịu uất ức, ép buộc Cửu Cửu, Cửu Cửu vốn không nguyện ý gả vào cung cùng hân.

Hiện tại Cửu Cửu nói, nàng tin tưởng mình, nguyện ý cùng với hân, khoảng trống trong đáy lòng hân rốt cục cũng được lấp đầy, đầy nhanh đến mức sắp tràn ra cả ngoài, ấm áp, giống như một giấc mộng đẹp nhất, tốt nhất trên thế gian.

Cổ sức bé Cổ Như Cửu lên, Tấn Uông lo lắng mình siết tay quá chặt sẽ làm đau nàng, lại buông lỏng đôi tay, vòng sang eo bé ngang nàng lên.

“Bệ hạ.” Cổ Như Cửu hoảng hồn trước hành động đột ngột này của hân, vội vã vòng tay ôm cổ của hân, sau đó nàng nhanh chóng phát hiện, trái cổ của Tấn Uông khá gợi cảm khiến nàng không nhịn được muốn liếm thử một chút.

“Ừ?” Tấn Uông cười cúi đầu liếc mắt nhìn nàng nằm trong ngực mình, sau đó bước đi về phía màn.

“Hiện tại trời còn chưa tối.” Cổ Như Cửu quàng tay ôm lấy cổ của Tấn Uông, tầm mắt từ yết hầu của hân dời xuống ngực.

“Đối với ta mà nói, có Cửu Cửu ở bên, chẳng phân biệt được ngày sáng đêm tối.” Tấn Uông khẽ cười ra tiếng, ngực cũng run lên.

Cổ Như Cửu dựa đầu vào ngực của hân, lắng nghe nhịp tim đập dồn dập của hân.

Cung nhân phục vụ xung quanh vội bước lại bỏ xuống sa trướng, sau đó khom người thối lui ra bên ngoài.

Bạch Hiện cùng Hà Minh trấn thủ ở ngoài điện, để mặc gió xuân lướt qua mặt.

Hà Minh liếc mắt nhìn sang Bạch Hiền, hừ một tiếng nói: “Nghe nói Bạch công công trở lại được đây là nhờ Hoàng hậu nương nương coi trọng.”

“Úi cha, ta chẳng qua đang cố lập công chuộc tội, nào so được với Hà công công.” Bạch Hiền hừ lạnh, Hà Minh suốt ngày lượn lờ trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương lấy lòng khoe mẽ, sau đó quay ngược sang cười nhạo hần.

Hà Minh vung cây phát trần đang cầm trong tay, hạ thấp giọng nói: “À, cũng may là Bạch công công tạo cho tại hạ cơ hội này. Nếu không phải ngài vì tư lợi mà nhận hối lộ của Tư Mã gia, thì làm sao tới lượt chúng ta lộ diện trước mặt Bệ hạ?” Nói đến đây, hần đột nhiên nhếch mày, nhỏ giọng nói: “Bạch công công, ngài nói xem, nếu như Hoàng hậu nương nương biết, ngài bởi vì chút tư lợi của bản thân mà qua lại với Lý gia cùng Tư Mã gia nên bị Bệ hạ trách phạt, Hoàng hậu nương nương sẽ làm sao với ngài?”

Hà Minh một chữ ngài hai chữ ngài, thế nhưng giọng nói đầy trào phúng, làm thế nào cũng không thể che giấu được. Lúc trước Tư Mã gia có lòng muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng hậu, chuyện này ai cũng biết rõ. Hiện tại nếu Hoàng hậu nương nương biết Bạch Hiền bởi vì giúp đỡ Tư Mã gia mới bị trách phạt, trong bụng sẽ nảy sinh kiêng kỵ là điều khó tránh khỏi đến lúc đó mặc dù Bạch Hiền có cố khoe mẽ khéo léo trước mặt Hoàng hậu nương nương, chỉ sợ cũng vô dụng.

Hà Minh có thể nghĩ tới, Bạch Hiền đương nhiên cũng nghĩ đến, sắc mặt hần biến đổi, cũng không muốn cãi cọ với Hà Minh nữa.

Bên trong Tử thần điện, xuân tiêu ấm áp, noãn ngọc thơm ngát.

Sau khi danh sách Quốc yển chính thức được công bố, trong lòng sứ thần nước ManyBo không ngừng hoang mang, càng lúc càng thêm hoảng loạn, bọn họ còn cho rằng Hoàng đế Đại Phong chỉ muốn hù dọa họ một chút mà thôi, đến khi yển hội chính thức công bố, chắc chắn sẽ cho họ một cơ hội tham gia, nào biết vị Hoàng đế Bệ hạ này tuổi còn trẻ mà lòng dạ độc ác như vậy, ngay cả cửa cung cũng không để cho bọn họ tiến vào một bước.

Lúc trước bọn họ còn chửi thề quan viên Đại Phong không chừa mặt mũi cho bọn họ, hiện tại lại bắt đầu trách cứ đồng liêu. Chờ trở về quốc gia, muốn mỹ nhân kiểu gì mà chẳng có, vì sao cứ cố ý đi đùa giỡn cô nương

gia giáo nước Đại Phong, giờ thì hay rồi, không chỉ chọc giận các quý tộc thế gia nước Đại Phong còn làm mất sạch thể diện của bọn họ.

Ngay cả những tiểu quốc chật hẹp nhỏ bé vừa nghèo vừa yếu ở xung quanh cũng dám nhân cơ hội này cười nhạo bọn họ, đây quả thực là vô cùng nhục nhã.

Chỉ tiếc trong lòng bọn họ có tức giận cỡ nào đi nữa, cho dù bất mãn nhiều hơn nữa, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đợi ở trong viện, nhìn sứ thần những quốc gia khác ăn mặc chỉnh chu đẹp đẽ, bước lên mã xa lông lẫy tinh xảo của Đại Phong, sau đó tiến về phía hoàng cung.

Theo bọn họ, loại mã xa treo chuông vàng nhỏ, điểm xuyên trân bào kiểu này, chỉ có quốc vương mới có tư cách cưỡi. Nước Đại Phong thế mà dùng loại mã xa này tiếp đãi sứ thần, có thể thấy mã xa dành cho đế vương bọn họ nhất định sẽ còn xa hoa lông lẫy nhiều hơn nữa.

Mà thực tế cũng đúng như những gì sứ thần nước ManyBo suy đoán, khi ngự liên xuất hiện ở trước mặt các sứ thần đang đứng chờ ngoài cửa, bọn họ gần như luyến tiếc dời tầm mắt.

Mã xa vàng ngọc xinh đẹp đến bậc này, hoa văn rồng lượn bay trên mây kia rốt cuộc đã được điêu khắc như thế nào, vì sao thoát nhìn lại sống động như thật đến vậy?

Ngay cả trên người hạ nhân đánh xe kia cũng được đeo trang sức trân quý, có thể thấy được nước Đại Phong giàu có và cường đại đến mức nào.

Trong các sứ thần, không thiếu người đã từng tới Đại Phong, thế nhưng mặc dù đã biết Đại Phong giàu có, bọn họ vẫn không kìm được sự khâm phục đang dâng lên trong lòng, trên mặt cũng lộ ra vẻ hâm mộ và ao ước.

Mã xa đẹp đẽ quý giá ngừng lại ngừng điện chu tước, các sứ thần đều thận trọng dõi theo phương hướng của mã xa, mong đợi được chiêm ngưỡng hình dáng đế vương quốc gia giàu có hùng mạnh này.

Thái giám áo lam khom người tiến lên vén rèm, một cái đầu nam nhân trẻ tuổi mang mũ miện, mặc cẩm bào thêu huyền long đi ra. Người đàn ông này thoát nhìn còn rất trẻ tuổi, da trắng nõn, thế nhưng toàn thân tản ra vẻ uy nghiêm khiến người ngoài không dám khinh thị.

“Thần cung nghênh Bệ hạ!” Văn võ bá quan Đại Phong đồng loạt khom mình hành lễ, thanh âm trang nghiêm kính cẩn, để cho những sứ thần quốc gia khác cũng không nhin được cúi đầu.

Đương nhiên cũng có người to gan len lén mắt nhìn vị đế vương trẻ tuổi này, trong ngự liễn lại bước ra một nữ tử mặc áo thêu phượng hoàng màu đỏ.

Vị nữ tử này thấp hơn đế vương nửa cái đầu, búi tóc đen nhánh xinh đẹp được búi thành hình dáng đẹp mắt, trâm cài kim phượng xinh đẹp đúng đưa như đang bay lượn trên thái dương của nàng.

“Cung nghênh Hoàng hậu nương nương.” Văn võ bá quan Đại Phong lại lần nữa khom người thi lễ.

Nguyên lai đây chính là Hoàng hậu Đại Phong? Các sứ thần ngấm nhìn đế hậu sòng vai đứng yên, kính sợ này sinh tự trong đáy lòng, để cho bọn họ lại lần nữa cúi đầu.

“Các khanh miễn lễ.” Tấn Uông đập ghé nhỏ bước xuống xe ngựa, sau đó vươn tay đỡ Cố Như Cửu nắm tay nàng đi vào trong điện chu tước.

Phượng hướng tôn vị trong điện Chu tước, có chính cấp ngọc giai, trên ngọc giai, là bảo tọa long phượng, giữa hai ghé ngồi được đặt cách nhau hai bước nhỏ, long tọa hơi hướng lên trên, phượng tọa hơi lui về phía sau.

Tấn Uông dừng bước lại, thấp giọng dặn dò Hà Minh một câu.

Cố Như Cửu đang bị hấn nắm chặt tay định lên ngăn cản, lại bị Tấn Uông ngăn lại.

Trương Trọng Hãn đứng rất gần hai người họ vẫn khom người đứng im, không hề nhúc nhích, giống như điêu khắc.

Sau đó chư vị đại thần lại nhìn thấy mấy tên thái giám đem long phượng bảo tọa đặt song song sát với nhau, Lý Quang Cát đứng ở đầu hàng khề nhúu mày, nghiêng đầu nhìn Trương Trọng Hãn và Tư Mã Hồng, vị tiền bối đều không có phản ứng gì, sắc mặt người kia chỉ hơi nhúu.

Hắn đã sớm biết bản tính sao cũng được của Trương Trọng Hãn, cho nên đối với phản ứng của Trương Trọng Hãn lúc này cũng chẳng lấy làm lạ, bất quá phản ứng của Tư Mã Hồng lại có chút hứng thú.

Sau đó hắn lại cố ý nhìn Cố Trường Linh đứng ở bên kia, mặc dù đối phương đã không còn giữ quan vị, thế nhưng là một lão quốc công nhất đẳng, vị trí Cố Trường Linh đứng ở hàng đầu tiên trong đón huân tước khác họ.

Trương Trọng Hân không có phản ứng cũng không sao, hắn thật không ngờ Cố Trường Linh cũng bày ra bộ mặt cái gì cũng không nhìn thấy, kiểm chế tốt, giống như Hoàng hậu được đế vương sủng ái không phải là người nhà của hắn ta.

Nếu là quốc yến, ý nghĩa dĩ nhiên sẽ khác. Trương Trọng Hân giữ chức Thừa tướng đích thân tuyên đọc thánh chỉ cảm tạ các vị sứ thần đã lặn lội đường sá xa xôi đến đây chúc mừng, sau đó Tấn Uông lại phát biểu một vài lời ngắn gọn về yến hội hôm nay, cuối cùng quốc yến chính thức khai tịch.

Tùng đạo thức ăn tinh xảo được dọn lên bàn, lại có tiếng nhạc du dương làm nền, trên sân khấu trong điện có vũ cơ xinh đẹp khiêu vũ, điều này làm cho không ít sứ thần lần đầu tiên tự thấy có nhiều thứ quá xem không hết, không biết nên nhắm nháp mỹ thực hay ngắm mỹ nhân.

Cũng may những sứ thần này vẫn còn nhớ rõ thân phận của mình, mặc dù trong lòng hết sức sợ hãi, thế nhưng nét mặt vẫn cố gắng duy trì vẻ thanh thoi nhằm duy trì dáng vẻ đại thần một quốc gia.

“Hôm nay có duyên nhìn thấy nhạc và mỹ thực như vậy, chính may mắn của hạ thần.” Nước Kalok vốn là nước anh em trung thành của Đại Phong cũng là người đầu tiên đứng dậy, bắt đầu hành vi nịnh bợ với Đại Phong.

Nói đi nói lại cũng chỉ có ý mong Đại Phong mãi phồn vinh như vậy, Hoàng đế Đại Phong vĩ đại như vậy, Hoàng hậu Đại Phong mỹ lệ hơn tất cả thần nữ trong thiên hạ, nước Kalok có thể xưng thần với Đại Phong, có thể trở thành nước phụ thuộc của Đại Phong, chính là phước đức ba đời, thật đáng mừng.

Lần đầu tiên nhìn thấy tài nói khoác của sứ thần nước Kalok, Cố Như Cử lẳng nghe những lời này, cảm giác mình rất ngượng ngùng. Nhưng sau khi nhìn sang Tấn Uông cùng với vẻ mặt khiêm tốn bình tĩnh của các quan viên, nàng lại một lần nữa thở dài vì năng lực tiếp nhận của mình.

“Cảm tạ tấm lòng yêu mến và tín nhiệm của bách tính quý quốc dành cho Đại Phong ta. Chư vị đã cực khổ vượt đường xa đến đây, trăm kính chư vị

một chén.” Tấn Uởng bung ly rượu lên, hơi nâng tay lên.

Thừa tướng Đạc Di của nước Kalok kích động đứng lên, hai tay nâng chén rượu lên: “Đa tạ Hoàng đế Bệ hạ tôn quý ban thưởng rượu.” Nói xong, trước tiên uống cạn rượu trong ly cùng Tấn Uởng.

Các sứ thần khác có ý nịnh bợ Đại Phong thấy thế, trong bụng đã cảm thấy nước Kalok mặt dày trơ trẽn, để lấy lòng đế vương Đại Phong mà tháo bỏ cả diện của chính mình, lại có vài sứ thần đổ kị với sứ thần nước Kalok, vì đã được Hoàng đế Bệ hạ tự mình mời rượu.

Thế là một vài sứ thần nhanh trí cũng học theo dáng vẻ Đạc Di, nói một đồng lời hay ý đẹp, sau đó hài lòng thỏa dạ cùng đế vương Đại Phong tôn quý uống một chén rượu.

Bất quá Đạc Di cũng không tỏ ra bất mãn đối với những người mượn hành vi thủ đoạn của mình, vì vậy sau một vòng mời rượu và dâng bốc cũng kết thúc, hân lại dâng lên lễ vật được quốc vương cẩn thận chuẩn bị tặng cho đế hậu Đại Phong mừng đại hôn.

Trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, đối với Đại Phong giàu có mà nói, vàng bạc châu báu vốn chẳng thể lọt vào tầm mắt của họ, cho nên những lễ vật được trình lên đều mang ý nghĩa cát tường tốt đẹp.

Nói thí dụ như trong truyền thuyết có nói ăn hoa tuyết có thể phù hộ sống lâu trăm tuổi, thạch nguyệt quang có thể phù hộ phu thê ân ái đến đầu bạc, và sừng thần hươu bảy sắc có thể mang đến may mắn.

Tuy ba món lễ vật được dâng bốc đến mức vi diệu, bất quá theo Cổ Như Cữu, hoa tuyết bích khô héo này chẳng khác nào nhúm cỏ khô, nếu nói thạch nguyệt quang có chút giống pha lê, còn sừng hươu thần bảy màu tựa hồ chẳng khác gì sừng hươu bình thường.

Song, thấy thừa tướng nước Kalok nói chắc như đinh đóng cột như vậy, nàng vẫn cười tươi nói tạ ơn. Mặc kệ mấy thứ này có thật hay không, có hữu dụng hay không, chí ít người ta cũng có lòng mang đến.

Nhưng thật ra Tấn Uởng lại rất thích thú với khối thạch nguyệt quang kia, không chỉ đưa tay sờ sờ, còn nói ‘rất tốt’ với Đạc Di.

Kế tiếp lễ vật được những quốc gia khác tặng cũng không có cái nào không phải là trân bảo hiếm có, đáng tiếc từ khi Tấn Uởng kế vị đã nhìn

thấy những thức được tiên đế cất kỹ trong kho cá nhân, thì đối với những thứ trân bảo thế này, đã không còn hứng thú gì nữa.

Cho dù trân bảo giá trị liên thành, thấy qua, thấy nhiều rồi, cũng trở thành thói quen.

“Hoàng đế Bệ hạ tôn quý.” Sau khi nước Cao La dâng tặng một cây hoàng kim, lại đột nhiên nói: “Bọn thần nghe nói trong quốc nội Đại Phong vĩ đại tôn kín có rất nhiều võ sĩ lợi hại, chúng hạ thần mặc dù vạn phần không thể sánh bằng, nhưng hy vọng có được một lần mở mang tầm mắt, khẩn cầu Bệ hạ thành toàn.”

Tới rồi, rốt cuộc đã tới, loại nước láng giềng muốn thi đấu cùng bốn quốc kiêu này, cuối cùng cũng đã lộ diện.

Cố Như Cửu rất hào hứng liếc nhìn vị sứ thần nước Cao La này, tướng mạo đối phương rất nhã nhặn tuấn mỹ, không giống như người nước Cao La, mà lại giống với tướng mạo bách tính Đại Phong.

Tấn Uồng thấy Cửu Cửu đang quan sát sứ thần dẫn đầu nước Cao La, vì vậy cũng đưa mắt nhìn theo. Sau đó quay sang nói nhỏ vào tai Cố Như Cửu: “Cửu Cửu cảm thấy thế nào?”

Thấy Tấn Uồng bày ra cử chỉ vô cùng thân thiết trước chúng thần như vậy, Cố Như Cửu khẽ ho một cái, nhìn hắn vẫn tỏ vẻ vô tội như cũ, không thể làm gì khác hơn nói: “Nếu đối phương đã có lòng thỉnh giáo, chúng ta sao lại không đáp ứng?”

“Cửu Cửu nói rất có lý.” Tấn Uồng nở nụ cười với nàng, chậm rãi ngồi thẳng người, mắt nhìn xuống phía sứ thần nước Cao La đang đứng khom người phía dưới, cất cao giọng nói: “Trẫm cũng rất tò mò đối với võ sĩ quý quốc, đã như vậy, không bằng để cho võ sĩ hai nước tỷ thí luận bàn một phen, cũng để cho mọi người được thư thái đôi chút.”

Nhất cử nhất động của nước Cao La sau khi vào kinh, tất cả đều nằm trong tầm mắt của hắn, làm sao hắn không biết nước Cao La có ý định này.

Về phần vị sứ thần có dung mạo giống người Đại Phong này...

Tấn Uồng bung ly rượu lên, nhẹ nhấp một cái, khóe miệng nhếch lên cười, bộ dáng quân vương nhân ái.

Kiểm được xưng là vũ khí của bậc quân tử, nước Đại Phong có rất nhiều kiếm khách nổi danh, hơn nữa những kiếm khách này hầu hết đều là các công tử tài ba văn võ song toàn.

Cho nên khi kiếm khách nước Cao La nước da ngăm đen mũi cao mắt nhỏ đứng cùng kiếm khách Đại Phong lưng dài eo thon phong thái nhẹ nhàng, mọi người đều nghĩ trận chiến này không cân sức, sau đó ánh mắt lại đổ dồn lên trên vị kiếm khách mặc cẩm bào này.

Đương nhiên cũng không thiếu người đưa ánh mắt nhìn về phía Cố Như Cửu và Cố Trường Linh, bởi vì thay mặt kiếm khách Đại Phong bước lên sàn đấu này không ai chính là đại ca của Cố Như Cửu, Cố Chi Vũ.

Mặc dù Cố Chi Vũ là Thiếu Khanh Hồng tự, trên thân phân là quan văn, nhưng kiếm thuật của hắn ở trong quan văn lại được coi là người xuất sắc.

Sứ thần nước Cao La đã từng gặp qua Cố Chi Vũ, cho nên cũng biết hắn chỉ là một văn thần. Bọn họ phái ra đệ nhất cao thủ kiếm thuật trong nước, mà Đại Phong chỉ phái ra một quan văn đến ứng phó, điều này thực sự chẳng thém xem bọn họ ra gì.

Bởi vì trong lòng hết sức bất mãn, cho nên vẻ mặt cũng lộ ra vài phần khó chịu, Cố Như Cửu nhìn thấy sắc mặt sứ thần nước Cao La khó coi, cũng cong môi lên cười.

Những người nước Cao La này, nếu như trong bụng đều coi thường văn nhân thì phải chịu thua thiệt.

Tấn Uồng bưng ly rượu lên, quay sang nàng nâng cốc, nàng đành phải cầm chén rượu lên cùng với hắn một cái.

Chén rượu hai người cầm trong tay rất đẹp, trên thực tế trong ly chẳng phải chứa rượu mà chỉ là nước.

“Người tới là khách, mời.” Cố Chi Vũ múa một đường kiếm tuyệt mỹ, mỉm cười bày ra tư thế mời với kiếm khách nước Cao La.

“Mời.” Kiếm khách nước Cao La đáp lễ lại, lời nói có phần bức dọc với Đại Phong: “Như vậy, ta cũng không khách khí nữa.”

Kiểm thuật, vốn phải nhanh, linh hoạt và chuẩn xác. Hắn có thể trở thành kiếm khách ưu tú nhất nước Cao La cũng là bởi vì kiếm pháp mau lẹ, nhanh đến mức người bình thường đều không kịp tung chiêu ứng phó.

Chỉ tiếc những ngày qua mỗi khi xuất chiêu đều đánh đâu thắng đó, kiếm khách ở nơi này thoạt nhìn nho nhã trông chẳng có khí thế, những thế công của hắn bị đối phương ngăn lại, kiếm pháp của đối phương tựa hồ còn nhanh hơn rất nhiều, lại thêm linh xảo.

Điều này sao có thể?!

Hắn hoảng hốt nghiêng mình hơi chật vật tránh né kiếm của đối phương, lật tay dùng kiếm đỡ thế tiến công của đối phương, mới vài đường kiếm đã rơi vào thế hạ phong.

Vì sao một gã quan văn lại có kiếm thuật tinh diệu như vậy?

Đại Phong này, tốt cùng có bao nhiêu nhân vật lợi hại, không phải chỉ là một quan văn thôi sao, cứ sao có thể đẩy hắn vào thế không thể tiến cũng không thể lùi?

Kiểm khách nước Cao La xem ra, tuy rằng tránh né gian nan, thế nhưng may vẫn tránh thoát.

Thế nhưng ở trong mắt người khác, Cố Chi Vũ là điều luyện mà hắn cũng chật vật vụn phần. Thậm chí trong mắt không ít người, nếu không phải là kiếm khách Đại Phong cố kỵ đến thế diện nước Cao La, cố tình nhường, chỉ sợ kiếm khách nước Cao La đã sớm thua.

Con người ai chẳng có tính thiên vị, ai bảo kiếm khách Đại Phong có dung mạo anh tuấn lại phong độ, mà kiếm khách nước Cao La thì hung tợn lỗ mãng có thừa.

Cuộc đấu kiếm không xảy ra thương tổn gì, kiếm thuật của thanh niên tuấn mỹ áp đảo hoàn toàn thế trận, mọi người ở đây đã âm thầm đánh giá cao kiếm thuật của thanh niên tuấn tú kia và cả cách hành xử của hắn.

Bởi vậy có thể thấy được, khiêu khích cần cẩn thận, chớ xem mặt mà bắt hình dong.

Chương 53

Cố Chi Vũ làm người thừa kế bộ tộc Cố thị, cũng là người có tính tình ôn trọng lại biết phân đầu nhất trong bốn huynh đệ tỷ muội Cố gia, tính tình Cố Tồn Cảnh hoạt bát hơn hẳn, tầm nhìn và khả năng suy đoán của Cố Phán Kỳ không bằng hẳn, bản tính Cố Như Cửu thì lười nhát hơn hẳn. Hẳn chẳng khác nào gom hết tất cả ưu điểm của mấy huynh muội tụ họp về mình, để cho những gia tộc khác đều đem lòng hâm mộ với Cố Trường Linh vì đã sinh ra một người thừa kế tốt như vậy.

Cũng chính vì điều này, trước đây Cố Trường Linh thỉnh phong Cố Chi Vũ làm Thế tử thì mọi người trong nhà đều rất tán thành, không có bất kỳ người nào bất mãn.

Người ở bên ngoài nhìn thấy Cố Tồn Cảnh đã đủ ưu tú, thế nhưng gặp phải một ca ca vượt trội hơn hẳn, lẽ ra hẳn nên sinh lòng đố kỵ hoặc sẽ nảy sinh vài ưu tú khác. Nhưng tình cảm huynh đệ trong gia đình Cố gia vốn luôn tốt, cũng không có ồn ào gì, ngược lại rất vui vẻ thoải mái, để cho những kẻ có dụng tâm phải tiếc nuối.

Mà Cố Chi Vũ cũng chưa từng để cho người nhà thất vọng, hẳn văn võ song toàn, nho nhã biết lễ, phong thái nhẹ nhàng, trước kia khi chưa lập gia đình đã là người trong mộng của rất nhiều cô nương, sau khi thành thân thì yêu thương vợ cả, càng làm cho không ít nữ nhân tân thưởng không dứt.

Có ai ghét một nam nhân vừa gần như hoàn mỹ lại chung tình như thế này?

Cũng chính vì vậy, khi vợ cả Dương thị của Cố Chi Vũ bị con trai độc nhất chi thứ ba Tư Mã gia hại chết, kinh thành mới có nhiều nữ quyền không muốn nhìn thấy chi thứ ba Tư Mã gia như vậy, làm liên lụy đến Tư Mã Hương cũng bị rất nhiều người cô lập.

Trước khi tam thái thái Tư Mã gia chết vẫn luôn miệt thị trách cứ người Cố gia đứng phía sau giết dây, mới làm cho bà và con gái bị quý nữ kinh thành đồng loạt bài xích, nhưng không biết tạo thành kết quả ngày hôm nay chính là do bọn họ tự tạo thành.

“Đa tạ.” Mũi kiếm của Cố Chi Vũ chỉ thẳng vào cổ họng kiếm khách Cao La, sau đó quay sang nở nụ cười với vị kiếm khách này, trở tay thu kiếm xuống nắm phía dưới, nhanh nhẹn quang sang thi lễ với đối phương.

“Đa tạ chỉ giáo, tại hạ mặc cảm.” Thi đấu thua, tuy rằng nét mặt của kiếm khách Cao La sa sầm, nhưng thua tâm phục khẩu phục, kính cẩn quay sang hành lễ với Cố Chi Vũ xong mới quay lưng lui xuống.

“Kiếm thuật kiếm khách Đại Phong quả thực danh bất hư truyền, trăm nghe không bằng một thấy, Cố đại nhân thân là văn thần, thế nhưng lại có kiếm thuật như vậy thực sự để cho ta đây được mở rộng tầm mắt.” Trong đám sứ thần nước Cao La thua trong trận tranh tài vừa rồi, bỗng có một vị cao to trắng kiện mặt để râu quai nón đứng lên, cất giọng cảm thán, bước lại chấp tay nói với Tấn Uông: “Hạ thần chính là Chiêu Tường nhất đẳng nước Cao La tên Ba Tôn Cách, trong nhà hạ thần có nhất nữ, năm nay mười bảy, chẳng biết Cố đại nhân có nguyện ý để nữ nhi ta đến làm bạn cùng ngài?”

Tay thừa tướng Đặc Di nước Kalok đang bung ly rượu chọt run rẩy, Ba Tôn Cách nổi cơn điên gì thế? Vị Cố đại nhân này thế nhưng lại là anh cả của Hoàng hậu, Thế tử phủ quốc công nhất đẳng, làm sao có thể cưới nữ tử dị quốc làm vợ? Đừng nói chính thê, ngay cả thiếp thị cũng không thể.

Sau khi Ba Tôn Cách lên tiếng, nụ cười trên mặt Cố Chi Vũ hơi lạnh, thản nhiên nói: “Đa tạ Tướng quân ưu ái, tại hạ vô ý đón dâu.”

“Cố đại nhân như vậy là có ý gì, chẳng lẽ coi thường nữ nhi của ta?” Ba Tôn Cách cảm thấy nữ nhi của mình làm đệ nhất mỹ nhân nước Cao La nên gả cho một nam nhân có khí chất lại có tướng mạo.

Đại Phong không chỉ giàu có phồn hoa, nam nhân cũng không tục tĩu giống như nam nhi nước Cao La bọn họ. Làm nam nhân, hẳn cảm thấy nam nhi nước Cao La rất có khí phách đàn ông, thế nhưng làm một người cha, hẳn vẫn cảm thấy nữ nhi gả cho quý công tử nước Đại Phong là hay nhất.

Là một người cha, hẳn cảm thấy con gái mình thân phận cao quý, dáng dấp xinh đẹp, gả cho một quan viên tam phẩm của Đại Phong cũng không tính là trèo cao, nào biết đối phương lại chẳng may may chừa chút thể diện cho hắn, gợn gàng dứt khoát thẳng thừng cự tuyệt hắn.

Vì vậy sắc mặt của Ba Tôn Cách lập tức trầm xuống, híp mắt nói: “Xin Cố đại nhân cần thân suy nghĩ lại một chút.”

“Ba Tôn Cách chiếu tướng.” Cố Như Cửu từ lúc khai yến vẫn chưa nói lời nào bỗng nhiên lên tiếng, nàng bỏ chén rượu trong tay xuống, nhàn nhạt mở miệng nói: “Nghe nói quý quốc có tập quán cưới hôn phu, các quý tộc coi trọng dung sĩ nào, liền cướp người đó về làm con rể?”

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương tôn quý, ở Cao La chúng ta, dung sĩ đáng được mọi người tôn trọng, cũng có tư cách làm vị hôn phu của tiểu thư quý tộc.”

Ba Tôn Cách thấy vị Hoàng hậu nương nương này thoát nhìn nhu nhược đột nhiên lên tiếng hỏi như vậy, mặc dù trong lòng hơi nghi hoặc, nhưng vẫn đứng dậy chấp tay trả lời câu hỏi của Cố Như Cửu.

“Vậy tướng quân cũng biết quy củ của Đại Phong ta.” Cố Như Cửu đề cao giọng nói lên một chút: “Ở Đại Phong ta, hôn nhân rất được coi trọng và tôn thờ, xưa nay chú trọng sắp đặt của cha mẹ, lời của mai mối. Chiếu tướng hiện tại không hỏi ý kiến cha mẹ Cố đại nhân, thậm chí không hỏi ý kiến Cố đại nhân, đã muốn định Cố đại nhân làm con rể của ngài. Bỏn cung có nên coi là, ở trong mắt chiếu tướng, nam nhi Đại Phong ta có thể tùy tiện chọn lấy?”

Ba Tôn Cách càng nghe càng cảm thấy lời nói của vị Hoàng hậu nương nương này có gì đó không đúng lắm, vị Cố đại nhân này chẳng qua là một quan chức bình thường không quá lớn cũng không quá thấp, có sao hoàng thất lại vì hắn mà thốt ra những lời nghiêm nghị như vậy?

“Xin Hoàng hậu nương nương minh giám, hạ thần chỉ tán thưởng, xem trọng tài năng của Cố đại nhân, cho nên mới nhất thời nóng lòng muốn chọn giúp cho con gái một đáng lang quân như ý, lời nói và việc làm có chỗ không thỏa đáng, xin nương nương thứ lỗi.” Ba Tôn Cách tính khí nóng nảy, thế nhưng đầu óc coi như bình thường, tuy rằng không rõ vì sao Hoàng hậu nương nương lại tỏ ra bất mãn hơn cả Hoàng đế Bệ hạ, nhưng hắn vẫn thức thời tạ lỗi.

Nghĩ đến Đại ca của mình xét ở góc độ nào cũng tốt đẹp lại bị chiếu tướng nước Cao La vũ nhục như vậy, trong lòng Cố Như Cửu vẫn còn tức giận. Đường đường là Thế tử phủ quốc công, lại được một chiếu tướng nước Cao La coi trọng, còn tùy tiện lên tiếng đòi gả con gái sang đây?

“Anh cả của bọn cung là con trai của Phủ quốc công nhất đẳng, thế tử bộ tộc Cổ Thị, hôn sự há có thể xem như trò đùa.” Ánh mắt Cổ Như Cử đảo qua tất cả mọi người, lạnh lùng nói: “Xin chiếu tướng thu lại lời nói lúc này.”

Cái gì? Cổ Thiệu khanh hồng lư tự này lại là anh cả của Hoàng hậu nương nương?

Nước Cao La đáng thương đến kinh thành khá muộn, vào kinh chưa đến ba ngày thì yến quốc đã bắt đầu, nào có dịp hiểu rõ những cong cong queo queo trong giới quý tộc Đại Phong.

Thậm chí ngay cả Hoàng hậu nương nương họ gì cũng không biết, chỉ nghe nói là con gái của quý tộc và gia tộc kia được tín nhiệm của Hoàng đế, ngoài ra đều không biết gì thêm nữa.

Nghĩ đến người vừa rồi mình định cướp về làm con rể lại là ca ca của Hoàng hậu, trong lúc nhất thời Ba Tôn Cách chỉ biết há hốc mồm. Coi như ở tại nước Cao La bọn họ, cũng không có ai dám cưới người tôn quý về làm rể, đa số dũng sĩ xuất thân bình dân xem việc trở thành vị hôn phu của tiểu thư quý tộc là vinh quang, nhưng đây chỉ là bình dân, chẳng phải quý tộc.

Gương mặt Ba Tôn Các cương cứng, vội vã nói lời xin lỗi với Cổ Chi Vũ, sau đó cũng lui về vị trí ngồi. Còn chuyện muốn nhận Cổ Chi Vũ làm con rể, hẳn chỉ hận không thể xem như bản thân chưa từng nói ra những lời này.

Thừa tướng Đạc Di nước Kalok liếc mắt nhìn Ba Tôn Cách, nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Có nhìn thấy không, đây chính là loại người hữu dũng vô mưu, không có đầu óc.”

Cũng không trách hẳn tỏ ra hả hê như vậy, bởi vì so với Đại Phong, nước Cao La còn đáng ghét hơn rất nhiều, bản thân họ thích tỏ ra vẻ sĩ diện trước mặt những tiểu quốc nhỏ yếu, chẳng xem ai ra cái gì. Đại Phong người ta lợi hại như vậy, thế nhưng chưa vênh vào giống như bọn họ, bọn họ ngay cả Đại Phong cũng không sánh bằng, chẳng biết lời tự tin này từ đâu ra?

“Hoàng hậu nương nương tôn quý, chiếu tướng Ba Tôn Cách bởi vì rất yêu thích tài năng của Cổ đại nhân, nhất thời quên mất quy củ, xin nương nương niệm tình chiếu tướng Ba Tôn Cách chẳng biết phong tục lễ nghi Đại Phong mà bỏ qua, không nên tính toán với bản tính vô tâm thất lễ này của

chiếu tướng.” Sứ thần dẫn đầu đoàn Cao La đứng dậy chấp tay hành lễ với Cố Như Cửu: “Nước Cao La trung thành và tận tâm với Đại Phong, tuyệt không có ý mạo phạm.”

Thấy đôi phương kéo chuyện này đến thể diện hai quốc gia với nhau, Cố Như Cửu không tức giận ngược lại còn thấy buồn cười, nàng khẽ cười một tiếng, không để ý tới hắn, ngược lại nói: “Nghe nói quý quốc còn có cao thủ không quản đường xa tới đây, xin hỏi vị đại nhân này, tất cả những cao thủ hiện đang ở đâu?”

“Hạ thần Kỳ Liên, ở trước mặt nương nương, đảm đương không nổi hai chữ đại nhân.” Đại thần dẫn đầu nói: “Nương nương muốn gặp họ, chính là vinh hạnh của bọn hắn.” Nói xong, lại sai người cho gọi mấy cao thủ đang ở ngoài điện kia vào.

Người khác có thể nghe không hiểu, thế nhưng trong lòng Tấn Uông rất rõ ràng, cái sứ thần tên Kỳ Liên này mỗi chữ Hoàng hậu nương nương đều ngầm có ý khiêu khích.

Nếu hắn thực sự vì Thái hậu bức ép mới cưới Cửu Cửu, như vậy hiện tại nghe thấy phương thức nói chuyện kiêu này của Kỳ Liên, chắc chắn trong lòng sẽ tức nghẹn một bụng, không chỉ nảy sinh ý bất mãn với Cửu Cửu mà còn với Cố gia, chỉ sợ đối với Thái hậu cũng sẽ mang lòng oán hận.

Nội bộ Đại Phong nảy sinh mâu thuẫn, đối với nước Cao La mà nói, chẳng phải là chuyện tốt mà họ luôn mong mỗi sao?

Người nước Cao La thật sự không biết Cố Chi Vũ là anh cả của Cửu Cửu, hay vẫn đang giả bộ không biết?

“Bệ hạ.” Cố Như Cửu mượn động tác mời rượu, quay sang nhỏ giọng nói với Tấn Uông: “Thiếp cảm thấy Kỳ Liên này, tâm kế thâm hậu.”

Tấn Uông quay sang cười với nàng, mượn ống tay áo rộng lớn che lấp, nhéo tay nàng nói: “Cửu Cửu không cần lo lắng, nếu có người nào bất kính với nàng, cứ việc giáo huấn bọn chúng một trận là được.”

Cố Như Cửu nghiêng đầu chu môi cười nói với hắn, sau đó quay đầu nói: “Đã có nhiều cao thủ như vậy, nếu không luận bàn một phen, chẳng phải là đáng tiếc?”

Văn võ bá quan Đại Phong nghe Hoàng hậu nương nương nói như vậy, chẳng ai lên tiếng phát biểu gì, nếu quốc gia khác thì có lẽ họ đã buông một hai câu khuyên can, cũng để lại chút thể diện cho đối phương. Nhưng đối phương lại là nước Cao La, bọn họ vẫn cứ yên lặng uống rượu xem cuộc vui là hay nhất.

Kỳ Liên cũng thật không ngờ Hoàng hậu Đại Phong lại là người thích gây sự như vậy, hẳn đã sớm biết tính tình Ba Tôn Cách lỗ mãng, cũng không biết quan hệ huynh muội của Cố Chi Vũ và Hoàng hậu, cho nên mới không ngăn cản hành vi chọc giận Hoàng hậu vừa rồi của lão.

Thế nhưng hẳn không ngờ rằng Đại Phong không có ý chuyển sang chiều hướng tốt đẹp, mà còn có ý định đánh nát thể diện của nước Cao La.

Người lên tiếng đề nghị so tài là bọn họ, hiện tại tuy rằng trong lòng hẳn hiểu rõ, cao thủ Cao La không sánh bằng cao thủ Đại Phong cũng chỉ có thể cắn răng đáp ứng.

Bản thân biết làm chỉ có đường chết, thế nhưng vẫn phải làm đến cùng.

Kế tiếp chính là một hồi chèn ép thực lực cực kỳ tàn ác, so đao pháp, Cao La thua, so tài bắn cung, Cao La thua, so toán học, Cao La thua, so quyền thuật, Cao La thua.

Thua một mạch không góc đầu lên được, mặt của sứ thần nước Cao La đều tái mét, Kỳ Liên thấy nếu tiếp tục như thế thì sẽ thật khó coi, buộc lòng phải đứng dậy bày tỏ với Tấn Ưởng tài nghệ của nước Cao La bọn họ không bằng ai, bất quá thấy được cao thủ Đại Phong lợi hại vĩ đại như vậy, cho dù thua cũng vui vẻ, Cao La chúng ta chính là người ủng hộ trung thành của Đại Phong.

Nếu người ủng hộ trung thành đều như vậy, đại khái cũng không người nào nguyện ý muốn làm người ủng hộ gì hết.

Đánh cho mặt mũi nước Cao La thành đủ mọi màu sắc, Cố Như Cửu đạt được mục đích, cũng lười nói những lời vô nghĩa với Kỳ Liên, vì vậy làm bộ chăm chú uống rượu, vớt chuyện này sang cho Tấn Ưởng giải quyết.

Biết nàng lười không muốn để ý đến Kỳ Liên, Tấn Ưởng cười cười, đứng ra giải quyết thay nàng.

Chẳng qua hành vi này trong mắt Kỳ Liên, thì vị Hoàng đế Đại Phong tính tình ôn hòa, thế nhưng Hoàng hậu lại y vào thế lực Thái hậu và nhà mẹ đẻ cố ý gây sự. Nếu tiếp tục như vậy, Hoàng đế cùng Thái hậu, nhất mạch nhà Hoàng hậu tất gặp phải mâu thuẫn.

Mà hẳn, đang chờ ngày này.

Bởi nước Cao La vì hành xử này mà chẳng còn mặt mũi nào, lại còn làm trò tiêu khiển cho mọi người nên những chuyện khác xảy ra trong bữa tiệc quốc yến bỗng trở nên nhàm chán.

Cho đến tận khi quốc yến sắp kết thúc, sự tình lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Bởi vì có một quốc gia biểu thị nguyện ý đem công chúa tôn quý của bọn họ kính hiến cho Đế vương Đại Phong vĩ đại.

Chẳng phải người đến đây mừng đại hôn của Đế hậu chúng ta sao? Dâng công chúa nhà mình đến đây cùng đoạt nam nhân với Hoàng hậu, đây là tới ăn mừng hay tới phá hoại?

Mọi người đều bị hành vi của tiểu quốc này dọa sợ ngây người, bởi vì mấy sự việc thế này người bình thường sao làm được.

“Công chúa nước Ly Thu Lệ Nhĩ bái kiến Hoàng đế Bệ hạ Đại Phong tôn quý, bái kiến Hoàng hậu nương nương tôn quý.”

Một nữ tử tóc quấn mắt to, da thịt như tuyết ngẩng đầu đi tới trước điện, gỡ khăn che mặt xuống, dịu dàng cúi đầu trước Tấn Uởng cùng Cố Như Cửu.

Nhìn thấy công chúa tiểu quốc này, ngay cả Cố Như Cửu cũng phải thâm khen ngợi, một vị công chúa xinh đẹp. Xinh đẹp gọi cảm thế này, quả là tác phẩm tuyệt mỹ của thế gian.

“Đa tạ ý tốt của quý quốc, chỉ là trẫm cùng Hoàng hậu tình cảm sâu đậm, vô ý nạp phi.” Giọng nói Tấn Uởng bình thản cự tuyệt nói: “Công chúa quý quốc kim chi ngọc diệp, nên tìm một nam nhân tận tâm tận lực làm bạn suốt đời.”

“Hoàng đế Bệ hạ tôn quý.” Thu Lệ Nhĩ ngẩng đầu nhìn nam nhân tuấn mỹ ngồi trên cao kia, trong mắt tràn đầy kính ngưỡng: “Thu Lệ Nhĩ không

có ý làm vật cản giữa ngài cùng Hoàng hậu nương nương, chỉ hy vọng có thể hiển vài điệu nhảy khi ngài cùng Hoàng hậu nương nương rảnh rỗi.

Bách tính trong nước hiện đang rơi vào nạn đói, nếu để cho Đại Phong nguyện ý cứu bách tính của bọn họ thoát khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng, đừng nói nàng phải làm một vũ nữ trước mặt đế hậu Đại Phong, cho dù bảo nàng dâng tính mệnh của mình, nàng cũng không hề oán giận.

“Một đôi mắt xinh đẹp.”

Điều khiến nàng không ngờ tới là, người lên tiếng lần này chẳng phải là Hoàng đế Bệ hạ, mà là Hoàng hậu nương nương.

“Hoàng hậu nương nương, nếu ngài nguyện ý, Thu Lệ Nhĩ nguyện làm cung nữ hầu hạ ngài.” Thu Lệ Nhĩ ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười trên mặt Cố Như Cửu, lòng nóng lên, quỳ xuống trước Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu đánh giá vị công chúa Thu Lệ Nhĩ này, mặc dù là công chúa, thế nhưng diện tích nước Ly còn không bằng một châu huyện lớn của Đại Phong, mấy năm nay nếu không phải nhờ Đại Phong tương trợ, đã sớm nước mất nhà tan, bị những quốc gia khác chia cắt thôn tóm.

“Công chúa xin đứng lên.” Cố Như Cửu sai Đại cung nữ Thu La bên mình đi xuống đỡ Thu Lệ Nhĩ, sau đó nói: “Công chúa kim chi ngọc diệp, sau này chớ nói những lời như vậy, ta sao có thể để người làm cung nữ được chứ?”

Tấn Ưởng thấy Cố Như Cửu tỏ thái độ ôn hòa với vị công chúa này, lo lắng nàng thực sự đáp ứng thỉnh cầu của đối phương, nhân tiện nói: “Trẫm sẽ không nạp phi, xin công chúa hãy ngồi vào chỗ, chớ nhắc lại chuyện này nữa.”

Thu Lệ Nhĩ thấy đế vương Đại Phong lời lẽ kiên quyết, trong lòng thất lạc vạn phần, thế nhưng cũng không dám chọc cho đế vương bất mãn, đành phải lui về chỗ ngồi của mình.

“Muội muội không cần như vậy.” Vương tử nước Ly thấy Tấn Ưởng cự tuyệt nạp muội muội làm phi, mặc dù trong lòng hơi chút thất vọng, nhưng thấy muội muội buồn bã, hấn cắn răng nói: “Nếu thực sự không được, ta sẽ trực tiếp đi cầu Hoàng đế Bệ hạ, sau đó ta ở tại chỗ này, muội muội cùng thừa tướng về nước.”

“Sao như vậy được?” Thu Lệ Nhĩ trợn to mắt, anh cả lưu lại nơi này, nói dễ nghe là tôn trọng văn hóa của Đại Phong, lưu lại đây học tập, trên thực tế lấy thân gán nợ, đòi lấy sự trợ giúp của Đại Phong.

“Nếu Đại Phong có thể lưu ta ở lại kinh thành, giúp nước Ly chúng ta vượt qua kiếp nạn này, đã là chuyện may của Ly Quốc ta rồi.” Vương tử cười khò, chỉ sợ Đại Phong cũng chường mắt tiểu quốc nghèo xơ xác của chúng ta, hoàn toàn không muốn tiếp nhận con tin này, cũng không muốn viện trợ nước Ly, vậy bách tính nước Ly bọn họ chỉ biết thuận theo ý trời.

Thu Lệ Nhĩ kinh ngạc, đột nhiên nàng quay đầu nhìn nữ tử ngồi trên phượng tọa, hoảng hốt nói: “Hay là... Hay là Hoàng hậu nương nương...”

“Muội muội đừng vội.” Vương tử nước Ly thở dài: “Đại Phong xưa nay đều do Hoàng đế tự quyết định, đừng xem Hoàng hậu được phong quang như vậy, trên thực tế Hoàng hậu rất ít nhúng tay vào triều chính.”

“Có thật như vậy không?” Thu Lệ Nhĩ thất lạc ngây ngô ngồi tại chỗ, nhìn sang đại điện sang trọng cùng với vũ cơ nhạc công y phục rực rỡ, trong đầu lại hiện lên cảnh dân chúng đói khổ trong nước.

“Thế nhưng bách tính Ly quốc ta phải làm sao đây?” Thu Lệ Nhĩ mờ mịt nhìn chung quanh, mọi người đang ngồi ở đây đều hân hoan hớn hởi, dường như ở thế giới hoàn toàn trái ngược với bách tính Ly quốc.

Tuy rằng nước Cao La và Ly quốc gây ra nhiều bất ngờ, thế nhưng đối với văn võ bá quan mà nói, lần quốc yến này cũng được xem là thành công.

Về phần Bệ hạ nói cái gì không nạp phi này, bọn họ hoàn toàn không để ở trong lòng. Lúc này không nạp phi, không có nghĩa là sau này cũng không. Triều Đại Phong cũng chưa từng có Hoàng đế không nạp phi, đối với bản tính háo sắc của nam nhân bộ tộc Tân thị, văn võ bá quan Đại Phong đều rất hiểu.

Thế nhưng không giống với các triều thần có tính cởi mở kia, trong lòng Lý Quang Cát lại mơ hồ có chút bất an. Hắn thấy, Bệ hạ đối với Hoàng hậu thật sự quá tốt, đã vượt xa tất cả ranh giới giữa đế vương và hoàng hậu trước nay.

Nếu như Bệ hạ thực sự bởi vì quan hệ với Thái hậu mới cưới con gái Cô thị làm Hoàng hậu, có cần hạ mình đến mức này hay không?

Đích thân đến Cố gia đón dâu, cùng Hoàng hậu đi trên một mã xa đến tiếp nhận sứ thần các nước bên ngoài đến triều bái, để cho phượng tọa đặt song song với long tọa, điều này làm cho hần nghĩ đến vị Hoàng đế ‘vĩnh viễn không nạp phi’ được lưu trong sử sách kia.

Trong sử sách ghi chép, vị Hoàng đế kia đến khi chết cũng không nạp phi, đồng thời khi đi ra ngoài luôn cùng hoàng hậu ngồi chung một mã xa.

Lẽ nào Bệ hạ cũng sẽ như vị Hoàng đế kia sao?

Lý Quang Cát đứng ở ngoài cửa lớn Chu Tước điện, chấp tay cung tiễn ngựa liền chậm rãi đi về phía trước, bánh xe lăn trên mặt đất phát sinh những âm hưởng nặng nề. Duy chỉ có chuông vàng nhỏ lay động phát ra thanh âm leng keng vui tai, những âm thanh này vẫn không xoa được phiền muộn trong lòng hần.

Khi ngựa liền biến mất ở đại môn, Lý Quang Cát mới đứng thẳng người, bước lên mã xa chuẩn bị về Lý gia, cách biệt khỏi những tiếng thảo luận ồn ào của mọi người ở bên ngoài.

“Đại ca.” Cố Tồn Cảnh ngồi trên lưng ngựa, song vai đi về cùng Cố Chi Vũ, hần thở ra một hơi, cười nói: “Trận đấu của huynh hôm nay rất hay, thắng rất đẹp.”

Cố Chi Vũ cười cười: “Là Bệ hạ tính toán chu toàn.”

Cố Tồn Cảnh nghe nói như thế, không hỏi Bệ hạ tính toán cái gì, mà chỉ nói: “Hôm nay thấy tiểu muội, tựa hồ có chút uy nghiêm hơn trước.”

“Muội ấy bây giờ là Hoàng hậu, nếu vẫn giống như trước kia, mới là không thích hợp.” Cố Chi Vũ vung mã tiên đánh vào mông con ngựa một cái: “Nhìn thấy muội muội như vậy, ta cũng yên tâm không ít.”

“Huynh nói như vậy...” Cố Tồn Cảnh do dự một chút mới lên tiếng nói tiếp: “Thực sự sẽ không nạp phi sao?”

Nghe nói như thế, Cố Chi Vũ trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu hần nguyện ý, sẽ trở thành sự thật.”

Cố Tồn Cảnh trầm mặc xuống, hần biết ý tứ trong lời nói của đại ca.

Có nạp phi hay không chẳng qua phải xem Bệ hạ nghĩ như thế nào mà thôi. Làm ca ca, hẳn đương nhiên hy vọng Bệ hạ vĩnh không nạp phi, cùng muội muội mình ân ái đến đầu bạc.

Thế nhưng trên thế gian này... có bao nhiêu Hoàng đế không nạp phi, mà Hoàng đế nạp phi lại có bao nhiêu?

Sau khi quốc yến kết thúc, sứ thần các quốc gia vẫn chưa quay về ngay mà chờ Hoàng đế Đại Phong đơn độc triệu kiến, mà cái họ đang mong chờ chính là được triệu kiến đơn độc này.

Trong tất cả các đoàn sứ thần thì nước Ly là nước đầu tiên được gặp Hoàng đế, chỉ tiếc nước bọn họ nhỏ bé yếu thế, có thể được Hoàng đế Bệ hạ triệu kiến đã là chuyện may mắn, càng chưa nói đến chuyện là nước đầu tiên được vào gặp Hoàng đế.

Sau hôm quốc yến, bọn họ nghênh đón một vị khách đến cửa, chẳng qua vị này chẳng phải là quan viên Đại Phong mà là người của nước Cao La.

“Lời này của Kỳ Liên đại nhân là có ý gì?” Nghe Kỳ Liên nói rõ ý đồ đến, hoàng tử Bối Đa Khoa nước Ly chợt đứng dậy, vẻ mặt hoang mang nói: “Ngài làm sao có ý nghĩ như vậy?”

Thấy hắn hốt hoảng gây chuyện thất thố như vậy, Kỳ Liên cũng không ngoài ý muốn, thông thả ung dung bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm mới nói: “Vương tử điện hạ không cần sợ như vậy, tại hạ chỉ tiện giúp ngài thoát khỏi cảnh khốn khổ thôi. Chỉ cần ngài đáp ứng việc này, nước Cao La chúng ta nguyện ý giúp đỡ nước Ly các người vượt qua nguy cơ lần này.”

“Tâm ý của Kỳ Liên đại nhân, ta xin lĩnh, chỉ là việc này... không phải chuyện nhỏ.” Bối Đa Khoa miễn cưỡng thi lễ với Kỳ Liên: “Ta không dám đáp ứng.”

“Đã như vậy ta không quấy rầy vương tử điện hạ nghỉ ngơi.” Kỳ Liên đứng lên, đi tới cửa giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, quay đầu lại nhìn Bối Đa Khoa: “Tin tưởng vương tử điện hạ là một người thông minh lại không lảm lời, dù sao quý quốc cũng giáp ranh với Cao La, đúng không?”

Nghe nói như thế, sắc mặt Bối Đa Khoa trắng bệch nói: “Kỳ Liên đại nhân yên tâm.”

“VẬY là tốt rồi.” Ánh mắt Kỳ Liên nhìn thoáng qua sau tấm bình phong, xoay người thân nhiên bước ra khỏi tiểu viện.

“Ca ca.” Thu Lệ Nhĩ đi ra từ sau tấm bình phong, sắc mặt hết sức khó coi nói: “Chúng ta không thể đáp ứng yêu cầu của hắn, nếu việc này bị Hoàng đế Bệ hạ Đại Phong phát hiện, nước Ly chúng ta coi như xong.”

Nước Cao La cho dù có nói ngon ngọt hơn nữa, nhưng nếu xảy ra chuyện, Đại Phong biết bọn họ cũng tham dự vào, đến lúc đó đại quân tiến công lên phương bắc, chỉ sợ nước Cao La cũng không đứng ra bảo vệ bọn họ.

“Ta biết.” Bối Đa Khoa nghiêm mặt trắng bệch: “Thế nhưng hôm nay chúng ta có thể làm sao?”

“Chúng ta đi cầu kiến Hoàng đế Bệ hạ.” Thu Lệ Nhĩ nhẫn tâm nói: “Chỉ có như vậy chúng ta mới có một con đường sống.”

“Thế nhưng bên phía Cao La...”

“Huynh còn nhớ lúc chúng ta lên đường, phụ vương đã nói gì sao?”

“Muội muội nói đến...”

“Đúng, đây chính là lựa chọn tốt nhất.”

Bối Đa Khoa kinh ngạc nhìn muội muội: “Nhưng nếu như hành sự như vậy, từ nay về sau, thiên hạ cũng không còn Ly quốc.”

“Chỉ ít như vậy bách tính Ly quốc được bảo vệ, mà Cao La cũng không dám tiếp tục cậy thế ức hiếp chúng ta.”

Chương 54

“Mời đi hướng bên này.” Thái giám dẫn đường đưa Thu Lệ Nhĩ và Bối Đa Khoa xuyên qua các hành lang trong cung, hai người không dám ngẩng đầu nhìn loạn, chỉ ngay ngắn nghiêm chỉnh cúi đầu theo phía sau vị thái giám mặc áo xanh này, không nói hơn một câu, không bước quá một bước.

“Hà công công, vương tử công chúa Ly quốc đến rồi.” Lục y thái giám dẫn hai người tới bên ngoài Tử Thần điện thì dừng cước bộ không bước vào trong mà không người thi lễ với Hà Minh đang đứng ở cửa.

Hà Minh gật đầu, chấp tay nói với Thu Lệ Nhĩ cùng Bối Đa Khoa: “Vương tử công chúa xin đợi một lát, tiểu nhân lập tức vào trong bẩm báo Hoàng thượng cùng với Hoàng hậu nương nương.”

“Làm phiền.” Bối Đa Khoa vội đáp lễ, mặc dù đối phương chỉ là một tên thái giám, thế nhưng hắn chỉ là vương tử tiểu quốc, nào dám đắc tội nhân vật như vậy.

Hà Minh cười chấp tay với hai người, lại vào cửa đại điện, thân ảnh màu lam rất nhanh khuất sau cánh cửa.

Bối Đa Khoa thật không ngờ Hoàng đế Bệ hạ Đại Phong lại nguyện ý gặp mặt bọn họ, hắn hơi kích động lại có chút khân trương, đưa tay vuốt vuốt quốc thư cất trong ngực, sau đó cẩn thận lôi kéo chính lại vạt áo của mình, hy vọng để lại ấn tượng tốt trước mặt Hoàng đế Bệ hạ.

Thu Lệ Nhĩ cắn chặt môi dưới, hít sâu một hơi.

Đây là cơ hội duy nhất của bọn họ, bọn họ chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

Một lát sau, Hà Minh đi ra hành lễ nói với hai người họ: “Vương tử, công chúa, mời.”

“Làm phiền công công.” Bối Đa Khoa vội vàng thi lễ với Hà Minh.

Hà Minh nghiêng người sang, tránh lễ của hắn, sau đó dẫn hai người đi vào trong.

Tử Thần điện là tâm cư của Hoàng đế, bố cục kiến trúc rất thư thái dễ chịu, huynh muội bọn họ càng đi sâu vào bên trong, càng cảm thấy mọi ngõ ngách ở đây đều được chăm chút tỉ mỉ, vô cùng tinh xảo, ngay cả cục gạch dưới chân bọn họ cũng rất đặc biệt.

Vào nội điện, một hương thơm thoảng qua mũi, như gột rửa tâm hồn, tinh thần thư sướng hơn rất nhiều.

Thu Lệ Nhĩ từng nghe nữ quan trong cung nói Đại Phong có rất nhiều hương liệu trân quý, một vài hương liệu rất quý giá, mặc dù nàng là công chúa Ly quốc, nhưng khi nghe đến gia thành cũng phải tắc lưỡi, chứ đừng nói đến chuyện mua về sử dụng.

Ba người dừng lại trước cửa một gian phòng lớn, Thu Lệ Nhĩ ngẩng đầu nhìn xung quang, thấ bên trên cửa phòng này có treo một tấm biển, trên đó viết ‘TĨNH TÂM’

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, vương tử cùng công chúa Ly quốc đã đến.”

Thu Lệ Nhĩ nghe thái giám dẫn đường hội báo như vậy, thaosng ngạc nhiên, chẳng lẽ hoàng đế Bệ hạ không có ở đây sao?

Chỉ chốc lát sau có một lục y cung nữ đi ra, trên mặt nở nụ cười tươi, trên tóc cài trâm châu trân quý và mặc cung hoa, trên cổ tay còn đeo vòng xuyên vàng khi ẩn hi hiện dưới ống tay áo.

“Vương tử điện hạ, công chúa điện hạ, mời vào trong.”

Thu Lệ Nhĩ thấy đối phương hành lễ với mình, bước lên phía trước đỡ lấy, tuy rằng không biết vị cung nữ này có thân phận như thế nào, nhưng nhìn thấy quần áo nàng ta mặc vô cùng hoa lệ, thậm chí còn được đeo trang sức vàng, đoán chừng là nữ quan cao cấp luôn theo bên cạnh Hoàng hậu nương nương.

Bang qua cách cửa khắc hoa sen, Thu Lệ Nhĩ cùng Bối Đa Khoa lại gặp được vị nữ nhân tôn quý nhất Đại Phong. Lúc này nàng mặc cung trang có thêu hoa mai trên váy dài, tóc đen được búi thành đóa uyển kiều dáng đơn giản, hai bên cài trâm hoa mai có tua cờ buông xuống làm nổi bật làn da trắng nõn như tuyết của nàng.

Hoàng hậu nương nương đang đứng trước mặt này hoàn toàn khác với vị Hoàng hậu mà bọn họ từng gặp ở quốc yến, ngay cả khí thế toát ra quanh người cũng ôn hòa hơn nhiều.

“Hai vị mời ngồi.” Cố Như Cửu thấy hai người tựa hồ hơi bối rối, cười tươi mời họ ngồi xuống, lại sai cung nữ dâng trà và vài món điểm tâm lên: “Mới vừa rồi quan viên yết kiến Bệ hạ, cho nên lúc này Bệ hạ không có ở đây. Hai vị ngồi đợi chốc lát, buổi trưa hôm nay cứ ở lại Tử Thần điện dùng bữa nhé?”

Có một cơ hội tốt như thế, Bối Đa Khoa cùng Thu Lệ Nhĩ làm sao từ chối, vô cùng vui vẻ đồng ý, chỉ làm bọn họ vẫn còn thấp thỏm trong lòng, cho nên cũng không dám ngẩng đầu nhìn vị Hoàng hậu nương nương đang ngồi trên ghế cao.

“Nghe nói quý quốc có một loại trái cây gọi là Nguyệt Quả, ngoài vỏ cứng cứng, thế nhưng cơm màu trắng sữa bên trong lại mềm ngọt.” Cố Như Cửu nâng chung trà lên, mỉm cười nói: “Không biết mùi vị có tuyệt giống như lời đồn này không?”

“Bỉ quốc quả thật có loại trái cây như vậy, chẳng qua so với Đại Phong có sản vật phong phú mà nói thì không đáng xếp vào mỹ vị.” Thu Lệ Nhĩ đứng dậy trả lời: “Hơn nữa gần hai năm qua, bỉ quốc luôn khô hạn, cây nông nghiệp liên tục cho sản lượng thấp, Nguyệt Quả cũng không còn ngon miệng giống như ngày xưa.”

Cố Như Cửu thổi thổi bọt trà, thở dài nói: “Thật là đáng tiếc.”

Thu Lệ Nhĩ thấy Hoàng hậu tựa hồ không muốn hỏi sâu vào tình hình khô hạn của Ly quốc, mặc dù sốt ruột, cũng không dám tùy tiện lên tiếng, đành phải đứng yên ở bên.

“Người tới là khách, vương tử cùng công chúa không cần câu nệ như vậy, mau ngồi xuống,.” Cố Như Cửu cười bảo Thu Lệ Nhĩ ngồi xuống, không cho nàng cơ hội tiếp tục nói đề tài này: “Ta cũng không chú ý đến những quy củ này, công chúa chớ khác khí như vậy.”

Mặc dù Ly quốc là một quốc gia nhỏ yếu nghèo khó luôn phải trông cậy vào Đại Phong mới có thể duy trì, nhưng mặc kệ nội bộ nó nhỏ yếu cỡ nào, chỉ cần trên danh nghĩa vẫn là một quốc gia, lại không hề có ý xấu với Đại Phong, Cố Như Cửu cũng sẽ không làm đối phương mất thể diện.

Hai bên chỉ trò chuyện xoay quanh phong tục và lối sống của dân chúng, thái độ nhã nhặn, cuối cùng cũng làm cho hai huynh đệ họ thả lỏng được tâm tình, chí ít đã dám chủ động lên tiếng, không cần hỏi một câu đáp một câu.

Theo Thu Lệ Nhĩ thấy, Hoàng hậu nương nương của Đại Phong là cô gái xinh đẹp nhất, ưu nhã nhất, hoàn mỹ nhất trong tất cả những nữ nhân mà nàng đã từng gặp mặt. Hoàng đế Đại Phong cưới được một nữ tử như vậy chính là nam nhân may mắn nhất trên thế giới.

“Nữ tử Ly quốc cũng được vào triều làm quan, điểm này rất hay.” Cố Như Cửu búi gối nói: “Về điểm này, Đại Phong chúng ta không bằng Ly quốc các vị.”

“Nước Ly bản hàn lạc hậu, làm sao dám so sánh với quý quốc!” Thu Lệ Nhĩ nói: “Chỉ là bỉ quốc nhân khẩu thừa thớt, người có năng lực có tài hoa càng ít hơn, cho nên một ít nữ tử quý tộc đọc thuộc thi thư mới có cơ hội tham dự chính sự.”

Cố Như Cửu cười lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa, quay sang sai cung nữ đổi tách trà nóng cho hai người họ.

Khi Tấn Ưởng từ ngự thư phòng quay trở về đến phòng Tĩnh Tâm thì nghe thấy tiếng cười của Cố Như Cửu từ bên trong truyền ra, tâm tình bất giác như được thả lỏng, miệng bất giác nở nụ cười theo, nhanh chân cất bước đi vào trong phòng nói: “Chuyện gì làm cho Cửu Cửu vui vẻ như vậy?”

Thu Lệ Nhĩ cùng Bối Đa Khoa thấy một nam nhân mặc ngoại bào thêu huyền long đi đến, vội vàng đứng dậy khom mình hành lễ: “Gặp qua Hoàng đế Bệ hạ thượng quốc.”

“Nhị vị không cần đa lễ, mời ngồi.” Tấn Ưởng bước nhanh đến bên cạnh Cố Như Cửu ngồi xuống, sau đó cầm lấy tách trà Cố Như Cửu đang uống, cũng không thèm đếm xỉa đến ánh mắt của mọi người, ngửa đầu uống vài hớp.

Thu Lệ Nhĩ vô tình nhìn thấy Hoàng đế Bệ hạ tự nhiên uống tách trà đã bị Hoàng hậu nương nương dung qua, vội vàng cúi đầu không dám nhìn nữa, sau đó nàng nghe thoang thoảng đế hậu nói chuyện với nhau.

“Bệ hạ, sao ngài lại đến?” Cố Như Cửu thấy Tấn Uông len lén dùng chén trà của mình, trừng mắt nhìn hắn, đoạt lấy chén trà trong tay hắn, sau đó cầm lấy một ly trà trong khay Thu La bung ra, nhét vào trong tay hắn: “Tách trà vừa rồi đã lạnh, chàng không được uống nhiều.”

Tấn Uông liếc nhìn chén trà trong tay, là trà sơn tra hắn thường uống, nên ngoan ngoãn uống thêm hai hớp lớn mới nói: “Lần sau tuyệt đối không tái phạm.”

“Bệ hạ miêng vàng lời ngọc, đáng giá ngàn vàng đây.” Cố Như Cửu nhếch mày, tự tiểu phi tiểu nói: “Nếu để cho ta phát hiện chàng lại ăn vụng,...”

“Khụ...” Tấn Uông nghiêng đầu qua chỗ khác, nói với Bối Đa Khoa: “Trẫm nghe nói vương tử cùng công chúa có chuyện quan trọng muốn gặp trẫm, không biết là chuyện gì?”

Cố Như Cửu cười híp mắt vòng tay khoác lên hông của hắn, sau đó ngắt một miếng thịt, nhẹ nhàng xoay vòng một cái.

Đừng tưởng rằng làm bộ ra vẻ nghiêm chỉnh là có thể che giấu chuyện vừa ăn vụng nhé.

Tấn Uông cười đến mức méo cả miệng, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Cố Như Cửu đang ngắt mình, quay sang cười thật cười thật tươi với nàng.

Cố Như Cửu nhú mày, thu ta về, sau đó đứng lên nói: “Bồn cung đi chỉ bảo người dưới chuẩn bị ngọc thiện, mọi người cứ trò chuyện tự nhiên.”

“Cung tiễn Hoàng hậu nương nương.” Bối Đa Khoa cùng Thu Lệ Nhĩ đứng dậy hành lễ cho đến khi thân ảnh Cố Như Cửu biến mất sau cánh cửa, hai người mới ngồi xuống lần nữa.

Sau khi Hoàng hậu nương nương rời đi, bầu không khí trong phòng Tĩnh Tâm cũng trầm xuống, trở nên nghiêm túc hơn nhiều, ngay cả vị thể quang người vị hoàng đế mới vừa rồi còn ôn hòa trước mặt Hoàng hậu cũng thay đổi hẳn.

“Lách cách...” Thanh âm của tách trà phát ra khi Tấn Uông đặt xuống bàn.

Bối Đa Khoa không rõ sao chỉ một động tác nhỏ như vậy lại làm cho hắn khẩn trương hơn nhiều, hắn đứng bật dậy hành lễ nói với Tấn Uông: “Hoàng đế Bệ hạ thượng quốc, hạ thần có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Vương tử điện hạ mời nói.” Ánh mắt Tấn Uông trầm ổn, cũng không có bởi vì cái phản ứng này của Bối Đa Khoa mà xao động.

Thấy phản ứng của Tấn Uông như vậy, Bối Đa Khoa thấp thỏm bất an thuật lại âm mưu của nước Cao La.

“Nước Cao La muốn mượn địa lý giáp ranh giữa bỉ quốc và Cao La, để đưa quân trú đóng trong nội cảnh bỉ quốc.” Bối Đa Khoa nói: “Nước Cao La dụng ý thế nào, hạ thần cũng không biết, thế nhưng hạ thần cảm thấy việc này có điều không đúng, cho nên đặc biệt đến bẩm báo Bệ hạ.”

Tầm mắt của Tấn Uông đảo qua người Bối Đa Khoa, sau đó nói: “Vương tử điện hạ có từng nghĩ đến, nếu báo việc này cho trẫm biết sẽ chọc giận nước Cao La.”

“Bỉ quốc vốn là nước phụ thuộc, tự nhiên nên trung thành với thượng quốc, nghe lệnh của thượng quốc.” Bối Đa Khoa quay người làm đại lễ với Tấn Uông: “Quần thần Ly quốc đều nghe theo mệnh lệnh của thượng quốc.”

Tấn Uông xem qua ghi chép hoàng thất Đại Phong, sau hai mươi năm Đại Phong kiến quốc thì Ly quốc đã trở thành nước phụ thuộc của Đại Phong, đến nay đã qua hai trăm năm. Mà suốt hai trăm năm qua, quốc gia này luôn dâng hoàng nghiêm chỉnh, chỉ cần có thứ tốt đều dâng lên phân nửa cho triều Đại Phong, hơn nữa không biết thù dật hay gây sự, hầu như được xếp vào hạng quốc gia trung thành nhất, không đáng lo ngại nhất.

“Trẫm nghe nói mấy năm gần đây, hàng năm Ly quốc đều xảy ra tai ương, thu hoạch nông nghiệp không tốt, có việc này không?” Cuối cùng Tấn Uông cũng lên tiếng nhắc đến chuyện Bối Đa Khoa cùng Thu Lệ Nhĩ đang thăm lo lắng.

“Xin Bệ hạ Thượng quốc tôn quý hãy cứu vớt bách tính bỉ quốc hiện đang trong cảnh dầu sôi lửa bỏng.” Bối Đa Khoa đứng dậy quỳ xuống trước mặt Tấn Uông, hai tay dâng lên quốc thư chính tay phụ vương viết trước khi đi: “Ly quốc nguyện cúi đầu xưng thần đối với quý quốc.”

Cúi đầu xưng thần và làm nước phụ thuộc là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nếu đã cúi đầu xưng thần thì không còn là một quốc gia nữa mà sẽ bị sát nhập vào bản đồ nước Đại Phong, trên thế gian cũng không còn Ly quốc.

Tấn Uông cầm lấy quốc thư từ tay Bối Đa Khoa, sau khi xem xong, khom lưng từ tay nâng Bối Đa Khoa dậy: “Vương tử điện hạ không cần lo lắng, nước Ly giao hảo với Đại Phong ta đã nhiều năm như vậy, sao trẫm có thể trở mặt nhìn dân chúng quý quốc rơi vào cảnh hoạn nạn mà không cứu?”

Miệng tuy nói như vậy, thế nhưng phong quốc thư này, hắn lại không trả lại cho Bối Đa Khoa.

Nỗi lo trong lòng Bối Đa Khoa cùng Thu Lệ Nhĩ thoáng chốc rơi lộp bộp, hơi thất lạc lại có chút mừng rỡ, cuối cùng những tâm tình này đều biến thành kính cẩn nghe theo.

“Có Đại Phong ta ở đây, tuyệt đối không để cho nước Cao La bọn họ xưng bá dù chỉ một ngày.” Tấn Uông đem quốc thư đưa cho Bạch Hiên đứng sau lưng, giơ tay lên nói: “Canh giờ không còn sớm, mời vương tử cùng công chúa theo trẫm đến tiền điện dùng bữa.”

“Cảm ơn Bệ hạ.” – Bối Đa Khoa kính cẩn hành lễ, cùng muội muội đi sau Tấn Uông ra khỏi phòng Tĩnh Tâm.

Từ đầu đến cuối, hắn không liếc nhìn quốc thư trong tay Bạch Hiên lấy một lần.

Trong Tiền điện, thái giám cung nữ vừa dọn thức ăn lên xong, Cố Như Cửu thấy Tấn Uông mang theo vương tử công chúa Ly quốc đi vào.

“Cửu Cửu.” – Tấn Uông đi tới bên cạnh nàng, cười nói: “Nghe nói ngộ thiện hôm nay là nàng sai người chuẩn bị?”

Cố Như Cửu cười cười: “Thiếp mãi nói chuyện, người của ngụ thiện đã làm xong cả rồi.” – Nói xong, nàng quay sang gạt đầu với Thu La đứng sau, Thu La đi ra để cho cung nữ đứng ngoài bước lên hầu hạ các quý nhân rửa tay.

Thu Lệ Nhĩ phát hiện, kể từ khi bước chân vào Tiền điện, khí thế quanh người hoàng đế Bệ hạ bỗng trở nên ôn hòa hơn.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Thu Lệ Nhĩ cùng Bối Đa Khoa cũng thấy được quy củ hoàng thất Đại Phong, những quy củ này trước đó bọn họ chỉ nghe tiên sinh nói qua, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy.

Hóa ra, lau tay phải dùng mấy khối cẩm khăn, cái chén súc miệng cũng được làm bằng bạc nguyên chất, cái đĩa cũng được làm bằng đồ sứ trân quý hiếm có.

Chờ từng món đồ ăn được dọn ra bàn, Thu Lệ Nhĩ lại thấy, trên chiếc bàn ăn vừa rộng vừa lớn này, ngoại trừ có món ăn Đại Phong thơm ngon ra, còn có vài món ăn được chế biến theo kiểu Ly quốc.

Nhìn thấy mấy món ăn Ly quốc này, đáy lòng Thu Lệ Nhĩ cùng Bối Đa Khoa không nhịn được nghĩ nếu như có Đế vương cùng Hoàng hậu thế này thì dù Ly quốc phải sáp nhập vào Đại Phong cũng không phải chuyện khó tiếp nhận.

Dùng xong ngọc thiện, Thu Lệ Nhĩ cùng Bối Khắc rất thức thời lên tiếng xin cáo lui. Chờ hai người rời đi, Cố Như Cửu mới nói: “Nước Ly có việc muốn nhờ?”

Tấn Uồng gật đầu, dặt tay của Cố Như Cửu chậm rãi bước ra ngự viên: “Ly quốc liên tục hạn hán, dân chúng ăn không đủ no, cho nên muốn cầu viện trợ từ Đại Phong.”

“Bệ hạ đáp ứng rồi?” – Cố Như Cửu nghiêng đầu nhìn Tấn Uồng.

Tấn Uồng gật đầu, trầm mặc chốc lát nói: “Ly quốc nguyện ý cúi đầu xưng thần với Đại Phong.”

“Xưng thần?!” – Cố Như Cửu kinh ngạc nhìn Tấn Uồng – “Vì sao Ly quốc phải làm như vậy?” – Theo nàng, Ly quốc làm nước phụ thuộc của Đại Phong, hiện tại tình hình Ly quốc không tốt, Đại Phong cũng không thể ngồi yên không để ý, không đến mức buộc họ phải cúi đầu xưng thần mới xuất thủ tương trợ.

Tấn Uồng nhìn vẻ kinh ngạc của Cửu Cửu thì cười giải thích: “Quốc vương đương nhiệm của Ly quốc vốn nhất gan, tính cách nhu nhược. Sau khi hắn trở thành Quốc vương, thường bị quốc gia láng giềng ức hiếp, mấy năm nay nếu không phải Đại Phong chúng ta đứng ra tương trợ, Ly quốc sớm đã bị các nước khác phân chia rồi.”

“Mấy năm nay đều tốt, hà tất...” – Cô Như Cửu đột nhiên dừng lại, nàng giẫm mạnh chân xuống đất: “Vì nước Cao La?”

“Cửu Cửu lúc nào cũng thông tuệ vậy.” – Tấn Uởng bất đắc dĩ cười – “Ta vốn còn định giả bộ thông minh với nàng đấy.”

“Bệ hạ đã sớm nghĩ ra, giờ thiếp mới nghĩ đến.” – Cô Như Cửu dùng ngón trỏ trái móc vào ngón trỏ phải của Tấn Uởng lắc lắc nói: “Có thể thấy được Bệ hạ thông tuệ hơn hẳn thiếp.”

“Chuyện gì?” – Cô Như Cửu nhìn hắn, ngón trỏ nắm thật chặt.

“Ngày sau Cửu Cửu chớ gọi ta là Bệ hạ, gọi đại lang hay là thần quân, được không?” – Tấn Uởng hơi bối rối nói: “Chẳng có ai trên đời này dám gọi tục danh của ta, thế nhưng Cửu Cửu không giống với những người đó.”

“Đại lang?” – Cô Như Cửu nhẹ nhàng thốt ra hai chữ này, khi hai chữ này vụt khỏi miệng vẫn làm cho nàng run rẩy, hóa thành hai tiếng đẹp nhất trên đời.

Tấn Uởng nhìn nàng, si ngốc cười.

“Đại lang, thần quân.” – Cô Như Cửu nghiêng đầu nhìn hắn cười – “Những người khác không dám gọi thì thiếp gọi, đại lang có gì vui thế?”

“Vì lòng ta vui.” – Tấn Uởng thấp giọng cười, nắm thật chặt tay của Cô Như Cửu, ôn nhu nói: “Thế gian này, chỉ có Cửu Cửu là đặc biệt nhất.”

Trong đời, luôn có một người không thể phụ. Đối với hắn mà nói, người này chính là nữ tử đang đứng ngay bên cạnh hắn.

“Kỳ Liên đại nhân?” – Hộ vệ thấy Kỳ Liên đột nhiên ghì chặt dây cương, buộc ngựa ngừng lại, khó hiểu nhìn Kỳ Liên.

Kỳ Liên hí mắt nhìn cổng chính màu son của Cố gia, lát sau mới vung mã tiên quát xuống móng ngựa, tiếp tục đi về phía trước.

Đi được nửa đường, phía trước mã xa có chóp đỉnh màu son đi ngang qua, hắn lại kìm ngựa ngừng lại, sau đó cùng hộ vệ lui sang một bên.

Đại Phong có quy định, người không tước vị, ngoại trừ hôn lễ thì không được dùng mã xa chóp màu son. Cho nên đối với mã xa đang tiến tới trước mặt này, chắc chắn là quý tộc có tước vị trong kinh thành.

“Trần công tử, ngài đến chào hỏi Cố đại nhân?”

“Đúng vậy, đúng vậy, Ngô công tử đang đi đâu sao?”

Nghe thấy đoạn đối thoại này, Kỳ Liên liếc nhìn hai người đang nói chuyện, là hai nam nhân trẻ tuổi mặc cẩm bào, một nam nhân trong đó đang cười ngửa đi bên cạnh xe ngựa.

Trong kinh thành có mấy Cố đại nhân?

Kỳ Liên rất nhanh đoán ra người ngồi trong mã xa là ai.

Nghe đồn sau khi Đức Long đế thành hôn liền tấn phong nhạc phụ làm Quốc công, ngay cả huynh tỷ của Hoàng hậu cũng được ban tước vị.

Vị đang ngồi trên mã xa này phải chăng là trưởng nữ của Cố Trường Linh?

Hắn nhìn chiếc mã xa tinh xảo này chậm rãi lướt qua trước ngựa của mình, khẽ rũ mắt xuống, lạnh lùng nói: “Đi thôi!”

Hơn mười năm trước, hắn hốt hoảng trốn thoát ra khỏi cái kinh thành này, Cố gia lúc đó chỉ là một Hầu phủ tam đẳng nho nhỏ, mới hơn mười năm, trước đây là thế gia mật lưu nhị đẳng, giờ đã thành đối tượng nịnh nọt của tất cả mọi người trong kinh thành.

Có thể thấy được những thế gia này, chẳng qua cũng dựa vào vinh quang hoàng thất ban cho để duy trì tôn quý bản thân mà thôi.

Đã như vậy, những thế gia này có tư cách gì coi thường tân quý, bọn họ so với tân quý chẳng qua nhiều hơn mấy trăm năm lịch sử gia tộc. Sau đó mượn lớp da thế gia, để so sánh với lớp tân quý.

“Kỳ Liên đại nhân, Đức Long đế cho triệu vương tử và công chúa Ly quốc.” – Kỳ Liên vừa trở lại viện trong biệt cung liền có người bẩm báo với hắn chuyện này.

“Hắn lại cho triệu Ly quốc đầu tiên?” – Kỳ Liên nghe vậy, nhú mày, Đức Long đế này dường như không giống với tiên đế, chỉ ít trên phong cách hành sự, hai vị đế vương này có khác biệt rất lớn.

“Có tin tức gì truyền tới sao?” – hắn mặt không thay đổi hỏi.

“Còn có tin tức gì, quan viên Đại Phong mồm ai cũng dính chặt lại chẳng khác nào miệng hến, muốn cạy cũng cạy không ra.” – Ba Tôn Cách nhớ lại bộ dạng cao cao tại thượng của đám quan viên Đại Phong, cảm giác ngực mình đang bị một cơn tức chặn lại – “Chỉ là nghe nói tình cảm giữa đế hậu, thật chất không được tốt đẹp giống như biểu hiện bên ngoài của họ.”

“Lời này sớm có người truyền lại rồi, thật giả cũng không mấy người biết.” – Kỳ Liên đẩy chén trà trong tay – “Hao tâm tổn trí vào chuyện này, chi bằng suy nghĩ làm sao cài người vào trong nội bộ Đại Phong.”

Ba Tôn Cách lập tức á khẩu không trả lời được.

“Đại nhân, tại hạ từng nghe được một chuyện rất thú vị.” – một vị hộ vệ nhỏ giọng nói: “Nghe đồn chi thứ ba Tư Mã gia có thù hằn với Cố gia.”

Kỳ Liên nhú mày, hăng hái nói: “Tiếp tục.”

Hộ vệ đem ân oán giữa chi thứ ba Tư Mã gia và Cố gia tỉ mỉ kể lại, đồng thời còn kèm theo không ít lời đồn.

“Tư Mã gia từng có ý tặng nữ nhi tiến cung làm Hoàng hậu, cuối cùng người trở thành Hoàng hậu lại là cô nương Cố gia.” – Kỳ Liên cười cười – “Chuyện này thật thú vị, kinh thành này ngày càng thú vị.”

Hàng lông mi to dài của Ba Tôn Cách không ngừng co giật.

“Đã như vậy, chúng ta tìm cơ hội gặp vị tiểu thư Tư Mã gia chịu hết uất ức này một lần.” – Nụ cười trên mặt Kỳ Liên toát ra vẻ trào phúng – “Cũng không biết vị Tư Mã tiểu thư này có tác dụng gì không.”

Từ khi Tư Mã Hương dọn vào dòng chính, vẫn đang hoàng nghiêm chỉnh ở trong tiểu viện của mình, rất ít đi ra ngoài, cũng không thường tiếp khách. Dù vậy, cuộc sống hiện giờ của nàng đã thư thả hơn nhiều so với ngày xưa, chỉ ít không ai ép buộc nàng phải nắm bắt sở thích cũng như suy nghĩ của một gã đàn ông xa lạ nào đó, sau đó phải chiều theo sở thích của người này để thay đổi từng tiếng nói cử động của bản thân.

Nàng ở dòng chính được đãi ngộ giống như Tư Mã Linh khi chưa xuất giá, hạ nhân kính cẩn, trưởng bối nghiêm ngặt nhưng phân rõ phải trái, đúng là cuộc sống thanh thoi hoàn mỹ.

Thế nhưng trong lòng nàng rõ ràng, phần tốt đẹp này không phải là bởi vì người dòng chính yêu thích nàng mà do người dòng chính phải giữ thể

diện Tư Mã gia cho nên mới đối tốt với nàng.

Thế nhưng chuyện này cũng có quan hệ gì đâu, điều nàng muốn chính là sự bất đắc dĩ này của người dòng chính, bởi vì chỉ có như vậy, nàng mới có thể tiếp tục dựa vào cái họ Tư Mã này để duy trì vinh quang và tự phụ bậc quý nữ thế gia của nàng.

Cho nên khi nàng vẫn dựa theo thói quen lúc trước, một tháng xuất môn một lần, sau đó vô tình gặp gỡ sứ thần nước Cao La, chỉ đoán đây không phải là một cuộc gặp gỡ tình cờ, mà đối phương đã có kế hoạch tiếp cận nàng.

Đối phương mời nàng đi trà lâu uống trà, nàng không chút do dự cự tuyệt.

Mặc kệ đối phương có kế hoạch gì, có dụng ý gì, nàng cũng sẽ không thể uống trà cùng người của quốc gia khác ngay tại thời điểm này.

Kỳ Liên nhìn mã xa rời đi, thờ ơ cười, sau đó nhẹ nhàng quay chén trà trong tay, nói với hộ vệ bên cạnh: “Vị tiểu thư Tư Mã gia này thật chẳng là gì...”

Hộ vệ nghi hoặc nhìn hần, không rõ vì sao hần không nói tiếp.

Kỳ Liên cười cười, đặt chén trà xuống, đứng dậy sai hộ vệ đi trả tiền.

Người nữ nhân này làm cho hần nhớ lại năm đó chạy trốn thì gặp được một nữ nhân, nữ nhân kia đẹp mỏng manh, thoát nhìn giống như đoá hoa mềm mại, chỉ cần chạm nhẹ là tan ra.

Thế nhưng hần tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia vì mục đích muốn được tiến vào nhà quý tộc nào đó làm vũ cơ đã tự tay bóp chết người bạn tốt nhất của nàng, sau đó đưa khuôn mặt đầy nước mắt cùng bi thương tìm kiếm sự thương hại, giữa những lời khuyên giải an ủi của những người khác, cuối cùng cũng được bước chân vào phủ đệ quý tộc.

Bước ra khỏi trà lâu, hần lại lần nữa đụng phải mã xa chớp màu son mấy hôm trước đã gặp được trên đường.

Mã xa dừng ở bên ngoài một cửa hàng trang sức, một nữ tử quý khí xinh đẹp bước ra khỏi mã xa.

Hắn dừng bước lại, ngưng mắt nhìn nữ nhân kia, sau đó quay người lên ngựa của mình, cũng không quay đầu lại rời khỏi quán trà.

Nhớ lại thời niên thiếu, nàng vẫn còn là một bé gái.

Cây nguyệt quả – 八月果

Chương 55

Trong ngự thư phòng, Tấn Ưởng cúi đầu nhìn Trương Trọng Hãn đang đứng nghiêm trang, đột nhiên nói: “Trương Tướng, Thanh Bắc Tiết độ sứ Ngụy Đình, người này như thế nào?”

Thanh Bắc là cứ điểm quan trọng giáp ranh giới giữa Cao La và nước ManyBo, những năm gần đây, Đại Phong vẫn luôn đóng quân phòng giữ nơi này, mặc dù Tiết độ sứ không không có quyền trực tiếp điều hành quân đội, thế nhưng trong tình huống khẩn cấp vẫn có thể đảm nhiệm việc tổng quân trong quân đội, cùng nghị luận nhiệm vụ quan trọng với tướng lĩnh biên cương.

Việc này nhằm tránh tướng lĩnh biên cương tự đề cao trọng trách cầm quân, không nghe triều đình điều động, cho nên mới để cho Tiết độ sứ và quân đội cùng giám sát lẫn nhau, dùng thế lực bắt ép lẫn nhau.

Bây giờ đột nhiên nghe Bệ hạ đề cập đến chuyện Thanh Bắc châu tiết độ sứ, Trương Trọng Hãn chấp tay nói: “Bệ hạ, con người Ngụy Đình học rộng tài cao, khi tiên đế còn tại thế đã từng khen hãn là bậc kỳ tài hiếm có.

“Vậy sao?” Tấn Ưởng nhếch mày, người được tiên đế khen ngợi, có thật danh xứng với thật hay là...

Trương Trọng Hãn thấu hiểu những lời Bệ hạ vẫn chưa nói ra. Lại giải thích: “Người này được Tư Mã Đại Nhân đề cử vào triều, vốn dĩ nhận chức ở Quốc Tử Giám, sau đó do được tiên đế khen ngợi mới được nhậm chức trong bộ binh thị, sau thăng chức Binh Bộ Thị Lang, về sau Thanh Bắc châu Tiết độ sứ phạm trọng tội thông đồng với địch bán nước cầu vinh, cả nhà bị tịch thu tài sản giết chết toàn gia, mới để cho Ngụy Đình tiếp nhận chức vụ Thanh Bắc châu tiết độ sứ này.”

Xem ra trước đây Ngụy Đình rất được phụ hoàng tín nhiệm, nếu không sẽ không để hãn đảm nhiệm chức vị quan trọng như vậy.” Tấn Ưởng khép tấu chương trong tay lại, tự tiểu phi tiểu nói: “Ngụy Đình cấp tấu lên, tố cáo chiếu tướng phòng thủ Thanh Bắc Triệu Tiến thường xuyên qua lại thân thiết với người Cao La, Trương đại nhân thấy thế nào?”

Trương Trọng Hãn nghe vậy, sừng sốt một chút rồi nói: “Bệ hạ, thần cho rằng, trước khi sự việc được tra xét, mọi thứ vẫn chưa rõ ràng, mà trong lúc sự việc vẫn chưa rõ ràng thì vi thần không dám vọng ngôn.”

“Đúng vậy, sự tình vẫn chưa được điều tra rõ, ngay cả đường đường là thừa tướng như khanh cũng không dám vọng ngôn, nhưng vì cái gì mà Tiết độ sứ Ngụy Đình này, chỉ dựa vào mấy phong thư chẳng biết thật giả, đã nói chắc như đinh đóng cột rằng chiến tướng canh phòng biên cương thông đồng với địch bán nước?!” Tấn Uồng ném mạnh tấu chương đang cầm trên tay xuống đất: “Trẫm thấy, tâm tư của Tiết độ sứ này càng lúc càng lớn.”

Trương Trọng Hãn thấy Tấn Uồng ném tấu chương, mồ hôi trán rịn ra, liếc nhìn tấu chương bị ném xuống đất, không dám đi nhặt, mà nhỏ giọng khuyên lơn: “Xin Bệ hạ bớt giận, không cần vì tiểu nhân này mà làm tổn thương thân thể.”

Tấn Uồng cười xì một tiếng, đứng lên bắt tay ở sau người, giọng đậm mạc nói: “Trương đại nhân, khi trẫm còn ở Cẩm Châu từng nghe môn khách Tư Mã gia trải khắp thiên hạ, không biết là thật hay giả?”

“Trong thiên hạ chẳng phải đất vương, cho dù là Tư Mã gia, cũng chỉ là thần dân của Bệ hạ ngài mà thôi.” Phía sau lưng Trương Trọng Hãn toát đầy mồ hôi lạnh ướt đầm nội sam, hần buông tay xuống: “Bệ hạ, thiên hạ là của họ Tấn chứ không phải họ Tư Mã, cũng không phải họ Lý.”

Tấn Uồng nghe vậy nhẹ cười, thế nhưng tiếng cười này lọt vào trong tai Trương Trọng Hãn, đặc biệt khiến người kính nể.

“Thế nhân thường nói, thế gia vững như sắt còn hoàng thất mềm như nước.” Tấn Uồng đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh cây ở bên ngoài đong đưa trong gió: “Cái ghế hoàng đế này của trẫm cũng lung lay xuôi theo dòng nước, làm sao uy nghi được như Tư Mã gia cùng Lý gia?”

“Bệ hạ.” Trương Trọng Hãn đầu đầy mồ hôi, thế nhưng lúc này hần cũng không đoái tới chuyện đưa tay lên lau, nhìn Đế vương đang đứng trước cửa sổ, hần nghiêng răng nghiêng lợi, nhắc ngoại bào lên quỳ xuống: “Bệ hạ, ở trong mắt vi thần, thế gian chỉ có Bệ hạ, chứ không phải Tư Mã gia hay Lý gia.”

Tấn Uồng quay đầu lại, nhìn Trương Trọng Hãn đang cung kính quỳ trán đặt sát xuống đất, bước lại tự tay nâng dậy nói: “Trẫm tin tưởng lòng trung

thành của Trương Tướng.”

“Tạ ơn Bệ hạ tín nhiệm.” Trương Trọng Hãn cảm thấy bàn tay vừa đỡ mình nặng tựa nghìn cân, thế nhưng ở trong nháy mắt này, tâm ý lúc trước còn dao động chưa quyết, hiện giờ đã hạ quyết định.

Học được văn cùng võ, hàng và nhà đế vương, với một Thừa tướng xuất thân hàn môn như hắn, suốt ngày bị hai nhà Tư Mã gia cùng Lý gia chèn ép đến sứt đầu mẻ trán, không bằng trung thành với Hoàng thượng, phủ định Tư Mã gia cùng Lý gia, trở thành chân chân chính chính Thừa tướng.

“Hiện tại Bệ hạ đã nảy sinh lòng bất mãn với Ngụy Đình, há chẳng phải bất mãn với hai tộc Lý gia cùng Tư Mã gia sao? Trên đời này làm sao có Đế vương nào nguyện ý để cho thần tử nổi bật hơn bản thân chứ?

“Tuyên ý chỉ của trẫm, truyền Thanh Bắc châu tiết độ sứ Ngụy Đình, Thanh Bắc châu chiêu tướng quân phòng thủ Triệu Tiên hồi kinh báo cáo công tác.” Tần Uông dừng một chút, lại bổ sung: “Bảo bọn họ lập tức hồi kinh, không được chậm trễ.”

“Rõ.” Trương Trọng Hãn thâm hiểu rõ trong bụng, Bệ hạ làm vậy là muốn động thủ với Tư Mã gia.

Trong Tử Thần điện, Cố Như Cửu đang mở ra báo cáo sơ lược vừa được trình lên, về các khoảng báo biểu chi phí các cung. Ngoại trừ báo biểu cung Khang Tuyên bị nàng đánh quay về, thì các bản báo cáo chi phí và tình hình các cung khác đều được nàng xem xét cặn kẽ từng chi tiết.

Xem xong chi phí phi tần ở các cung lúc tiên đế còn sống, Cố Như Cửu chỉ biết lắc đầu chán nản, nếu hoàng đế các triều đại Đại Phong đều như tiên đế vậy, chỉ sợ Đại Phong đã sớm mất nước.

“Năm đó Ngụy Thái phi được Thánh thượng cung chiêu yêu thương, chi phí ăn mặc so với ta hiện đang tại chức Hoàng hậu còn xa hoa lãng phí hơn nhiều.” Cố Như Cửu bỏ báo biểu xuống: “Thảo nào hiện tại những Thái phi khác hận nàng ta đến mức độ này, thật không biết nên thương cảm hay là trách nàng ta?”

“Thương cảm cũng tốt, trách cứ cũng được, suy cho cùng chỉ là một ngụm nước, một miếng cơm, nhân quả báo ứng mà thôi.” Thu La nhẹ nhàng mát xa vai cho nàng, nhỏ giọng nói: “Hiện tại nhà mẹ đẻ của Ngụy Thái phi đã sớm đình khô sân vắng rồi.”

Cổ Như Cửu cười cười: “Tuy rằng Ngụy gia đã thất thế, thế nhưng Ngụy Thái phi vẫn còn một thúc phụ rất có thực quyền, chỉ cần vị thúc phụ này của nàng ta còn, người trong kinh thành vẫn không đến mức làm khó làm dễ Ngụy gia.”

Huống chi trong cung đình này, đáng đời nhất chẳng phải những phi tần này mà là vị hoàng đế đã khiến cho vô số nữ nhân chôn vùi tuổi thanh xuân trong đây.

Nếu không phải tiên đế tham hoa háo sắc, hết nạp người này đến nạp người khác vào cung, đồng thời hoa mắt ù tai vô năng, làm sao có Ngụy gia vênh váo, làm sao có những phi tần bị chèn ép đến mức sống không bằng chết?

Người đàn ông đáng bị chửi bới nhất hôm nay đã chôn cất nhập hoàng lăng, hưởng hết lễ tế của vạn dân trong thiên hạ và con cháu đời sau, mà những nữ nhân từng bị hấn chà đạp này vẫn còn chịu cảnh kinh hãi phi báng, việc này phải tìm ai đòi công đạo?

“Ngụy gia còn có nhân vật nắm thực quyền sao?” Thu La làm tỳ nữ thế gia, cũng coi như có chút kiến thức, thế nhưng dù sao nàng cũng không được dạy dỗ đường hoàng, cho nên kiến thức về mối quan hệ đan xen giữa những người trong kinh thành vẫn còn hạn hẹp.

“Thanh Bắc châu tiết độ sứ Ngụy Đình, chính là thúc phụ của Ngụy Thái phi, hai vị Tiền, Ngô Thái phi trong cung không phải vẫn còn cố kỵ đến vị thúc phụ này nên mới để cho Ngụy Thái phi giữ lại cái mạng sao?” Cổ Như Cửu đem báo biểu trong tay ném qua một bên, thở phào một hơi thật dài nói: “Trong kinh thành này cong cong queo queo, mờ mờ ảo ảo, chẳng khác nào một cái lưới, chúng ta chẳng qua đang đứng trong cái lưới này, không ai có thể thoát khỏi vòng xoáy của nó.”

Thí dụ như Ngụy Đình là người của Tư Mã gia, lại nói thí dụ như Đức Nghi đại trưởng công chúa có ý định kết giao cùng hai nhà Lý gia và Tư mã, ý đồ không nhỏ.

Chỉ là việc này nàng sẽ không nói với Thu La, thậm chí không muốn nói với bất cứ ai.

Nàng còn nhớ lúc nàng còn rất nhỏ, sát đường có một gia đình bị bắt xét, khi đó mẫu thân kéo nàng cùng tỷ tỷ vào trong xe ngựa, chỉ vào một mảnh

rối loạn trước cửa nói với các nàng một câu.

“Trên cái thế giới này vĩnh viễn không thiếu người thông minh, nhưng lại thiếu người thông minh ít lời.”

Đến nay nàng vẫn còn nhớ rất rõ tiếng khóc được truyền ra từ bên trong cánh cửa gia đình kia, tiếng cầu xin, tiếng thét chói tai, cùng với một đứa bé trai mới lớn chạy về phía mã xa của các nàng, thế nhưng chưa chạy được vài bước đã bị vệ binh kéo trở lại.

Cái cậu bé kia khóc rất thảm thương, thảm thương đến mức khiến nàng lần đầu tiên thấy được cái gì gọi là quyền lợi, cái gì gọi là hoàng thất, cái gì gọi là tôn ti.

Nghe nói người nhà này là tân quý trong triều, rất được hoàng đế quý mến, trong nhà có một vị phi tần rất được hoàng đế sủng ái. Thế nhưng không bao lâu, nghe nói vị sủng phi đã gây ra chuyện, người nhà này cũng bởi vì vọng ngôn trong chính sự, cuối cùng sủng phi được ban cho cái chết, người nhà này cũng bị trị tội.

Một gia đình tân quý vừa nổi danh cứ như vậy biến mất trong kinh thành, sau đó không còn ai nhắc tới.

Chỉ có nàng còn nhớ rõ, đứa bé trai bị vệ binh kéo lại, trong mắt là nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng.

“Nương nương, hôm nay Bình Quận vương phủ thế tử phi đưa thiệp thỉnh an đến, chẳng biết ngài có muốn gặp nàng không?” Bảo Lục cầm một chén trà nhỏ tiến đến, thấy Thu la đang mát xa vai cho Cố Như Cửu, liền đem chén trà đặt xuống cạnh bên tay của Cố Như Cửu, sau đó ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, nhẹ nhàng mát xa chân cho Cố Như Cửu: “Còn có Đức Nghi đại trưởng công chúa hôm qua đã vào kinh, đại khái vài ngày nữa sẽ tiến cung bái kiến ngài.”

“Đức Nghi đại trưởng công chúa?” Cố Như Cửu như có điều suy nghĩ nói: “Trầm gia đã chuyển vào kinh thành?”

“Ngẫm lại cũng đúng, bằng không sao Đức Nghi đại trưởng công chúa lại nhập kinh?” Bảo Lục cười nói: “Nghe nói Trầm gia rất có danh vọng ở quận Tang Kiền, lúc bọn họ rời đi đã có vô số dân chúng rơi lệ tiễn đưa.”

Cố Như Cửu nghe vậy cười nói: “Tốt cho một Trầm gia, thật đúng là nhận được nhiều dân tâm.”

Bảo Lục nghe thấy lời này của Hoàng hậu nương nương có vẻ không đúng, lại dõng dạc nói: “Bình Quận Vương Thế tử phi chuyển bá thiếp, nô tỳ cần trả về không?”

“Không cần, Bình Quận Vương Thế tử phi chính là danh môn, nàng muốn tới, sao ta có thể cự tuyệt?” Cố Như Cửu xắn tay áo, ý bảo Thu La cùng Bảo Lục không cần tiếp tục mát xa cho mình nữa, nàng đưa tay cầm lấy tách trà lúc này Bảo Lục vừa rót dâng lên uống một ngụm: “Hơn nữa, luận bồi phận nàng còn là trưởng bối của ta, chớ để chậm trễ, bảo nàng ngày mai tiến cung nhé.”

“Nếu ngày mai Đức Nghi đại trưởng công chúa cũng tiến cung...”

“Đây không phải là vừa khéo sao, thế tử phi chính là nữ tử của Tư Mã gia, cháu trai trưởng dòng chính của Đức Nghi đại trưởng công chúa cũng là người của Tư Mã gia, mọi người lại là người trong hoàng tộc, nhiều người náo nhiệt.” Cố Như Cửu đặt chén trà xuống: “Con người của ta, từ trước đến nay thích nhất là náo nhiệt.”

“Thích náo nhiệt thì càng tốt.” Tấn Uông từ bên ngoài bước vội vào, đi tới ngồi xuống bên người Cố Như Cửu, vừa cười vừa tiện tay lật một báo biểu nằm trong đồng báo biểu bày la liệt ở xung quanh ra xem, thế nhưng mới nhìn một chút đã thấy nhàm chán bèn bỏ xuống: “Ta nghe Hà Minh nhắc qua, trong cung có một đoàn gánh hát tạp kỹ, nếu như nàng thấy buồn chán, thì sai bọn họ biểu diễn cho nàng xem, như vậy sẽ thấy náo nhiệt vui vẻ hơn.”

Cố Như Cửu thấy trên trán hần lấm tấm mồ hôi, đưa tay luồn vào gáy hần, sờ sờ phía sau lưng của hần, quả nhiên sau lưng cũng ướt đầm mồ hôi, vội vàng sai Thu La lấy khăn mặt đến, sau đó lau nhẹ trên lưng của hần. “Bệ hạ có chuyện gì lại đi gấp như vậy, hiện giờ thời tiết đã vào cuối xuân, khí trời lúc lạnh lúc nóng, nếu ngã bệnh làm sao bây giờ?”

Khi cái khăn lông lướt qua lưng, Tấn Uông thấy không được tự nhiên liền tục lắc người.

“Đừng nhúc nhích, nhìn chàng cả người đầy mồ hôi, thiếp không dám thay y phục khác ngay lúc này.” Cố Như Cửu lại lấy khăn tay lau trên trán

của hắn: “Cứ dùng khăn lau mồ hôi trước là ổn thỏa nhất, nếu chàng còn uồn tới ẹo lui nữa, thiếp sẽ luồn khăn vào trong đấy.”

“Cửu Cửu ngoan, là ta sai, là lỗi của ta, đã làm nàng phải lo lắng.” Bị Cố Như Cửu trách mắng vài câu, Tấn Uồng cũng không tức giận, trái lại cười nhích người kéo tay nàng nói: “Nàng đừng tức giận, là lỗi của ta.”

Cố Như Cửu cẩn thận lau mồ hôi trên trán của Tấn Uồng, khi thu tay về lại bất đắc dĩ thở dài nói: “Nếu Bệ hạ còn tái phạm, ngày mai thiếp sẽ dọn sang cung Loan Hòa, dù sao mắt không thấy lòng đỡ lo.”

“Chưa tới trăm ngày, sao Cửu Cửu có thể rời khỏi ta được?” Tấn Uồng vội vàng nắm chặt tay nàng, vẻ mặt cầu xin tha thứ: “Hơn nữa mặc dù nàng có dọn về cung Loan Hòa, ta cũng ngày ngày đi sang đó, sao nàng không nhìn thấy ta được chứ.”

Thấy hắn trung bộ mặt tuần tú còn làm ra vẻ lấy lòng khoe mã, bộ mặt hờn giận của Cố Như Cửu suýt nữa không duy trì được. Thoáng cái lại bật cười, nàng đưa tay trái ra nhẹ nhàng ngắt lên mặt của Tấn Uồng, nhúng nhúng vai nói: “Bệ hạ, thân là người đứng đầu thiên hạ, sao có thể dùng mỹ nhân kế với thiếp như thế?”

“Chỉ cần có thể nhận được một nụ cười của giai nhân, đừng nói để ta phải dùng mỹ nhân kế, mà cho dù bảo ta dùng sũu kế, thì có làm sao?” Tấn Uồng nhích lại gần, hôn trộm lên má Cố Như Cửu một cái.

Sau đó gương mặt tuần mỹ ấy lại bị Cố Như Cửu lấy tay vịn vẹo một hồi: “Mặt của Bệ hạ càng ngày càng dày hơn rồi, cũng không sợ người khác chê cười.”

Sau đó người phục vụ trong phòng đồng loạt cúi đầu lui về phía sau một bước, tỏ vẻ bọn họ chưa từng nghe thấy bất cứ điều gì, mà cho dù có nghe thấy cũng cho rằng không có nghe thấy.

“Ta thương yêu bảo bối của mình, ai chê cười?” Tấn Uồng mặc kệ để Cố Như Cửu tùy ý chà xát mặt mình, sau đó cười đưa tay ôm lấy eo của nàng.

“Thật là...” Cố Như Cửu thấy mặt của hắn sau một hồi bị mình chà xát đã đỏ ửng lên, liền ghé miệng cười khúc khích, trong lòng vui vẻ giống như vừa được ăn trái ngọt, vừa ngọ lại vừa chua. Hoặc có lẽ như vừa uống xong một cốc nước chanh đường nóng, vừa chua vừa ngọt, mà lòng lại ấm áp.

“Hoàng hậu nương nương, xin cho nô tỳ nhiều một câu.” Bạch Hiền nhỏ giọng nói: “Bệ hạ thấy buổi trưa đã qua, lo lắng nương nương nhin đói chờ người, cho nên mới vội vã trở về, bởi vậy mới đổ một thân mồ hôi.”

“Ai cần người lắm miệng, xuống phía dưới.” Tấn Uông trừng mắt nhìn Bạch Hiền, cúi đầu đặt cằm lên đầu vai Cố Như Cửu: “Nàng đừng nghe hắn nói linh tinh, ta chẳng qua nhất thời quên mất, cho nên mới đi vội một chút thôi.”

“Bệ hạ.” Cố Như Cửu nhẹ vỗ lên ót Tấn Uông, mỉm cười nhẹ giống nói: “Mấy ngày trước đây thiếp có đọc một cuốn tiểu thuyết, nội dung câu chuyện cũng rất hay, Bệ hạ có muốn nghe thử không?”

Tấn Uông vẫn bám chặt lấy Cố Như Cửu như cũ: “Chuyện thế nào?”

“Chuyện kể rằng có một đôi phu thê rất yêu thương lẫn nhau, thế nhưng sức khỏe của người vợ yếu ớt, cho nên muốn để trượng phu nạp một thiếp thị vào nhà, cũng thêm người chăm sóc cho hắn. Thế nhưng vị phu quân của nàng tuy làm tướng quân nhưng lại lập lời thề, mặc dù hai người chẳng sinh cùng tháng cùng ngày, nhưng cầu được cùng chết cùng ngày cùng tháng, hắn không cần thiếp thị, không cần bất cứ ai, chỉ cần nàng làm bạn, nếu nàng mất, hắn sẽ đi theo nàng cùng làm bạn với nàng trên con đường hoàng tuyền.”

“Chiếu tướng nói, thân thể nương tử không tốt, nếu không có ta đi cùng nàng, thì ai sẽ chăm sóc cho nàng?”

“Thê là nương tử từ đó về sau cũng không còn nhắc lại chuyện nạp thiếp nữa, hai vợ chồng ân ái như mật, sau đó cùng nhau ước định sẽ cùng sống đến chín mươi chín tuổi, nếu ai thất hứa, người kia cũng tuyệt đối không sống một mình.”

“Sau đó biên cương xảy ra chiến sự, chiếu tướng mang binh ngăn địch. Nương tử ở nhà chờ đợi, chờ một năm lại một năm qua đi, ba năm sau, nàng nhận được thư từ biên cương truyền về, hóa ra chiếu tướng đã không thể quay về nhà được nữa.”

“Nương tử của hắn không khóc cũng không âm ỉ, chỉ xoay người đi thay cho mình bộ y phục đẹp nhất, đeo lên trang sức đẹp nhất, sau đó uống rượu độc tự vẫn, nàng nằm ở trong căn phòng từng là phòng riêng của nàng và chiếu tướng.”

Tấn Uởng sợ sệt ngồi thẳng người, nhìn Cố Như Cửu không nói gì.

“Bệ hạ.” Cố Như Cửu quay sang mỉm cười với hắn: “Nếu tình cảm chân thành không có, chỉ còn lại một mình thì cuộc sống sau này còn có ý nghĩa gì, không bằng cùng sống vai trên đường hoàng tuyền, cả hai cũng không cô đơn.”

“Cửu Cửu!” Tấn Uởng hung hăng ôm chặt nàng vào trong lòng, giống như muốn đem nàng hòa vào trong cơ thể của mình, để cả hai không bao giờ xa nhau nữa.

“Ta sẽ làm bạn cùng Cửu Cửu sống đến một trăm tuổi, tuyệt không đi trước Cửu Cửu một bước.” Viên mắt hắn hơi nóng lên, thế nhưng lời nói lại vô cùng trịnh trọng: “Trầm sau này nhất định sẽ yêu thương chú ý đến sức khỏe của mình, coi như là vì ta và vì nàng, cũng sẽ cố gắng sống, sống thật khỏe mạnh.”

Bạch Hiền nhìn đế hậu ôm nhau viên mắt ửng đỏ, quay sang vẫy vẫy tay với mấy người khác, sau đó vô thanh vô tức lui ra.

Các ngự y đều nói thân thể Bệ hạ vốn yếu ớt bẩm sinh, khó sống lâu, thế nhưng hôm nay Bệ hạ biết lo cho Hoàng hậu, lo cho thiên hạ, như thế nào nữ lòng, làm sao có thể nhẫn tâm bỏ Hoàng hậu mà ra đi trước?

Hắn cầm tay áo bào len lén xoa xoa khóe mắt, quay đầu thấy Hà Minh đang nhìn mình, vung phát trần, mặt không thay đổi, đứng qua một bên.

Lần này Hà Minh cũng không lên tiếng đấu khẩu với hắn, hai người chia ra hai góc đứng ở hai bên, rất cung kính đứng cúi đầu.

“Thái hậu nương nương.” Lưu cô cô ngồi chồm hồm ở trước mặt Thái hậu, thuật lại câu chuyện xưa mà Cố Như Cửu từng nói ở Tử Thần điện với Thái hậu.

Thái hậu nghe xong, trầm mặc một lúc lâu, mới nói: “Thế gian khó kiếm chân tình, con ta may mắn hơn ta nhiều.”

“Ngẫm lại Xuất Vân chân nhân quả thật thần cơ diệu toán.” Lưu cô cô nói: “Bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương, thực sự là ngôi sao may mắn của nhau.”

Thái hậu mỉm cười: “Chỉ hy vọng là như thế.”

Nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cả đời này nàng không thể cảm nhận được tình cảm sâu đậm đến mức liều sống liều chết với nhau, thế nhưng nếu Cửu Cửu và Hoàng đế thật sự có thể yêu thương nhau cả đời, coi như nàng có chết cũng không tiếc nuôi.

Phủ Đại trưởng công chúa, Đức Nghi đại trưởng công chúa cố ý cho gọi trưởng tôn dòng chính và cháu dâu sang cùng dùng bữa tối với mình, sau khi dùng xong bữa tối, nàng mở miệng nói: “Cháu dâu có từng qua lại với Hoàng hậu nương nương?”

“Trước khi cháu dâu xuất giá, cũng từng cùng Hoàng hậu nương nương nói chuyện qua lại với nhau, thế nhưng tình cảm không được thân thiết lắm.” Tư Mã Linh chậm rãi hồi đáp: “Cố gia từ trước đến nay không qua lại nhiều với Tư Mã gia chúng ta.”

“Ừ.” Đức Nghi đại trưởng công chúa gật đầu: “Ta đây cũng từng nghe nói qua, bất quá nghe nói vị Hoàng hậu nương nương này là một người dễ chung đụng, ngày mai ta tiến cung đi gặp Thái hậu cùng Hoàng hậu, người cũng theo ta đi vào cung.”

Tư Mã Linh quay đầu lại liếc nhìn phu quân Trầm Thanh Hà, sau đó gật đầu.

Nhận thấy ánh mắt của kiều thê hướng về mình, Trầm Thanh Hà nói: “Tổ mẫu, tôn nhi làm quan cùng bộ môn với Cố Chi Vũ, cũng cảm thấy vị Cố thể tử này là một người rất có tài cán, từ lúc tôn nhi nhậm chức đến nay, đã được hần chỉ bảo rất nhiều, có thể thấy được Cố gia chẳng phải gia đình hẹp hòi, cũng không phải người hay giận chó đánh mèo.”

Đức Nghi đại trưởng công chúa lạnh lùng nói: “Hắn có lá gan này sao?!” Theo nàng, Cố gia bất quá chỉ dựa vào việc gia đình cho ra một Hoàng hậu, cả nhà mới được phong tước. Hơn nữa chỉ thứ ba Tư Mã gia lại có xích mích với Cố gia, nhà bọn họ cưới cô nương Tư Mã gia, Cố gia cũng không dám đổ con tức xuống Trầm gia và đại trưởng công chúa là bà.

Thấy phản ứng của tổ mẫu như vậy, sắc mặt Trầm Thanh Hà khẽ khựng lại, sau đó giải thích: “Cả nhà Cố gia đều ngay thẳng, chẳng phải hạng người này.”

“Chẳng phải thì tốt.” Đức Nghi đại trưởng công chúa khẽ gật đầu: “Đã như vậy, các người trở về viện của mình đi.”

Ra khỏi chủ viện, Tư Mã Linh thở phào một hơi thật dài.

Thấy nàng như vậy, Trần Thanh Hà lại cười nói: “Tuy rằng tổ mẫu có hơi uy nghiêm, nhưng lại là người biết phân rõ phải trái, nàng không cần sợ.”

“Ta biết, chỉ là thời gian chung đụng giữa ta và tổ mẫu chỉ có hai ngày, cho nên vẫn còn chút khấn trương.” Tư Mã Linh cười cười, cũng không tỏ ra bất mãn không vui.

Thế nhưng trong lòng nàng rõ ràng, Đức Nghi đại trưởng công chúa cũng không phải người dễ chung đụng gì. Cũng may bà ta là tổ mẫu, chứ không phải bà bà, bằng không cứ thế sống cùng nhau, nàng khó mà chịu nổi.

Sáng sớm, những tia sáng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu lên người, Cố Như Cửu chậm rãi mở mắt ra, thấy Tấn Uồng ngồi ở đầu giường len lén nhìn nàng.

“Cửu Cửu tỉnh?” Tấn Uồng thấy nàng thức dậy, khom lưng hôn nhẹ lên trán nàng một cái: “Đề ta sai ngự phòng làm vài món nàng thích nhé.”

Cố Như Cửu xoa xoa hông của mình, lăn mấy vòng trên giường, không muốn đứng lên. Đêm qua người nào đó để chứng minh bản thân khí lực cường tráng, hành hạ nàng đến tận đêm khuya, hại nàng hiện tại thất lực mỗi một, chân tay bủn rủn, chẳng muốn rời giường.

Thấy nàng như vậy, Tấn Uồng liền đưa tay ôm cả người lăn chần lên, sau đó để Cố Như Cửu quán chần ngồi ở trên đầu gối hắn: “Hôm nay không phải lên triều, ta sẽ ở lại chơi cùng nàng.”

“Hôm nay chính vụ của đại lang không nhiều lắm, thế nhưng thiếp có việc muốn đẩy cũng đẩy không được đây.” Cố Như Cửu cảm thấy đáng về của mình lúc này chả khác nào tằm nằm trong kén, vì vậy dụi vào người Tấn Uồng: “Đức Nghi đại trưởng công chúa cùng Bình Quận Vương Thế tử phi hôm nay đều muốn vào cung bái kiến.”

“Bọn họ tới làm gì?” Hắn đặt cằm lên trên đỉnh đầu của Cố Như Cửu, Tấn Uồng vương tay vuốt những sợi tóc bay loạn của nàng: “Vậy lát nữa ta sẽ cùng nàng đi gặp bọn họ, miễn cho nàng một mình lại thấy buồn chán.”

“Được.” Cố Như Cửu thấy hấn vuốt ve tóc của mình, cũng vươn một cánh tay lên sờ cầm hấn.

“Cẩn thận lạnh.” Thấy cánh tay trắng nõn non mịn của nàng thò ra khỏi chăn, Tấn Uông đưa tay cầm lấy tay nàng nhét lại vào trong chăn: “Xem ra ta cần phải thay y phục cho nàng trước mới được.”

“Đại lang là lo lắng thiếp lạnh, hay là...” Nàng vươn cả hai bàn tay ra bắt lấy tay của Tấn Uông: “Vẫn không nỡ để người khác nhìn thấy tay của thiếp.”

Bàn tay non mịn trơn mềm chạm vào cổ tay của hấn, Tấn Uông chỉ cảm giác tê dại từ cổ tay truyền đến, hận không thể đem người đang nằm trong lòng tiến vào trong người của mình ngay lúc này, để không ai còn có thể nhìn thấy.

“Người hiểu ta, chỉ có mỗi Cửu Cửu.” Tấn Uông đặt người đang ôm xuống giường, sau đó bảo nàng nằm im, còn mình thì xoay người sai cung nhân cầm y phục của nàng đến.

“Đại lang cũng phải nhớ kỹ.” Cố Như Cửu thò đầu ra ngoài giường nói với Tấn Uông: “Từng tác da tác thịt trên người đại lang, thiếp cũng luyện tiếc để người khác nhìn.”

Tấn Uông cầm y phục của Cố Như Cửu quay lại bên giường, ngồi xổm người xuống nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, gật đầu nói: “Được.”

Hai người nhìn thẳng vào nhau trong chốc lát, Cố Như Cửu nở nụ cười, đưa tay ra ôm chầm lấy Tấn Uông.

“Bốp.” Cầm Tấn Uông đập mạnh vào mép giường.

Hai người liếc nhau, Tấn Uông bùng cầm, Cố Như Cửu mở to đôi mắt vô tội, sau đó nhìn xung quanh ngây ngốc cười to.

Chương 56

“Đại trưởng công chúa, mời đi hướng bên này.” Thái giám áo lam khom người đi phía trước dẫn đường, Đức Nghi đại trưởng công chúa bước xuống xe ngựa, vươn tay để cho cháu dâu đỡ, chậm rãi đi về phía trước.

Đi được một đoạn, cước bộ của bà hơi chậm lại, có chút nghi ngờ nói: “Con đường này dường như không đi đến cung Loan Hòa.”

“Hồi bẩm đại trưởng công chúa, hiện tại Hoàng hậu nương nương ở tại Tử Thần điện.” Thái giám áo lam xoay người, chắp tay nói với Đức Nghi đại trưởng công chúa: “Cho nên mới đi con đường bên này.”

“Tử Thần điện?” Đức Nghi đại trưởng công chúa khẽ nhú mày, không vui nói: “Tổ chế Tấn gia đã quy định rõ, Hoàng hậu sống ở cung Loan Hòa, có sao Hoàng hậu lại không hiểu quy củ như vậy?”

Trước đây bà cố tình đưa tôn nữ của mình vào cung làm Hoàng hậu, dù bà đã ám chỉ rõ điều này thế nhưng Chu thị vẫn thờ ơ chẳng thèm đoái hoài gì đến, rơi vào bước đường cùng, buộc lòng bà phải để cho tôn nữ đính hôn cùng công tử Lý gia, dù vậy, trong bụng vẫn bức bối không vui, hiện tại thấy đế hậu thành hôn gần ba tháng, Hoàng hậu vẫn còn sống trong Tử Thần điện, càng nảy sinh lòng bất mãn với Hoàng hậu nhiều hơn.

Thái giám áo lam dẫn đường nghe bà nói như thế, vùi đầu càng thấp xuống, quay đầu trầm mặc tiếp tục bước về phía trước dẫn đường, chỉ là vẻ tiều ý trên mặt phai nhạt không ít.

Tư Mã Linh nghiêng đầu nhìn vị tổ mẫu này của mình, thấy dung nhan bà đã lộ vẻ già nua, nhưng vẫn toát ra vẻ kiêu ngạo cao cao tại thượng, kim sức xa hoa cài lên búi tóc muối tiêu lại toát ra hơi lạnh của mùa đông tuyết phủ, xung quanh như có hàn khí tỏa ra.

Vào Càn Khôn cung, thái giám áo lam trực tiếp dẫn họ bước vào trong Tử Thần điện, Tư Mã Linh nhận thấy đoạn đường đi đến đây có rất nhiều Long cấm vệ đứng trang nghiêm dọc theo đường đi, tận đến gần đại môn Tử Thần điện thì số lượng Long cấm vệ này mới được thay thế bằng những thái giám khỏe mạnh.

Trang phục những thái giám này không giống với thái giám áo lam kia, màu áo thái giám được đổi thành màu lam đậm, không chỉ trên áo có thêu chim bay, mà bên hông còn đeo loan đao. Nếu không phải bọn họ mặt mày nhẵn nhụi, lại đội mũ chuyên dụng dành cho thái giám, có lẽ Tư Mã Linh sẽ cho rằng bọn họ chính là thị vệ trong cung.

“Công công.” Thái giám áo lam đi tới cửa, hành lễ với Hà Minh đang đứng gác bên ngoài cửa: “Đức Nghi đại trưởng công chúa đến rồi.” Nói xong, hẩn lại khom người làm một lễ nhỏ với Hà Minh.

Hà Minh gật đầu, sau đó chấp tay quay sang Đức Nghi đại trưởng công chúa đang đứng dưới bậc thang: “Nô tài gặp qua đại trưởng công chúa, Bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương đang ở tiền thính chờ ngài, mời.”

Đức Nghi đại trưởng công chúa thấy thái giám này mặc áo đỏ, trên y phục còn được thêu hoa văn, biết đây là thái giám bậc cao làm việc bên cạnh Hoàng đế, bà khẽ gật đầu một cái, bước lên bậc thang.

Tư Mã Linh quay sang cười cười với Hà Minh, vội vàng đỡ tay của Đức Nghi đại trưởng công chúa theo.

Hà Minh rất cung kính cùng bước đi theo sau lưng họ, mặt không thay đổi đi vào đại môn.

Chờ bọn họ đi qua hết, thái giám áo lam đi ở bên ngoài mới nhẹ giọng mắng: “Cái thứ gì đâu.”

Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cùng sống ở Tử Thần điện, Thái hậu không có ý kiến, triều thần không có ý kiến, ngay cả những người trong hoàng thất cũng không nói ra nói vào điều gì, ngược lại cái vị đại trưởng công chúa mới từ quận Tang Kiền trở về lại lăm chuyện.

Cũng không nhìn xem thiên hạ hiện giờ là do ai làm chủ, cái hậu cung này là do ai làm chủ.

Đức Nghi đại trưởng công chúa vẫn chưa bước vào trong tiền thính đã nghe bên trong có tiếng nói chuyện truyền ra, bà dừng bước lại nhìn Hà Minh: “Bên trong còn có người khác?”

Hà Minh làm như không nhìn ra vẻ bất mãn trong đáy mắt của Đức Nghi đại trưởng công chúa, thở dài nói: “Hồi bẩm về đại trưởng công chúa, là

Bình Quận Vương phủ Thế tử phi đang ở trong trò chuyện cùng Hoàng hậu nương nương.”

Nghe thấy người ngồi trong là người hoàng gia, sắc mặt Đức Nghi đại trưởng công chúa mới dịu đi đôi chút, bước về phía cửa tiền thính. Hà Minh thấy thế, bước chân cũng đi nhanh hơn, khi bà bước vào trong tiền thính, lại đi tới trước mặt Cố Như Cửu, chấp tay nói: “Hoàng hậu nương nương, Đức Nghi đại trưởng công chúa đến.”

Nghe vậy, Cố Như Cửu dừng câu chuyện phiếm đang nói dở với Bình Quận Vương phủ thế tử phi, sau đó cười khanh khách nhìn sang cửa. Nhìn thấy một lão phụ nhân gầy gò nhưng tinh thần sáng láng đang đi đến, một tay bà cầm đầu phượng của quả trượng, tay kia vịn tay của một nữ tử xinh đẹp có phong thái nổi bật, bước từng bước vô cùng vững vàng.

Nữ tử xinh đẹp kia, Cố Như Cửu chỉ cần liếc mắt là nhận ra ngay, nàng đã mấy tháng chưa gặp mặt Tư Mã Linh, hiện tại đối phương đã toát ra vài phần ý vị hơn thời khuê các, thiếu vài phần ngây thơ thời thiếu nữ, thoát nhìn càng thêm mê người.

Tư Mã Linh đi vào tiền thính, thấy bên trong phòng ngoại trừ Cố Như Cửu cùng bà cô được gả đến Bình Quận Vương phủ ra còn có một nam tử trẻ tuổi tướng mạo tuấn mỹ mặc hoa phục, nam tử trẻ tuổi này ngồi sòng vai với Cố Như Cửu, tỏ ra vô cùng thân thiết. Nàng ngẩn người, rồi nhanh chóng định thần lại.

“Thần phụ gặp qua Hoàng thượng, gặp qua Hoàng hậu nương nương.” Tuy rằng Cố Như Cửu khi còn ở khuê các, không nổi danh bằng nàng, thế nhưng nàng lại không có phúc khí bằng đối phương, trở thành Hoàng hậu nương nương tôn quý. Cho nên Tư Mã Linh vẫn phải tuân theo quy củ hành lễ với nàng, hoàn toàn không tỏ ra bất mãn không vui.

Đức Nghi đại trưởng công chúa đưa quả trượng phượng cho cung nữ bên cạnh, sau đó chậm rãi quỳ gối, tựa hồ định hành lễ với Tấn Uông cùng Cố Như Cửu.

“Cô tổ mẫu không cần đa lễ.” Tấn Uông nhìn Đức Nghi đại trưởng công chúa rồi giơ tay lên, Bạch Hiên nhanh nhẹn bước lại đỡ Đức Nghi đại trưởng công chúa ngồi xuống ghế.

Sau khi Đức Nghi đại trưởng công chúa ngồi xuống, lại cười nói: “Nghe nói Bệ hạ cùng nương nương đại hôn, trong lòng mừng rỡ không thôi, chỉ tiếc lúc đó đang trên đường, không thể đích thân đến chúc phúc. Lại bỏ lỡ đại hôn của Bệ hạ, ta tiếc nuối vạn phần.” Nói xong, tiếp nhận chiếc hộp từ trong tay tỳ nữ phía sau: “Đây là vòng tay huyết ngọc được phụ hoàng ban thưởng cho ta vào ngày ta xuất giá khi xưa. Hôm nay mượn hoa hiến phật, đem vật này hiến tặng cho Hoàng hậu nương nương, xin Hoàng hậu nương nương không nên ghét bỏ.”

“Đã là vật trân quý do cụ cố tặng cho cô tổ mẫu, sao ta có thể cầm?” Cô Như Cửu từ chối nói: “Tâm ý tốt đẹp của cô tổ mẫu, ta xin nhận, chỉ là...”

“Nương nương chớ từ chối, tục ngữ nói hoa tươi tăng giai nhân, vòng tay huyết ngọc này cũng phải phối cùng mỹ nhân mới xứng.” Đức Nghi đại trưởng công chúa đứng lên, cầm hộp đi tới trước mặt Cố Như Cửu: “Chỉ cần nương nương không ngại là tốt rồi.”

“Ta đây không thể làm gì khác hơn là cảm ơn cô tổ mẫu tặng cho trân phẩm như vậy.” Cố Như Cửu đứng dậy tiếp nhận hộp, sau đó quý gối thi lễ với Đức Nghi đại trưởng công chúa.

Đức Nghi đại trưởng công chúa đứng yên, nhận lễ này của nàng.

Tấn Uông ngồi bên cạnh, nét mặt sa sầm, sự vui vẻ phai nhạt đi không ít, cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Bạch Hiên tiến lên đỡ Đức Nghi đại trưởng công chúa quay trở lại ghế ngồi, Cố Như Cửu không mở hộp ra xem, xoay người đưa hộp cho cung nữ thiếp thân Bảo Lục, sau đó quay lại ngồi xuống bên người Tấn Uông.

Tấn Uông ngẩng đầu nở nụ cười với nàng, sau đó quay sang nói với Đức Nghi đại trưởng công chúa: “Cô tổ mẫu đã hồi kinh, sau này không cần quay về quận Tang Kiền. Trẫm nghe nói biểu huynh hiện đang làm việc ở Hồng Lư Tự, làm rất khá.”

“Được hồng phúc của Hoàng thượng, miễn cưỡng không tính là mất mặt mà thôi.” Đức Nghi đại trưởng công chúa cười cười, sau đó nói với Tấn Uông, “Nhiều năm không vào kinh, kinh thành tựa hồ phồn hoa hơn rất nhiều so với năm ta xuất giá.”

Tấn Uông cười nói: “Là hoàng tử phụ cùng phụ hoàng quản lý đầu ra đây.”

Tiên đế đức hạnh thế nào, trong lòng mọi người đang ngồi ở đây đều biết rõ, thế nhưng Tấn Uồng nói như vậy, ai cũng không thể phản bác. Đức Nghi đại trưởng công chúa cũng không nghị luận chuyện tiên đế, chỉ nói: “Suốt chặng đường đi đến đây, ta thường nghe người qua đường bàn luận chuyện BỆ HẠ, NÓI Bệ hạ là một hoàng đế tốt, thậm chí những đứa bé còn hát về thế này... Đại Phong có Đức Long, ngũ cốc được mùa, làm ăn thịnh vượng, tuy là lời nói của trẻ nhỏ, nhưng qua đó có thể thấy được bách tính hết sức kính yêu ngài.”

Sau khi Tấn Uồng đăng cơ đã lấy niên hiệu là Đức Long, cho nên dân gian lại gọi hắn là hoàng đế Đức Long.

Cố Như Cửu yên lặng nhìn vị đại trưởng công chúa này buông lời hoa mỹ khen ngợi Tấn Uồng, hoàn toàn không có ý cắt ngang.

Bất quá Tấn Uồng tựa hồ chẳng mấy hứng thú với kiểu tung hứng này, sau khi khiêm nhường vài câu, liền đem câu chuyện chuyển sang phía Bình Quận vương phủ thế tử phi, lại hỏi vài ba câu về sức khỏe Bình Quận vương và những chuyện linh tinh khác.

“Đa tạ Bệ hạ quan tâm, gần đây sức khỏe công công vẫn khỏe mạnh cường tráng, chỉ tiếc rằng thân thể già nua, không thể phân ưu cùng Bệ hạ.” Bình Quận vương thế tử phi kính cẩn hồi đáp: “Mỗi khi lão nhân gia nhắc đến Bệ hạ, lại khen không dứt miệng, còn thường xuyên đôn thúc hậu bối trong nhà cố gắng chăm chỉ, phân ưu cùng Bệ hạ.”

“Thúc tử phụ lớn tuổi, lão nhân gia vẫn giữ được sức khỏe, sống vui vẻ đã là phân ưu giúp trăm rồi.” Tấn Uồng đột nhiên thở dài nói: “Gần đây đường huynh có khỏe chẳng? Đã nhậm chức ở trong triều chưa?”

Bình Quận Vương thế tử phi nghe nói như thế, trong lòng vui vẻ, nét mặt càng thêm cung kính: “Khuyên tử gần đây cũng tốt, so với ngày xưa tiến bộ rất nhiều, chỉ là phụ thân cảm thấy năng lực hắn chưa đủ, cho nên cũng không để cho nó vào triều nhậm chức.”

“Thúc phụ điểm nào cũng tốt, chẳng qua quá nghiêm túc rồi, trăm còn nhớ võ thuật của đường huynh rất khá, không chỉ có tài bắn cung bách phát bách trúng, đao pháp cũng thập phần xuất chúng.” Tấn Uồng vuốt ve miệng chén trà, sau đó nói: “Trước đó vài ngày trăm thăng chức cửu huynh làm Long thống lĩnh cấm vệ, chiếc ghế phó thống lĩnh vẫn còn trống, trăm muốn

để cho đường huynh giúp trăm bổ túc chiếc ghế này, chẳng biết ý thím như thế nào?”

Long cảm vệ phó thống lĩnh? Đây chính là quan thực sai tam phẩm, hơn nữa còn là chức ngự tiền viên quan nhỏ. Bình Quận Vương thế tử phi đương nhiên rất vui vẻ, liền nói: “Khuyển tử có thể dốc sức vì Hoàng thượng là phúc khí, thần phụ thay mặt khuyển tử tạ ơn Hoàng thượng ân chuẩn.”

Điều này không chỉ là ân huệ mà còn là một ân huệ lớn. Nhà bọn họ mặc dù là hoàng tộc, thế nhưng vẫn không có quyền có thế, trong nhà lúc này cũng rất sa sút, hiện tại Hoàng thượng nguyện ý để cho con trai của bà giữ chức vị phó thống lĩnh Long cảm vệ tam phẩm, làm sao nàng không cao hứng cho được.

Đức Nghi đại trưởng công chúa liếc nhìn vẻ mặt vui mừng của Bình Quận Vương thế tử phi, sắc mặt hơi trầm xuống. Ở trong nội tâm bà, vẫn không mấy ưa thích gì Bình Quận vương cùng Khang Quận vương. Năm đó lúc tranh đoạt đế vị, hai người kia chỉ biết ngã theo chiều gió chẳng có chút chủ kiến. Bất quá, cũng may nhờ vậy lại bỏ được hai người nhu nhược vô năng, sau khi tân đế đăng cơ, bọn họ mới được huynh trưởng tha thứ, phân cho tước vị quận vương, sống cuộc sống nhàn tản qua ngày.

Về sau cháu của nàng đăng cơ, đứa cháu này lại là một người dễ xiêu lòng, cuộc sống của hai người này trong kinh thành càng thoải mái hơn trước. Hiện tại cháu chết bệnh, vị hoàng đế được nhận làm con thừa tự này tuổi còn trẻ tựa hồ không dễ dàng chung sống giống như tiên đế, hai vị lão nhân này lại lần nữa co chân rút đầu, chẳng có chút đáng vẻ của một trưởng bối.

Kể từ khi bà được gả đến quận Tang Kiên, vẫn bình lặng sống, không dám can dự đến chuyện tranh đấu hoàng vị giữa các huynh đệ tỷ muội. Sự thật chứng minh, quyết định ban đầu của bà như vậy là đúng, những năm qua có biết bao huynh đệ tỷ muội đã chết, hiện tại sống sót cũng chỉ có bà cùng hai ca ca nhu nhược vô năng này.

Thời gian ngồi trò chuyện thoáng chốc đã trôi qua mấy nén hương, Đức Nghi thấy tình cảm phu thê giữa đế hậu có điều gì đó mờ ám, thì lòng bất mãn đối với Hoàng hậu càng thêm sâu.

Thân làm Hoàng hậu, từ trước đến nay đều phải chú ý đoan trang khoan thai, ở trước mặt trưởng bối như bà, lại liếc mắt đưa tình cùng Hoàng đế, cũng quá mức lẳng lơ ngả ngớn.

Ở trong mắt Đức Nghi đại trưởng công chúa, Tấn Uông cùng Cố Như Cửu thỉnh thoảng nhìn nhau mỉm cười hoặc là hành động xoay chén trà cũng không toát ra vẻ trang nghiêm. Nếu phi tần tỳ thiếp làm như vậy, bà có thể làm bộ không phát hiện, nhưng những cử chỉ như vậy sao một Hoàng hậu có thể làm ra?

“Tình cảm giữa Bệ hạ và Hoàng hậu tựa hồ rất tốt?” Khi nhìn thấy Tấn Uông làm như lỡ tay cầm tách trà của Cố Như Cửu lên, Đức Nghi đại trưởng công chúa không thể nhịn thêm được nữa, bà liếc mắt nhìn sang Cố Như Cửu: “Cho nên ngay cả tách trà cũng không phân biệt của ta của người.”

Bình Quận Vương thế tử phi nghe nói như thế, sợ Hoàng hậu nương nương bề mặt, vội vàng cười nói: “Đế hậu tình thâm, đây là phúc khí của Đại Phong chúng ta.”

“Hoàng hậu chính là thê tử của trẫm, nếu đã là thê tử thì đâu còn phân biệt ta người nữa.” Tấn Uông nâng tách trà đưa lên mép, thông thả ung dung uống một ngụm, cười nhìn Cố Như Cửu, nói với Đức Nghi: “Trái lại đã để cô tỏ mẫu chê cười.”

Thấy Tấn Uông chẳng tỏ ra cố kỵ lời nói vừa rồi của mình, lại nâng tách trà lên uống ngay trước mặt mình, sắc mặt Đức Nghi trầm xuống, nhưng lại là không thể lên tiếng trách mắng Tấn Uông, buộc lòng phải quay đầu nói với Cố Như Cửu: “Là Hoàng hậu đã chăm sóc Bệ hạ rất tốt.”

Lời này có ý gì?

Bình Quận Vương thế tử phi quay đầu nhìn Đức Nghi, vị bà cô này cần gì phải gây khó khăn với Hoàng hậu chứ, làm như vậy chẳng phải sẽ khiến cho Hoàng hậu và Thái hậu bất mãn sao?

Hơn nữa Hoàng thượng...

Nàng xem ánh mắt đậm đặc của hoàng đế, liền vội vã dời tầm mắt của mình, chỉ sợ ngay cả trong lòng Hoàng thượng cũng không mấy vui.

“Thân là thê tử của Bệ hạ, chiếu cố tốt Bệ hạ cũng là lẽ thường tình.” Cố Như Cửu cười nhìn nhìn Đức Nghi đại trưởng công chúa, khẽ hất cằm lên nói: “Ngay cả mẫu hậu cũng khoe bốn cung chăm sóc Bệ hạ rất tốt, ngay cả y phục cũng lo chu toàn.”

Bình Quận Vương thê tử phi cười thâm trong bụng, lời của Hoàng hậu là mắng Đức Nghi đại trưởng công chúa xen vào việc của người khác, ngay cả Thái hậu cũng không lên tiếng, bà ta lấy gì chỉ trích?

“Thân phụ thấy dạo gần đây thân thể Bệ hạ béo tròn hơn so với xưa.” Bình Quận Vương thê tử phi có ý định lấy lòng đế hậu, cho nên tiếp lời của Cố Như Cửu: “Xem ra là nhờ Hoàng hậu nương nương chăm nom cho người.”

“Không chỉ có vậy.” Tấn Uông lắc đầu cười nói: “Từ khi có Hoàng hậu, mỗi ngày trăm điều ăn nhiều hơn hai chén cơm, có thể không mập lên được sao?”

“Mập lên thì tốt, có thể ăn nhiều đó là phúc khí.” Bình Quận Vương thê tử phi che miệng cười nói: “Bằng không có sao Xuất Vân chân nhân lại nói Hoàng hậu nương nương là người có phúc khí dày chứ?”

Có Bình Quận Vương thê tử phi cố ý hòa theo, bầu không khí ngược lại hòa hoãn hơn nhiều. Đức Nghi đại trưởng công chúa thấy thế, mặc dù trong lòng không được vui, nhưng cũng biết mình không nên nhiều lời.

Qua hơn nửa canh giờ, Đức Nghi đại trưởng công chúa không thể nghe lọt tai những lời thổi phồng Hoàng hậu của Bình Quận Vương thê tử phi, bèn lại đứng dậy cáo từ.

Tấn Uông cũng không giữ lại, chỉ để cho Bạch Hiên tiễn bà đi ra ngoài.

Trở lại phủ công chúa, Đức Nghi đại trưởng công chúa giận tái mặt nói với Tư Mã Linh: “Bình Quận Vương thê tử phi là cô của ngươi?”

“Đúng vậy.” Tư Mã Linh gật đầu.

“Đều nói lời nói và việc làm của người Tư Mã gia có phong độ chuẩn mực, phong thái hơn người.” Đức Nghi đại trưởng công chúa gỡ vòng tay và các vật phẩm trang sức xuống, lạnh lùng nói: “Có thể thấy được hữu danh vô thực.”

Tư Mã Linh nghe nói như thế, sắc mặt âm trầm, từ trên ghế đứng lên quay sang quỳ gối nói với Đức Nghi đại trưởng công chúa: “Tổ mẫu, phu quân cháu sắp trở lại phủ, cháu cần phải trở về, cháu dâu cáo từ.” Nói xong, cũng không chờ Đức Nghi đại trưởng công chúa nói gì, xoay người đi ra khỏi viện của Đức Nghi đại trưởng công chúa.

Là cô nương Tư Mã gia, nàng biết thế nào là đạo hiếu, nhưng sẽ không vì nguyên do đó mà thuận theo. Làm nhục người nhà, nếu nàng vẫn yên lặng lắng nghe, vậy có còn là người Tư Mã gia?

“Nàng ta như vậy có ý gì?!” Thấy Tư Mã Linh cứ như vậy rời khỏi, sắc mặt Đức Nghi đại trưởng công chúa càng thêm thâm trầm: “Đây là gia giáo của Tư Mã gia?”

Bọn nha hoàn phục vụ xung quanh thấy thế, thấp thòm trong lòng không dám lên tiếng.

Tư Mã Linh trở lại tiểu viện thì thấy Trầm Thanh Hà vừa về đến, Trầm Thanh Hà thấy sắc mặt nàng không được tốt, ân cần hỏi: “Nàng làm sao vậy, vào cung chịu ủy khuất gì sao?”

“Chẳng phải.” Tư Mã Linh chậm rãi lắc đầu, sau đó nhìn Trầm Thanh Hà, khẽ rũ đầu xuống nói: “Không có gì, ta chỉ cảm thấy hơi mệt mà thôi.”

“Vậy, nàng đi nghỉ ngơi đi.” Trầm Thanh Hà vội vàng gọi nha hoàn tới hầu hạ Tư Mã Linh cởi trâm cài: “Trước tiên, nàng hãy ngủ một giấc, để ta cho người chuẩn bị cơm canh.”

“Được.” Tư Mã Linh miễn cưỡng cười cười, sau đó đi vào bên trong phòng.

Chờ nàng đi khỏi, Trầm Thanh Hà mới giận tái mặt, gọi tỳ nữ cùng Tư Mã Linh tiến cung ngày hôm nay lại tra hỏi xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi biết rõ ngọn nguồn, hán vừa áy náy lại yêu thương, để cho nha hoàn lui xuống.

“Cửu Cửu.” Tấn Uông cầm một ly trà đưa đến trước mặt Cố Như Cửu, thấy nàng cúi đầu, lại thận trọng nghiêng đầu nàng ngã vào trong lòng mình: “Nàng giận sao?”

“Thiếp tức giận chuyện gì?” Cố Như Cửu cầm lấy chén trà, sau đó nói: “Mới vừa uống một bụng nước, giờ chàng lại để cho thiếp uống nữa.”

“Là ta đang bồi tội với nàng.” Tấn Uồng ngồi xuống bên cạnh nàng: “Sợ nàng tức giận lại đã thương thân thể.”

“Chàng ngốc sao?” Cố Như Cửu đưa ngón tay ra cốc lên trán Tấn Uồng một cái: “Bà ấy là ai, chàng là ai?”

Thấy bộ dáng lo lắng dè dặt của hắn, Cố Như Cửu cũng mềm lòng, vuốt gò má của hắn nói: “Bà ta chẳng qua chỉ là người ngoài, thiếp và chàng là một thể, sao thiếp lại vì một người ngoài mà nổi giận với chàng chứ? Hơn nữa, thấy chàng che chở thiếp như vậy, thiếp đã không còn giận gì nữa rồi.”

“Thế nhưng trong lòng ta vẫn không thấy thoải mái.” Tấn Uồng kéo Cố Như Cửu vào trong lòng, ngửi mùi thơm trên người nàng: “Nàng là Hoàng hậu, vậy mà bà ấy dám nhận lễ của nàng, thật sự là thật đáng giận.”

“Được rồi, được rồi, đừng nóng giận, ngoan.” Cố Như Cửu sờ sờ đầu của hắn, sau đó ngẩng đầu hôn lên cằm hắn một cái: “Thiếp chẳng tính toán chuyện ấy với một lão thái thái tám mươi tuổi đâu.”

Tấn Uồng cúi đầu nhìn nàng, vòng tay ôm ngang nàng lên.

Buổi chiều, sau khi Cố Như Cửu dùng ngọc thiện thì lên giường ngủ trưa, Tấn Uồng đứng ở đầu giường nhìn khuôn mặt yên chìm trong giấc ngủ của nàng, cúi đầu hôn trộm lên má nàng một cái rồi đi ra nội thất.

“Bệ hạ.” Thấy Tấn Uồng đi ra, Bạch Hiền và Hà Minh đồng loạt hành lễ.

“Ừ.” Tấn Uồng quay đầu lại liếc nhìn nội thất, mang theo hai người ra cửa, sau đó đi vào ngự thư phòng mới mở miệng nói: “Sự tình đã được tra rõ?”

Hồi bẩm Bệ hạ, nô tỳ điều tra qua, việc này có chút liên quan đến hôn sự của ngài.” Hà Minh do dự một chút nói: “Đức Nghi đại trưởng công chúa vốn có ý định để cho cháu gái của bà tiến cung làm Hoàng hậu, thế nhưng Thái hậu nương nương không đồng ý, cho nên việc này sau đó cũng bị gác sang một bên.”

“Tôn nữ của bà ta?” Tấn Uồng mặt không thay đổi mở một quyển tấu chương, sau khi xem xong phê vài dòng ở phía bên dưới: “Tôn nữ của bà ta hiện tại đã định cho nhà nào?”

“Đã định với công tử Lý gia Lý Hoài Cốc, nghe nói cuối tháng này, hai người sẽ thành hôn.”

“Lý Hoài Cốc?” Tấn Uông ngẩng đầu, đáy mắt mang theo lãnh ý: “Trẫm nghe nói vị Lý công tử này từng có ý định muốn kết thân với Cố gia?”

“Đường như, tựa hồ từng có việc này, chỉ là Cố gia cũng không có đồng ý.” Hà Minh cúi đầu.

“Dĩ nhiên là không đồng ý, nếu đồng ý, trẫm phải đi đâu tìm Cửu Cửu đây?” Khóe miệng Tấn Uông hơi nhếch lên, lãnh ý trên mặt phai nhạt đi đôi chút.

Hà Minh cùng Bạch Hiền không dám nói tiếp.

“Người thức thời, cần phải tiếp tục thức thời mới tốt.” Tấn Uông lại mở tấu chương khác ra, tấu chương chính là đề cập đến chuyện Quận trưởng quận Tang Kiên vạch trần hạ nhân Đại trưởng công chúa cạy thế đả thương người.

“Nếu không hiểu được đạo lý này, cũng cần dạy bà ta một bài học.” Tấn Uông dùng bút son viết vài chữ lên phía trên, sau đó nói: “Dem phần tấu chương này phát đến hình bộ.”

“Rõ.” Bạch Hiền không dám nhìn nội dung, vừa tiếp nhận tấu chương lập tức chạy đến hình bộ.

Quan viên hình bộ nhìn thấy phần tấu chương này, cảm giác như mình đang nằm mộng, nô tỳ trong phủ Đức Nghi đại trưởng công chúa cạy thế hành hung, Hoàng thượng để bọn họ theo luật bắt người, nhìn chuyện này giống như chỉ khiển trách hạ nhân, nhưng... cũng mơ hồ đánh thẳng vào mặt Đức Nghi đại trưởng công chúa, chẳng phải sao?

“Đức Nghi đại trưởng công chúa mới vừa vào kinh thành ba ngày, thế nào đã chọc cho Hoàng thượng tức giận?” Hình bộ Tả thị lang cầm lấy bản tấu chương lên xem, buồn phiền đến mức tóc muốn rớt khỏi đầu, bản tấu chương này chỉ có Thượng thư, hãn cùng Hữu thị lang, ngoài ra không còn ai khác đọc được.

“Tâm tư của thiên tử, mấy ai đoán được?” Hình bộ Hữu thị lang sửa sang lại y quan: “Hiện nay chẳng phải tính tình vui buồn thất thường, chỉ sợ vị

Đại trưởng công chúa này đã thật sự làm ra chuyện phi pháp, hiện nay muốn mượn chuyện này cảnh cáo bà ta đấy!”

Chuyện này tính ra cũng không có gì to tát, cần gì phải phái người của hình bộ đích thân ra tay?

Thân phận Đức Nghi đại trưởng công chúa mặc dù quý trọng, thế nhưng Bệ hạ lên tiếng, như vậy cái danh đại trưởng công chúa tôn quý này có còn tôn quý nữa hay không, bảo hình bộ bọn họ bắt người, thì nhất định phải bắt.

”Công chúa điện hạ, công chúa điện hạ!”

Màn đêm vừa buông xuống, Đức Nghi đại trưởng công chúa mới dùng được phân nửa bữa cơm tối, chợt nghe bên ngoài viện vang lên từng trận ồn ào, bà cau mày nói: “Chuyện gì xảy ra vậy, bên ngoài xảy ra chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

“Điện hạ.” Một ma ma vội vã chạy tới: “Là người của hình bộ đến đây, quản gia làm chuyện phi pháp, muốn bắt hẩn đi thẩm vấn.”

“Làm càn, người của bốn cung, bọn họ muốn bắt là bắt sao?!” Đức Nghi đại trưởng công chúa giận tái mặt, đang chuẩn bị sai người cho gọi quan viên đảm nhiệm việc này đến, đã thấy một nam nhân tuổi trung niên mặc bộ quan phục tam phẩm niên đi đến.

“Vi thần gặp qua Đức Nghi đại trưởng công chúa.” Hữu thị lang hình bộ thi lễ với Đức Nghi, sau đó nói: “Vi thần phụng mệnh làm việc, xin công chúa điện hạ thứ tội.”

“Phụng mệnh, phụng mệnh của ai?” Đức Nghi đại trưởng công chúa nổi giận nói: “Phủ đệ của bốn cung là nơi các người muốn tiến đến thì tiến đến, người của bốn cung các người nói mang đi là mang đi, trong mắt các người có còn đại trưởng công chúa là bốn cung này hay không?”

Hữu thị lang của hình bộ cong môi cười lạnh nói: “Công chúa điện hạ bớt giận, nếu người làm trong phủ của ngài vẫn chưa bị phán quyết, hạ quan nhất định sẽ trả hẩn về nguyên vẹn không bị sút mẻ gì, còn nếu...” Hẩn dừng lại một chút, sau đó nói: “Ngài biết đấy, kể từ lúc Bệ hạ đăng cơ, xưa nay luôn chán ghét hạng người ỷ thế hiếp người, mặc dù chỉ là hạ nhân của quý phủ công chúa điện hạ ngài mà thôi, Bệ hạ đã lệnh buộc phải tuân

thủ theo luật pháp Đại Phong ta, ngài nói xem có đúng với lý do này hay không?”

“Người không cần nói những điều này với bốn cung.” Đức Nghi đại trưởng công chúa nói: “Người, chuẩn bị xe ngựa, bốn cung muốn dẫn vị hình bộ đại nhân đi vào gặp Hoàng thượng! Để cho Hoàng thượng nhìn xem, đám hạ nhân này đã khi dễ cô tổ mẫu của hãn như thế nào!”

Chương 57

“Mẫu thân, tuyệt đối không thể làm như vậy được đâu, mẫu thân.” Ngay khi Đức Nghi đại trưởng công chúa chuẩn bị lên xe, con trai độc nhất của bà là Khang Bình Bá Trầm Viễn Phi vội vã chạy tới, y quan tán loạn thế nhưng y vẫn không kịp chỉnh lý, quỳ gối trước mặt Đức Nghi đại trưởng công chúa khuyên nhủ: “Mẫu thân, hạ nhân có tội tất phải xử tội theo luật pháp, chúng ta là thần tử của Bệ hạ, há lại vì chuyện nhỏ nhặt của hạ nhân mà làm phiền nhiều Bệ hạ.”

“Nhưng bốn cung còn là cô tổ mẫu của Hoàng thượng, hôm nay bốn cung còn sống sờ sờ ở đây, những kẻ tiểu nhân này lại dám xông vào khi dễ bốn cung, đợi bốn cung trăm tuổi, những người này sẽ đối xử với người như thế nào?” Đức Nghi đại trưởng công chúa nhìn nhi tử quỳ ở trước mặt mình, nổi giận nói: “Con không cần nhiều lời, hôm nay bốn cung nhất định phải tiến cung, để Bệ hạ đứng ra làm chủ chuyện này cho bốn cung.”

“Mẫu thân...” Trầm Viễn Phi là bậc con cái, không dám đứng ra cản đường, chỉ có thể nhìn mã xa huy hiệu phủ Đức Nghi đại trưởng công chúa từ từ đi xa.

Hắn đứng lên, cười khổ quay sang chấp tay với hình bộ hữu thị lang, sau đó để cho hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, hắn cũng phải vào cung.

Cho dù Đức Nghi đại trưởng công chúa bất mãn cỡ nào đi nữa, cũng không thể buộc mệnh quan triều đình theo mình vào trong cung, tuy miệng bà nói muốn bắt hình bộ hữu thị lang mang đi cùng, nhưng vẫn không thể làm được điều đó, cho nên chỉ có thể một mình tiến cung khóc lóc kẻ lể.

Hình bộ hữu thị lang thấy Khang Bình Bá hình như biết thức thời, cũng quay sang hồi lễ với hắn, xoay người liếc nhìn quản gia phủ đại trưởng công chúa bị áp giải lên: “Trầm bá gia, tại hạ cáo từ.”

“Thị lang đại nhân đi thông thả.” Trầm Viễn Phi lại lần nữa chấp tay, trong lòng tràn đầy sầu khổ, nếu không có người đứng ra sai sử, hình bộ nào dám tới cửa bắt người.

Có thể để cho hữu thị lang tự mình động thủ, ngoại trừ...

“Vua nào triều thần nấy thôi.” Trầm Viễn Phi lắc đầu thở dài một tiếng, y chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ trước hành vi xung động của mẫu thân, thiên hạ này, sớm đã thay ngôi đổi chủ, tân đế mặc dù tuổi nhỏ, thế nhưng... tàn nhẫn hơn so với tiên đế.

Tự năm ngoái, sau khi Bệ hạ đích thân đứng ra chấp chính, trong triều nhìn như không mấy rung chuyển, thế nhưng các môn hạ quan viên thuộc hai hệ Tư Mã, Lý gia và cả những quan viên vì chuyện ăn hối lộ, làm chuyện trái pháp luật đều bị lôi ra xét xử, việc này nhìn như trùng hợp, kì thực bên trong có càn khôn.

Vị thiên tử này, hành vi mặc dù không nẩy lửa, thế nhưng tính cách đã có bảy tám phần tương tự.

“Bá gia, mã xa đã chuẩn bị xong rồi.” Đầy tớ phủ công chúa đi đến báo.

Hắn quay đầu lại nhìn mã xa phía sau, vội vã leo lên nói: “Tiền cung.”

Trong Tử Thần điện, Cố Như Cửu để đĩa bạc xuống, sau đó nhận lấy chén trà cung nữ đưa tới xúc miệng, rửa tay xong, vẫn chưa kịp lau khô nước bám trên tay, đã thấy Bạch Hiền vội vã tiến đến nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, Đức Nghi đại trưởng công chúa hiện đang không ngừng khóc lóc than thở ở trước cổng Chu Tước, đòi gặp Bệ hạ.”

Động tác lau tay của Cố Như Cửu hơi khựng lại, vớt cảm khăn vào trong khay, quay đầu nhìn Tấn Uông: “Lúc này sắp vào giờ cấm nghiêm ban đêm rồi, vì sao Đại trưởng công chúa còn hành sự như vậy?”

Danh hào Đại trưởng công chúa là do tiên đế đích thân phong thưởng, đứng ở đại môn Chu Tước không ngừng khóc lóc, này nào là bị ủy khuất, rõ ràng là muốn làm mất thể diện của Tấn Uông! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, người khác còn nói mấy vị quý nhân trong cung bọn họ đang khi dễ trưởng bối, vậy thì giống cái gì rồi?

“Đại trưởng công chúa có nói là vì chuyện gì không?” Tấn Uông cầm lấy một cảm khăn sạch sẽ trong khay lên, cẩn thận lau tay cho Cố Như Cửu, vuốt ve từng ngón tay non mịn như búp măng non, thản nhiên nói: “Hiện tại cửa cung đã khóa rồi, chiếu theo quy củ thì không phải chuyện quan trọng không được tùy tiện mở cửa. Truyền ý chỉ của trẫm, Đại trưởng công chúa tuổi tác đã cao, trẫm lo lắng sương đêm quá lạnh sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của Đại trưởng công chúa, ban thưởng áo khoác chim công,

lập tức sai nữ quan đến hỏi han bà.” Hiện giờ đã cuối xuân đầu hè, ban thường áo khoác chim công...Lúc này Bạch Hiền liền lãnh chỉ quay ra, lĩnh mệnh nói: “Bệ hạ nhân tâm nhân đức, đại trưởng công chúa định vô cùng cảm kích.”

Chẳng phải ngài muốn đứng ở trước cửa cung kể lễ khóc lóc sao? Vậy được, cứ việc ở cửa cung nói cho đã đi, nếu không có chuyện gì quan trọng, ngay cả Bệ hạ cũng không thể tùy tiện mở cửa cung cho người đi vào, ngài tuổi già sức yếu, Bệ hạ đã phái người hầu hạ, còn ban cho ngài áo lông chim công trân quý, như vậy đã tính đủ thân thiết chưa?

Thân thiết hay không thân thiết, trong lòng Đức Nghi đại trưởng công chúa hiểu rõ, chỉ ít khi bà nhìn thấy mặc dù Bạch Hiền đi ra ngoài, phía sau còn có mấy nữ quan đang cầm đồ bước đến, sắc mặt càng thêm khó coi.

Cái gì gọi là không có chuyện quan trọng thì không được tùy ý đi vào?

Trong quy củ của Đại Phong có nói rõ, qua thời gian cấm đi lại ban đêm, không phải chuyện quân sự quan trọng thì không được vào cung, nhưng trên thực tế quy củ này cũng phải xem tâm tình của hoàng đế, chỉ cần hẩn gặt đầu, cho dù việc đó có nhỏ như lông gà vỏ tỏi vẫn có thể tiến cung.

Hiện tại hoàng đế dĩ nhiên nói với bà, không chuyện quan trọng không được đi vào, mong nàng thông cảm.

Thông cảm?

Đức Nghi đại trưởng công chúa càng nghĩ càng giận, đơn giản là có một đao đang cứa vào tim bà, chiếu theo những công chúa có cá tính mạnh mẽ của Đại Phong thì một khi có chuyện lại vừa khóc vừa gào vừa đòi thất cổ, thỉnh thoảng đề cập đến những chuyện của phụ hoàng cùng tiên hoàng, mặc dù không có câu nào nhắc đến Bệ hạ hiện nay đối với người hoàng thất lãnh bạc, nhưng cũng không thoát khỏi cái ý nghĩa này.

Bạch Hiền lạnh lùng nhìn Đức Nghi đại trưởng công chúa gào khóc đủ kiểu, chờ đến khi bà khóc lóc kể lễ đủ rồi, mới nhăn mày khó xử, cất cao giọng nói: “Điện hạ, cũng không phải Bệ hạ không muốn để ngài vào, chỉ là hiện giờ đã đến giờ cấm đi lại ban đêm, thực sự bất tiện để cho ngài vào cung. Huống chi có câu: Thiên tử phạm pháp xử tội như thứ dân, hơn nữa trong triều có đủ loại quan lại cũng phải để ý đến luật pháp Đại Phong, người làm trong phủ ngài lại chiếm ruộng đất của dân về làm của riêng,

mượn thanh danh của Bệ hạ cho vay nặng lãi, thậm chí khai trương sòng bạc để lừa gạt vợ vét tài sản nhân dân, trọng tội như thế, há có thể tha thứ.”

“Những lời này của công công, phải chăng là ý của Bệ hạ??” Đức Nghi đại trưởng công chúa cả giận nói: “Bệ hạ đã không muốn gặp ta, ta cũng không quấy rầy nữa. Đáng tiếc khi tiên đế còn tại thế, mỗi khi ta hồi kinh thăm người thân, hậu phi trong cung đón chào, được tiên đế long trọng đón tiếp, hôm nay tiên đế về cõi tiên, cho nên bốn cung ngay cả việc bước qua cửa cung cũng khó.”

Nói xong, bà lại bước lên mã xa thúc giục quay về.

“Cung tiễn đại trưởng công chúa điện hạ.” Bạch Hiên ngoài cười nhưng trong không cười khom mình hành lễ, đợi mã xa biến mất ở trong màn đêm, hắt mới lạnh lùng cười.

“Công công, áo khoác lông công này...” Nữ quan đứng sau hắt nhìn áo lông trân quý đang cầm trong tay mình mà khổ sở.

“Đại trưởng công chúa cự tuyệt nhận hoàng ân, thì ta chỉ có thể quay về bẩm báo lại với Bệ hạ thôi.” Bạch Hiên vùng phát trần, cất tiếng trầm bổng: “Quay về thôi.”

“Rõ.” Bọn thái giám phía sau hắt cẩn thận giơ đèn lồng lên đi trước dẫn đường, mang toàn bộ đồ vốn định ban thưởng quay trở về Tử Thần điện.

Bạch Hiên vừa vào Tử Thần điện, liền đem hành vi và lời nói của Đức Nghi đại trưởng công chúa thuật lại cho Tần Uông nghe.

Nghe thấy Bạch Hiên nói đến chuyện Đức Nghi thẳng thừng nói chuyện Tần Uông đối xử lạnh nhạt với bà thì Cố Như Cửu vẫn đang cười híp mắt liền không chịu đựng được thêm nữa, nổi giận vỗ mạnh lên mặt bàn, cả giận nói: “Không phải bà ta bất mãn với Bệ hạ mà là bất mãn với bốn cung, mượn cơ hội này trút giận lên Bệ hạ mà thôi!”

Cái gì khi tiên đế còn tại thế, hậu phi đều phải đón chào, đây là đang nói cái vị Hoàng hậu là nàng tự cho mình tự cao tự đại hay sao?

“Cẩn thận tay đau.” Tần Uông thấy nàng đập mạnh tay xuống bàn thì đau lòng vội vàng cầm lấy tay của nàng lên, thấy lòng bàn tay nàng ửng đỏ, lại khuyên nhủ: “Hôm nay nàng mới bảo ta chớ tức giận, thế sao lúc này nàng lại tức giận?”

“Nếu muốn thì bà ta cứ nói thẳng tên thiếp là được, còn muốn bắt chéo sang chàng.” Lôi chuyện tiên đế ra so sánh với Tấn Uông, còn nói Tấn Uông kém xa tiên đế, đây là đang ám chỉ đến ai? Nếu chẳng phải Cố Như Cửu còn có chút lý trí, sợ rằng hiện tại đã đem tất cả lời trong bụng nói toát ra: “Mấy năm trước bà ta còn thận trọng dè dặt, hôm nay lại lôi bồi phận ra so đo, cậ già lên mặt hay sao?”

Cố Như Cửu mới vừa tổng hết cơn tức ra thì có người đến báo, nói Khang Bình Bà ở ngoài cửa Chu Tước quay về phía Tử Thần điện hành lễ thỉnh tội, sau đó lại quay về.

Bạch Hiên nghĩ thầm, những người được Trầm gia giáo dục ra, dám chắc chẳng có ai ngu, chỉ tiếc không ai dám đứng ra ngăn cản đại trưởng công chúa, mặc dù hôm nay đã hành lễ thỉnh tội, cũng là chuyện vô bổ thôi.

Hắn khẽ nâng mí mắt lên liếc nhìn sang đế hậu, thấy vẻ mặt Hoàng thượng đau xót thôi lên lòng bàn tay Hoàng hậu. Hắn lại lần nữa rũ mí mắt xuống, quả thực Bệ hạ không giống tiên đế, bởi vì với thủ đoạn hiện nay so với tiên đế thì ác độc hơn nhiều.

Đêm khuya, Cố Như Cửu không buồn ngủ, liên tục lật người qua lật người lại, nàng nghe Tấn Uông nằm ở bên cạnh bỗng lên tiếng hỏi.

“Cửu Cửu ngủ không được?” Tay của Tấn Uông mò mẫn trong bóng đêm, hết sức chính xác đặt lên hông của Cố Như Cửu.

“Ừ.” Cố Như Cửu vùi đầu vào trong ngực Tấn Uông: “Thiếp làm chàng thức giấc sao?”

“Không có.” Tấn Uông vỗ vỗ lưng của nàng: “Còn đang nghĩ đến chuyện của Đức Nghi đại trưởng công chúa sao?”

Cố Như Cửu lắc đầu, sau một lúc lâu mới nói: “Do thiếp nhớ người nhà thiếp.” Vì để tránh cho những người khác phàn nàn, từ khi nàng gả tiền cung, nàng chỉ gặp qua phụ mẫu một lần, từ đó về sau cũng không gặp lại nữa.

Hôm mừng ba tháng ba, tuy rằng nàng sai Thu La quay về Quốc Công phủ tặng lễ vật, thế nhưng so với những hà bao do chính tay nàng làm thì những vật phẩm trân quý đó có ích lợi gì, Cố gia chẳng thiếu những thứ này.

“Nếu nàng thấy nhớ, thì cho họ tiến cung nói chuyện phiếm một chút.” Tấn Uông biết từ nhỏ nàng đã được lớn lên trong tình yêu thương bảo bọc của người nhà, tình cảm giữa mọi người với nhau rất khăng khít: “Mọi chuyện đã có ta lo, đừng cố kỵ người khác nói gì.”

Cố Như Cửu vẫn lắc đầu như cũ: “Chuyện này hãy để nói sau đi.”

Nghe nàng nói như vậy, Tấn Uông biết, chắc chắn Cửu Cửu sẽ không cho triệu người Cố gia tiến cung. Nghĩ như vậy, hắn lại thêm yêu thương và áy náy, Cửu Cửu làm việc cẩn thận như vậy, là để hắn không gặp thêm chuyện phiền phức gì nữa.

“Chớ suy nghĩ nhiều như vậy, có ta ở đây, nàng cứ ỷ thế hiếp người thì có làm sao đâu?” Những lời này là Tấn Uông nói thật lòng.

Cố Như Cửu lắc đầu thở dài nói: “Thần quân, chàng làm thế không sợ sẽ dung túng thiếp trở thành hồng nhan họa quốc sao?”

Tấn Uông cười cười: “Trẫm không sợ.”

Là “Trẫm” chẳng phải “Ta”, hắn thật lòng không sợ.

Cố Như Cửu khẽ cười, nhận ra đối phương tựa hồ hơi ‘rục rịch’, bèn lật người nói: “Thiếp bỗng buồn ngủ rồi.” Nói xong, kéo chăn lên, làm bộ phải ngủ.

Tấn Uông bị tuột chăn lộ nửa người ra ngoài, lập tức há hốc mồm, mặt dày chen vào trong chăn, sau đó tựa như chuyện này rất bình thường, ôm chầm lấy nàng ngủ say.

Hai ngày sau trên buổi tảo triều, có quan viên tâu lên tể tướng Đức Nghi Đại trưởng công chúa dung túng nô tài hành hung, xâm chiếm ruộng đồng của dân... Tấn Uông lưu lại tấu chương này không phát ra, tựa hồ cũng không tính nói.

Mọi người nhớ tới hai ngày trước chuyện Đức Nghi đại trưởng công chúa khóc lóc kể lể ở cửa cung vì chuyện nô tài phạm tội này, nhin không được nghĩ xấu, lẽ nào vị công chúa và tên quan gia kia...

Không thể trách các triều thần lại có suy nghĩ xấu xa như vậy, mà thật sự các công chúa triều đại Đại Phong thường nuôi trai lơ, mấy hành vi dâm loạn cùng mỹ tửu thái giám xảy ra đã nhiều, vị Đức Nghi đại trưởng công

chúa này tuy rằng đã già nua, thế nhưng nghe nói tên quân gia này tuy là thái giám, lại còn trẻ hơn mười tuổi so với đại trưởng công chúa, nhưng hẳn theo Đại Trưởng công chúa vài thập niên, lại rất được trọng dụng, ai biết nội tình trong đó có gì hay không?

Mấy ngày sau, lại có quan viên mới tố cáo Đức Nghi đại trưởng công chúa, nói bà xa hoa lãng phí, bạo ngược thành tính. Nguyên nhân bởi vì mỗi khi xuất môn phải có đoàn ma ma đi theo, còn có ghi chép từng đánh chết hạ nhân.

Trên thực tế, rất nhiều thế gia quý đều có chuyện xử tử hạ nhân thế này, thế nhưng mọi người tuy biết rõ nhưng ngoài mặt vẫn miễn cưỡng cho qua, báo lên ốm đau bệnh tật này nọ rồi thôi. Khi Đức Nghi đại trưởng công chúa xử lý tỷ nữ vẫn còn ở quận Tang Kiên, cho nên cũng không có nhớ đến chuyện này, bây giờ mới bị quan viên bắt được cái đuôi.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng Đức Nghi đại trưởng công chúa rơi xuống tận cùng, cũng liên lụy đến thể diện của những người khác trong hoàng thất.

Lúc này, Tân Ưởng không đem những tâu chương buộc tội phát ra, mà để cho lý tự cùng hình bộ cộng đồng tra án, với hy vọng “Đại Trưởng công chúa trong sạch”.

Trong sạch, người hoàng đế không thích thì lỗi đâu ra trong sạch?

Trong trứng gà còn lỗi ra được cái xương cứng, huống chi vị Đức Nghi đại trưởng công chúa này đã không còn là trứng gà trứng ngỗng gì nữa rồi.

Đức Nghi đại trưởng công chúa thật không ngờ sự tình lại trôi đến nước này, trong lòng bà cũng thấy hoảng loạn, vội vã tiến cung cầu kiến Thái hậu, nào biết Thái hậu cáo ốm không gặp. Nhớ lại năm đó Thái hậu còn là Hoàng hậu, luôn tỏ vẻ khách khí ở trước mặt mình, Đức Nghi đại trưởng công chúa nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người nói: “Đi Tử Thần điện.”

Bà không tin Hoàng hậu cũng ngã bệnh.

Hoàng hậu quả thật không sinh bệnh, thế nhưng bà đã quên, vị Hoàng hậu này đã bị bà đắc tội. Hơn nữa vị Hoàng hậu này còn lòng dạ hẹp hòi lại bao che khuyết điểm, những lời chê bai Bệ hạ hiện nay thua kém tiên đế khi bà đứng ở dưới công chu tước đã bị Hoàng hậu ghi tạc trong lòng từ lâu.

Tâm trạng của Đức Nghi đại trưởng công chúa lúc gặp lại Hoàng hậu hoàn toàn không giống với lần trước, cùng tiến cung với bà cũng không phải cháu dâu Tư Mã thị, mà là con dâu Trần thị.

Trần thị có cùng tông mạch với đại thiếu nữ đã qua đời của Cố gia, tuy nói huyết thống cách xa tận tám con phố, nhưng quả thật cũng được xem là cùng một tổ tông truyền xuống.

Đức Nghi đại trưởng công chúa mang theo con dâu chính là suy tính đến điểm này, tuy rằng trước kia bà chẳng mấy thích đưa con dâu này.

Trầm Trần thị vào bên trong phòng liền thấy một cô gái xinh đẹp mặc thường phục ngồi ở ghế trên cao, búi tóc đơn giản, thoạt nhìn hơi lười nhác, nhưng vẫn toát ra vẻ mỹ cảm khó nói thành lời.

Thấy đôi phương ăn mặc như vậy, trong lòng Trầm Trần thị bỗng thấy hơi hồi hộp lo lắng, chỉ sợ việc cần nhờ vả ngày hôm nay khó thu được kết quả như mong muốn.

Lúc này, Đức Nghi đại trưởng công chúa cũng không dám chậm trễ hành lễ, cũng không cố thể hiện ra tư thế trưởng bối nữa, lại tỏ vẻ rất có thành ý.

“Đều là người trong nhà, không cần đa lễ.” Cố Như Cửu sai cung nữ chuẩn bị chỗ người cho hai người họ, sau đó áy náy cười nói: “Vốn dĩ không nghĩ đến đại trưởng công chúa hôm nay sẽ đến đây, cho nên có nhiều điểm còn sơ suất, xin Đại Trưởng công chúa chớ chê cười.”

Lúc này Trầm Trần thị mới phát hiện búi tóc Hoàng hậu hơi chút tán loạn, gương mặt ửng đỏ, tựa hồ mới vừa rời giường không bao lâu. Bà hoảng hốt trong bụng, hiện đã sang giờ gì rồi mà Hoàng hậu vừa mới rời giường?

Ngay cả bà cũng nhận ra, đương nhiên Đức Nghi đại trưởng công chúa cũng nghĩ đến, thế nhưng lúc này dù trong lòng bà có bất mãn, thì hôm nay có việc muốn nhờ, cho dù có bất mãn nhiều hơn nữa cũng chỉ nuốt xuống bụng mà thôi.

“Hoàng hậu nương nương bận trăm công nghìn việc còn dành chút thời gian gặp mặt, đã là phúc khí của ta.” Đức Nghi đại trưởng công chúa viên mặt đỏ lên, thanh âm nức nở nói: “Nô tài trong nhà làm chuyện càn rỡ, làm ra nhiều chuyện ác như vậy. Đáng cười cho thân ta làm công chúa mà ngay cả hạ nhân cũng không thể quản giáo nghiêm, thật hổ thẹn với hoàng ân.”

Đức Nghi đại trưởng công chúa chẳng ngốc, sự tình đã khuấy thành ra thế này rồi, cho dù bà có lòng muốn che chở hạ nhân, như vậy sợ rằng chính bà cũng bị lôi kéo vào trong đó, cho nên dứt khoát đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu quản gia, chỉ ít bản thân bà có thể rửa tay rút ra.

Trải qua bốn đời hoàng đế, Đức Nghi đại trưởng công chúa cẩn thận suốt nửa đời người rồi, tận đến khi tiên đế đăng cơ hơn mười năm sau, mới chậm rãi đứng thẳng người lên. Hiện tại quan viên trong triều gây khó dễ cho bà, bà mới đột nhiên nhớ tới những tỷ muội năm đó, họ đều thông tuệ hơn bà, xinh đẹp hơn bà, được nhiều công tử trẻ tuổi tôn sùng yêu thích hơn bà, ngay cả phò mã cũng nhiều ưu điểm tốt hơn phò mã của bà.

Thế nhưng kết cục của những tỷ muội này thế nào?

Hôm nay nghĩ đến kết cục của những tỷ muội kia, bà mới phát giác được nỗi sợ hãi, nhìn sang ánh mắt của Cố Như Cửu, lại càng thêm cẩn thận.

“Hạ nhân lén lút làm điều xấu sau lưng chủ quả thật đáng trách.” Cố Như Cửu nhận lấy trà sữa hạnh nhân do Thu La đưa tới uống hai hớp, lấy khăn lau khô nước trên mép, mới tiếp tục nói: “Công chúa hôm nay đến...”

“Ta hôm nay tới là thỉnh tội với Hoàng hậu nương nương.” Đức Nghi đại trưởng công chúa đứng lên, cúi người thật sâu với Cố Như Cửu: “Ta quản giáo bất lực, nên bị phạt.”

Cố Như Cửu khẽ quay sang nhìn cung nữ bên cạnh, sau các nàng đứng lên đỡ Đức Nghi đại trưởng công chúa cùng Trầm Trần thị dậy, sau đó nói: “Xin công chúa yên tâm, việc này Bệ hạ sẽ cho người điều tra ngọn ngành, trả lại sự trong sạch cho ngài.”

Nghe vậy, Đức Nghi âm thầm khổ sở trong bụng, thế nhưng thấy Hoàng hậu không mẫn không nhạt, bà cũng không thể tiếp tục dây dưa nữa, đành phải mượn Trầm Trần thị để đánh tiếng.

“Hóa ra Khang Bình Bá phu nhân là người cùng một nhà với đại tẩu?” Cố Như Cửu nở nụ cười, sau đó khẽ rũ mắt xuống, nhìn vòng ngọc trên cổ tay mình: “Chỉ tiếc ngày xưa không biết, bằng không cũng thường xuyên qua lại một chút rồi.”

Chuyện đại tẩu qua đời, không thấy Trầm gia đeo tang, càng không cho người đến phúng viếng, hiện tại còn mượn danh tiếng của người đã qua đời,

tỏ vẻ thân thiết ở trước mặt nàng?

Không ít người trong kinh thành này đều biết, nàng có tình cảm thân thiết với hai chị dâu trong nhà, nhưng điều này không có nghĩa là ai cũng có thể lợi dụng chút ân tình này.

Hơn nữa, nhà mẹ đẻ chân chính của đại tẩu cũng không ai nhắc đến chuyện này trước mặt nàng, một người bà con xa như Trầm Trần thị mà không biết xấu hổ nhắc đến?

Đức Nghi lắng nghe lời này, cảm thấy có chút không đúng lắm, cau mày nói: “Hoàng hậu nương nương, lời này sao có thể nói như vậy?”

“Đại trưởng công chúa muốn nghe lời hữu ích gì?” Cố Như Cửu cười nhạt: “Sớm biết hôm nay, trước đây cần gì làm như vậy.”

Đại trưởng công chúa giận tái mặt, cố kìm nén cơn giận nói: “Hoàng hậu nương nương, lời này là có ý gì?”

Cố Như Cửu khẽ nhếch mày lên nhìn bà, chẳng nói câu nào nhưng toát ra vẻ châm chọc tận cùng, sau đó không đợi Đức Nghi lên tiếng, đã làm ra vẻ mệt mỏi.

Thu La thấy thế, rất tức thời lên tiếng hỏi: “Nương nương, ngài làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ hơi mệt mỏi một xíu thôi.” Cố Như Cửu xoa xoa trán.

Đức Nghi cùng Trầm Trần thị thấy Hoàng hậu làm khó bản thân như vậy, trong lòng vừa hận vừa giận, Đức Nghi cười lạnh đứng lên nói: “Hoàng hậu đã không muốn gặp những người già như chúng ta, ta cũng không tiện mặt dày ở đây quấy rầy ngài.”

Nào ngờ khi bà nói xong lời này, Cố Như Cửu chẳng thềm ngẩng đầu, trông bà cứ như không khí.

Đức Nghi tức giận đỏ mặt, giận dữ rời đi.

“Bà bà.” Sau khi Trầm Trần thị ra khỏi cung Càn Khôn, có chút bất an nói với Đức Nghi đại trưởng công chúa: “Theo ta thấy Hoàng hậu nương nương tựa hồ...” Tựa hồ chẳng muốn nhìn thấy bọn họ.

Đức Nghi lắc đầu, vô cùng đau đớn nói: “Nếu Hoàng thượng độc sủng một họa quốc yêu hậu như thế, cơ nghiệp trăm năm của Đại Phong ta sắp lâm nguy, lâm nguy!”

Trầm Trần thị nghe vậy sợ đến sắc mặt trắng bệch, quay đầu lại nhìn về phía Tử Thần điện, dường như nơi đó có một con quái thú, đang muốn tiến đến nuốt bà vào bụng.

Chờ hai người họ đi khuất, Cố Như Cửu bỏ tay đang xoa trán xuống, lạnh lùng nói: “Bọn họ không biết xấu hổ hay sao mà nhắc đến đại tâu của ta?”

Chi thứ ba Tư Mã gia muốn tặng Tư Mã Hương tiến cung, thế nhưng Đức Nghi đại trưởng công chúa nói những lời hoa mỹ với Thái hậu, đại tâu chết trong tay người của chi thứ ba, nàng vẫn chưa tìm người Tư Mã gia đã là may mắn rồi ngược lại là Đức Nghi đại trưởng công chúa nhắc tới chuyện xưa, khiến cho tâm tình nàng càng thêm khó chịu.

Biết tâm tình nương nương không tốt, Thu La bèn kể cho nàng nghe vài ba câu chuyện vui, nhờ vậy mới giúp cho Cố Như Cửu từ từ được thả lỏng hơn, chỉ là nói cho cùng thì vẫn còn thấy chán ghét Tư Mã gia và Đức Nghi đại trưởng công chúa.

“Hoàng hậu không khỏe sao?” Tấn Uông đang phê duyệt tấu chương, nghe thấy cung nhân báo lại, vội vàng bỏ ngự bút xuống, ân cần hỏi han: “Đã mời ngự y chưa?”

“Hồi bẩm Bệ hạ, ngự y nói Hoàng hậu nương nương không có gì đáng lo ngại, chẳng qua sức khỏe có hơi suy yếu, cần tĩnh dưỡng nhiều là khỏi.”

“Trẫm đi xem.” Tấn Uông khép lại tấu chương trên tay, quay sang bảo Hà Minh đang phục vụ bên cạnh: “Ngươi đi thái y viện gọi ngự y đến đây, bắt mạch chuẩn bệnh cho Hoàng hậu thêm lần nữa.”

“Rõ.” Hà Minh không dám chậm trễ, xoay người chỉ đi ra ngoài, lúc này có tiểu thái giám bước lại trước mặt hẩn lấy lòng, nguyện ý đi đến thái y viện giúp hẩn, lại bị hẩn cự tuyệt.

Được làm việc cho Hoàng thượng, cho dù hẩn chết vì mệt cũng phải đích thân làm, sao có thể để người khác nhúng tay vào, huống chi chuyện liên quan đến Hoàng hậu, hẩn càng không thể để người khác nắm được cơ hội tốt?

Cố Như Cửu vừa lật vài trang sách, đã thấy Tấn Uồng vội vã đi đến, sắc mặt khó coi, nàng để sách xuống lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?” Chẳng lẽ có triều thần nào chọc giận hần sao?

“Ta không sao.” Tấn Uồng không để cho nàng đứng dậy hành lễ, đi tới trước mặt nàng ngồi xuống nói: “Nàng thấy thế nào rồi?”

Cố Như Cửu ngây người ra một hồi mới hiểu hần đang nói đến chuyện gì, lại cười nói: “Không có việc gì, chẳng qua không thể nhẫn nại tiếp đãi Đức Nghi công chúa, cho nên mới tìm đại một lý do để bà ấy đi.”

“Nếu nàng đã không muốn gặp thì lần sau không gặp nữa, đừng đem sức khỏe mình ra đùa giỡn.” Thấy nàng thật sự không có việc gì, Tấn Uồng mới thở phào: “Đây cũng không phải là việc nhỏ.”

“Tốt tốt tốt, lần sau nhất định sẽ chú ý.” Cố Như Cửu cười gật đầu, sau đó nói: “Chuyện của Đức Nghi Đại Trưởng công chúa...”

“Bà ấy là Đại Trưởng công chúa do chính tiên đế thân phong, mặc dù ta không thể phế bà ấy, nhưng vẫn không có biện pháp để bà ấy biết thân biết phận sống tiếp.” Tấn Uồng chẳng muốn những chuyện này làm phiền đến nàng, nhân tiện nói: “Nàng đang đọc sách gì?”

“Chẳng phải mấy ngày trước nàng cho người đưa đến mấy quyển truyện sao?” Cố Như Cửu nói: “Rất nhàm chán, gì mà hai huynh đệ cùng thích một cô gái, cuối cùng đại lang và nhị lang vẫn giữ vững tình cảm huynh đệ tốt đẹp như cũ còn cô gái kia lại chết.”

Tấn Uồng nghe xong lắc đầu: “Quả thật là một câu chuyện chẳng có ý nghĩa gì.” Thế nhưng hần lại trầm nghĩ, sau này phải để Cửu Cửu gọi mình là đại lang thì tuyệt hơn.

Chẳng bao lâu sau, viện phán (một phẩm quan trong thái y viện ngày xưa) của thái y viện vội vã chạy đến, sau khi ông ta chuẩn mạch cho Tấn Uồng và Cố Như Cửu, kê đơn thuốc bổ dưỡng thân cho hai người liền lui xuống.

“Bồi bồi, bồi bồi, không bằng cường thân.” Cố Như Cửu nói: “Nếu Hoàng thượng rảnh rỗi, có thể tập một bài ngũ cầm hí còn hay hơn.” (Ngũ cầm hí là một bài khí công cổ đại)

Bạch Hiền và Hà Minh đồng loạt quay đầu, Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, làm sao có thể tập ngũ cầm hí trong sân được, như vậy còn thể thống gì?

“Nếu Cửu Cửu đã nói như vậy, ta sẽ làm thử một lần.” ngược lại bọn họ nghe Hoàng thượng vui vẻ đáp lời.

Được, bọn họ coi như chẳng thấy gì, cái gì cũng không dám nghĩ đến.

Mười ngày sau, vụ án trong phủ của Đức Nghi Đại Trưởng công chúa kết án.

Người làm trong phủ phạm án bị trừng phạt theo đúng luật, mặc dù đại Trưởng công chúa chứng quản bất lực, nhưng do không biết sự việc này, chỉ phạt hai năm bổng lộc.

Sao? Người nói phủ công chúa không có quản gia thì phải làm sao hả?

Không sao. Người hoàng gia vốn chu toàn mà, đương nhiên sẽ tặng một quản gia có năng lực và tận tụy đến quý phủ công chúa.

Ngoài mặt, việc này cứ kết thúc như vậy, thế nhưng người sáng suốt đều rõ ràng, đây là hoàng thất bất mãn với Đại Trưởng công chúa.

Hạ nhân trong phủ bị bắt, công chúa bị phạt bổng lộc, ngay cả quản gia đều là hoàng gia phái tới, mà đây là quản gia hay quản công chúa?

Chuyện này không phải lo lắng chu toàn mà đơn giản vừa đánh sủng mặt của Đại Trưởng công chúa.

Bất quá lúc này đây Đại Trưởng công chúa cũng không vào cung khóc loạn, càng không ở cửa cung hô hoán kể lễ tiên đế, trái lại im lặng nghiêm túc viết một phong tội thư gửi lên hoàng đế, sau đó chờ đợi trong phủ công chúa, không hề xuất môn.

Chỉ là, không biết phong tội thư này là do chính tay bà cam tâm tình nguyện viết hay là nhi tử hiếu thuận của bà viết thay.

Có người thấu hiểu tiền căn hậu quả biết được đều thầm chê cười trong bụng, nghe nói vị Đại Trưởng công chúa này từng tuôn lời bất mãn với Hoàng thượng ở đại môn Chu Tước, đồng thời cự tuyệt tiếp nhận hoàng ân.

Hiện nay không còn mặt mũi nào đi gặp đế hậu, lúc này phải giấu mặt phía sau tay áo, thì có ai còn quan tâm bà ta là Đại Trưởng công chúa hay

không?

Người hoàng thất chú trọng nhất là thể diện và tôn quý, đều là những thứ được hoàng đế ban cho, giờ người đã đắc tội hoàng đế, còn có cái gì tôn quý đáng nói?

Chương 58

Trên đường phố tấp nập, một chiếc kiệu nhỏ bình thường đứng ở góc khuất nơi đầu ngõ, quán nhỏ ven đường mở một bên cửa, nữ tử đội mũ sa vừa lách người đi vào trong, cánh cửa liền đóng kín.

“Tur Mã tiểu thư.” Kỳ Liên đang ngồi ở trong lương đình nhìn thấy liền đứng lên, chấp tay nói với Tur Mã Hương đứng bên ngoài đình: “Tại hạ lễ độ.”

Tur Mã Hương lạnh lùng nhìn người đàn ông này, gỡ xuống mũ sa để Bảo Mai chờ ở bên ngoài, sau đó đi về phía bàn đá trong đình, trên bàn đá bày một bộ trà cụ, trong đó có một ly trà đã được rót đầy trà nóng, bốc lên từng luồng hơi nóng: “Đại nhân rất có nhã hứng.”

“Giai khách lâm môn, tại hạ cũng học đầy văn vẻ một chút.” Kỳ Liên rót một chén trà, hai tay dâng đến trước mặt Tur Mã Hương.

Tur Mã Hương cúi đầu nhìn thoáng qua đưa tay nhận lấy chén trà nhưng không có đưa lên miệng, mà thả lại lên bàn: “Kỳ Liên đại nhân mấy lần cho mời, chẳng biết có chuyện gì quan trọng?”

“Nghe danh tiếng của Tur Mã tiểu thư đã lâu, tại hạ sinh lòng ngưỡng mộ, cho nên mới mặt dày mày dạn thỉnh mời.” Kỳ Liên mời Tur Mã Hương ngồi xuống, chờ nàng ngồi xuống xong, hấn mới vén ngoại bào ngồi xuống: “Hôm nay Tur Mã tiểu thư có thể đến nơi hẹn, tại hạ rất vui mừng.”

“Không hổ là người tuổi còn trẻ đã đảm nhiệm chức thừa tướng.” Tur Mã Hương cười nhạt, sau đó giận tái mặt nói: “Người quang minh chính đại không nói lời ản ý, Kỳ Liên đại nhân có chuyện gì, cứ việc nói thẳng nhé.”

Nếu không phải trong thư Kỳ Liên đề cập đến cái chết của mẫu thân, ngày hôm nay nàng việc gì phải mạo hiểm đi ra đây.

“Tur Mã tiểu thư không kìm nén được tức giận như vậy tự khi nào?” Kỳ Liên nâng chung trà lên chậm rãi uống một ngụm, cười nói: “Hôm nay mời tiểu thư đến, đúng là có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Tur Mã Hương cúi mặt xuống, không nói gì.

Thấy nàng phản ứng như vậy, Kỳ Liên cũng lơ đãng, nói thẳng: “Nghe nói Tư Mã tiểu thư hy vọng được vào trong cung, chỉ tiếc Cố gia luôn gây khó dễ, phá hủy chuyện tốt của tiểu thư?”

Nói đến những chuyện này, Tư Mã Hương lắng nghe lại thấy buồn cười, giễu cợt cong môi cười: “Kỳ Liên đại nhân sao lại nói như vậy.”

“Nói những lời hay ý đẹp với mỹ nhân chính là tôn trọng.” Kỳ Liên nhếch môi nở nụ cười, đôi mắt hoa đào mang theo vài phần khiêu khích: “Nếu Tư Mã tiểu thư chẳng có khuôn mặt đẹp như vậy tại hạ cũng sẽ không vất óc tìm kiếm lời hay ý đẹp như vậy.”

Tư Mã Hương xì một tiếng, giễu cợt, cũng không bận tâm đến lời nói vừa rồi của Kỳ Liên. Nàng biết mình xinh đẹp cỡ nào cũng không cần người nam nhân bụng dạ đầy mưu mẹo này khen tặng.

“Dung mạo của vị Hoàng hậu nương nương trong cung kia cũng chưa sánh bằng nửa phần của tiểu thư, chỉ tiếc tiểu Hoàng đế không biết tình thú, không hiểu thưởng thức mỹ nhân, ta cũng lấy làm bất bình thay tiểu thư.” Kỳ Liên thở dài: “Luận gia thế, luận dung mạo, luận tài hoa, nàng ta cũng chẳng có điểm nào đủ sức so với tiểu thư.”

“Tin tức của Kỳ Liên đại nhân rất linh thông, nói vậy chắc cũng biết rõ, Hoàng hậu nương nương là người được chính miệng Xuất Vân chân nhân khen là có phúc trạch thâm hậu.” Sắc mặt Tư Mã Hương bình tĩnh, không hề bị những thủ đoạn khiêu khích của Kỳ Liên mà ảnh hưởng đến tâm tình: “Con gái nhà Cố gia làm Hoàng hậu, chính là mệnh trời đã định.”

“Mệnh trời?” Kỳ Liên trào phúng cười: “Người như Tư Mã tiểu thư mà cũng tin thuyết giáo này sao?”

Tư Mã Hương khẽ cười, đôi mắt xinh đẹp đung đưa lưu chuyển: “Tin hay không, thì thế nào?”

“Không hổ là Tư Mã gia tiểu thư.” Kỳ Liên vỗ tay hoan nghênh nói: “Chẳng biết Tư Mã gia tiểu thư, đã từng nghĩ đến chuyện làm sao để thoát khỏi cuộc sống hiện tại chẳng?”

Tư Mã Hương nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn, trầm mặc không nói.

Hiện tại nàng đang ở nhờ trong nhà của đại bá, trông chẳng khác nào lúc đường tử chưa xuất ra, thế nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được, đại bá

mẫu cũng không yêu thích gì nàng, có điều không thích thì đã làm sao? Cái nàng muốn chính là dựa vào dòng chính, nâng thân phận của mình lên mà thôi.

Cuộc sống bây giờ có khó khăn hơn nữa, cũng so với...

“Ta không rõ lời này của Kỳ Liên đại nhân.” Tư Mã Hương đứng lên, cúi đầu nhìn Kỳ Liên nói: “Canh giờ không còn sớm, tiểu nữ tử cáo từ.”

Nói xong, không đợi phản ứng của Kỳ Liên, xoay người liền đi.

Kỳ Liên mỉm cười nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, tận đến khi nàng khuất bóng mới có một kẻ hầu bước ra nói: “Đại nhân, vị tiểu thư Tư Mã gia này tựa hồ không có ý muốn hợp tác cùng chúng ta.”

“Không.” Kỳ Liên giơ chén trà lên khoe môi, cười nói: “Nàng ta là một nữ nhân có dã tâm, tâm đủ tàn nhẫn, tay đủ lạt. Nữ nhân như vậy, mặc dù đã động lòng với một việc nào đó cũng không lập tức biểu lộ ra.”

“May nàng ta không lên làm Hoàng hậu, bằng không hoàng đế Đại Phong có được một nữ tử như vậy giúp đỡ, há còn để yên cho Cao La chúng ta?” Người hầu nghe vậy cảm khái nói: “Như vậy lại có thêm một trợ thủ giúp đỡ cho đại nhân ngài.”

Kỳ Liên chuyển động cái chén trong tay, không để ý tới những lời người hầu này vừa nói.

Chỉ bất quá vị Hoàng hậu trong triều Đại Phong hiện giờ...

Hắn nhíu mày, tựa hồ nhìn không ra nàng ta có điểm gì đặc biệt, chỉ có tính cách tốt, thái độ làm người lương thiện, nguyên nhân chính có lẽ được Thái hậu yêu thích mới được phong làm Hoàng hậu.

Ngày ấy trong cung yên, Hoàng hậu cũng không có biểu hiện đặc biệt gì. Chỉ lúc Ba Tôn Cách muốn đem nữ nhân gả cho ca ca nhà mẹ đẻ thì nàng ta mới hơi phần nộ một chút. Bất quá, những thế gia quý tộc ở Đại Phong xưa nay đều như vậy, Hoàng hậu nổi giận cũng là chuyện bình thường.

“Có thể, vị hoàng đế kia chỉ thích loại tiểu tiểu thư vô hại đơn thuần thế này.” Kỳ Liên đặt chén trà xuống, châm chọc cười nói: “Chỉ biết nữ nhân như vậy có rất nhiều trong thiên hạ, nếu nói đế hậu tình thâm, vậy mối tình thâm này sẽ duy trì được bao lâu?”

“Hôm nay con đi đâu vậy?” Trịnh Thị nhìn thấy Tư Mã Hương từ bên ngoài trở về, liền đưa mắt quan sát nàng từ đầu đến chân một lượt, sau đó chỉ cái ghế bên cạnh: “Ngồi xuống chút đã, ta có lời muốn nói cùng con.”

“Vâng.” Tư Mã Hương biết vâng lời phúc lễ với Trịnh Thị, sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh.”

“Hôm nay Tiên gia tới cửa cầu thân cho trưởng tử dòng chính nhà họ, ta vẫn chưa đáp ứng.” Trịnh Thị do dự một lát rồi lại nói tiếp: “Mặc dù Tiên gia chỉ là thế gia nhị đẳng mạt lưu, thế nhưng gia phong lại là dòng chính, nhân khẩu ít, trưởng tử dòng chính lại là người có chí tiến thủ, con về suy nghĩ thêm một chút xem thế nào.”

Trịnh Thị không muốn nói rõ, với tình huống hiện tại của Tư Mã Hương, muốn gả cao không thể gả thấp cũng khó coi, gia thế giống Tiên gia như vậy, quả thật đã được xem là rất tốt.

Tư Mã Hương sửng sốt một chút, sau đó ngẫm nghĩ một hồi lâu mới nhớ đến trưởng tử dòng chính Tiên gia là ai. Tướng mạo người này bình thường, chẳng có gì nổi bật khi đứng giữa các thế gia công tử ở kinh thành, nếu không phải nàng có trí nhớ tốt, chỉ sợ khó mà nhớ ra được tướng mạo của hắn.

Trong lòng nàng tuy rằng không muốn cũng không cam lòng, thế như nét mặt cũng không dám lộ ra nửa phần, chỉ nói: “Cám ơn bá mẫu đã lo lắng quan tâm cho con, ta sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

“Ừ.” Trịnh Thị gật đầu, ánh mắt rơi xuống đôi giày trên chân của nàng, thấy trên giày dính chút bùn đất, trong lòng có chút bất mãn, nhưng cũng không có ý định hỏi nhiều: “Hôm nay con ra ngoài chắc đã mệt mỏi rồi, quay về viện nghỉ ngơi sớm đi.”

Sắc mặt Tư Mã Hương khế cứng lại, đứng dậy khom gối hành lễ với Trịnh Thị: “Vâng, bá mẫu.”

Chờ Tư Mã Hương rời đi, Trịnh Thị mới nhíu mày suy nghĩ, tuy rằng bà vẫn thấy cô cháu gái này tỏ vẻ rất an phận, thế nhưng trong lòng nàng luôn dấy lên cảm giác bất an.

“Thái thái, tiêu thư cùng cô gia tới.” Một hạ nhân báo lại.

Trịnh Thị nghe vậy, lập tức vui mừng hơn hở, thế nhưng ngoài miệng lại nói: “Mấy ngày trước đây vừa quay về nhà thăm, sao nay lại về nữa, không sợ người khác nói ra nói vào.”

“Đó là bởi vì tiểu thư cùng cô gia hiểu thuận đây.” Ma ma hồi môn của nàng cười nói: “Lời này nếu tiểu thư cùng cô gia nghe thấy được, chẳng phải sẽ thấy khó chịu?”

Trịnh Thị càng tỏ ra vui vẻ trước lời dỗ dành của ma ma hồi môn, vội vàng phân phó hạ nhân đi nghênh đón tiểu thư cùng cô gia.

Tư Mã Hương chưa ra khỏi chủ viện được bao xa, đã nghe trong chủ viện truyền ra tiếng cười nói vui vẻ, quay đầu lại nhìn, vừa khớp nhìn thấy Tư Mã Linh cùng một nam nhân trẻ tuổi sóng bước đi đến, tư thái vô cùng thân mật.

“Tiểu thư?” Bảo Mai nhỏ giọng nói: “Là đường tiểu thư cùng cô gia quay về thăm.”

“Đã như vậy, ta cũng nên đi bái kiến.” Tư Mã Hương chỉnh lại quần áo trên người, xóa đi vẻ khó chịu trên mặt, xoay người quay về phía chủ viện.

Tư Mã Linh ở nhà mẹ đẻ chơi hơn nửa ngày, mới lưu luyến leo lên mã xa quay về nhà chồng, Trầm Thanh Hà thấy nàng như vậy, nhỏ giọng nói: “Linh nhi không cần như vậy, đợi lần sau được nghỉ phép, ta lại dẫn nàng quay về nhà chơi.”

“Cảm ơn phu quân.” Vành mắt Tư Mã Linh ửng đỏ, miệng nở nụ cười, dựa vào đầu vai hắn nói: “Ta làm khó chàng rồi.”

“Ta đã là phu quân của nàng, đương nhiên phải làm cho nàng vui vẻ!” Trầm Thanh Hà nhẹ nhàng nắm chặt vai của nàng, trầm mặc chốc lát nói: “Tuy nói quân tử không nên nói sau lưng người khác, nhưng chỉ sợ liên lụy đến nàng cùng nhạc gia, ta không thể không làm ác nhân.”

Tư Mã Linh cứng đờ người, cứ tưởng trong triều đã xảy ra chuyện gì, vội hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trầm Thanh Hà thấy thế cười trấn an nàng: “Không cần căng thẳng, chỉ là chuyện vặt vãnh mà thôi. Chính là... vị đường muối kia của nàng, đem lại cảm giác không được tốt cho lắm.”

“Chàng đang nói tiểu Hương?” Tư Mã Linh do dự lên tiếng: “Muội ấy làm sao vậy?”

“Không, chỉ là trực giác của ta mà thôi.” Trầm Thanh Hà bật cười: “Mà thôi, nàng cứ xem như ta nói bừa đi.” Tuy Tư Mã Hương là mỹ nhân hiếm thấy, thế nhưng lần đầu tiên hần nhìn thấy nàng, không những chẳng thấy kinh diễm ngược lại trong lòng có cảm giác mâu thuẫn khó tả thành lời.

Có lẽ, hần thích thần thái của Linh nhi hơn, cho nên mới không tự chủ được dấy lên cảm giác chán ghét ánh mắt đối phương.

Tuy hần nói như vậy, Tư Mã Linh lại ghi tạc những lời này vào trong lòng, nàng hiểu rõ tính tình của phu quân, nếu chuyện đơn giản chắc chắn sẽ không đề cập đến người khác. Một khi hần đã lên tiếng, ngẫm lại phải có điểm nào không đúng.

Trong triều đình, Tấn Uởng quét đôi mắt lạnh lùng nhìn các quan thần đang đầu khầu với nhau dưới đại điện, chờ bọn họ cãi hăng say một hồi, Tấn Uởng mới mở miệng nói: “Hai vị khanh gia đều nói có lý, chỉ là tướng sĩ biên cảnh vì nước ra đây bảo vệ ranh giới, nếu chỉ vài ba câu đã bị định tội, chẳng phải sẽ làm cho các tướng sĩ lạnh tâm?”

“Hoàng thượng thánh minh!” Thế nhưng các quan văn trong đó chột thờ dài, sắc mặt cũng khó coi.

“Đúng sai phải trái thế nào, trẫm sẽ cho người tra xét lại rồi bàn sau.” Tấn Uởng đưa tay đùa nghịch nang hương đeo ở bên hông, lạnh nhạt nói: “Nếu đại sự trong thiên hạ đều có thể tranh cãi thắng thua để đưa ra quyết định, thì luật Đại Phong ta dùng để làm gì?”

“Chúng thần kinh hoảng.” Đại thần trên triều không phải người ngu, đương nhiên nghe hiểu Hoàng thượng đang không vui, vì vậy đều khom người thỉnh tội.

Tấn Uởng lười xem bọn hần diễn trò, nói thẳng: “Trẫm đã cho triệu Ngụy Đình, Triệu Tiến vào kinh gặp thánh, các khanh không cần ở đây nghị luận chuyện này nữa.”

Quan viên phe Tư Mã nghe vậy có chút hốt hoảng, Hoàng thượng đã phát mật chỉ, nếu không sao toàn bộ quan viên trong triều lại không có mấy ai biết chuyện này?

Không đúng, nhất định có người biết!

Tư Mã Hồng nhìn sang hai người đứng bên cạnh, vẻ mặt Trương Trọng Hân sững sốt kinh ngạc, Lý Quang Cát cũng trưng ra bộ mặt mờ mịt, trong lòng thâm mắng, hành động tốt như vậy, thế nào không lên sân khấu diễn tuồng luôn đi?

Hạ triều, việc Tấn Uông đầu tiên làm là đến ngự thư phòng xử lý một phần tấu chương, thấy sắp đến buổi trưa, mới bỏ xuống ngự bút, đứng dậy đi ra ngoài.

“Bệ hạ.” Bạch Hiên giương dù lên che cho hấn: “Bên ngoài trời mưa.”

Ngẩng đầu nhìn lại, mặt đất ướt đầm nước mưa, tuy rằng mưa không lớn, nhưng khoảng cách giữa các giọt nước lại dày, Tấn Uông chấp tay ở sau lưng: “Đi thôi, đi cung Khang Tuyền.”

“Rõ.”

Bạch Hiên cẩn thận từng li từng tí giờ cao dù, Hà Minh đi ở bên cạnh, che mưa chắn gió, không dám để cho giọt mưa nào rơi trúng lên người của Tấn Uông.

Khi đi qua rừng trúc bên ngoài cung Loan Hòa thì đột nhiên có thanh âm của cô gái truyền đến, âm thanh này rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể thoáng thoáng đoán được nàng ta đang hát một điệu nhạc.

Âm điệu bài hát rất đơn giản, nhưng lại hết sức dễ nghe. Bạch Hiên theo Tấn Uông từ thành vương phủ đi ra, cho nên nhận ra được đây là một làn điệu dân gian của Cẩm Châu.

Tấn Uông nghe thấy bài hát này chợt dừng bước chân, mặt không chút thay đổi nói: “Người đâu, xem ai đang hát trong rừng trúc.”

“Rõ.” Hai thái giám áo lam bước nhanh vào bên trong rừng trúc, ngay sau đó liền dẫn một cung nữ mặc lục y đi ra.

“Nô tỳ bái kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế.” Cung nữ cúi đầu, hành lễ với Tấn Uông, mưa phùn bay nhẹ nhẹ đáp xuống trên mái tóc, thấm ướt mái tóc của nàngta, ngay cả dây buộc tóc cũng trở nên ỉ ỉu buồn bã, thoạt nhìn rất đáng thương.

“Ngẩng đầu lên.” Tấn Uông lạnh lùng nói.

Lục y chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy nàng chân mày lá liễu, mắt hạnh, môi anh đào, càng nhìn càng thấy thương xót.

“Người vừa ở trong rừng trúc hát làn điệu dân ca của Cẩm Châu?” Về mặt Tấn Uông vẫn đậm mạc như cũ, tựa hồ dung mạo diễm đam đáng yêu của đôi phương cũng không làm cho hắn động lòng.

“Đúng vậy, Bệ hạ.” Lục y cung nữ khẽ run rẩy: “Nô tỳ cho rằng trong rừng trúc không người, cho nên nhất thời hưng phấn quên mình, cầu Bệ hạ thứ tội.” Nàng vội vã quỳ xuống, bàn tay trắng nõn chống ở trên bùn, càng thêm trắng.

Bạch Hiên không thay đổi liếc nhìn cung nữ này, mí mắt dần kéo xuống.

“Người đang làm việc ở đâu?” Ánh mắt Tấn Uông càng thêm đậm mạc.

“Hồi bẩm Bệ hạ, nô tỳ là người của cục thượng thực.” Lục y cung nữ rút rè ngẩng đầu, ánh mắt vừa nhìn tới ngang hông của Tấn Uông, liền nhanh chóng cúi thấp đầu xuống, tiếp tục toát ra dáng vẻ rút rè của một nữ tử.

Tấn Uông đậm mạc nói: “Cung nữ không được tùy tiện ca múa, chẳng nhẽ thái giám chương sự cục thượng thực chưa từng dạy người cung quy này sao?” Nói xong, xoay người đưa chân giẫm lên tảng đá lót đường tiếp tục rời đi, cũng không quay đầu lại.

Bạch Hiên giờ dù lập tức đuổi theo bước chân hắn, cũng không đưa mắt nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất kia.

Hà Minh trên cao nhìn xuống cung nữ đang run lẩy bẩy quỳ trên mặt đất, cúi người xuống cười híp mắt nói: “Cung nữ như người vậy chúng ta đã thấy nhiều rồi, ma tước muốn hóa phượng hoàng cũng phải nhìn xem chân long có nguyện ý hay không? Người đã thích quỳ thì cứ tiếp tục quỳ nhé.” Nói xong, xuy cười một tiếng, tiếp tục chạy đuổi theo ngự giá.

Sắc mặt lục y cung nữ đang quỳ trên mặt đất thoáng chốc trắng bệch, cung nhân qua lại không ai dám liếc mắt nhìn nàng ta dù chỉ một cái.

Cố Như Cửu đang cùng Chu Thái hậu thảo luận một quyển tiểu thuyết vừa đọc xong, thấy Tấn Uông bước vào, liền đứng lên nghênh đón: “Bệ hạ có bị ướt mưa không?”

“Yên tâm đi, đã có Bạch Hiền cùng Hà Minh ở bên cạnh, trước nay đều phục vụ rất cẩn thận.” Tấn Uông dặt tay của Cố Như Cửu đi tới trước mặt Chu Thái hậu, hành lễ với Chu Thái hậu: “Nhi tử tới chậm, để cho mẫu hậu đợi lâu.”

“Bệ hạ bận rộn chuyện triều chính, chỉ tới muộn một chút, là có chuyện khác quan trọng hơn?” Chu Thái hậu cười để cho hai vợ chồng họ ngồi xuống: “Chúng ta là người trong nhà không cần chú ý những điều này, chuẩn bị dùng bữa thôi.”

“Vâng.” Tấn Uông quay sang cười với Cố Như Cửu rồi lại quay sang nói với Chu Thái hậu: “Hôm nay mẫu hậu chuẩn bị món ngon gì thế?”

Chu Thái hậu cười mắng: “Dù sao cũng không để Bệ hạ phải đói bụng.”

Cố Như Cửu cười híp mắt nhìn hai mẹ con họ gồi đáp, vui sướng đứng bên ngoài xem náo nhiệt.

Dùng xong ngọc thiện, bởi vì Tấn Uông phải đi gặp quan viên hộ bộ, cho nên vội vã rời đi, Cố Như Cửu cùng nói chuyện với Thái hậu thêm nửa canh giờ mới đứng dậy cáo từ.

Chờ Cố Như Cửu đi khuất, Lưu cô cô mới nói: “Thái hậu, hôm nay Hoàng thượng trên đường đi đến đây, có cung nữ nổi lòng không an phận với Hoàng thượng, hiện tại còn quỳ ngoài đấy.”

“Hoàng thượng phản ứng thế nào?” Chu Thái hậu mặt không thay đổi hỏi.

“Hoàng thượng tựa hồ không mấy vui.” Lưu cô cô suy nghĩ một chút: “Đợi lát nữa Hoàng hậu nương nương quay về Tử Thần điện, nhất định sẽ gặp phải cung nữ đang quỳ trên mặt đất kia, chuyện này không biết sẽ thế nào mới tốt?”

“Có cái gì không tốt, cung nữ dám nổi lên tâm tư như vậy, hôm nay cũng chẳng phải là người đầu tiên, cũng sẽ không phải là người cuối cùng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ gặp những chuyện như vậy.” Chu Thái hậu nói: “Thay vì ai gia động thủ, không bằng do chính nàng ta xử trí.”

Tấn Uông cố ý để cho cung nữ này quỳ gối trên đường, lúc đó chẳng phải cũng có ý này rồi sao?

Cố Như Cửu đi rất chậm, tự tay cầm lấy đèn, chân bước lên đá lát đường, cảm thấy tâm tình thư thái, cho dù nàng nhìn thấy một lục y cung nữ quỳ trên mặt đất, thì tâm tình này cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Lục y cung nữ quỳ trên mặt đất, hai đầu gối đã sớm mất đi tri giác, nàng cảm giác toàn thân đều lạnh, nước mưa rơi xuống người như mũi tên đâm xuyên thấu da thịt, khiến cho từng đầu khớp xương đều thêm lạnh lẽo.

Nàng không biết mình đã quỳ ở đây bao lâu, cho đến khi một đôi giày trần châu thêu tường vân xuất hiện ở trước mặt nàng thì nàng ngẩng người sững sờ một hồi mới định thần lại được.

Chậm rãi ngẩng đầu, nàng nhìn thấy làn váy thêu phượng hoàng, lúc này không dám ngược nhìn lên thêm nữa: “Nô tỳ gặp qua Hoàng hậu nương nương.” Nàng hy vọng Hoàng hậu nương nương có thể để cho nàng đứng dậy, dù chỉ bảo nàng đứng lên một chút thôi cũng tốt.

Điều khiến nàng phải thất vọng là Hoàng hậu không nói gì, những cung thị sau lưng Hoàng hậu nương nương cũng không có ai lên tiếng.

Đáy lòng nàng lại dấy lên nỗi sợ hãi, lẽ nào Hoàng hậu nương nương đã biết nàng có ý định cầu dẫn Hoàng thượng?

Cố Như Cửu quả thật không biết vì sao cung nữ này lại quỳ ở đây, hơn nữa còn quỳ trên con đường dẫn đến cung Loan Hòa. Nàng lạnh lùng đánh giá cung nữ đang quỳ kia, tuy rằng không thấy rõ tướng mạo, thế nhưng eo nhỏ da trắng, có thể thấy được là một mỹ nhân xinh đẹp hiếm thấy.

“Ngẩng đầu lên.” Nàng nhàn nhạt mở miệng, sau đó nhìn thấy khuôn mặt trái xoan hiện đã trắng bệch.

Quả thật là mỹ nhân, ngay cả nàng là một nữ nhân cũng không kìm được lòng yêu thương.

Thu La và Bảo Lục đứng sau lưng Cố Như Cửu đã giận đến mức tái mặt, ngoại trừ Bệ hạ ra, ai còn dám để cho cung nữ quỳ gối trên đường đến cung Loan Hòa. Chỉ cần suy nghĩ một chút là biết cung nữ này vừa nổi lên tâm tư gì mới khiến cho Bệ hạ nổi giận như thế.

“Quả là mỹ nhân.” Cố Như Cửu đương nhiên cũng nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra, nàng giơ tay nâng cầm lục y cung nữ lên, chạm đến làn da nhẵn nhụi trơn trượt, chẳng khác nào bấu vạt.

“Ai sai người đến đây?” Cố Như Cửu mỉm cười nhìn cung nữ này nói: “Bồn cung rất có hứng thú đối với người đứng sau lưng của người.”

“Nương nương thứ tội, nô tỳ chính là cung nữ cục thượng thực, do nhất thời xung động nên bị thánh giá phạt, cầu nương nương thứ tội.” Lục y cung nữ dập đầu với Cố Như Cửu, điềm đậm đáng yêu nói: “Nương nương thứ tội.”

Lấy khăn lụa lau sạch ngón tay của mình, Cố Như Cửu mắt lạnh nhìn cung nữ dập đầu: “Toàn bộ người trong hậu cung đều biết, từ trước đến nay bồn cung đều rất dễ nói chuyện.” Nàng quay đầu nói với Thu La: “Thu La, đi mời Bạch công công đến, bồn cung muốn biết mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Rõ, nương nương.” Thu La trừng mắt liếc nhìn lục y cung nữ đang quỳ gối một cái rồi mới xoay người đi.

Trong ngự thư phòng, Tấn Uông nghe thấy Thu La cầu kiến, thả tấu chương đang cầm trên tay xuống, để cho nàng đi vào.

“Nô tỳ bái kiến Bệ hạ.” Thu La rất cung kính hành lễ với Tấn Uông, sau đó mới nói mục đích đến.

Tấn Uông nghe xong, gật đầu, để Bạch Hiền đi theo Thu La.

Chờ Bạch Hiền cùng Thu La rời khỏi, trên mặt Tấn Uông phảng phất nở nụ cười nhạt, nghĩ đến Cửu Cửu nổi cơn ghen vì mình, hẳn liền thấy tâm tình mình thật vui vẻ.

Về phần lục y cung nữ kia, theo như biểu hiện của Đức Long Bệ hạ anh minh thần võ thì ngay cả mặt đối phương tròn méo thế nào cũng đâu cần phải nhớ đến? Tựa hồ, nàng ta có đôi mắt sáng long lanh có vài phần giống với ánh mắt của Cửu Cửu, những thứ khác đều chẳng có gì đặc biệt.

“Bạch công công.” Thu La tự tiểu phi tiểu nói: “Nương nương trông có vẻ hơi giận, lát nữa công công chó làm ra điều gì sai sót, nếu nương nương trách phạt, ta và ngài đều không chống đỡ được.”

“Thu La cô nương yên tâm, chỉ cần nương nương hỏi, ta nhất định biết gì nói nấy, nói hết mọi thứ ta biết.” Bạch hiền nói: “Đừng nói nương nương, ngay cả Bệ hạ cũng rất bất mãn đối với cung nữ này.”

Nụ cười trên mặt Thu La sâu hơn một chút: “VẬY làm phiền công công.”

“Không dám, không dám, được dốc sức vì Bệ hạ và nương nương đó là bản phận của chúng ta.”

“Nương nương, Thu La cùng Bạch công công tới.” Bảo Lục che dù cho Cố Như Cửu, thấy Thu La qua đây, lại nhỏ giọng nhắc nhở.

Cố Như Cửu không quay đầu lại, nhưng khi nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất thì cung nữ này chỉ cần liếc mắt là biết đã từng được sống an nhàn, nếu không thì sao lại có được dáng vóc và làn da mềm mại như vậy được.

Cung nữ cho dù có vẻ đẹp và vóc dáng đẹp trời ban cũng không thể có một đôi tay nhẵn nhụi trơn mềm như thế, trừ khi thường ngày nàng ta cũng chẳng cần phải làm việc gì.

Thế nhưng một cung nữ không chịu quản giáo lại không cần làm việc thì có thể như thế sao?

“Dẫn người đến cung Loan Hòa, bốn cung có chuyện cần hỏi. “Chờ Bạch Hiền qua đây, Cố Như Cửu nói: “Đem thái giám chương sự cùng cung nữ chương sự cục thượng thực gọi đến luôn.”

“Rõ.” Bạch Hiền thâm nghĩ trong bụng, chỉ sợ lần này Hoàng hậu nương nương thật sự nổi giận.

Lục y cung nữ muốn lên tiếng nói chuyện, đã bị hai thái giám che miệng lại lời đi chẳng khác nào lời một đồng đồ cũ, kéo cề phía cung Loan Hòa.

Cố Như Cửu thông thả ung dung lau mép một cái rồi đi theo.

Trong phòng bên trong cung Loan Hòa ấm áp hơn nhiều so với bên ngoài, thế nhưng lục y cung nữ lại cảm thấy lạnh lẽo hơn, đáng sợ hơn nhiều.

Rõ ràng Hoàng hậu này chưa làm gì, cũng không nói gì, chỉ là lặng lặng ngồi im ở đó uống trà, nhưng trong lòng nàng lại thấy mình hít thở cũng khó khăn.

“Bốn cung có hai điều kiêng kỵ.” Cố Như Cửu mặt không thay đổi đặt chén trà xuống: “Một là người nhà, hai là nam nhân của bốn cung.”

Lục y cung nữ hoảng hốt trong bụng, không ngờ Hoàng hậu lại đem đường đường là bậc đế vương thành người của mình!

Điều này thực sự quá đáng sợ cũng quá hoang đường.

Chương 59

“Nương nương?” Bảo Lục khiếp sợ nhìn Cố Như Cửu đang nghiêng người ngồi dựa vào thành ghế, cứ tưởng là mình nghe lầm, Hoàng hậu nương nương lại muốn dùng hình phạt riêng?

“Nghe không hiểu sao?” Cố Như Cửu cúi đầu nhìn chén trà trong tay: “Bạch Hiền, mang nàng tới gian phòng bên cạnh đi, để cho nàng ta mở miệng nói.”

“Rõ.” Bạch Hiền sai hai thái giám khỏe mạnh kéo lục y cung nữ xuống phía dưới, cung nữ bị che miệng, ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không phát ra được.

Thái giám chương sự cùng cung nữ chương sự trông thấy lục y cung nữ bị bịt miệng lôi ra ngoài, cảm giác rét lạnh từ dưới chân lan tỏa ra toàn thân, Cố Như Cửu còn chưa lên tiếng đã mềm nhũn người quỳ xuống.

“Bốn cung nghe cung nữ này nói, nàng là người của cục thượng thực các người?” Cố Như Cửu lấy nắp trà gạt bọt trên mặt nước, phát ra tiếng va chạm lạch cạch khe khẽ lại làm cho hai chương sự càng thêm run rẩy dữ dội.

Chớ nhìn bọn họ đang nắm giữ chức chương sự cục thượng thực, thế nhưng ở trước mặt quý nhân này, sống hay chết chỉ trong vài câu nói mà thôi, cái gì công công cái gì cô cô, đều không có tác dụng.

“Hồi bẩm nương nương, mấy ngày trước Dương Liễu được phân công đến cục thượng thực, từ lúc đó đến nay nàng ta đều chăm chỉ làm việc, cho nên nô tỳ nhất thời sơ xuất không để ý đến, không ngờ nàng ta lại xông đụng đến ngự giá, nô tỳ có tội.” Cô cô chương sự gắng gượng đè nén nỗi sợ hãi xuống đáy lòng, cất tiếng nói run rẩy: “Xin nương nương thứ tội.”

“Dương Liễu... Cái tên nghe rất hay.” Cố Như Cửu tựa tiêu phi tiêu nói: “Sắc thiên vị hàm lộ, ti khinh vị nhạ trần. Người đẹp tên cũng đẹp.”

Hai vị chương sự càng không dám thở mạnh, nghe thấy từng tiếng rên trầm thấp thoảng đến từ gian phòng bên cạnh, bọn họ không dám nghĩ tới Dương Liễu đang chịu hình phạt gì, mặc dù đã bị bịt kín miệng còn có thể phát ra những âm thanh đau đớn vậy.

Lại ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu mặt không thay đổi cúi đầu uống trà, giống như không nghe thấy động tĩnh truyền ra từ gian phòng bên cạnh, ngay cả chân mày cũng không nhíu lấy một cái.

Chỉ một cái liếc mắt đã khiến cho hai người họ phát lạnh cả người, người ta đều nói Hoàng hậu là một người hiền hòa, không tùy tiện phạt hạ nhân, hết sức dễ thân, hôm nay lại tỏ ra ác độc như vậy, có thể thấy được con người cũng có lúc nghịch lân, chẳng phải dễ bị ức hiếp.

Đối với Hoàng hậu mà nói, có cái gì không được phép đụng vào?

Tự nhiên là Hoàng thượng!

Cái con tiện nhân Dương Liễu này cũng cả gan dám đứng ra câu dẫn Hoàng thượng, liên lụy bọn họ cũng bị truy cứu theo, quả thực quá to gan lớn mật, ngại bản thân sống thọ.

“Nếu Dương Liễu vừa được phân đến cục thượng thực, vậy trước đó nàng ta làm việc ở đâu?” Cố Như Cửu đặt chén trà xuống, nghe thấy tiếng kêu rên từ gian phòng bên cạnh càng ngày càng nhỏ, nói với Bão Lục: “Được rồi, gọi Bạch Hiền mang người tới đây.”

“Rõ.” Bão Lục mặt trắng bệch đi tới gian phòng bên cạnh, thấy cung nữ tên gọi Dương Liễu kia ngoại trừ khuôn mặt vắn vẹo khó coi, thì trên người lại không có vết thương nào, nhân tiện nói: “Bạch công công, nương nương muốn gặp cung nữ này.”

Bạch Hiền tiếp nhận khăn tay do tiểu thái giám đưa tới xoa tay nói: “Nhiều năm không làm hơi ngượng tay một chút. Hoàng hậu nương nương muốn gặp tội tỳ này, thì tạm thời tha nó một mạng.” Nói xong, hẩn quay sang nói với Dương Liễu: “Dương Liễu cô nương, Hoàng hậu nương nương xưa nay vốn tính hiền hòa, Dương Liễu cô nương nên ngoan ngoãn trả lời mọi câu hỏi của Hoàng hậu nương nương, không thì chúng ta cũng lấy làm khó xử, cô nương đã hiểu rõ chứ?”

Dương Liễu cắn hận liếc mắt nhìn hẩn, không nói gì.

Thấy nàng ta quật cường như vậy nụ cười trên mặt Bạch Hiền biến mất, đem khăn tay ném lên trên băng ghế bên cạnh nói: “Lôi ra đi.”

Bão Lục thấy hai tên thái giám kéo Dương Liễu cả người đều mềm nhũn như thể không còn sức sống đi ra, liền nghiêng mình tránh ra, hơi ngáp

ngừng một chút rồi mới bước đi theo.

Bạch Hiền chú ý tới cử động này của nàng, bật cười một tiếng, cất bước đi đến chủ điện.

“Hồi bẩm nương nương, Dương Liễu vốn là viên quan nhỏ ở Tĩnh An cung, bởi vì phạm lỗi, nên bị phạt đến cục thượng thực.” Cung nữ chương sự thăm hiểu rõ, trong chuyện này nhất định có điều gì mờ ám, nếu cung nữ thực sự phạm lỗi, sao lại bị phạt đến nơi béo bở giống như cục thượng thực thế này?

Nhưng đây là chuyện giữa các quý nhân với nhau, những người làm cung nữ như bọn họ nào dám xen vào, hiện tại sự việc vỡ lở, cũng chỉ cầu Hoàng hậu nương nương nhân từ, sẽ không lấy tánh mạng bọn họ mà thôi.

“Tĩnh An cung?” Cố Như cười khẽ một tiếng, Tĩnh An cung là cung điện của Tiên Thái phi và Tôn Thái phi, mặc kệ việc này có liên quan đến hai vị Thái phi này hay không, chí ít cũng nên cảm kích hai vị Thái phi này.

“Bồn cung đã biết.” Tầm mắt của Cố Như Cử đảo qua hai vị chương sự: “Cung có cung quy, thái giám và cung nữ đảm nhiệm đều được sắp xếp làm việc theo quy trình, các người không làm việc theo đúng quy định, tất phải chịu phạt, thế nhưng về tình thì có thể lượng thứ cho các người, phạt năm trượng, cắt hai tháng bổng lộc, nếu ngày sau vẫn còn để chuyện này tiếp tục xảy ra ở điện Trung Tĩnh, bồn cung nhất định nghiêm trị không tha.”

Điện Trung Tĩnh chính là chương quản nội cung của tất cả thái giám cung nữ mọi lĩnh vực, cục thượng thực cục thượng y... tổng cộng gồm sáu cục đều thuộc quyền quản hạt của điện Trung Tĩnh.

“Tạ nương nương, tạ nương nương.” Hai vị chương sự lúc này vui vô cùng, nghiêm phạt này đối với họ mà nói, thật sự là khai ân lớn, bọn họ dập đầu liên tục mấy cái với Cố Như Cử sau đó mới lui xuống đi lĩnh phạt.

Ra khỏi chủ điện bọn họ lại trùng hợp gặp phải Dương Liễu đang bị thái giám kéo đến, hai người lạnh lùng hừ một tiếng, vội vã rời đi.

Vào nội điện, Dương Liễu bị hai tên thái giám ném mạnh xuống đất, nàng ta giãy giụa một lát, miễn cưỡng bày ra một thế quỳ: “Tội tỳ bá kiến Hoàng hậu nương nương.”

Thấy bộ dạng nàng ta như vậy, Cố Như Cửu nhắm mắt, trầm mặc một lát sau, mới mở mắt ra nói: “Nói đi, người tiếp cận Bệ hạ với mục đích gì?”

Dương Liễu áp sát trán xuống đất, thanh âm run rẩy nói: “Hoàng hậu nương nương minh giám, nô tỳ chỉ vô ý xông tới thánh giá, không dám có tâm tưởng nào khác.”

“Người vẫn không muốn nói thật sao?” Cố Như Cửu cau mày, thở dài nói: “Tay bọn cung chẳng bao giờ dính máu người, cũng không muốn dính, nếu người vẫn khăng khăng một mực, bọn cung chỉ có thể phá lệ mà thôi.”

Tấn Uông không phải con ruột của tiên đế, lại sinh lòng kiêng kỵ đối với thế đại gia tộc, lẽ nào không ai nảy sinh tâm tưởng nào khác sau lưng hay sao?

Đến lúc đó nếu thân thể Tấn Uông lại xảy ra vấn đề gì, như vậy những thế đại gia tộc đương nhiên có thể mượn cơ hội này đề cử ra một tân đế mới, tân đế này có thể là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Tấn Uông, cũng có thể là một trong hai thế tử của Thụy vương.

Nếu nàng chẳng phải Hoàng hậu, hoặc không hề có tình nghĩa đối với Tấn Uông, như vậy cũng lười quản những việc này, nhưng bây giờ Tấn Uông là nam nhân của nàng, nàng không thể mở mắt đứng im nhìn người khác bày mưu tính kế hại người của mình được.

Sống lưng Dương Liễu cứng đờ, nàng vẫn tiếp tục phóng lao lại theo lao: “Nô tỳ... Nô tỳ thực sự không biết nương nương nói là ý gì.”

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nghe nói trong nhà cung nữ tên Dương Liễu này còn có một đệ muội, nếu nàng ta không cảm kích, chi bằng đem đệ muội của nàng ta tiến cung thăm vấn, có lẽ người nhà nàng ta sẽ cảm kích rất nhiều.” Bạch Hiên đã nhìn quen những kẻ già mồm cổ cãi này rồi, cũng biết phải dùng thủ đoạn gì để đối phó những người này thì hữu dụng: “Nương nương, không bằng nô tài cho tuyên triệu hai người này.”

“Đừng, đừng mà...” Dương Liễu lê người đến trước mặt Bạch Hiên, ôm lấy chân của hắn nói: “Bạch công công, bọn họ không biết gì đâu, cầu công công tha cho bọn họ.”

“Vậy người có cảm kích hay không?” Bạch Hiên dùng sức hất mạnh tay của Dương Liễu đang nắm chặt chân của mình ra ngoài.

Thủ đoạn không cần mới mẻ, chỉ cần hữu dụng là được.

“Ta nói, ta đều nói.” Dương Liễu lại lê người sang, không ngừng dập đầu với Cố Như Cửu: “Nương nương, cầu nương nương tha cho người nhà của nô tỳ, bọn họ hoàn toàn không biết gì, nô tỳ biết sai rồi, cầu nương nương khoan dung tha thứ.”

“Được rồi, đừng dập đầu.” Cố Như Cửu đặt chén trà xuống: “Nói đi, rốt cuộc là ai phái người đến, ai dạy người hát làn điệu dân ca Cẩm Châu?”

“Nô tỳ... Nô tỳ vốn là cung nữ bên người Tôn Thái phi nương nương, có một ngày ngẫu nhiên nhìn thấy Bệ hạ, nô tỳ...” Dương Liễu ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Hoàng hậu, thấy nàng mặt không chút thay đổi, lại co rúm người gục đầu xuống nói: “Về sau trong lúc vô tình nghe thấy Tiễn Thái phi và Tôn Thái phi nhắc đến Bệ hạ, nói thân mẫu Bệ hạ, không, giọng nói của Thành vương phi hay như hát, chẳng khác nào giọng tiên tử, chỉ một khúc nhạc dân ca Cẩm Châu đã làm cho Thành vương kinh diễm không ngớt, nguyên quán của mẫu thân nô tỳ vốn cũng ở Cẩm Châu, cho nên nô tỳ cũng biết vài làn điệu dân ca Cẩm Châu...”

“Chẳng qua là chút hi vọng xa vời trong lòng của nô tỳ, không ngờ mấy ngày trước đây Tiễn Thái phi nương nương nói với nô tỳ, bà sẽ nghĩ biện pháp để nô tỳ tới gần Bệ hạ, đồng thời... có thể trở thành sủng phi, nô tỳ nhất thời hồ đồ, lại nảy sinh chút tâm tưởng không đáng có...”

Dương Liễu lắp bắp nói, thế nhưng Cố Như Cửu vẫn nghe rõ, việc này Tiễn Thái phi có can dự vào.

“Làm can, Tiễn Thái phi chính là phi tần của tiên đế, sao có thể làm loại sự tình này.” Cố Như Cửu giận tái mặt nói: “Người cũng biết vu tội hậu phi sẽ bị tội thế nào không?”

“Những lời nô tỳ vừa nói đều là sự thật, cầu Hoàng hậu nương nương minh giám.” Nàng hốt hoảng vén lên tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn mềm mại. “Xin nương nương nhìn xem, vòng tay này chính là Tôn Thái phi ban cho nô tỳ.”

Cố Như Cửu cúi đầu nhìn lại, thấy trên cổ tay của Dương Liễu quả thực đang đeo một chiếc vòng vàng rất đẹp, đồ trang sức thế này đeo trên tay cung nữ đã không hợp quy chế rồi.

Bảo Lục gỡ vòng tay vàng trên cổ tay Dương Liễu xuống, trình lên Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu không cầm vòng tay lên xem, chỉ liếc mắt ý bảo Bảo Lục trả lại cho Dương Liễu, nàng đứng lên nói: “Trước tiên nhốt lại, cho người trông giữ cẩn thận.”

“Rõ.” Bạch Hiền phát phát tay với thái giám phía sau, mấy tên thái giám bước lên phía trước nâng Dương Liễu lên, nhanh chóng kéo ra khỏi điện.

“Bạch công công.”

“Có nô tỳ.” Bạch Hiền khom người tiến lên.

“Cung nữ Dương Liễu này phải canh chừng cho cẩn thận, chớ để người khác đến gần.” Như Cửu trầm mặc một lát sau nói: “Người đi nói cho nàng ta biết, nếu nàng ta dám sợ tội tự sát, vậy muối muối của nàng ta sẽ thay nàng ta vào cung.”

“Rõ.” Sau khi Bạch Hiền rời khỏi cung Loan Hòa, mới đưa tay lên lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, Hoàng hậu nương nương của bọn họ tâm đủ ngoan độc, khiến người ta không khỏi rét lạnh trong lòng.

“Nương nương, việc này nếu truyền tới tai Hoàng thượng, phải chăng sẽ gây bất lợi cho người?” Bảo Lục do dự lên tiếng: “Với lại nô tỳ lo nếu như làm vậy... sẽ tổn hại đến thiên hòa.”

Cố Như Cửu nhúng tay vào chậu đồng, cẩn thận rửa sạch từng ngón tay: “Nếu Hoàng thượng chỉ vì chuyện này mà bất hòa với ta, cũng chỉ trách ta không biết nhìn người, gieo gió gặt bão.” Rút tay ra khỏi chậu nước, Thu La vội vàng lấy khăn tay bọc lại, lau sạch nước dính trên tay nàng.

“Còn chuyện tổn hại đến thiên hòa?” Cố Như Cửu nở nụ cười: “Lẽ nào khi nhìn thấy chuyện thế này xảy ra, mà ta vẫn phải tỏ ra là người hiền lành không giận không buồn, bình thản như không sao?”

Nàng nhìn bàn tay của mình, nhẵn nhụi trắng nõn, đường nhân duyên sâu đậm kéo dài: “Nếu là có người đứng đến ta, động nam nhân của ta, tổn hại đến thiên hòa thì đã làm sao?”

Bảo Lục quỳ gối phúc lễ, nhỏ giọng nói: “Là nô tỳ không nghĩ chu toàn.” Cố Như Cửu liếc nhìn nàng một cái, đứng lên nói: “Đi thôi, đi ngự thư phòng.”

“Rõ.” Thu La đưa khăn tay cho cung nữ đứng phía sau lưng, bước trước một bước, lướt qua người Bảo Lục. Bảo Lục sững sốt, trầm mặc đi theo phía sau Thu La.

Hà Minh canh giữ ở bên ngoài ngự thư phòng, thấy Hoàng hậu qua đây, bước lên phía trước hành lễ vãn an.

“Có người nào khác ở bên trong sao?” Cố Như Cửu liếc nhìn cánh cửa ngự thư phòng khép hờ, nhỏ giọng hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Bệ hạ đang phê duyệt tấu chương, lúc này không có người nào khác ở cùng.” Hà Minh do dự một chút: “Nếu ngài muốn gặp Bệ hạ, nô tỳ lập tức vào truyền báo.”

“Không cần.” Cố Như Cửu giơ tay lên một cái, đi về phía trước vài bước, đứng nép mình sau cánh cửa liếc nhìn Tấn Uông ngồi ngay ngắn ở trước ngự án.

Bóng lưng hắn thẳng tắp giống như một thanh hàn đao, tán ra nhuệ khí không người nào có thể sao lãng. Mày kiếm mắt sáng, đẹp đẽ quý giá bất phàm, chỉ ngồi như vậy đã tỏa ánh sáng chói mắt.

Tấn Uông như vậy hoàn toàn bất đồng khi ở trước mặt nàng, người ở trước mặt này giống như một thanh kiếm sắc bén đã được mài bóng, bờ lưng giống như một khối minh ngọc tuyệt thế tốt nhất, hoàn mỹ lại ôn hòa, không cảm nhận được nửa phần nhuệ khí.

Nàng thu hồi ánh mắt, đi qua bên cạnh nói với Hà Minh: “Không cần nói với Bệ hạ là bốn cung đã tới.”

Hà Minh nghe vậy khom lưng chấp tay.

Cố Như Cửu ôn hòa cười, xoay người rời khỏi thềm ngự thư phòng.

Hà Minh nhìn bóng lưng Hoàng hậu nương nương rời đi, trong lòng khó hiểu, Hoàng hậu nương nương như vậy là thế nào?

Bên trong ngự thư phòng, Tấn Uông ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa, ngoài cửa trống rỗng, không có bất cứ cái gì. Hắn nhíu nhíu mày, thả bút trên tay xuống: “Hà Minh, đã giờ gì rồi?”

“Hồi bẩm Bệ hạ, đã giờ Thân một khắc rồi.”

“Đã trễ vậy rồi à?” Tấn Uông lại lần nữa cầm bút lên, phê duyệt mấy quyển tấu chương còn sót lại, sau đó đứng lên nói: “Đi, quay về Tử Thần điện.”

“Rõ.” Hà Minh cúi đầu đuôi theo.

Bên trong Tử Thần điện, Thu La đem hộp gỗ đàn trình lên Cố Như Cửu, sau đó hơi tò mò hỏi: “Nương nương, ngài tìm cái này làm gì?”

Cố Như Cửu chỉ cười cười chứ không nói thêm điều gì, mở hộp gỗ đàn ra, bên trong là một viên ngọc thạch hình giọt nước nhỏ tầm đầu ngón út, được người thợ khéo tay đục lỗ rất tinh tế, thế nhưng khi nhìn kĩ bên dưới giọt nước này, sẽ nhìn thấy hai chữ “Phúc Thọ” được khắc trên đó.

Giọt nước này được cột dây màu đỏ, là vật phẩm thường đeo cho trẻ con, đây cũng là một trong vô số các vật phẩm được Cố gia chuẩn bị cho nàng khi gả tiến cung, cũng là vật phẩm chuẩn bị cho hài tử tương lai của nàng.

“Phúc thọ song toàn, chính là Đại Cát.” Cố Như Cửu cười đem viên ngọc hình giọt nước này thả lại vào trong hộp, ngẩng đầu thấy Tấn Uông tiến đến, nàng quay sang nói với các cung thị phục vụ trong phòng: “Các người đều lui ra đi.”

Hà Minh đang đi sau lưng Tấn Uông hơi do dự một chút, cũng lui ra ngoài.

Tất cả các cung thị trong phòng thoáng chốc đã rút lui sạch sẽ, Cố Như Cửu vẫy vẫy tay với Tấn Uông: “Thần quân, đến đây.” Từ khi nàng kể câu chuyện hai huynh đệ thích một nữ nhân cho Tấn Uông nghe, Tấn Uông đã không thích nàng gọi hắn là đại lang nữa.

“Làm sao vậy?” Tấn Uông làm lạ khi nhìn thấy Cố Như Cửu trịnh trọng như vậy, cứ tưởng là có đại sự gì, vội vàng đi tới trước mặt Cố Như Cửu: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cúi đầu xuống.” Cố Như Cửu cười nhìn hắn.

Tấn Uông nghe vậy liền ngoan ngoãn cúi đầu xuống, sau đó thấy hình như Cửu Cửu cầm thứ gì đó thắt lên trên cổ của hắn.

Sau khi cột chắc xong, Cố Như Cửu đưa tay sờ sờ viên thạch hình giọt nước trước ngực hắn, cười nói: “Hiện tại thiếp đã cột chặt chàng lại rồi đấy.”

Tấn Uồng cúi đầu, nhìn viên ngọc, màu sắc xinh đẹp, bên trên có khắc chữ rất nhỏ, nhưng lại rất có khí khái, có thể thấy được người thợ làm ra nó khéo léo đến mức nào.

Mặc dù biết vật phẩm này là đồ dành cho trẻ con đeo, Tấn Uồng cũng không nghi ngờ, trái lại cao hứng nói: “Cảm ơn Cửu Cửu.”

“Chàng đã đeo đồ của thiếp lên người thì chính là người của thiếp, nếu có ai dám tranh giành chàng với thiếp, thiếp sẽ chặt đứt tay người đó.” Nét mặt Cố Như Cửu tươi cười như hoa: “Nếu Thần quân đi cùng người khác, thiếp liền đem Thần quân khóa chặt lại không cho ai nhìn thấy nữa.”

Tấn Uồng nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, ngời xôm xuống, bốn mắt nhìn nhau nói: “Ta đối với Cửu Cửu, cũng là tâm ý như vậy.”

Hai người họ cứ lẳng lẳng nhìn nhau như vậy, một lúc sau Cố Như Cửu vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve đôi lông mày của hắn, rồi chậm rãi cong môi cười.

Tấn Uồng đem ngọc hình giọt nước này nhét vào trong cổ áo, để nó áp vào lòng ngực của mình, để nhiệt độ của mình dần dần sưởi ấm viên ngọc lạnh lẽo ấy.

Trong Tĩnh An cung, Tôn Thái phi đang sao chép một quyển kinh thư, tiếng bước chân từ ngoài cửa vọng vào làm rối loạn tâm tưởng của bà, khi đầu bút hạ xuống cũng sai lệch một đường.

Bà nhú nhú mày, nhìn nét chữ trên giấy, gác lại bút, vò tờ giấy phía trên ném sang một bên.

“Thái phi nương nương, nô tỳ có việc bẩm báo.”

Bà cúi đầu nhìn cung nữ phục vụ bên cạnh cho truyền người ở ngoài vào, thái giám ở bên ngoài sau khi bước vào liền báo: “Thái phi nương nương, Dương Liễu bị phạt, hiện đang bị tổng quản cung Càn Khôn là Bạch Hiền trông giữ.”

“Bạch Hiền của cung Càn Khôn trông giữ?” Tôn Thái phi được các cung nữ hầu hạ rửa sạch tay, xoa tay nói: “Không ngờ thú vị như thế, Hoàng hậu muốn xử người, lại một mực để người bên cạnh Hoàng thượng hô hoán, Dương Liễu đã nói gì?”

“Đương Liễu nói tất cả là do Tiền Thái phi nương nương chỉ điểm.” Thái giám nhỏ giọng đáp lời: “Trước khi Hoàng hậu nương nương hỏi, đã vận dụng hình phạt riêng.”

“Chẳng phải vị Hoàng hậu nương nương này trước nay đều rất thân thiện dễ gần sao? Có sao nay lại dung thủ đoạn này?” Tôn Thái phi tựa tiểu phi tiểu, đi tới trước cửa sổ nhìn ra ngoài sân viện, hoa cỏ bên ngoài xanh tốt, rất có nhã thú: “Hoàng đế biết nàng dùng loại thủ đoạn này sao?”

“Dụng hình chính là Bạch Hiền tông quản.”

“A, bổn cung thật xem thường vị Hoàng hậu này.” Tôn Thái phi cười nhạt: “Nàng ta muốn Hoàng thượng thấy nàng ta quang minh chính đại dụng hình?” Thay vì giả bộ hiền lành rộng lượng, không bằng để cho Hoàng đế cảm thấy tính tình nàng quật cường cũng thật lòng quan tâm hân, đồng thời chuyện gì cũng không gạt hân.

Cũng không biết vị Hoàng đế này có yêu thích bản tính thật này của nàng ta hay không? Lúc nam nhân yêu thì cái gì cũng tốt, còn lúc không yêu thì tính tình thật chính là bạo ngược, vị Hoàng hậu này còn quá trẻ, cho rằng Hoàng đế hiện tại đối với nàng ta chính là một tấm chân tình, chỉ vạn sự đại cát.

Thái giám không biết nên đáp lời thế nào, đành phải trầm mặc.

“Tìm người đem tin tức truyền tới bên phía Tiền Thái phi, cứ nói Hoàng hậu hoài nghi nàng sai sử cung nữ câu dẫn Hoàng đế, kì tâm gây rối.” Tôn Thái phi mỉm cười: “Cái đất hậu cung này, cần phải náo nhiệt một chút mới thú vị, mấy năm qua vắng lặng quá mức rồi.”

“Thái thái, trong cung truyền đến tin tức nói, kế hoạch đã thành.”

Trong phòng mờ tối, một phụ nhân ăn mặc đẹp để nghe vậy mỉm cười hài lòng: “Phải không?”

“Thái thái, ngài cần gì phải như vậy, nếu việc này bị phát hiện, không chỉ có ngài cùng lão gia công tử sẽ gặp khó khăn, ngay cả nhà mẹ đẻ ngài...”

“Là cô muội muội tốt của ta chứ chẳng phải ta.” Phụ nhân cười nhạt: “Người không cần nhiều lời, trong lòng ta đều biết.”

Nàng làm sao có thể lơ đãng nhìn những người này sống ung dung thoải mái, mà con gái của bà, ngay cả một buổi lễ cấp kê cũng không kịp tổ chức

đã phải ngâm ngùi nằm xuống lớp đất đen.

“Tur Mã Hương có lui tới với người nước Cao La?” Bà lại lên tiếng hỏi.

“Hôm qua bọn họ lại gặp mặt một lần.”

“Tốt.” Phụ nhân hạ thấp giọng nở nụ cười: “Như vậy mới không lãng phí ta âm thầm giúp nàng ta quét dọn mọi cản trở, ta ngược lại muốn nàng ta có thể bay thật cao, chạy thật xa.”

Như vậy lúc ngã xuống, mới đủ đau.

Con gái của bà không thể chết không nguyên vẹn như vậy được.

Trong cung Tĩnh Tâm, Tiền Thái phi nghe thái giám bẩm báo lại, cười lạnh nói: “Đã nói là hoài nghi, vậy cũng chỉ có thể là hoài nghi, bản cung không thừa nhận thì nàng ta có thể làm sao.”

“Thái phi nương nương, nô tỳ lo lắng đến lúc đó Dương Liễu không chống cự được, cứ một mực người đó chính là ngài, thì chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Thái giám hơi lo lắng nói: “Bệ hạ đối với Hoàng hậu nương nương rất tốt, nô tỳ lo lắng Hoàng thượng có thể vì chuyện này mà nảy sinh ý bất mãn với ngài.”

“Hoàng thượng làm con thừa tự của Thái hậu thì làm gì có chuyện hài lòng với bản cung.” Tiền Thái phi lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta là phi tần của tiên đế, chỉ cần chuyện này không có chứng cứ xác thực, hắc không thể động đến ta, không phải cánh cửa ngôn quan đó chỉ gây khó khăn.”

“Thì cứ chờ xem, việc này mặc dù ta thoát không khỏi liên quan, thì phía Tôn thị cũng chẳng thể giữ được sạch sẽ.” Tiền Thái phi liếc mắt nhìn thoáng qua tĩnh an cung: “Bà ta cho rằng ta không nhìn ra tâm tưởng của bà ta sao, muốn mượn tay của ta tính toán người, cũng phải nhìn xem bản cung có nguyện ý hay không! Sai người nghĩ biện pháp loại trừ Dương Liễu, bảo nàng sợ tội tự sát, sau đó đem Tôn thị dắt kéo vào, nước này chỉ có càng làm càng đục, mới có nhiều cá nhảy qua.”

Năm đó khi bà ta cùng Tôn Thái phi còn làm phi tần của tiên đế, thì là đồng bạn đồng địch, tâm tưởng của người nữ nhân này có bao sau, bà hiểu rõ, cho nên hiện tại như thế nào sẽ tín nhiệm bà ta hoàn toàn?

Sứ thần ở kinh thành Đại Phong ăn chờ uống chực gần một tháng, rốt cuộc cũng lục đục chuẩn bị quay về, trước khi bọn họ rời đi, điều trông

mong nhất chính là hồi lễ của Đại Phong dành cho bọn họ.

Phải biết rằng khi tiên đế còn tại thế, chính là một người vô cùng hào phóng, chỉ cần bọn họ nói vài câu dễ nghe, liền nhận được một lượng lớn quà cáp.

Bất quá bây giờ vị Hoàng đế này tựa hồ cũng không thích nghe lời ngon tiếng ngọt giống như tiên đế, cho nên bọn họ đều là chờ mong, lại thấp thỏm. Nhất là sứ thần nước ManyBo đã đắc tội Đại Phong, lúc này cũng không còn sức để buồn rầu, bọn họ lo lắng sau khi về nước, không thể hồi báo nhiệm vụ quốc vương giao cho.

Trên thực tế Tấn Uông cũng không làm bọn họ thất vọng, ban thưởng bọn họ mấy thứ đồ chơi trông có vẻ không thể ăn cũng không thể dùng, để bọn họ mang về đưa cho quốc chủ của mình.

Cái gì, người nói người vượt đường xá xa xôi đến đây chẳng phải là chuyện dễ dàng gì sao?

Chẳng phải người đến chúc mừng sao, nào có đạo lý tân khách đến chúc mừng còn mang hồi lễ về nhiều hơn cả tặng lễ chứ?

Còn dám nói lời vô ích?

Lễ nào người chẳng có thành tâm đến chúc mừng đế hậu, mà mục đích là đến tống tiền?

Ai cũng không dám nói mình tới tống tiền, càng thêm không dám đắc tội với quan viên hồng lư tự Đại Phong, cho nên chỉ có thể dâng hoàng thành thật tạ ân, làm bộ ra vẻ thật cao hứng, nhận lấy tất cả đồ vật gì đó mà Đại Phong ban cho quốc chủ nhà mình.

Tuy nói đồ không nhiều lắm, nhưng đều là vật trân quý, không thấy nước ManyBo chỉ nhận được một phong thư trách cứ của đế vương Đại Phong sao?

So lên không đủ, so xuống có dư, bọn họ phải hài lòng.

Duy nhất chỉ có Ly quốc là ngoại lệ, bọn họ thu được được phẩm cùng lương thực cứu trợ của Đại Phong, mà vương tử của bọn họ cũng nhận được danh nghĩa giáo hóa ở lại kinh thành Đại Phong.

Hành động này trong mắt các sứ thần khác, chính là Ly quốc đổi lấy lương thực, đem vương tử mình ở lại làm con tin ở Đại Phong.

Cho nên mặc dù bọn họ ngưỡng mộ Ly quốc, nhưng bọn hãn vẫn không có ý định muốn đưa vương tử nước mình đến làm con tin.

Chỉ có Kỳ Liên sau khi nghe được tin này thì xụ mặt xuống.

Thà rằng dâng vương tử mình đi làm con tin cũng không muốn hợp tác với nước Cao La của bọn họ sao?

Cử chỉ này của Ly quốc khác nào đang đánh vào mặt của hãn

Chương 60

Trong căn phòng mờ tối, u ám, Kỳ Liên ngồi ở trên mặt đất phủ một lớp cỏ khô, tóc rối loạn phủ ở sau lưng, cầm bào màu nhạt mặc trên người cũng dính đầy bùn đất, nhìn qua rất nhếch nhác chật vật.

Sắc mặt y âm trầm nhìn lên cửa sổ nhỏ hẹp hình vuông ở trên đỉnh đầu, loáng thoáng có thể nhìn thấy tia sáng yếu ớt.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, y quay đầu nhìn lại, sau khi thấy rõ người tới, đầu tiên là sững sốt, lập tức giấu cợt cười nói: “Quả nhiên là ngươi.” Trừ hấn ra, còn có ai có thể vô thanh vô tức đem y từ trần nhỏ ở biên cảnh nước Cao La quay thẳng về tận kinh thành Đại Phong.

“Thừa tướng nước Cao La đột nhiên mất tích, nội bộ nước Cao La hỗn loạn rối tung, các đảng phái không ngừng tranh đấu lẫn nhau.” Người đứng ở bên ngoài cửa lao, mặt không thay đổi nhìn Kỳ Liên: “Đây quả là vỡ tuồng hay, thừa tướng Kỳ Liên cảm thấy đã đủ đặc sắc chưa?”

“Ta tự xưng là tiểu nhân, thế nhưng ở trước mặt ngươi, ta thật là mặc cảm!” Kỳ Liên đứng lên, vỗ vỗ cỏ lá dính trên người: “Không biết từ lúc nào ngươi bắt đầu hoài nghi ta?”

“Ta từ đầu tới cuối đều hoài nghi ngươi.” Người đến cũng không nổi giận khi nhìn thấy vẻ giấu cợt trên mặt Kỳ Liên, hấn đi tới ngồi xuống chiếc bàn đã được dọn sạch kê ở bên cạnh: “Mười năm trước đột nhiên xuất hiện ở nước Cao La, sau đó trở thành con nuôi Kỳ gia, trở thành thừa tướng trẻ tuổi nhất nước Cao La.”

“Nếu không phải bộ tộc Tấn thị của ngươi qua cầu rút ván, Lâm gia ta sẽ rơi xuống bước đường này sao?!” Kỳ Liên hơi mất khống chế nhìn sang người ngồi bên ngoài cửa lao: “Toàn bộ mọi người trong Lâm gia ta, bất luận nam nữ già trẻ đều bị xử tử, nếu không phải trong nhà còn có người trung thành, thì ta cũng giống như những người khác trong nhà, đã chết dưới cây đao của đao phủ. Ngươi nói cho ta biết, Lâm gia chúng ta đã sai ở chỗ nào?”

“Lúc hấn sủng ái cô của ta, liền để cho Lâm gia ta phong cảnh vô hạn, sau lại vì con trai Hoàng hậu chết, thế nhưng hấn chỉ nghe gian phi chỉ

buông vài ba câu bịa đặt, hắn liền phán cô của ta trở thành hung thủ độc chết hoàng tử.” Về mặt Kỳ Liên dữ tợn cầm lấy cột cửa lao, hai mắt đỏ ngầu nhìn người đến: “Toàn bộ người trong Lâm gia ta trên dưới mấy chục nhân khẩu, mấy chục nhân khẩu, cứ như vậy bị chặt đầu, hằng đêm ta đều nhìn thấy đôi mắt bọn họ tràn ngập oan khuất trong giấc mộng, ta đều không thể ăn tươi nuốt sống, uống máu cắt thịt các ngươi.”

“Người bộ tộc Tấn gia các ngươi vô tình vô nghĩa, hết lần này tới lần khác còn thích giả bộ tỏ vẻ thâm tình.” Hơi thở nặng nề phả ra từ trong cuống họng của hắn, giống như sư tử vừa bị chọc giận, mất đi lý trí: “Ngay cả ngươi cũng chẳng khác gì, cái gì đối với con gái Cố thị tình thâm ý nặng, chẳng qua chỉ là người lợi dụng cảm tình, để Thái hậu để cho Cố gia giúp ngươi củng cố giang sơn mà thôi. Tấn Uông, ngươi có gì khác với tên cầu hoàng đế trước đó chứ?”

“Câm miệng!” Hà Minh đứng sau lưng Tấn Uông nổi giận nói: “Bớt nói xàm nói bậy đi!”

“Ta nói xàm nói bậy?” Kỳ Liên giấu cột cười nói: “Nhìn ngươi nguy trang tốt lắm, ngay cả hạ nhân bên cạnh đều cho là ngươi thực sự có tình cảm sâu đậm đối với Hoàng hậu. Chỉ thương cảm con gái Cố thị từ nhỏ đã được người nhà yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay, gả cho một kẻ xảo trá, còn tưởng rằng hắn thật lòng thật dạ yêu thương mình sâu đậm, thực thương cảm nực cười lại thật đáng buồn.”

Hà Minh nghe nói như thế, trong lòng vừa sợ hãi cả kinh, nhin không được quay đầu nhìn Tấn Uông, thế nhưng thấy sắc mặt Bộ hạ không chút biểu cảm, giống như lời của Kỳ Liên không ảnh hưởng gì đối với hắn, lẽ nào...

Cảm giác lạnh lẽo từ sau lưng chậm rãi lan tràn đến toàn thân, dưới chân hắn mềm nhũn, bất tri bất giác lại quy phục ở trên mặt đất.

“Ta đối với Hoàng hậu là thật tình hay là giả ý, thì có quan hệ gì với ngươi đâu?”

Người giơ tay lên một cái, lập tức cây đuốc trên vách tường được lên, hé ra khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết sáng rực dưới ánh lửa.

Hắn lưng dài eo thon, mặc trên người cẩm bào ám văn nhợt nhạt, tóc đen được buộc chặt ngọc mào quan, cực kỳ giống một công tử đẹp thánh thoát

trần tục.

Hắn chỉ đứng ở chỗ này, đã trở thành sự sống lóa mắt nhất trong phòng giam, bởi vì hắn thực sự quá quý khí, quá tuấn mỹ.

“Năm đó khi ta chạy trốn tới Cẩm Châu thì, người cũng thảm hại giống như ta hiện tại, không, còn thảm hại hơn cả ta lúc này.” Kỳ Liên nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của hắn, cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười quanh quẩn trong phòng giam, cực kì châm biếm và chói tai: “Người tựa như một con chó quỳ rạp trên mặt đất, bị đám đê muội của mình làm ngựa cười, mà ánh mắt... không cam lòng, oán hận và tàn nhẫn của người ngay tại lúc đó làm ta nhớ mãi.”

“Đó là một đôi mắt đáng sợ dường nào, lần đầu tiên ta nhìn thấy đôi mắt như vậy, đã cảm thấy đó không phải là ánh mắt của người, mà là chó điên.” Kỳ Liên khinh miệt lại giễu cợt nhìn Tấn Uông: “Nhưng thế gia này lại khen người lời nói và việc làm có độ, cử chỉ nhanh nhẹn như ngọc, có thể thấy được ánh mắt của bọn họ có bao nhiêu mù quáng.”

Chậm rãi chuyển động nhãn ngọc trên ngón cái, mặt Tấn Uông không thay đổi nghe hết những lời Kỳ Liên nói, ngẩng đầu nói: “Thì sao?”

Kỳ Liên nhìn cặp mắt đôi phương lạnh lẽo như hàn băng, ngơ ngẩn, đứng vậy, điều này thì thế nào chứ, thủ đoạn của người này độc ác cũng tốt, có tài nguy trang cũng tốt, chỉ ít hắn đã thành hoàng đế Đại Phong, quyền khuynh thiên hạ, cho dù đám thế gia kiêu căng kia cũng phải gập sống lưng quỳ gối trước mặt hắn.

Hắn tự giễu cười cười, đi tới góc trong phòng, cũng không quan tâm cỏ khô trên đất đã ẩm ướt, cứ thế mông ngồi xuống: “Người nên cưới nữ nhân Tư Mã Hương kia, nữ nhân kia trong khung giống như người, để thành công không từ thủ đoạn, nếu hai người các người cùng một chỗ, tất nhiên có rất nhiều sở thích chung. Người điên như người vậy, hà tất đi trêu chọc cô nương nhu nhược mềm mại như Cố gia?”

Nói đến đây, hắn lại lắc đầu, cười nói: “Ta thật ra đã quên, người càng giống như người vậy thì càng thích những món đồ sạch sẽ tốt đẹp, bởi vì khắp người mình đã bẩn thối, máu tanh khó ngửi, cho nên luôn đặc biệt yêu thích những món đồ tốt và xinh đẹp. Chỉ sợ người như người vậy, cũng làm bẩn những món đồ xinh đẹp này mà thôi.”

“Trẫm đem người giam giữ tại đây, chẳng phải để nghe người nói những lời nhảm nhí này.” Tấn Uông đứng lên, đi tới bên cạnh của phòng gian trên cao nhìn xuống Kỳ Liên: “Thủ đoạn của trẫm như thế nào không cần người tới nói. Chỉ ít trẫm không bán nước cầu vinh, càng không làm hạ thần nước khác, nếu liệt tổ liệt tông Lâm gia biết người cấu kết nước Cao La và Thụy vương phủ chuẩn bị tạo phản, làm cho thiên hạ đại loạn, người cảm thấy người còn mặt mũi nào để đi gặp bọn họ sao?”

“Thiên hạ đại loạn thì có quan hệ gì tới ta đâu? Lâm gia ta lúc bị xử oan, lúc cả nhà ta bị tịch thu tài sản bị lôi ra xử tội thì có ai trong Đại Phong đứng ra nói câu nào cho Lâm gia ta?!” Giọng nói của Kỳ Liên đầy căm hận: “Người trong thiên hạ đối đãi với Lâm gia ta như thế vì sao ta còn phải bận tâm người trong thiên hạ?”

Tấn Uông nhìn Kỳ Liên vì căm hận mà khuôn mặt vặn vẹo điên cuồng: “Ai nói trước đây không ai đứng ra giúp Lâm gia người cầu tình?”

“Người nói đúng, năm có còn Cố gia cùng Dương quốc công gia đứng ra nói vài lời hữu ích cho Lâm gia ta.” Sắc mặt Kỳ Liên bình tĩnh hơn một chút, hẩn cúi đầu trầm mặc, sau đó lại hung tợn nhìn sang Tấn Uông: “Thế nhưng như vậy thì có lợi ích gì, Cố gia trung thành với người, nhưng người dùng tình cảm lừa dối con gái nhà họ, toàn gia Dương quốc công trong sạch ngay thẳng, mà người lại đoạt người trong lòng của công tử Dương gia. Cho nên nam nhân của bộ tộc Tấn gia các người, toàn một lũ ác tâm như vậy, bề ngoài nguy nga lộng lẫy, còn nội tâm, lại tanh tưởi khó ngửi, người làm như vậy, không sợ sẽ bị báo ứng sao?”

“Người thân là tù nhân, cần thiết gì phải lo lắng ta là có bị báo ứng hay không?” Tấn Uông rũ xuống mí mắt, ngón tay trắng nõn đưa ra vịn lên trên trụ cửa lao. Động tác của hắn rất nhẹ, nhẹ giống như là đang vuốt ve người yêu: “Tiên đế dù có làm sai, cũng không thể lấy chuyện ấy làm lí do để người có thể đem bán đứng tổ quốc, gây ra chiến loạn. Người cũng biết nếu chiến loạn nổ ra, có biết bao dân chúng vô tội trên đời này phải lâm vào cảnh khốn khổ? Bọn họ chưa từng hại đến Lâm gia các người, cũng chưa từng thừa cơ hãm hại Lâm gia, lẽ nào người không thấy lương tâm mình ray rứt khó chịu sao?”

“Ta không biết người đã giở trò gì để bắt ta trở về đây, ta cũng không muốn biết.” Kỳ Liên dựa đầu vào thành tường, nhắm mắt lại nói: “Người

không cần nhiều lời, muốn giết cứ giết đi, muốn làm gì cũng được. Ta biết người muốn cái gì, ta sẽ không đưa cho người.”

Tấn Uông chấp tay ở sau lưng, lẳng lặng nhìn hắn một cái, bình tĩnh mở miệng nói: “Cho dù người không đưa ra chứng cứ cấu kết cùng Thụy vương phủ thông đồng với địch bán nước, trẫm cũng có thể để cho Thụy vương phủ không ngóc đầu lên được.”

“Người đương nhiên có thể làm được, thế nhưng nội tâm người âm ngoan như vậy, trên mặt lại thích người phong quang tể nguyệt, trước khi làm việc chẳng phải luôn thích tìm chứng cứ để chiếm lấy đại nghĩa sao?” Mặt Kỳ Liên cũng không mở ra nói: “Mời Bệ hạ quay về, thứ cho tại hạ không thể tiến.”

Mặt Tấn Uông không thay đổi đi ra từ căn tư tù này, Hà Minh cùng với mấy tiểu thái giám trầm mặc xách theo đèn lồng lập tức đuổi kịp đi phía sau hắn.

“Bệ hạ, cẩn thận bậc thang.” Hà Minh đem đèn lồng cẩn thận chiếu sáng cho hắn, để cho hắn nhìn rõ con đường phía trước.

Tấn Uông xuất ra khăn tay, che miệng ho khan vài tiếng, sau đó nói: “Mấy ngày tới, không được để ai lại gần nói chuyện với Kỳ Liên, ngoại trừ đưa thức ăn ra, không cần làm gì nữa.”

“Rõ.” Hà Minh vội vàng đồng ý.

Tấn Uông bước đi được mấy bước, đột nhiên cảm thấy cổ hơi lạnh, hắn cúi đầu nhìn xuống, hóa ra là viên ngọc hình giọt nước đeo trên cổ bị rút ra từ hõm nào, lúc hắn bước đi, lại tung lên một cái, chạm vào da cổ của hắn, cho nên mới cảm thấy lạnh lẽo.

Hắn dừng bước lại, đưa tay chạm nhẹ lên ngọc bội hình giọt nước, thuận tiện tay nhét ngọc bội vào trong cổ áo, gia tăng cước bộ đi về phía Tử Thần điện.

Sau khi trở lại Tử Thần điện, hắn lại thấy Cố Như Cửu không ở trong điện, nhíu mày, hỏi cung thị phục vụ trong điện: “Hoàng hậu đâu?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đi cung Loan Hòa.”

Tấn Uông cau mày, gật đầu nói: “Trẫm đã biết, tất cả các người lui ra.”

Hà Minh ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng một chút rồi khom người lui ra cùng những người khác, đồng thời còn thuận tay đóng lại cửa phòng cho Tấn Uổng.

Trong phòng lập tức tĩnh mịch, Tấn Uổng đi tới ngồi xuống trên tháp mềm mà bình thường Cố Như Cửu thích nằm, thuận tay cầm lấy hai quyển tiểu thuyết đặt bên phía dưới tháp mềm, trong truyện còn kẹp thao một tấm đánh dấu trang, có thể thấy chủ nhân trước khi rời đi vẫn chưa xem xong.

Hắn mở trang thứ nhất ra thấy trên đó viết: “Trên ngọn núi Tú Sơn cách đây trăm năm trước, có một con bạch hồ...”

Bút pháp rất thô ráp, thể nhưng tình tiết lại có vài phần ý nghĩa, cái hồ yêu xinh đẹp này và công tử quý tộc yêu thương nhau, vì hắn buông tha tu vi, chỉ nguyện làm một người phàm. Vậy mà công tử quý tộc này nhìn như rất thâm tình đối với hồ yêu xinh đẹp kia, nhưng trên thực tế chỉ vì muốn lấy được trái tim của hồ yêu để luyện chế đan dược trường sinh bất lão hiến cho hoàng đế để cầu cưới công chúa.

Cuối cùng vị công cử này cũng lấy được trái tim, hồ yêu chết trong nước mắt, mà công tử kia cũng không có kết cục tốt, bởi vì sau khi Hoàng đế dùng xong đan dược trường sinh bất lão này, lại lần nữa ra chết bất đắc kỳ tử.

Hóa ra, máu của hồ yêu quá mạnh, hoàng đế chỉ là người phàm, không kịp dung nạp được dẫn đến cái chết đột ngột.

Câu chuyện này có nhiều điểm thiếu sót, thể nhưng kết cục lại bất đồng với những tiểu thuyết khác, những bản tiểu thuyết khác luôn truy cầu một cái kết viên mãn mà câu chuyện này lại là cái kết buồn.

Hắn khép lại quyển tiểu thuyết trong tay, nhìn ánh nến lập lòe trên bàn, mắt hơi khô rát.

Trong cung Loan Hòa, Cố Như Cửu ngồi ở vị trí đầu, Tiền Thái phi cùng Tôn Thái phi ngồi ở phía dưới nàng, trước mặt mấy người là mấy món ăn nhẹ tinh xảo, thể nhưng không có ai có ý định động vào.

Cố Như Cửu cười liếc nhìn hai người, sau đó nói: “Phiền hai vị Thái phi nung nấu, hôm nay ta mời nhị vị đến, chẳng qua chỉ muốn nói dăm ba câu chuyện phiếm giết thời gian.”

Tôn Thái phi nghe vậy lại cười nói: “Hoàng hậu nương nương nguyên ý nói chuyện với chúng ta, chúng ta vui vẻ còn không kịp, nói gì đến phiền hà.”

Tiền Thái phi cười phụ họa, nhìn chén trà trong tay cùng món ăn nhẹ thế nhưng không dám chạm vào.

“Nhị vị là trưởng bối của ta, lại ở trong cung rất nhiều năm, hiểu rõ quy củ trong cung hơn so với ta.” Cố Như Cửu nói đến đây, thở dài một tiếng nói: “Nửa tháng trước ta từng đem nhốt một cung nữ không hiểu chuyện lại, thế nhưng... hai canh giờ trước nàng ta đã đánh mất tính mệnh trong tù rồi.”

“Có chuyện này sao?” Tiền Thái phi tỏ vẻ ngạc nhiên: “Chẳng lẽ là sợ tội tự sát?”

“Bây giờ vẫn chưa rõ ràng lắm.” Cố Như Cửu lắc đầu: “Việc này theo lý nên giao cho đại lý tự đi xử lý, chỉ là hậu cung chính là nơi nghỉ ngơi của Bệ hạ, lại có nữ quyền, người của đại lý tự tiến vào, chỉ sợ không thích hợp.”

“Lời này của Hoàng hậu nương nương rất có lý, người của đại lý tự quả thật không thích hợp đến hậu cung.” Tôn Thái phi cười cười, do dự một chút rồi nói: “Huống chi cung nữ cũng là tội nữ, khả năng sợ tội tự sát là rất lớn.”

“Nói thì nói như thế, chỉ là lòng ta hơi bất an.” Nét mặt Cố Như Cửu càng thêm ủ rũ buồn rầu, ngộ nhỡ cung nữ này là bị giết, thì hậu cung hiện tại quá nguy hiểm.”

Sắc mặt Tiền Thái phi và Tôn Thái phi đều ngưng trọng không nói lời nào, phảng phất như rất sợ trước cái chết của cung nữ.

“Ta nghĩ hậu cung hiện tại đã không được an toàn, nhị vị Thái phi có thân phận quý trọng nếu xảy ra chuyện, Thái hậu cùng Hoàng thượng đều lo lắng không thôi. Vì thế trước khi chuyện này được điều tra rõ, phiền hai vị Thái phi tạm thời đến biệt cung Lâm An ở tạm. Đợi sau này sự tình điều tra rõ ràng, ta lại đến đón hai vị Thái phi trở về.”

Cố Như Cửu nói đến đây, lại lần nữa nặng nề thở dài một hơi: “Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, xin hai vị Thái phi thông cảm.”

Tiền Thái phi cùng Tôn Thái phi nghe vậy sắc mặt đại biến, Hoàng hậu làm vậy là có ý gì, muốn đuổi bọn họ ra khỏi nội cung, đến Lâm An sống sao?

Lâm An là kinh đô phụ của Đại Phong, rất nhiều những phi tần đã bị hoàng đế sủng hạnh nhưng không có con cái của cái triều đại Đại Phong sau khi hoàng đế băng hà đều được chuyển đến sống trong biệt cung Lâm An, nhưng dưới tình huống hậu cung tân đế đầy mới làm như vậy. Nhưng bây giờ hậu cung ngoại trừ Hoàng hậu ra, lại chẳng có lấy một nữ nhân nào khác, thế mà Hoàng hậu lại muốn đuổi các nàng ra ngoài?

Có điều, mặc dù các nàng bất mãn trong lòng, thế nhưng có thể thẳng thừng nói không sao?

Tiền Thái phi và Tôn Thái phi hiểu rõ, nếu Hoàng hậu cố ý muốn dời các nàng ra ngoài, bọn họ cũng chỉ có thể sống quãng đời cô độc còn lại ở biệt cung Lâm An.

“Canh giờ không còn sớm, hai vị Thái phi sớm hồi cung nghỉ ngơi nhé.” Cố Như Cửu tựa hồ không nhìn thấy vẻ mặt khó coi của hai vị Thái phi, đứng lên nói: “Bồn cung cũng thấy hơi mệt.”

Tôn Thái phi cùng Tiền Thái phi buộc lòng phải đứng dậy hành lễ nói: “Cung tiễn Hoàng hậu nương nương.”

Nhìn theo bóng lưng Hoàng hậu rời đi, hai người Tôn Tiền đi ra cung Loan Hòa, nụ cười trên mặt Tôn Thái phi thoáng cái đã biến mất: “Tiền phi, lúc nào ngươi cũng hành động lỗ mãng như vậy, nếu không phải là bởi vì ngươi, thì sao Hoàng hậu lại muốn đẩy chúng ta đến biệt cung Lâm An?”

Biệt cung Lâm An chính là một hoạt tử nhân mộ, chẳng phải lãnh cung lại hơn cả lãnh cung, bước vào đó ngoại trừ chết, hầu như không còn cơ hội thoát ra.

Nghe nói vài thập niên trước, trong cung có một quý phi vì được sủng ái lại sinh lòng đố kị, sau đó hoàng đế đã đem tất cả nữ nhân trong hậu cung chuyển đến biệt viện Lâm An, chỉ độc cung chiều vị quý phi này.

Có người được tuyển tiến cung vẫn chưa nhìn thấy mặt hoàng đế đã bị đưa đi biệt cung Lâm An, đến chết vẫn là cung nữ đầu bạc.

“Người cũng đừng nói ta, việc này lẽ nào người không nhúng tay vào?” Tiên Thái phi không vui trừng mắt liếc Tôn Thái phi, phẩy tay áo bỏ đi.

Sắc mặt Tôn Thái phi biến đổi, cuối giận tái mặt cắn răng nói: “Khá cho một Hoàng hậu.”

“Nương nương ngài thực sự muốn đem hai vị Thái phi đến biệt cung Lâm An sao?” Thu La hơi lo lắng hỏi, ngày xưa những phi tần bị đưa đến biệt cung Lâm An đều là cung phi có xuất thân gia đình bình thường, thế nhưng mẫu tộc của Tiên Thái phi và Tôn Thái phi đều là thế gia trong kinh thành, nhất là Tôn Thái phi, mẫu tộc của nàng không chỉ hiển hách, còn có quan hệ thông gia với Tư Mã gia. Nếu chúng thần náo loạn trước triều, chỉ sợ muốn cơ hội này buộc Hoàng thượng nạp phi.

“Việc này còn phải xem các nàng có nguyện ý đi biệt cung Lâm An hay không.” Cố Như Cửu cười cười, ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo lơ lửng trên bầu trời: “Nếu các nàng không muốn, thì phải tỏ rõ thành ý mới được.”

Thu La trầm tư chỉ chốc lát, trên mặt liền bừng tỉnh như đã hiểu.

Bảo Lục mờ mịt nhìn Hoàng hậu nương nương cùng Thu La, trầm mặc cúi đầu.

“Hoàng hậu nương nương, ngài trở lại rồi.” Hà Minh nhìn thấy Cố Như Cửu, lập tức niềm nở bước lại nghênh đón, sau đó còn thở dài một hơi nói: “Hoàng thượng đã chờ ngài rất lâu rồi.”

Cố Như Cửu đi vào trong nhà, thấy Tấn Uông đã xem xong quyển tiểu thuyết mà mình đang xem dở, cười nói: “Thần quân, câu chuyện này có hay không?”

Tấn Uông đưa tay kéo đem nàng vào ngực mình, cười nói: “Có rất nhiều sơ hở, thế nhưng hồ yêu có tình có nghĩa, rất hiếm có.”

“Chỉ tiếc có tình có nghĩa, nhưng gặp phải một nam nhân bạc tình bạc nghĩa.” Cố Như Cửu vẫn chưa xem xong, nên thuận miệng hỏi: “Kết cục thế nào?”

“Ta chỉ xem sơ qua mà thôi.” Tấn Uông vút quyển sách sang một bên, nghiêng đầu để lên đầu vai của nàng, trầm giọng nói: “Nam nhân kia cuối cùng bị ngũ xa phanh thây, sau đó hồn phách bị đánh xuống tầng địa ngục thứ mười tám.”

“Kết cục này tốt.” Cố Như Cửu cười cười: “Thiếp chẳng thích nam nhân đầy đọa nữ nhân cả người đầy thương tích, phút cuối lại khóc lóc vài giọt lệ lại nhận được tha thứ, còn có thể sống trong phú quý con cháu đầy đàn.”

Tân Ưởng ừ một tiếng.

Cố Như Cửu đưa tay khẽ vuốt ve sau ót của hắn, tựa tiểu phi tiểu nhẹ giọng nói: “Nếu chỉ cần hai giọt nước mắt liền nhận được tha thứ, như vậy tình cảm của nữ tử chẳng phải quá rẻ mạt sao?”

“Cửu Cửu chắc chắn không giống với những nữ tử này!” Tân Ưởng nhẹ nhàng hôn lên cần cổ của nàng.

“Dĩ nhiên là thiếp sẽ không giống họ rồi!” Ngón trỏ của Cố Như Cửu khẽ búng một cái, rơi xuống trên cổ của hắn, cảm nhận được từng giọt máu huyết đang lưu chuyển bên dưới huyết quản còn mang theo rung động nhẹ nhẹ, nàng lí nhí nói: “Nếu chàng dám như loại nam nhân này, thiếp sẽ kéo chàng cùng chết với thiếp.”

Tân Ưởng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, trong con ngươi đen nháy, hắn nhìn thấy một ngọn lửa đang bùng cháy phiêu diêu cùng khuôn mặt hắn ẩn hiện trong đó.

“Được.” hắn cười cầm tay nàng, rũ xuống mí mắt cúi đầu nói: “Ta đương nhiên biết Cửu Cửu không giống người thường.”

Đầu hạ, ban đêm cũng không phải quá nóng, thế nhưng khi một tiếng sét vang lên thì Tôn Thái phi hoảng sợ ngồi bật dậy trên giường.

Sa trường nhẹ nhàng đóng cửa, mờ mờ ảo ảo toát ra vẻ u ám.

Bà há miệng thở phì phò, cất giọng khàn khàn hét to: “Người đâu.” Lại một loạt tiếng sấm rền vang, đè ép tiếng hét của bà xuống.

Tôn Thái phi hoảng sợ, lôi kéo áo ngủ bằng gấm đang mặc trên người, ngay lúc mơ hồ, bà nhìn thấy trong góc phòng tựa hồ có một người đang đứng, nỗi sợ hãi trong lòng càng lớn, ngay cả việc hít thở cũng quên mất.

Lúc này, một tia sét xẹt qua bầu trời ánh sáng lóe lên rọi qua cửa sổ, bà nhìn thấy cái bóng đen kia đi về phía mình, khi bà thấy rõ mặt của đối phương thì không thể kìm được nữa, la hét âm ỉ.

“Thái phi nương nương, Thái phi nương nương!”

“Có quý! Có quý!”

Trong mưa bão, hai thái giám đội mưa chạy, toàn thân bọn họ đã ướt đẫm, nhưng không dám đưa tay chà lau, một người trong đó bước chân loạng choạng, ngã lăn xuống đất, ngay sau đó lại vội vã chống tay đứng dậy, tiếp tục chạy đi.

Bọn họ đang chạy về phía Tử Thần điện.

Cổ Như Cửu bị tiếng sấm đánh thức, nàng đưa mắt nhìn sang Tấn Uồng đang ngủ say bên cạnh, khi sét xẹt ngang trời, liền đưa tay bịt kín lỗ tai của hắn.

Thế nhưng sau khi tiếng sét vừa dứt, nàng lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, sau đó thanh âm của Bạch Hiền truyền tới: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, Tĩnh An cung đã xảy ra chuyện.”

Thấy Tấn Uồng giật giật, Cổ Như Cửu vỗ nhẹ lên lưng hắn: “Chàng cứ ngủ đi, thiếp sẽ đi xem bên phía Thái phi xảy ra chuyện gì.”

“Bên ngoài mưa lớn như vậy, có chuyện gì ngày mai hãy nói.” Tấn Uồng ngồi dậy theo, nghe tiếng mưa rơi lộp độp ở bên ngoài, cau mày nói: “Nàng đừng đi ra ngoài, lỡ dính nước mưa thì làm sao bây giờ.”

“Nếu không phải có chuyện nghiêm trọng xảy ra, bên phía Tĩnh An cung cũng sẽ không phái người qua đây ngay lúc này,” Cổ Như Cửu gọi người tiến đến hầu hạ mình mặc quần áo, cũng không đoái hoài tới chuyện búi tóc, mặc kệ đầu tóc đang rối quay sang nói với Tấn Uồng: “Thiếp chỉ đi qua nhìn một chút, nếu không có chuyện gì sẽ trở lại ngay.” Nàng đi tới bên giường, đẩy Tấn Uồng nằm xuống giường, sau đó đắp chăn kín cho hắn: “Ngoan ngoãn nằm ngủ ở đây, chờ thiếp trở về.”

Tầm cung của Thái phi, Tấn Uồng cũng không tiện đi, hắn không thể làm gì khác hơn là nắm chặt góc chăn gập đầu.

Bên ngoài đã chuẩn bị xong mã xa, Cổ Như Cửu vén chéo quần bước vào: “Nhanh đi Tĩnh An cung.”

Nước mưa rơi xuống mui xe phát ra những tiếng lộp bộp, Cổ Như Cửu vén tóc ra sau tai, mặt không thay đổi vén rèm che cửa sổ xe lên.

Ngoài cửa sổ đèn cung đình cao, chỉ là ở trong cơn mưa trông có vẻ mông lung, tự sinh ra một chút băng hàn.

Đến Tĩnh An cung, Cố Như Cửu khom lưng đi xuống xe ngựa, chỉ vài bước lộ, nước mưa rơi xuống phiến dù, làm ướt tà váy của nàng, bất quá lúc này nàng cũng không đoái hoài tới những thứ này, bởi vì những tiếng thét chói tai của Tôn Thái phi liên tục truyền ra từ trong nội điện.

Nàng bước nhanh chân đi vào trong nội điện, chỉ thấy Tôn Thái phi tóc tai rối bời ôm lấy một cung nữ, không chỉ cả người run rẩy, còn đang lẩm bẩm cái gì.

“Tôn Thái phi, ngươi làm sao vậy?” Cố Như Cửu giơ tay lên, miễn lễ thỉnh an của những người khác trong phòng, sau đó đến gần Tôn Thái phi, nhỏ giọng nói: “Tôn Thái phi, ngươi có khỏe không?”

Một luồng sét xẹt qua trời, đột nhiên Tôn Thái phi lại hét to lên lần nữa, bà nắm chặt lấy tay của Cố Như Cửu, đôi mắt mở to ra nói: “Có quỷ, có quỷ, nàng tới.”

Cổ tay bị Tôn Thái phi bóp đau, Cố Như Cửu nhú nhú mày, vừa định lên tiếng thì chợt nghe tiếng Tiền Thái phi từ phía sau vang lên.

“Hoàng cung đại nội, dưới chân thiên tử, ở đâu ra yêu ma quỷ quái, xin Tôn Thái phi cẩn thận lời nói của mình.”

Cố Như Cửu quay đầu lại, thấy Tiền Thái phi mặc cung trang sẫm màu bước lại, trâm tóc dao động theo từng bước chân của bà, vẻ mặt nghiêm túc còn toát ra vẻ bất mãn.

Chương 61

Tôn Thái phi run lấy bầy trồn sau lưng Cố Như Cửu, hoàn toàn không phản ứng gì trước những lời trách cứ của Tiền Thái phi, đôi mắt mở to, dường như chỉ cần mở to thêm chút nữa là tròng mắt sẽ rơi ra ngoài.

“Chẳng phải ta, chẳng phải ta.” Tôn Thái phi đột nhiên đưa tay chỉ Tiền Thái phi, thét to: “Là nó, chuyện năm đó là nó làm.

Àm ăm.

Tiếng sét rền vang tứ phía, cuồng phong nổi lên, bên ngoài cây cối nghiêng ngả, cành lá va vào nhau kêu rên xào xạc. Cố Như Cửu rút tay của mình ra khỏi bàn tay của Tôn Thái phi, quay đầu nhìn Tiền Thái phi.

Tiền Thái phi tay áo tung bay, trâm cài khẽ lay động, mím chặt môi, mặt mày cương cứng, tựa hồ đang cất lực áp chế cơn tức dần dâng lên trong bụng, thế nhưng khi Cố Như Cửu nhìn sang, vẻ mặt bà từ từ bình tĩnh lại.

“Hoàng hậu nương nương, Tôn Thái phi nằm mơ thấy ác mộng, đầu óc không được tỉnh táo.” Tiền Thái phi đi tới trước mặt Cố Như Cửu, thi lễ với Cố Như Cửu, Cố Như Cửu hoàn lại một lễ nói: “Bồn cung thấy tình trạng của Tôn Thái phi không được tốt lắm, người đâu mời thái y.”

“Hoàng hậu nương nương.” Tiền Thái phi nhìn Cố Như Cửu, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Tôn Thái phi hiện giờ luôn nói xàm nói bậy, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ ảnh hưởng đến danh tiếng hoàng thất.”

“Tiền Thái phi yên tâm, lời này nếu bị truyền ra ngoài.” Ánh mắt Cố Như Cửu quét một lượt tất cả mọi người có mặt trong phòng: “Nếu truyền ra ngoài, thì chắc chắn có người đứng phía sau, toàn bộ những ai có mặt ở đây đều phải lãnh phạt.”

Các cung thị không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, tất cả cúi đầu.

“Truyền lệnh của bồn cung, Tôn Thái phi ban đêm bị phong hàn, tà phong xâm nhập vào cơ thể, mời người của thái y viện lập tức đến đây bắt mạch cho Tôn Thái phi.” Sau khi Cố Như Cửu an bài xong, quay lại sai cung nữ chiếu cố Tôn Thái phi thật tốt, mới quay sang nói với Tiền Thái

phi: “Tiền Thái phi, không bằng chúng ta sang chỗ khác nói chuyện tiếp, ta sợ ở đây nhiều người, ảnh hưởng đến nghỉ ngơi của Tôn Thái phi.”

Tiền Thái phi liếc nhìn Tôn Thái phi hiện đang hoảng loạn, thất thố, miệng cười nhưng lòng không cười nói: “Hoàng hậu nương nương nói chí phải.”

Nàng đi theo phía sau lưng Cố Như Cửu bước ra thiên điện Tĩnh An cung, trong điện ánh nến sáng trưng, thái giám cung nữ trang nghiêm, đã không còn vẻ quanh quẽ giống như ngày xưa.

Nghĩ vậy, bà đưa mắt nhìn sang Cố Như Cửu, thấy vị Hoàng hậu này nhận hết cung chiêu của đế vương, làm sao thiếu náo nhiệt. Bà thầm cười trào phúng, ngồi xuống phía dưới Cố Như Cửu.

“Tiền Thái phi.” Cố Như Cửu cười cười: “Trẻ thế này rồi mà người vẫn chưa ngủ sao?”

Tiền Thái phi sững sốt, nhìn thấy mái tóc đen của Cố Như Cửu rối tung tùy tiện xõa ở sau lưng, lại sờ sờ trâm cài trên mái tóc của mình, cười nói: “Đã có tuổi rồi, muốn ngủ cũng khó, chỉ cần chút động tĩnh liền thức giấc.”

“Bồn cung thấy nhan sắc của Tiền Thái phi vẫn còn rất mặn mà, trông vẫn còn rất trẻ.” Cố Như Cửu khẽ cười một tiếng: “Cớ sao lại nói đã già?”

“Phụ nữ như chúng ta, mặc dù tuổi tác không cao, thế nhưng tâm đã già.” Tiền Thái phi trầm mặc chỉ chốc lát, cười khổ nói: “Không dối gạt Hoàng hậu nương nương ta tiến cung đã hơn mười năm, hồi mới vừa vào cung cũng xấp xỉ như ngài. Có điều phúc khí không bằng ngài, ta vẫn không được tiên đế yêu thích, trời chưa về đêm đã vắng người, ta vẫn luôn trng điếm chăm chút vẻ bề ngoài của mình thật chu toàn, chỉ mong có một phút giây nào đó Hoàng thượng sẽ để ý đến ta.”

Nói đến đây, Tiền Thái phi lắc đầu tựa hồ cảm thấy giờ có nhắc lại những chuyện đã qua cũng không còn ý nghĩa gì, “Chuyện cũ giờ nhắc lại, chẳng qua chỉ là một câu chuyện cười, thế nhưng về lâu về dài đã tạo thành thói quen, nhất thời khó sửa được.”

Cố Như Cửu trầm mặc chốc lát, cúi đầu nhìn chén trà trong tay: “Chuyện cũ đã qua, Thái phi nương nương chớ để trong lòng.”

Tiên Thái phi khẽ cười, làm như tự giễu, lại như giễu cợt lời này của Cố Như Cửu.

Năm đó trái tim bà đã có chủ, thế nhưng tiên đế chỉ bởi vì bát tự của bà tương hợp với bát tự của hắn, rất có lợi với việc con nối dòng, liền nạp bà tiến cung. Phụ mẫu bà lại vì tiền đồ của các huynh đệ, không để ý đến lời van xin của bà, cứ thế đẩy bà vào trong cung này.

Bà nhận thánh sủng hơn nửa năm, thế nhưng vẫn không có tin vui truyền ra, tiên đế dần dần chán ghét bà, ngược lại cung chiều yêu thương các phi tần khác. Bà hận tiên đế, hận phụ mẫu, nhưng vì gia tộc, buộc lòng phải bày ra đủ loại thủ đoạn để tranh giành thánh sủng, thậm chí bà còn để bản thân ngay cả năm mộng vẫn tuông ra muôn vạn lời yêu thương với tiên đế.

Thế nhưng chỉ có bản thân bà mới biết, trong lòng mình có bao nhiêu chán ghét người đàn ông kia, mỗi khi thức tỉnh giữa đêm khuya, bà không nhịn được khóc ướt áo gối.

Đều nói quý nữ kinh thành tốt đẹp, thế nhưng những quý nữ này dù có tốt đi nữa, có quý giá đi nữa, cũng không thể sánh bằng nam nhân trong nhà. Tựa như năm đó bà còn nhỏ cầm y ngọc thực, thế nhưng trước lợi ích của các huynh đệ, thì bà chỉ có thể trở thành một vật hi sinh.

“Cho nên ta mới nói, Hoàng hậu nương nương là một người có phúc khí.” Đôi mắt Tiên Thái phi sáng rực nhìn chằm chằm Cố Như Cửu: “Nương nương tốt số hơn so với chúng ta.” Mà chúng ta ở đây, không chỉ có bà, còn có Tôn Thái phi, có Thái hậu, và cả những nữ nhân từng được tiến cung thế nhưng ngay cả dung mạo tiên đế thế nào cũng không có điểm phúc gặp mặt.

Trong lòng Cố Như Cửu thoáng hốt hoảng, nàng nhấp một miếng trà, nói tránh đi: “Tiên Thái phi nương nương, ngài có biết người Tôn Thái phi nhắc đến là ai không?”

Tiên Thái phi rũ xuống mí mắt, biết vâng lời nói: “Hoàng hậu nương nương thứ tội, Tôn Thái phi năm mộng thấy gì, ta làm sao biết được, cho nên bà ấy đang nhắc đến ai, ta càng không thể biết.”

“Hóa ra là vậy, thế mà ta lại cho rằng Tiên Thái phi biết”, Cố Như Cửu cười cười, bình thản nói: “Bổn cung nghe nói năm đó Lâm phi đẹp khuynh thiên hạ, lại có tài nhảy múa khuynh thành, chẳng biết vị Lâm phi này có xinh đẹp giống như lời đồn không?”

Nghe thấy hai chữ “Lâm phi”, Tiền Thái phi mặt không đổi sắc, Cố Như Cửu chú ý tới bàn tay giấu dưới ống tay áo của bà hơi giật giật.

“Nương nương hà tất đề cập đến tội phi sát hại hoàng tử, nếu năm đó không phải nàng ta, thì Thái hậu nương nương đâu phải gánh chịu nỗi đau mất con.” Giọng Tiền Thái phi lãnh đạm nói: “Hoàng hậu nương nương sau này đừng đề cập đến người này thì tốt hơn.”

“Chuyện cũ đã qua, có cái gì không thể nói?” Chu Thái hậu từ bên ngoài đi vào, liếc nhìn Tiền Thái phi nói: “Năm đó ai gia đắm chìm trong nỗi đau mất con, khi nghe thấy Lâm phi chính là hung thủ thì, Lâm phi đã bị tiên đế ban cho cái chết, ai gia muốn hỏi nàng mấy câu cũng không kịp.”

“Thái hậu nương nương.” Nhìn thấy Chu Thái hậu, Tiền Thái phi vội vàng đứng lên, rất cung kính hành lễ với Chu Thái hậu.

Cố Như Cửu đứng lên, đỡ Chu Thái hậu ngồi xuống chiếc ghế mới vừa rồi mình đã ngồi, sau đó cũng ngồi xuống ghế bên cạnh Thái hậu: “Mẫu hậu, bên ngoài mưa lớn như vậy, sao ngài cũng đến đây?”

“Nghe thấy Tôn thị xảy ra chuyện, ai gia tới xem một chút.” Chu Thái hậu nhìn nàng thở dài một tiếng. “Đều là lão nhân trong cung, coi như ta ở trong tầm cung, cũng khó mà chớp mắt được.”

“Là con không lo lắng chu toàn rồi.” Cố Như Cửu cười, tự tay đem một chén trà nhỏ đưa đến trước mặt Chu Thái hậu: “Con đã cho mời thái y đến, ngài không cần lo lắng.”

“Người làm việc, ta từ trước đến nay đều an tâm.” Chu Thái hậu cười, quay sang thấy Tiền Thái phi còn đứng đó, nhân tiện nói: “Tiền thị người cũng ngồi xuống đi.”

“Tạ ơn Thái hậu nương nương.” Tiền Thái phi liếc nhìn những cử chỉ thân thiết giữa Thái hậu cùng Hoàng hậu, theo lời ngồi xuống.

“Hôm nay, mọi chuyện trong cung đều đã giao cho Hoàng hậu xử lý, ai gia không bận tâm đến nữa, các người làm trưởng bối, nhưng phải giúp đỡ Hoàng hậu cho tốt.” Chu Thái hậu cười nói: “Nếu không đến lúc Hoàng hậu cáo trạng với ai gia, ai gia cũng sẽ không tha các người.”

“Không dám, Không dám.” Tiền Thái phi cười theo, trong lòng lại âm thầm cả kinh, Thái hậu nói vậy là đang cảnh cáo các nàng? Hay là đang ám

chỉ nàng, bất luận Hoàng hậu làm cái gì, Thái hậu cũng sẽ không nhúng tay?

Nghĩ đến lúc trước Hoàng hậu từng nói sẽ đưa bà cùng Tôn Thái phi đến biệt cung Lâm An, trong lòng Tiền Thái phi khẽ run rẩy.

Thái hậu không muốn nảy sinh mâu thuẫn với hoàng đế, lại yêu thương Hoàng hậu, như vậy chỉ có đem toàn bộ quyền lợi ở trong hậu cung này giao cho Hoàng hậu, chỉ sợ ngay cả thế lực trong tay cũng trao hết cho Hoàng hậu. Thủ đoạn của Chu Thái hậu thế nào, bà sớm đã biết, nếu Hoàng hậu được Thái hậu ủng hộ, như vậy hậu cung từ bên trong lẫn bên ngoài, chẳng phải đều nắm chắc trong lòng bàn tay rồi sao?

“Hoàng hậu nương nương thông tuệ lại tài giỏi, quản lý chuyện hậu cung đâu ra đấy, ta chỉ là người tầm thường, thật sự chỉ biết đứng sau nhìn là thôi.” Tiền Thái phi đứng dậy hành lễ với Thái hậu cùng Cố Như Cửu.

Nghe thấy Tiền Thái phi nói lời “nhận thua” như vậy, nét mặt Cố Như Cửu cũng không biểu hiện gì, chỉ là cười gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, thái y đã bắt mạch cho Tôn Thái phi xong, qua đây báo cáo tình hình với ba người họ.

“Bẩm Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Thái phi nương nương, Tôn Thái phi bị tà phong xâm nhập vào cơ thể, cộng thêm bị tiếng sét làm cho hoảng sợ, tinh thần bị tổn thương cho nên mới như vậy.” Lúc này thái y chỉ hận bản thân xui xẻo, đến phiên mình trực ban thì gặp phải chuyện rủi thế này.

Tôn Thái phi lắm bả có quỷ cũng tốt, chỉ cần đừng nói bà làm là được rồi, Hoàng hậu nương nương đã nói, Tôn Thái phi bị tà phong xâm nhập vào người, tôn Thái phi nương nương cũng chỉ có thể bị phong hàn làm thần trí mơ hồ mà thôi, hấn chẳng thể tìm ra được lời khác để nói.

“Làm phiền thái y,” Cố Như Cửu nói: “Người đâu, tiễn thái y ra ngoài.”

Thái y quay lại thi lễ một cái mới xoay người lui ra ngoài.

“Bạch công công, dừng chân, dừng chân.” Thái y chấp tay với Bạch Hiên: “Hạ quan tự đi trở về là được rồi.” Hấn liếc nhìn bên ngoài đang mưa như trút nước, cũng không dám để cho vị thái giám cận thân của Bệ hạ dính nước mưa.

“VẬY ngài đi thông thả,” Bạch Hiền nhìn thái y thở dài nói: “Đại nhân là một người thông minh, con đường quan lộ chắc chắn rộng mở, thăng chức rất nhanh, phúc trạch tử tôn.”

Nghe thấy hai chữ “Tử tôn”, sống lưng thái y cứng đờ, lại lần nữa quay sang Bạch Hiền liên tục thở dài: “Tạ ơn Bạch công công chúc lành, hạ quan nhất định nhớ kĩ.”

“Ừ.” Bạch Hiền hài lòng gật đầu, nhìn theo thái y được các tiểu thái giám hộ tống rời khỏi, mới xoay người trở lại nội điện.

Lại lần nữa bước vào tầm điện của Tôn Thái phi, Cố Như Cửu thấy Tôn Thái phi đã uống thuốc ngủ, chỉ là sắc mặt vẫn còn trắng bệch như trước, thoát nhìn ngủ không được an giấc, nàng phân phó người của Tĩnh an cung cẩn thận hầu hạ, sau đó mới đi ra khỏi phòng.

“Tôn Thái phi đã không còn gì đáng lo nữa, ai gia cũng đi trở về.” Trước khi Chu Thái hậu bước chân lên xe ngựa, vỗ vỗ lên tay của Cố Như Cửu: “Con cũng sớm đi trở lại nghỉ ngơi, lúc này đã sắp sang canh ba rồi.”

“Mẫu hậu yên tâm.” Cố Như Cửu tiến đến bên tai của nàng, nhỏ giọng nói: “Cùng lắm thì sang mai dậy muộn một chút mà thôi.”

“Con đây.” Chu Thái hậu bắt đắc dĩ dùng ngón trỏ dí lên trán của nàng mắng: “May là làm dâu của ai gia, nếu gặp phải ác bà, thì con chỉ có khổ thân.”

Cố Như Cửu cười híp mắt: “Cho nên con thành ra thế này, chẳng phải do bà bà này nuông chiều thành thói quen sao?”

“Nếu chỉ mỗi ta, muốn quản cũng chẳng quản được.” Thái hậu cười khanh khách bước lên xe ngựa, quay đầu nói với Cố Như Cửu: “Mau trở về đi thôi.”

Miễn cho Hoàng thượng đợi lâu.

Có Tiền Thái phi ở đây, Chu Thái hậu cũng không nói ra những lời này, thế nhưng bà có thể khẳng định, Cửu Cửu không ở bên, Hoàng đế sẽ không ngủ được.

“Nương nương cùng Thái hậu cảm tình thật tốt.” Chờ Thái hậu rời đi, Tiền Thái phi cảm khái nói: “Nương nương quả thực có phúc khí.”

“Tạ Thái phi nương nương chúc lành.” Cố Như Cửu đứng ở dưới mái hiên, thấy mưa bên ngoài tựa hồ nhỏ đi, nhân tiện nói: “Bồn cung cũng cần phải trở về.”

“Cung tiền Hoàng hậu nương nương.” Tiền Thái phi khách khí phúc phúc.

Cố Như Cửu đáp lễ lại, đỡ tay của Thu La bước vào mã xa, khi mã xa quay đầu lại thì nàng đưa tay vén màn cửa sổ lên, nhìn thấy Tiền Thái phi vẫn đứng đó sắc mặt không thay đổi, giống như là tượng gỗ được điêu khắc từ nguyên liệu thượng đẳng, tinh xảo lại không hề sức sống.

Tĩnh An cung lại lần nữa khôi phục vắng vẻ, Tôn Thái phi nằm ở trên giường đột nhiên mở mắt, nhìn chăm chăm đỉnh màn, sau đó lật người, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

“Hà Minh, Hoàng hậu trở về chưa?” Tấn Uởng nghe bên ngoài có động tĩnh truyền vào, từ trên giường ngồi dậy, hỏi Hà Minh đang đứng gác bên ngoài.

“Hồi bẩm Bệ hạ, mới vừa rồi đội quân tuần tra đi ngang qua, Hoàng hậu nương nương chưa trở về.” Hà Minh nhỏ giọng đáp.

Tấn Uởng lại vui mình vào trong chăn, nhận ra được chăn không có đắp kín, liền kéo chăn đắp kín cầm, sau đó chờ người nhìn chăm chăm sa trường.

Lại qua gần nửa canh giờ, bên ngoài lại truyền tới động tĩnh, hấn lại lần nữa ngồi dậy, còn chưa mở miệng gọi Hà Minh, đã thấy Cố Như Cửu từ ngoài cửa đi đến.

Tấn Uởng ngơ ngác nhìn, bỗng nhiên một trận gió thổi qua, tóc nàng xõa sau lưng lay động theo gió, tay áo bay phất phơ quấn với những lọn tóc đen, đem đến vẻ mỹ hoặc khó tả thành lời.

“Thần quân còn chưa ngủ?” Cố Như Cửu đi tới ngồi xuống bên mép giường, vén tóc ở bên thái dương Tấn Uởng ra sau tai, cúi người hôn lên trên mặt hấn một cái: “Chờ thiếp một chút, thiếp thay y phục.”

Đưa tay sờ sờ chỗ vừa bị nàng hôn, Tấn Uởng lại nằm xuống lăn vào bên trong, để chỗ mình vừa nằm ấm dành cho Cố Như Cửu.

Cởi ra ngoại bào vừa bị nước mưa văng ướt, ngay cả nội y cũng thay đổi, mới đi đến long sàng nằm xuống, chui vào trong ổ chăn ấm áp thoải mái mới thở ra một hơi dài.

“Tôn Thái phi đã xảy ra chuyện gì?” Tấn Uông ôm nàng vào trong ngực, từ từ nhắm hai mắt ngáp một cái.

“Còn có thể xảy ra chuyện gì, chẳng qua trong lòng có quỷ mà thôi.” Rúc vào trong ngực Tấn Uông, Cố Như Cửu buồn ngủ nói: “Cũng có lẽ giả thân giả quỷ.”

Nghe thấy vẻ mệt mỏi rõ ràng trong giọng nói của nàng, Tấn Uông vỗ vỗ sau lưng nàng: “Ngủ đi, chuyện gì cứ để ngày mai hãy tính.”

“Ừ”. Cố Như Cửu hàm hồ ứng tiếng, chỉ chốc lát sau, Tấn Uông nghe thấy nhịp thở đều đều của Cố Như Cửu từ trong ngực mình truyền ra.

Đưa tay vòng ra sau lưng nàng, kéo chăn che kín người nàng lại, Tấn Uông cũng nhắm mắt lại ngủ.

Chân trời vừa hừng sáng, Hà Minh đã thức giấc, sau khi rửa mặt sạch sẽ, hẩn dẫn thái giám đến gian ngoài Tử Thần điện, nghe thấy bên trong truyền ra âm hưởng, hẩn mới mang người đi vào.

Vừa vào nội thất, hẩn thấy Hoàng thượng đang cẩn thận khom người, nhích chân lê người xuống giường. Nhìn thấy bọn họ tiến đến, Hoàng thượng cũng không để ý đến hình tượng, mà đặt ngón tay trở lên trên môi, ý bảo bọn họ nhỏ giọng cũng như cẩn thận đừng làm ồn.

Hà Minh vội vàng phát tay ý vào thái giám sau lưng đều nhỏ giọng một chút, sau đó hẩn thấy Hoàng thượng bỏ xuống màn, che giấu Hoàng hậu vẫn còn đang ngủ say ở sau màn.

Đường đường là đế vương tôn kính, thế nhưng chẳng khác nào một tên trộm chân tay co cọng cẩn thận rửa mặt, cuối cùng còn rón rén bước ra khỏi phòng mới mang bút tất, xỏ chân vào giày.

“Bảo người phục vụ trong Tử Thần điện cẩn thận chút, không được nhiễu đến Hoàng hậu nghỉ ngơi.” Tấn Uông chớp chớp hai mắt khô sáp của mình, quay sang nói với Hà Minh: “Người lưu lại hầu hạ.”

“Rõ.” Hà Minh khom người, thấy Hoàng thượng bước lên ngự liễn, mới chậm rãi đứng thẳng người.

Đồ đệ của hắn là Hà Phúc tiến đến trước mặt hắn, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, Bệ hạ đối với Hoàng hậu thật tốt, cho dù là phu thê ở dân gian cũng không sáng bằng nửa phần tâm ý của Hoàng thượng dành cho Hoàng hậu.”

“Câm miệng, ai cho ngươi lá gan nghị luận việc của Bệ hạ cùng Hoàng hậu, không muốn sống nữa?!” Hà Minh giận tái mặt nổi giận nói: “Tự mình đi xuống lãnh phạt năm trọng, đừng nói người sư phó này không có dạy ngươi, thái giám phục vụ ở trong cung, điều quan trọng nhất chính là thận trọng trung thành, nếu ngay cả điều này cũng làm không được ngươi cũng đừng làm đồ đệ của chúng ta.”

“Đồ đệ nhất thời vui mừng mà quên thân phận mình, sư phụ đừng tức giận.” Hà Phúc cũng bị dọa cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, không cần Hà Minh thúc giục, liền bước nhanh xuống lĩnh phạt.

Hà Minh liếc nhìn các cung nhân phục vụ khác đang đứng xung quanh, thấp giọng nói. “Các ngươi cũng phải cẩn thận chút, nếu âm ỉ đến Hoàng hậu, cũng đừng tiếp tục hầu hạ ở Tử Thần điện này nữa.”

Các cung thị trăm mặc hành lễ, không dám để phát ra bất cứ tiếng động gì.

Thấy thế Hà Minh hài lòng gật đầu, mới đi thông thả bước chân đi ra ngoài điện. Hắn đứng ở trên thềm đá ngọc, nhìn về hướng mặt trời mọc, trong đầu lại nhớ đến những lời Kỳ Liên từng nói ở trong tù.

Hoàng thượng có thật lòng đối đãi với Hoàng hậu hay chỉ là giả ý mà thôi?

Nếu là một người có thể diễn kịch đến mức như vậy, mặc dù là giả ý cũng đã đổi thành thật tâm rồi chứ?

Hà Minh lại nghĩ tới nụ cười của Hoàng hậu mỗi khi nói chuyện cùng Hoàng thượng, nhin không được lắt đầu, thật tình cũng tốt, giả ý cũng được, đây đều không phải chuyện của một tên thái giám như hắn bận tâm đến.

Dương quốc công phủ, Dương phu nhân liếc nhìn danh sách các khuê tú trong kinh thành, lật tới trang cuối cùng lại thở dài một hơi, nói với cô em chồng đang ngồi bên cạnh: “Các cô nương này đều rất tốt, ta cũng không biết nên cầu cưới cô nương nhà nào nữa.”

Hồ thái thái cười nói: “Mấy chuyện này, hay là cứ để con cái chọn thì hơn, dù sao cũng là chuyện bọn chúng sống với nhau cả đời, nếu bọn chúng không vừa lòng nhau, cuối cùng chẳng phải để vợ chồng chúng bất hòa sao?”

“Ta cũng biết thế, nhưng...” Dương phu nhân thở dài một tiếng, miễn cưỡng cười nói: “Đứa bé Thùy Văn kia, gần đây tinh thần vẫn không tốt lắm, làm sao chịu xem danh sách này.”

Bà biết con trai mình thích nhị cô nương Cố gia, thế nhưng hôn nhân cần phải nói đến duyên phận, sao có thể cưỡng cầu? Huống chi hiện tại nhị cô nương Cố gia đã thành Hoàng hậu, nghe nói rất được Bệ hạ yêu thương, Dương gia bọn họ hiện tại không chỉ không thể nhắc đến nhị cô nương Cố gia, mà ngay cả việc nghĩ cũng không được phép nghĩ đến.

Hồ thái thái biết Dương phu nhân phát sầu vì chuyện gì, chỉ là chuyện liên quan đến Hoàng hậu, bà đành phải làm như chẳng biết: “Thùy Văn còn trẻ, chờ nó thích cô nương nào đó, thì sẽ ổn thôi.”

“Hi vọng như thế.” Dương phu nhân cười khổ, nếu sớm biết sẽ như vậy, trước đây bà không nên nhờ cô em chồng này đi giúp bọn họ cầu cưới nhị cô nương Cố gia, thì sự việc cũng không lắm đến bước này, Thùy Văn cũng sẽ không bỏ thêm nhiều vọng tưởng vào đây.

Ngay lúc này, hai người lại thấy Dương Thùy Văn đi đến. Hồ thái thái thấy cháu trai tựa hồ hao gầy đi nhiều, bất quá tinh thần vẫn còn khá tốt.

“Gặp qua mẫu thân, gặp qua cô.” Sau khi Dương Thùy Văn bước chân vào cửa, liền tiến đến hành lễ với hai người.

“Thùy Văn tới đây ngồi đi.” Dương phu nhân tươi cười để cho Dương Thùy Văn ngồi xuống, sau đó nói: “Chúng ta đang bàn chuyện hôn nhân của con...”

“Mẫu thân, đầu xuân sang năm nhi tử chuẩn bị tham gia khoa cử triều đình, cho nên không còn lòng dạ nào lo lắng đến chuyện này.” Dương Thùy Văn chấp tay nói với Dương phu nhân: “Hy vọng mẫu thân có thể hiểu được nỗi lo của con trai.”

“Thùy Văn, việc này chẳng phải ta có hiểu hay không, mà do hoàng gia có thể thông cảm cho chúng ta hay không.” Dương phu nhân bắt đầu nói:

“Một ngày con chưa thành hôn, trước đây chúng ta từng đề nghị kết thân với Cố gia, đã trở thành khúc mắc trong lòng Hoàng thượng. Cho dù con tài hoa vô hạn, tràn ngập hoài bão, không nên vì chuyện này mà để ảnh hưởng đến tiền đồ của con.”

Dương phu nhân hiểu rõ, hoàng gia nhất định đã biết Dương gia bọn họ từng đề nghị cầu thân với Cố gia, nếu không có sao Hoàng thượng lại đề tiểu cô đi làm bà mối.

Dương Thùy Văn nghe Dương phu nhân nói như vậy, trầm mặc ngồi im, không nói được một lời.

Thấy hần như vậy, Dương phu nhân vừa vội vừa tức, quay đầu nhìn sang Hồ thái thái, hy vọng bà có thể nói giúp mình vài ba câu.

“Thùy Văn, cô có vài lời muốn nói với con, con đừng trách cô nhiều lời.” Hồ thái thái cũng rất yêu thương đứa cháu này, thấy hần như vậy, làm sao có thể nhắm mắt làm lơ, thấy Dương phu nhân liếc mắt nhìn sang, bà cũng lên tiếng: “Hôm nay trong nhà chỉ có chúng ta, ta cũng không sợ người khác nghe. Con chẳng qua mới gặp vị kia có mấy lần, thế nào lại dành nhiều tình cảm như vậy được”

“Cô.” Dương Thùy Văn cười khổ nói: “Làm sao chỉ có vài lần, mấy cuộc gặp gỡ hội họp trong kinh thành lúc trước, chúng con đều gặp mặt nhau.”

“Con!” Hồ thái thái kinh ngạc nhìn hần, một lát mới nói: “Tại sao có thể như vậy đây?”

“Mỗi khi nàng cười lên, đều kinh diễm cực kỳ, chỉ cần thấy được hai má lúm đồng tiền ẩn hiện trên má nàng, con liền cảm thấy mình liêu hồn lạc phách.” Dương Thùy Văn cúi đầu cười khổ một tiếng: “Từ lúc nàng mới mười ba tuổi, con đã từng nghĩ, làm sao để đón nàng về nhà, phải đối xử với nàng như nào mới tốt, thế nào để cùng chung sống với nàng, phải làm sao thì nàng mới vui vẻ!”

“Nhưng vì sao con không nói sớm chứ?” Hồ thái thái đau lòng nhìn cháu: “Nếu con sớm lên tiếng, có lẽ... có lẽ...”

Có lẽ cái gì đây, Hồ thái thái không sao nói tiếp được.

“Khi đó Cố gia yêu thương nữ nhi, ngay cả Lý gia cầu cưới đều cự tuyệt, con làm sao đánh tiếng cho được?” vẻ mặt Dương Thùy Văn càng thêm đau

khô: “Khi đó con chỉ muốn, hay là chờ Cố cô nương lớn hơn một chút, Cố gia sẽ đồng ý để nàng xuất giá.”

Chỉ tiếc hắn lại không có duyên phận với nàng, chỉ sợ cho tới bây giờ, ngay cả mình tên gọi là gì nàng cũng không nhớ được.

Hắn có chút hối hận, nếu sau lần sinh nhật Thái hậu năm đó, đoàn xe từ biệt cung Thái Hòa trở về, hắn cứ làm bạn bên cạnh xe ngựa của Cố cô nương, có lẽ vọng tưởng của hắn sẽ trở thành sự thật.

Nhưng thế gian làm gì có chuyện sớm biết như thế?

Hôm nay nàng là Hoàng hậu, bản thân lại sắp vào triều làm vi thân, cho dù hắn còn nhiều tâm tư hơn nữa cũng chỉ có thể chôn giấu sâu trong đáy lòng.

Nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt mẫu thân, Dương Thùy Văn đứng dậy nói với Dương phu nhân: “Mẫu thân yên tâm, nhi tử biết nên làm như thế nào, ngài không cần lo lắng.”

Ánh mắt của hắn rơi xuống danh sách trong tay Dương phu nhân, trầm mặc một lát sau nói: “Hôn sự của con trai, xin làm phiền mẫu thân lo liệu.”

Thấy rốt cuộc hắn cũng nghĩ thông suốt, Dương phu nhân vui vẻ ra mặt, liên tục gật đầu.

Dương Thùy Văn cong môi gượng cười, yên lặng ngồi trên ghế, nâng chung trà lên ngậy người nhìn hoa cỏ bên ngoài viện.

Mùa hạ đã đến, ngay cả ánh mặt trời cũng chói mắt hơn mọi khi.

Hồ thái thái nhìn chị dâu, lại đưa mắt nhìn sang đứa cháu trai đang ngồi mất hồn ở đó, há miệng muốn nói thế nhưng cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài.

Mặc kệ Thùy Văn thật sự nghĩ thông suốt hay là chỉ muốn mẫu thân an tâm, việc này cũng chỉ có thể như thế.

Chuyện cũ không được truy đuổi, chỉ có thể chôn vùi như thế mà thôi.

Chương 62

Bởi vì thừa tướng nước Cao La mất tích, dẫn đến nội bộ đấu tranh đấu tranh, có một số ít người cho rằng Đại Phong đứng sau lưng chuyện này, thế nhưng những lời không có căn cứ như vậy nhanh chóng bị gạt bỏ.

Nếu những lời này bị truyền ra ngoài sẽ gây ra bất hòa giữa các quốc gia, người có thể tùy tiện nói sao? Bọn họ không có bằng chứng, thừa tướng lại mất tích trong đất Cao La, từ những chứng cứ lưu lại hiện trường cho thấy, việc này cũng chỉ ra đảng phái có mâu thuẫn với thừa tướng, đương nhiên Đại Phong cũng không chấp nhận bị vu oan.

Quan viên Đại Phong rất chú trọng đến chuyện này, ngay cả các tướng sĩ biên cương cũng được đặt trong tình trạng báo động cao, chỉ cần Cao La có rục rịch muốn mạo phạm, bọn họ lập tức xông ra ứng chiến.

Thế cục biên cương căng thẳng, nội bộ triều đình cũng không sóng yên gió lạnh, duyên cớ gây ra chuyện này là do Thanh Bắc Tiết Độ sứ Ngụy Đình cáo trạng chiếu tướng phòng thủ Thanh Bắc thông đồng với địch bán nước. Ngụy Đình xuất thân tatar quý, lại là người có tài cán, rất được Tư Mã Hồng tán thưởng, cho nên lúc trước đã đề cử hắn với tiên đế, sau đó Ngụy phi lại được tiên đế vô cùng sủng ái, cũng kéo theo Ngụy Đình càng được tiên đế tin dùng, một phát thăng lên làm Thanh Bắc tiết độ sứ.

Không lâu sau khi hắn được thăng nhiệm thì tiên đế lâm trọng bệnh qua đời, có Tư Mã gia ủng hộ, suốt năm năm qua hắn vẫn bình an yên ổn ngồi giữ chức Thanh Bắc tiết độ sứ, nếu không phải hiện tại nhẩy ra cáo trạng Triệu Tiến, Tấn Uổng vẫn chưa có ý định động đến hắn.

Triệu Tiến lại khác với Ngụy Đình, Triệu Tiến xuất thân hàn môn chân chính, bất quá hắn lại là một tướng tài hiếm có. Dựa vào công trận vương lên làm chiếu tướng tam phẩm An Bắc, trấn thủ Thanh Bắc châu.

Hai người nhận được lệnh triệu hồi của đế vương cũng không dám chậm trễ, liền ra roi thúc ngựa chạy tới kinh thành, lúc này kinh thành mới vào đầu mùa hạ.

“Triệu Tấn tướng quân, mời.” Khi tiến vào cửa cung, Ngụy Đình xoay người cười làm một tư thế mời với Triệu Tiến.

Vẻ mặt Triệu Tiến vừa giận vừa tức, thế nhưng dưới chân thiên tử, hắn không thể thốt ra lời thô bỉ chấp nhất, đành phải gỡ bội kiếm xuống đưa cho hộ vệ trông giữ công chu tước, sau đó chẳng thèm liếc nhìn Ngụy Đình, sải bước qua cánh cửa đi vào trong cung.

“Xi.” Ngụy Đình thấy bộ dáng này của hắn, xì cười một tiếng, đi theo.

Hai người một trước một sau đi tới, thái giám dẫn đường phía trước vẫn cúi đầu, chưa từng hé miệng nói với hai người dù chỉ nửa chữ, điều này làm cho Triệu Tiến không thể đoán được tâm tư của Hoàng thượng là gì.

Hắn chỉ là một chiếu tướng tam phẩm Am Bắc, từ khi đóng ở Thanh Bắc châu đến nay rất ít khi về kinh, càng chưa từng có cơ hội được gặp mặt riêng Hoàng thượng, hắn cũng không có giao thiệp với ai ở kinh thành cho nên hoàn toàn không hiểu tính tình của Hoàng thượng.

Trong lòng hắn cũng hiểu rõ, Ngụy Đình có Tư Mã gia nâng đỡ phía sau lưng, lần này hắn hồi kinh chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Thế nhưng dù vậy, hắn cũng muốn nói rõ chuyện này trước mặt Hoàng thượng, mặc kệ Hoàng thượng tin hay không, chí ít hắn cũng không thẹn với lương tâm, cũng không muốn bởi vì chuyện này mà liên lụy đến người nhà.

Bên ngoài đều ca tụng Hoàng thượng là vị quân vương nhân từ yêu dân, lúc này hắn cũng hi vọng Hoàng thượng đúng như những lời đồn đại bên ngoài, có thể để cho người nhà của hắn được bảo trụ mạng sống.

“An Bắc chiếu tướng, tiết độ sứ đại nhân, sắp tới cung Càn Khôn rồi.” Thái giám dẫn đường dừng bước lại, rót cuộc mở miệng nói với hai người: “Trước tiên, xin đặc tội nhị vị đại nhân.”

“Không dám.” Ngụy Đình hiểu rõ bọn họ chẳng phải cận thần bên cạnh thiên tử, muốn gặp mặt Bệ hạ, nhất định phải thông qua chuyện soát người, để tránh trên người bọn họ có mang theo hung khí.

Bởi vì hai người đều là quan viên tam phẩm chức vụ quan trọng, cho nên người lục soát hai người họ chính là Long cấm vệ, sau khi lục soát xong, Long cấm vệ ôm quyền tạ lỗi với hai người, sau đó lui sang một bên.

Triệu Tiến thấy thế bất chợt nghĩ, cận vệ thiên tử nghiêm cẩn thủ như vậy, ngẫm lại Bệ hạ chắc là một quân vương nhân nghĩa.

Hai người đã được soát thân xong, thái giám lại dẫn hai người tiếp tục đi về phía trước, đi tới phân nửa, thái giám đột nhiên dừng bước lại, vội la lên cảnh báo: “Mau tránh ra, phượng giá tới rồi.”

Triệu Tiến hốt hoảng, thấy phía trước có một nhóm người đi tới, đi tuốt ở đằng trước là một mỹ nhân mặc cung trang màu vàng hơi đỏ, hắn không thấy rõ dung mạo của đối phương, chỉ cúi đầu vội vàng lui về sau mấy bước.

Tiếng bước chân từ từ lại gần, hắn nghe thấy một thanh âm rất êm tai vang lên, mềm mại du dương dường như những âm thanh phát ra từ tơ mềm.

“Vi thần gặp qua Hoàng hậu nương nương.”

“Mặt tướng gặp qua Hoàng hậu nương nương.” Hắn không dám ngẩng đầu, rất cung kính làm một đại lễ.

Sau đó hắn thấy một đôi giày thêu đính trên châu dừng ở trước mặt của hắn, chỉ nghe Hoàng hậu nương nương hỏi: “Người chính là chiếu tướng An Bắc sao?”

“Hồi bẩm nương nương, chính là mặt tướng.” Hắn không ngờ Hoàng hậu nương nương vậy mà đã từng nghe nói đến hắn, trong giọng nói còn toát ra vẻ kích động.

“Bồn cung nghe đại ca nhắc qua người, nói người am hiểu binh pháp, tài bắn cung thiện xạ!” Cố Như Cửu nhìn người đàn ông trước mắt đã bước sang tuổi trung niên, tuy rằng mới ba mươi tuổi, nhưng do quanh năm sống kham khổ nơi biên quan, thoát nhìn lại già nua giống như hơn bốn mươi tuổi.

Triệu Tiến nhớ tới đại ca của Hoàng hậu nương nương chính là thiếu khanh hồng lư tự Cố Chi Vũ, trước khi hắn được điều động đến Thanh Bắc châu đã từng gặp qua Cố Chi Vũ vài lần, thật không ngờ đối phương lại đánh giá mình cao như thế, hắn ôm quyền nói: “Là quốc cữu khen trật rồi.”

“Chiếu tướng không cần khiêm tốn.” Cố Như Cửu thấy khuôn mặt người đàn ông đầy phong sương trong mắt toát ra lòng cảm kích, nhìn không được thâm nghĩ, suy nghĩ của chiếu tướng này thật đơn giản. Nàng liếc mắt nhìn Ngụy Đình cách đó không xa, giọng nói ngược lại lạnh lùng hơn nhiều:

“Hai vị đại nhân mệt nhọc đường xá xa xôi về đây, nhị vị đều thân mang trọng trách, bồn cung không dám quấy rầy.”

“Cung tiễn Hoàng hậu.” Ngụy Đình thầm cảm thấy nổi bất an đang cháy âm ỉ trong lòng, thái độ của Hoàng hậu nương nương đối đãi với Triệu Tiên quá mức ôn hòa, ôn hòa đến mức không giống như đối đãi với một người bán nước cầu vinh, lẽ nào...

Hắn không dám nghĩ tiếp nữa, theo phía sau thái giám, bước vào cửa chính ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng rất rộng rãi sáng sủa, sàn nhà sạch sẽ còn soi bóng người đi trên đó, lúc này Triệu Tiên và Ngụy Đình cùng bước lên hành lễ với đế vương.

“Đứng lên đi.” Tấn Uông ném một loạt tấu chương tới trên ngự án: “Ngụy đại nhân dâng cáo trạng tố cáo Triệu tướng quân thông đồng với địch bán nước, có chứng cứ gì.”

Ngụy Đình vội vàng rút xấp thư từ mình đã chuẩn bị cẩn thận trước đó đặt vào trong khay hà Minh đưa tới, sau đó nói: “Bệ hạ, đây là thư từ mà thần bắt được, xin Hoàng thượng minh xét.”

Liếc nhìn thư từ chất trên khay, Tấn Uông cũng không vươn tay lấy, mà chỉ nói: “Thư tín có thể giả tạo, Ngụy đại nhân nhưng còn có chứng cứ khác?”

“Chuyện này...” Ngụy Đình ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hoàng thượng, thấy nét mặt hần lạnh nhạt, tựa hồ chẳng mấy để ý đến chuyện của Triệu Tiên, cảm giác bất an trong lòng của hắn càng sâu, tựa hồ không giống như phản ứng của một vị đế vương nghe thấy quan viên dưới quyền của mình thông đồng với địch bán nước.

“Vi thần còn thu thập được bảo vật hoàng thất Cao La ở trong phủ Triệu tướng quân, mấy thứ này, đều không phải những vật phẩm các đại thần bình thường có thể có.” Ngụy Đình chấp tay nói: “Chỉ là mấy thứ này rất đa dạng, vi thần không thể mang theo bên người, vẫn còn để ở trên mã xa.”

“Nói vậy, ngươi đã cho lục soát nơi ở của Triệu tướng quân?” Tấn Uông hơi nhếch mày, nhàn nhạt hỏi: “Ngươi và Triệu Tiên đều là quan viên tam phẩm, là ai cho ngươi quyền được phép lục soát nơi ở của tướng quân?”

“Bệ hạ, vi thần làm vậy cũng là lâm vào tình huống bất đắc dĩ, mới đưa ra hạ sách này.”

Ngụy Đình hoảng hốt trong bụng, không ngờ Bệ hạ lại lôi chuyện này ra chất vấn hần, lúc này vừa vội vừa loạn, quỳ gối xuống ngự tiền.

Quan văn và võ quan xưa nay tuy phẩm cấp tương đồng, nhưng trên thực tế thì quan văn lại kiêu ngạo hơn quan võ, điều này đã trở thành chuyện cam chịu của mọi người trên quan trường Đại Phong, thế nhưng đứng trước ngự tọa, hần sao có thể nói địa vị quan văn cao hơn quan võ.

“Hạ sách rất hay, trẫm còn tưởng rằng Thanh Châu đã là vùng đất Ngụy đại nhân người có thể một tay che trời, những người khác mặc cho người xâu xé.” Tấn Uông lạnh lùng hừ một tiếng: “Việc này ta đã giao cho Trương tướng đi điều tra rồi, trước khi sự việc được tra xét rõ ràng, hai người các người tạm thời ở tại Biệt Quán, không có lệnh tuyệt đối không được tự ý xuất nhập.”

Triệu Tiến vừa mừng vừa sợ, vui chính là vì Bệ hạ không trọng văn khinh võ, hoảng sợ là vì Hoàng thượng đã không nghe theo lời nói một phía của Ngụy Đình, mà để cho Trương tướng đi tra rõ việc này. Tuy rằng tính tình Trương tướng ôn hòa, nhưng cũng giống như hần, đều xuất thân hàn môn, chí ít từ điểm xuất phát này, nếu để cho Trương tướng điều tra thì kết quả sẽ công chính hơn rất nhiều.

“Rõ.” Sắc mặt Ngụy Đình trắng bệch, run lẩy bẩy thi lễ một cái. Đã đi tới bước đường này, bởi vì có quân đội hùng hậu trấn thủ, hần không có cơ hội thu thập tin tức từ kinh thành truyền tới, cho nên không thấu hiểu tình huống hiện nay trong kinh thành.

Trước Tư Mã đại nhân nói, chỉ cần lật đổ Triệu Tiến, đổi quân trấn thủ Thanh Bắc châu thành người của bọn họ, là có thể để cho hần thăng chức. Hần vốn tưởng rằng đây là việc nhỏ, bởi vì khi tiên đế còn sống, không phải chưa từng có án “nghĩ ngờ” quân phòng thủ thông đồng với địch bán nước, bị tiên đế hoài nghi trao quyền cho cấp dưới, cho nên căn bản không có suy nghĩ nhiều.

Hiện tại xem ra, sự tình tựa hồ cũng không đơn giản, tình hình kinh thành cũng khác xa và phức tạp hơn so với tưởng tượng của hần. Mà Bệ hạ tựa hồ đối với Tư Mã gia, cũng không phải đặc biệt tín nhiệm, nếu không

cũng sẽ không bày ra thái độ như vậy với hấn, hơn nữa việc này còn giao cho Trương Trọng Hấn xử lý.

Trương Trọng Hấn chính là một cáo già khéo đưa đẩy, nhìn như nhu nhược dễ nói chuyện, trên thực tế một kẻ xuất thân hàn môn lại có thể leo đến chức thừa tướng thủ đoạn có thể ít sao?

Huống chi Triệu Tiến lại xuất thân hàn môn giống như Trương Trọng Hấn, Trương Trọng Hấn nếu như muốn bảo trụ quyền phát biểu của hàn môn căn bản trong triều đình, sẽ tìm mọi cách đứng ra bảo vệ Triệu Tiến.

Càng nghĩ, Ngụy Đình càng cảm thấy sợ hãi, thế nhưng Hoàng thượng tựa hồ cũng không muốn nói nhiều với hấn, ngoảnh lại đã bảo hấn lui ra ngoài.

Thế nhưng hấn đi ra, Triệu Tiến còn ở lại trong ngự thư phòng, thái độ này của Hoàng thượng đủ để chứng minh lần này hấn đi một nước cờ sai.

Ra cung, hấn đã bị cấm vệ quân dẫn tới ở trong biệt quán bên ngoài có vệ binh đứng gác, hấn muốn truyền tin tức cũng không biết phải dùng cách nào.

Hấn đi qua đi lại ở trong phòng, cứ thế đi hết mấy chục vòng, nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra cách giải quyết chuyện này.

“Hiện nay, chỉ có thể trông mong Tư Mã đại nhân có thể cứu ta.” Ngụy Đình thở dài, lúc này đã sang đầu hạ, thế nhưng lòng hấn vẫn phát lạnh như cũ.

Lại qua hai canh giờ sau, hấn mới nhìn thấy cấm vệ quân dẫn Triệu Tiến tới, hai người ở cùng trong một căn nhà, chỉ là một gian phía đông, một gian ở phía tây, nhưng tách biệt với nhau.

Mất thấy thái độ cấm vệ quân khách khí với Triệu Tiến, Ngụy Đình lại nghĩ đến biểu tình lạnh như băng của cấm vệ quân đối với mình khi nãy, trong lòng càng lo lắng.

Lien tiếp mấy ngày sau, hấn ăn không ngon ngủ không yên, gầy rộc đi một vòng. Nhưng dù vậy, hấn cũng không nhận được lời triệu hồi của Hoàng thượng, Tư Mã đại nhân cũng không truyền sang cho hấn chút tin tức gì.

Hấn biết, hấn tiêu rồi.

Kể từ đêm Tôn Thái phi bị tà phong xâm nhập vào cách đây mấy hôm, Tĩnh An cung càng đìu hiu mông quạnh, khi Cố Như Cửu lần nữa đặt chân bước vào nơi này, thấy đám cung nữ thái giám mặt ủ mảy chau, không hề có sức sống.

Cố Như Cửu nhú nhú mày, không nhìn một đám cung thị đang cúi người hành lễ với nàng, bước vào trong nội điện.

Tôn Thái phi vẫn nằm trên giường tĩnh dưỡng, thấy nàng tiến đến, thờ hớn hớn muốn đứng dậy hành lễ, bị Cố Như Cửu ngăn lại: “Thái phi nương nương mau nằm xuống, thân thể đã khỏe chút nào chưa?”

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương đặc biệt tới thăm, ta đã khá nhiều.” Tôn Thái phi đưa khăn tay lên che miệng ho nhẹ hai tiếng, sau đó nói: “Nương nương mau đi ra ngoài nhé, chớ để ta lây bệnh sang ngài.”

“Thái phi nương nương không cần lo lắng, bản cung đã hỏi thái y, bệnh của nương nương sẽ không truyền nhiễm,” Cố Như Cửu cười nhạt nói: “Tĩnh dưỡng mấy ngày sẽ khỏi thôi.”

Tôn Thái phi cũng không ho khan, bỏ khăn trên môi xuống nói: “Nương nương nói đúng.” Nàng tiếp nhận cung nữ đưa tới trà nhuận hầu uống một ngụm, chậm rãi mở miệng nói: “Nương nương hôm nay đến, sợ rằng không đơn thuần là xem ta đã khỏe hay chưa?”

Cố Như Cửu cười cười ngồi xuống ghé bên cạnh, nhẹ lay động quạt tròn vẽ hoa phú quý trên tay: “Không hổ là Thái phi nương nương, luôn luôn có thể nhìn thấu nhân tâm.”

“Hoàng hậu nương nương nói quá lời, ở cái chỗ này đã lâu, cho dù người ngu xuẩn cũng phải học được cách thông minh thôi.” Tôn Thái phi liếc mắt nhìn Cố Như Cửu, giọng nói quái dị: “Chờ Hoàng hậu nương nương ở trong này một thời gian nữa, cũng sẽ có năng lực này thôi.”

Bảo Lục cùng đi tới với Cố Như Cửu nghe vậy lập tức nhú mày, bất mãn liếc nhìn Tôn Thái phi.

Cố Như Cửu cười cười, không muốn nói tiếp những lời này với Tôn Thái phi, mà chỉ nói: “Bản cung lần này tới, là muốn hỏi đếm hôm đó Triệu Tôn Thái phi nhìn thấy gì.”

Tôn Thái phi cúi đầu, nhìn hai tay trắng nõn của mình: “Chẳng qua chỉ là một con ác mộng, mơ gặp lại cố nhân mà thôi.”

“Hả?” Cố Như Cửu cảm thấy hứng thú nói: “Người đó là Lâm phi?”

Nghe thấy hai chữ ‘Lâm phi’, Tôn Thái phi ngẩng đầu, nói với Cố Như Cửu: “Hoàng hậu nương nương, chuyện cũ xin đừng nhắc lại nữa thì hơn.”

Cố Như Cửu nhìn nét mặt trịnh trọng của Tôn Thái phi, cười nói: “Thái phi nói đúng, chuyện cũ quả thực không cần nhắc lại.” Nàng đứng lên: “Thái phi nương nương đã bình phục, bồn cung cũng yên lòng.”

Nàng để cho cung nữ mang lễ vật mình chuẩn bị từ trước đưa cho Tôn Thái phi: “Vây bồn cung không quấy rầy, Thái phi nghỉ ngơi thật tốt.”

“Hoàng hậu nương nương đi thông thả.” Tôn Thái phi ngồi ở trên giường, khom người một cái với Cố Như Cửu.

Sau khi Cố Như Cửu rời đi, Tôn Thái phi mở hộp lễ vật ra, bên trong là một cây nhân sâm trăm năm.

“Nhân sâm trăm năm, thật là đồ tốt.” Tôn Thái phi khép lại hộp quà, cười nói: “Vị Hoàng hậu nương nương này của chúng ta không hổ là người có phúc khí được phụ mẫu sủng ái, Hoàng thượng ngưỡng mộ, vung tay rộng lượng như vậy.”

“Thái phi nương nương, ngài nói Hoàng hậu nương nương thật sự sẽ cho điều tra chuyện năm đó chẳng?” Ma ma hầu bên cạnh bà đưa hộp quà đang cầm trong tay qua, hơi lo lắng hỏi: “Nếu nàng không tra, những thứ ngài an bài chẳng phải vô ích rồi sao?”

“Tuổi còn trẻ lại được Hoàng đế sủng ái, sao có thể không tò mò?” Tôn Thái phi giễu cợt cười nói: “Năm đó, bồn cung cũng cỡ tuổi nàng ra, chẳng phải lòng hiếu kỳ cũng rất lớn sao?”

Chuyện đã qua rồi, chỉ cần tra ra được, chính là bắt một con hốt luôn cả ổ, đến lúc đó cũng lòi Thái hậu dính vào, khiến cho hoàng thất gièm pha, chẳng phải càng thêm thú vị?

Lúc Cố Như Cửu quay về Tử Thần điện, Tấn Ưởng đã từ ngự thư phòng trở về, thấy nàng tiến đến, Tấn Ưởng nói: “Nghe nói nàng lại đi đến Tĩnh An cung?”

“Tôn Thái phi ngã bệnh, hậu cung tiền triều đều biết, nếu thiếp không đi một chuyến, chẳng phải là muốn người khác xỏ xiên sao?”

Cố Như Cửu đi tới bên cạnh hắn, rút quyển tiểu thuyết trong tay hắn ra: “Sao chàng lại bắt chước thiếp đọc mấy quyển sách tình cảm này rồi?”

“Chẳng phải ta đang bồi dưỡng tạo thói quen sở thích giống nàng đó sao.” Tấn Uông cười cười, nắm tay nàng, vén tay áo lên nói: “Lão phụ kia phát điên rồi, làm hại cổ tay của nàng bị bầm tím thế này, đến giờ vẫn chưa tan bớt.”

“Bệ hạ của ta, sao chàng có thể nói lời như vậy.” Cố Như Cửu vươn một tay che miệng của hắn, thấp giọng nói: “Cái gì lão phụ, đó là Thái phi. Nếu để cho người khác nghe được đường đường là Bệ hạ chí tôn lại nói ra những lời thô bỉ như vậy, đến lúc đó người mất mặt lại chính là Bệ hạ đấy.”

“Ta sợ gì mất mặt.” Tấn Uông sai Hà Minh mang thuốc mỡ tới, sau đó lấy ngón tay quẹt một ít thuốc mỡ lên, nhẹ nhàng xoa nắn làm tan máu bầm giúp Cố Như Cửu: “Mất mặt vì giai nhân này cũng tốt chứ sao.”

“Xong xong, ta đây thật sự phải gánh tước danh họa quốc yêu hậu rồi?” Cố Như Cửu cười khách khách, sau đó nói: “Chuyện này đều do chàng hại mà ra.”

“Đàn ông không có năng lực, không gánh vác được giang sơn của mình, mới để nữ nhân của mình trở thành kẻ gây tai họa.”

Tấn Uông cười lắc đầu, sau đó nói: “Nàng đừng động nữa, để ta xoa nắn cho nàng, hay là muốn đau thêm mấy ngày nữa.”

“Kỳ thực đã hết đau từ lâu rồi, chỉ là nhìn dọa người mà thôi.” Cố Như Cửu cũng nghe lời ngồi im, mặc cho Tấn Uông ngồi bên cạnh xoa bóp vết bầm giúp mình, vừa sờ mó hắn. “Mới vừa rồi, lúc ta đi ra khỏi ngự thư phòng, đụng phải Ngụy Đình cùng Triệu Tiến.”

“Nàng cảm thấy hai người này làm sao?” Tấn Uông cúi đầu nhẹ nhàng thổi trên cổ tay Cố Như Cửu, lấy khăn tay lau đi thuốc mỡ dính ở những chỗ khác trên tay nàng, sau khi lau khô, mới xoa tay của mình, ném khăn tay sang một bên.

“Nếu nhìn bề ngoài, Ngụy Đình phong quang tể nguyệt, rất có phong thái quân tử, tướng mạo Triệu Tiến bình thường, nét mặt phong sương, ngôn

hành cử chỉ cũng không có khí khái bằng Ngụy Đình.” Cổ Như Cửu lấy khăn tay của mình lên, cúi đầu xoa ngón tay cho Tấn Uông: “Thế nhưng theo ta được biết khí hậu Thanh Bắc châu rất ác liệt, mùa hạ có bão cát, mùa đông có băng tuyết, có rất nhiều người như Triệu Tiến vậy, còn như Ngụy Đình thì rất ít.”

Hắn phải tốn bao nhiêu tinh lực, mới có thể dưỡng mình trắng trẻo mập mạp đến như vậy?

Nếu Ngụy Đình thật lòng vì dân, không có việc gì cũng đi ra ngoài tản bộ vài vòng, thì sát một chút dân tình, ngày ngày hứng chịu gió cát, làm sao có thể duy trì da trắng trẻo người béo tròn như vậy? Cho dù người có khí chất bẩm sinh, thì đến cái loại địa phương như Thanh Bắc châu đó cũng phải biến thành tò he khô nứt.

Nghe Cổ Như Cửu phân tích, Tấn Uông cười nói: “Xem ra nàng rất tán thưởng Triệu Tiến?”

“Chẳng lẽ thân quân không biết ta có oán thù với Tư Mã gia sao?” Cổ Như Cửu bỏ tay hắn ra, chán ghét liếc hắn một cái nói: “Ngụy Đình là người của phái Tư Mã, ta tán thưởng hắn được sao?”

Tấn Uông lập tức cười to, đưa tay ôn lấy Cổ Như Cửu, bám dính lấy người nàng chẳng khác nào như đường: “Cửu Cửu luôn ân oán rõ ràng như vậy.”

“Đúng rồi, hắc bạch phân minh thì thiếp làm không được, ân oán rõ ràng thì không vấn đề.” Cổ Như Cửu đặt cằm lên đầu vai của Tấn Uông, cười hí mắt nói: “Tướng sĩ biên cương vì quốc gì phải chịu dài nắng dầm mưa, mà văn thần chỉ nói mấy câu lại tùy tiện chụp mũ cho bọn hắn, chẳng phải để cho họ máu chảy lệ rơi?”

“Nàng nói đúng.” Tấn Uông trầm giọng nói: “Chúng ta không thể để cho những tướng sĩ nhục chí anh hùng được.”

Tấn Uông nhẹ vỗ về sau lưng Cổ Như Cửu, tâm tình có chút kích động, Cửu Cửu luôn có cùng suy nghĩ với hắn như vậy, có thể như vậy, bậc trượng phu như hắn còn cầu điều chi nữa.

Hai vợ chồng trên quan điểm đều đạt được nhất trí, vì vậy ở trên giường vận động thì, cũng đạt tới hài hòa mỹ mãn. Cho nên buổi chiều sớm hôm

sau, mặc dù quan văn và quan võ nghị luận âm ẩm, Tấn Uông vẫn nhàn hạ thoải mái nghe tiếp.

“Bệ hạ, Ngụy Đình không nên nhốt lại!” Quan viên A lên tiếng nói, mặc kệ Triệu Tiến có thông đồng với địch hay không, thế nhưng Ngụy Đình là thật tâm với nước, cũng một lòng suy nghĩ vì Đại Phong, cho nên chỉ cần nhốt Triệu Tiến tại biệt quán là được, Ngụy Đình thì nên thả ra.

“Ăn xằng nói bậy, nếu tùy ý vu hãm mệnh quan triều đình là vì muốn tốt cho Đại Phong, chẳng nhẽ ta đây cũng có thể hoài nghi người thông đồng với địch bán nước hay sao?” Các võ tướng biểu thị bọn họ rất bất mãn, rất buồn bực, Triệu Tiến khổ cực trần thủ biên quan bảo vệ quốc gia, kết quả lại bị quan văn lấy tội danh vu hãm, trong lòng bọn họ âm ức, trong lòng bọn họ khổ.

Hai bên cứ thế tranh cãi với nhau, còn có quan văn muốn vung tay múa chân sắp đánh nhau, bất quá phạm vi động thủ chỉ giới hạn trong quan văn, tựa hồ không có quan văn nào chủ động xông tới đám quan võ.

Thấy những người này đánh mất bình tĩnh, Tấn Uông mới nói: “Muốn đánh nhau thì ra ngoài đánh đi, đừng phá hỏng trật tự triều đình.”

Nghe nói như thế, những kẻ vừa động thủ hay đang chuẩn bị động thủ liền lặng lẽ thu hồi, sau đó đứng nghiêm chỉnh tại chỗ, chờ Hoàng thượng răn dạy.

Nào biết hôm nay tâm tình Hoàng thượng tựa hồ rất tốt, không có vì vậy mà nổi giận, cũng không có trách phạt bọn họ.

“Trẫm biết chư vị đại nhân đều một lòng vì dân, thế nhưng quốc có quốc pháp. Nếu Triệu Tiến thông đồng với địch bán nước, dựa theo luật mà trị. Nhưng nếu Triệu Tiến không có thông đồng với địch bán nước, như vậy Ngụy Đình phạm phải tội danh vu hãm mệnh quan triều đình, cũng theo luật xử trí, chư vị không cần vì việc này mà tranh luận âm ỉ.” Tấn Uông nhẹ nhàng vuốt tay vịn long ỷ: “Hôm nay Ngụy Đình ở kinh thành, mà Thanh Bắc châu là điểm trọng yếu của Đại Phong ta, việc cấp bách là chọn một người có thể tạm đảm nhiệm chức vụ Thanh Châu tiết độ sứ.”

Người phái Tư Mã lắng nghe lời này thấy có điểm không đúng, Ngụy Đình mới vừa vào kinh chưa được mấy ngày, Hoàng thượng lại tìm người

tạm giữ chức Tiết Độ sứ của hấn, đây không phải muốn nói cho mọi người biết, hấn không tín nhiệm Ngụy Đình?

Bằng không đã không vội tìm người giữ chức tiết độ sứ thay Ngụy Đình không nói chuyện chiếu tướng thủ biên?

Người thông minh đã nhận thấy được gió thổi sai chiều, mà người đầu óc tương đối đơn giản cho rằng Hoàng thượng càng thêm tín nhiệm Triệu Tiến, hai hạng người này lại không có ý kiến đối với quyết sách này của Hoàng thượng.

Về phần người của phái Tư Mã, tuy rằng có thành kiến, thế nhưng Tấn Ưởng không chịu thỏa hiệp, các quan trong triều đã chọn một quan viên tạm giữ chức Thanh Bắc châu Tiết Độ sứ.

Tất cả mọi người rất rõ ràng, cái danh tạm thời này sẽ nhanh chóng được đổi thành tiết độ sứ chính thức, bất quá Hoàng thượng đã quyết hạ quyết tâm, bọn họ cũng không thể tiếp tục phản đối.

Hành động này của Tấn Ưởng lại thu được nhiều cảm kích từ phía võ tướng, lúc hạ triều, động tác hành lễ của quan võ vô cùng mạnh mẽ hung hồn hơn nhiều.

Trương Trọng Hãn nhìn những võ tướng đang kích động này, thâm thở dài trong bụng. Chuyện Ngụy Đình và Triệu Tiến lần này không chỉ là mâu thuẫn giữa hai người, mà là giao chiến giữa Hoàng thượng và phe Tư Mã.

Tư Mã gia lần này lâm nguy.

“Trương tướng.” Tư Mã Hồng gọi Trương Trọng Hãn lại: “Xin dừng bước.”

“Tư Mã đại nhân.” Trương Trọng Hãn cười chấp tay với Tư Mã Hồng, hấn biết rõ nguyên nhân vì sao Tư Mã Hồng gọi hấn lại, thế nhưng hấn sẽ không nhận lời lão ta.

Tư Mã gia đã là châu châu cuối mùa thu, sao hấn có thể đứng cùng chiến tuyến với loại châu châu này được?

Nào biết Tư Mã Hồng lại không nói đến chuyện này mà chỉ nhắc đến một chuyện năm xưa.

“Trương tướng còn nhớ rõ bản án Lâm phi hạ độc hoàng tử năm đó không?”

Chương 63

“Việc này sớm đã có kết luận, Tư Mã Đại Nhân hà tất nhắc lại?” Trương Trọng Hãn nói lời thành khẩn, tình ý sâu xa: “Khởi dậy chuyện xưa, chẳng phải sẽ làm Thái hậu thêm đau lòng khổ sở sao?”

“Canh giờ không còn sớm, tại hạ cáo từ.” Trương Trọng Hãn không muốn nghe những lời dụ dỗ của Tư Mã Hồng, mặc kệ Tư Mã Hồng có mưu tính gì, hắn vẫn giữ vững quyết định không tham dự vào, tránh cho bản thân phải gánh chịu vạ lây.

Nhìn bóng dáng Trương Trọng Hãn vội vã rời đi, Tư Mã Hồng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người thấy Lý Quang Cát cười híp mắt nhìn mình, hắn ôm quyền nói: “Lý tướng.”

“Tư Mã đại nhân.” Lý Quang Cát đi tới trước mặt Tư Mã Hồng, nói không đầu không đuôi: “Hiện tại đã sắp sang hạ, khí trời đang thay đổi, Tư Mã đại nhân hãy chú ý đến sức khỏe.”

“Làm phiền Lý tướng quan tâm.” Tư Mã Hồng thản nhiên nói: “Lý tướng cũng phải chú ý nhiều hơn mới phải.”

Lý Quang Cát chấp tay với hắn: “Tư Mã đại nhân nói phải.”

Mối quan hệ giữa hai người họ từ trước đến nay tuy ngoài mặt trông hòa thuận, trong bụng lại đao kiếm phân tranh, cho nên lúc này cũng không có lời hay nào để nói, sau khi khách khí với nhau vài câu thì ai đi đường nấy.

Tư Mã Hồng về đến nhà, nhìn thấy con trai con dâu và đứa cháu trai đang đứng đón thì lắc lắc tay, vẻ mặt mệt mỏi rồi nói: “Bữa trưa không cần chờ ta, ta sẽ dùng ở trong viện.”

“Vâng.” Trịnh Thị thấy vẻ mặt công công không tốt lắm, biết gần đây ông đang lo lắng chuyện của Ngụy Đình, thi lễ với Tư Mã Hồng xong cũng không dám nhiều lời.

Tư Mã Hồng liếc nhìn Tư Mã Hương đứng ở trong góc nhỏ, trầm mặt rời đi.

“Phu quân.” Trịnh Thị nói với chồng mình: “Chàng đi săn sóc cụ ông, đừng để ông cứ giấu chuyện ở trong lòng.”

Tư Mã Chỉ gạt đầu, quay đầu lại liếc nhìn con trai và con dâu, nhỏ giọng nói: “Khổ cực nương tử.”

Trịnh Thị cười cười, sửa lại vạt áo cho hẵn.

Làm xong tất cả những việc này, Trịnh Thị xoay người nói với con trai cùng con dâu: “Các con cũng về viện của mình đi, ở đây không còn chuyện gì nữa.”

Tư Mã Hương đứng ở trong góc nhỏ đi theo đường huynh đường tâu cùng đi ra chủ viện, đường tâu thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, quan tâm hỏi: “Đường như tam muội dạo gần đây sắc mặt không được tốt, phải chăng thân thể có chỗ nào khó chịu?”

“Không có việc gì.” Tư Mã Hương cười lắc đầu, nét mặt tỏ ra hơi lúng túng: “Qua hai ngày nữa sẽ ổn thôi.”

Đường tâu cho là nàng đang nói mấy ngày khó chịu mỗi tháng của nữ nhân, cho nên liền gạt đầu tỏ ý hiểu rõ: “Vây muội về nghỉ ngơi đi, cẩn thận kéo gió thổi lạnh.”

“Vâng.” Tư Mã Hương cười đáp ứng, tận đến khi đường huynh đường tâu đi xa, nụ cười trên mặt mới dần tắt. Lúc này nàng chẳng phải lo lắng chuyện của Ngụy Đình, mà là chuyện thừa tướng nước Cao La mất tích.

Nàng mới vừa lên kế hoạch với Kỳ Liên, sau đó Kỳ Liên trở về Cao La, sao đột nhiên lại xảy ra chuyện bất ngờ thế này? Lúc này, nàng chỉ mong Kỳ Liên là bị người nước Đại Phong bắt được, để Bệ hạ biết nàng cùng trọng thần nước Cao La lén lui tới, đến lúc đó không chỉ có đầu nàng khó giữ được, mà ngay cả toàn bộ mọi người trong Tư Mã gia cũng bị liên lụy.

Tuy rằng đối với nàng mà nói, những người trong Tư Mã gia cũng không phải người quan trọng gì với nàng, thế nhưng nàng hiểu rõ, thế lực gia tộc ảnh hưởng bao lớn đối với nữ nhân. Cho nên Tư Mã gia tuyệt đối không thể có việc, Tư Mã gia sụp đổ, cũng có nghĩa là nàng tiêu tủng.

Bảo Mai vốn là thiếp thân tỳ nữ cho nên nàng biết rõ ngày kinh nguyệt của cô nương vẫn chưa tới. Nhìn thấy cô nương nói dối với Đại thiếu nữ nãi, Bảo Mai vừa nghi hoặc lại vừa kinh ngạc, thế nhưng cũng không dám hỏi nhiều, không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp giúp đỡ cô nương che lấp lời nói dối này.

Trở lại tiểu viện của mình, Tư Mã Hương suy nghĩ thật lâu, quyết định nói cho Đại bá mẫu, nàng đồng ý lười cầu thân của Tiền gia.

Thế nhưng nàng vẫn chưa kịp bước chân ra khỏi tiểu viện, đã thấy quản gia dẫn theo mấy người ma ma đi đến, mấy ma ma này ăn mặc giống nhau, đều là chế thức trong cung, nàng nghi ngờ liếc mắt nhìn quản gia, không biết chuyện gì đang xảy ra lúc này.

“Vị này chính là Tư Mã tiểu thư?” Ma ma đi đầu liếc mắt nhìn Tư Mã Hương, nghiêng đầu hỏi quản gia, thái độ hơi ngạo mạn.

“Đúng vậy.” Trên mặt quản gia tỏ ra vài phần nịnh hót tiểu ý.

Ma ma quan sát Tư Mã Hương một lượt từ đầu đến chân, xác định người này đúng là Tư Mã Hương mới nghiêng đầu quay sang gật đầu với mấy ma ma đi cũng khác, sau đó nói với Tư Mã Hương: “Tư Mã cô nương, quý nhân trong cung cho mời, mời ngài theo chúng tôi đi vào trong cung một chuyến.”

“Không biết vị quý nhân nào trong cung cho triệu kiến?” Trong lòng Tư Mã Hương mơ hồ dấy lên chút bất an, quay ra hành lễ với ma ma: “Xin ma ma có thể nói rõ?”

“Tục danh của các quý nhân trong cung, kỳ thực với những người ti tiện như chúng ta không thể nói đến.” Ma ma ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Chờ cô nương tiến cung sẽ thấy được, tất biết là ai thôi.”

Tư Mã Hương nhú mày, chẳng qua chỉ là ma ma trong cung, lại không hề cố kỵ đến thế gia dẫn người đi thế này, khó tránh không để ý đến mặt mũi Tư Mã gia. Nàng liếc mắt nhìn quản gia ngoan ngoãn cúi đầu, lại liếc nhìn về hướng chủ viện vẫn im lìm không chút động tĩnh, trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Chẳng lẽ lão gia và Đại bá mẫu đều đồng ý?

“Quý nhân trong cung triệu kiến chính là vinh hạnh của thần nữ.” Tư Mã Hương cười nói: “Xin ma ma đợi một chút, chờ thần nữ đi hành lễ với các trưởng bối trong nhà sẽ theo chư vị tiến cung được không?”

“Tam cô nương, thái thái nói, quý nhân trong cung có chuyện thì không nên để chậm trễ.” Quản gia chấp tay nói với Tư Mã Hương: “Những tục lễ trong nhà không cần để ý đến.”

“Ta hiểu.” Tur Mã Hương vẫn nở nụ cười như cũ, thế nhưng đôi tay giấu trong tay áo đã phát ra đau đớn.

Mã xa tới đón Tur Mã Hương rất hoa lệ, hai bên hông mã xa còn có hộ vệ mở đường, hơn nữa xa giá huyện quân cũng không được như thế...

“Cô nương, chẳng lẽ là Hoàng thượng...” Bảo Mai theo Tur Mã Hương cùng tiến lên mã xa thấy mã xa tinh xảo như vậy, không kìm được nói: “Xe ngựa này thật xinh đẹp.”

Nghe thấy Bảo Mai nói như vậy, trái tim Tur Mã Hương khẽ rung động, nhớ lại gương mặt tuấn mỹ của Bệ hạ hiện nay, mặt thoáng chốc đã ửng hồng.

Trong nhà chính Tur Mã gia, Trịnh Thị nghe quản gia hội báo, thở dài nói: “Ta đã biết.”

Trước đó vài ngày nữ nhi truyền tin trở về, bảo bà chú ý Tur Mã Hương nhiều hơn, bà càng thêm đề phòng Tur Mã Hương. Vừa rồi trong cung đột nhiên phái người đến, bảo rằng có thể Tur Mã Hương đã làm chuyện phi pháp, muốn dẫn nàng tiến cung thẩm vấn, bà ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Hiện tại tỉnh táo lại, bà lại thấy hối hận, nếu Tur Mã Hương thực sự phạm phải tội lớn, đến lúc đó liên lụy Tur Mã gia thì phải làm sao bây giờ? Nếu bà tạm thời kéo dài thời gian không cho họ đem Tur Mã Hương đi, biết đâu mọi người trong nhà còn thời gian tìm hiểu chút đầu mối, không rơi vào trạng thái bị động giống như bây giờ.

“Đại tẩu không cần lo lắng nhiều.” Nhị thái thái Tôn thị Tur Mã gia ngồi ở đầu dưới lên tiếng: “Bệ hạ thánh minh chắc chắn sẽ không vì chuyện này làm ảnh hưởng đến người không liên can.”

“Chỉ mong như thế.” Trịnh Thị đưa tay xoa trán: “Còn phải sai người chạy sang báo với Tam thúc một chuyến, Hương nha đầu bị dẫn đi ở chỗ của chúng ta, chúng ta cũng phải nói rõ đầu đuôi chuyện này với ông ấy.”

Cũng không biết dạo này xảy ra chuyện gì, càng ngày mọi thứ càng không được như ý.

Tôn thị nghe vậy cười nhạt ở trong lòng, lúc này Tur Mã Dục nào có tâm tư lo cho cô con gái Tur Mã Hương này, cả ngày ông ta chỉ mê đắm nơi

gió trắng tần lâu sở quán, chỉ sợ ngay cả mình mang họ là gì tên tuổi thế nào cũng đã quên.

Biết trong lòng nhị đệ muội vẫn còn chán ghét chi thứ ba, cho nên Trịnh Thị cũng không nhắc đến chi thứ ba ở trước mặt Tôn thị, mà nói đến những chuyện khác.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng lúc Tư Mã Hương bị người trong cung mang đi, trong lòng bà mơ hồ thở phào một hơi. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, bà làm sao cũng không thể thích được đứa cháu gái Tư Mã Hương này.

Mã xa chạy thẳng một đường, suốt chặng đường ngựa đi không hề ngừng lại, lắng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp ở bên ngoài, Tư Mã Hương hơi ngạc nhiên, vì sao đi lâu như vậy còn chưa tới của cung?

Đột nhiên mã xa chòng chành một chút, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, nàng nhận ra xung quanh an tĩnh hơn nhiều, nàng muốn vén rèm lên nhìn, thế nhưng lại sợ phạm vào kiêng kỵ, buộc lòng phải đè ép lòng hiếu kỳ đang thôi thúc này xuống.

Không biết đã đi bao lâu, cuối cùng mã xa ngừng lại, nàng nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh lạnh lạnh của thái giám.

“Tư Mã cô nương, mời xuống xe ngựa.”

Thái giám? Lòng nàng khẽ động, chẳng lẽ chính là Hoàng thượng...

Lòng bàn tay run rẩy, nàng vén rèm lên, liền thấy thanh niên tuấn mỹ đứng đối diện và thái giám cũng hộ vệ đứng trang nghiêm phía sau hắn.

Nàng vội vàng đi xuống xe ngựa, dịu dàng cúi đầu với Tấn Uông: “Thần nữ bái kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế.”

Tấn Uông cúi đầu nhìn sang nữ nhân đang đứng hành lễ ở bên ngoài mái hiên, dáng người nàng xinh xắn da trắng nõn như tuyết, bởi vì cúi đầu mà lộ ra chiếc cổ thon xinh đẹp, đây là một báu vật có thể để cho rất nhiều nam nhân động tâm.

Nhẹ nhàng chuyển động chiếc nhẫn trên ngón cái một chút, Tấn Uông hơi giơ tay lên một cái, máy ma ma vốn đang khom người đứng sau lưng Tư Mã Hương đột nhiên tiến lên, nhanh chóng chụp lấy nàng, khóa tay nàng lại, sau đó kéo vào trong cung điện trông có vẻ cũ nát ở bên cạnh.

“Ồi!” Tur Mã Hương hoảng sợ mở to mắt, giùng giàng nhìn lại phía Tấn Uồng đang đứng, chỉ thấy người đàn ông này vẫn đứng im tại chỗ, mặt không thay đổi, giống như tượng đá không hề có sinh khí, băng hàn tỏa ra đông cứng người xung quanh.

Nàng chẳng biết khí lực ở đâu ra, chỉ thoáng chốc đã xông lên phía trước, bắt được ống tay áo của hắn.

Lúc đó hắn chỉ biết đứng ngây ra như phỗng, trơ mắt nhìn Tur Mã Hương bị thái giám ma ma giữ chặt, cũng không kịp phản ứng.

Tur Mã Hương càng giãy giụa mạnh hơn, thế nhưng lần này các ma ma và thái giám áp giải nàng cực kỳ cẩn thận, cho dù nàng có cố hết sức lực cũng không thoát ra được.

Nỗi sợ hãi giống như sóng triều phủ khắp bầu trời đổ ập xuống người nàng, nàng chưa bao giờ cảm thấy hoảng sợ như lúc này, cái gì vinh hoa phú quý, cái gì quyền thế vinh quang, toàn bộ hóa thành mây khói.

Cửa cung đang mở rộng kia giống như một cái miệng đầy máu há to của một con mãnh thú, trong khoảnh khắc nàng bị kéo đi, nàng cảm thấy tánh mạng của mình tựa hồ cũng bị cung điện u ám này cắn nuốt.

“Tur Mã cô nương, đặc tội.” Mấy ma ma đẩy mạnh đem nàng vào trong một phòng giam, sau đó khóa cửa lao lại.

“Các người muốn làm gì?” Tur Mã Hương lao mình đến cửa, nắm kéo khóa đồng, khóa đồng vẫn không nhúc nhích, ngược lại tay nàng lại bị siết chặt đến đỏ bưng: “Thả ta ra ngoài.”

“Tur Mã cô nương, đã vào chỗ này rồi nên im lặng một chút thì hơn.” Hà Minh đi tới bên ngoài phòng giam của nàng: “Bệ hạ thích an tĩnh, nếu ngài cứ tiếp tục ầm ĩ nữa, chúng ta cũng chỉ có thể cắt đầu lưỡi của ngài.”

Tur Mã Hương nghe vậy ngẩn ra, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Hà Minh, một lát mới run rẩy thanh âm nói: “Ta chính là quý nữ thế gia, các người không thể đối với ta như vậy.”

Cái chỗ này vừa khó chịu vừa nóng, còn bốc mùi hôi thối, xung quanh không có cửa sổ, quả thực không thể thở được.

Hà Minh nghe vậy nở nụ cười trào phúng, kỳ quái nói: “Chúng ta chưa từng thấy quý nữ thế gia nào ngay cả mẩu thân thân sinh của mình cũng hạ thủ, Tư Mã tiểu thư thật đúng là để cho chúng ta mở rộng tầm mắt.”

“Người nói vậy bạ gì đó?” Tư Mã Hương cả giận nói: “Hà công công, cho dù ngài là thái giám ngự tiền, cũng không được vu khống hãm hại người khác như vậy.”

Hà Minh thấy vẻ mặt phẫn nộ của nàng, vẻ mặt như bị oan uổng, lắc đầu cảm khái nói: “Tâm tư này của Tư Mã tiểu thư nếu dùng đúng đường đúng lối, chắc chắn sẽ làm nên đại sự.” Tim đủ tàn nhẫn, đủ quả quyết, chỉ tiếc cái tàn nhẫn này của nàng lại dùng để hại người khác.

Tư Mã Hương cúi đầu không nói gì, nàng không biết Hà Minh biết được bao nhiêu, hoặc là nói Hoàng thượng đã biết được bao nhiêu.

“Tư Mã tiểu thư cũng không cần tranh cãi với chúng ta những chuyện này, đúng sai phải trái thế nào, Bệ hạ đã cân nhắc xong cả rồi, ngay cả giày thêu bị tiểu thư vút xuống giếng cũng có người tìm về giúp tiểu thư, Tư Mã tiểu thư có muốn nhìn hay không?” Hà Minh cười ha hả nói: “Chỉ là vết máu dính phía trên, đã không còn nhìn rõ giống như lúc đầu.”

“Chẳng phải ta!” Tư Mã Hương cắn răng nói: “Lúc ta rời đi, mẩu thân ta đã tự sát.”

“Chúng ta đã nói rồi, Tư Mã tiểu thư không cần giải thích những điều này với chúng ta, chúng ta không thấy hứng thú với những hành vi mà tiểu thư đã làm.” Nụ cười trên mặt Hà Minh dần phai nhạt, trở nên nghiêm túc: “Chỉ riêng chuyện tiểu thư muốn cấu kết với kẻ thù bên ngoài, hãm hại Hoàng hậu nương nương thì chúng ta không thể nhắm mắt làm lơ được nữa.”

“Hà công công nói gì, ta nghe không rõ.” Tư Mã Hương đột nhiên ngừng đầu nhìn phía sau Hà Minh, cặp mắt phủ một vầng sáng.

Hà Minh nhìn lại, thấy Bệ hạ qua đây, vội vàng khom người lui qua một bên, sau đó sai thái giám chuẩn bị một bộ bàn ghế cho Tấn Ưởng, ngay cả trà nóng cũng được dọn lên.

Ánh mắt nóng bỏng của Tư Mã Hương đột nhiên trở nên âm trầm, nàng dựa vào khung cửa, chậm rãi trượt người quỳ xuống đất: “Thần nữ Tư Mã Hương, gặp qua Bệ hạ.”

Tấn Uồng cầm túi hương đưa lên chóp mũi, trên túi hương thêu một chữ phúc, tay nghề người thêu không được khéo léo, thế nhưng trong hà bao lại chứa hương bạc hà nhàn nhạt giúp tinh thần phấn chấn.

Hà Minh liếc mắt liền nhận ra, đây là túi hương trước đó vài ngày Hoàng hậu nương nương hào hứng thêu cho Bệ hạ. Một túi hương nhỏ như vậy mà tồn mất một tháng, từ lúc Bệ hạ nhận được đến nay đều nâng niu giống như trân bảo, luôn đeo nó ở bên người, những lúc không có việc gì còn lấy ra vừa ngửi vừa ngắm, những người không biết còn cho rằng Bệ hạ có sở thích quái dị với những túi hương xinh đẹp thế này.

Tấn Uồng liếc mắt nhìn Tư Mã Hương quỳ trên mặt đất, cũng không cho đứng dậy, hẩn nhét túi hương vào trong ngực, quay đầu nói với Hà Minh: “Tư Mã gia bên kia nói như thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Tư Mã gia nói, Tư Mã gia Tam cô nương bệnh nặng, không thể gặp mặt người lạ!” Hà Minh nhỏ giọng nói: “Tư Mã đại nhân còn muốn tiến cung thỉnh tội, bất quá đã bị nô tỳ cản lại.”

“Ừ.” Tấn Uồng gật đầu: “Bọn họ còn biết tốt xấu.”

Tuy Tư Mã Hồng có dã tâm bưng bưng, nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện thông đồng với địch bán nước, cho nên khi biết Tư Mã Hương đã âm thầm cầu kết với Kỳ Liên, nếu không phải Hà Minh nhanh tay đỡ hẩn, chỉ sợ hẩn sẽ quỳ xuống ngay trước mặt Hà Minh.

Bộ tộc Tư Mã truyền thừa mấy trăm năm, tuy rằng mỗi một triều đại đều có hạng người vô năng quần áo lụa là, nhưng tuyệt đối không có quân bán nước, cũng không làm được chuyện bán nước này. Trong nước dù có tranh cãi cướp bóc, thì đó cũng là chuyện trong nhà, cầu kết với kẻ thù bên ngoài cũng là vượt qua lẫn ranh giới hành sự trước nay của bộ tộc Tư Mã.

Cũng chính là bởi vì như vậy, Tư Mã Hồng mới đồng ý để cho hoàng thất mang Tư Mã Hương đi, thậm chí còn sinh lòng cảm kích với Tấn Uồng. Nếu việc này bị truyền ra ngoài, mặc kệ dòng họ có bị liên lụy hay không, bộ mặt bộ tộc Tư Mã từ trước đến nay coi như vứt vào bãi rác, tuyệt đối không còn duy trì được vinh quang của thế gia nhất đẳng.

Hà Minh cười phụ họa xác nhận, quay đầu thấy ánh mắt của Tư Mã Hương, chẳng khác nào nhìn thấy một người chết.

Giờ Tư Mã Hương mới hiểu được, nguyên lai nàng đã bị gia tộc vứt bỏ, nàng bị Hoàng đế giam giữ tại trong mật tù không bao giờ còn có thể nhìn thấy ánh sáng, mà ở trong mắt ngoại nhân thì nàng đang lâm trọng bệnh phải tĩnh dưỡng trong nhà.

Sau khi đã hiểu rõ ràng tình cảnh trước mắt, nàng cất giọng cười to, cười đến chảy ra nước mắt, sau đó nói với Bệ hạ: “Thủ đoạn của Bệ hạ rất hay, nắm chặt nhược điểm khiếm Tur Mã gia không thể thoát được, còn để cho Tur Mã gia nhận đại ân của ngài, không hổ là thiên tử, tâm tư cao minh hơn nhiều so với người khác.”

Coi như chuyện này là do nàng gây ra, Hoàng đế cũng không thể đẩy ngã toàn bộ Tur Mã gia, còn có thể bị Tur Mã gia phản kích ngược lại. Trái lại không bằng hiện tại thế này, cầm lấy điều này gây sức ép lên Tur Mã gia, từng bước một làm suy yếu thế lực của Tur Mã gia, để cho Tur Mã gia trở thành con cọp không răng, cuối cùng chỉ có thể làm một con chó vẫy đuôi cho hoàng gia.

Nhưng cho dù là như vậy, chí ít vẫn còn giữ được thanh danh mấy trăm năm của Tur Mã gia, mà con cháu Tur Mã nếu có chí phấn đấu, lại tiếp tục được hoàng thất trọng dụng, lưu danh sử xanh. Chỉ có nàng trở thành vật hy sinh duy nhất, e rằng đến chết, cũng không minh bạch.

Tấn Ưởng nhíu mày, không có ý muốn tranh cãi cùng Tư Mã Hương, vì vậy không kiên nhẫn đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

“Ta thật hối hận năm đó nhất thời nhẹ dạ, không để cho Cố Như Cửu cũng chết ở trên trường ngựa!” Tư Mã Hương cười lạnh nói: “Nếu không phải nàng, ta cũng sẽ không sai một ly, đi một dặm, đi tới tình cảnh ngày hôm nay!”

Bước chân của Tấn Ưởng chợt dừng lại, quay đầu lại nhìn nữ nhân trong tù, lạnh lùng nói: “Mỗi một bước người đi, đều là quyết định của chính người, có quan hệ gì đến người khác?”

“A.” Khi biết bản thân không có hy vọng được cứu, Tư Mã Hương đã bị cơn phần nộ bao trùm lẫn át cả nỗi sợ hãi, nàng nhìn đế vương cao cao tại thượng này, bởi vì mình vừa nhắc đến cái tên Cố Như Cửu mà dừng bước, lòng ghen ghét như lửa cháy lan ra đồng cỏ càng đốt càng lớn: “Nếu năm đó không phải vị công tử họ Lý gia kia kéo nàng lại nói chuyện quá lâu, làm trì hoãn kế hoạch của ta thì đã không còn nàng của ngày hôm nay.”

“Cái con tiện nhân ác độc nhà ngươi, năm đó Hoàng hậu nương nương nào có oán thù gì với ngươi, sao ngươi lại rắp tâm hãm hại người?” Hà Minh mắng: “Chính lòng dạ mình độc ác rắn rết, ngược lại còn oán người khác sống tốt hơn mình, lời như vậy cũng thốt ra được sao?”

“Sao lại không?” Tư Mã Hương trợn to hai mắt nhìn sang Hà Minh, giông như vừa nhìn thấy một kẻ ngốc: “Thế gian này làm gì có chuyện công bằng đạo lý, ta xuất thân thế gia, mọi người, đều nói ta tài mạo song tuyệt, thế nhưng những thứ này thì có ích lợi gì, ở trong mắt cha mẹ ta, ta chỉ là một vật phẩm hy sinh dùng để kết thông gia cho gia đình, huynh trưởng ta cùng phụ cùng mẫu, thế nhưng lại là bảo bối trong tay của cha mẹ, mà ta là vật hy sinh, ngươi nói công bình sao?”

“Nếu ngay cả chính bản thân ta cũng không thể đối tốt với bản thân mình hơn thì còn có ai tốt với ta, còn có ai lo lắng cho ta?” Tư Mã Hương nở nụ cười: “Tư Mã Lệ và Lý Sở Nhu tốt số, thế nhưng chẳng phải lúc đó cũng phải chết trong tay của ta? Cho nên thay vì nói đến giảng đạo lý, không bằng dựa vào thủ đoạn mình.”

Hà Minh phát lạnh trong bụng, một nữ nhân có thể hạ thủ với chính người nhà mình, lòng dạ ác độc đến độ này, ngay cả hãn cũng không đuổi kịp. Cho dù hãn có nhiều mưu mẹo hơn nữa, thủ đoạn có tàn nhẫn hơn, nhưng đối với phụ mẫu, đối với huynh đệ, vẫn luôn lưu lại chút ôn tồn âm áp.

“Đều là cô nương thế gia, dựa vào cái gì mà Cố Như Cửu có thể thư thái hơn so với ta?” Nét mặt Tư Mã Hương càng toát ra vẻ ghen ghét sâu đậm: “Thấy nàng ta cười ngây thơ, đáng vẻ vô ưu vô lo chẳng màng đến mọi chuyện xung quanh, lòng ta có bao nhiêu khó chịu, ngươi biết không?”

“Rốt cuộc nàng ta có cái gì, có sao lại được mọi người chiều chuộng, đối xử đặc biệt như vậy?” Tư Mã Hương đột nhiên nhìn sang Tấn Ưởng: “Ta đẹp hơn nàng ta, tài hoa hơn nàng ta, vì sao các người lại chỉ thích nàng ta?”

Nàng dốc hết cơn tức trong lòng, khuôn mặt nhăn nhúm, trong mắt tràn đầy ghen ghét và tàn độc.

“Ở trong mắt trẫm, Cửu Cửu là nữ nhân đẹp nhất trên đời này, như vậy đủ rồi.” Tấn Ưởng đưa mắt nhìn thẳng vào mắt nàng: “Người không thể so

với Cửu Cửu.”

“Chỉ ít, nàng sẽ không thấy người khác sống tốt hơn mình mà muốn lấy sinh mệnh của người đó.”

“Đó là bởi vì nàng ta không trải qua cuộc sống giống như ta.” Tư Mã Hương cười nhạt: “Nếu nàng ta là ta, chỉ sợ cũng chẳng khác gì ta lúc này.”

Tấn Ưởng nhíu mày, một lát mới nói: “Đem người đánh đồng với Hoàng hậu của trẫm, chính là vũ nhục nàng.” Nói xong, hắn không muốn nhìn thấy Tư Mã Hương thêm một giây phút nào nữa, xoay người liền đi.

Tư Mã Hương như sét đánh, kinh ngạc nhìn bóng lưng Hoàng đế, trong nội tâm có một thanh âm đang gầm thét, cuộc sống này không công bằng, rất không công bình!

Nếu như nàng có thể sống trong hoàn cảnh giống như Cố Như Cửu, chắc hẳn nàng cũng sẽ nghĩ thơ không buồn không lo như Cố Như Cửu vậy, chẳng nhẽ nàng muốn mình trở thành thế này sao?

Chờ Hoàng thượng đi rồi, Hà Minh chán ghét nói với thái giám đang đứng xung quanh: “Ghi lại tất cả những hành vi Tư Mã tiểu thư đã gây ra, đưa đến cho Tư Mã Hồng và Tư Mã Bằng xem, để cho bọn họ thấy bọn họ đã giáo ra cô nương Tư Mã gia như thế nào?”

Tư Mã Hương ngồi dựa vào cửa lao, nghe thấy Hà Minh nói như vậy, cười nhạt: “Ta đã là người phải chết, sao bọn họ phải đến xem ta?”

“Tư Mã tiểu thư suy nghĩ nhiều.” Hà Minh ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ngài cũng không thể chết, hiện giờ thái bình thịnh thế, sao có thể nói chết là chết ngay được?”

Người như vậy, sao có thể chết dễ dàng như thế chứ?

“Tư Mã tiểu thư thần chí không rõ, thường mui roi giúp nàng tỉnh táo lại.” Hà Minh nhếch môi nói: “Tư Mã tiểu thư, nhớ kỹ lần sau không nên tùy tiện nhắc đến tục danh của Hoàng hậu nương nương, tôn ti có khác biệt, đừng rồi loạn quy củ.”

Tôn ti khác biệt? Tư Mã Hương căm hận nhìn Hà Minh, nghênh đón nàng lại là roi da đau tận xương cốt.

Lại nói lão gia Tư Mã Bằng chi thứ ba Tư Mã gia, hôm đó đột nhiên miệng phun máu tươi hôn mê, hạ nhân chi thứ ba tìm kiếm Tư Mã Dục khắp nơi, cuối cùng tìm được Tư Mã Dục đang say bết nhè trong Phong Nguyệt lâu.

Chờ Tư Mã Dục tỉnh rượu thì Tư Mã Bằng đã tỉnh lại, người của dòng chính cùng chi thứ hai đã lo lắng đứng canh ở bên.

Nhìn thấy con trai tiến đến, Tư Mã Bằng thở phò phò để cho hạ nhân phục vụ trong phòng lui ra, sau đó mới lấy phong thư trong cung chuyển tới, liếc nhìn Bảo Mai bị đuổi về chi thứ ba cùng bức thư, nói với con trai: “Người cũng nên đọc bức thư này đi.”

Tư Mã Dục thấy vẻ mặt của người dòng chính cùng chi thứ hai đều u uất nhục nhã, nhất là hai mắt Nhị tẩu đỏ ngầu, mắt nhìn hẩn chảng khác nào đang nhìn kẻ thù, vì vậy thấp thỏm bất an nhận lấy bức thư do cha đưa sang.

Vẫn chưa đọc xong bức thư, hẩn đã quỳ gối trước giường Tư Mã Bằng, nước mắt không ngừng nói: “Phụ thân, là nhi tử dạy nữ nhi không nghiêm, gây thành đại họa thế này.”

Tôn thị cũng không nhịn được nữa, xông lên phía trước lôi Tư Mã Dục lại cầu xé, Tư Mã Bác thấy vợ cả như vậy, vành mắt đỏ ửng ngồi bất động, cũng mặc kệ vợ cả đang vừa đánh vừa mắng đường đệ của mình,

“Đủ rồi.” Tư Mã Hồng run lấy bầy đứng lên, chỉ vào Tư Mã Dục vẫn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích nói: “Đừng quấy rầy tam thúc nghỉ ngơi, có chuyện gì, ngày mai rồi hãy nói.” Nói xong, lão thở dài một hơi: “Ta cũng đã già rồi, nên về hưu.”

“Phụ thân!” Tư Mã Chỉ mắt đỏ ửng đỡ lấy Tư Mã Hồng, nam nhân hơn bốn mươi tuổi thế nhưng lại khóc như đứa trẻ.

Chỉ một lát sau, tiếng khóc thê lương vang vọng khắp căn phòng.

Trong Tử Thần điện, Cố Như Cửu tới gần Tấn Ưng, còn chưa mở miệng nói, nụ cười trên mặt bỗng khựng lại.

“Mùi hương trên người Bệ hạ từ đâu mà có?”

Loại hương liệu quý này, chỉ có quý nữ thế gia mới dùng nổi.

Chương 64

Đám người Thu La, Bạch Hiên phục vụ ở bên cạnh, nghe thấy Hoàng hậu nương nương đột nhiên lời nói ghen tuông, bị dọa sợ lập tức quỳ xuống.

Hoàng thượng có yêu thương Hoàng hậu nương nương đến cỡ nào đi nữa, cũng không có nghĩa là hắn có thể chấp nhận lời trách móc ghen tuông của Hoàng hậu nương nương. Tuy rằng Bạch Hiên đã không còn là đàn ông chân chính, thế nhưng vẫn hiểu rõ tính nết đàn ông, phần lớn đàn ông mỗi khi nghe thấy người phụ nữ đề cập đến vấn đề này đều nổi giận, thậm chí tức giận bùng bùng, huống chi Hoàng hậu nương nương đang truy vấn người đàn ông có thân phận tôn quý nhất trên đời này.

Cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng, Thu La lo lắng sợ Hoàng hậu nương nương bị Hoàng thượng trách phạt, lại không dám ngăn đầu, do dự một chút vẫn cắn răng liếc mắt nhìn lên sang, nếu Hoàng thượng động thủ với nương nương, nàng còn kịp xông ra ngăn cản.

Nào biết khi nàng liếc mắt nhìn sang thì chẳng phải thấy khuôn mặt thịnh nộ của Hoàng thượng mà nương nương nhà mình đang nhào nặn khuôn mặt của Hoàng thượng, đôi tay trắng nõn, đầu chân nhón lên, miệng mím chặt chứng tỏ nàng đang tức giận.

“Ui, nhẹ một chút, nhẹ một chút.” Tân Ưởng cúi đầu, giữ chặt đôi tay của Cố Như Cửu đang bóp mặt mình, nịnh hót cười nói: “Cửu Cửu, nàng đừng nóng giận, nghe ta giải thích.”

“Ừm?” Cố Như Cửu nhếch mày, buông mặt của Tân Ưởng ra, bước tới ghé quý phi ngồi xuống, sau đó chỉ cái ghế bên cạnh: “Thần thiếp nguyện ý lắng nghe.”

Nghe Cửu Cửu tự xưng mình là “thần thiếp”, Tân Ưởng chột thấy sống lưng lạnh ngắt, sải bước phóng đến ngồi xuống bên cạnh, cười tươi nói: “Việc này là ngoài ý muốn mà thôi, làm sao nàng biết... Trên người ta có mùi hương của người khác?” Thế nhưng hắn lại chẳng nghĩ thấy được, nào có hương vị gì đâu?

Bạch Hiên quỳ ở bên cạnh thở phào một hơi dài, xem ra việc này chỉ cần Bộ hạ nói rõ, cũng sẽ không gây ra mâu thuẫn gì hết.

Chỉ là nếu làm như vậy phải chăng sẽ thành... sợ vợ? Hấn len lén ngẩng đầu liếc mắt nhìn sang, thấy Hoàng hậu nương chán ghét liếc nhìn Bệ hạ, mà vẻ mặt Bệ hạ vẫn luôn nịnh hót lấy lòng, lập tức cúi mặt không có nhìn nữa, hấn sợ bản thân tiếp tục nhìn sẽ bị Bệ hạ sát nhân diệt khẩu.

“Bệ hạ không biết nữ nhân đối với nam nhân của mình, luôn có giác quan thứ sáu chuẩn xác trời sinh sao?” Cô Như Cửu biết thói quen của Tấn Uông, quần áo không thích dùng hương, nếu trên người hấn toát ra mùi hương gì cũng nhiễm từ người nàng sang. Là quý nữ thế gia, tuy nàng không dám nói mình tinh thông mấy loại hương liệu này nhưng cũng hiểu rõ được bảy tám phần, chỉ cần dính vào một chút, nàng đều nhận ra được.

Nghe thấy mấy chữ “nam nhân của mình” nụ cười trên mặt Tấn Uông càng đậm, đứng dậy đi đến gần Cố Như Cửu, lại bị nàng đẩy ra.

“Đi thay quần áo, cả người bốc mùi ngồn ngàng, thú vị chết.” Cố Như Cửu tọt vào hông của hấn, vẻ mặt có chút hòa hoãn.

Mặc kệ mùi hương này làm sao nhiễm lên trên người hấn, nhưng nhìn những biểu hiện trên khuôn mặt của Tấn Uông cho thấy, hấn chưa từng ve vãn những nữ nhân khác, điểm này nàng vẫn có thể nhận thấy được.

“Được rồi, được rồi, để ta đi thay đồ.” Tấn Uông liên tục gạt đầu, xoay người quay vào trong tắm rửa thay y phục.

Bạch Hiền và mấy thái giám thiếp thân phục vụ lập tức đuổi theo, hầu hạ luôn tay.

Trong sương phòng Tử Thần điện có một bồn tắm, kiểu tắm yêu thích của vị hoàng đế Đại Phong nào đó đã cho xây dựng, cái bể này được làm bằng bạch ngọc, giữ được nước nóng liên tục, rất thoải mái thư thích khi tắm rửa ở đây.

Sau khi Bệ hạ đăng cơ, lại không mấy hứng thú với việc hưởng thụ cuộc sống xa hoa thế này, cho nên cái bồn tắm này cũng rất ít khi sử dụng, bọn thái giám cung nữ phụ trách công việc trong đây cũng dần mất địa vị ở cung Càn Khôn. Tận đến khi Hoàng hậu nương nương được gả tiến cung, Hoàng thượng tựa hồ đột nhiên phát hiện ra điều diệu dụng của cái bồn tắm này, những thái giám cung nữ kia lại được trọng dụng.

Tấn Uồng từ dưới bồn tắm đi lên, lau khô toàn thân rồi mặc quần áo mới, sau đó đi tới đứng trước gương đồng to đặt trên đất, sửa sang lại vạt áo, từ sau khi đám cưới, hắn đã không để cho cung nữ thiếp thân hầu hạ.

“Bệ hạ, bộ y phục này...” Bạch Hiên ôm y phục vừa bị Tấn Uồng thay ra, không biết nên xử trí thế nào.

Tấn Uồng đi tới trước mặt Bạch Hiên, lấy túi hương bạc hà trong đồng quần áo đó ra, thả ở ngang hông, sau đó nói: “Ném.”

“Rõ.” Bạch Hiên thâm nghĩ, quả nhiên thế.

Cố Như Cửu thấy Tấn Uồng tóc rối bù đi ra, nàng bước lại sò sò lên mái tóc của hắn, gọi Thu La mang lược gỗ đàn đến, sau đó đi tới ngồi xuống tháp mềm, mát xa da đầu cho hắn: “Trong một quyển tiểu thuyết nào đó có nói, người đẹp chỉ cần một cái nhìn cũng đủ làm nghiêng thành, thiếp cứ nghĩ rằng chỉ là câu nói đùa, nhưng kể từ khi nhìn thấy Bệ hạ, thiếp mới tin vào những lời này.”

Tấn Uồng thuận thế nằm xuống, nghiêng đầu đặt lên trên đùi nàng: “Có thể khuynh tâm của nàng là tốt rồi.”

Cố Như Cửu cúi đầu nhìn đôi mắt rất nghiêm túc lúc này của hắn, bỏ lược gỗ đàn xuống cười cười, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng đè xuống huyết Thái Dương của hắn: “Đừng tưởng rằng chàng nói những lời này là thiếp sẽ bỏ qua cho chàng. Thành thật khai báo, trước lúc trở về đã gặp ai?”

Lực đạo vừa phải dịu dàng xoa trên huyết thái dương, làm cho Tấn Uồng thoải mái nhắm mắt lại: “Ta sai người đưa Tư Mã Hương vào đây.”

“Cái gì?” Cố Như Cửu hơi kinh ngạc, tay đang di di mát xa cho hắn bỗng khựng lại trong chốc lát: “Chàng bắt Tư Mã Hương làm gì?” Tuy rằng nàng hận chi thứ ba Tư Mã gia, thế nhưng cũng không có ý định trả thù Tư Mã Hương vô tội.

“Chuyện nàng ta gây ra cũng không ít, vừa rồi không cẩn thận để nàng ta bắt được tay áo, cho nên dính vào vài mùi hương.” Tấn Uồng mở mắt ra, ngồi dậy vỗ bấp đùi của mình nói với Cố Như Cửu: “Đến đây, nằm xuống, ta cũng mát xa cho nàng một chút.”

Thấy hắn nhiệt tình như vậy Cố Như Cửu cũng gỡ trâm cài trên búi tóc mình, để mái tóc tùy tiện xòa trên vai, sau đó nằm xuống trên đùi Tấn

Uởng: “Nàng ta chỉ là tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, có thể làm được chuyện gì?”

“Còn nhớ chuyện xảy ra ngoài ý muốn trên trường ngựa mấy năm trước không?” Tấn Uởng đều chỉnh lại tư thế ngồi, để Cố Như Cửu thoải mái hơn: “Việc này là âm mưu của phu nhân chi thứ ba Tư Mã gia và nàng ta.”

Cố Như Cửu nghe vậy sững sốt, một lát sau mới nói: “Thế nhưng người bị hại là cô nương chi thứ hai bọn họ...”

“Cô nương chi thứ hai chính là biểu muội của ta.” Tấn Uởng bình thản nói: “Nhà bọn họ muốn đưa cô nương vào cung, trước hết tìm cách loại bỏ đối thủ cạnh tranh, mà người đầu tiên chính là biểu muội của ta.”

“Mẹ con các nàng điên rồi sao?” Cố Như Cửu quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, vì ngôi Hoàng hậu, thậm chí ngay cả thân nhân cũng có thể hạ thủ, rốt cuộc mưu đồ vì cái gì? Thế gia luôn đứng vững không suy, là bởi vì bên trong gia tộc đoàn kết, nếu ngay cả điểm này cũng làm không được, thì làm gì còn là thế gia?

“Chuyện này Lý gia biết không?” Cố Như Cửu cau mày, vẫn không thể nào hiểu được hành vi của mẹ con Tư Mã Hương.

“Có biết hay không thì thế nào?” Tấn Uởng xoa lên những nếp nhăn trên chân mày của nàng: “Lý gia đã lựa chọn trầm mặc, vị cô nương Lý gia kia chết như thế nào, đối với bọn họ mà nói, cũng chẳng có gì quan trọng.”

Cố Như Cửu trầm mặc một lát, thở dài nói: “Cố gia nhà thiệp không thể trở thành thế gia nhất lưu, nguyên nhân có lẽ không thể cam chịu bằng họ, cũng không nhẫn tâm hy sinh như họ.”

“Ta cảm thấy nhạc gia tốt.” Tấn Uởng cười cười: “Chỉ ít sống như một con người.”

Cố Như Cửu nhớ tới thường ngày phụ mẫu luôn yêu thương lo lắng cho mình, cũng nhoẻn miệng cười.

Thấy tâm tình nàng buông lỏng hơn, Tấn Uởng mới tiếp tục nói: “Cái cô nương Tư Mã gia này không chỉ gây ra những chuyện xấu xa này, nàng ta còn cầu kết với Kỳ Liên, đứng nhìn mẹ đẻ tự sát cũng không ra tay cứu, hết chuyện này lại kéo đến chuyện khác, ngay cả ta còn cảm thấy lạnh lẽo.”

“Tự sát?” Cổ Như Cửu sợ sệt nói: “Thảo nào Tư Mã gia không cho phép thái thái chi thứ ba chôn cất vào trong mộ phần tổ tiên. Còn vội vã hạ táng, nguyên lai là bởi vì bà ta tự sát.”

Trong tư duy những người ở đây, người tự sát sẽ trở thành cô hồn trời không thu đất không nhận, nếu chôn cất vào trong phần mộ tổ tiên, sẽ phá hủy phong thủy phần mộ tổ tiên, ảnh hưởng vận thế hậu thế.

Cổ Như Cửu lắc đầu: “Tư Mã Hương là người thông tuệ như vậy, không ngờ lại làm ra chuyện hồ đồ cỡ này.” Câu kết với thừa tướng nước khác, nhẹ thì chém đầu, nặng thì liên lụy cả nhà, trong đầu nàng ta suy nghĩ cái gì mà lại làm ra những chuyện thế này?

“Thông minh?” Tấn Uông cười cười, từ chối cho ý kiến.

Bởi vì dính đến chuyện cầu kết với Cao La, Cổ Như Cửu cũng không muốn hỏi sâu thêm nữa, nào biết Tấn Uông lại lên tiếng nói tiếp.

“Tư Mã Hương bị giam trong tư tù, người bên ngoài vẫn không biết nàng ta đã bị bắt, nếu nàng muốn đi gặp nàng ta, cứ bảo Hà Minh dẫn nàng đi đến đó.” Tấn Uông trầm mặc một lát lại nói: “Chỉ là người này tâm tư ác độc nàng tuyệt đối đừng đến gần nàng ta.”

“Thiếp đi gặp nàng ta làm gì?” Cổ Như Cửu nhắm mắt lại: “Dạy con vô phương chính là cha mẹ của nàng, hại chết đại tẩu thiếp chính là đại ca của nàng, nàng phạm tội, đương nhiên phải chịu phạt, nàng ta sống không được tốt, thiếp cũng không vì vậy mà vui vẻ, chi bằng không gặp.”

Nghe thấy nàng nói như vậy, Tấn Uông ngẩn người, lập tức cười nói: “Nàng nói đúng, thế nhưng nàng ta cũng được xem là thù cũ của nàng.”

“Vì sao?” Cổ Như Cửu không hiểu nói: “Lẽ nào bởi vì thiếp đưa ngựa thắng nàng lúc ở biệt cung Thái Hòa sao?”

Tấn Uông cười lắc đầu, đem tất cả mọi chuyện xảy ra ở trường đua ngựa năm đó kể lại cho Cổ Như Cửu nghe: “Lúc đó nếu không phải Lý Hoài Cốc gọi nàng lại nói chuyện, ngựa của nàng khi đi qua bụi hoa kia cũng sẽ chấn kinh. Nhưng bởi vì nàng nán lại quá lâu, chưa kịp đi qua đó, thì cô nương Lý gia và Tư Mã gia đã xảy ra chuyện, kế hoạch này chỉ có thể hủy bỏ.”

Nói đến đây, Tấn Uông thở dài: “Ta có rất nhiều điểm không hài lòng Lý gia, chỉ có điểm này, ta lại sinh lòng cảm kích Lý Hoài Cốc.”

Cổ Như Cửu hoàn toàn không cách nào lý giải Tư Mã Hương, loại người không thích nhìn người khác sống tốt, đồ kỵ điên cuồng, trong lòng luôn hận không thể giết chết người khác, đã không nằm trong phạm vi người bình thường có thể hiểu được.

Trầm mặc một lúc sau, nàng mới thở dài nói: “Chúng ta dùng cơm đã, chớ để chuyện này ảnh hưởng đến tâm tình.”

“Tốt.” Tấn Ưởng vốn không định đem việc này nói cho Cửu Cửu biết, thế nhưng Cửu Cửu lại nhận ra mùi hương lại trên người hắn, hắn lại không muốn nói xạo với nàng, cho nên chỉ có thể đem đầu đuôi ngọn ngành những chuyện đã xảy ra nói hết cho nàng biết.

Điều khiến hắn thấy vui mừng chính là, Cửu Cửu cũng không tỏ vẻ bất mãn gì với hành vi này của hắn.

Trong tư tù lãnh cung, Tư Mã Hương không thém liếc mắt nhìn cơm canh đặt ở cửa tù, thần thờ dựa người vào tường. Giờ đã không còn ai đôn đốc nàng, cũng không còn ai quát tháo nàng, nếu không phải vết thương do bị roi quất ở sau lưng đang truyền đến từng cơn đau thấu xương, nàng hầu như còn cho rằng đây chỉ là một cơn ác mộng của mình.

Đột nhiên, nàng nghe thấy có âm thanh xột xoạc truyền ra từ trong góc tối, rùng mình co rút lại ôm chặt lấy hai chân của mình, nàng nghe nói trong bóng tối thường có chuột rắn và các loại côn trùng khác như kiến gián...

“Xem ra vị hoàng đế này chẳng phải một người thương hương tiếc ngọc.” Lúc này, trong góc tối đột nhiên vang lên tiếng nói, đối phương ho khan vài tiếng rồi lại nói tiếp: “Mỹ nhân như vậy nói nhót liên nhót, nói đánh là đánh, thật làm cho người ta thương tiếc.”

“Là người?!” Tư Mã Hương nghe thấy thanh âm quen thuộc, sắc mặt đại biến, nàng nhìn sang góc tối nơi phát ra âm thanh, nhưng chỉ thấy bóng đêm dày đặc không một tia sáng, nàng không thể nhìn thấy bất cứ gì: “Là người bán đứng ta?”

Kỳ Liên nhìn nơi được chiếu sáng dưới ánh đuốc, trào phúng cười nói: “Hừ, vị hoàng đế này muốn biết người làm cái gì, còn cần ta bán đứng? Hắn có thể đem ta từ nước Cao La vô thanh vô thức mang về đến đây, người xem có ai hoài nghi là do hắn làm không?”

Tư Mã Hương sắc mặt ảm đạm xuống, lẽ nào Hoàng đế hiện nay đã có mặt thám của mình? Nếu thật sự là như thế, quan viên trong triều đình...

Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, Tư Mã Hương đột nhiên lại nở nụ cười, tất cả quý tộc thế gia trong triều đều tự xưng là cao quý, thế nhưng lại bị hoàng gia đùa bỡn trong lòng bàn tay, xem ra vinh quang của thế gia, sắp trở thành quá khứ rồi.

“Bản thân tài nghệ không bằng người, có thể trách ai?” Tư Mã Hương cười nhạt: “Chỉ hận ta lúc đó lòng tham nhất thời, lựa chọn hợp tác cùng người.” Nếu như nàng không quyết định hợp tác cùng Kỳ Liên, có lẽ mấy ngày qua cũng không cần xuất hiện ở chỗ này.

“Nữ nhân như người thực sự là...” Kỳ Liên lắc đầu: “Không có khuôn mặt đẹp và tài hoa, đáng tiếc tâm thuật bất chính, thảo nào Tấn Uông Hoàng đế chướng mắt người như vậy.”

“Câm miệng!” Nhắc tới chuyện cũ như mũi dao đâm vào lòng, Tư Mã Hương cả giận nói: “Người thì tốt hơn ta chỗ nào?”

“Ta không có điểm nào tốt hơn người.” Kỳ Liên cười nhạo nói: “Nhưng chỉ ít ta cũng không thấy người khác sống tốt hơn mình mà nảy sinh ý định lấy mạng người ta. Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa ta và người, ta còn là một con người, còn người chẳng khác gì một người điên.”

Tư Mã Hương nghe vậy, chỉ cất tiếng cười điên, như đang giễu cợt Kỳ Liên bốn mươi chín cười năm mươi, hoặc như là đang cười bản thân.

Tư Mã Hương bị giam trong tư tù đến ngày thứ ba, thì trong buổi thượng triều, văn võ bá quan cùng thượng triều thương nghị đại sự.

Bởi vì hai năm mưa thuận gió hòa, không bị liên tục xảy ra thiên tai giống hồi tiên đế, cho nên việc lớn không có, việc nhỏ cũng làm cho mọi người nhao nhao thảo luận. So với như bây giờ, tâm điểm của mọi tranh chấp lúc này vẫn là chuyện của Ngụy Đình cùng Triệu Tiển.

Bất quá điều khiến cho văn võ bá quan lấy làm lạ là quan viên phe Tư Mã ngày hôm nay tựa hồ rất khiêm tốn, nghe thấy bọn họ mắng Ngụy Đình cũng lên tiếng cãi lại, thỉnh thoảng có người đứng ra phát biểu, cũng chỉ là vì thanh danh của bản thân, mặc kệ Ngụy Đình tự sinh tự diệt.

Phản ứng này của đối phương làm cho các võ tướng ngây ngốc khó hiểu, trong đầu không ngừng suy đoán, chẳng biết mấy quan văn miệng mồm bốc phét kia lại muốn chơi trò gì.

Khi buổi thượng triều sắp kết thúc thì một sự kiện lớn lại xảy ra, điều này làm cho các võ tướng lại lần nữa há hốc mồm.

Cái gì, Tư Mã Hồng dĩ nhiên cáo ốm về hưu?

Tư Mã Hồng chính là người dẫn đầu phe Tư Mã nếu hấn về hưu, người phía dưới chẳng phải sẽ hỗn loạn? Hơn nữa với tình trạng hiện giờ của Tư Mã Hồng, coi như Tư Mã Hồng muốn cáo ốm về hưu, cũng không nên chọn ngay lúc này?

Đừng nói những người khác, ngay cả Lý Quang Cát cùng Trương Trọng Hân cũng thất kinh, hành vi này của Tư Mã Hồng thực sự không bình thường, vây cánh hậu bối Tư Mã gia thiếu gió, mà trụ cột Tư Mã Hồng lại rút lui, thì con cháu hậu bối nên làm gì bây giờ?

Tư Mã Hồng về hưu, Tấn Uông đương nhiên không có đáp ứng, mà động viên một hồi, cho thấy trong triều không thể mất đi lương thần như vậy.

Vì vậy mọi người lại hiểu rằng, hóa ra hành vi này của Tư Mã Hồng chính là lui làm tiến, trên thực tế cũng không phải muốn phui tay không làm.

Chẳng qua ngay sau đó Tư Mã Hồng lại dùng hành động thực tế đánh thẳng vào mặt của bọn họ, bởi vì hấn ba lần bảy lượt biểu thị bản thân tuổi già vô lực, đành phải cô phụ kỳ vọng của hoàng đế, khóc nức nở muốn cạn cả nước mắt, nếu hoàng đế không đáp ứng hấn về hưu, hấn sẽ quỳ hoài không dậy.

Tấn Uông ba lần bảy lượt giữ lại, thấy Tư Mã Hồng quyết định chắc chắn như vậy, buộc lòng phải tiếc rẻ đồng ý. Sau đó trả lại cho tôn tử Tư Mã Bội của hấn chức Khinh xa Đô úy.

Cái chức vị Khinh xa Đô úy này tuy rằng không có tác dụng gì, cũng không được thừa kế, nhưng dầu gì cũng gần với huân quan Nam tước tam phẩm, hoặc nhiều hoặc ít cũng được xem là một tước vị an nhàn đối với Tư Mã gia, chí ít cũng bảo vệ mặt mũi cho Tư Mã Hồng.

Tư Mã Hồng nghe thấy Hoàng thượng cho cháu trai tước vị Khinh xa Đô úy, thậm thở dài một hơi, run lấy bầy làm đại lễ với Tấn Uông: “Vi thần, tạ ơn Hoàng thượng.”

Lần này hẳn về hưu tuy là hành động bất đắc dĩ, nhưng ít ra bảo vệ được cả nhà. Hoàng thượng nguyên ý ban cho trưởng tôn chức vị Khinh xa Đô úy, cũng cho thấy chuyện này tạm thời không truy cứu tiếp. Hoặc có lẽ nói chỉ cần Tư Mã gia thức thời, Hoàng thượng sẽ xem như chuyện này chưa từng phát sinh qua.

Mọi người giờ mới hiểu được, thảo nào quan viên phe Tư Mã hôm nay đều cúi thấp đầu như vậy. Hóa ra người đứng đầu muốn nghỉ hưu. Nghỉ như vậy, bọn họ cảm thấy thương cảm cho những người này, lon ton chạy theo Tư Mã gia, kết quả Tư Mã gia nói rút liền rút, chẳng đoái hoài gì đến phản ứng của bọn họ, đây không phải là cái bầy người sao? Sau này còn ai dám cống hiến sức lực cho người của Tư Mã gia?

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, Tư Mã Hồng lui chính là lui, người khác có hài lòng hay không đã không còn quan trọng nữa, trong nháy mắt bước ra khỏi cổng triều đình, hẳn trước nay vẫn luôn tinh thần sung mãn phấn chấn, bỗng nhiên mất đi sức sống, dường như tuổi già sức yếu, đi lại chênh vênh.

Ngay cả Lý Quang Cát vẫn thường gay gắt với Tư Mã Hồng, nhìn thấy bộ dáng này của hắn cũng mất đi hứng thú pha trò, đều là những cụ ông sáu mươi bảy mươi tuổi, ngộ nhờ chỉ vì một câu kích bác của hắn mà xảy ra chuyện, chẳng phải bản thân tự chuốc lấy phiền?

Trương Trọng Hãn nhớ lại khoảng thời gian trước Tư Mã Hồng từng nhắc tới vụ án Lâm phi mưu hại hoàng tử với mình, hiện tại Tư Mã Hồng về hưu, sợ rằng sẽ không nhắc lại chuyện này.

Chẳng biết lúc đó vì sao Tư Mã Hồng lại đột nhiên nhắc tới việc này?

Những kẻ dựa vào Tư Mã gia lúc này trong lòng lại hoảng hốt bất an, tuy rằng bọn họ không biết tiền căn hậu quả thế nào, thế nhưng Tư Mã Hồng đột nhiên về hưu, khẳng định bên trong phải có nguyên nhân gì, cho nên bọn họ càng thêm lo lắng không yên.

Người làm quan đương nhiên khó tránh khỏi sẽ suy nghĩ nhiều, ngộ nhờ Hoàng thượng bởi vì bọn họ từng nương tựa Tư Mã gia mà sinh lòng chán

ghét vứt bỏ thì phải làm sao bây giờ, ngộ nhỡ Tư Mã gia phạm phải trọng tội, bọn họ cũng chịu liên lụy thì làm sao bây giờ?

Trong cung Tĩnh an, Tôn Thái phi nghe tin Tư Mã Hồng về hưu, cũng đánh rơi tách trà đang cầm trên tay, bà trợn mắt nhìn chăm chăm vào thái giám truyền lời: “Người nói cái gì?”

“Thái phi nương nương, Tư Mã đại nhân về hưu.” Thái giám nuốt một ngụm nước bọt: “Hoàng thượng ban cho Tư Mã công tử tước vị Khinh Xa Đô úy.”

“Khinh xa Đô úy?!” Tôn Thái phi trào phúng cười, tước vị này thì có tác dụng gì chứ, nhất là ở trong địa phận như kinh thành này thì nó làm gì có tác dụng?

Tư Mã gia là một con tốt quan trọng trong kế hoạch của bà, hiện tại Tư Mã gia rút lui, vậy kế hoạch phía sau của bà nên tiến hành như thế nào?

“Ta biết rồi.” Thái phi khoát tay một cái, ý bảo tất cả mọi người đang phục vụ trong phòng lui ra.

Mỗi một nước cờ của bà trông giống như tình cờ xảy ra, tất cả đều là ông trời giúp đỡ bà, hay là đế hậu đã biết kế hoạch của bà rồi?

Thế nhưng điều này làm sao có thể, bà chưa bao giờ tiết lộ kế hoạch này với bất kỳ ai, đế hậu làm sao biết được?

Càng nghĩ càng cảm thấy đây là ý trời, Tôn Thái phi càng nghĩ càng thấy phiền não. Nếu như đây là ý trời, bà tính toán nhiều như vậy có tác dụng gì?

“Thái hậu nương nương, Tư Mã Hồng về hưu.” Lưu cô cô tiếp nhận nhang trong tay Thái hậu, cắm vào trong lư hương, rồi quay sang tượng phật bái ba bái, xoay người nói với Thái hậu: “Nô tỳ còn nghe nói, cô nương chỉ thứ ba Tư Mã gia kia bị bệnh nặng, sợ là khó qua khỏi.”

“Chính là nha đầu tên Tư Mã Hương?” Chu Thái hậu cũng có chút ấn tượng với Tư Mã Hương, bà lắc đầu: “Việc này tự có Hoàng thượng cùng Cửu Cửu quan tâm, sau này người không cần nói cho ta biết.”

“Ngài...” Lưu cô cô hơi biến sắc.

“Hoàng thượng là một minh quân có lòng lo cho dân, không cần có người đứng sau chỉ dẫn.” Chu Thái hậu nhìn tượng phật phía trên điện thờ

luôn nở nụ cười hiền hòa lại uy nghiêm: “Ai gia tính kế hơn nửa đời người, ngày sau chỉ cần sống những ngày tháng thanh tịnh là tốt rồi.”

“Nô tỳ hiểu.” Lưu cô cô cong gối khụy thi lễ.

Bà lại quay sang bái lạy đức phật một lần nữa, duy nguyện Hoàng thượng cùng Hoàng hậu hiếu thuận trung hậu, luôn đối xử với Thái hậu hiếu thuận như xưa, cũng không bị các quan viên trong triều phản đối.

Sau khi Tư Mã Hồng về hưu, trên triều đình liền có sự biến động trong quan trường, bất quá hầu hết đều không phải những người giữ chức vị đặc biệt, cũng không dẫn đến sự phản đối của các quan viên.

Nói thí dụ như Thiệu Khanh Hồng lư tự Cố Chi Vũ điều đi nhận chức hộ bộ, đảm nhiệm chức hộ Bộ Thị lang. Mặc dù Thiệu Khanh Hồng lư tự và Thị Lang Hộ bộ dù đều là tam phẩm nhìn như bằng cấp thế nhưng thực chất là thăng chức. Vào lục bộ đảm nhiệm chức thị lang mới có cơ hội đi lên trên.

Đại ca của Hoàng hậu ở hộ bộ, nhị ca làm Thống lĩnh Long cấm vệ, một người làm việc quản lý ngân khố của hoàng đế, một người làm việc đảm bảo an toàn cho Hoàng đế, một nội một ngoại, có thể thấy Hoàng đế có ý trọng dụng Cố gia.

Nghĩ vậy, mọi người phải thừa nhận Cố Trường Linh chính là một con hồ ly lão làng, già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang để mở con đường quan lộ rộng rãi cho con cháu, còn tránh được nghi kỵ của Hoàng đế, đây là một nước cờ tốt đến mức không thể tốt hơn.

Bất quá, lần này cũng có thể thấy được thủ đoạn của Hoàng hậu, biết cách lung lạc lòng của Hoàng đế, mới để cho Hoàng đế nguyện ý dùng huynh đệ Cố gia.

So với Cố gia lên như điều gặp gió thì Tư Mã gia lại trông có vẻ tiêu tụy hơn rất nhiều.

Chức vị trong kinh thành biến hóa, có một vài quan viên địa phương cũng bị rung chuyển, có người thăng quan có người bị giáng chức, có vài người lên như điều gặp gió, cũng có người từ quan viên địa phương trở thành kinh quan.

Nói thí dụ như Thứ sử Cẩm Châu, kể từ sau khi thành vương chết bệnh, vẫn luôn trong coi vùng đất Cẩm Châu, hiện tại lại gặp được vận may được thăng lên làm thái bộc tự khanh. Tuy rằng Thái bộc tự khanh cũng không được coi là chức vị quan trọng, nhưng cũng được phép an bài mã xa cho Đế vương Hoàng hậu và các quý nhân, đối với một tiểu quan như Thứ sử Cẩm Châu mà nói, thì đây đã là một bước lên mây.

Nhận được điều lệnh về kinh thành Thứ sử Cẩm Châu Điền Ân Quang mừng đến chảy nước mắt, may mắn trước đây hắn nghe theo lời của con gái, âm thầm giúp đỡ Hoàng thượng vào kinh thành, bằng không sao hắn có được hào quang của ngày hôm nay?

Nghĩ vậy, hắn càng thêm hài lòng với đứa con gái mấy ngày trước vừa hòa ly về nhà, vui mừng phấn khởi cầm điều lệnh đi xuống hậu viện, nói cho con gái biết chuyện đáng mừng này.

Quá tình điều động chức vị kinh thành đã làm cho mọi người không rảnh quan tâm những điều khác, cho nên khi tin tức cô nương cho thứ ba Tư Mã gia chết bệnh được truyền ra ngoài, hầu như không có bao nhiêu người để ý tới.

Một cô nương chưa xuất giá, lúc chết cũng không được làm tang lễ quá lớn, bởi vì để cho người đầu bạc tiền người đầu xanh chính là bất hiếu, cho nên theo người ngoài, đã chết chỉ là chết mà thôi.

Chỉ có Tiền gia ngậm ngùi trong giây lát, đáng tiếc cho đứa con dâu tương lai cứ thế mất. Thế nhưng ngoài mặt vẫn không dám để cho người khác biết bọn họ từng có ý cầu cưới Tư Mã Hương, lỡ như để kẻ ngồi lê đôi mách nào đó thọc mạch thành con trai bọn họ khắc thê sẽ ảnh hưởng đến chuyện mai mối của con cái, lúc đó mới phiền.

Chương 65

“Nương nương, cẩn thận bậc thang.” Hà Minh cầm đèn lồng soi rõ con đường phía trước, Cố Như Cửu ngửi thấy mùi chua thúi từ bên trong tỏa ra xông vào mũi, liền đưa khăn tay lên che kín mũi.

Có điều, bên trong sạch sẽ hơn rất nhiều so với nàng dự đoán, không có nước bẩn lênh láng, cũng không có ruồi muỗi bay loạn. Đi vào trong thêm mấy bước, nàng nhìn thấy Tư Mã Hương mặt mũi nhợt nhạt, quần áo cũ nát.

Trong trí nhớ của nàng, Tư Mã Hương là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, đột nhiên nhìn thấy nàng ta nhếch nhác thảm hại đến tột cùng, hầu như nhìn không ra hình dáng của ngày xưa, nàng sững sốt trong chốc lát.

Bầu không khí trong phòng giam rất oi bức, mùi cũng chẳng dễ ngửi, không cần suy nghĩ cũng biết nơi này luôn chìm trong tối tăm không có ánh mặt trời, đối với một tiểu thư thế gia quanh năm sống trong an nhàn, hưởng thụ cuộc sống xa hoa mà nói, đây là chuyện thống khổ cỡ nào.

Nàng không mang theo cung nữ thiếp thân qua đây cũng là không muốn để các nàng phải nhìn thấy những thứ này. Bạch Hiên đi vào trong cùng nàng đang cầm cây quạt quạt cho nàng, nhỏ giọng nói: “Nương nương, trong nhà giam oi bức, ngài chờ ở lâu.”

“Thảo nào sáng sớm hôm nay đã có người tiến hành thu thập cái nhà tù này, nguyên lai là vị quý nhân này muốn tới đây.” Khi Tư Mã Hương nhìn thấy Cố Như Cửu đến, trong lòng khó chịu đến mức không thở nổi. Nhưng khi nàng nhìn thấy đối phương hoa phục mỹ sức, ngồi ở bên chiếc bàn nhỏ được mọi người vây quanh, có người quạt, có người xoa bóp, có người bưng lư hương lại, thì nỗi khó chịu trong lòng nhanh chóng biến thành căm thù: “Nhà ta rơi xuống tình cảnh này, người hài lòng rồi chứ?”

“Nhà các người biến thành như vậy, không quan hệ gì với ta.” Cố Như Cửu đột nhiên cảm thấy mình đến đây chẳng chút ý nghĩa gì, có lẽ tận sâu trong nội tâm nàng còn mang theo tâm tư khác, hoặc có lẽ nói trên thực tế nàng vẫn không đồng tình với kết cục của Tư Mã Hương.

Khi biết đối phương đã từng có ý muốn lấy tánh mạng của mình, suy nghĩ xấu xa trong nàng cuối cùng cũng trôi theo ra ngoài, khiến nàng nổi lên ý nghĩ ‘muốn trông thấy kết cục của nàng ta như thế nào’.

Nhưng khi nàng thật sự nhìn thấy người ấy, nhìn thấy một cô gái mười bảy mười tám tuổi nhưng điên cuồng chẳng có chút lý trí nào, nàng mới phát giác ra việc mình đến đây thật nhàm chán và không có ý nghĩa gì.

Một người đã định sẵn sẽ không đạt được kết quả tốt đẹp gì, cho dù đến xem hay không cũng như nhau cả thôi, thậm chí dù nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thù hận trong lòng nàng vẫn không vơi đi bao nhiêu.

Nhìn thấy đôi mắt bình thản của Cố Như Cửu, Tư Mã Hương bỗng bình tĩnh trở lại, ôm đầu gối ngồi ngơ ngác trong góc tường, một lát sau mới nói: “Người tới đây để xem ta thảm hại đến mức nào sao?”

“Vốn là như vậy.” Cố Như Cửu rũ xuống mí mắt, nhìn tay của mình: “Thế nhưng sau khi nhìn thấy người, ta cảm giác mình không nên tới.”

“Sao người có thể không đến chứ?” Tư Mã Hương cười lạnh một tiếng: “Hoàng đế giam giữ ta chỗ này, chẳng phải muốn dùng ta để lấy lòng người sao? Nếu người không đến, chẳng phải uổng phí tâm tư của hắn rồi sao?”

Cố Như Cửu không lên tiếng phản bác lời của nàng ta, chỉ nói: “Đúng, ta không muốn lãng phí chút tâm ý của chàng dành cho ta, cho nên ta đến đây. Có một người chăm lo cho ta như thế, ta luyến tiếc cô phụ chàng.”

“Mặc dù người đàn ông này thủ đoạn độc ác, máu tươi đầy tay, đã tâm bưng bưng?” Tư Mã Hương giấu cột nhìn mỹ nhân như hoa phục ở bên cạnh bàn. “Người không nghĩ tới một ngày nào đó trong tương lai hắn cũng sẽ đối với người như vậy?”

Ngoài điện, Tấn Uổng đang đưa chân đặt lên thềm đá bỗng khựng lại, hắn đứng nép nơi góc khuất, nhìn cô gái ngồi ngay ngắn bên cạnh ánh nến, mắt đi dững khì lại gần.

Có thể, trong nội tâm của hắn, vẫn luôn lo lắng cẩn thận với phần tình cảm này.

Cố Như Cửu nhìn Tư Mã Hương, cười lắc đầu, trầm mặc không nói.

“Người cười cái gì?” Tư Mã Hương nhìn thấy nàng cười như vậy, con tức tràn ngập trong bụng, bởi vì điều này làm cho nàng có cảm giác đối

phương đang chê cười nàng.

“Ta đang cười người không hiểu cảm tình.” Nụ cười trên mặt của Cố Như Cửu từ từ dừng lại: “Một người đối với người là thật tình hay là giả ý, chỉ cần dùng tâm cảm thụ, người nhất định sẽ hiểu được. Trừ phi, chưa từng có ai đối xử thật tình với người.”

“Cái gì thật tình giả ý, bất quá chỉ là những thứ hư ảo mà thôi.” Tư Mã Hương cười nhạo nói: “Đứng trước lợi ích, thứ gọi là tình cảm thường là thứ vô dụng nhất.”

Cố Như Cửu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Có thể người đúng, thế nhưng trong cuộc sống này, ta vẫn muốn để bản thân mình thử tin tưởng một người. Cuộc đời ngắn ngủi chỉ mấy mươi năm, nếu luôn sống trong nghi kỵ, như vậy quá mệt mỏi.”

“Người tin tưởng sai thì sao?”

“Vậy cũng chỉ có thể trách ta mắt mù.” Cố Như Cửu cong môi cười: “Nếu thật sự có ngày nào đó, chỉ mong được chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, được thế thì còn gì bằng.”

Tư Mã Hương ngậy người trong chốc lát, lập tức cười to nói: “Bọn họ đều nói ta là người điên, trên thực tế người mới thật sự là người điên.”

Cố Như Cửu yên lặng ngồi, mặc kệ nàng ta cất tiếng cười nhạo, chờ nàng ta cười thỏa chí rồi mới nói: “Năm đó, lần đầu tiên ta nhìn thấy người, người ngồi cạnh chậu hoa, đẹp tựa một bức họa, khi đó ta nghĩ, cô nương Tư Mã gia này thật xinh đẹp, nếu ta là nam nhi, chắc chắn sẽ động tâm với một cô nương như vậy.” Nàng đứng lên, thở dài nói: “Ta thật không ngờ, ta và người hầu như chưa từng cùng xuất hiện thế nhưng người lại muốn lấy tính mạng của ta. Coi như ta vong mạng trong mưu tính của người, thế nhưng thiên hạ còn có rất nhiều cô nương khác, các nàng có thể tài hoa hơn người, có thể xinh đẹp hơn so với người, chẳng nhẽ người có thể tiêu diệt hết tất cả sao?”

“Thế nhưng, ai bảo khi đó người xuất hiện ở trước mặt ta chính là người chứ?” Tư Mã Hương hoảng hốt hồi tưởng lại, ngày nàng mới gặp gỡ Cố Như Cửu là khi các cô nương công tử Lý gia mở yến tiệc mời mọi người đến tụ hội, khi đó Lý Sở Nhu còn sống, Tư Mã Lệ còn sống, mà trên tay của nàng, cũng chưa nhiễm vào máu tanh.

Khi đó nàng thận trọng ngồi ở bên cạnh đại đường tử, nhìn thấy cô nương thế gia vây xung quanh Cố Như Cửu, trong lòng tràn đầy ước ao.

Lúc ấy nàng đã nghĩ như thế nào?

Hình như là... Nếu ta là nàng thì hay biết mấy?

Tư Mã Hương chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nữ nhân đứng trong ánh nến, mắt ngọc mày ngài thanh cao thoát tục, nàng chẳng phải nữ nhân đẹp nhất thiên hạ, thế nhưng chỉ cần đôi mắt biết nói kia cũng đủ để cho rất nhiều nam nhân động tâm với nàng.

Nàng kinh ngạc che khuôn mặt, sớm biết có hôm nay, nàng không nên nghe theo lời của mẫu thân, để cho tay mình dính vào biển máu.

Đêm hôm đó, nàng đi vào trong viện của mẫu thân, nhìn thấy mẫu thân đã hôn mê, trên đất đầy máu, đáy lòng từng trỗi lên một tia sáng khoái. Nếu không phải có một mẫu thân như vậy, một phụ thân hèn nhát vô năng như vậy, biết đâu nàng cũng có thể như Cố Như Cửu, như đại đường tử, sống thoải mái ung dung, sống giống một con người.

Nàng muốn bản thân giành được thân phận cao quý, nắm trong tay quyền lực, muốn thoát ly khỏi gia đình này, muốn được sống với chính mình như đại đường tử thế nhưng nàng không bao giờ có được những thứ này, cái gì cũng không có.

Bỏ bàn tay che mặt của mình xuống, ánh mắt Tư Mã Hương bình tĩnh nhìn sang Cố Như Cửu: “Đã nhiều ngày qua, ta không ngừng nguyên rửa người, hận không thể đem tất cả những chuyện thâm nhát trên đời này đổ lên người người.” Nói đến đây, nàng tự giễu cười: “Có thể ta sai rồi.”

Cố Như Cửu khóe môi giật giật, nhìn Tư Mã Hương tiều tụy héo hon, quay đầu nói với thái giám phía sau: “Cho người hầu hạ Tư Mã cô nương rửa mặt.”

Sau khi Tư Mã gia truyền tin Tư Mã Hương chết bệnh, nàng biết, thần quân sẽ không để cho Tư Mã Hương được sống tiếp. Đối phương có thể sống đến bây giờ là bởi vì thần quân chờ đợi mình tới đây gặp Tư Mã Hương mà thôi.

Mặc kệ ngày xưa ân oán thế nào, chí ít cũng để đối phương ra đi trong sạch sẽ.

Tư Mã Hương đứng lên, đi tới trước cửa lao, chậm rãi hành lễ với Cố Như Cửu: “Tạ ơn Hoàng hậu nương nương ân chuẩn.”

“Ngươi...” Cố Như Cửu trầm mặc một lát, thở dài một hơi, xoay người đi ra ngoài.

“Hoàng hậu nương nương!” Tư Mã Hương đột nhiên gọi nàng lại.

Cố Như Cửu quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt đôi phương sáng rực, giống như cất giấu một đám lửa cháy hừng hực ở bên trong.

“Chúc Hoàng hậu nương nương phượng tường cửu thiên, cùng Bệ hạ long phượng trình tường.” Nàng lại chậm rãi quỳ xuống trước Cố Như Cửu: “Gia phụ nhu nhược vô năng, cầu Hoàng hậu nương nương lưu lại cho ông một mạng.”

Cố Như Cửu dừng bước lại, sau một lúc lâu mới gật đầu: “Nếu ông ta chưa làm chuyện phạm pháp gì, Bệ hạ sẽ không lạm sát kẻ vô tội.”

“Tạ nương nương.” Nàng đập đầu một cái với Cố Như Cửu, sau đó quỳ phục dưới đất không dậy nổi.

Cố Như Cửu quay đầu, đi thẳng ra bên ngoài, phía sau truyền đến thanh âm của Tư Mã Hương.

“Chỉ mong kiếp sau, ta không phải sinh ra trong thế gia chi tộc.”

Nàng khẽ dừng bước chân, cõi lòng khẽ run lên, nhưng không quay đầu lại. Đi tới giữa đường thì nàng quay đầu liếc nhìn trong một góc khác, nơi đó mơ hồ có một bóng người, chỉ là người kia nằm rạp xuống đất, đưa lưng về phía cửa, không nhìn ra là ai.

“Hoàng hậu nương nương?” Hà Minh thấy Cố Như Cửu bỗng nhiên dừng bước, liền đưa đèn lồng soi gần hơn. “Ngài không nhìn rõ đường sao?”

“Đi thôi.” Cố Như Cửu lắc đầu, đi ra khỏi cái nơi vừa buồn vừa chán vừa nóng bức này, nàng thở ra một hơi, quay đầu nhìn sang bảng hiệu của tòa cung điện, bên trên viết ba chữ ‘cung Cần Hành’, cả ba chữ vốn được viết sống động, nhưng nước sơn bong tróc, thoạt nhìn tàn tạ đổ nát, rất thê lương.

Trở lại Tử Thần Tử Thần điện, nàng liền đi tắm rửa, sau khi trở lại chính điện, thấy Tấn Uồng chỉ mặc áo đơn đang ngồi bên cạnh đèn xem sách, nhân tiện nói: “Ban đêm đọc sách không tốt cho mắt, hay là thần quân sớm đi nghỉ nhé.”

Tấn Uồng nghe vậy trái lại để sách xuống, cười nói với Cố Như Cửu: “Hoa sen mới nở, chính là một bức tranh tươi đẹp.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Cố Như Cửu đi tới trước mặt hắn, đưa ngón tay ra dí vào trán hắn một cái: “Đêm đã khuya, ngủ đi.” Nói xong nàng đưa tay kéo Tấn Uồng, tùy ý quét mắt nhìn cuốn sách vừa bị Tấn Uồng vứt sang một bên.

Mấy ngày trước đây chẳng phải hắn còn nói quyền sách này hoang đường nhảm nhí sao? Thế nào lúc này lại ngồi đọc?

Thấy ánh mắt Cố Như Cửu nhìn cuốn sách, Tấn Uồng chặn ngang ôm lấy nàng: “Đi thôi, Cửu Cửu phải vào nghỉ cùng với ta.”

Sáng hôm sau, Cố Như Cửu đang ở trong thư phòng luyện thư pháp thì Hà Minh tiến đến nói: “Nương nương, cô nương hôm qua ngài đi gặp đã đi rồi.”

Bút trong tay nàng khẽ run lên, mực văng vẩy khắp trang giấy: “Ta đã biết, an táng cho nàng ta.”

“Rõ.” Hà Minh liếc nhìn lên trên bàn, trên giấy viết hai chữ ‘YÊN LẶNG’, chữ sau còn chưa viết xong đã bị mực vung loạn làm hỏng.

Thật đáng tiếc.

“Thật đáng tiếc...” Cố Như Cửu để bút xuống, xoay người rửa sạch tay: “Bồn cung ra vườn đi dạo một chút.”

“Rõ.” Hà Minh liếc nhìn trang giấy bị ném sang một bên kia, khom người đi theo. Thu La đứng ở bên cạnh thấy thế cũng đi theo ra ngoài.

Bảo Lục muốn đuổi theo thì bỗng Cố Như Cửu quay sang nói: “Người không cần đi theo, lưu lại thu dọn thư phòng nhé.”

“Rõ.” Sắc mặt Bảo Lục lập tức trắng bệch, khom người lui ra phía sau.

Ánh nắng buổi sáng đầu hạ chiếu xuống chói mắt, Thu La che dù cho Cố Như Cửu, che ánh mặt trời, giọng nói: “Nương nương, Bảo Lục...” Nàng

còn chưa nói dứt, nhìn thấy vẻ mặt nương nương bình thản, vội vàng dừng câu chuyện lại: “Nô tỳ quá phận.”

Cố Như Cửu phe phẩy cây quạt trong tay, thản nhiên nói: “Bảo Lục tốt, chỉ là không thích hợp sống ở trong cung.” Trước đây dẫn Bảo Lục tiến cung, là bởi vì tính tình Bảo Lục ôn trọng, bây giờ nhìn lại, Bảo Lục tựa hồ chẳng thích ứng với cuộc sống trong cung. Ngược lại Thu La nhỏ tuổi hơn nàng, lại thấu hiểu hơn hẳn nàng.

Đi được một đoạn, mồ hôi đã đầy người, Cố Như Cửu cảm giác tâm tình mình cũng đã khá nhiều, đang chuẩn bị hồi cung, thì nhìn thấy Ngụy Thái phi đã lâu rồi không gặp.

“Gặp qua Hoàng hậu nương nương.” Ngụy Thái phi sợ hãi rút rè đi tới trước mặt Cố Như Cửu, hành lễ với nàng.

“Ngụy Thái phi.” Cố Như Cửu hoàn lại nửa lễ, nàng thấy vẻ mặt Ngụy Thái phi muốn nói lại thôi, cũng biết hôm nay chẳng phải vô tình gặp gỡ, mà là Ngụy Thái phi có ý muốn tìm nàng.

Quả nhiên, hai người đi vào trong lương đình vẫn chưa nói được mấy câu, Ngụy Thái phi lại đột nhiên làm một đại lễ với nàng.

“Hoàng hậu nương nương, cầu ngài cứu ta.”

Cố Như Cửu đột nhiên nhớ tới, mấy năm trước nàng ở cung Khang Tuyên nhìn thấy Ngụy Thái phi, nàng cũng từng nói qua những lời này với Thái hậu. Chỉ là khi đó nàng là vì mình, mà lần này chỉ sợ là vì người khác.

“Thái phi nương nương, ngài làm vậy là có ý gì?” Cố Như Cửu ra hiệu bảo cung nữ đỡ Ngụy Thái phi lên, nàng phe phẩy cây quạt trong tay nói: “Vẫn có người trong cung chậm trễ ngài sao?”

“Không phải như vậy.” Ngụy Thái phi cười khỏ nói: “Vốn dĩ không nên làm phiền ngài vì mấy chuyện này, thế nhưng, ta không biết nên cầu người nào.”

Cố Như Cửu cúi đầu vuốt chén trà không nói lời nào, bởi vì yêu cầu của Ngụy Thái phi, nàng cũng không đáp ứng được.

Ngụy Thái phi tựa hồ cũng biết chẳng mấy hy vọng được Cố Như Cửu đáp ứng lời thỉnh cầu của nàng, thế nhưng vẫn phải nói giúp thúc phụ của mình vài ba câu trước mặt hoàng đế.

Hôm nay người của Tư Mã gia đột nhiên điều tàn, ngược lại cũng là an ủi, đáng thương cho thúc phụ của nàng luôn xem Tư Mã gia như trụ cột, thế nhưng khi sự việc xảy ra, những người này đều chạy tứ tán khắp nơi, chẳng ai để ý đến thúc phụ nàng như thế nào.

“Thái phi nương nương, bốn cung từ trước đến nay đều không đề ý đến chuyện trên triều, ngày hôm nay e rằng phải đề ngài thất vọng rồi.” Cố Như Cửu áy náy nói: “Chuyện này ta không thể giúp.”

“Nương nương.” Ngụy Thái phi nói: “Chỉ cần thúc phụ có thể lưu được một mạng, ta nguyện làm chó làm ngựa cho ngài sai bảo.” Thúc phụ luôn đối xử với nàng rất tốt, khi còn bé nếu không được thúc phụ giúp đỡ, cả nhà nàng chắc chắn khó chống đỡ được, cho nên hiện tại vô luận ra sao, nàng đều phải nghĩ biện pháp giữ lại cái mạng cho thúc phụ.

Cố Như Cửu thở dài nói: “Thái phi nương nương, ngài hà tất phải khổ như vậy, ta thực sự bất lực.”

“Nương nương.” Ngụy Thái phi vội la lên, lúc này thốt ra một bí mật kinh thiên: “Tôn Thái phi đã sớm có tư tình với Ngụy vương!”

“Bốp.” Cố Như Cửu đánh đổ chén trà trong tay, mặt nàng hơi biến sắc, liếc nhìn cung nhân phục vụ xung quanh, may là hôm nay mình không dẫn theo nhiều người, hơn nữa tất cả đều là những người chuyên dụng trong Tử Thần Tử Thần điện, bằng không những lời này bị truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Đám người Hà Minh, Thu La từ lâu đã hận bản thân không thể coi như mình chưa từng nghe qua những lời này, nếu bị truyền ra ngoài dù nửa lời, thì chính là bôi nhọ thanh danh của toàn bộ hoàng thất.

“Ngụy Thái phi, nói cẩn thận.” Cố Như Cửu miễn cưỡng để cho vẻ mặt của mình khôi phục lại bình tĩnh: “Chuyện kinh thiên thế này, không thể tùy tiện nói như vậy được.” Nàng nhớ rõ chân Thụy vương bị tật, năm đó sau khi tiên đế đăng cơ, bị điều đến đất phong, Tôn Thái phi tiến cung sau khi ông ấy đã dời ra đất phong, nếu hai người họ sớm đã nảy sinh tình cảm, có sao Tôn Thái phi còn tiến cung.

“Nương nương, những lời ta nói hôm nay đều là sự thật.” Ngụy Thái phi nói: “Năm đó Thụy vương cùng Tôn Thái phi sớm đã nảy sinh tình cảm, nào ngờ Tôn gia chẳng có ý định gả Tôn Thái phi cho Thụy vương, cộng

thêm sau khi tiên đế đăng cơ thì con nói dối vẫn trống, người của khâm thiên giám tính ra bát tự của Tôn Thái phi tốt về đường con cái, tiên đế liền nạp nàng vào cung.”

Đoạt cô gái huynh đệ mình thích tiến cung, lý do chỉ vì đôi phương có thể sanh con, sau đó người ta không sanh được con, liền vứt bỏ người ta sang một bên, tác phong hành sự của tiên đế thực sự khiến người ta thấy ghê tởm.

“Những chuyện cũ năm xưa, làm sao ngài biết được?” Cố Như Cửu nhìn Ngụy Thái phi, lấy tuổi tác cùng xuất thân của Ngụy Thái phi cũng không thể biết được những chuyện này.

“Sau khi ta tiến cung, tiên đế luôn sủng ái ta, có một hôm tiên đế say rượu, đã nói với ta những chuyện này.” Ngụy Thái phi cười khỏ, nhớ tới tiên đế dùng giọng điệu khoe khoang kể với nàng bản thân y lợi hại thế nào, làm sao để cho đệ đệ mình thống khổ, nhịn không được giễu cợt nói: “Khi đó ta tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, ý Hoàng thượng không coi trọng các nàng, thường khi dễ các nàng. Các nàng xuất thân thế gia thì như thế nào, không được Hoàng thượng sủng hạnh, cũng bị một sủng phi xuất thân hàn môn như ta đây giày vò.”

Nghe nói như thế, Cố Như Cửu nhú nhú mày.

Nhìn thấy nàng cau mày, Ngụy Thái phi vội vàng dừng lại những lời này: “Cái gì nguyên nhân, cái gì kết quả, nếu như ta rơi vào kết cục này, cũng chẳng trách người khác. Thế nhưng thúc phụ ta cũng không phải người mang tội ác tày trời, cầu Hoàng hậu nương nương có thể cầu tình vài lời giúp ông với Hoàng thượng, để ông giữ được một mạng.”

“Thái phi nương nương.” Cố Như Cửu đứng lên, nói rành rọt từng chữ: “Chuyện hôm nay, ngài hãy rũ bỏ tất cả, quên sạch đi, được không?”

“Hoàng hậu nương nương, ta hiểu rõ.” Ngụy Thái phi đứng dậy hành lễ với nàng: “Ta còn biết một ít bí văn, những bí văn đối với ngài cùng Hoàng thượng nhất định hữu dụng. Chỉ cần Hoàng thượng nguyện ý tha cho thúc phụ ta một mạng, ta nhất định có biết cũng không nói, giữ bí mật đến chết.”

“Được rồi.” Cố Như Cửu giơ tay lên, hít sâu một hơi: “Ta sẽ chuyển những lời này với BệBệ hạ, ngài về tắm cung trước đi.”

Cái chết của Hoàng tử, án oan của Lâm phi, phi tần hậu cung đấu đá lẫn nhau, mỗi một chuyện, mỗi một tình tiết đều xoay quanh một cái cọc, mà khởi nguồn của tất cả lại từ tiên đế. Thân là đế vương, lại xem chuyện cướp cô gái huynh đệ yêu thích là quang vinh, con người này có bao nhiêu ác tâm, mới có thể làm ra chuyện như vậy?

Hai ngày sau, vụ án Triệu Tiên thông đồng với địch bán nước được điều tra rõ, Triệu Tiên bị Ngụy Đình vu cáo, Tấn Ưởng nể tình Ngụy Đình ngày xưa vất vả lập được công lao, nên chỉ đoạt đi mũ ô sa của hắn, thu hồi toàn nhà tiên đế ban thưởng cho hắn cũng không lấy tính mạng của hắn.

Những quan viên vốn dựa vào Tư Mã gia nhìn thấy tình huống này, đầu tiên là thở dài một hơi, lại cảm thấy toàn thân vô cùng sạch sẽ. Xem ra Hoàng thượng cũng không tính đến chuyện thanh trừ quan viên phe Tư Mã, xem ra ngày sau chỉ cần trung quân yêu dân, vẫn có cơ hội lên chức.

Tảng đá lớn đè trong lòng được dời đi, bầu không khí trong triều cũng theo đó thư thái hơn nhiều, chỉ ít miệng lưỡi của các quan viên bắt đầu trở nên sắc bén, tiếp tục buông lời khích bác lẫn nhau.

Các quan viên từ trước đến nay thích được mang danh tiếng tốt, cái gì trung quân ái quốc, cái gì không sợ cường quyền, chỉ cần có thể được khoát lên mình chiếc áo thanh danh tốt, bọn họ đều cố chen một chân vào. Đương nhiên, trong này cũng không thiếu người thật lòng vì nước vì dân. Nhưng bất kể là loại nào, đối với hành vi trực dám đứng ra thẳng thắn khuyên can, đều là hành vi thử thách tính nhẫn nại của hoàng đế.

Khi tiên đế tại vị, bởi vì không thích xử lý triều chính, cho nên không ít quan lại vừa thẳng thắn can gián vừa cướp đầu đoạt đất, chỉ tiếc rằng những hành vi thế này hoàn toàn vô dụng với tiên đế, ông ấy thích chơi thế này thì cứ chơi thế ấy, vì vậy danh hào THUY và miếu hiệu (tên hào được khắc trên bài vị ở miếu thờ khi hoàng đế băng hà) sau khi ông chết, nghe có vẻ xề xòa, tùy tiện chứ không được trau chuốt, cân nhắc.

Các quan viên vốn tưởng rằng sau khi tân đế đăng cơ, tất nhiên không giống tiên đế như vậy. Kết quả bọn họ chỉ đoán trúng mới đầu, lại không đoán đúng giai đoạn tiếp theo. Sau khi Tân đế đăng cơ quả thực không ngu ngốc giống tiên đế, kể từ lúc tự mình chấp chính càng cần mẫn yêu dân, rất chăm chỉ tiếp nhận ý kiến.

Thế nhưng vị này lại không thích đi đường thẳng, các quan viên có giờ tay giờ chân, lấy cái chết ra ép buộc, vị này cũng không nổi giận, trái lại bình tĩnh đứng xem. Đợi vào lần triều tiếp theo, quan viên còn muốn nói thêm nữa, sẽ lôi ra một đồng hệ lụy trong sách sử ra phản bác lời của mấy vị quan viên này, quét tất cả thanh danh của hắn vào trong bãi rác, ngay cả cặn bã cũng không chừa.

Hoàng đế hiện nay không hẳn luôn thích nghe lời hay ý đẹp, có đôi khi hắn rất chăm chú tiếp nhận ý kiến đóng góp của các trung thần, điều này làm cho các quan viên vui sướng như được cưỡi trên mây, thế nhưng trong lòng vẫn luôn nơm nớp lo lắng bất an.

Ngày hôm nay có quan viên thẳng thắn lên tiếng can gián về chuyện Hoàng hậu ở tại Tử Thần Tử Thần điện, tuy rằng đây là việc tư của Hoàng thượng, thế nhưng trong mắt các quan viên, chuyện nhà của Hoàng đế cũng là chuyện nước, bọn họ nói lên vài câu cũng không sao cả.

“Bệ hạ, Hoàng hậu tiến cung ba tháng có thừa, đến nay vẫn còn ở trong Tử Thần Tử Thần điện, vi thần cho rằng, hành vi này không hợp quy củ tổ tông.” Quan viên A vô cùng đau đớn nói: “Xin Hoàng thượng không nên trầm mê với chuyện nam nữ, để Hoàng hậu dọn ra khỏi Tử Thần Tử Thần điện.”

Quan viên đứng ở bên cạnh hắn ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hoàng thượng, yên lặng không tiếng động dờn ra nửa bước, đứng cách xa vị quan này một chút.

Người xem, đang yên lành thì lôi chuyện này ra nói làm gì? Không thấy Lý tướng và Trương tướng cũng không lên tiếng sao? Người chỉ là một viên quan nho nhỏ, có hết chuyện để làm rồi hay sao mà lôi chuyện tư của Bệ hạ ra khoa tay múa chân?

Coi như người muốn lưu danh sử xanh cũng không nên chọn chuyện này để khuyên can chứ?

Lẽ nào trên sách sử sẽ ghi chép vào một câu, Đức Long năm nào đó tháng nào đó, một vị quan viên nào đó vì muốn Hoàng đế và Hoàng hậu sống riêng mà làm cho Hoàng thượng giận dữ, bị Hoàng thượng đoạt đi mũ ô sa... về vang lăm sao?

Để cho hậu thế nhìn, cũng chỉ thấy vị quan viên này chắc bị bệnh, hoặc ăn no rừng mở rãnh rồi quá không có chuyện gì làm mới xí vào ba cái chuyện tầm phào thế này.

Nếu như Hoàng thượng trầm mê nữ sắc, hậu cung phi tần như mây, người đi can gián còn coi được, trên sách sử coi như được lưu một mỹ danh, thế nhưng tình huống ngày hôm nay hoàn toàn khác biệt với câu trầm mê mỹ sắc.

Hơn nữa, lúc này còn ở trên triều người cứ việc nói cho thật đã đi, khi bước chân ra ngoài cũng không sợ bị huynh đệ Cố gia giày vò hả?

“Hoàng hậu là một quốc gia chi mẫu, thiên cung chẳng phải việc nhỏ, làm sao sớ thể nói chuyện là chuyện?” Tấn Ưởng nhàn nhạt mở miệng nói: “Việc này trăm tự có chủ ý, các khanh không cần nhiều lời nữa.”

“Hoàng thượng...” Quan viên A vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Đại Phong chưa từng có tiền lệ Hoàng hậu ở Tử Thần Tử Thần điện, vi thần lo lắng điều này sẽ gây tai họa cho triều đình!”

Lời này rõ ràng đang nói: Ta lo lắng cho Hoàng hậu đã tâm bưng bưng, sẽ buông lời dèm pha với ngôi vị hoàng đế của người.

Toàn bộ văn võ bá quan trong triều đều đồng loạt lặng im đưa ánh mắt sang nhìn vị quan viên này như đang nhìn một kẻ ngốc.

Hoàng hậu ở tại Tử Thần Tử Thần điện đúng là không hợp quy củ, nhưng lời này không thể nói như vậy được.

Lời nói này thốt ra, đây là coi thường Hoàng thượng hoặc coi thường tất cả văn võ bá quan trong triều, Hoàng hậu ở tại Tử Thần Tử Thần điện sẽ dao động nền tảng lập quốc, Hoàng đế không có bản lĩnh, mới để đánh mất cả ngôi vị hoàng đế?

Mọi người lần nữa liếc mắt nhìn sắc mặt của Hoàng thượng, quả nhiên đã âm trầm như nước, tựa hồ vị quan viên này nói thêm một câu, hẳn sẽ nổi giận.

Vì vậy các quan viên, lặng lẽ cúi thật thấp đầu xuống.

Chương 66

“Làm càn!” Tấn Uởng mắt lạnh nhìn vị quan can gián đang tỏ vẻ chính trực này, lạnh lùng nói: “Điều trăm cần chính là tấm lòng vì dân, hậu cung lại không có phi tần nào khác, chẳng qua trăm chỉ muốn sống cùng với Hoàng hậu của mình liền bị người nói trăm trăm mê trong tử sắc, trăm thấy người đang rắp tâm muốn chia rẽ tình cảm giữa trăm và Hoàng hậu, dẫn tới tình cảm giữa đế hậu sức mẻ, kỳ tâm như chết.”

Tấn Uởng hoàn toàn không muốn cùng vị quan viên A tiếp tục đôi co về chuyện Tử Thần điện, hấn đứng lên, mặt không chút thay đổi nói: “Trăm thấy không phải các khanh muốn tốt cho trăm, mà đang muốn trăm làm mọi chuyện theo ý của các khanh.”

“Vi thần sợ hãi.” Vị quan viên kia không ngờ Hoàng thượng lại có phản ứng lớn như vậy, đầu gối mềm nhũn, vội vã quỳ xuống. Sớm biết Hoàng thượng có phản ứng gay gắt thế này, ngày hôm nay hấn tuyệt đối sẽ không đứng ra nói chuyện này.

Mấy ngày trước đây hấn nghe người ta nói, Hoàng thượng đối xử tốt với Hoàng hậu chỉ là biểu hiện bề ngoài, giống như thâm tình, trên thực tế chẳng qua chỉ muốn mượn hành động này để mê hoặc TháiThái hậu và Cố gia, củng cố ngai vàng mà thôi. Lúc này hấn đứng ra can gián là muốn chui vào chỗ trống này, nào biết tình huống thật lại hoàn toàn trái ngược với những gì trong dự đoán của hấn.

Muốn mượn cơ hội này lấy lòng Hoàng thượng, đồng thời danh lưu sử sách, nào biết mình đi một nước cờ dở, đừng nói danh lưu sử sách, chỉ sợ ngay cả chức quan cũng khó giữ được, nếu muốn khởi phục sợ rằng đã khó càng thêm khó.

“Trăm cần chính là quan tốt luôn suy nghĩ cho dân cho nước chứ không phải người suốt ngày nhìn chăm chăm vào hậu cung của trăm.” Tấn Uởng liếc mắt nhìn vị quan viên kia rồi nói: “Cách đi chức vị, vĩnh viễn không khởi phục.”

Vị quan viên kia nghe nói như thế, nghiêng răng nghiêng lợi, liều mạng thốt lên: “Bệ hạ, vi thần làm điều này cũng là vì vạn dân trong thiên hạ, xin

Bệ hạ minh giám, lẽ nào ngài đã quên loạn thế tại Đông Ninh rồi sao?!”

Thời kì triều Đại Vệ, Đông Ninh đế vô cùng sủng ái Hoàng hậu, để cho mẫu tộc Hoàng hậu quyền khuynh triều dã. Sau khi Đông Ninh đế băng hà Hoàng hậu đột nhiên nổi dậy, không chỉ phái binh bắt nhốt tất cả các hoàng tử lại, đồng thời còn đứng ra đội mào vua, ngồi lên ngự tọa, để cho tất cả văn võ quan viên trong triều tung hô vạn tuế.

Hoàng hậu đăng cơ làm đế, sửa danh hiệu Huyền An đế, chấp chính hơn hai mươi năm, chăm lo việc nước, để cho triều Đại Vệ tứ hải thái bình, bát phương phồn vinh, từ góc độ bách tính mà nói, tốt đến mức không có gì để xoi mói.

Thế nhưng văn nhân hậu thế lại có những lời khen chê trái ngược nhau, điều quan trọng nhất chính là, bà chỉ là một người phụ nữ nhưng lại leo lên ngôi vị hoàng đế, còn là vị Hoàng đế dám nạp trai tở, rất nhiều người cho rằng hành vi này của bà là bất trung với Đông Ninh đế, là sỉ nhục của giới phụ nữ. Nhưng cũng có bộ phận văn nhân cho rằng, bà là nữ trung hào kiệt, cũng được tôn xưng là anh minh sáng suốt nhất trong số các hoàng đế của các triều đại.

Nhưng bất kể người đời sau cảm nhận thế nào về bà thì Huyền An đế vẫn làm cho rất nhiều Hoàng đế đời sau phải sinh lòng phòng bị với Hoàng hậu của mình, là bài học nhắc nhở họ tránh đạp lên con đường cũ của Đông Ninh đế, lưu danh sử sách với vô số chiếc sừng được gánh trên lưng.

Huyền An đế từng nói qua một câu rằng: “Ai xưng đế, đều có tam cung lục viện, trầm tuy là phụ nữ, thế nhưng cũng là đế quân, sao có thể khác với các bậc vương đời trước?”

Cũng chính những lời này, khiến cho Huyền An đế bị không ít văn nhân hậu thế mắng suốt mấy trăm năm, nhưng mặc kệ đám văn nhân có mắng chửi nhiều cỡ nào đi nữa thì vẫn phải thừa nhận rằng: trong suốt khoảng thời gian Huyền An đế tại vị, các văn nhân tự cho là thanh cao này đều phải ngoan ngoãn quỳ gối dưới chân Huyền An đế, cũng kính hô to vạn tuế.

Hiện tại, lời nói của vị quan can gián kia đang chỉ rõ ràng rằng Hoàng hậu hiện nay sẽ trở thành Huyền An đế thứ hai.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng khiến mọi người nghe phải giật mình hoảng sợ, cả triều đều biến sắc, mà sắc mặt của TẦN ƯƠNG cũng hoàn toàn trầm

xuống.

“Bệ hạ, vi thần trung thành và tận tâm với ngài, tuyệt không hai lòng.” Lúc này Cố Chi Vũ bước lên, liếc nhìn vị quan kia: “Tuồng đại nhân tùy tiện vu hãm Hoàng hậu nương nương, vu hãm cả nhà vi thần, vi thần quyết không dám gánh lấy tội danh này, xin Bệ hạ minh xét.”

Nói xong, hắn gỡ mũ ô sa trên đỉnh đầu ra, quỳ phục xuống đất: “Vi thần và mọi người trong nhà luôn một lòng vì Hoàng thượng có trời đất chứng giám, nhưng nếu bởi vì xá muội trở thành Hoàng hậu, mà phải chịu hàm oan, vi thần nguyện ý từ quan về nhà, chứng minh thuần khiết.”

“Cố khanh không cần như vậy.” Tấn Uông bước xuống chín bậc ngọc đài, đi tới trước mặt Cố Chi Vũ, tự tay cầm mũ ô sa đội lên đầu lại cho hắn: “Lòng trung thành của Cố gia, trẫm hiểu rõ trong lòng, khanh không cần để ý đến những lời nói của bọn tiểu nhân gian tà.”

“Vi thần tạ ơn Bệ hạ tín nhiệm.” Cố Chi Vũ đỏ ửng vành mắt, nghẹn ngào khom lưng thi lễ với Tấn Uông: “Vi thần có tội, không nên làm ra hành vi này gây khó dễ cho Bệ hạ, chỉ là vì cả nhà vi thần không thể gánh chịu tội lớn ngập trời như thế, không những không thể gánh chịu, mà tuyệt đối không được phép phạm phải.”

“Hoàng hậu đã nhiều lần bàn với trẫm chuyện muốn chuyển sang cung Loan Hòa, là trẫm ngăn nài lại. Cho nên chuyện Hoàng hậu ở lại Tử Thần điện chính là ý của trẫm, không liên can đến Hoàng hậu.” Tấn Uông liếc nhìn viên quan can gián đang xụi lơ trên mặt đất kia, lạnh lùng nói: “Người này vu hãm Hoàng hậu ngay tại triều, vu hãm mệnh quan triều đình, thực sự đáng trách. Không chỉ có cuộc đời này của hắn không thể làm quan, mà con cháu ba đời của hắn cũng không được tuyển dụng.”

Viên quan can gián kia như bị sét đánh, ngơ ngác quỳ trên mặt đất, run rẩy khước môi nói không nên lời.

Gã ngày sau không thể làm quan, như vậy cũng bỏ đi, thế nhưng ba đời con cháu cũng không được tuyển dụng, việc này nên làm thế nào cho phải?

Vừa định nói lời cầu xin tha thứ, nào biết đã có cấm vệ quân tiến lên bịt kín miệng, lôi gã ra khỏi triều. Gã không biết mình ra khỏi đại môn triều đình như thế nào, chỉ biết khi mình tỉnh táo lại thì đã bị người ta ném xuống

dưới thềm đá, xung quanh ngoại trừ cấm vệ quân mặt nghiêm nghị không chút biểu cảm thì không còn ai khác.

Nhìn bậc thang cấm thạch thật cao, và cả đại môn triều đình, gã dùng tay bò lên trên bậc thang ngọc đài, thế nhưng tay vừa mới chạm vào bậc thềm ngọc thạch thì một thanh đao ngăn trước mặt gã.

“Triều đình là nơi trọng yếu, không được tự tiện xông vào.” Ánh mắt cấm vệ quân mặc áo giáp lạnh lùng nhìn gã, giống như là đang nhìn một kẻ ngốc.

Gã ngây ngô sững sờ rút tay về, ngay lập tức có người đi lại đuổi gã rời đi, không cho gã lưu lại thêm một phút giây nào nữa.

Gã đành phải đứng lên, mờ mịt đi ra khỏi triều cung, khi đi được nửa đường, đột nhiên mấy người mặc đồng phục Long cấm vệ xuất hiện ngay trước mặt.

Một Long cấm vệ vóc dáng khôi ngô quay sang cười nhạo: “Còn tưởng rằng trung thần liệt sĩ gì, hóa ra cũng chỉ là một tên hèn nhát.”

Gã trợn mắt nhìn, phát hiện người dẫn đầu là một thanh niên tuấn tú tuổi còn trẻ, mặt đối phương mặc dù không có biểu cảm gì, nhưng chỉ cần một ánh mắt của hắn thôi cũng khiến người phát lạnh.

“Cố thống lĩnh, đây chính là người muốn hãm hại Hoàng hậu nương nương cùng Quốc công phủ, cũng may Hoàng thượng thánh minh chuyên quyền, cũng không bị mê hoặc bởi những tà thuyết của hắn cũng như không bị lung lay bởi số đông.” Long cấm vệ nói đến đây, còn quay sang chắc chắn vào tiếng: “Chẳng qua chỉ là kẻ vì chức vị mà vứt bỏ cả thể diện của chính mình.”

Nguyên lai người thanh niên nhìn khí độ bất phàm kia chính là nhị huynh của Hoàng hậu nương nương, gã nghĩ đến chuyện bản thân mất đi chức quan, lại đắc tội Cố gia, ngay cả con cháu đều mất đi cơ hội bước vào triều, cả người ỉu rủ lão đảo lung lay, thiếu chút nữa té ngã trước mặt các Long cấm vệ.

Nhìn thấy dáng vẻ uất ức của vị quan văn này, Cố Tôn Cảnh lạnh lùng nói: “Có trời cao chứng giám, người Cố gia hoàn toàn không hề có chút dị tâm nào với Bệ hạ, bằng không sẽ không có kết cục tốt. Người làm, trời

nhìn, nếu có kẻ nịnh thần giết hại người trung lương, nhất định phải báo ứng.”

Vị quan văn nghe nói như vậy dưới chân loạng choạng, hốt hoảng lê bước ra khỏi hoàng cung.

Nhắc tới cũng vừa khéo, không biết có phải ý trời hay không, buổi tối hôm đó kinh thành đã nổi lên một cơn mưa rào kèm sấm chớp, trong lúc toàn bộ kinh thành đang chìm trong giông tố kinh hoàng, thì sáng ngày hôm sau mọi người phát hiện, ngoại trừ bảng hiệu trước cửa của vị quan văn đã buông lờ hãm hại Cố gia kia bị sét đánh nát, cây bách gần trăm năm vắt ngang giữa sân viện, trông rất kinh hoàng.

Sau khi chuyện này được truyền ra ngoài, không ít bách tính đều nói, hành vi của Tướng đại nhân, ngay cả ông trời cũng không vừa mắt, mới lấy sét đánh cảnh báo đấy.

Cổ quốc công tốt bao nhiêu, năm đó kinh thành xảy ra động đất, ông ấy đã vượt qua bao nhiêu mạo hiểm để bẩm báo chuyện này lên Hoàng thượng? Nếu không phải nhờ ông ấy, Hoàng thượng cũng không xem giấc mộng tổ tiên báo kia là thật, đương nhiên cũng không báo cho dân chúng biết để tránh né, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu dân chúng phải chết?

Hơn nữa, Hoàng hậu nương nương được Xuất Vân chân nhân khen ngợi là quý nhân có phúc khí, quý nhân như vậy chắc chắn là phúc khí của dân chúng, sao rơi vào trong miệng Tướng đại nhân lại trở thành tai họa?

Tình cảm Đế hậu thâm hậu thì không tốt sao? Lẽ nào Hoàng thượng tam cung lục viện, trăm mê trong nữ sắc mới tốt?

Tâm tư của vị Tướng đại nhân này thực sự quá hiểm ác đáng sợ, nhất định là cố ý gây chia rẽ cảm tình đế hậu, lung lạc triều chính. Thảo nào ông trời cũng phạt, phạt rất hay.

Vị Tướng đại nhân chẳng phải muốn danh lưu sử sách sao? Chỉ vì muốn lưu danh sử sách mà dèm pha vu hãm trung lương, nên bị ông trời giáng sét xuống cảnh cáo, bây giờ ông không muốn lưu danh sử sách cũng không được nữa, chẳng qua không phải lưu danh lương tướng trung thần mà là kẻ gian nịnh.

Nói không chừng trăm ngàn năm sau, sẽ có vô số người lên tiếng tranh luận, chuyện này có thật đã xảy ra hay chỉ là quan viên này không được

lòng dân, mới có người đưa ra lời bịa đặt như thế?

Lời đồn truyền đi như gió lốc, vị quan viên vụ hãm Hoàng hậu cuối cùng cũng không còn mặt mũi ở lại kinh thành nữa, cùng vợ con chuyển nhà xuống vùng nông thôn, không còn mặt mũi nào quay trở lại kinh thành.

“Tiếng sấm tới hôm qua thật kinh khủng.” Thu La dầm bả vai mình, dọn dẹp gian phòng, nói với Bảo Lục đang ngồi bên cạnh: “Hôm nay người không phải làm việc, sáng sớm đã chạy đến đây làm gì?”

“Ta...” Bảo Lục nhìn thấy vòng tai trên vành tai Thu La, sắc mặt hơi rũ xuống, đây là vòng tai hôm qua Hoàng hậu nương nương thưởng cho Thu La, không chỉ có Thu La được phần thưởng, ngay cả mấy cung nữ thiếp thân phục vụ nương nương đều được ban thưởng, chỉ có nàng không được gì cả.

“Hai chúng ta có chuyện gì không thể nói, người áp a áp ứng cái gì?” Thu La gấp xong chăn mền, thấy vẻ mặt Bảo Lục ủ rũ, nhân tiện nói: “Còn nửa canh giờ nữa nương nương sẽ thức dậy, nếu người không nói thì ta đi.”

“Người đừng đi.” Bảo Lục cắn môi nói: “Ta chỉ thấy hơi sợ.”

Thu La đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, thở dài nói: “May là hôm nay người nghe những lời người vừa nói là ta, chứ để người khác nghe thấy, chỉ sợ...”

“Ta cũng biết lời này không nên nói, thế nhưng ta thực sự không biết nên giải bày với ai.” Bảo Lục nắm khăn tay, vẻ mặt mệt mỏi rã rời: “Ngày ấy nhìn thấy nương nương tùy ý để cho Bạch Hiền đem Dương Liễu xuống dụng tư hình, lòng ta đã dậy lên nỗi sợ hãi.”

Thu La nhú mày, không nói gì.

“Nương nương nàng thay đổi rồi.” Khăn trong tay Bảo Lục bị vò thành một cây xoắn thẳng: “Khi nàng còn chưa xuất giá, không phải như vậy.”

“Người cảm thấy Hoàng hậu nương nương nên thế nào?” Thu La tức giận nói: “Đoan trang hiền thục, không giận không làm khó, tùy ý để người khác mưu hại?”

Bảo Lục nhìn vẻ mặt đầy tức giận của Thu La, kinh ngạc nói: “Ngay cả người cũng thay đổi.”

“Chẳng phải ta thay đổi, mà là ta thấy rõ hiện trạng.” Thu La đứng lên, biểu tình có chút xa cách: “Ở Quốc công phủ, nương nương là quý nữ thế gia được mọi người che chở nâng niu, trên có phụ mẫu cung chiều, dưới có huynh tỷ bảo bọc, đương nhiên nàng có thể vạn sự không lo, vô ưu vô lự. Thế nhưng bây giờ nàng đã là Hoàng hậu, là một quốc gia chi mẫu, là vợ chính của BệBệ hạ, nếu vẫn giống như ngày xưa, chẳng phải để người khác hại chết nàng sao?”

Bảo Lục cau mày nói: “Nhưng này cũng không có nghĩa là có thể xem thường sinh mạng người khác.”

“Người kính ta một thước, ta nhượng hần một trượng. Nếu người phạm ta, ta cũng sẽ khiến cho hần sống không bằng chết.” Thu La sửa sang lại bím tóc của mình: “Đây là nguyên tắc hành sự trong cung, nếu người không tiếp thụ nổi, để Hoàng hậu nương nương thả người ra cung nhé. Với tình nghĩa những năm qua giữa người và Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của người.”

“Ta...”

“Hoàng hậu nương nương sắp tỉnh rồi, ta đi đây.” Thu La cắt đứt lời của nàng, không quay đầu lại rời đi.

Lúc còn rất nhỏ nàng chỉ biết, Hoàng hậu nương nương là chủ, mà nàng làm người ở, thân là tôi tớ, nàng chỉ cần trung với Hoàng hậu nương nương là tốt rồi, cái khác không phải chuyện nàng lo nghĩ đến, không nên phán xét chuyện nàng nên làm hoặc không nên làm.

Mấy năm nay nếu không nhờ Hoàng hậu nương nương, mẫu thân nàng bệnh nặng, người đệ đệ yếu ớt đã sớm không còn tính mệnh, chứ đâu còn khỏe mạnh sống đến bây giờ, thân thể cường tráng, cuộc sống giàu có, đệ đệ còn có thể đọc sách tập viết?

Bọn họ là thiếp thân đại nha hoàn, có mấy ai không nhận được ân huệ của nương nương? Nếu ngay cả điều cơ bản nhất là lòng trung thành cũng làm không được, sao dám nhận những đãi đãi tốt đẹp mà Hoàng hậu nương nương ưu ái dành cho các nàng?

Đi tới Tử Thần điện, Thu La liền thấy BệBệ hạ dẫn theo Bạch Hiên và đám thái giám đang rón rén đi ra, cử chỉ thận trọng, khiến nàng không cảm được xúc động, BệBệ hạ đối với nương nương thật tốt.

Nhìn thấy nàng qua đây, Tấn Uởng lại đưa tay ra hiệu giữ im lặng: “Đêm qua Hoàng hậu ngủ không được ngon giấc, các người nhỏ giọng một chút, đừng làm ồn đến Hoàng hậu nghỉ ngơi.”

Thu La khẽ phúc thân với Tấn Uởng, lui về phía sau một bước, các cung nữ sau lưng nàng cũng lui theo mấy bước, khom người đứng yên cung tiền Hoàng thượng rời đi.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng BệBệ hạ rời khỏi, Thu La thầm cầu nguyện trong bụng, hy vọng BệBệ hạ luôn đối xử tốt với nương nương, vĩnh viễn không thay đổi.

Bởi vì tiếng sấm tối hôm qua quá lớn, Cố Như Cửu ngủ không được an ổn, sáng thức dậy muộn một chút. Rửa mặt xong, nhìn đồ ăn sáng được bày trên bàn, thế nhưng nàng cũng lại không muốn ăn, miễn cưỡng húp hết một chén cháo, nhân tiện nói: “Mưa đã tạnh chưa?”

“Vẫn chưa tạnh!” Thu La bước lại lau khô tay của nàng, nhỏ giọng nói: “Sáng hôm nay, nô tỳ nghe thấy một chuyện rất thú vị.”

“Chuyện gì thú vị?” cố như cửu cầm lấy khăn tay trong tay Thu La, tự lau lấy.

“Nghe nói ngày hôm qua vị quan viên vụ hãm ngài, đã bị sét đánh, ngay cả bằng hiệu cũng bị sét đánh hỏng.” Nói đến đây, trong giọng nói Thu la còn toát ra giận dữ: “Người nói xằng xiên như vậy, bị đánh chết cũng đáng đời.”

Cố Như Cửu sững sốt một chút, sau đó mới cười nói: “Chỉ là trùng hợp mà thôi, sau này người chớ nói ra những lời như vậy.”

“Rõ.” Thu La gật đầu ứng lời, phân phó các cung nữ khác dọn tất cả thức ăn đang bày trên bàn xuống: “Nương nương, sáng nay lúc BệBệ hạ rời đi có nói, nếu ngài buồn bực, cứ đi ra ngoài dạo một vòng.”

“Ta đã biết.” Cố Như Cửu liếc nhìn bầu trời âm u bên ngoài, ngáp một cái, chẳng chút hứng thú nào đi ra ngoài.

Sau nửa canh giờ, Bạch Hiền vội vã đi đến, nhỏ giọng nói: “Hoàng hậu nương nương, bên ngoài mưa đã tạnh, BệBệ hạ chuẩn bị xuất cung, sai nô tài tới hỏi ngài, có muốn cùng ra ngoài hay không?”

“Xuất cung?” Cố Như Cửu phẩn chấn hấn lên, bỏ xuống quyển sách mình đã xem cả nửa ngày vẫn chưa lật sang trang mới: “Người đi nói BệBệ hạ chờ một lát, ta đổi bộ quần áo sẽ qua ngay.”

“Rõ.” Thấy Hoàng hậu nương nương tỏ ra vui mừng hơn hở, Bạch Hiên cảm khái, vẫn là BệBệ hạ hiểu rõ tâm tư của Hoàng hậu nương nương.

Trong ngự thư phòng, Tần Uông gọi đám người Cố Tồn Cảnh, Hồ Vân Kỳ tới, nói tự hấn muốn dẫn Hoàng hậu nương nương cải trang vi hành.

Từ cổ chí kim, hoàng đế các triều đại cải trang vi hành cũng không là chuyện hiếm lạ gì, thế nhưng dẫn theo Hoàng hậu cùng nhau cải trang vi hành thì chưa từng thấy qua.

Làm Nhị Quốc cữu, Cố Tồn Cảnh phải đứng ra can gián: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương là người đứng đầu hậu cung, không được tùy tiện ra khỏi cung, điều này sợ rằng...”

“Quy củ là chết, người là sống, Cố khanh sao lại câu nệ như vậy?” Tần Uông nói: “Lúc trước, khi Hoàng hậu chưa tiến cung còn thường xuyên cùng những người bạn khuê phòng khác tụ hội thưởng xuân đua ngựa, nay nàng gả cho trẫm, đã mất đi rất nhiều tự do, cũng không thể để nàng ngay cả cửa cung cũng không được phép bước ra.”

Cố Tồn Cảnh liền im lặng không lên tiếng nữa, người là hoàng đế đương nhiên người có lý. Muốn dẫn thì dẫn đi, ta cũng yêu thương muội tử nhà mình cả ngày bị nhốt trong cung không có được tự do nữa đây.

Nhưng thật ra những Long cấm vệ khác nghe thấy Hoàng thượng nói lời này lại lộ vẻ xúc động, Hoàng thượng yêu thương Hoàng hậu nương nương có thể nói là tình thâm tựa như biển, thảo nào vị quan văn hôm qua buông lời vu hãm, Hoàng thượng liền tức giận như vậy.

Đợi đến lúc Hoàng hậu đi qua, Long cấm vệ thấy cả hai vợ chồng họ đều thay trang phục phu thê quý tộc bình thường, lại lần nữa dấy lên cảm khái, thảo nào BệBệ hạ ngưỡng mộ Hoàng hậu như vậy, phong cách hành sự có vài phần tương tự với Hoàng thượng.

Cố Tồn Cảnh quan sát muội muội nhà mình một lượt từ trên xuống dưới, thấy nàng không những không gầy đi, trái lại còn mập mập thêm, vì vậy yên lòng. Xem ra muội muội sống trong cung cũng rất thư thái, bằng không cũng không béo tròn ra thế này.

Nhóm người ra cung, Tấn Uông đột nhiên hăng hái hẳn lên, để Cố Như Cửu ngồi trên lưng ngựa, hẳn lại giống như trượng phu bình thường vậy, nắm dây cương đi ở phía trước, thường mua cho Cố Như Cửu một ít quà vặt xinh xinh. Những cử chỉ thân mật tự nhiên này làm cho Long cảm vệ đi theo phía sau hai người có chút ngượng ngùng không dám nhìn thẳng. Có hai vị Long cảm vệ chưa thành gia đò ửng mặt khi nhìn thấy, trong lòng cũng bắt đầu tràn ngập ước mơ đối với người vợ tương lai của mình.

Bởi vậy có thể thấy được, lực sát thương của tình cảm ái ân có bao nhiêu lớn.

“Huynh có cảm thấy...” Hồ Vân Kỳ tiến đến bên cạnh Cố Tồn Cảnh, nói nhỏ vào tai của hắn: “Hoàng thượng thế này là... hay không?”

Người ta đồn rằng vùng đất Thục Châu có rất nhiều nam nhân sợ vợ, vì vậy luôn bị người đời cười chê rằng “tai mềm”, hành động này của Hồ Vân Kỳ quả thực đang nói BệBệ hạ sợ vợ.

Cố Tồn Cảnh cắn chặt răng, nói rành rọt từng chữ một: “Lại nói nhảm, cẩn thận kéo Hoàng hậu nương nương nghe thấy, huynh đừng quên mấy ngày nữa, nhạc mẫu muốn dẫn tiểu muội đi vào cung gặp Hoàng hậu đấy.”

Hồ Vân Kỳ khẽ ho một tiếng, cách Cố Tồn Cảnh xa một chút, dùng hành động thực tế chứng minh, hẳn tuyệt đối không nói thêm nữa.

Cố Như Cửu cười trên một con ngựa cao to nhìn Tấn Uông nắm dây cương, khoe miệng nở nụ cười thật tươi... Đúng lúc này, nàng nghe thấy từ lâu bên cạnh đột nhiên truyền ra tiếng ồn ào huyên náo, tựa hồ có người đang cãi cọ đôi co.

Nàng tò mò nhìn sang, nhin không được cười nói: “Phu quân, chàng nhìn xem.”

Tấn Uông nghe vậy quay đầu, nhìn thấy trên bảng hiệu từ lâu bên cạnh đề ba chữ “Tiên Ngư lâu.” Vì vậy hắn cũng không nhin được nở nụ cười: “Không ngờ lại lạc đến đây.”

Mấy năm trước lần đầu tiên hắn cùng với Cửu Cửu đến chỗ này thì hai người vẫn còn mơ hồ không rõ, hắn vẫn coi Cửu Cửu là một cô muội muội dễ thương ngọt ngào, Cửu Cửu coi hắn là đế vương ôn hòa nhân hậu, giữa hai người lúc đó hoàn toàn không hiểu cái gì là tình yêu nam nữ.

Chớp mắt mấy năm trôi qua, Tiên Ngư lâu vẫn là Tiên Ngư lâu của ngày đó, còn hắn cùng với Cửu Cửu đã thành phu thê.

“Chúng ta đi vào ngôi một lát nhé.” Tấn Uồng đưa dây cương đưa cho Bạch Hiền, sau đó đi tới con ngựa bên cạnh, duỗi tay đỡ Cổ Như Cửu xuống ngựa. “Thế này cũng được xem là thăm thú chốn cũ, muốn tìm lại chút không khí ngày xưa không?”

“Thăm thú chốn cũ chính là thế này sao?” Cổ Như Cửu cười ngắt lỗ tai của hắn, ngắt một hồi mới nhận ra không đúng cho lắm, quay đầu nhìn đám Long cấm vệ đang đứng sau lưng bọn họ.

Các Long cấm vệ đồng loạt dời tầm mắt, kẻ nhìn trời người nhìn đất, nhìn bảng hiệu Tiên Ngư lâu, nhưng tuyệt đối không dám đưa mắt nhìn Cổ Như Cửu cùng Tấn Uồng.

Tấn Uồng cũng cười không để ý đến, dặt tay nàng: “Đi.”

Mấy người Long cấm vệ thấy thế, bước lên phía trước nhanh chân đi đặt một phòng đặc biệt, sau đó dọn đường tránh những người khác, dẫn hai người đi vào phòng đặc biệt.

Sau khi nhóm người bọn họ bước chân vào phòng đặc biệt, đại sảnh lầu dưới vẫn còn vang lên tiếng tranh cãi âm ỉ, tựa hồ là đám học sinh đang tranh luận tình hình chính sự đương thời, chỉ là hai bên không ai phục ai, cho nên giọng điệu tranh cãi càng ngày càng lớn.

Cổ Như Cửu chăm chú lắng nghe lời tranh cãi của họ, nghe thấy những người này nhắc tới những chữ Hoàng hậu phiên vương, thì rõ ràng không muốn nghe thêm nữa, nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Trà ở ngoài cung không có hương vị tốt như trong cung, nàng uống một hớp lại buông xuống, ngẩng đầu thấy Tấn Uồng, phát hiện sắc mặt hắn tựa hồ khó coi, thế nhưng khi nhận ra nàng đang nhìn thì hắn liền khôi phục nụ cười trên môi.

Chốc lát sau, món ăn bọn họ gọi đã được bưng lên, nàng nghe thấy thanh âm người tuổi trẻ từ dưới lầu truyền lên.

“Ngay cả hầu bàn cũng biết cách bắt nạt kẻ yếu, quý khách ở bao sương trên lầu mới vừa đến, rượu và thức ăn đã vội vã mang lên, chúng ta chờ cả

nửa ngày, đồ ăn chỉ mới mang lên phân nửa.” Giọng nói của người này chết choáng men say, tựa hồ đối với hiện trạng xã hội cực kỳ bất mãn.

“Thương cảm những kẻ cơ hàn gian khổ học hành suốt mười năm cũng không bằng một phần nhỏ của các quý nhân từ khi sinh ra đã được khoác chiếc áo cao quý, thực sự buồn cười!”

“Lương huynh, người say!”

“Lương huynh...”

Những người ngồi cùng bàn sợ hãi mang phiên toái đến, vội vàng tiến lên trấn an, lập tức đại sảnh lại vang lên tiếng ồn ào, tựa hồ cũng sợ đắc tội người trong bao sương trên lầu.

Mọi người đều biết, Tiên Ngư lâu sinh ý vô cùng tốt, phòng đặc biệt trên lầu đều là phòng chuyên dụng của các quý nhân nào đó trong kinh thành. Nếu bọn họ không đến, những phòng đặc biệt này thà rằng bỏ trống không cũng không dùng đãi khách, có thể thấy được thân phận của những người này cao quý vô cỡ nào.

Người đọc sách như bọn họ, khổ cực đọc sách nhiều năm, không phải muốn có quý nhân trên cao để mắt đến, cá vượt vũ môn bước chân vào triều sao? Nếu như cứ lỗ mãng đắc tội với những người này, tương lai sao có được tiền đồ sáng lạng gì nữa?

Cũng may quý khách trong bao sương khoan dung độ lượng, tựa hồ cũng không bởi vì những lời của Lương Sinh truy cứu bọn họ, điều này làm cho các học sinh đang ngồi ở đây đều thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng hắn vẫn chưa chịu thôi, tiếp tục buông lời phàn nàn, Lương Sinh chết choáng men say tiếp tục càu nhàu.

“Các huynh khuyên ta như thế chẳng qua là sợ quý nhân trên lầu mà thôi.” Lương Sinh hận đời nói: “Thân là người đọc sách, thế mà hôm nay lại kính sợ quyền quý, còn nói nào là làm quan vì dân?”

Ẩn ý đứng sau lời này tựa hồ muốn nói... người quyền quý đều là những kẻ không tốt?

Thanh âm của đối phương thực sự quá lớn, Cố Như Cửu muốn làm bộ không nghe thấy cũng không được.

“Còn có các người hôm nay luôn miệng thổi phồng Cố gia, chẳng phải nhà bọn họ chỉ sinh ra một Hoàng hậu thôi sao? Bọn người vì tiền đồ, khom lưng nịnh nọt như thế, thực sự chẳng xứng danh người đọc sách!”

Cố Như Cửu cảm giác dạo này dường như mình đã đụng chạm đến bọn tiểu nhân, phía trước mới vừa tiễn một quan văn, giờ lại nhày ra một kẻ đọc sách chẳng biết từ đâu đến.

Cố gia trêu ghẹo ai, nằm im cũng bị xướng danh.

Chương 67

Tấn Uồng trầm mặt đập mạnh chén trà trong tay xuống bàn, vang lên tiếng ‘lách tách’. Hắn dẫn Cửu Cửu tới nơi này để ôn lại ký ức đẹp lúc trước, để cho Cửu Cửu thoải mái vui vẻ, không ngờ chỗ này lại xuất hiện một tên học trò nói bậy nói bạ, khiến hắn vô cùng mất hứng.

Chuyện viên quan can gián hôm qua truyền đến nội cung, Cửu Cửu trông như không thèm để ý, thế nhưng sao hắn lại không nhận ra Cửu Cửu buồn rầu vì chuyện này chứ?

Khi hắn còn chưa tự mình chấp chính, TháiThái hậu an bài lão sư cho hắn nhưng đa số những lão sư này đều ẩn chứa nhiều tâm tư hoặc dã tâm bưng bưng, có người lừa gạt hắn, có người tận lực lấy lòng hắn, còn có người sợ phải gánh chịu trách nhiệm không dám nói dư một câu hoặc bước nhiều thêm một bước. Trong vô số lão sư đó, chỉ có Cố Trường Linh coi hắn là một đế vương chân chính, cũng xem hắn là một học trò thực thụ. Lúc cần cung kính, Cố Trường Linh chẳng bao giờ thất lễ, lúc nên nghiêm nghị Cố Trường Linh cũng không bởi vì hắn là đế vương, mà mở con mắt nhắm con mắt.

Lúc Cố Trường Linh về hưu, hắn thật lòng không muốn đáp ứng. Trên thực tế hắn cũng hiểu rõ vì sao Cố Trường Linh lại đưa ra quyết định này, để Cố gia cùng Cửu Cửu an lòng, hắn chỉ có thể kìm nén đau xót trong lòng đáp ứng lời thỉnh cầu của đối phương. Hai vị cửu huynh cũng là những hậu bối có tài, chẳng qua còn thiếu kinh nghiệm thực tế, chỉ cần rèn đúc thêm một chút, ngày sau ắt sẽ trở thành lương thần của Đại Phong.

Thân là bậc đế vương, hắn không nên tin tưởng vào người khác, nhưng cũng không thể thời khắc sống trong nghi kỵ.

“Bệ hạ, cậu học trò này chẳng qua là tuổi trẻ khinh cuồng mà thôi, hà tất phải tức giận làm gì”. Cố Như Cửu thấy hắn nổi giận đùng đùng, mà bản thân nàng trái lại không hề thấy giận: “Coi như hôm nay hắn không nói những lời này thì ngày mai vẫn có người khác xỉa xối, không bị người ta chê bai là kẻ tầm thường là tốt rồi, huống chi, tiền bạc vẫn bị người ta chê là bốc mùi tiền, mà tình cảnh Cố gia lúc này làm sao khiến người ta động lòng bằng vàng bạc.”

“Sao nàng có thể so sánh người trong nhà với vật phẩm trần tục đó?” Tấn Uông vừa bực mình vừa buồn cười, quay đầu nói với Cố Tồn Cảnh ngồi ở bàn bên cạnh: “Nếu không phải trước đây trăm một mực cầu cưới Cửu Cửu, nhạc gia cũng không phải chịu tiếng oan như vậy, đây là lỗi của trăm.”

Long cấm vệ ngồi ở bàn bên cạnh thâm kinh hãi, Bệ hạ tín nhiệm Cố gia đến mức nào mới có thể nói ra những lời như vậy?

“Bệ hạ tín nhiệm người nhà vi thần, chính là vinh hạnh của cả nhà Cố gia, sao lại là lỗi của Bệ hạ?” Cố Tồn Cảnh lập tức đứng dậy chấp tay nói: “Là nhà vi thần hành sự không được chu toàn, mới khiến cho người trong thiên hạ hoài nghi. Nhưng vi thần tin tưởng ngày tháng dài sẽ thấu rõ lòng người, hôm nay bọn họ không tin vào lòng trung thành của người Cố gia, ngày mai, ngày sau, chỉ cần cả nhà vi thần giữ vững lòng trung mãi mãi không thay đổi thì sẽ có một ngày mọi người trong thiên hạ sẽ tin tưởng.”

“Tốt.” Tấn Uông đứng lên đi tới trước mặt Cố Tồn Cảnh, đưa tay vỗ bờ vai của hắn nói: “Huynh nói rất hay, trăm tin tưởng trên sách sử chỉ lưu giữ mối quan hệ quân thần tương trợ lẫn nhau giữa trăm và Cố gia.”

“Bệ hạ anh minh!” Hồ Vân Kỳ là người đầu tiên đứng ra tỏ ý ủng hộ, những Long cấm vệ khác tuy rằng chậm một bước nhưng vẫn rất thức thời biểu thị tán thành, thuận tiện còn khen ngợi Hoàng thượng anh minh và lòng trung thành của Cố gia.

Không nói đến chuyện Cố gia hoàn toàn không mang dã tâm lớn đó, thấy Hoàng thượng yêu thương chăm lo cho Hoàng hậu như vậy, bọn họ cũng hiểu rõ bản thân nên tỏ thái độ gì trước chuyện này.

“Đưa mấy học trò đang cao giọng đàm luận kia lên đây trăm muốn nhìn xem, rốt cuộc họ có tài hoa trác tuyệt cỡ nào, lại dám lời chuyện của nhạc gia trăm ra giày xéo.” Tâm tình Tấn Uông khá hơn nhiều, sau đó sai Bạch Hiên dẫn hai Long cấm vệ xuống phía dưới gọi người.

Cố Như Cửu lại rót cho hắn một chén trà khác, nhỏ giọng nói: “Có cái gì đáng để xem đâu.” Chẳng phải nàng coi thường người đọc sách, chỉ là loại ba hoa khoác lác tụ nhau bàn chuyện của quý nhân thế này, nhất định chẳng phải nhân tài chân chính gì.

Người thành đại sự làm sao xốc nổi như vậy, đối với triều chính còn chưa thấu hiểu hết mà dám khoa tay múa chân. Dân gian có câu rằng: Chai

đầy nước sẽ không vang, chai nửa vời sẽ vọng tiếng tinh tang, chỉ loại học trò suốt ngày luôn miệng ba hoa, trong đầu mặc dù có chút kiến thức, nhưng cũng không nhiều lắm.

“Không gặp một lần, ta sao biết được loại người nào thì không thể dùng?” Đầu xuân sang năm sẽ cử hành kỳ thi đầu xuân, có nhiều học sinh thậm chí đã đi tới kinh thành cầu học, chỉ mong tìm được danh sư, có thể nhận được danh thứ tốt trên trường thi.

Những học sinh dưới lầu kia, nghe chất giọng không giống là nhân sĩ kinh thành, chỉ sợ cũng là học sinh từ nơi khác đến tham gia khảo thí.

Bạch Hiền đi xuống lầu, thấy bầu không khí giữa đám học sinh đang cao giọng bàn luận viển vông kia cũng không được tốt cho lắm, có lẽ là bởi vì bị lời nói của người học sinh trước đó kích thích, vẻ mặt của mọi người đều cau có khó chịu, cho nên bầu không khí lúc này khá ngưng trọng.

Có học sinh nhanh mắt phát hiện Bạch Hiền bước ra từ sương phòng kia, lập tức thay đổi sắc mặt.

“Tiên sinh và phu nhân nhà ta lấy làm thích thú khi nghe các vị đàm luận, cho nên mời mấy vị công tử lên trên lầu gặp mặt, xin các vị tài tử không nên chối từ.” Nói xong, hắn quay sang một thanh niên trẻ tuổi sắc mặt ứng hồng hỏi: “Chẳng biết cao tính đại danh của vị tài tử này là gì?”

Người này chính là người vừa chửi bới Cố gia lúc nãy, nét mặt Bạch Hiền tuy rằng cười, thế nhưng trong ánh mắt tràn đầy lãnh ý.

“Không dám không dám, tại hạ miễn quý họ Lương, tên Dur, tự Tông Lưu.” Học sinh này đứng lên đáp lễ lại với Bạch Hiền: “Chẳng biết tiên sinh của các hạ là vị quý nhân nào?”

“Tục danh của tiên sinh nhà ta, bậc hạ nhân như ta không thể nhắc tới.” Bạch Hiền đảo qua những người có mặt trên bàn, lại quay sang hai người vừa cùng hàn huyên huyên nào gọi tên: “Xin mời ba vị đi theo tôi.”

Cả ba đều nghi hoặc trong bụng, còn muốn hỏi thêm dăm ba câu thế nhưng người nam nhân mặt mày nhẫn nại này tựa hồ không muốn tiếp tục trao đổi với bọn họ, trực tiếp “mời” họ đi lên lầu.

Những học sinh còn ngồi lại cảm thấy tình huống này có cái gì không đúng, lúc này có người đưa ra kiến nghị phải báo quan, nhưng lại chẳng có

ai nguyện ý chạy đi báo quan.

Còn lại hai người ngồi trong bàn, một người trong đó từ đầu tới cuối vẫn không lên tiếng, lắng nghe mấy người bạn cùng trường của mình nghị luận, trầm mặc ngẩng đầu nhìn về phía lầu, nhíu nhíu mày.

Bởi vì xảy ra chuyện này, tất cả mọi người cũng không còn hăng hái như trước, thấy hấn lên tiếng như vậy cũng lực đực đứng dậy cáo từ theo, đám người xung quanh bọn họ và cậu học trò họ Lương cũng không phải đến cùng một địa phương.

Chỉ còn lại có mấy học sinh chơi thân với ba người bị mời lên trên kia, lại hiếu kỳ thân phận của vị khách ở sương phòng trên lầu nên vẫn lưu lại Tiên Ngư lầu, chờ bọn họ xuống tới.

Ba người Lương Dư bước đi theo sau lưng Bạch Hiền, đến cửa sương phòng, nhìn thấy nam nhân mặt mày nhẵn nhụi này cung kính đứng ngoài cửa lên tiếng hồi báo, vừa đẩy cửa bước vào, hấn thâm ngạc nhiên trong bụng hạ nhân nhà ai lại có nhiều quy củ như vậy, cửa vẫn chưa được mở ra, đã gập eo cong lưng xuống trước.

Đi vào trong nhà, hấn phát hiện trong bao sương có hai cái bàn, một đôi nam nữ ngồi riêng một bàn, những người còn lại ngồi chung trên chiếc bàn còn lại, còn có mấy người đứng sau lưng đôi nam nữ kia hầu hạ. Hấn và hai người bạn sau khi bước qua cửa, mấy người hầu này cũng không ngẩng đầu dù chỉ một chút.

Lương Dư còn chưa kịp phản ứng, hai người khác đã cảm thấy có điểm không đúng, lúc này liền quay sang hành lễ với mọi người, làm đủ tư thái cung kính, đồng thời trong bụng thâm hận Lương Dư liên lụy bản thân.

“Tại hạ tên Lương Dư học sinh thư viện Sùng An ở Cẩm Châu gặp qua chư vị.” Sau khi vào cửa, nhìn thấy những người trong phòng này khí chất phi phàm, men say trong người Lương Dư đã bay đi phân nửa. Hấn đưa mắt nhìn sang đôi nam nữ ngồi riêng biệt một bàn, chỉ thấy vị nam tử này mặt như quan ngọc, quý khí bức người, ai nhìn cũng cảm thấy tự ti mặc cảm. Cô gái ngồi bên cạnh chàng trai tuy mặc trang phục phụ nhân, nhưng nhìn bất quá chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, vải vóc đồ trang sức trên người nàng đều vô cùng trân quý hấn chưa từng thấy qua bao giờ, dung mạo ngọt ngào động lòng người, chỉ một cái liếc mắt cũng dấy lên lòng quý mến, thương tiếc, theo tư thế ngồi của hai người tựa hồ là một đôi phu thê.

“Cầm Châu là một địa phương tốt.” Cố Như Cửu quan sát người học sinh này một lượt từ trên xuống dưới, thấy hần thân cao gầy, quần áo mặc trên người cũng rất bình thường, nhân tiện nói: “Ta nhớ kỹ năm đó Hồng Lư tự khanh cũng là học sinh thư viện Sùng An.”

Lương Dư thấy sau khi hần hành lễ những người trong phòng này cũng không mấy may phản ứng gì, nhưng lại để cho cô gái này tùy tiện lên tiếng, trong bụng cảm thấy có chút thẹn quá thành giận, cảm thấy những người ở đây quá khinh thường hần.

Mặc dù trong lòng hận những nhà giàu sang cao cao tại thượng, thế nhưng hần cũng không dám vội, không thể làm gì khác hơn là cố nén bất mãn khó chịu trong lòng: “Hồi bẩm vị phu nhân này, đại nhân đúng là tấm gương cho hậu bối chúng tôi noi theo.”

“Ừ.” Cố Như Cửu gật đầu: “Hồng Lư tự khanh từ trước đến nay trầm ổn đại khí, làm việc thành thạo luôn được mọi người khen ngợi, người cần phải học tập ở ông ấy nhiều hơn.”

Ba người nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, bọn họ có ngu xuẩn hơn nữa cũng biết vị phu nhân có quý khí bức người này đang nói bọn họ lỗ mãng vô năng.

“Phu nhân nói như vậy là có ý gì?” Sắc mặt Lương Dư đỏ bừng, hần vừa thẹn vừa giận, tuổi trẻ khí thịnh, không nhịn được liền lên tiếng cãi lại: “Đám học sinh chúng tôi, đọc sách đã hơn mười năm, một lòng lo cho bách tính, lẽ nào chỉ vì sợ quyền quý lại không dám lên tiếng phản bác sao?”

“Làm quan làm vì dân, lời nói ấy không sai. Người đã luôn miệng nói mình một lòng vì dân, không bằng nói cho ta biết, giá gạo ở Cầm Châu so với kinh thành có gì khác biệt? Cây nông nghiệp ở Cầm Châu thu hoạch thế nào?” Cố Như Cửu nâng chung trà lên, chậm rãi uống một ngụm: “Đây là vấn đề rất cơ bản, nếu cậu học trò họ Lương này một lòng vì dân, mong rằng cũng để tâm đến những chuyện này.”

“Ta... chúng ta là những người đọc sách, không để ý đến chuyện bên ngoài, làm sao biết những việc dung tục này...”

“Loảng xoảng!” Hần còn chưa nói hết, một tách trà bay thẳng vào mặt hần.

“Làm quan chẳng biết dân sinh khó khăn, làm quan có lợi ích gì. Người luôn miệng nói mình không rời nhân dân, nhưng ngay cả đồ dùng gắn liền với hơi thở của nhân dân cũng không biết, không phải người không sợ quyền quý, vì nước vì dân, chẳng qua lấy điều này làm cái cớ, tự xưng là thanh cao mà thôi.” Cố Như Cửu cười nhạt: “Cái gì mà người đọc sách không để ý đến chuyện bên ngoài? Ta thấy loại người vô năng như người vai không thể vác, lưng không thể cõng, ngực không ưỡn cao, chỉ biết oán hận và phẫn hận, quả thực làm bẩn ba chữ người đọc sách.”

“Người, người, người...” Lương Dư vừa vội vừa tức, một lát mới đưa tay chỉ Cố Như Cửu nói: “Bọn phu nhân vô tri như người, ta chẳng đáng giải thích cặn kẽ với người.”

Sau đó hắn cảm giác mu bàn tay mình đau buốt, hắn ôm tay quay đầu lại, thấy thanh niên mặt không thay đổi ôm một cây đao đứng bên cạnh, dám chắc đối phương vừa dùng thanh đao trong tay đập lên tay của hắn.

“Các người là người nào, ngay dưới chân thiên tử mà dám đả thương người?” Lương Dư co quắp lại nói: “Chẳng qua là hạng người ỷ thế hiếp người mà thôi.”

Cố Tôn Cảnh lười lên tiếng nói chuyện với hạng thư sinh chỉ biết oán hận vô năng này, hắn ôm đao quay về chỗ cũ ngồi xuống, bưng ly rượu lên uống một ngụm. Dám đưa tay chỉ vào muội muội của hắn, không chặt đứt tay của hắn đã là nhẹ rồi.

“Ngay cả một phu nhân vô tri như ta mà người còn nói không lại, chẳng phải càng thêm vô dụng.” Cố Như Cửu cũng lười nói chuyện với kẻ đọc sách chẳng có bản lĩnh lại coi thường nữ nhân này, nàng quay đầu nói với Tấn Uông: “Phu quân, ta thấy chi bằng đổi nơi khác ăn đi, miễn để những người như thế làm ảnh hưởng tâm tình.”

Tấn Uông gật đầu, cau mày liếc mắt nhìn Lương Dư, quay đầu nói với Hà Minh một câu, sau đó nhỏ giọng nói với Cố Như Cửu: “Ta lấy làm tò mò không biết cây quýt trong viện của nàng có hình dáng ra sao.”

Ánh mắt của Cố Như Cửu sáng hẳn lên: “Ý của chàng là...”

“Suýt...” Tấn Uông đặt ngón trỏ lên mép, nháy mắt mỉm cười. “Chỉ có nàng hiểu”

Trong bao sương sát vách, Tấn Hưởng dẫn Ngô Trùng và đám bạn quần áo lụa là bạc nhất kinh thành sống phóng túng vui vẻ, đột nhiên nghe thấy ngoài hành lang vọng lại một loạt âm thanh lạnh lạnh, hắn bắt giắc ngẩn người, giọng nói này nghe khá quen tai.

Hắn đẩy Ngô Trùng đang chuốc rượu cho mình ra, kéo cửa bước ra nhìn bên ngoài, chân run rẩy. Hôm nay mặc dù chẳng phải hắn làm nhiệm vụ, thế nhưng mới vừa nhậm chức Phó thống lĩnh Long cấm vệ được một hai tháng, ở bên ngoài ăn nhậu chơi bời lại vô tình gặp được Hoàng đế thế này, khiến cho hắn thấy chột dạ.

Hắn liếc nhìn đám bạn thân quần áo lụa là sau lưng, đi ra cửa thuận tay khép cửa lại, sau đó đi tới trước mặt Tấn Uông chấp tay nói: “Công tử, phu nhân.”

Chắc chắn, có lẽ Hoàng thượng đang đi chơi, ngay cả Hoàng hậu cũng được kéo ra ngoài.

“Sao đường huynh cũng ở chỗ này?” Tấn Uông nhìn thoáng qua sương phòng sau lưng Tấn Hưởng, lập tức hiểu được: “Ta còn có việc, đi trước một bước.”

Tấn Hưởng thấy tất cả những Long cấm vệ được hắn dẫn theo phía sau đều có thân thủ không tệ, cũng thầm thở phào một hơi, vội vàng gật đầu nói: “Ngài tùy ý, ngài tùy ý.”

Cổ Như Cửu khẽ gật đầu với Tấn Hưởng, lại lễ phép cười, mới theo Tấn Uông cùng nhau rời đi.

Ba người Lương Dư bị bọn họ vớt lại trong sương phòng hơi bất ngờ há hốc mồm, vì sao người được xưng là đường huynh kia lại cung kính với nam nhân tuổi trẻ như thế, chuyện này thật kỳ quái.

Bất quá thấy bọn họ đi, Lương Dư thầm thở phào một hơi trong bụng, hắn cứ tưởng rằng đối phương sẽ đánh hắn một trận như tử, hoặc nhân cơ hội này gây khó dễ cho hắn, nào ngờ họ cứ thế rời khỏi.

Điều này làm cho ác cảm của hắn đối với những nhà quyền quý vơi đi một ít, chỉ ít những người này còn chưa đến mức giết người bừa bãi.

“Các người là ai?” Tấn Hưởng thấy ba thư sinh còn đang đứng trong sương phòng Hoàng đế vừa bước ra, rượu và thức ăn trên bàn dường như

chưa động đến, liền đưa ánh mắt dò xét quét một lượt cả ba người họ, khẽ cười.

Ba người bị ánh mắt cao cao tại thượng này của hắn kích thích đến mức sắc mặt tái xanh, hồi lâu vẫn chưa kịp thở.

Tấn Hưởng cũng lười để ý đến phản ứng của họ, cao quý lãnh diễm liếc nhìn bọn họ rồi xoay người liền đi.

Lương Dur nhỏ giọng mắng: “Bất quá chỉ là một đám sâu một sóng dựa vào phú quý tổ tông để lại mà thôi.”

“Lương huynh, huynh nói ít đi một câu không được sao?” Người bạn đi cùng hắn cười khở một câu: “Kinh thành là mảnh đất trọng yếu, thứ không thiếu nhất chính là người hiền quý, nếu đắc tội phải người không nên đắc tội, nếu chúng ta không thể tham dự kì thi mùa xuân sắp tới, chẳng phải cái được không bù nổi cái mất sao?”

Một người khác cũng khuyên nhủ: “Đội huynh lên được cao trung, mới có thể thay đổi được hiện trạng nếu lúc này mà đắc tội bọn họ, chí nguyện trong lòng huynh làm sao thực hiện được?”

Lương Dur cuối cùng cũng bị họ khuyên giải, theo hai người đi xuống lầu. Mà hai người đồng hành cùng Lương Dur cũng hạ quyết tâm, kể từ hôm nay ít qua lại cùng với Lương Dur hơn. Tuy nói bọn họ đều là học sinh đến từ Cẩm Châu nên giúp đỡ lẫn nhau, nhưng bạn bè ngu dốt thế này, không có còn Hôn.

“Vừa rồi thấy chàng nổi giận như vậy, thiếp còn tưởng chàng sẽ cho người bắt cậu học trò kia lại.” Ra khỏi Tiên Ngư lâu, Tấn Ưởng và Cố Như Cửu sóng bước đi trên phố, nhìn dòng người vội vã xuôi ngược trên đường, cuộc sống nhộn nhịp, trên mặt không nhin được lộ ra nụ cười nhạt.

“không phải nói làm người phải khoan hồng độ lượng sao? Thiếp là Hoàng hậu, sao lòng dạ có thể hẹp hòi cho được?” Cố Như Cửu nhỏ giọng nói: “Hôn nữa, loại thư sinh thói nát đố kỵ thế này cũng không chỉ có mỗi một mình hắn, thiếp phân cao thấp với hắn cũng chẳng được lợi ích gì.”

Đại thụ che trời có khổ cực hơn đậu phộng không? Căn bản chẳng phải người của một tầng lớp, nếu như nàng muốn giành thắng thua trong một khoảng khắc tranh cãi thì quá nhỏ nhen, dù sao những người đắc tội với nàng, kiếp này chẳng ai có cơ hội tiếng nhập quan trường.

Tên thư sinh họ Lương đó nói những lời ấy ở đại sảnh không biết đã lọt vào tai của bao nhiêu người, Tiên Ngư lâu ngư long hỗn tạp, không biết có bao nhiêu người hiểu biết trà trộn trong đó. Cho nên kỳ thi mùa xuân sẽ diễn ra vào xuân sang năm, quan viên trong triều chắc sẽ không để cho người như vậy đề tên bảng vàng.

Hiện thực sẽ cho tên thư sinh này hiểu rõ, cái gì gọi là thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Dùng xong bữa trưa, Tấn Uông dẫn Cố Như Cử lúc ẩn lúc hiện, rút cục cũng lạc bước đến cửa chính Cố gia, sau đó Tấn Uông quay đầu nói với Cố Tồn Cảnh: “Nhị cữu huynh, ta đi cả ngày đã thấy khát nước rồi, huynh có thể cho ta vào trong quý phủ uống chén trà chăng?”

Cố Tồn Cảnh liếc nhìn muội muội nhà mình trốn ở phía sau Hoàng thượng cười trộm, vội vàng nói không dám, sau đó tự mình nghênh đón người bước vào cổng. Người gác cổng thấy kỳ quái trước dáng vẻ thận trọng như vậy của Nhị thiếu gia, khi hắn phát hiện Nhị tiểu thư cũng ở trong đó, cũng có chút không phản ứng kịp.

Nhị tiểu thư chẳng phải đã tiến cung làm Hoàng hậu sao, thế nào theo Nhị thiếu gia trở về phủ? Chẳng lẽ đã cãi nhau với Hoàng thượng, tức giận quay về nhà mẹ đẻ?

Người gác cổng không dám ngẫm nghĩ tiếp, đứng ngay ngắn nghiêm chỉnh khom người đứng ở trong góc nhỏ, chờ nhóm người Nhị thiếu gia cùng Nhị tiểu thư đi vào trong nội viện, mới đưa tay sờ đầu, thấy vẻ mặt của Nhị thiếu gia cùng Nhị tiểu thư cũng không giống như gặp phải chuyện không vui.

Trong chủ viện, Cố Trường Linh, Dương thị, Hồ thị đang nói chuyện cùng vợ chồng Cố Phán Kỳ, Trương Thiệu, con gái con rể mang theo cháu ngoại về nhà, tâm tình Dương thị rất vui vẻ, nghe thấy quản gia nói Nhị thiếu gia dẫn theo Nhị tiểu thư trở về, nụ cười trên mặt bà lập tức cứng lại.

“Người nói Nhị thiếu gia dẫn ai về?” Dương thị kinh ngạc hỏi, mấy người khác trong phòng cũng đều đưa ánh mắt mù mịt nhìn ra cửa, chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Phu nhân, Nhị thiếu gia không chỉ mang theo Nhị tiểu thư trở về, còn dẫn theo một vị công tử trẻ tuổi trở về, nói là khách quý đến nhà.” Quản gia

là một người thông minh, hẳn đã đoán được thân phận khách quý, nhưng lại không dám nói rõ ra: “Quý khách khí chất bất phàm, quý khí bức người, tiểu nhân không dám nhìn thẳng người này.”

“Mau mau cho mời, sai người dâng trà.” Cố Trường Linh đứng lên, vội đi ra bên ngoài, nói với người nhà: “Các người cũng theo ta đi nghênh tiếp khách quý.”

Trương Huân luống cuống tay chân đứng lên, Cố Phán Kỳ sai nha hoàn dẫn con trai đi theo sau, quay sang nói với Trương Huân: “Chớ lo lắng, có muội muội ở đây.” Cố Phán Kỳ thấy chuyện này rất đơn giản, Hoàng thượng đã nguyện ý lên dẫn muội muội về nhà mẹ đẻ, như vậy chắc chắn tình cảm với muội muội rất sâu đậm. Nam nhân ấy mà, nếu như coi trọng nữ nhân của mình, như vậy đối với người trong gia đình nhà vợ cũng sẽ tôn trọng đầy đủ, nếu không sao có câu yêu ai yêu cả đường đi chứ?

Nhóm người còn chưa đi đến cổng trong, Cố Phán Kỳ đã thấy nam nhân cực kỳ tuấn tú đi bên cạnh muội muội tay nắm tay bước vào, thoạt nhìn thân mật cực kỳ.

Nhìn thấy hai người như vậy, Cố Phán Kỳ cũng yên lòng không ít, tuy nói làm nữ nhân của Hoàng đế không dễ dàng, thế nhưng chí ít hai người có cảm tình làm nền móng, mặc dù ngày sau trong cung còn có người mới thì muội muội cũng chính là Hoàng hậu, cuộc sống không quá khó khăn.

Nghĩ vậy, nàng nhẹ nhàng thở phào một hơi. Trương Huân cảm nhận được nỗi lo lắng trong lòng nàng, khẽ nắm tay nàng, đưa ánh mắt ân cần nhìn sang.

Cố Phán Kỳ thấy hẳn như vậy, cười lắc đầu, ý bảo không có việc gì.

“Phụ thân, mẫu thân.” Nhìn thấy phụ mẫu, Cố Như Cửu bước nhanh hơn, vành mắt ửng đỏ bước lại hành lễ với Cố Trường Linh và Dương thị, sau đó lùi kéo tay của Cố Trường Linh và Dương thị, thế nào cũng không để cho bọn họ hành lễ với mình.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu.” Tấn Ưởng chấp tay thi lễ với nhạc phụ nhạc mẫu, quay đầu nhìn thấy Cửu Cửu hầu như chưa bao giờ rơi lệ lúc này đã khóc đến mắt ửng đỏ, lại thấy yêu thương và lo lắng, đưa tay nắm ở vai của nàng thấp giọng khuyên can.

Dương thị thấy con gái như vậy, lòng cũng rất khó chịu, chỉ là nger giá đang ở đây, bà không thể khóc, buộc lòng phải cố gắng nhẫn nhịn, thấy Hoàng thượng kiên trì dỗ dành con gái, nỗi khổ sở trong bụng cũng hòa tan đi rất nhiều.

“Bệ hạ, mời vào trong phòng ngồi.” Viên mắt Cỗ Trường Linh cũng có chút đỏ lên, thế nhưng thoát nhìn vẫn còn tinh táo hơn Dương thị.

“Nhạc phụ, mời.” Tần Uởng một tay vịn Cỗ Như Cửu, một tay giơ lên ý bảo Cỗ Trường Linh đi trước. Hai người từ chối một hồi, Tần Uởng mới mang theo Cỗ Như Cửu đi ở phía trước.

Trương Huân đi sau lưng bọn họ thấy thế, nhỏ giọng nói với vợ đang đi bên cạnh: “Hoàng thượng đối với nhà nhạc phụ thật tốt.”

“Chàng cũng rất tốt với mọi người.” Cỗ Phán Kỳ cười nói với hấn: “Ngay cả mẫu thân ta đều nói, chàng là con trai của bà, ta lại giống như được bà nhặt được.”

“Thân là con rể, tôn trọng nhạc phụ nhạc mẫu là phải.” Trương Huân thật thà cười: “Ta chính là cảm thấy, Hoàng thượng có thể làm được điểm này, không phải chuyện dễ dàng gì.”

Cỗ Phán Kỳ cười cười, không nói gì.

Nhóm người vào chủ viện, đều tự ngồi xuống, Tần Uởng mới nói: “Hôm nay vừa vặn ra cung đi ngang qua nhạc gia, ta thiết nghĩ Cửu Cửu nhất định rất nhớ hai vị, liền mang nàng quay về thăm mọi người. Hôm nay là lên xuất hành, cho nên không cần chú ý đến lễ quân thân, thân phận tôn ti.”

Thân là mẫu thân, Dương thị quan tâm nhất vẫn là con gái của mình, nghe thấy Tần Uởng nói lời này, lại cười nói: “Tiểu nữ tùy hứng, đã làm Bệ hạ khó xử rồi.” Miệng tuy nói như vậy, ánh mắt lại âu yếm nhìn sang Cỗ Như Cửu.

“Cửu Cửu tốt, có thể lấy được nàng, là phúc khí của ta.” Tần Uởng cười nói: “Hôm nay xuất hành, cũng là quyết định của ta, không có quan hệ gì với nàng.” Nói xong, hấn nghiêng đầu nhìn Cỗ Như Cửu ngồi bên cạnh, thấy viên mắt nàng vẫn còn ửng đỏ, lại đau lòng không thôi.

Cỗ Như Cửu nghe thấy hấn nói như thế, cũng quay sang nhìn hấn cười, chỉ là nước mắt trên lông mi vẫn chưa khô, nhìn thật tội nghiệp đáng yêu,

trông thấy nàng như vậy, Tấn Ưởng chỉ muốn ôm nàng thật chặt trong lòng mình, che chở yêu thương.

Chương 68

“Lúc tới đón dâu, ta chỉ nghĩ đến Cữu Cữu, ngay cả cái sân này vuông tròn thế nào cũng không để ý đến.” Tấn Uông đứng ở trong viện được thiết kế tinh tế xinh xắn, từ từng ngọn cây cọng cỏ trong sân cũng có thể thấy được tấm lòng của mọi người trong quý phủ quốc công dành cho Cữu Cữu: “Bây giờ mới biết hóa ra nó có đáng vẻ thế này.”

Cái xích đu, khóm trúc, cây quýt, hoa cỏ quý hiếm, bàn đá tinh tế, hòn non bộ, hoa văn trên cửa sổ... mỗi một thứ đều toát ra hương khí khuê các nồng nàn, Tấn Uông đi tới bên cạnh cây quýt, cái cây này cao hơn hẳn rất nhiều, trên ngọn đã kết trái lớn hơn ngón tay cái, có vài đé hoa vương trên cành lá.

Cố Tồn Cảnh đứng sau lưng hắn nhìn những tán lá xanh mượt, tuyến nước bọt không ngừng tuôn ra, răng cũng theo đó chua ê ẩm, bởi vì cây quýt này thật sự quá chua, chua đến mức hắn không kìm được phản xạ có điều kiện.

Hoàng thượng muốn dành thời gian để muội muội nói chuyện cùng phụ mẫu nên cố ý tìm cái có lảnh mặt ra chỗ khác, hắn lại là Long cấm vệ kiêm chủ nhà, buộc lòng phải cùng Hoàng thượng đến tham quan khuê phòng của muội muội mình ở khi chưa xuất giá.

Đẩy cửa ra, vật dụng bày biện trong phòng vẫn y nguyên như hồi muội muội chưa xuất giá, các vật dụng bày biện trên kệ trưng bày, mẫu thêu trên khung thêu, ngay cả màn cửa sổ cũng là mẫu vải mới nhất đang rất thịnh hành hiện giờ.

Tấn Uông nhìn căn phòng cũng cảm nhận được tình yêu của cả nhà nhạc phụ đối với Cữu Cữu, hắn quay đầu nhìn Cố Tồn Cảnh, thấy nét mặt Cố Tồn Cảnh cũng tỏ ra buồn ngủi, liền cười.

Đi tới kệ sách đặt ở góc phòng, Tấn Uông rút một quyển sách không cũ cũng không mới ra xem, hóa ra đây là một quyển du ký, viết về phong tục dân tộc và khí hậu của các nơi, trong đó còn có một vài ghi chú ngắn, có thể thấy Cữu Cữu đã từng có một khoảng thời gian rất thích quyển sách này.

Trên bàn, văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, dường như chủ nhân chưa bao giờ rời xa.

Trong góc phòng, còn có một cây đàn, hình dáng cây đàn này trông rất giống cửu tiêu hoàn bội (cây cổ cầm nổi tiếng đời Đường), chỉ cần nhìn sơ qua cũng có thể nhận ra chủ nhân của nó là một cô gái thanh khiết.

Tuổi thơ của hần sống ở Thành vương phủ không được tốt lắm, tuy rằng đàn sáo gắng gượng lắm cũng được xem là biết chút ít, càng không thể nói đến chuyện thưởng thức bình phẩm. Đưa tay gảy lên cây đàn, hần biết, đây là một cây đàn tốt hiếm có: “Trẫm chưa từng nghe thấy Cửu Cửu nhắc đến chuyện đánh đàn.”

“Nói ra sợ Bệ hạ chê cười, trước khi Hoàng hậu nương nương xuất giá, cũng không đánh đàn giỏi.” Cố Tồn Cảnh ngẩng đầu, thấy Bệ hạ đang rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau chùi cằm huyền, nhân tiện nói: “Sau khi được gả tiến cung, không có ai đôn đốc, đương nhiên nàng cũng không muốn đụng chạm đến những thứ này.”

“Nàng đánh đàn không được hay sao?” Tấn Uông thu tay về, quay đầu quan sát tranh chữ treo trên tường, tranh chữ đã đẹp càng đẹp hơn, thu hút ánh mắt người xem: “Những bức tranh này đều là Cửu Cửu vẽ khi rảnh sao?” Chỉ liếc mắt nhìn sơ qua, hần đã có thể khẳng định, mấy bức tranh này đều là tác phẩm của Cố Như Cửu.

“Cũng không được tốt lắm.” Cố Tồn Cảnh lắc đầu: “Chỉ tạm xem được mà thôi.”

Tấn Uông gật đầu, đi tới trước kệ sách, xem từng hàng sách được xếp thật chỉnh tề trên kệ sách, cười nói: “Các người rất sùng ái Cửu Cửu.”

Hầu hết các nhà phú quý khác, cho dù gom tất cả sách trong nhà lại cũng chưa chắc được nhiều sách thế này, mà phòng sách khuê nữ Cố gia lại có nhiều sách như vậy, thậm chí còn có cả một vài quyển đơn bản hiếm có.

Hần đã nghe nói tình cảm người nhà Cố gia sâu đậm, hiện tại xem ra, quả nhiên là như vậy.

“Gia phụ nói, sống trên đời này, làm nữ nhân khó hơn làm nam nhân, cho nên trong nhà đều thương hai muội muội nhiều hơn.” Cố Tồn Cảnh cười cười, rút ra một quyển sách, hần nhớ rất rõ quyển sách này mấy năm trước

hắn phải lòng sục hết mấy nhà sách mới tìm được, lúc đó muội muội vui mừng hơn hở, còn niềm nở với hắn suốt hai ngày.

“Suy nghĩ này của nhạc phụ thật hiếm có.” Tấn Uông vẫn nhìn phòng này, nghĩ Cữu Cữu ngày đêm đều ở đây đọc sách tập viết, cười nói: “Chúng ta trở về đi, chắc mọi người đã trò chuyện cũng gần xong cả rồi.”

Cố Tồn Cảnh liếc nhìn sắc trời bên ngoài, đã đến lúc phải hồi cung rồi.

Trong chủ viện, Cố Như Cữu và phụ mẫu hàn huyên mãi không hết chuyện, thấy Tấn Uông và Cố Tồn Cảnh quay lại, nàng mới giật mình hiểu ra, thời gian trôi qua nhanh như vậy. Mặc dù trong lòng không muốn, thế nhưng nàng vẫn hiểu rõ, Tấn Uông cải trang mang nàng đi ra ngoài, nếu nán lại quá lâu, e rằng sẽ chuốc phiền hà cho Tấn Uông.

“Phụ thân, mẫu thân, canh giờ không còn sớm, con gái phải quay về cung rồi.” Nàng đứng lên, hành lễ với Cố Trường Linh và Dương thị: “Xin phụ thân mẫu thân giữ gìn sức khỏe, đừng lo lắng cho con gái.”

“Chúng ta biết, con... làm việc gì cũng nên cẩn thận.” Dương thị miễn cưỡng cười, bởi vì có Tấn Uông ở đây, bà không tiện nói thêm gì nữa, lại đưa tay sờ sờ gò má của Cố Như Cữu: “Còn có một chuyện vui nữa quên nói cho con biết, nhị tẩu của con đã mang thai gần hai tháng.”

“Thật ư? Sao mẫu thân không nói cho con biết sớm!” Cố Như Cữu mặt mày rạng rỡ, nhìn sang Hồ thị đứng ở sau lưng mẫu thân, vui mừng nói: “Chúc mừng chị dâu.”

Hồ thị cười, nhỏ giọng nói: “Hôm nay muội phải quản lý cả hậu cung, chỉ là chút việc nhỏ trong nhà sao lại làm phiền đến muội được?”

“Chuyện này sao lại nói là việc nhỏ?” Cố Như Cữu giả vờ hờn giận: “Chị dâu nói như vậy, hóa ra lại coi muội là người ngoài.”

Hồ thị thấy em chồng thành Hoàng hậu, cũng không muốn gây bất hòa với nàng, cảm giác mất tự nhiên lúc đầu cũng dần biến mất, cười nói: “Là tỷ chẳng phải, sau này có chuyện chắc chắn sẽ nói cho muội biết đầu tiên.”

“Không cần là người đầu tiên.” Cố Như Cữu cười híp mắt liếc mắt nhìn Cố Tồn Cảnh: “Có nhị ca ở đây, muội làm người thứ nhì là được rồi.”

Mọi người lại nói vài ba câu chọc ghẹo nhau, bởi vì nhận được tin tức tốt lành này, phiền muộn và chán chường trong lòng Cố Như Cữu cũng vơi đi

đôi chút, chỉ ít khi bước ra khỏi cổng Cổ gia cũng không còn bịn rịn nữa.

“Đừng buồn, lần sau ta lại dẫn nàng ra ngoài.” Tấn Uởng xoa xoa ngón tay của nàng, xoay người chấp tay nói với Cố Trường Linh: “Nhạc phụ, nhạc phụ không cần tiễn nữa đâu.”

Cố Trường Linh đáp lễ, liếc nhìn Cố Như Cửu đứng sau lưng Tấn Uởng: “Tiểu nữ làm phiền Bệ hạ.”

Tấn Uởng cười cười: “Là ta phải để Cửu Cửu lao tâm nhiều mới đúng.”

Cố Trường Linh cũng không biết lời này của hắn là khách sáo hay là thật lòng, nhưng vẫn kiên trì tiễn hai vợ chồng họ đến tận ngoài ngõ, mà giờ khắc này Bạch Hiền và Hà Minh đã sắp xếp xong mã xa hồi cung, đứng cung kính ở bên cạnh xe ngựa.

“Xin dừng bước, xin dừng bước.” Tấn Uởng lại cúi người hoàn mỗi lễ vẫn bối với Cố Trường Linh, đưa tay đỡ Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu xoay người hành lễ với Cố Trường Linh, vành mắt ửng đỏ đưa tay cho Tấn Uởng đỡ lên xe ngựa.

Kinh ngạc nhìn thân ảnh con gái khuất sau màn hình xe, Cố Trường Linh khom người lần cuối: “Cung tiễn Hoàng thượng, cung tiễn Hoàng hậu nương nương.”

Mã xa lộc cộc tiến về phía trước, Cố Trường Linh chậm rãi đứng thẳng thân, sững sờ nhìn mã xa đi xa, cho đến lúc khuất khỏi tầm mắt mới nhấc chân đã tê cứng, chậm rãi đi trở về.

Mặt trời chiều soi bóng ông đồ dài rất dài trên đường, dài đến mức như hóa thành sợi dây níu con gái lại, mặc dù rất muốn giữ chặt con gái trong vòng tay che chở của mình, thế nhưng có rất nhiều chuyện không theo ý muốn của chính mình.

“Tiểu thư, kinh thành thật phồn hoa.” Trong xe ngựa, một nha hoàn búi kiêu tóc song nha kẻ thích thú xốc rèm cửa sổ lên, nhìn dòng người tấp nập bên ngoài, hưng phấn nói: “Thật không hổ là kinh thành.”

“Náo nhiệt cũng tốt, quạnh quẽ cũng được, có liên quan gì đến ta đâu.” Cô gái được nha hoàn gọi là “tiểu thư” ước chừng mười bảy mười tám tuổi, chải một búi tóc đơn giản, chỉ dùng mấy cây trâm cố định, thoạt nhìn rất tẻ nhạt đơn giản.

Sắc mặt nàng trắng nõn, gương mặt lớn chừng bàn tay xem ra có phần nhu nhược, lại hơi trong trẻo nhưng lạnh lùng, như hoa tuyết ngày đông, chẳng đẹp tuyệt trần thế vẫn động lòng người.

Tiểu nha hoàn Minh Thúy thấy tiểu thư như vậy, lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, thấp giọng nói: “Là nô tỳ quá vui mừng quên mất bản thân mình.”

“Người còn nhỏ, nhìn thấy kinh thành phồn hoa nên hiếu kỳ cũng là chuyện thường tình.” Nàng vươn tay, trên cổ tay nhỏ nhắn chỉ đeo một chiếc vòng bạc, bởi vì quá gầy, thoát nhìn hơi trơ trọi, vén một góc rèm lên, đập vào mắt nàng đầu tiên là con đường rộng rãi cùng với những cửa hàng tấp nập nhộn nhịp.

So với kinh thành, Cẩm Châu quá nhỏ quá nghèo túng.

Mã xa tiếp tục đi về phía trước thêm một đoạn nữa, đột nhiên dừng lại, sau đó lui về phía sau một chút, nàng tò mò vén rèm lên, thấy một mã xa chớp màu son sang trọng thông dong đi qua, trên mã xa có treo chuông đồng phát ra những tiếng đình đình rất êm tai.

“Thân tỳ của Hoàng hậu nương nương?” Minh Thúy nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng tràn đầy ngưỡng mộ đối với người quyền quý thế này.

Thấy nha hoàn lộ ra bộ dáng như vậy, nàng miễn cưỡng cười, sau đó lại khôi phục dáng vẻ cô đơn buồn tẻ.

Người tôn quý thì có quan hệ gì với nàng?

Nàng cúi đầu, nhớ tới năm năm trước đã gặp qua người thiếu niên xinh đẹp kia, lắc đầu tự giễu cười. Chuyện cũ không thể quay trở lại, nàng chỉ là một phụ nữ hòa ly về nhà, hà tất suy nghĩ đến chuyện không nên nghĩ đến.

Xe ngựa vừa di chuyển được một đoạn thì tiếp tục ngừng lại lần nữa, sau đó nàng chợt nghe bên ngoài xe ngựa tựa hồ cũng yên lặng hơn nhiều.

Vừa vén rèm lên nhìn thì thấy Long cấm vệ vũ khí hiên ngang cười trên con ngựa cao to đi qua, phía sau bọn họ còn có một chiếc mã xa không rõ quy chế.

Không biết có phải trùng hợp hay không, ngay khi nàng tò mò không biết người trong xe ngựa là ai thì người trong xe ngựa đối diện cũng nhắc màn lên.

Phía sau màn hình lộ ra một khuôn mặt xinh xắn, nhất là đôi mắt linh động sáng rực, chỉ cần nhìn đôi mắt này, phảng phất như vừa được tiếp thêm sức sống vô hạn.

Đôi phương tựa hồ cũng không ngờ nàng vén rèm lên nhìn sang, bất ngờ ngẩn người trong chốc lát rồi nhoẻn miệng cười ôn hòa, mới buông màn hình xuống.

Nàng kinh ngạc nhìn chiếc xe ngựa kia càng lúc càng xa, thế nhưng đôi mắt sáng linh động ấy vẫn in sâu trong đáy lòng mãi không phai mờ.

Có lẽ người có đôi mắt sinh động như thế mới gọi là có sức sống.

“Thiếp vừa nhìn thấy một mỹ nhân.” Cố Như Cửu hạ màn hình, nói với Tấn Uông: “Mặt trái xoan, chân mày lá liễu, mắt hạnh, thoát nhìn chẳng khác nào người trong tranh.”

“Vậy ư?” Tấn Uông thấy Cửu Cửu tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với người mỹ nhân kia, chu môi giận dỗi nói: “Lẽ nào còn hoàn hảo hơn cả ta?”

“Sặc...” Cố Như Cửu vội vàng đưa tay vỗ đầu của hắn: “Đương nhiên là chàng đẹp nhất rồi, thế nhưng hai vẻ đẹp hoàn toàn khác nhau.”

“Khác chỗ nào?” Vẻ mặt Tấn Uông nghiêm túc hỏi, giống như không có được đáp án chính xác sẽ không bỏ qua.

“Mỹ nhân vừa rồi, thiếp chỉ nhìn mà thôi, còn chàng thì khác.” Cố Như Cửu cười cười, đưa tay vuốt gò má của hắn: “Thiếp lại muốn ăn sạch chàng.”

“Là ta ăn nàng chứ? Có lần nào nàng ăn được ta đâu?” Tấn Uông cúi đầu, ánh mắt tà tứ: “Ồ trong mắt ta, nàng chính là bữa tiệc ngon miệng nhất.”

Ngón trỏ của Cố Như Cửu vuốt ve yết hầu của hắn: “Chi bằng giờ quay trở về xem thử đi?”

Một tay nắm chặt của nàng, Tấn Uông cười nói: “Ta cũng có ý đó.”

Vào ban đêm, hai người trở lại trong cung, tiến hành một trận đại chiến, trận chiến này để cho ngày thứ hai lúc tỉnh lại mặt mày hớn hởi, nhìn ai cũng thuận mắt.

Tấn Hưởng đang trong giờ trực nhìn thấy Tấn Uởng luôn tủm tỉm cười, bộ dáng ăn uống no đủ, nhin không được ho khan hai tiếng, không hổ là Hoàng hậu nương nương, chỉ có nàng mới có thể làm Bệ hạ vui vẻ đến mức này.

May mắn được diện thánh, cả đêm Điền Ân Quang đều chấp chờn không ngủ được, mới sáng sớm đã rời giường, lo lắng bản thân có điểm gì không được chu toàn khiến cho Hoàng thượng bất mãn.

“Phụ thân.” Con gái của ông bước về phía ông, khom lưng giúp ông sửa lại ngọc bội đeo bên hông, nhỏ giọng nói: “Nguyên do Bệ hạ gặp mặt phụ thân là bởi vì trước đây chúng ta từng giúp đỡ ngài, ngoài ra còn là vì phụ thân mấy năm qua đã quản lý Cẩm Châu rất tốt, phụ thân không cần hồi hộp như vậy.”

“Làm sao có thể không hồi hộp?” Điền Ân Quang hít sâu một hơi: “Con vẫn còn trẻ, con không thể biết tính quan trọng trong đây đâu.” Thân là một đế vương trẻ tuổi nắm quyền cao, đối phương không nhất định cam tâm tình nguyện gặp lại người từng biết khoảng thời gian hắt sống chật vật thế nào, đến lúc đó đừng nói nhận được trọng dụng, chỉ sợ không cẩn thận, sẽ liên lụy cả gia.

“Bệ hạ tuổi còn trẻ, đã có thể cho đất nước Đại Phong sống trong thái bình, thế nào lại là người vong ân phụ nghĩa?” Con gái của ông thần nhiên nói: “Huống chi Điền gia chúng ta đều là người có ân tât báo, thân là vi thần, điều quan trọng cần làm là trung quân ái quốc, chỉ thế mà thôi. Chuyện ngày xưa, phụ thân chớ nên nhắc lại, dù Bệ hạ chủ động nhắc tới, phụ thân cũng không cần tùy ý tiếp lời.”

“Vi phụ sống mấy năm này, làm sao có thể không biết những điều này.” Điền Ân Quang xắn tay áo, thấy thân hình gầy gò mỏng manh của con gái, thở dài nói: “Con cũng không cần lo lắng đến những chuyện này, cứ lo tầm bổ cơ thể của mình đi.”

Điền Bích Nguyệt nghe vậy cười cười: “Con đã biết, phụ thân không cần phải lo lắng.”

“Ban đầu là lỗi của vi phụ, không nên ép buộc con phải gả cho nhà đó, ai ngờ hắt lại là kẻ vô liêm sỉ như vậy.” Điền Ân Quang thở dài: “Chỉ là ý niệm trong đầu con lúc trước cũng nên xóa bỏ đi, đây là kinh thành, với xuất thân của chúng ta, đứng trước mặt thế gia truyền thừa mấy trăm năm

như Cố thị, còn không xứng để họ liếc mắt nhìn.” Cho nên con cũng không cần nghĩ đến chuyện không nên nghĩ.

Hiện nay chẳng phải tiên đế, khuê nữ nhà mình cũng không có mệnh cách của Thái hậu hiện nay, những suy nghĩ ấy nên vứt hết ra khỏi đầu, hoặc là sớm chết tâm thì tốt.

Điền Ân Quang vào cung, cũng không được dẫn đến gặp Hoàng thượng ngay, mà phải đợi một lúc lâu sau mới có thái giám đến mời ông đi vào trong.

Thời tiết tháng sáu rất nóng bức, ông mới vừa đứng bên ngoài một lúc, mà sau lưng đã đổ đầy mồ hôi ướt đầm bộ quan phục. Đi vào ngự thư phòng, ông liền cảm nhận thấy một luồng khí lạnh tỏa vào mặt, hơi mát xoa dịu khuôn mặt cũng xoa dịu nỗi hồi hộp căng thẳng trong lòng ông.

Ông không dám ngẩng đầu nhìn thân ảnh màu huyền sau ngự án, tiến lên vài bước liền làm một đại lễ: “Vi thần Thứ sử Cẩm Châu Điền Ân Quang, khấu kiến Bệ hạ.” Bởi vì hắn còn chưa tới thái bộc tự nhậm chức, cho nên chỉ có thể lấy tự xưng Thứ sử Cẩm Châu.

“Miễn lễ, ban thưởng tọa.” Tấn Uông quan sát Điền Ân Quang đang quỳ trước mặt, trông ông chẳng khác nào mấy năm trước, là một người có tính tình cẩn thận dè dặt, người như vậy rất thích hợp đảm nhiệm chức thái bộc tự khanh.

“Đa tạ Bệ hạ.” Điền Ân Quang thận trọng ngồi nửa cái mông, tay chân cũng không biết nên đặt thế nào, mới vừa cảm nhận được trong phòng rất thoải mái, lại thấy hơi lạnh lẽo.

“Điền đại nhân chắc đi đường vất vả?” Hôm nay tâm tình của Tấn Uông tương đối khá, giọng nói cũng rất ôn hòa: “Chúng ta đã năm sáu năm không gặp, người nhà của khanh có khỏe không?”

“Tạ Bệ hạ quan tâm, mọi người trong nhà vi thần đều rất tốt.” Điền Ân Quang liên tục gật đầu hồi đáp, cho dù có không tốt, lúc này cũng chỉ nói tốt.

“Ừ.” Tấn Uông gật đầu, thấy bộ dáng Điền Ân Quang như vậy, lại cười nói: “Điền đại nhân không cần câu nệ, coi như là cùng trần nhân thoại một chút việc nhà, năm đó nếu không nhờ khanh cùng thiên kim quý phủ tương trợ, chỉ sợ trăm không thể đến kinh thành.”

“Không dám, không dám.” Điền Ân Quang liên tục thở dài nói: “Bệ hạ chính là thiên mệnh, mặc dù không có vi thần, cũng có trời cao tương trợ. Vi thần chẳng qua là được ân huệ của Bệ hạ mới được dâng hiến chút sức lực vì Bệ hạ mà thôi.”

Tấn Uông cười cười, cũng không để ý đến những lời thôi phòng này của Điền Ân Quang. Hắn nâng chén trà lên uống một ngụm: “Nói đến thiên kim quý phủ, chẳng biết nàng đã gả cho gia đình nào rồi?”

“Chuyện này... Nói ra thật xấu hổ, hai năm trước tiểu nữ đã xuất giá, thế nhưng nhà chồng... Hiện tại đã hòa ly quay về nhà.” Điền Ân Quang không thể nói xấu người khác, lại không dám nói sáo, không thể làm gì khác hơn là nói sơ lược vài ba từ như vậy mà thôi.

“Vậy, hẳn chẳng qua là kẻ có mắt không trông.” Tấn Uông cười nói: “Trong kinh thiếu niên tốt vô số, nhất định Điền đại nhân có thể tìm được rể hiền.”

“Vi thần tạ ơn Bệ hạ chúc lành.” Điền Ân Quang nghe Bệ hạ nhắc tới con gái với giọng điệu như vậy, liền biết đối với chuyện năm đó, chỉ có con gái mình tự đa tình, lúc ấy Bệ hạ mới bảy lớn, chỉ là đứa bé mười hai mười ba tuổi, làm gì biết đến tình yêu nam nữ? Chỉ tiếc tâm tư con gái mình trưởng thành sớm, đã đẩy lên tình cảm thiếu nữ mới lớn. Nếu năm đó Bệ hạ chưa từng được Thái hậu nhận làm con thừa tự và trở thành hoàng đế hiện nay, có lẽ tâm tư của con gái nhà mình đã sớm thành. Hôm nay người ta đã là đế vương cao cao tại thượng, nhận được vạn dân ca tụng mình quân, lại có quý nữ thế gia làm Hoàng hậu, làm sao nhớ đến một cô nương ở châu xa xôi chứ?

Hai quân thần họ đang hàn huyên thì Điền Ân Quang thấy một thái giám mặc lam bào bung một khay đồ bước vào, dáng vẻ thận trọng, dường như đang cầm một búp bê bằng gốm sứ, chứ không phải một chén canh.

“Bệ hạ, đây là Hoàng hậu nương nương tự tay chưng cất canh giải nhiệt cho ngài.” Bạch Hiên liếc nhìn mấy bồn băng bày trong góc phòng, cúi mặt thấp hơn: “Nương nương còn nói, Bệ hạ không được đặt nhiều băng trong thư phòng, như vậy không tốt cho sức khỏe của Bệ hạ.”

Hắn biết Bệ hạ sợ nóng, cho nên Hoàng hậu nương nương bảo Bệ hạ không được đặt nhiều băng trong phòng thực sự là đang ép buộc.

Tấn Uông mở nắp tô canh uống vài hớp nói: “Mang một bồn băng trên bàn xuống.”

Một tên thái giám bước lên bưng đi một chậu.

Hắn lại uống hớp, thở dài nói: “Lại mang thêm hai bồn băng trên bàn xuống.”

Bạch Hiên thi lễ với Tấn Uông: “Bệ hạ thích canh nướng nướng làm là tốt rồi, nô tỳ lập tức quay về bẩm báo với nương nương, người nhất định sẽ vui vẻ.”

“Được rồi, trẫm còn không biết trong bụng lão đang nghĩ gì sao?” Tấn Uông vừa tức vừa cười, phát tay để cho hắn lui ra, sau đó tiếp tục cúi đầu uống canh.

Tô canh không lớn, hắn uống năm sáu hớp đã gần hết, húp xong muống canh cuối cùng, Tấn Uông được bọn thái giám hầu hạ súc miệng rửa tay, sau đó hắn lại quay sang nói với Điền Ân Quang vẫn đang hoàng nghiêm chỉnh ngồi im tại chỗ: “Hoàng hậu vẫn như vậy, luôn lo lắng sức khỏe của trẫm không tốt, mấy chén canh thế này, không uống là không được!”

Hà Minh đứng bên cạnh cúi đầu trầm nghĩ, Bệ hạ, nếu nụ cười trên mặt ngài chẳng rực rỡ như vậy, còn có chút thuyết phục.

Hiển nhiên, Điền Ân Quang vẫn còn rất minh mẫn đương nhiên cũng nhìn ra Bệ hạ không phải là không hài lòng với Hoàng hậu mà là rất hài lòng, cho nên lấy can đảm nói: “Vi thần có lời này vượt quá quy củ, xin Bệ hạ thứ tội trước cho.”

“Nói đi.”

“Vi thần cho rằng, Hoàng hậu nương nương chính là quý nữ thế gia, nhưng lại nguyện ý xuống bếp nấu canh cho Bệ hạ, có thể thấy tình thâm ý nặng của Hoàng hậu nương nương dành cho Bệ hạ, bằng không trong cung nô bộc vô số, Hoàng hậu nương nương đâu cần phải đích thân xuống bếp trong thời tiết nóng bức thế này?”

“Khanh nói có lý, cho nên trẫm mới luyện tiếc tâm ý của nàng nên chỉ cần nàng mang đến liền uống hết!” Mặt Tấn Uông càng hạnh phúc rồi rầm nói: “Haizz, cũng chẳng còn cách nào khác.”

Hà Minh: Ha ha.

Điền Ân Quang: Nữ nhi ơi, con nên sớm thức tỉnh đi, trong mắt Hoàng thượng ngoại trừ Hoàng hậu ra, e rằng đã không còn thấy ai khác.

“Nương nương, lúc nô tỳ đưa canh lên, tuy rằng Bệ hạ đang tiếp kiến Thứ sử Cẩm Châu, thế nhưng cũng dùng hết canh.” Bạch Hiền cười nói: “Còn nói vị canh lần này rất ngon.”

“Thứ sử Cẩm Châu?” Cố Như Cửu cũng đâu có ngốc, với tính cách của Bạch Hiền, bình thường rất ít khi chủ động nhắc tới chuyện Tấn Uông đang tiếp kiến ai, hiện giờ lại chủ động nhắc tới người này, khẳng định bên trong còn có nguyên nhân khác: “Người này cũng là quan viên được điều nhiệm đến kinh thành dạo gần đây?” Đảm nhiệm chức Thứ sử trong đất phong thân vương, trên thực tế cũng chẳng khác nào làm quan viên bù nhìn, Tấn Uông cho chuyển nhiệm người này vào kinh, khẳng định có nguyên nhân gì.

“Năm đó, khi Bệ hạ vào kinh, đã bị kế vương phi làm khó dễ, sau khi thiên kim nhà Điền thứ sử biết được việc này, đã nói lại với phụ thân của nàng, có hai người hỗ trợ, Bệ hạ mới vào được kinh thành, gặp mặt tiên đế cùng Thái hậu.” Bạch Hiền dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Nô tỳ nghe nói vị Điền cô nương này mấy năm trước đã gả cho người không tốt, năm ngoái đã hòa ly quay về nhà, hiện tại theo Điền đại nhân cùng vào kinh.”

“Cuộc sống không được suôn sẻ.” Cố Như Cửu nghe vậy thở dài một tiếng: “Dù sao cũng là người từng giúp đỡ Bệ hạ, bổn cung cũng nên tỏ ý cảm ơn mới phải.” Nói xong, nàng sai hai thái giám mang tạ lễ đưa đến cho Điền cô nương.

Bạch Hiền thở dài nói: “Hoàng hậu nương nương quả nhiên là lương thiện, đó chẳng qua chỉ là đạo lý quân thần mà thôi, nào có đáng để ngài tự mình ban thưởng.”

Cho nên hẳn thường nói, Hoàng hậu đương thời này không thể cứ hiền lành như vậy được, mặc dù trong bụng chất đầy ghen tuông thế nhưng vẫn không để người ngoài nhìn ra được sai sót.

Nàng ta chỉ là con gái của Thứ sử Cẩm Châu huyện, có thể gánh được tạ lễ của Hoàng hậu sao?

“Nàng ta đã giúp đỡ nam nhân của bốn cung, bốn cung đương nhiên phải cảm ơn.” Cố Như Cửu cười cười, ngẩng đầu thấy Tấn Ưởng đi đến, nhếch mày nói: “Bệ hạ, ngài nói có đúng hay không?”

Bạch Hiền nhìn thấy Bệ hạ mặt mày hớn hở, còn tỏ ra ủng hộ việc làm của Hoàng hậu hết mình, lập tức yên lòng.

Vị Diên cô nương rất có tư sắc kia chắc chắn không có cửa chen chân rồi, thấy điệu bộ của Bệ hạ lúc này, chỉ sợ người ta tròn méo thế nào cũng chẳng nhớ đến.

Chương 69

“Quả thật cũng vì năm đó Điền Ân Quang đã giúp đỡ nên ta mới để ông ấy giữ chức thái bộc tự khanh, với năng lực của ông ta cũng không đủ sức đảm nhiệm chức vị cao hơn nữa.” Tấn Uông giải thích với Cố Như Cửu: “Còn cô nương nhà ông ta cao béo gầy thấp thế nào, ta đã quên từ lâu rồi, nàng chớ suy nghĩ nhiều.”

“Thiếp mới không suy nghĩ nhiều.” Cố Như Cửu chia ngón trở đâm đâm vào ngực của hắn: “Người ta là một cô nương tốt đấy, chàng chớ có nói hươu nói vượn, chàng không nhớ được tướng mạo của người ta, lẽ nào người ta còn nhớ kỹ đến chàng sao?”

“Cửu Cửu nói rất có lý, chuyện đã xảy ra năm sáu năm rồi, dám chắc nàng ta cũng chẳng nhớ rõ ta thế nào.” Tấn Uông vội vã cười trừ, lại sai Hà Minh đem mấy thứ mình chuẩn bị ra.

“Đây là cái gì?” Cố Như Cửu thấy điệu bộ này của Tấn Uông, hơi ngạc nhiên: “Làm gì mà thần bí quá vậy?”

Tấn Uông bước lại mở rương ra, bên trong chất đầy sách, hầu hết đều là sách cũ không có sách mới, thậm chí có cuốn còn bung gáy.

Nhìn thấy mấy quyển sách này, Cố Như Cửu hơi sững sốt trong chốc lát, ngồi xổm người xuống vuốt ve mấy quyển sách nói: “Chẳng phải đây là mấy quyển sách trong phòng của thiếp sao?”

“Hôm qua khi đến nhà nhạc gia chơi, ta thấy trong một vài quyển sách có ghi chú bình phẩm của nàng trong đó, đoán rằng đây đều là những quyển sách nàng thích đọc, cho nên hôm nay sai người đến nhà nhạc gia xin đòi mấy quyển sách này đến đây.” Tấn Uông cũng ngồi xuống bên cạnh nàng nói: “Nàng nhìn xem, có thiếu quyển nào không?”

Cố Như Cửu lắc đầu, đáy lòng mềm tựa nước, nói với Tấn Uông: “Cảm ơn.”

Tấn Uông đưa trán cụng vào trán nàng một cái: “Nàng thích là tốt rồi.”

“Bệ hạ, Trương thừa tướng có việc cầu kiến.” Một thái giám đứng bên ngoài lên tiếng báo.

Tấn Ưởng thở dài, ngồi xôm bên cạnh Cố Như Cửu không muốn động.

“Chàng đi xem xem có chuyện gì, chắc Trương thừa tướng có chuyện gấp cần tìm chàng.” Cố Như Cửu thấy hấn uể oải như vậy, cười nhéo lỗ tai của hấn: “Chàng hãy đi sang bên đó xem thế nào, còn thiếp đi xuống nhà bếp bảo họ làm vài món ăn chàng thích.”

“Vậy cũng được.” Lỗ tai bị ngắt nhéo, Tấn Ưởng ngoan ngoãn đứng lên, dẫn theo mấy thái giám ra Tử Thần điện, Cố Như Cửu nhìn theo bóng lưng hấn đến lúc khuất sau cánh cửa mới cúi đầu nhìn xuống rương sách đang đặt ngay trước mặt.

Trong những quyển sách này có những quyển nàng đã đọc từ hồi mới vài ba tuổi, có quyển nàng đọc lúc hơn mười tuổi, mỗi một quyển đều mang theo ký ức của nàng.

Mở một quyển du ký ra, nàng nhớ quyển sách này được mua không lâu sau ngày thành thân của đại cađại ca cùng đại tẩu, khi đó nàng mới bảy tám tuổi mà thôi, lúc đó chữ viết còn chưa vững, xiêu vẹo méo mó không được đẹp cũng chẳng có cốt khí, đại ca nhìn thấy như vậy không ít lần giúp nàng ghi chú.

Hiện tại đã qua bảy tám năm rồi, đại tẩu mất, chỉ còn lại mỗi đại ca, nàng lo lắng cho đại cađại ca, lại không thể thốt ra lời khuyên đại ca tái giá.

“Nương nương, ngài làm sao vậy?” Thu La thấy vẻ mặt nàng không được tốt, lo lắng hỏi: “Phải chăng trời nóng quá, làm cho ngài khó chịu?”

“Không có việc gì.” Khép quyển sách đang cầm trong tay lại, Cố Như Cửu lắc đầu: “Nhị tẩu có bầu, người đi xem trong phòng kho, có cái gì thích hợp cho phụ nữ có thai, thì đem ra đây, giúp ta đưa đến Quốc Công phủ đi.”

“Nô tỳ lập tức đi làm ngay.” Thu La phúc thân, mang theo hai nữ quan đi chuẩn bị hạ lễ.

Cố Như Cửu liếc nhìn những người khác đang còn ở trong phòng, lắc lắc tay: “Các người cũng lui ra hết đi.”

“Rõ.” Các cung thị thấy vẻ mặt Hoàng hậu nương nương không được vui, vì thế đều rất thức thời khom người lui xuống.

Chờ những người này lui xuống hết, Cổ Như Cửu mới vén váy ngồi bệt xuống đất lại tiếp tục lật mấy quyển sách ra xem.

Nàng đọc một hồi mới chợt nhớ tới có lẽ Tấn Uông sắp trở về, bèn thu dọn mấy quyển sách dưới chân, nhẹ nhàng đặt vào trong rương, đập lại.

Trương Trọng Hân vừa nhìn thấy bóng dáng Tấn Uông thì thâm thở phào một hơi trong bụng, sau đó chấp tay nói với Tấn Uông: “Thần gặp qua Hoàng thượng.”

“Hôm nay thời tiết nóng bức thế này mà Trương tướng vẫn đến gặp trẫm, ắt phải có chuyện gì quan trọng?” Tấn Uông ngồi xuống trước ngự án, do vừa bước từ ngoài vào, trên mặt hân vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

“Bệ hạ, Tư Mã Hồng bệnh tình nguy kịch, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu.” Trương Trọng Hân thở dài nói: “Thần lo lắng quan viên phe Tư Mã lại gây ra sai phạm, cho nên đặc biệt đến bẩm báo.”

Tấn Uông nghe vậy sắc mặt hơi trầm xuống, một lát mới nói: “Hà Minh, truyền lệnh xuống Thái Y viện cử viện phán đến bắt mạch cho Tư Mã Hồng, ngoài ra còn mang một phần công thuốc cấp cho Tư Mã Hồng.” Mặc kệ hiện tại Tư Mã Hồng có bao nhiêu tư tâm, chỉ ít lão nhân này đã trải qua hoàng đế ba triều, cũng từng lập được công lao hiển hách cho Đại Phòng. Khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, làm Đế vương, biết được lão đang bệnh tình nguy kịch, trong lòng cũng không thấy nhẹ nhõm, mà là xúc động.

Nghe đồn Tư Mã Hồng vừa qua tuổi mười tám đã đỗ Trạng Nguyên, được vô số nữ tử kinh thành ái mộ, sau lại chấn hưng bộ tộc Tư Mã, để cho bộ tộc Tư Mã vốn đã huy hoàng càng thêm vinh quang. Chỉ tiếc hôm nay anh hùng đã ở tuổi xế chiều, Trạng Nguyên lang kinh tài tuyệt điểm năm đó giờ đã là ông cụ đang giã giũa trong bệnh tật tuổi già.

Thấy Hoàng thượng như vậy, Trương Trọng Hân cũng thâm thở phào một hơi, Hoàng thượng có vài phần thương hại với Tư Mã Hồng, thế thì đối với người trung thành với Hoàng thượng như hân, đương nhiên cũng không còn gì phải lo lắng về sau.

Kẻ bề tôi, một, sợ đế vương đa tình, hai, sợ đế vương vô tình. Đế vương đa tình thì giang sơn bất ổn, đế vương vô tình thì xem mạng người như cỏ rác, mặc kệ loại nào đều không phải là lựa chọn tốt nhất.

Giống như hiện nay, thật may.

“Trẫm nghe nói gần đây Lý gia rất đắt khách.” Tấn Uông uống một ngụm trà, không nhanh không chậm nói: “Trương tướng có nghe nói đến chuyện này?”

“Thần quả thực... có nghe thấy.” Trương Trọng Hãn bắt giác thấy lạnh cả sống lưng. “Vốn là một ít quan viên dựa dẫm vào Tư Mã gia, sau khi Tư Mã gia về hưu lại thấp thỏm lo âu, một nhóm người vốn muốn nhảy sang Cổ gia và Lý gia, chỉ là Cổ quốc công thường đóng cửa từ chối tiếp khách, cho nên những người này đều chạy đến gõ cửa môn hạ Lý gia.”

“Thần tử của trẫm, ngược lại đều đến tìm môn hạ Lý gia mới có thể đặt chân.” Tấn Uông cười xuy một tiếng: “Có thể thấy được vị hoàng đế như trẫm đây, lại không bằng Lý gia trong lòng bọn họ.”

“Bệ hạ.” Mồ hôi lạnh dần dần đổ đầy người Trương Trọng Hãn, vội hỏi: “Chẳng qua chỉ là đám viên quan vô tri xoàng xĩnh, xin Bệ hạ chớ vì chuyện này mà nổi giận.”

“Trẫm đương nhiên sẽ không nổi giận với những người này.” Tấn Uông nhếch môi, sau đó nói: “Hôm nay Trương tướng đến đây còn có chuyện gì khác không?”

“Thần...” Trương Trọng Hãn do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Hoàng hậu tiền cung tháng năm có thừa, bên ngoài có vô số tin đồn được truyền ra, trong triều cũng có người nghị luận.”

“Chê trách cái gì?” Tấn Uông cau mày, lộ ra vẻ mặt mất hứng.

Trương Trọng Hãn thấy thế, trong bụng cũng chẳng biết phải làm sao, lão biết sự việc chắc chắn sẽ thành thế này, có thể người khác vẫn chưa thấy rõ chân tướng sự thật, thế nhưng làm sao lão không thấy cho được, Hoàng thượng đối với Hoàng hậu chắc chắn là tâm chân tình, bằng không đã không vì Hoàng hậu mà làm đến mức độ này.

Về phần mấy trò nói bóng nói gió diễn tuồng này, Trương Trọng Hãn hoàn toàn không thèm để ý đến, nào có ai vì một nữ nhân mình không thích mà phải nhúng nhường diễn trò đến bước này? Coi như là nam nhân bình thường cũng làm không được, huống chi vị trước mắt này chính là đế vương.

Chỉ là bây giờ lão quyết đứng về phía Hoàng thượng, cho nên những chuyện nên nói nhất định phải nói ra, bằng không sau này chuyện vỡ lở thì càng thêm phiền.

“Có người cho rằng, hôm nay Hoàng thượng tuổi còn trẻ sức khỏe còn tráng kiện, nên quảng nạp hậu phi, mở rộng huyết mạch hoàng thất.” Trương Trọng Hân nghiêng răng nghiêng lợi, vẫn cố gắng nói hết lời cần phải nói ra.

“Tuổi còn trẻ sức khỏe còn tráng kiện?” Bàn tay Tấn Uông trắng nõn như ngọc đang cầm chén trà, cười lạnh nói: “Trẫm thấy những người này là lo lắng trẫm thân thể không tốt, không thể sống được lâu, lúc chết vẫn chưa lưu lại con nối dòng thì đúng hơn?”

“Bệ hạ!” Trương Trọng Hân quỳ dưới đất, hoảng sợ nói: “Bệ hạ, chắc hẳn ngài sẽ sống lâu muôn tuổi.”

“Muôn tuổi? Thế gian này có vị đế vương nào sống muôn tuổi?” Tấn Uông thấy Trương Trọng Hân sợ đến như vậy, cười để cho hắn đứng lên nói: “Trương tướng không cần như vậy, mặc dù trẫm không sống tới muôn tuổi, thế nhưng chắc chắn cũng thọ được trăm tuổi.” Bằng không thì để lại một mình Cửu Cửu, chẳng phải nàng sẽ sống cô đơn?

“Những người này cả ngày đều nghĩ đến hậu cung của trẫm, không biết là có tâm tư gì?” Lạnh lùng cười: “Rảnh rồi nghĩ đến chuyện này, chi bằng dành thời gian nghĩ làm sao lo cho dân cho nước, cứ một mực nghĩ đến hậu cung của trẫm, quả là rất thú vị.”

Trương Trọng Hân liên tục nói ‘phải’: “Bệ hạ ngài nói rất đúng, ngài không cần để ý đến đám người này.”

“Trẫm biết khanh nói những lời này với trẫm, chứng tỏ khanh cũng muốn trẫm nạp phi.” Tấn Uông để cho Trương Trọng Hân đứng dậy, bình tĩnh nói: “Hôm nay trẫm cũng nói rõ với khanh chuyện này, ngày sau khanh chớ nhắc lại những lời như vậy với trẫm.”

“Bệ hạ?” Trương Trọng Hân mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

“Trong tim trẫm chỉ có một mình Hoàng hậu, mặc dù nạp những cô gái khác vào cung, chẳng qua cũng chỉ bày biện chứ chẳng dùng đến, trẫm không muốn để cho Hoàng hậu thương tâm, cũng không nguyện để cho nữ tử vô tội lạnh lẽo suốt đời, không bằng cứ thế này chẳng phải rất tốt sao?”

Tấn Uồng nói: “Trẫm cùng Hoàng hậu ổn định bình yên sống qua ngày, các khanh cũng không cần phải để ý đến hậu cung của trẫm.”

Trương Trọng Hãn như bị sét đánh, lão biết Hoàng thượng tình thâm ý nặng với Hoàng hậu, nhưng lão hoàn toàn không ngờ Hoàng thượng dĩ nhiên sẽ làm như vậy vì Hoàng hậu. Thân thể Hoàng thượng thế nào, lão hiểu rất rõ, mà Hoàng hậu hiện tại mới mười lăm mười sáu tuổi, cũng không phải ở tuổi dễ thụ thai nhất, nếu có chuyện gì bất trắc...

Thế nhưng trong lòng lão lại không có cách gì chấp nhận, thế nhưng khi đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng thượng thì lão không dám nói ra bất cứ lời phản đối nào, không thể làm gì khác hơn là dập đầu xuống sát đất, trẫm trọng nói: “Xin Bệ hạ nghĩ lại.”

“Trẫm từng nghiêm túc hỏi chính trái tim của mình, sau đó mới cầu cưới Hoàng hậu, vì thế chuyện hậu cung, Trương tướng không cần khuyên nữa, trẫm sẽ không thay đổi chủ ý.” Tấn Uồng xắn tay áo: “Nếu khanh không còn chuyện gì khác nữa, lui ra đi.”

Trương Trọng Hãn ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, thấy vẻ mặt hãn kiên định, không hề có ý muốn tiếp tục, buộc lòng phải dập đầu nói: “Thần xin cáo lui.”

Ra khỏi ngự thư phòng, lão kinh ngạc đứng dưới ánh nắng chói chang, nghĩ trong triều, nghĩ hậu cung, còn có vẻ mặt của Hoàng thượng mỗi khi nhắc tới Hoàng hậu, một lúc lâu mới thở dài một hơi nói: “Trong các hoàng đế Đại Phong ta, rốt cuộc cũng có một người chí tình.”

Có lịch sử làm chứng, hoàng đế Đại Phong từ trước đến nay đều không coi trọng nữ nhân, hoàng đế Đại Phong đáng khen duy nhất cũng được ở mức tương đối có tiết tháo, không làm ra chuyện cướp thê của huynh đệ nhà mình, phụ thân nhà mình, con trai nhà mình hoặc thân tử, ở điểm này tương đối tốt hơn so với tiền triều.

Nhưng cũng chỉ mạnh ở một điểm này mà thôi, bởi vì số lượng nữ nhân trong hậu cung hoàng đế Đại Phong cũng chẳng ít hơn so với hậu cung hoàng đế tiền triều.

Hiện tại đột nhiên lại xuất hiện một người chung tình, làm cho lão khó có thể tiếp thu.

Chẳng lẽ bởi vì vị hoàng đế này chỉ là con thừa tự, cho nên phong cách hành xử không giống với những hoàng đế trước kia?

Sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, Trương Trọng Hân bước thấp bước cao, loạng choạng đi ra hoàng cung, quyết định lần sau gặp được người Cố gia nên thêm khách khí nhiều hơn một chút.

Không lâu sau Điền Ân Quang quay trở về nhà sau khi vào cung gặp Hoàng thượng, nghe quản gia báo lại, nói là trong cung có ban thưởng đến, lão cũng không kịp đổi quan phục đã ướt đầm mồ hôi đang mặc trên người, vội vàng dẫn vợ và con gái đi ra đón người trong hoàng cung phái tới.

“Điền đại nhân không cần khách khí, chúng ta đây cũng phụng mệnh Hoàng hậu nương nương.” Bạch Hiên lấy ra một tờ danh mục quà tặng, nói uyên thâm: “Hoàng hậu nghe nói tiểu thư Điền gia ngoài ưu tú thông tuệ ra, lại từng ra tay tương trợ Bệ hạ, đặc biệt sai chúng ta tặng một ý tạ lễ cấp cho Điền tiểu thư, xin Điền tiểu thư chớ ghét bỏ.”

“Đây là bốn phần của thần, không dám nhận tạ lễ của Hoàng hậu.” Điền Bích Nguyệt nhẹ nhàng cúi người với Bạch Hiên, nàng nhớ rõ vị thái giám này, chính là thái giám theo phía sau Bệ hạ năm đó, thật không ngờ mới vài ba năm trôi qua, ông ta đã trở thành thái giám hầu cận bên cạnh Hoàng hậu, có thể thấy Hoàng thượng yêu thương và tín nhiệm Hoàng hậu đến mức nào.

“Điền tiểu thư không cần khách khí, Hoàng hậu nương nương cố tình tạ lễ đến cho ngài, ngài cứ an tâm nhận lấy.” Bạch Hiên cười, đem danh mục quà tặng bỏ vào trong tay Điền Bích Nguyệt: “Hoàng hậu nương nương là một người tốt bụng hiền lành, sau khi biết được Điền tiểu thư đã từng giúp đỡ Bệ hạ, đã rất cảm kích, vội vàng thúc giục chúng ta đến tặng tạ lễ, nếu Điền tiểu thư không nhận, chúng ta cũng không dám hồi cung.”

Điền Bích Nguyệt miễn cưỡng cười, cầm lấy danh mục quà tặng, quay người về phía hoàng cung phúc phúc một cái: “Thần nữ cảm ơn hoàng hậu nương nương ban cho.”

“Đây cũng không phải là ban thưởng, mà là quà tạ ơn.” Bạch Hiên đính chính lại, chấp tay quay sang nói với Điền Ân Quang: “Điền đại nhân, chúng ta còn phải hồi cung phục mệnh, không thể nán lại lâu, cáo từ.”

“Công công đi thông thả.” Điền Ân Quang đích thân tiễn Bạch Hiền lên ngựa rời đi, mới trở lại nói với Điền Bích Nguyệt còn đứng trong phòng: “Vị công công này hình như là Đại tổng quản phục vị bên cạnh Hoàng hậu nương nương, thái độ làm người thật hòa nhã.”

“Phụ thân, ông ta nào phải là người bên cạnh Hoàng hậu nương nương.” Điền Bích Nguyệt cười khở, nhìn danh mục quà tặng trong tay và nhiều thứ tốt đặt la liệt trong phòng: “Cha không thấy người này trông rất quen hay sao?”

“Ông ta...” Điền Ân Quang suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết ngoại trừ từng thấy ở trong ngự thư phòng ra còn gặp qua người này ở đâu.

“Năm đó khi Hoàng thượng rời khỏi Cẩm Châu, bên cạnh chỉ dẫn theo một thái giám, không phải là người này sao?” Điền Bích Nguyệt thấp giọng nói: “Ở bên cạnh Hoàng thượng hầu hạ nhiều năm lại trở thành người sai vặt cho Hoàng hậu nương nương, còn thay Hoàng hậu nương nương cảnh cáo ta, vị Hoàng hậu nương nương này cũng không phải là nhân vật đơn giản gì.”

Nhưng Điền Ân Quang không rõ vị công công này chẳng phải vẫn luôn khách khí sao, nói lời cảnh cáo lúc nào?

Thấy phụ thân nhà mình dường như vẫn chưa rõ ràng, Điền Bích Nguyệt buộc lòng phải nói rõ: “Chỉ sợ Hoàng hậu nương nương đã biết tâm tư năm đó của con rồi.”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt của mọi người trong nhà đều hoảng sợ đến trắng bệch, Điền phu nhân lâm bảm nói: “Điều này sao có thể, hơn nữa đã là chuyện của mấy năm về trước, Hoàng hậu nương nương làm sao có thể biết?”

Điền Ân Quang mặt mày cũng chẳng còn chút máu, nói: “Chắc không đâu, e rằng ngay cả Hoàng thượng cũng không biết tâm tư này của con, Hoàng hậu làm sao biết được.”

“Bệ hạ không biết, không có nghĩa là tên thái giám bên cạnh không nhìn ra, lão ta đã hầu hạ bên Bệ hạ nhiều năm như vậy, còn có thể nở mày nở mặt đến mức này, chứng tỏ cũng là một người rất có năng lực.” Điền Bích Nguyệt nhìn thấy sắc mặt mọi người trong nhà đều trắng bệch, lại khuyên nhủ: “Cha mẹ không cần lo lắng như vậy, Hoàng hậu đã để ông ấy mang

tặng tạ lễ đến, cũng đã cho thấy nàng ta sẽ không làm khó con, vị Hoàng hậu nương nương này cũng rất coi trọng Bệ hạ, lại là một cô gái rất hoàn mỹ.”

Nếu như không coi trọng Bệ hạ, nàng đương nhiên không biết dùng phương pháp này để chứng tỏ lập trường. Đường đường là Hoàng hậu, quý nữ thế gia, muốn làm khó dễ con gái một tiểu quan như thế nào chẳng được, thế nhưng nàng ta lại không làm thế, mà dùng phương thức đường đường chính chính mang tặng lễ đến cho nàng.

Hoàng hậu không muốn để cho Hoàng thượng khó xử, cũng không muốn gây khó khăn cho con gái tiểu quan như nàng, đủ thấy bụng dạ và tầm nhìn của nàng ta thế nào rồi.

“Hoàng thượng cười được một vị Hoàng hậu tốt.” Điện Bích Nguyệt cúi đầu, yếu ớt thở dài: “Phụ thân, mẫu thân, con thấy không khỏe, con về phòng nghỉ ngơi trước.”

“Này...” Điện phu nhân nhìn bóng lưng con gái, lòng lại thấy tiếc rẻ lại thấy yêu thương, một lát sau lại oán trách: “Cái gì mà Hoàng hậu tốt, ta thấy vị Hoàng hậu này đang ganh tỵ. Thái hậu hiện nay cũng là nữ nhân tái giá, vậy mà vẫn có thể vào cung làm Hoàng hậu. Khuê nữ của chúng ta tuy rằng xuất thân không tôn quý bằng Thái hậu, nhưng dầu gì cũng tài mạo song toàn, có sao không thể tiến cung làm phi?”

“Mau im miệng, lời này sao bà có thể thốt ra được?” Điện Ân Quang nghe thấy vợ cả nói như vậy tức giận đến mức không thốt ra lời: “Khuê nữ của chúng ta sao có thể so sánh với Thái hậu, có phải bà lú lẫn quá rồi không? Huống chi năm đó Thái hậu tiến cung là bởi mệnh cách quý vô cùng, cộng thêm tiên đế có lòng muốn nạp bà vào cung. Đương kim Hoàng thượng lại nặng tình với Hoàng hậu, tình cảm thâm hậu, làm sao có chuyện chủ động muốn nạp khuê nữ của chúng ta vào cung.”

“Dẫu sao thì nhà chúng ta cũng từng giúp đỡ hần, sao lại không thể nạp con gái của chúng ta?” Điện phu nhân xuất thân trong gia đình thương nhân bình thường, suy nghĩ cực kỳ đơn giản, theo nàng, Hoàng thượng nạp phi chẳng qua chỉ là chuyện rất thường tình, nhà bọn họ có ân đối với Hoàng thượng, con gái nhà mình lại có vài phần tình ý với Hoàng thượng, Hoàng thượng nạp khuê nữ nhà mình tiến cung chẳng phải vẹn toàn đôi bên sao?

Hoàng hậu thì thế nào? Hoàng đế tam cung lục viện cũng là chuyện rất bình thường, nài ta dựa vào cái gì mà ngăn cản?

“Hiện nay, ngài ấy là quân, chúng ta là thần.” Điền Ân Quang biết mình không thể dùng đạo lý ra giảng giải cho vợ cả hiểu được, bất đắc dĩ nói. “Bà phải nhớ kỹ, lời này không thể nói lung tung, chớ nên nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ.”

Điền phu nhân thấy phu quân như vậy, không cam lòng cũng không muốn, bĩu môi: “Nói tới nói lui, chẳng phải chúng ta không phải thế gia đó sao?”

Điền Ân Quang nói: “Cho dù chúng ta có là thế gia đi nữa, cũng phải Hoàng thượng nguyên ý mới được.” Ông lo lắng vợ cả nhà mình ra ngoài gây ra tai họa, dứt khoát nói rõ chuyện này với bà: “Khuê nữ nhà chúng ta có vài phần tư sắc, thế nhưng bà cũng biết cô nương Lý gia và Tư Mã gia cũng có tư sắc thế nào, hơn nữa lại là nữ tử có xuất thân và tài mạo, muốn vào cung làm Hoàng hậu làm phi tần, cho dù đã gây nhiều áp lực thế nhưng Hoàng thượng cũng đâu gạt đầu, cuối cùng lại cầu cưới con gái Cố thị có gia thế không bằng Lý gia, Tư Mã gia, hơn nữa còn đích thân đến Cố gia đón dâu. Bà cảm thấy con gái nhà chúng ta có thể hơn được cô nương Tư Mã gia và Lý gia?”

Điền phu nhân bị trượng phu hỏi như vậy, á khẩu không trả lời được, sừng sốt một lát mới không cam lòng cũng không tình nguyện nói: “Không phải nói, Hoàng thượng cưới Hoàng hậu, nguyên nhân là vì Thái hậu sao?”

“Quản hẩn là vì nguyên nhân gì làm chi, nhà chúng ta cũng không thể đắc tội nhà Hoàng hậu, bằng không chúng ta cũng không thể đứng vững ở đất kinh thành này được.” Điền Ân Quang thở dài nói: “Cố gia là thế gia truyền thừa mấy trăm năm, đắc tội Cố gia chính là đắc tội đến mấy thế gia, lấy địa vị của nhà chúng ta, có thể đắc tội được với nhà nào?”

“Nếu khuê nữ nhà chúng ta tiến cung được sủng ái, những người này chẳng phải đều cúi đầu trước chúng ta sao?” Phu nhân không cam lòng lắm bầm một câu, thế nhưng bà vẫn hiểu rõ những lời trượng phu vừa nói rất đúng. Bọn họ hoàn toàn không có chút căn cơ nào ở đất kinh thành này, có thể leo lên đến chức thái bộ tự khanh là bởi vì Hoàng thượng nể tình năm đó mà thôi.

Bà xoắn khăn tay: “Được rồi, ta đã biết, những lời này chỉ nói vui ở trong nhà mà thôi.”

Bà quay đầu liếc nhìn hậu viện, không yên lòng con gái, nhân tiện nói: “Ta đi hậu viện xem Bích Nguyệt thế nào.”

“Đi đi.” Điền Ân Quang thở dài nói: “Bà đến khuyên bảo nó vài câu, đừng để nó suy nghĩ quá nhiều.”

Trong phủ Đại trưởng công chúa, Đức Nghi đại trưởng công chúa khiêm tốn sống trong phủ mấy tháng, nghe thấy có triều thần dự định tấu xin hoàng đế nạp phi, nói với tôn nữ Trầm Thiển Nghi: “Bổn cung chỉ biết, để hậu ân ái cũng chỉ đến mức này mà thôi.”

Cho dù cảm tình sâu đậm hơn nữa, chỉ cần hậu cung có thêm các phi tần khác, sẽ mất đi hào quang trước đó.

Trầm Thiển Nghi nhú mày, một lát mới nói: “Hoàng hậu vào cung đến nay chưa đến nửa năm, vẫn chưa có tin vui cũng là chuyện bình thường, mấy đại thần trên triều này hà tất phải...”

“Người còn trẻ, không biết gay gắt trong đó.” Đức Nghi đại trưởng công chúa cười nói: “Những đại thần này không phải thật lòng lo lắng vấn đề con nối dòng của hoàng đế chẳng qua là vì chút lợi ích trong đó mà thôi.”

Trầm Thiển Nghi nhìn thấy nụ cười trên mặt của tổ mẫu tựa hồ mang theo sáng khoái, đáy lòng mơ hồ có chút khó chịu không nói ra được, đều là nữ nhân như nhau, việc gì phải hy vọng người khác sống không tốt chứ? Hơn nữa cả đời tổ mẫu đều không cho phép tổ phụ nạp lấy một thiếp thị, thế nào đến lượt Hoàng hậu, hết lần này tới lần khác lại là bộ dáng này?

Lẽ nào không thể suy bụng ta ra bụng người sao?

“Ngay cả nhà chồng tương lai của người chỉ sợ cũng chen một chân vào trong chuyện này.” Đức Nghi đại trưởng công chúa cười nói: “Lý gia chắc chắn không vui khi nhìn thấy Cố gia rạn vỡ hơn họ.”

Trầm Thiển Nghi nghe thấy thế chỉ khẽ nhú mày.

Vốn dĩ hôn sự của nàng cùng công tử Lý gia được định vào tháng ba năm nay, thế nhưng sau khi tổ mẫu vào kinh đắc tội Hoàng thượng, bên phía Lý gia lại lấy đây làm cái cớ, kéo dài hôn sự đến tận tháng mười.

Nàng không biết đây việc này chỉ là trùng hợp hay là Lý gia thực sự nhắm vào địa vị hiện nay của Trầm gia, nhưng bất luận là vì cái nào, nàng cũng không có bao nhiêu hảo cảm đối với nhà chồng tương lai.

Nhìn thấy tôn nữ nhú mày, Đức Nghi đại trưởng công chúa cho rằng tôn nữ đang lo lắng hôn sự, nhân tiện nói: “Bên phía Lý gia tuy rằng kéo dài hôn kỳ, bất quá người không cần lo lắng, hôn sự này chắc chắn không có biến cố.”

Trầm Thiên Nghi miễn cưỡng cười: “Tổ mẫu, tôn nữ lo lắng Lý gia làm như vậy sẽ khiến Bộ hạ bất mãn, đến lúc đó chỉ sợ Trầm gia chúng ta cũng sẽ chịu liên lụy.”

“Thiên hạ có mấy nam nhân không ham nữ sắc.” Đức Nghi đại trưởng công chúa không để ý nói: “Hiện nay lại đang ở lúc huyết khí phương cương, đợi hẵn nhìn thấy nhiều nữ nhân xinh đẹp hơn nữa, tình cảm đối với Hoàng hậu cũng vui dần.”

Nói đến đây, bà hơi tiếc nuối nói: “Năm đó nếu người... Haizzz, không nên nhắc đến thì hơn.”

Trầm Thiên Nghi cúi thấp đầu ngồi nghiêm chỉnh, coi như chưa từng nghe thấy lời này.

Tuổi tác tổ mẫu đã cao, lời nói việc làm đã bắt đầu không còn có chừng mực thể nhưng tổ mẫu hồ đồ, nàng lại không thể hồ đồ theo.

Có lẽ nàng nên nói chuyện Lý gia với phụ mẫu, chiêu theo thể cục kinh thành bây giờ cho thấy, Lý gia tựa hồ cũng không phải đối tượng thông gia tốt nhất.

Thế gia nàng phải gả vào không nhất định là gia tộc hiển hách nhất, nhưng phải là gia tộc ổn định không có nguy hiểm.

Hành vi của Lý gia hiện nay, cũng không phù hợp với suy nghĩ của nàng.

Chương 70

Bởi vì xuất thân thế gia, mặc dù Hồ Hi chẳng được thường xuyên ra vào hoàng cung, nhưng từ nhỏ đến lớn cũng vào đây nhiều lần. Lần này tiến cung, lần đầu tiên nàng có thể ngồi trên mã xa đi vào sâu bên trong cung, hơn nữa lần đầu tiên nàng phát hiện ra rằng, nguyên lai thái độ thị vệ và thái giám đối với nàng có thể tốt đến mức độ này.

Mã xa đi qua cổng Chu Tước, thị vệ thủ vệ hỏi vài câu theo thông lệ liền cho qua. Vào cửa cung, mã xa lại đi về phía trước một đoạn, sau đó nàng chợt nghe phía trước có thanh âm của thái giám truyền tới.

“Hồ phu nhân, Hồ tiểu thư, phía trước chính là Tử Thần điện, mời hai vị quý nhân xuống xe.”

Hồ Hi đỡ tay của nha hoàn, giẫm lên ghế nhỏ xuống xe ngựa, nhìn núi giả nhấp nhô và hoa lá bao quanh, cách đó không xa còn có một rừng tùng trúc, mang lại cảm giác thanh u không gì sánh được.

“Gặp qua hai vị quý nhân.” Ngay khi nàng còn chờ người ngắm nhìn xung quanh, một vị thái giám áo lam đi tới trước mặt hai mẹ con nàng, đầu tiên rất cung kính thi lễ một cái, sau đó nói: “Hai vị quý nhân theo nô tỳ vào trong, Hoàng hậu nương nương đang chờ nhị vị đây.”

“Làm phiền công công.” Hồ thái thái từng gặp qua thái giám này, vị này tựa hồ chính là Bạch Hiền theo bên cạnh hoàng đế, cho nên khi thấy ông ta đích thân ra đây dẫn đường, liền khách khí cười cười với ông ấy.

“Không dám, không dám, ngài khách khí.” Bạch Hiền lại quay sang thi lễ với hai người, hơi khom người, dẫn hai người đi về phía Tử Thần điện. Nếu người bình thường, hẳn chắc chắn sẽ không khách khí như vậy, thế nhưng vị Hồ thái thái này lại có quan hệ thông gia với Cố gia, nghe nói Hồ tiểu thư lại sắp được gả đến nhà ngoại tổ mẫu của hoàng hậu nương nương, quan hệ này cũng được coi như tương đối thân cận.

Hồ Hi thấy Bạch Hiền khách khí như vậy, cười cười, cũng không dám hỏi nhiều, yên lặng đi theo sau lưng hắn tiến về phía Tử Thần điện.

Từ lúc triều Đại Phong được lập đến nay, cung Càn Khôn chính là tâm cung của đế vương, có điều sở thích của mỗi vị đế vương mỗi khác, cho nên

điện tẩm cũng khác nhau, lúc tiên đế còn sống thích ở tại điện Thanh Chiêu, mà điện Thanh Chiêu cũng là một trong những tẩm điện xa hoa nhất trong cung. Đương kim hoàng đế kế vị, tựa hồ cũng không thích phong cách của điện Thanh Chiêu, cũng có lẽ là Thái hậu an bài hẳn ở Tử Thần điện, cho nên vẫn tiếp tục ở đó đến tận nay.

Bạc thang lên Tử Thần điện được làm bằng bạch ngọc, bên ngoài là cấm vệ quân, bên trong được Long cấm vệ bảo vệ, hầu như mỗi một bước đi đều có người canh gác, vây chặt lấy Tử Thần điện chẳng khác nào vây thùng sắt.

Đưa chân đạp lên bậc thềm ngọc, thậm chí Hồ Hỉ có thể cảm thụ được hơi lạnh tỏa ra từ bội đao đeo bên hông Long cấm vệ, nàng không kìm được nghĩ, ngày nào Cửu Cửu cũng sống trong khung cảnh thế này, phải gánh chịu bao nhiêu áp lực?

“Cộp cộp.” Lúc gần tới cửa, Long cấm vệ đang nắm chặt bội bao đeo bên hông đồng loạt lui về phía sau một bước, vốn dĩ không phát ra tiếng động nào, chẳng qua động tác của họ quá đồng loạt, toát ra vẻ uy nghiêm lẫn khiếp sợ khó tả thành lời.

Nàng không kìm được ngẩng đầu liếc mắt nhìn những Long cấm vệ, bỗng nhiên lại nhớ tới ca ca đang làm Phó thống lĩnh Long cấm vệ, những người này đều là đồng liêu của ca ca?

“Phu nhân, tiểu thư, xin chờ chốc lát.” Bạch Hiên chấp tay hành lễ với hai người, sau đó tiến vào nội điện hội báo, chỉ một chốc lát sau đã trở ra, tươi cười nói: “Mời hai vị vào trong.”

Hồ Hỉ bước vào đại môn, nhìn ngoài điện bài trí đẹp đẽ tinh tế, cung nữ thái giám ai cũng biết vâng lời, thấy hai người họ bước vào, ngay cả mí mắt cũng chẳng thềm động, có thể thấy được quy củ trong cung sâm nghiêm đến mức độ nào.

Vào nội điện, nàng liền thấy nữ tử cầm y vệ hoa phục ngồi trên cao, nụ cười trên mặt nàng khẽ khượng lại rồi lập tức hơn hớn, rạng rỡ hơn nhiều, tiến lên định hành lễ, thế nhưng lại bị một cung nữ mặc nữ quan cản lại.

“Hồ thái thái, Hỉ tỷ tỷ.” Cố Như Cửu cười với hai người, sau đó nói “Ở đây chỉ có ba người chúng ta, không cần phải để ý đến những quy củ này, mau ngồi đi.”

Hồ thái thái thấy thế, cười khê phúc thân với Cố Như Cửu rồi mới ngồi xuống nói: “Mặc dù nung nung thương cảm, nhưng là chung ta cũng không dám quên thân mình.” Bà ngẩng đầu nhìn Cố Như Cửu, lại nói: “Mới vài ngày không gặp, thần sắc nung nung thoát nhìn tựa hồ càng tốt hơn trước.”

Lúc này Cố Như Cửu liền cười nói: “Ai cũng nói như vậy, có thể thấy đạo gần đây ra mặt lên không ít.”

Hồ Hỉ nói: “Mặt thì tốt chứ sao, hai năm trước nhìn người gầy tong teo, chúng ta còn lo lắng thay người đấy.”

Nhắc tới hai năm trước, Cố Như Cửu cũng nhớ tới đại tẩu, nụ cười trên mặt nàng hơi khựng lại: “Có thể thấy được mọi người đều phải bước về phía trước.”

“Ta...” Thấy sắc mặt Cố Như Cửu bỗng thay đổi, Hồ Hỉ liền hỏi hận mình nói chuyện thiếu suy nghĩ, áy náy cười, thế nhưng không biết phải nói gì mới tốt.

“Không cần lo lắng như vậy.” Cố Như Cửu thoải mái cười nói: “Ta biết trước đây các tỷ đều rất lo lắng cho ta, quả thật thời gian là thứ rất tốt, cho dù chuyện khó khăn đến mức nào đi nữa cũng dần học được cách chấp nhận nó.” Cũng không biết nỗi đau trong lòng đại ca có thể trôi qua hay không?

Hồ Hỉ thấy thế thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, sau đó nhỏ giọng nói: “Điện này bày trí thật đẹp, thế nhưng ta nhìn sao vẫn thấy có cái gì đó na ná với khuê phòng trước của ngài vậy?”

Hồ thái thái lo lắng con gái nói bừa nói vậy sẽ chọc cho Hoàng hậu không hài lòng, trầm mặt nói: “Nói bậy bạ gì đó?”

“Hồ thái thái không cần cẩn thận như vậy, ta và Hỉ tỷ tỷ đã là tỷ muội nhiều năm, không có gì là không thể nói.” Cố Như Cửu đưa mắt nhìn thoáng qua xung quanh một chút, bắt chước Hồ Hỉ thấp giọng nói: “Sau khi ta được gả tiến cung, mới chỉnh lý lại tất cả bài trí trong điện này, chứ trước đây nó không như thế này đâu.”

“Có thể thấy được Hoàng thượng thật lòng thương yêu ngài.” Hồ Hỉ nói đến đây, nụ cười trên mặt toát ra vẻ chân thành hơn: “Ngài có thể sống vui vẻ như vậy, mấy tỷ muội chúng ta cũng an tâm.”

Trong mấy người bạn thân hồi khuê phòng thì Cố Như Cửu là nhỏ tuổi nhất, thế nhưng lại là người xuất giá sớm nhất. Tuy rằng đối tượng được gả cho lại là nam nhân tôn quý nhất Đại Phong, thế nhưng cũng chính vì thân phận của đối phương mới để cho bọn họ càng thêm lo lắng. Cửu Cửu lớn lên trong niềm thương yêu và sự bảo bọc của mọi người, đột nhiên lại bị gả tiến cung, mặt ngoài nhìn như rạng rỡ sáng chói, thế nhưng có mấy ai biết phía sau phải chịu bao nhiêu âm ức.

Hiện tại thấy Hoàng thượng quan tâm thương yêu Cửu Cửu như vậy, nàng cũng thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều, chỉ ít Hoàng thượng có cảm tình với Cửu Cửu, mặc kệ ngày sau có phi tần nào khác tiến cung, chắc hẳn Hoàng thượng cũng sẽ không để cho Cửu Cửu khó chịu.

“Các người đừng lo lắng, ta rất khỏe.” Nhắc tới Tấn Ưởng, nụ cười trên mặt Cố Như Cửu càng thêm rạng rỡ: “Chỉ tiếc hôm nay Hoàng thượng phải lên triều, bằng không chàng sẽ cùng ta tiếp đãi hai người rồi.”

“Hoàng thượng trăm công nghìn việc, sao chúng ta dám quấy rầy?” Hồ thái thái thấy Hoàng hậu không ngại lời nói của con gái mình, cho nên nỗi lo trong lòng cũng vơi đi, bà nhìn xung quanh, thấy chỉ có Thu La đứng ở trong phòng, mới thấp giọng nói: “Hoàng hậu nương nương, còn một chuyện ta muốn nói cho ngài biết.”

“Chuyện gì?” Cố Như Cửu thấy vẻ mặt Hồ thái thái trở nên nghiêm túc, dự đoán nhất định có chuyện lớn xảy ra, nụ cười trên mặt cũng nhanh chóng thu lại.

“Nương nương cùng Bệ hạ đều còn trẻ, vốn không nên lo lắng chuyện con nối dòng, chỉ là lòng dạ người ngoài cung hiểm ác khó lường, hiện đã chuẩn bị tấu văn dâng lên điện, buộc Bệ hạ nạp phi.” Hồ thái thái lo lắng nói: “Xin Hoàng hậu nương nương sớm lo liệu.”

Hồ gia cùng Cố gia đã có giao tình nhiều năm, Cố gia có được vinh quang đối với Hồ gia bọn họ mà nói cũng là chuyện tốt, cho nên bà vui vẻ khi nhìn thấy địa vị Hoàng hậu nương nương vững chắc, Cố gia một bước lên mây.

“Nạp phi?” Cố Như Cửu nhú mày, ngẩng đầu thấy đáy mắt Hồ Hỉ tràn đầy lo lắng và thấp thỏm bất an, lại cười nói: “Nếu Hoàng thượng có ý nạp phi, cho dù ta có dùng nhiều thủ đoạn hơn nữa, cũng không ngăn cản được.

Nếu chàng không muốn, coi như triều thần cố tình bức bách cũng không được.”

“Nương nương.” Hồ thái thái thở dài một tiếng, làm bà mỗi cho hôn sự để hậu, tâm tình Hồ thái thái hết sức phức tạp. Bà tin khi Hoàng thượng hiện nay cầu Cô thị thì đúng là thật lòng yêu thích, nhưng tình yêu của nam nhân trước nay đều như thủy triều, tới rất nhanh, đi cũng rất gấp, nếu đương kim thánh thượng thực sự muốn nạp phi, Hoàng hậu có thể làm sao?

Kỳ thực Hoàng hậu nói cũng đúng, nếu Hoàng thượng muốn nạp phi, Hoàng hậu có dự tính nhiều hơn nữa cũng được gì.

Trong triều đình, chúng thần hồi báo xong chuyện vừa xảy ra ở các nơi, Tấn Uông nhân tiện nói: “Những chuyện chư vị ái khanh vừa tấu, trẫm đã hiểu rõ, nếu không có chuyện gì nữa thì bãi triều.”

Có mấy người đứng dưới đại sảnh đưa mắt nhìn nhau, cuối một người trong đó bước ra khỏi hàng: “Bệ hạ, thần có chuyện cần bẩm tấu.”

Tấn Uông liếc nhìn quan bào trên người người này, là một quan văn tứ phẩm, chỉ có những buổi đại triều mới đủ tư cách vào triều, còn lúc tiểu triều, ngay cả đất để gã đặt chân cũng không có.

Tay phải vỗ nhẹ lên tay vịn long ý, Tấn Uông thu hồi tầm mắt, chậm chậm mở miệng: “Nói đi.”

“Bệ hạ, hôm nay hậu cung trống rỗng, Hoàng hậu vào cung gần nửa năm không có tin vui truyền ra, chúng thần cho rằng, vì thế hệ con cái mai sau, ngài nên nạp lương nữ bổ khuyết hậu cung, thay Hoàng thượng sinh con nối dòng.” Về mặt quan văn nghiêm túc: “Xin Bệ hạ nghĩ lại.”

“Sinh con nối dòng?” Tấn Uông miễn cưỡng lập lại cái từ này một lần, sau đó nói: “Hoàng hậu mới vào cung năm tháng, các khanh đã không chờ kịp muốn trẫm nạp phi, đồng thời còn lấy lý do Hoàng hậu không con nối dòng, quả thực càng khiến trẫm hết sức thất vọng!”

“Bệ hạ.” Vị quan văn tứ phẩm thấy Hoàng thượng nói ra những lời như vậy, mặt mày trắng dã vì sợ: “Bệ hạ, vì thần không có ý gì khác, chỉ là...”

“Câm miệng!” Tấn Uông cắt đứt lời nói của gã, nổi giận hét lên: “Người xưa từng nói, quân vì dân, không gần nữ sắc, không được ái thiếp diệt thê(*). Ngươi thân là mệnh quan triều đình, đọc sách hơn mười năm, mà

ngay cả đạo làm quân tử cũng không nắm rõ hay sao? Lẽ nào các người cười thê qua cửa chưa đầy nửa năm, thấy nàng không truyền ra tin vui liền sốt ruột nạt thiếp?”

(*) ái thiếp diệt thê: chiều vợ bé, tình nhân mà hại vợ.

“Bệ hạ, hậu viện của chúng thần chẳng qua chỉ là chuyện nhà, hậu cung của ngài là quốc sự, chúng thần sao dám đánh đồng cùng ngài?” Vị quan văn tứ phẩm này nào dám gánh lấy tội danh háo sắc, vội nói: “Xin Bệ hạ minh giám.”

“Minh giám? Chuyện thế nào, trong lòng trăm hiểu rõ.” Tấn Uông lạnh lùng nói: “Trăm thấy người chính là kẻ háo sắc ái thiếp diệt thê, bằng không sao có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy được, trong triều đình có người như vậy đứng ra làm quan văn, quả thực chính là sỉ nhục của triều đình.”

Các văn võ bá quan trong triều nghe thế kinh hoàng há hốc mồm, Bệ hạ mới vài khắc trước còn rất tốt mà, cứ sao vừa nhắc đến chuyện nạp phi liền nổi giận bùng bùng?

Vuốt lương tâm mà nói, có bao nhiêu văn võ bá quan ở đây dám vỗ ngực nói mình hoàn toàn không có tính háo sắc? Thế nhưng chuyện này mọi người thâm hiểu trong bụng là được rồi, nếu nói ra khỏi miệng, tất nhiên chẳng đẹp để gì.

Trương Trọng Hãn thấy vị quan văn vừa đứng ra tấu kia hiện ướm đầm mồ hôi lạnh, đến nỗi chân cũng run rẩy sắp đứng không vững, nhin không được thắm thờ dài một hơi trong bụng, những người này quá sốt ruột.

Hoàng hậu nương nương hiện nay chưa đến mười tám tuổi, hơn nữa còn đang trong lúc tình sâu ý đậm với Bệ hạ, lúc này đột nhiên nhảy ra bảo Bệ hạ đi thương yêu nữ nhân khác, Bệ hạ nguyện ý mới kỳ quái.

Nghĩ đến những lời Hoàng thượng nói với lão lúc trước, lão lại lần nữa thở dài một hơi, hy vọng đây chỉ là Hoàng thượng tìm cách thoái thác nhất thời, chứ không phải thật lòng muốn cùng Hoàng hậu sống chung cả đời, không nạp thêm phi tần khác.

“Xin Bệ hạ bớt giận.” Lý Quang Cát đứng dậy, cất giọng nói: “Vi thần biết ngài và Hoàng hậu tình thâm ý nặng, thế nhưng vì cơ nghiệp trăm năm

của Đại Phong mà nghĩ lại, vì thần tin tưởng, Hoàng hậu nương nương là người hiền đức, nhất định sẽ vì Đại Phong, ủng hộ việc này của ngài.”

“Hoàng hậu hiền đức thế nào, trong lòng trăm đương nhiên hiểu rõ!” Mặt Tấn Uông không thay đổi nhìn Lý Quang Cát, trầm giọng nói: “Nhưng việc này cũng không phải Hoàng hậu không ủng hộ hay không thấu hiểu, mà do trăm không muốn. Nếu Lý tướng cho rằng, nạp thêm mấy nữ nhân nữa sẽ làm cho Đại Phong càng thêm phồn vinh hưng thịnh, không bằng trước tiên trăm ban thưởng cho khanh vài ba người, để trăm nhìn xem phải chăng những nữ nhân này sẽ làm cho dòng dõi Lý gia càng thêm vinh quang?”

“Bệ hạ!” Lý Quang Cát quả thực không ngờ rằng Tấn Uông sẽ nói như thế trên triều, lão vốn định mượn chuyện này bức ép, buộc Hoàng hậu tỏ thái độ, nào biết Hoàng thượng thẳng thừng chặt đứt chuyện này như vậy, hơn nữa còn đẩy mọi chuyện lên trên người của mình, tiếp theo bọn họ nên diễn thế nào?

Hoàng đế không muốn, bọn họ không thể cưỡng bức hấn cưới vợ bé, cũng không dám làm như thế. Nếu như làm như vậy, nếu để chuyện này truyền ra ngoài, chính là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu tình cảm thâm sâu, mà tâm tư các quan viên hiểm ác đáng sợ, buộc Hoàng thượng nạp cô nương nhà nào đó làm phi, không biết bên trong còn có dụng ý gì?

Nếu truyền xuống hậu thế thì càng nguy hiểm hơn, chỉ sợ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu trở thành uyên ương số khổ đáng thương, mà vị quan văn hôm nay bức ép Bệ hạ nạp phi, chính là đại gian thần vô sỉ.

Lão tính đi tính lại, duy nhất không tính đến chuyện Bệ hạ lại tỏ ý kiên quyết không nạp phi. Chỉ cần Bệ hạ không nguyện gật đầu, thì kế hoạch có hoàn hảo hơn nữa cũng vô dụng.

“Bãi triều!” Tấn Uông trầm mặt, phát tay áo liền đi, cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn đám quan viên trên triều, càng không muốn nhìn xem phản ứng của Lý Quang Cát đang đứng khom người bên dưới.

Sự việc vỡ lở đến mức này, trên mặt mọi người đều méo mó nhục nhã, nhất là vị quan văn bị Tấn Uông tức giận quát “sỉ nhục triều đình”, lúc này sắc mặt đã trắng như tờ giấy, chân đứng không vững.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó tốp năm tốp ba thối lui ra khỏi triều. Có người tinh mắt phát hiện Trương Trọng Hãn từ đầu tới đuôi đều

không đổi sắc, dường như chẳng chút hứng thú nào với chuyện vừa xảy ra. Vì vậy một vài quan viên có chút giao tình cùng Trương Trọng Hãn lại mặt dày tiến lên hỏi.

“Chư vị đại nhân nói đùa, theo suy nghĩ nông cạn của tôi, hậu cung chính là chuyện riêng của Hoàng thượng, trên đời này nào có người đàn ông nào thích người khác nhúng tay vào chuyện nhà của mình. Huống chi Hoàng thượng là đế vương Đại Phong, đứng đầu vạn dân, thân phận đa quý không thể tả xiết, chư vị đại nhân mạo phạm như vậy, Hoàng thượng làm sao có thể không giận?” Nói đến đây, lão quét mắt nhìn tất cả một lượt: “Suy bụng ta ra bụng người, chư vị đại nhân cũng là nam nhân mà.”

Lời này nghe rất có đạo lý, nhưng tựa hồ có chỗ nào không đúng lắm.

Quan viên vây xung quanh Trương Trọng Hãn sững sờ nghĩ ngợi, là đàn ông, đương nhiên bọn họ hy vọng mỹ nhân vây xung quanh mình càng nhiều càng tốt, thế nhưng là đàn ông, quả thật bọn họ cũng không thích người khác xen vào chuyện riêng của mình.

Cho nên rốt cuộc là Hoàng thượng không muốn nạp phi, hay là chán ghét người khác khoa tay múa chân với hắn? Đây mới là điều quan trọng nhất, cho nên bọn họ lại đồng loạt nhìn sang Trương Trọng Hãn, Trương tướng, ngài không thể đưa ra lời chắc chắn sao?

“Hoàng thượng là chân long thiên tử, tâm tư của người há để cho chúng thần tử phạm tục như ta đoán ra được.” Trương Trọng Hãn bình tĩnh nắm tay đứng lên, trong ánh mắt của mọi người, lắc lư đi ra khỏi đại điện.

Mọi người nhìn theo bóng lưng của lão, yên lặng nuốt một ngụm máu tươi xuống cổ họng.

Vị quan văn tứ phẩm kia đứng sững tại chỗ một lúc lâu sau mới miễn cưỡng khôi phục được chút khí lực, loạng choạng bước ra phía bên ngoài điện, nhưng chưa đi được hai bước đã nghe thấy có người gọi lại, khi gã quay đầu thì thảm kêu khổ trong lòng.

“Cố thị lang.” Quan văn tứ phẩm chấp tay với đối phương, đối phương là hộ bộ thị lang tam phẩm, chức quan cao hơn gã hai cấp, gã đang định giả đồ như không nghe thấy gì hết.

“Những lời bẩm tấu của đại nhân hôm nay rất đặc sắc, bản quan ghi nhớ trong lòng.” Cố Chi Vũ mỉm cười chấp tay nói với gã: “Tại hạ xin phép đi

trước, xin bảo trọng.”

Vậy người gọi ta lại làm gì? Vị quan văn tứ phẩm khóc không ra nước mắt, nhớ tới khuôn mặt tươi cười của đối phương cùng với mấy câu nhẹ nhàng như gió vừa rồi mà chân muốn mềm nhũn, chân trái đá sang chân phải, nặng nề ngã lăn ra đất, trán đập mạnh vào nền ngọc.

Gã vội vàng chống tay đứng dậy, nhìn thấy các đồng liêu xung quanh nếu không phải đang vội vã tách ra xa hẳn, thì cũng nhìn gã như nhìn một con mãnh thú và dòng nước lũ không dám tới gần.

Trong nháy mắt này, gã bỗng nhiên hiểu được, vì sao ngày hôm nay những đồng liêu khác đều không muốn đứng ra làm cái chuyện can gián này, chỉ có gã ngốc nghếch hồ đồ chui đầu làm quân cờ thí điểm đi thăm dò tâm tư của đế vương, bị người khác lợi dụng mà không biết. Hiện giờ gã đã chọc giận đế vương, còn bị Cố gia ghi hận, mà không một người nào đứng ra nói giúp cho gã, khi phải đối mặt với quyền lợi và lợi ích thì những hứa hẹn trước đó cũng tan biến thành mây khói, làm như chưa bao giờ tồn tại.

“Bệ hạ, Bệ hạ, ngài đi chậm một chút.” Hà Minh đuổi theo sau lưng Tấn Uông, vừa giơ tay che dù cho hắn vừa thở hổn hển nói: “Thời tiết nóng bức, ngài chớ nên để mình hứng chịu cái nóng.”

Tấn Uông cũng chẳng thèm để ý đến ý, cứ bước thoăn thoắt về phía trước.

“Bệ hạ, nếu ngài bị thương, Hoàng hậu nương nương lại đau lòng.” Hà Minh thấy trán Bệ hạ đã rịn ra nhiều mồ hôi, sắc mặt ửng hồng, màu môi tái nhợt, lo lắng nói: “Ngài là vì Hoàng hậu nương nương, thì càng nên chú ý nhiều hơn.”

Đột nhiên Tấn Uông dừng bước lại, Hà Minh nhất thời không kịp dừng bước chân, thiếu chút nữa té lăn quay ra đất.

“Trẫm... Có lỗi với Hoàng hậu.” Tấn Uông thở dài, đưa tay che mặt, tinh thần sa sút. Hắn cười Cửu Cửu vào cung, vốn dĩ muốn nàng sống cuộc sống vô ưu vô lự, thế nhưng lại làm cho nàng bận tâm lo nghĩ vì mình. Hiện tại lại thêm dã tâm của những thần triều này mà khiến nàng gánh trên lưng ác danh ghen tỵ, họa quốc yêu hậu.

Tất cả những điều này đều là lỗi của hắn, tại sao phải để Cửu Cửu gánh chịu?

Trong Tử Thần điện, mẹ con Hồ gia đang chuẩn bị rời đi, bỗng thấy một thân ảnh sắc huyền vội vã bước đến, hai người vội vàng đứng lên, còn chưa kịp hành lễ, Hoàng thượng đã ngồi xuống bên cạnh Hoàng hậu.

“Thần phụ Hồ Dương thị gặp qua Bệ hạ.” Hồ thái thái tiến lên một bước, thi lễ với Tấn Ưởng.

“Hồ thái thái.” Tấn Ưởng thấy người phía dưới là Hồ Dương thị, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, nở nụ cười xã giao với bà, liếc nhìn Hồ Hỉ ngồi cạnh bà nói: “Đây là lệnh thiên kim?”

“Hồi bẩm Bệ hạ, đây chính là tiểu nữ.” Hồ thái thái cúi đầu đáp.

“Trẫm thường nghe Hoàng hậu nhắc tới lệnh thiên kim, nói nàng trước đây thường chăm sóc Hoàng hậu.” Tấn Ưởng vừa nhúng tay vào chậu đồng do cung nữ bưng lên vừa nói: “Tiện đây, trẫm cũng muốn nói lời cảm ơn với Hồ tiểu thư.”

“Thần nữ cùng Hoàng hậu là hảo tỷ muội, chăm sóc cho nhau là chuyện nên làm, Bệ hạ không cần phải nói cảm ơn.” Hồ Hỉ ngẩng đầu cười cười với Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu cũng cười với nàng.

Hồ thái thái thấy sắc mặt Bệ hạ tiến vào không tốt lắm, đoán được Bệ hạ có chuyện không vui trong bụng, cho nên vội tìm lý do, nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

Sau khi ra khỏi hoàng cung, Hồ thái thái mới nói với con gái đang ngồi chung trên chiếc xe ngựa với mình: “Nếu Bệ hạ là đàn ông bình thường, con gái Cố gia gả cho hắn, chính là chuyện hoàn mỹ nhất.”

Ôn nhu sẵn sàng, tướng mạo cũng tốt, đối với thân hữu nhà mẹ đẻ vợ cả cũng khách khí chu đáo, không tìm ra được điểm soi mói.

Điểm duy nhất không được hoàn mỹ, là thân phận của hắn.

“Có lẽ... Bệ hạ thực sự sẽ vì Cửu Cửu không nạp phi thì sao?” Hồ Hỉ không dám khẳng định nói: “Trong sử sách cũng có ghi chép đế vương vĩnh viễn không nạp phi đây.”

Hồ thái thái không nói gì nhìn khuôn mặt non nớt của con gái, bà nghĩ chuyện con gái vừa nói, đế vương không nạp phi trên đời này chẳng khác

nào của quý hiếm có, mà để vương nạp phi lại quá nhiều. Thế nhưng bà lại không đành lòng bác bỏ lời của con gái.

Tuy là vọng tưởng, nhưng... ngộ nhờ thì sao?

“Chàng làm sao vậy?” Cố Như Cửu dùng khăn ướt xoa gương mặt đỏ ửng của Tấn Uông: “Thế nào lại phơi nắng thành ra thế này?”

“Không có gì, ta hơi gấp một chút mà thôi.” Tấn Uông cầm tay nàng: “Nàng đừng quá lo.”

Ánh mắt Cố Như Cửu đảo qua khuôn mặt hắn, do dự một chút mới lên tiếng: “Là có người ép chàng nạp phi sao?”

Ngay cả Cửu Cửu cũng biết, có thể thấy được việc này đã vỡ lở ra, Tấn Uông vội vã ôm chặt nàng vào lòng, giọng nói kiên định: “Những lời ta đã hứa với nàng thì nhất định ta sẽ làm được.”

Tay của Cố Như Cửu khoát lên ngực của hắn, im lặng không nói gì.

Nàng không có khả năng làm ra chuyện khuyên giải an ủi chồng mình nạp phi.

Ban đêm hôm đó, hai vợ chồng sau một hồi quan hệ hòa hợp gần bó, Cố Như Cửu ghé vào ngực Tấn Uông, đột nhiên nói: “Thần quân, có biết thế nào là nhân ngôn đáng sợ chẳng?”

Tấn Uông vỗ về tấm lưng mềm mại nhỏ nhắn của nàng, nghi ngờ nói: “Có ý gì?”

“Ý của thiếp muốn nói...” Cố Như Cửu xoay người ngồi lên trên bụng của hắn, vén những sợi tóc rơi loạn ra sau tai, cười híp mắt nói: “Thiếp chỉ muốn nhìn xem, những đại nhân đang kia khi bị người khác nói bọn họ tham hoa háo sắc thì có thể bình tĩnh lãnh tình như thường hay không?”

Tấn Uông đầu tiên là ngăn người ra, lập tức cười rộ lên, ngay cả Cố Như Cửu ngồi ở trên người của hắn cũng rung lên theo.

“Cửu Cửu muốn làm thế nào?”

“Thiếp mới không thèm nói cho chàng nghe.” Cố Như Cửu cúi người ghé vào trên người hắn, hừ nhẹ một tiếng nói: “Chẳng phải những người này muốn âm thầm châm biếm thiếp hay ghen đố kỵ ư? Thiếp cũng để cho bọn họ biết thế nào gọi là ghen tuông đố kỵ chân chính.”

Một ngày sau, Lễ bộ thị lang trong hoa lâu viết thơ từ tặng cho ca kỹ truyền đến trong tai nhà vợ cả, xế chiều hôm đó, vợ chưa cưới của gã lại đến gây ồn ào đòi đập cửa hoa lâu, đồng thời còn đánh Lễ bộ thị lang mặt mũi bầm dập, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn người khác cũng không có.

Chuyện này vẫn chưa coi là thảm nhất, thảm nhất chính là Quốc Tử Giám tế rượu có quan hệ không minh bạch cùng một nữ đạo sĩ, thậm chí còn có người hoài nghi bà ta mang thai, nữ đạo sĩ bị hại tìm tới cửa, phu nhân Quốc Tử Giám tế rượu tức giận bùng bùng, trong cơn tức đã kéo người nhà đi đập cổng nhà chồng, thậm chí dắt con cái và đồ cưới dự định đến hộ bộ đâm đơn hòa ly.

Còn có mấy quan văn bị bắt quả tang đang cùng vợ của huynh đệ mình chơi trò mập mờ, thậm chí có người nảy sinh quan hệ không minh bạch với tiểu thiếp phụ thân, từng vụ từng việc bê bối của giới quý tộc được lôi ra ánh sáng, quả thực để cho bách tính kinh thành tha hồ buôn dưa lê bán dưa muối.

Vì vậy có bách tính nói, thảo nào những quan văn kia lại một hai đòi Hoàng thượng nạp phi, nguyên lai chính bọn họ thấy chột dạ, muốn lôi kéo Hoàng thượng cùng rớt xuống vũng lầy với mình. Nào biết Hoàng thượng anh minh thần võ, lại cùng Hoàng hậu cầm sắt hòa minh, hoàn toàn không có ý muốn nhúng chàm với chúng.

Về phần anh minh thần võ có quan hệ gì với chuyện không nạp phi, theo biểu thị của hầu hết bách tính kinh thành là hoàn toàn chẳng có gì quan trọng.

Chương 71

Có câu: Miệng đời đáng sợ, chỉ có người ở trong đó mới biết được nó có uy lực lớn đến mức nào, nói thí dụ như lúc này các quan văn đang rơi vào trong vòng công kích của dư luận.

Trên thực tế làm văn thần, lên tiếng can gián chuyện hoàng đế nạp phi, vốn cũng không phải là chuyện đẹp dễ gì cho cam. Mặc kệ có tìm bao nhiêu lý do che lấp, dùng bao nhiêu lời tô son vẽ phấn, đều không tránh khỏi ác danh giết dây Hoàng thượng gần với nữ sắc.

Những lời buộc Hoàng thượng nạp phi, Thái hậu nói thì được, Hoàng hậu nói cũng tốt, thế nhưng đại thần thì không thể nhắc đến, trên sách sử cũng có ghi chép chuyện đại thần cương quyết lần cưỡng bức đế vương nạp phi cuối cùng những câu chuyện ấy được sách sử ghi chép như thế nào? Còn một loại tình huống nữa là Hoàng đế có ý muốn nạp phi, thế nhưng lại không muốn trực tiếp công cáo với bách tính trong thiên hạ, mới tìm đến những đại thần thân cận làm bộ làm tịch chiêm lời, sau đó hấn mới thuận theo ý kiến chư thần mà quảng nạp mỹ sắc trong thiên hạ, phủ ngập hậu cung.

Hoàng đế nạp phi, một kiểu tình huống chủ nhược thần cường(*), còn một kiểu tình huống khác là, bản thân hấn cũng có ý định này. Nếu như cả hai tình huống trên đều không xảy ra, đại thần lại tự cho rằng Hoàng thượng muốn nạp phi, liền xông ra khuyên can giết dây, thì chẳng phải ngại danh tiếng bản thân quá tốt, nên có ý muốn bôi tro trét trấu sao?

(*) chủ nhược thần cường: vua yếu thần mạnh.

Đương nhiên, người thông minh như Lý Quang Cát, biết đưa đẩy cái tình huống khó nhằn này sang Hoàng hậu, buộc nàng phải công trên lưng ác danh, nhưng mấu chốt là Hoàng thượng không thích để Hoàng hậu phải công ác danh. Tất cả mọi chuyện trên đời này, chỉ cần Hoàng đế không khiếp nhược, chuyện hấn không gật đầu, ai còn có thể quanh minh chánh đại làm?

Tiếp tục vỡ lở ra, rơi vào trong mắt người khác, chính là thần tử có suy nghĩ bất chánh.

Vốn dĩ, lúc chuyện này mới bị truyền ra ngoài, có một số người còn cho rằng Hoàng thượng độc sủng Hoàng hậu tựa hồ không phải chuyện hay. Thế nhưng, trước những vụ bê bối háo sắc, không tôn trọng vợ cả của các quan văn trong triều được lan truyền ra ngoài, thì suy nghĩ của quần chúng cũng theo đó thay đổi, họ cảm thấy những người đọc sách này mặt ngoài chính trực, nội bộ hèn mọn chịu không thấu.

Người đọc sách chân chính cũng không mấy vui vẻ, không ít người đứng ra biểu thị, như loại quan văn này chính là con sâu làm rầu nồi canh, trên thực tế hầu hết những người đọc sách đều thanh cao chính trực, có thể nói chính nhân quân tử mẫu mực. Để mọi người được nhìn thấy lập trường của bọn họ, bọn họ đã phát động chiến dịch phê phán nghiêm khắc các quan văn kia, thậm chí còn có người ký một lá thư lời lẽ đanh thép biểu thị người vô đức vô năng như thế không xứng làm quan, thay mặt đông đảo người đọc sách khinh thường làm bạn với những người như thế.

Hiện quan viên trong triều, đại bộ phận đều là những quan viên nhậm chức từ thời tiên đế còn tại vị, tiên đế là hoàng đế thế nào, từ Thái hậu, cho tới đám dân thường, chẳng ai muốn đối gặt lương tâm mà gặt đầu khen tốt. Sau khi Tấn Uông tự mình chấp chính, đã âm thầm tiến hành các cuộc cải cách quan viên trong triều đình, cộng với chuyện Tư mã gia âm thầm rút lui, cam nguyện lui về phía sau một bước, cho nên quyền chấp chương trong tay Tấn Uông càng lúc càng lớn.

Hôm nay người đọc sách phản nộ trước những việc làm trái đạo nghĩa của đám quan viên đứng lên đồng loạt khiển trách, thế là Tấn Uông cũng thuận thế làm theo, trực xuất mấy quan viên huyên não quá mức, cùng với một bộ phận quan viên dính dáng trong đó cắt chức chờ xử lý, hấn hành động dứt khoát mạnh mẽ vang dội, để cho người đọc sách và bách tính vỗ tay vui mừng tán thưởng, sau đó người đọc sách lại viết không ít thơ từ tán thưởng chiến công của hấn, nói hấn không ham mê nữ sắc, nói hấn quan tâm bách tính, nói hấn phẩm đức đoan chính, hấn có được tất cả ưu điểm mà tiên đế không có, còn những khuyết điểm của tiên đế, hấn lại hoàn toàn không lây nhiễm.

Chủ đề tán thưởng chỉ có một, chính là Đại Phong chúng ta có một Hoàng đế như vậy như vậy thật sự là quá tốt, bách tính Đại Phong chúng ta yêu quý Hoàng đế đến mức độ nào...

Việc lùm xùm này quá huyền ảo, ngay cả danh tiếng Lý gia cũng bị ảnh hưởng theo, cũng may bọn họ là thế gia truyền thừa nhiều năm, bình thường cũng làm khá nhiều chuyện tích phúc tích đức mới không bị hệ lụy quá nặng.

Thế nhưng, cho dù như thế, vẫn có người đứng sau lưng xì xầm rằng: Trên thực tế, Lý gia chỉ là những kẻ ngụy quân tử vân vân.

Người Lý gia nghe thấy những lời đồn đãi này, tức giận đến mức không thốt ra lời, thế nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ thờ ơ như chẳng biết gì cả.

“Phụ thân.” Lý Hoài Cốc đi vào thư phòng, thờ dãi nói với Lý Quang Cát: “Nghe nói ngài có chuyện tìm con?”

“Con ngồi xuống trước rồi hãy nói.” Lý Quang Cát đưa lưng về phía hắn, nhìn bức tranh sơn thủy treo trên tường, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Con cảm thấy Lý gia chúng ta hiện nay làm sao?”

“Phụ thân, ngài nói lời này là ý gì?” Lý Hoài Cốc hơi biến sắc, nhìn bóng lưng của cha, trong lòng có chút bất an.

“Con có nhận ra kết cục của Tư Mã gia?” Lý Quang Cát quay đầu nhìn con trai: “Tư Mã Hồng hôm nay trọng bệnh nằm liệt giường. Toàn bộ người của dòng chính và chi thứ hai đều rút cổ không bước chân ra ngoài, mà chi thứ ba thì tuyệt hậu, hiện nay chỉ có tôn bối của dòng chính giữ được tước vị khinh xa Đô úy.” Nói đến đây, lão thờ dãi một hơi: “Tư Mã gia là ngoại tổ gia của Bộ hạ mà còn rơi vào tình cảnh như vậy, huống chi Lý gia chúng ta.”

Lý Hoài Cốc trầm mặc không nói, ý nghĩ của hắn không giống với Lý Quang Cát, hắn thấy, Tư Mã gia rơi vào kết cục thế này là vì lòng tham của chính bọn họ, nếu người Lý gia trung tâm làm việc cho Hoàng thượng, làm sao có thể giống như Tư Mã gia?

“Tại sao không nói chuyện?” Lý Quang Cát thấy con trai cúi đầu, thoáng không hài lòng nói: “Chẳng lẽ còn có gì đáng nghi sao?”

“Phụ thân, con trai cho là chúng ta không giống với Tư Mã gia, Tư Mã gia tuy là ngoại tổ gia của Hoàng thượng, thế nhưng khi Hoàng thượng còn đang ở Thành vương phủ thì Tư Mã gia chẳng bao giờ giúp đỡ, cho nên Hoàng thượng mới lạnh lùng đối xử với bọn họ như vậy.” Lý Hoài Cốc trầm ngâm một lát lại nói: “Điều quan trọng hơn chính là, con trai cho rằng

Hoàng thượng rất coi trọng nhân tài, chỉ cần chúng ta trung tâm làm việc vì Hoàng thượng...”

“Mặc dù chúng ta nguyện ý biểu thị lòng trung, Hoàng thượng nguyện ý tin tưởng sao?!” Lý Quang Cát trầm giọng cắt đứt lời của Lý Hoài Cốc: “Con còn trẻ, chưa hiểu hết sự đời, quay về phòng ngẫm nghĩ thêm đi.”

“Phụ thân, phải chăng ngài đang có dự định muốn hợp tác cùng Thụy vương phủ?” Lý Hoài Cốc vội la lên: “Nếu là như thế, nhà của chúng ta sẽ bị gán tội loạn thần tặc tử.”

“Năm đó Thái tổ đăng cơ, chẳng phải dựa vào những thế gia chúng ta mới ngồi được lên trên chiếc ghế đó sao?” Lý Quang Cát lạnh lùng nói: “Chỉ có không thành công mới bị gán tội loạn thần tặc tử, một khi thành công, đó chính là công thần trợ long tử lên ngôi.”

“Hoàng đế hiện nay chính là Đế vương nhân đức, xin phụ thân nghĩ lại.”

“Lịch sử là do người thắng viết, sau trăm năm nữa, còn có ai nhớ đến hần là một bạo quân hay là minh quân?” Lý Quang Cát cả giận nói: “Sao người cứ nhùng nhằng như vậy, chẳng khác nào lòng dạ đàn bà.” Nói đến đây, hần đột nhiên nhướng mày: “Lẽ nào người còn luyện tiết con gái Cố thị kia?”

Lý Hoài Cốc cau mày: “Phụ thân, chuyện cũ đã qua lâu rồi, con trai đã sớm quên, ngài hà tất nhắc lại?”

“Người đã không còn để ý đến, có sao lại một mực ngăn cản vi phụ?” Lý Quang Cát xua tay: “Người trở về đi, trong lòng ta tự có chủ trương.”

“Phụ thân...”

“Lùi ra.”

“Vâng.” Lý Hoài Cốc bất đắc dĩ rời khỏi thư phòng của phụ thân trong lòng vừa phiền vừa bức, bất tri bất giác lại đi đến bên ngoài viện của mẫu thân.

“Công tử.” Ma ma giữ cửa nhìn thấy Lý Hoài Cốc bước đến liền đi ra hành lễ.

“Mẫu thân ta có trong đó không?” Lý Hoài Cốc liếc mắt nhìn nội viện, chỉ thấy phòng cửa đóng kín, hoàn toàn không có chút động tĩnh nào.

Một ma ma từ bên trong vôi vữa đi ra, khuôn mặt cười. Lý Hoài Cốc nhận ra người này là ma ma phục vụ bên cạnh mẫu thân, hấn kìm nén buồn bực trong lòng, lại hỏi một lần nữa.

“Thực không may là thái thái không khỏe trong người, hiện giờ đã ngủ rồi.” Ma ma áy náy nói: “Không bằng công tử quay lại sau.”

“Nếu mẫu thân đã nghỉ ngơi, ta cũng không muốn quấy rầy.” Lý Hoài Cốc ngẩng đầu nhìn mặt trời tỏa nắng chói chang giữa buổi trưa, trầm mặt đi ra khỏi sân. Từ khi muội muội qua đời đến nay, mẫu thân không thích bước chân ra khỏi viện, mà hấn cũng rất ít khi được gặp mặt bà.

Hấn cười khỏ một tiếng, xoay người trở về tiểu viện của mình.

Giấc ngủ trưa qua đi, Cố Như Cửu từ trên giường đứng dậy, đưa tay xoa xoa trán, gọi cung nữ tiến đến hầu hạ.

Thay xong y phục, nàng ngồi vào trước gương đồng, búi tóc còn chưa chỉnh tề, đã nghe thấy phía sau vang lên một tiếng ‘bịch’, chiếc gương đang cầm trên tay khẽ rung lên, Cố Như Cửu cũng không quay đầu lại nói: “Bảo Lục, ngươi làm cái gì vậy?”

“Nương nương, xin nghe nô tỳ một lời.” Bảo Lục mặt mày trắng bệch đập đầu với nàng: “Những lời này nô tỳ đã ẩn giấu trong lòng rất lâu rồi.”

Thu La thấy tình cảnh trước mắt không được tốt cho lắm, bèn phát tay để cho các cung thị khác rời khỏi phòng, cũng tránh để Bảo Lục nói ra lời không hay làm nương nương khó xử. Những cung thị khác thẫn thờ phào nhẹ nhõm trong lòng lập tức nhanh chân thôi lui ra khỏi phòng.

“Ngươi có lời gì mà phải cất giấu không thể nói ra?” Cố Như Cửu cầm lấy bút kẻ mi nhẹ nhàng khuyết lên đuôi lông mày, sau đó giơ lên mí mắt nhìn ảnh mình trong gương, mới phát hiện mình ánh mắt hơi lạnh lùng, nàng nháy mắt một cái, che giấu tâm tư sau đáy mắt.

“Xin nương nương thu tay lại nhé.” Sợ hãi và khẩn trương làm cho thanh âm của Bảo Lục có chút run rẩy: “Ngài không nên làm những chuyện như vậy nữa.”

Mi bút đều đặn tô lên trên mờ mi của nàng, để cho lông mi vốn đã rất đẹp càng trở nên rõ ràng hơn. Vẽ xong hai hàng lông mi, Cố Như Cửu bỏ mi bút xuống, chậm rãi nói: “Bồn cung phải thu tay gì?”

Bảo Lục cắn môi dưới, viền mắt ửng đỏ nói: “Nô tỳ lo lắng nếu ngài tiếp tục nữa, sẽ khiến Hoàng thượng bất mãn, đến lúc đó ngài nên làm cái gì bây giờ?”

“Người đang lo cho bồn cung sao?” Cô Như Cửu quay đầu lại nhìn Bảo Lục, thấy nàng ăn mặc váy sam màu xanh lơ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cười nói: “Bảo Lục, người theo ta đã bao lâu?”

Bảo Lục sững sốt chỉ chốc lát, hồi đáp: “Nô tỳ đã theo ngài sáu năm.”

“Người đã hầu hạ bên cạnh ta sáu năm, cũng nên biết rõ, ngày hôm nay không nên nói ra những lời này.” Cô Như Cửu nhìn bộ quần áo Bảo Lục cố ý chỉnh sửa lại, thở dài nói: “Người cũng không còn nhỏ nữa, lẽ ra trước đây bồn cung không nên dẫn người theo vào cung,”

“Nương nương.” Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt Bảo Lục rớt cuộc rơi xuống: “Ngài là ghét bỏ nô tỳ, muốn cho nô tỳ đi sao?”

Cô Như Cửu không nói một lời nhìn nàng, vuốt ve ngân châm bên hông.

“Bệ hạ...” Bạch Hiên đứng ở bên ngoài, muốn lên tiếng báo, thế nhưng Bệ hạ lại nhắc tay, làm hắn phải nuốt câu định nói ra xuống bụng. Hắn nhìn cung nữ quỳ trong phòng cùng với Hoàng hậu nương nương ngồi im trầm mặc, lo lắng nàng nói ra lời không nên nói.

Tấn Uông đứng ở cửa, nhìn Cửu Cửu ngồi trầm mặc, trong lòng vừa thấy yêu thương, vừa không biết lúc này mình có nên đi ra ngoài hay không. Hắn biết mình nghĩ như vậy là không đúng, thế nhưng hắn lại dung túng cho suy nghĩ này.

Trầm mặc một hồi lâu, Cô Như Cửu đứng lên, làn váy thật dài quét trên mặt đất, tạo ra những tiếng xào xạc: “Bảo Lục, bồn cung không cần một người tự chủ trương đi theo bên cạnh.”

“Nương nương.” Bảo Lục lê gối tiến lên, muốn nắm làn váy Cô Như Cửu, nhưng khi nàng nhìn thấy văn sức hoa lệ trên chéo quần, lại rút tay trở về: “Nương nương, cho dù ngài ghét bỏ nô tỳ cũng tốt, chán ghét nô tỳ cũng được, thế nhưng nô tỳ thực sự không hy vọng ngài đánh mất bản thân, trở thành người Bệ hạ chán ghét.”

“Người thật sự hi vọng Bệ hạ không chán ghét vứt bỏ bản cung?” Cô Như Cửu nhìn thẳng vào hai mắt Bảo Lục, Bảo Lục không dám ngheh đầu

nhìn nàng nữa, tựa như sợ ánh mắt nàng đã nhìn thấu tâm tư trong lòng, cúi đầu.

“A.” Cố Như Cửu khẽ cười một tiếng, hơi nâng cằm nói: “Người không rõ, ở trước mặt có vài người, ta không muốn diễn trò.”

“Nhưng người đó chính là Hoàng thượng!” Bảo Lục cắn môi nói: “Là nam nhân tôn quý nhất trên đời này.”

“Cho nên?” Cố Như Cửu cười nhạt: “Cho nên người đã động tâm, nảy sinh ý nghĩ không nên có rồi sao?”

“Nô tỳ không có, nô tỳ không dám.” Bảo Lục quỳ trên mặt đất lưng lay sắp đổ, lắc đầu liên tục.

“Người có loại tâm tư này hay không, bản cung không quan tâm.” Cố Như Cửu chậm rãi đi tới trước mặt Bảo Lục, ngồi xổm người xuống giờ cầm của nàng ta lên, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng ta nói: “Dù sao người nam nhân tôn quý nhất trên đời này là trượng phu của ta, không có quan hệ gì với người.”

Bảo Lục nhìn khóe miệng Cố Như Cửu nhếch lên cười, cảm thấy rét lạnh dọc sống lưng, nỗi sợ không tên lan tỏa khắp người, khiến nàng không tự chủ dập đầu xuống đất.

Nàng vừa nhìn thấy sát ý trong mắt Cố Như Cửu.

Từng hồi ức không ngừng ủa về, hiện lên trong tâm trí nàng, từng hình ảnh giống như những bức tranh, mà Cố Như Cửu xuất hiện trong đó đều cười tươi hiền lành, không hề có khác biệt.

Nàng sợ hãi cả kinh, nguyên lai chẳng phải Hoàng hậu nương nương thay đổi, mà là nàng hoàn toàn không nhìn thấu bản chất của Hoàng hậu nương nương. Nàng muốn dập đầu nhận tội, thế nhưng Hoàng hậu nương nương lại nắm chặt cằm của nàng, nàng không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, thời gian dường như dừng lại.

“Mà thôi.” Cố Như Cửu thu tay về, thở dài: “Nể chút phân tình cảm giữa chúng ta sáu năm qua, người đã không thích ứng được với cuộc sống trong cung thì xuất cung thôi.”

“Nương nương...” Bảo Lục trợn to hai mắt, ngược mắt lên nhìn Cố Như Cửu, thấy sát ý nơi đáy mắt Cố Như Cửu đã biến mất tăm mất hơi, dường

như chưa từng xuất hiện qua.

“Thu La, thay nàng thu thập hành lý, để nàng xuất cung ngay hôm nay đi.” Cô Như Cửu không hề nhìn Bảo Lục, xoay người nhìn ra phía cửa, mới phát hiện Tấn Uông đã đứng ở đó từ lúc nào.

Nàng mím môi không nói gì.

“Nô tỳ gặp qua Bệ hạ.” Thu La cũng không ngờ rằng Bệ hạ lại đột nhiên xuất hiện ở cửa, nàng vội vàng quay sang hành lễ với Tấn Uông. Sau đó cảm hận trừng mắt nhìn Bảo Lục, nếu không phải nàng gây ra chuyện thì làm sao Bệ hạ lại bắt gặp được tình cảnh không hay ngày hôm nay.

“Các người đều lui ra.” Tầm mắt Cô Như Cửu mất đảo qua Bảo Lục, mặt không thay đổi lên tiếng.

Bảo Lục nặng nề dập đầu lạy ba cái với Cô Như Cửu, mới run lẩy bẩy đứng lên, cũng không dám đưa mắt nhìn sang Tấn Uông đang ở cửa vội vã đi theo sau lưng Thu La.

Chờ đi khuất tầm mắt của mọi người, Thu La đang đi ở phía trước đột nhiên dừng bước lại, xoay người tát mạnh một cái lên má Bảo Lục, do Thu La dùng hết toàn lực, hơi thở của nàng cũng có chút bất ổn.

Tiếng bốp vang lên vọng khắp dãy hành lang, dường như ngay cả tiếng ve kêu cũng hoảng sợ im bặt.

Vành mắt Bảo Lục ửng đỏ, đưa tay bụm gò má, không nhìn Thu La, chỉ là thấp giọng nghẹn ngào.

“Vô sỉ!” Hai chữ như được rít qua kẽ răng Thu La thốt ra ngoài, cũng không bao giờ muốn trông thấy Bảo Lục nữa, xoay người liền đi.

Nước mắt Bảo Lục rơi la4 chã nhìn theo bóng lưng của Thu La nghẹn ngào nói: “Ta cũng không muốn, thế nhưng...” Bệ hạ tốt như vậy, đối với nương nương lại ân cần cẩn thận như vậy. Thời gian qua đi, nàng không nhìn được ảo tưởng, nếu nàng là nương nương, thì tốt biết bao?

Nàng cũng biết mình nảy sinh suy nghĩ như vậy là không đúng, thế nhưng nàng không thể kìm được, cuối cùng, nàng bắt đầu ngại nương nương đối với Bệ hạ không đủ tốt, không đủ tri kỉ, thậm chí không xứng với tấm chân tình của Bệ hạ.

“Ta không muốn nghe những lời biện hộ của ngươi, cũng chẳng có hứng thú gì với suy nghĩ bất chính của ngươi.” Thu La quay đầu lại mặt không thay đổi nói: “Ta không giống với ngươi, giữa chúng ta đã không có gì có thể nói.”

Bảo Lục kinh ngạc nhìn Thu La, ngồi xổm người xuống bùm mặt khóc rống.

Bạch Hiền cùng Hà Minh thấp thỏm nhìn tình huống đang xảy ra trước mắt, tiến tới không được mà bỏ đi cũng không xong, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu xuống càng thấp, cố gắng thu mình lại xem như người tàn hình.

“Các ngươi lui ra hết đi.” Tấn Uông phát phát tay, để cho tất cả mọi người lui xuống.

Cố Như Cửu thấy hần bước lại về phía mình, trầm mặc không nói gì, trong lúc nhất thời bầu không khí trong phòng trở nên lúng túng. Đối với Cố Như Cửu mà nói, nàng chẳng muốn để cho Tấn Uông nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Cánh cửa điện nhẹ nhàng đóng chặt, trong phòng cũng theo đó tối đi, ngoại trừ tiếng ve kêu, thì không còn tiếng động nào khác.

Đột nhiên, Tấn Uông cầm tay nàng, xúc cảm ấm áp đầu ngón tay truyền tới đáy lòng của nàng.

“Nàng thấy khó chịu sao?” Tấn Uông cười nhìn nàng, đưa tay sờ sờ lên đóa hoa vàng trên trán nàng: “Thật xinh đẹp.”

“Đúng vậy, người nào đó mị lực vô biên, ngay cả tỳ nữ bên cạnh ta cũng không kìm được nổi lên suy nghĩ khác.” Cố Như Cửu đưa ngón tay ra đâm vào ngực của hần. “Chỉ tiếc bản tính ta hay ghen, không làm được chuyện tác thành cho người khác.”

Tấn Uông thấy nàng như vậy, cõi lòng khê động, nhìn không được đưa tay ôm chặt nàng trong lòng: “Nhìn thấy nàng như vậy, lòng ta rất vui.”

Người trong lòng cũng không có chút phản ứng nào, hần nhẹ nhẹ vỗ về lưng của nàng, nhắc nàng ngồi lên gôi của mình, thấp giọng cười nói: “Cửu Cửu nguyện ý làm những chuyện này vì ta, ta bỗng thấy mình rất quan trọng trong trái tim nàng.”

“Hừ.” Cố Như Cửu ở trong ngực hần hừ một tiếng.

Nghe tiếng hừ nhẹ này của nàng, hần cảm giác trái tim mình tê dại đi.

Một canh giờ sau, Tấn Uồng nhìn Cố Như Cửu vẫn còn ngủ say trên giường, chống tay ngồi dậy, cầm lấy chiếc áo lót bị vứt ở một bên mặc vào, phủ thêm ngoại bào xuống giường.

Rón rén mặc quần áo tử tế, hần quay lại nhìn Cố Như Cửu vẫn ngủ say, cúi đầu hôn nhẹ lên trên trán của nàng, mặc kệ đầu tóc còn rối bù, lặng lẽ bước ra gian ngoài.

“Bệ hạ.” Bạch Hiên cùng Hà Minh thấy Tấn Uồng mặc mào hơn hờ đi ra, tóc còn rối bù, lúc này cùng giảm nhỏ thanh âm, Hà Minh nhanh tay, bước lại gần Tấn Uồng thấp giọng nói: “Bệ hạ, Lý tướng xin gặp.”

“Giờ này rồi lão còn tới làm gì?” Tấn Uồng ngẩng đầu nhìn mặt trời đang chuyển dần lên đỉnh đầu, cau mày nói: “Không gặp.”

Hà Minh dùng dư quan nơi khóe mắt liếc nhìn Bạch Hiên, ý bảo gã mau đi đáp lời. Bạch Hiên thầm nghiên răng nghiên lợi, thế nhưng thấy Hà Minh ân cần tiến lên giúp Bệ hạ buộc tóc, buộc lòng chia mặt ra húng cái nắng chói chang.

Nhìn thấy Lý Quang Cát đứng ở dưới bóng cây, Bạch Hiên khách khí tiến lên chấp tay nói: “Lý đại nhân, để cho ngài đợi lâu.”

Lý Quang Cát liếc mắt nhìn Tử Thần điện: “Bạch công công, không biết lúc này Bệ hạ có thời gian gặp ta một chút chăng?”

“Lúc này Bệ hạ đang chuẩn bị dùng bữa, hay là Lý đại nhân quay lại sau.” Từ khi hần nhận lễ vật của Tư Mã gia bị Hoàng thượng lạnh nhạt nửa năm, đến giờ vẫn không dám đi lại quá gần với những đại thế gia, hiện giờ đứng đối mặt với Lý Quang Cát, vẫn duy trì thái độ lễ phép có thừa, thân cận chưa đủ.

“Đã như vậy, bổn quan cáo từ.” Sắc mặt Lý Quang Cát hơi chìm xuống, sau đó xoay người liền đi.

Bạch Hiên cười híp mắt nhìn bóng lưng của hần, lắc lắc phát trần trong tay.

Ra khỏi hoàng cung, ngồi trên mã xa, Lý Quang Cát mới xụ mặt xuống. Cái gì Bệ hạ đang dùng bữa, trên thực tế là Hoàng đế vốn không muốn gặp lão.

Sự kiện nạp phi lần này, truyền tới dân gian đã biến tướng thành nhiều lời đồn khác nhau, trong đó có lời đồn rằng Lý tướng lão đây kêu gọi những quan viên khác bức bách Hoàng thượng nạp phi, mưu đồ gây rối. Hoàng thượng mượn cơ hội lần này, dĩ nhiên lôi mấy quan viên có quan hệ thân thiết với Lý gia bọn họ từ vị trí then chốt điều động đến nha môn dưỡng lão, thậm chí còn người bị trục xuất khỏi quan trường, ngay cả hậu thế cũng bị ảnh hưởng.

Lần này lão tiến cung vốn định cầu tình cho mấy quan viên kia, nào biết Hoàng thượng lại không có ý định gặp mặt lão.

Thừa tướng vào trong cung cầu kiến Hoàng thượng, kết quả Hoàng thượng trốn tránh không chịu gặp, truyền đến tai các quan viên trong triều thì còn ai không biết Hoàng thượng không tin nhiệm lão thừa tướng này nữa?

“Chim non đủ lông đủ cánh, quả nhiên coi trời bằng vung.” Lý Quang Cát thầm mắng một câu, đập lên khối ngọc bội bên hông,

Phu xe đang đánh xe bên ngoài nghe thấy động tĩnh trong xe ngựa, mặt không thay đổi cúi đầu, vung roi quát lên một bên mông ngựa.

Thế nhưng ngay lúc đó, ven đường đột nhiên có một cô gái chạy ào ra, phu xe vội vã kéo dây cương, con ngựa vẫn không kìm lại kịp, đụng trúng cô gái.

Lý Quang Cát ngồi trong xe ngựa thấy chiếc xe lắc lư mạnh, càng làm lão thêm bức dọc cái gáy, chỉ là ngoài mặt lão vẫn duy trì thái độ lễ độ ôn hòa, cho nên khi đưa tay vén rèm nhìn ra phía trước thì không ai nhìn ra lão đang tức giận,

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ánh mắt Lý Quang Cát quét xuống mặt đất, thấy có một cô gái trẻ tuổi đang nằm đấy, bởi vì thời tiết mùa hè nóng bức, cô gái chỉ mặc bộ đồ mỏng, lộ ra nửa cánh tay tuyết trắng.

Thân là nam nhân, ở nhìn thấy mỹ cảnh thế này, cho dù trong lòng có bất mãn thế nào đi nữa cũng nhanh chóng được xoa dịu đi đôi chút. Lý Quang Cát là một nam nhân bình thường, nam nhân khác có thói hư tật xấu, đương

nhiên lão cũng có không ít. Điểm duy nhất khác mọi người chính là lão biết cách che giấu kỹ hơn họ mà thôi.

Cho nên sau khi lão bước xuống xe ngựa, cũng không đưa tay ra đỡ cô gái này mà hết sức lễ độ mở lời dò hỏi: “Cô nương, cô nương không sao chứ?”

“Đại nhân thứ tội, tiểu nữ vô ý xông tới đại nhân, chỉ là mẫu thân ở nhà hiện đang bệnh nặng, tiểu nữ nhất thời sốt ruột mới lao ra làm ngựa giật mình.”

Lúc này Lý Quang Cát mới chú ý tới dược liệu rơi tán loạn đầy đất, bị cái nóng mặt trời thiêu cháy, bốc lên mùi thuốc đông y nồng nặc.

Vào lúc này, cô nương run lẩy bẩy ngẩng đầu lên, một đôi mắt long lanh như nước hồ mở to nhìn thẳng vào lão.

Cố Như Cửu thấy hơi đói, nàng nằm lỳ ở trên giường, nhìn hai cái bóng bị kéo dài trên mặt đất, nhất thời không biết mình nên tắm hay là dùng cơm trước.

“Nương nương, ngài tỉnh?” Thu La thấy trên giường có động tĩnh, vội vã bung cháo đến, nhỏ giọng nói: “Ngài ăn chút đồ trước đi.”

Cố Như Cửu kéo chăn đang đắp trên người, lúc này phát hiện trên người mình mặc một chiếc áo lót sạch sẽ, khẽ ho một tiếng, cũng không biết thần quân thay cho nàng tự lúc nào.

Ngồi xếp bằng trên giường, Cố Như Cửu ăn hết chén cháo, sau đó chùi miệng hỏi: “Bảo Lục đi rồi chưa?”

Thu La đang cầm chén, sắc mặt hơi khó xử nói: “Nương nương, nô tỳ vẫn chưa đưa Bảo Lục xuất cung.”

“Nàng ta không muốn xuất cung?” Cố Như Cửu bước xuống giường, khoác ngoài bào đi đến sau tấm bình phong, bước lại gần trong bồn tắm đang bốc hơi.

Cởi ra quần áo đang khoác trên người, nàng giẫm lên ghế nhỏ ngồi vào trong thùng nước, sau đó thở một hơi thoải mái.

“Nương nương, vừa rồi Hà Minh đem Bảo Lục mang đi.” Thu La thấy trên xương quai xanh và bả vai Hoàng hậu nương nương có vài dấu vết đỏ

nhọt nhạt, gương mặt hơi đỏ lên, vội vàng dời tầm mắt.

Chương 72

“Mang đi?” Cố Như Cửu sững sốt một chút, lau bọt nước bắn lên trên mặt: “Lúc hần dẫn người đi có nói gì không?”

Thu La lắc đầu, hơi suy nghĩ một lát lại nói: “Lúc Hà Minh mang người đi, chỉ nói là xin nương nương chớ phiền lòng vì mấy chuyện thế này.”

“Vậy ư?” Cố Như Cửu suy nghĩ một chút: “Ta đã biết.”

Tắm rửa xong, Cố Như Cửu thay cung váy nhẹ thoải mái, nói với Thu La: “Cho người gọi Hà Minh tới đây, ta có việc muốn hỏi hần một chút.”

Trong phòng tối, Hà Minh liếc nhìn Bảo Lục sắc mặt trắng bệch, cười nhạo nói: “Người cũng thật tốt số, Hoàng hậu nương nương nguyện ý lưu người một mạng.”

Bảo Lục quỳ rạp trên mặt đất thở phì phò cả người run rẩy, không dám liếc mắt nhìn Hà Minh.

“Nếu người chẳng phải cung nữ thiếp thân bên người Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng nhất định sẽ không dung thứ cho người.” Hà Minh đi tới trước mặt Bảo Lục, nắm tóc của nàng lên ép buộc nàng nhìn thẳng vào mắt của hần: “Người biết trong cung này có bao nhiêu người muốn bò lên long sàng?”

Môi Bảo Lục trắng bệch như tờ giấy, nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống, chật vật chịu không thấu.

“Người nhìn người xem, từ đầu đến chân có chỗ nào so được với Hoàng hậu nương nương, còn dám mơ tưởng đến chuyện này?” Hà Minh buông tay ra, Bảo Lục té ngã lại xuống đất.

“Đã là thân nô tỳ, ngay cả trung tâm hộ chủ cũng làm không được, vậy còn cần người làm gì?” Hà Minh khinh thường nhìn nữ nhân trên đất, ánh mắt như băng: “Hoàng thượng đối với Hoàng hậu nương nương tình thâm ý nặng, tiện tỳ như người cũng dám làm Hoàng hậu nương nương đau lòng, thực sự là muốn tìm đường chết.”

Nói xong, một cái tát đau rát rơi trên mặt của Bảo Lục, đang chuẩn bị tiếp tục dụng hình với Bảo Lục thì có một tên thái giám bên ngoài đi vào.

Tên thái giám quét mắt nhìn Bảo Lục trên đất, nhỏ giọng nói: “Hà gia gia, Hoàng hậu nương nương muốn gặp ngài.”

Hà Minh lấy khăn tay ra lau tay, búng một nếp uốn trên áo: “Hoàng hậu nương nương đã cho triệu kiến, chúng ta cũng không dám đình lại, người này đành giao cho người coi sóc, nhớ lưu kỹ cái mạng cho nàng.”

“Rõ.” Thái giám đến truyền lời liên tục gật đầu, liếc mắt nhìn cung nữ co ro trên đất, nhíu mày: “Gia gia cứ yên tâm, tiểu nhân chắc chắn sẽ chiếu cố Bảo Lục cô nương thật tốt.”

Bảo Lục ngẩng đầu, chỉ thấy bóng lưng Hà Minh nghênh ngang rời đi, sau đó lại quay đầu nhìn thái giám mặc áo xanh đang đứng trước mặt, nhin không được cười khở. Trong ngày thường, mấy tên thái giám này luôn phải cúi đầu khom lưng ở trước mặt nàng, hôm nay lại dám trên cao nhìn xuống, mà bản thân nàng chỉ có thể lê lét ở dưới chân của hắn.

Từ trước đến nay, nàng đều có địa vị cao cao tại thượng ở trước mặt các cung thị này, thế nhưng đáng về ấy chẳng phải nàng có thân phận, mà là được Hoàng hậu nương nương ban tặng thân phận ấy cho nàng. Rời khỏi Hoàng hậu nương nương, nàng chẳng là gì cả, bất cứ ai cũng có thể tùy tiện ức hiếp nàng.

Trước khi tiến cung, nàng luôn nghe thấy người khác nói trong cung tranh đấu gay gắt, cho nên khi mới bước chân vào cung đều nơm nớp lo sợ cẩn thận từng li từng tí. Sau đó, nhờ địa vị Hoàng hậu nương nương vững chắc, nắm hậu cung trong tay, lại nhận hết tình cảm của Hoàng thượng, cho nên bọn họ là những người phục vụ bên cạnh Hoàng hậu nương nương cũng thuận nước đẩy thuyền, nhận được vô số người ngưỡng mộ, ngay cả người phục vụ bên cạnh Hoàng thượng cũng tỏ ra khách khí đối với nàng.

Bị người thổi phồng lên, nàng dần dần quên mất chính mình, cũng quên mất tất cả những thứ này đều là Hoàng hậu nương nương cho nàng.

“Hồi hận?” Lục y thái giám thấy nàng lộ ra vẻ mặt hồi hận, lắc đầu liên tục thở dài: “Ta sáu tuổi vào cung, khổ gì cũng đã trải qua, người nào cũng đã gặp, thế nhưng kẻ đang ở trong phúc mà chẳng biết phúc giống như người vậy thì lần đầu mới được nhìn thấy.”

“Được rồi, chúng ra cũng không nhiều lời.” Lục y thái giám liếc nhìn phía ngoài: “Hà công công đã cho ta chiếu cố người thật tốt, ta cũng không

được lười biếng, muốn oán cũng chỉ có thể tự oán bản thân mình mà thôi.” Nói xong, hắn lấy cây roi treo ở trên tường xuống, vung tay quát mạnh lên người Bảo Lục.

Roi đen thui lượn vòng trong không trung thoát nhìn chẳng có gì khác biệt với những sợi dây thừng khác, thế nhưng khi quát xuống người lại đau đớn tận xương, những vết roi hiện dần lên trên người nàng, không chừa chỗ nào lành lặn.

Mà sợi roi này cũng có tên rất kiêu diễm, nó được gọi là sợi Tơ Mộng.

“A!” Một roi hạ xuống, Bảo Lục lại đau đến mức cuộn tròn người lại. Đau, đau tận trong tim, đau đến nước mắt không chảy ra được.

“Nương nương, xin cứu mạng!” Nàng kêu gào khóc lóc, chỉ cầu Hoàng hậu nương nương có thể phái người tới cứu nàng.

“Bảo Lục cô nương, ngài xem ngài đang làm cái gì vậy?” Lục ý thái giám lại quát nàng một roi, thấy nàng đau đớn lăn tròn trên đất, trên mặt hắn lại nở nụ cười sung sướng: “Lén làm điều xằng bậy sau lưng chủ tử còn muốn chủ tử đến cứu sao? Ngươi đúng là quá tham lam, muốn chiếm hết mọi chuyện tốt đẹp trên thế gian này.”

Nghĩ đến bản thân mình những năm qua phải lăn lộn trong cung, chẳng khác nào con chó cùng đường phải quẫy đuôi lấy lòng tất cả mọi người, thế nhưng vẫn không tìm được một quý nhân che chở, vì vậy đối với những cung nữ đang ở trong phúc chẳng biết phúc giống như Bảo Lục càng thêm chán ghét, vì thế càng thêm dùng sức vung roi quát xuống nhiều hơn.

Hà Minh đi vào nội điện, thấy Hoàng hậu nương nương mặc cung sam mỏng rộng rãi, tóc đen xõa vai, ngoại trừ trên cổ tay đeo chiếc vòng ngọc ra, trên người không còn trang sức nào khác, hắn không dám đưa mắt nhìn thêm nữa, tiến lên nghiêm chỉnh thi lễ một cái.

“Nghe nói Bảo Lục bị ngươi mang đi?” Cố Như Cửu nhắm mắt, ngửa đầu để cho cung nữ xoa bóp đầu cho nàng.

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tài cũng là phụng theo lệnh của Bệ hạ.” Hà Minh chấp tay nói: “Nhìn thấy ngài đau lòng như vậy, Bệ hạ không đành lòng.”

Cố Như Cửu nghe vậy trầm mặc trong chốc lát: “Nha đầu này, bổn cung đã quyết định để nàng ta xuất cung, sau khi trở về hãy thả nàng ta ra cung, chuyện còn lại, bổn cung sẽ nói với Bệ hạ.”

“Nô tài tuân mệnh.” Hà Minh không chút do dự đồng ý, hẳn đã sớm biết Hoàng hậu nương nương sẽ lưu lại cái mạng cho Bảo Lục, mà Bệ hạ từ trước đến nay vẫn luôn răm rắp nghe theo lời của Hoàng hậu nương nương, cho nên hẳn cũng không thấy khó xử.

“Nương nương, có muốn nô tài đem Bảo Lục đến đây không?” Hà Minh lại hỏi.

“Không cần.” Cố Như Cửu lắc đầu: “Người phái người đem nàng xuất cung nhé.”

“Rõ.” Hà Minh tiếp nhận một túi nải to do Thu La đưa tới, tay nải rất nặng, có thể thấy được Hoàng hậu nương nương ban cho Bảo Lục rất nhiều thứ.

Hà Minh khẽ run trong lòng, hành lễ với Cố Như Cửu rồi lui xuống.

Thân là hạ nhân, được hầu cận một chủ tử như vậy thật sự là phúc khí. Thảo nào Bạch Hiền luôn quấy đi làm việc cho Hoàng hậu nương nương mà vẫn cam tâm tình nguyện như thế, điều bộ ngoan ngoãn làm một thái giám thân cận bên Hoàng hậu nương nương. Nếu hẳn cũng được hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu nương nương đại khái cũng sẽ có tâm tư giống như Bạch Hiền lúc này.

Bất quá như vậy cũng tốt, nếu Bạch Hiền đã vui vẻ hầu cận bên Hoàng hậu nương nương thì sẽ không còn tâm tư cạnh tranh công việc ở ngự tiền với hẳn.

Trở lại phòng tối, Hà Minh thấy Bảo Lục nằm trên mặt đất hơi thở thoi thóp, hăm hở lên tiếng: “Bảo Lục cô nương, nương nương thiện tâm, để cho ta thả ngươi ra cung, ngươi đi tắm, thay quần áo khác, chúng ra đưa ngươi ra cung nhé.”

Bảo Lục chậm rãi ngẩng đầu, tóc ướm dẫm mồ hôi dính vào trên mặt của nàng, nàng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thân ảnh của Hà Minh khẽ di động trước mắt, ngoài ta không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Sau đó có hai ma ma đỡ nàng đi tắm, thay quần áo, sau đó nàng bị nhét vào trong mã xa.

“Bảo Lục, tự giải quyết cho tốt nhé, đây là Hoàng hậu nương nương sai chúng ta mang đến cho cô nương.” Hà Minh nhét tay nải qua ô cửa xe vào trong cho nàng, cách tắm mảnh che nên hắn không nhìn rõ vẻ mặt của Bảo Lục, thế nhưng chuyện này chẳng quan trọng: “Sau này tự giải quyết cho tốt.”

Hắn xoay người chuẩn bị rời đi, nghe thấy trong mã xa truyền ra tiếng khóc nức nở, sau đó lại nghe mấy tiếng binh binh, như là thanh âm dập đầu xuống nền xe.

Sớm biết có hôm nay hà tất trước đây? Hà Minh trào phúng cười, xoay người đi.

Xử lý xong chuyện của Bảo Lục, Hà Minh đi về phía ngự thư phòng, vẫn còn chưa đi đến nơi đã nhìn thấy Bạch Hiên đứng canh ở cửa, hắn nhướng mày, đi tới bên cạnh Bạch Hiên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Trời nóng như vậy, Bạch công công sao lại đứng dưới trời nắng thế này.”

“Làm phiền Hà công công quan tâm, vì Hoàng thượng và nương nương làm việc, tại hạ rất vui.” Bạch Hiên cũng ngoài miệng cười nhưng trong bụng không cười như vậy đáp lời.

Lười diễn trò với hắn, Hà Minh thấp giọng nói: “Hoàng hậu nương nương ở bên trong?”

“Đi vào một lúc lâu, người hỏi cái này làm gì?” Bạch Hiên nhếch mắt liếc hắn, bộ dáng chẳng ngờ hắn lại phản ứng như thế.

“Ta có thể làm gì.” Hà Minh cười hì hì: “Vừa đưa vị kia đi ra.”

“Người nói Bảo Lục?” Bạch Hiên cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn bên trong cánh cửa, thấp giọng nói: “Tiểu nhân này cũng thật tốt số.”

“Được rồi, đừng ra vẻ ước ao đồ kỵ như vậy.” Hà Minh cố gắng nhỏ giọng: “Ai kêu người ta theo một chữ tử tốt làm chi.” Hắn và Bạch Hiên có mâu thuẫn nhiều hơn đi nữa, thế nhưng luận thân phận cũng chẳng khác gì nhau, đều là thái giám không gốc rễ. Không giống cung nữ này, còn có cơ

hội được ra cung, cho nên có một chủ tử đáng tin cậy là một việc béo bở và vô cùng quan trọng.

Cũng chính vì vậy, hắn càng thêm ghen ghét với những cung nữ đang ở trong phúc chẳng biết phúc như Bảo Lục.

“Làm như ngươi chẳng ghen ghét không bằng.” Bạch Hiền lắc lắc phát trần, trừng mắt nhìn Hà Minh.

Hà Minh đang muốn cãi lại, quay đầu thấy đại nhân mặc quan bào màu đỏ đang đi về phía bên này, lập tức lại ngậm miệng.

Đợi người đó đi lại gần, Hà Minh nhận ra người này là Lễ bộ Thượng thư, tiến lên hành lễ nói: “Tôn thượng thư.”

“Nhị vị công công, Hoàng thượng có ở trong chưởng?” So với Lý Quang Cát thì Tôn thượng thư khách khí với các thái giám trong cung hơn rất nhiều. Hơn nữa, Tôn gia cùng Tư Mã gia có quan hệ thông gia, hiện tại Tư Mã gia co đầu rút cổ, muối muối của lão còn đang làm Thái phi trong cung, cho nên lão rất khách khí đối với các thái giám.

“Xin Tôn thượng thư chờ chốc lát, nô tài đi trước hội báo Hoàng thượng.” Hà Minh nhận thấy tuy rằng Tôn thượng thư cực lực che giấu, thế nhưng trên mặt vẫn còn tỏ ra lo lắng bất an, cho nên cũng không dám chậm trễ, vội xoay người đi vào trong ngự thư phòng hội báo với Hoàng thượng.

Nhưng vào lúc này, ngự thư phòng lại truyền ra tiếng động, sau đó thân ảnh của Hoàng hậu nương nương xuất hiện ở cửa ngự thư phòng.

Tôn thượng thư không ngờ rằng Hoàng hậu nương nương lại đi ra từ trong ngự thư phòng, đầu tiên hắn hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó lập tức lùi về phía sau vài bước hành lễ với Cố Như Cửu.

Bởi vì mới rồi rằm giữa Cố gia cùng Tư Mã gia mà lão lại có quan hệ thông gia với Tư Mã gia, cho nên Tôn thượng thư luôn cảm thấy có chút chột dạ không được tự nhiên mỗi khi gặp mặt người Cố gia. Hiện tại nhìn thấy Cố Như Cửu, cũng cúi đầu thấp hơn bình thường.

“Vị này chính là lễ bộ Tôn đại nhân?” Cố Như Cửu đi tới trước mặt Tôn thượng thư, chợt dừng bước lên tiếng hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, hạ quan chính thị họ Tôn.” Tôn thượng thư cúi đầu đáp.

“VẬY ngài chính là đại ca của Tôn Thái phi?” Cố Như Cửu nhớ tới Tôn Thái phi vẫn một mực ở trong cung “dưỡng bệnh”, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích.

“ĐÚNG vậy, Tôn Thái phi nương nương chính thị muội muội cùng cha khác mẹ của hạ quan.”

Cùng cha khác mẹ? Thảo nào Tôn Thái phi ở trong cung nhiều năm, cũng không có lui tới bao nhiêu với Tôn gia, nguyên lai là thứ xuất. Bởi vì nữ tử Đại Phong tương đối dũng mãnh, rất nhiều người có thanh danh thế nhưng không có thiếp, thậm chí ngay cả thiếp thị cũng không có, cho nên thân phận dòng chính và thứ xuất cách biệt rất lớn.

Đại khái đây cũng là nguyên nhân khiến cho năm đó Tôn Thái phi cùng Thụy vương không thể đến được với nhau. Thân là quý nữ thế gia, cho dù chỉ là thứ xuất thì vẫn là thân phận thiên kim tôn quý, làm sao có thể gả cho một vương gia thân thể tàn tật làm thiếp, đây chẳng phải là ném thể diện gia tộc? Nhưng nàng là thứ xuất, không đủ quý để gả làm vương phi, cho nên chuyện với Thụy vương mới không thành, cuối cùng để cho tiên đế hái được đào.

Làm hoàng phi khác biệt rất lớn với chuyện làm thiếp thị với người trong hoàng thất, Tôn gia chắc chắn sẽ không luyến tiếc một thứ nữ.

Trưởng nữ gả đến Tư Mã gia, thứ nữ gả tiến cung làm hoàng phi, Tôn gia bàn tính rất kỹ lưỡng.

“Gần đây sức khỏe của Tôn Thái phi không tốt lắm, bôn cung đang có ý định để nàng đi biệt cung Lâm An tĩnh dưỡng, không biết ý Tôn thượng thư như thế nào?” Cố Như Cửu vốn không có ý định cho những thái phi tâm tư kín đáo Thái phi ở lại trong hậu cung, ai biết phía sau các nàng còn có tâm tư gì. Chỉ là mấy tháng trước nàng mới vừa vào cung đã vội vàng đem cái Thái phi đuổi ra cung, nếu bị truyền ra ngoài thì không được hay cho lắm.

Hiện tại nàng làm Hoàng hậu đã hơn nửa năm, quyền hành trong hậu cung đã nắm chắc trong tay, cho dù đem những Thái phi này đến biệt cung Lâm An, những người khác không phục cũng chỉ biết nín ghen trong lòng mà thôi.

“Khí hậu ở biệt cung Lâm An rất dễ chịu, hoa cỏ chim chóc cũng nhiều, là nơi tốt để tĩnh dưỡng.” Tôn thượng thư bình thản khoan thai nhưng rất

cung kính, cho nên sau khi nghe Cố Như Cửu nói như vậy, lão không chút do dự gật đầu đáp ứng.

Dùng một muội muội không có chút tình cảm máu mủ nào với lão đôi lầy hảo cảm của Hoàng hậu và Cố gia, cái cộc này không cần tính cũng biết bên nào nặng bên nào nhẹ.

Huống chi mấy việc trong hậu cung này, mặc dù Hoàng hậu nương nương không nói trực tiếp cũng chẳng có quan hệ gì với lão. Hiện tại Hoàng hậu nương nương cố ý thông báo, cũng xem như nể mặt mũi của Tôn gia rồi.

Nghe thấy Tôn thượng thư trả lời như vậy, Cố Như Cửu chẳng chút ngạc nhiên nào, nàng khẽ gật đầu với Tôn thượng thư: “Tôn thượng thư nói như vậy, bản cung cũng yên tâm.”

Chờ Hoàng hậu rời đi, Tôn thượng thư lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra Hoàng hậu nương nương tựa hồ cũng không đem chuyện của Tư Mã gia, giận chó đánh mèo đến Tôn gia bọn họ.

“Tôn thượng thư, Hoàng thượng mời ngài vào.”

“Làm phiền công công.” Tôn thượng thư cười cười, vội vàng đi theo sau lưng Hà Minh vào trong.

Tuy rằng Cố Như Cửu không mấy thích Tôn Thái phi, thế nhưng đối với diễn xuất của Tôn gia, cũng không mấy chú ý đến. Ở trong mắt người Tôn gia cao quý này, Tôn Thái phi chẳng phải người mà chỉ là một công cụ mà thôi.

Tôn thượng thư có thể dễ dàng buông tha Tôn Thái phi, chẳng phải vì Tôn Thái phi đã không có giá trị sao?

Tôn Thái phi tiến cung làm phi, Tôn gia thực sự không đạt được nửa phần lợi lộc?

Người đáng trách cũng có chỗ đáng thương, Cố Như Cửu thương cảm Tôn Thái phi, nhưng sẽ không vì phần thương cảm này mà để Tôn Thái phi tính toán bản thân, tính toán Tấn Ưởng.

Đi tới Tĩnh An cung, ở đây không có bầu không khí sôi nổi giống như những chỗ khác, Cố Như Cửu thấy Tôn Thái phi mặc bộ y phục nhạt màu, sắc mặt nhợt nhạt, cười nói: “Đợi sau lễ mừng sinh nhật của Bệ hạ, bản

cung sẽ đưa Thái phi đi biệt cung Lâm An tĩnh dưỡng, nơi đó núi nước bao quanh, chim hót hoa thơm, là một địa phương tốt để dưỡng lão.”

Sinh nhật của Tần Uông là vào ngày hai mươi tám tháng sáu, từ giờ đến đó còn không đến nửa tháng.

Sau khi Tôn Thái phi nghe được, vẻ mặt lộ ra vẻ cảm kích: “Đa tạ Hoàng hậu nương nương đã cất công suy tính chu đáo cho ta như vậy.”

Mặc kệ lời này là châm chọc, hay là ý tứ gì khác, Cố Như Cửu đều cười trừ, sau đó nói: “Năm nay chính là lễ vạn thọ đầu tiên của Bệ hạ sau ngày đại hôn, cho nên Bệ hạ đã hạ chỉ triệu hồi phiên vương các nơi quay về cùng uống rượu chúc mừng.”

Hiện nay Đại Phong có vương gia ở đất phong, ngoại trừ Thụy vương ra còn có Trung vương ở Dung Châu, Trung vương là thiết mạo tử vương(*) được tổ tiên truyền thừa, nếu xét từ huyết thống, Trung vương cũng được xem là thúc phụ của Tần Uông, xét đời thì cách bốn năm đời.

(*) thiết mạo tử vương: là tên gọi những vương tước thế tập võng thế dưới thời nhà Thanh, Trung Quốc.

Đời ông bà tổ Trung vương nhờ lập được nhiều chiến công, lại được hoàng đế tín nhiệm, vì vậy nhận được chức thiết mạo tử vương, đồng thời còn được ban cho vùng đất Dung Châu.

Tước vị Trung vương này giờ được truyền đến vị Trung vương bây giờ đã là đời thứ năm. Bởi vì mấy đời con cháu sau này của họ đều rất cung kính cúi đầu, mấy đời đế vương qua cũng không có ai động đến bọn họ, người của Trung vương phủ vẫn sống thoải mái ở vùng đất Dung Châu.

Người sống quá mức thoải mái, cũng dễ trở nên ngớ ngẩn, cộng với tiên đế chẳng thích chăm lo, cho nên dẫn đến tình hình bị Trung vương hiện nay hơi nóng nảy, rất có tư thái của chủ vùng đất Dung Châu.

Hồi Cố Như Cửu còn nhỏ từng gặp qua Trung vương một lần, thời điểm đó Trung vương chỉ mới hơn hai mươi tuổi, tướng tá cao to, đứng trước đế vương vẫn tỏ ra rất hiên ngang.

Bất quá vua nào triều thần này, tiên đế có thể bị diện mạo của Trung vương hù dọa, nhưng chưa chắc Tần Uông cũng bị dọa như thế. Chuyện Trung vương đánh bách tính, cưỡng cướp dân nữ đã không phải là lần đầu

tiên truyền tới kinh thành. Với những gì Cố Như Cửu hiểu rõ Tấn Uông, nàng cảm thấy trong nội tâm của Tấn Uông cũng chẳng muốn gặp mặt vị Trung vương này.

Nàng thậm chí còn cảm thấy, đại khái Tấn Uông sẽ mượn lễ vạn thọ này làm lý do, kéo Thụy vương cùng Trung vương ở lại kinh thành. Trở thành vương gia không có đất phong và đội thân vệ, chẳng khác nào cọp không có răng nanh.

“Người nói gì?” Sắc mặt Tôn Thái phi rốt cục cũng thay đổi, hai mắt bà sáng quắc nhìn Cố Như Cửu: “Người nói phiên vương cũng sắp vào kinh?”

Cố Như Cửu đảo mắt qua người bà, sau đó cười nhạt nói: “Có lẽ vậy, bốn cung vốn bản tính lười nhác, lười tìm hiểu mấy chuyện này, cho nên chỉ loáng thoáng nghe được vài ba câu mà thôi.”

Tôn Thái phi thầm cười nhạt, thân làm Hoàng hậu, ngay cả sinh nhật của Hoàng đế cũng không quan tâm, Hoàng hậu này quả nhiên được cưng chiều thành kiêu. Nữ nhân như vậy nếu gặp phải nam nhân như tiên đế vậy, chỉ sợ cả đời này đều phải sống trong nước mắt, cũng may số nàng tốt, có thể gặp phải Đế vương hiện nay.

“Bệ hạ yêu thương ngài, cho nên không muốn ngài phải hao tổn tinh thần.” Tôn Thái phi mở miệng cười nói: “Chỉ là làm Hoàng hậu, ngài chẳng để ý đến chuyện gì như vậy, e là cũng không tốt lắm.” Nếu là có cung nữ nào, con gái của vị quan viên nào đó trèo lên, đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp.

“Bốn cung cũng nghĩ như vậy, thế nhưng Bệ hạ cứ một mực lo cái này sợ cái kia, luôn cảm thấy ta ngay cả rót tách trà cũng mệt mỏi, cho nên chỉ biết nghỉ ngơi mà thôi.” Cố Như Cửu cười cười, nàng đã tin tưởng những lời Ngụy Thái phi nói, chỉ là không biết vị Thụy vương kia có phong thái bậc nào mà dù cho tàn tật cũng có thể làm xiêu lòng Tôn Thái phi sâu như vậy, cho dù tiến cung đã nhiều năm vẫn nguyện ý tính toán thay cho ông ta nhiều như vậy.

“Đó là phúc khí của ngài, được Hoàng thượng chiều chuộng thì tốt hơn bất cứ thứ gì.” Tôn Thái phi miễn cưỡng cười cười, sau đó nói: “Đây là vạn thọ đầu tiên sau ngày Bệ hạ đại hôn, phiên vương cũng nên vào kinh chúc mừng, nếu như bọn họ phải đến, lúc này chắc đang trên đường rồi.”

“Cũng không hần đâu.” Cố Như Cửu đặt chén trà xuống: “Dung Châu cách kinh thành rất xa, nếu không thu xếp đi sớm, chỉ sợ không thể tới kinh thành kịp ngày.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tôn Thái phi mất tập trung cứ thế gật đầu liên tục, người bà đang nghĩ đến chẳng phải Trung vương ở Dung Châu, mà là một vương gia khác.

“Thái phi, bốn cung thấy sắc mặt ngài gần đây tiêu tụy không được tốt, ngài nên chú ý đến sức khỏe nhiều hơn.” Cố Như Cửu cười cười: “Ngày còn dài, ngài cũng đừng xuề xòa làm hại cơ thể.”

Tôn Thái phi miễn cưỡng cười cười.

“Đã như vậy, bốn cung cũng không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa.” Cố Như Cửu lấy được đáp án mình muốn, đứng lên nói: “Ta trước tiên cáo từ.”

Tôn Thái phi vội vã sai người bên cạnh tiễn Cố Như Cửu ra cửa, mà chính bà cũng ngồi thẳng dậy, khẽ khom người với Cố Như Cửu.

Chờ Cố Như Cửu rời đi, bà mới vén mền đang đắp trên người ra, xuống giường đi tới trước gương đồng.

Nhìn gương mặt tái nhợt của mình trong gương, cau mày lặng lẽ sờ lên vết nhăn dưới khóe mắt, da đã mất đi độ sáng và co giãn.

“Thì ra đã nhiều năm trôi qua như vậy.” Tôn Thái phi vỗ về gương mặt, hoảng hốt nói: “Ta đã già rồi.”

Thời gian có tốt đẹp đi nữa, cũng có một ngày đi qua, tựa như gương mặt này của bà, theo thời gian trôi qua đi đã dần mất đi vẻ kiêu diễm, biến thành xấu xí tiêu tụy và tái nhợt.

“Thái phi nương nương.” Tiễn Hoàng hậu nương nương trở về xong, thiếp thân nha hoàn thấy vẻ mặt bà không tốt lắm, vội vàng tiến lên.

“Ta không sao.” Tôn Thái phi đứng lên, ánh mắt vẫn không dời khỏi gương đồng: “Người đi hỏi thăm một chút, lần này lễ vạn thọ của Bệ hạ, phải chăng phiên vương sẽ vào kinh?”

Nếu phiên vương sẽ nhập kinh, vì sao trong thư hần gửi cho mình lại không thấy đề cập đến chuyện này?

“Nương nương.” Thu La đi vào trong nhà, đi tới bên cạnh Cố Như Cửu đang xem sách nhỏ giọng nói: “Tôn Thái phi ở Tĩnh An cung hai ngày gần đây đều nhờ thái y viện điều phối phương thức dưỡng nhan.”

“Người đẹp nhờ phấn son, càng tốt.” Cố Như Cửu gật đầu, bỏ sách trong tay bỏ xuống: “Bên phía Tiền Thái phi có động tĩnh gì không?”

Thu la lắc đầu: “Từ lần trước Tĩnh An cung truyền ra tin đồn có chuyện ma quái, Tiền Thái phi vẫn yên lặng ở trong cung, hầu như rất ít đi ra ngoài, ngay cả chỗ Ngụy Thái phi cũng không đến.”

“Vị này cũng không hẳn là tĩnh tâm.” Cố Như Cửu phòng bị Tiền Thái phi cũng chẳng kém gì Tôn Thái phi. Nàng nhớ rõ hôm Tĩnh An cung xảy ra chuyện ma quái, lúc nàng chạy tới Tĩnh An cung thì ngay cả tóc cũng không kịp búi, mà Tiền Thái phi lại tóc tai chỉnh tề, không một cọng rối loạn.

Tiền Thái phi tự thừa nhận rằng đã dưỡng thành thói quen, ban đêm ngủ không được, thế nhưng ai ban đêm ngủ không được, còn để búi tóc nặng nề như vậy ngồi chờ ở trong phòng?

Đừng nói là bởi vì chờ đợi tiên đế đã thành thói quen, tiên đế đã chết năm sáu năm qua rồi, phải yêu tiên đế sâu sắc cỡ nào mới không muốn bỏ thói quen này đi?

Trên thực tế, những nữ nhân trong hậu cung này có bao nhiêu tình cảm thật lòng với tiên đế?

Khi hai chủ tớ đang bàn luận Tiền Thái phi, nào biết có một cung nữ vội vã đi đến, trên mặt còn ướt đầm mồ hôi.

“Nương nương, không xong, Ngụy Thái phi và Tiền Thái phi đang đánh nhau trong vườn.”

May là Cố Như Cửu cũng đủ bình tĩnh, nghe cung nữ này vội báo xong, mặt nhẵn lại, hoàng cung tự khi nào lại chẳng khác nào đầu đường đầu chợ thế này, đường đường là Thái phi còn động tay động chân với nhau?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, bọn họ cũng không thấy xấu hổ sao?

Ngụy Thái phi xuất thân hàn môn không hiểu lễ nghi thế gia, thế nhưng Tiền Thái phi quý nữ thế gia, thế nào còn động tay động chân cùng Ngụy Thái phi.

“Được rồi, đi xem nhé.” Cố Như Cửu xoa xoa trán, hận không thể đưa mấy Thái phi này đến biệt cung Lâm An ngay ngày mai.

Đến lúc đó bất kể các nàng quậy cỡ nào cũng nhắm mắt làm ngơ.

Chương 73

Bảo Lục chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân sẽ vô thanh vô tức chết ở trong sơn dã không người, ánh trăng rất đẹp, nàng nhìn vầng trăng treo lơ lửng phía chân trời, hốt hoảng nghĩ, là ai muốn giết nàng?

Là... Hoàng hậu sao?

Không, không phải Hoàng hậu, nếu Hoàng hậu muốn giết nàng, nàng đã không được phép xuất cung, chỉ cần lộ ra một chút bất mãn đối với Hà Minh, Hà Minh đã có thể cướp đi tánh mạng của nàng rồi.

Nhưng là trừ Hoàng hậu, còn có ai hận không thể giết chết nàng? Nàng chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi chẳng đáng giá gì, có sao lại có người tốn nhiều công sức như vậy để lấy cái mạng của nàng?

Cách đó không xa, tay nai đã dính đầy máu tươi, nàng ôm lấy bụng đang bị thương, bò lồm ngồm đến chỗ tay nai, từ từ mở tay nai ra xem.

Bên trong tay nai đều là những vật phẩm đáng giá, là những món trang sức hiếm có, còn có tiền bạc và ngân phiếu, mấy thứ này đủ để nàng an ổn sống cả đời.

Nhìn mấy thứ này, nàng lặng lẽ cười, cười đến chảy nước mắt.

Trong thoáng chốc hồi tưởng lại, một hôm nào đó Hoàng hậu hỏi Hoàng thượng, nếu có ai làm khó nàng thì phải làm sao?

Khi đó Hoàng thượng đã nói như thế nào?

Hoàng thượng nói, người như vậy, ta sẽ để cho hắn phải hối hận.

Dùng hết khí lực cuối cùng trên người, lấy một cái vòng ngọc đeo vào cổ tay, nàng ho khan một tiếng, một ngụm máu bắn ra mặt đất lạnh lẽo.

Vầng trăng dần dần bị sương trắng che khuất, thậm chí chỉ còn ảo ảnh. Bảo Lục vượt vòng ngọc trên cổ tay, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đứng ở nơi khuất ánh trăng, Hà Minh mắt lạnh nhìn Bảo Lục dần dần trút hơi tàn, quay lại nói với hắc y võ sĩ: “Đem chôn đi.”

Xoay người leo lên lưng ngựa, Hà Minh vung roi rời đi, đầu không quay lại. Để cho Bảo Lục sống, là ý tứ của Hoàng hậu, mà để cho Bảo Lục chết, lại là ý của Bệ hạ.

Tên nha hoàn Bảo Lục này đã hầu hạ bên cạnh nương nương nhiều năm, thói quen trong sinh hoạt cũng như sở thích của nương nương thế nào, nàng ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Với tính cách cẩn thận của Hoàng thượng, làm sao có thể buông tha cho nàng ra được?

“Á!” Cố Như Cửu đầu đầy mồ hôi, mắt mở to, bởi vì tiếng động quá lớn làm cho Tấn Uông nằm bên cạnh cũng giật mình tỉnh giấc: “Cửu Cửu, nàng làm sao vậy?”

“Ta hình như vừa mơ thấy giấc mơ xấu.” Cố Như Cửu nghiêng đầu tựa lên trong ngực của hắn, giọng nói hơi nghèn nghẹn.

Trong bóng tối, Tấn Uông nhẹ vỗ lên trên lưng nàng: “Mơ thấy gì?”

“Đã quên.” Cố Như Cửu mờ mịt mở to mắt, sau đó ngay lúc Tấn Uông vẫn đang lo lắng trấn an đã đẩy hắn nằm xuống: “Chúng ta ngủ đi.”

“Được thôi,” Hôn một cái lên trên đỉnh đầu nàng, Tấn Uông nói: “Ngày mai để cho ngự ý tới bắt mạch, mơ thấy ác mộng rất hao tổn tinh thần.”

“Ừ.” Cố Như Cửu mơ mơ màng màng lên tiếng, sau đó dần chìm vào giấc ngủ.

Tấn Uông nhìn ánh trăng xuyên qua cửa sổ soi vào trong phòng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Vài ngày sau, Cố Như Cửu mở hộp son phấn của mình ra, liếc nhìn cung nữ làm việc cầu thả không bằng Bảo Lục, yên lặng thở dài một hơi.

“Nương nương, phải chăng nô tỳ hầu hạ không vừa ý ngài?” Cung nữ Thúy Tước thấy sắc mặt Hoàng hậu nương nương không tốt, khẩn trương thu tay về, thận trọng nhìn Cố Như Cửu. Nàng vừa mới được cử đến hầu hạ bên cạnh nương nương, lại đã sớm đã biết Hoàng thượng yêu chiều nương nương đến mức độ nào, cho nên lúc hầu hạ luôn nơm nớp lo sợ.

“Chẳng liên quan đến ngươi.” Cố Như Cửu miễn cưỡng cười cười, sau đó người của cục thượng y đến.

Cô cô chương sự cục thượng y là một phụ nữ ước chừng bốn mươi, vừa bước chân qua cửa đã vội làm một đại lễ với Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu bảo nàng đứng dậy, sau đó liếc nhìn cái rương do thái giám khiêng lên ở phía sau nàng, hỏi: “Y phục làm xong chưa?”

Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của Tấn Ưởng, nàng thân làm Hoàng hậu, quần áo nón nẫy trên người cũng phải chăm chút hơn so với ngày thường rất nhiều.

“Hồi bẩm nương nương đã chuẩn bị cho ngài tổng cộng sáu bộ quần áo, mời ngài xem qua.” Cô cô chương sự xoay người, sai một cung nữ giúp bà khiên vào, sau đó lấy một bộ y phục ra đưa cho Cố Như Cửu xem, phối cùng những bộ y phục này còn có đồ trang sức đồng bộ kèm theo, có thể thấy được cục thượng y chú tâm vào chuyện này thế nào.

Cố Như Cửu cẩn thận xem qua một lượt, hài lòng gật đầu, sau đó đề cho Thu La phát tiền thưởng cho bọn họ, trước khi cô cô chương sự lui ra, nàng đột nhiên nói: “Y phục của Bệ hạ đã chuẩn bị xong chưa?”

“Hồi bẩm nương nương, y phục của Bệ hạ bởi vì hơi chật, nô tỳ đã mang về sửa lại.” Cô cô chương sự vội nói tiếp: “Tối đa không quá hai ngày sẽ sửa xong.”

Chuyện này cũng không thể trách cục thượng y làm việc không cẩn thận, bởi vì bọn họ không ngờ được rằng sau khi đã lấy số đo của Bệ hạ rồi, trong thời tiết nóng như thế này mà Bệ hạ vẫn mặc ra.

Nhưng cho dù có lý do gì đi nữa thì cô cô chương sự cục thượng y cũng không thể đưa nó ra làm cái cớ chối bỏ trách nhiệm của mình, cho nên sau khi trình bày rõ ràng chuyện xong cũng không nhiều lời nữa.

Nghe xong những lời này, trái lại Cố Như Cửu nở nụ cười. Tấn Ưởng có thể mặc ra, nàng vui vẻ còn không kịp làm sao lại vì chuyện y phục mặc không vừa mà hỏi tội người của cục thượng y: “Điều này cũng không thể trách các người, mấy ngày vừa qua, mọi người vất vả nhiều rồi.”

“Không dám không dám.” Thấy Hoàng hậu nương nương chẳng có ý truy cứu, cô cô chương sự thở dài một hơi: “Có thể làm việc cho Bệ hạ cùng nương nương, là phúc khí của chúng nô tỳ.”

Đã nghe nhiều những lời như vậy rồi, Cố Như Cửu đã tập mãi thành thói quen, cho nên cũng không tưởng là thật, mà sai Thúy Tước tiễn người của cục thượng y ra ngoài.

“Cô nương đừng chân, cô nương đừng chân.” Cô cô chương sự thấy phục sức cung nữ tiễn bọn họ đi ra ngoài so với các cung nữ khác đều tinh tế hơn nhiều, đoán được đối phương chắc là thiếp thân cung nữ của Hoàng hậu nương nương, cho nên vô cùng khách khí luôn miệng bảo cho đối phương đừng chân.

“Cô cô đi thông thả.” Thúy Tước cũng biết tâm tư của bà, cho nên sau khi tiễn bà đi ra khỏi Tử Thần điện, mới dừng bước lại, khẽ hành lễ với đối phương.

Cô cô chương sự nào dám chịu cái lễ này của nàng, mình tách ra sau lại hoàn lại nửa lễ, mới dẫn theo người dưới rời đi.

“Người phục vụ bên cạnh Hoàng hậu nương nương cũng khác với những người khác.” Một cung nữ tuổi còn trẻ nhỏ giọng nói: “Bất quá Hoàng hậu nương nương thực sự hòa ái dễ gần, cũng tốt hơn nhiều so với mấy vị Thái phi nương nương kia.”

“Im miệng, ai cho ngươi vọng ngôn nghị luận chuyện của quý nhân?” Chương sự cô cô giận tái mặt nói: “Nếu ngươi còn nói những lời giống như hôm nay, sau này không cần theo bên cạnh ta nữa.”

“Cô cô, ta không dám.” Tiểu cung nữ sắc mặt tái nhợt, liên tục thỉnh tội.

Cô cô chương sự chẳng nói câu nào, đợi sau khi trở lại cục thượng y, mới đứng quay sang nói với những người vừa đi theo bà đến Tử Thần điện: “Ta có thể để các ngươi đi cùng đến Tử Thần điện đưa tặng đồ, nguyên nhân tất cả đều là người may vá trong cục thượng y chúng ta. Nhưng không nên bởi vì như vậy mà các ngươi có quyền kiêu ngạo tự mãn, phải biết rằng nơi này là hoàng cung, chẳng phải tác phùng trong kinh thành, các ngươi không thích thì có thể tùy tiện nhận tiền công rồi tìm nơi khác.”

Mọi người đứng ở trong phòng đồng loạt trầm mặc xuống, tiểu cung nữ mới lên tiếng lúc này mặt đỏ bừng vì mắc cỡ.

Ánh mắt cô cô chương sự đột nhiên dừng lại trên người của nàng: “Người càng lớn càng xinh đẹp, cũng được lòng người trong cục thượng y, nhưng chỉ hai điểm này mà dám hồ ngôn loạn ngữ. Đợi đến ngày sau phạm

sai lầm, đắc tội quý nhân, lúc đó người sẽ biết được, hai thứ này chẳng có lấy một chút tác dụng nào.”

“Ở cái chỗ này, thứ duy nhất hữu dụng chính là thận trọng từ lời nói đến việc làm!”

Người cung nữ hầu cận bên cạnh Hoàng hậu nương nương lúc đầu được tín nhiệm cơ nào, hiện tại có ai còn trông thấy nàng ta? Ngay cả việc làm của nàng ta cũng giao cho người khác đảm đương, đã vài ngày qua đi, thế nhưng không có ai nhắc tới, có thể đoán ra là phạm phải sai lầm.

Bà lo lắng như vậy, cũng là sợ người của cục thượng y phạm lỗi, liên lụy toàn bộ cục thượng y, đến lúc đó thật đúng là khóc không ra nước mắt.

Hoàng thượng đối tốt với Hoàng hậu bao nhiêu, người trong cung đều nhìn thấy được, huống chi Hoàng hậu hiện tại nắm quyền hậu cung, Thái hậu đã không còn để tâm đến mọi chuyện, bọn họ chỉ là những cung thị, lá gan to đến mức nào mới dám nghị luận sau lưng?

Trời tháng sáu, kinh thành trước nay đều nóng bức, cũng may trời còn thương, trước ngày lễ vạn thọ đã đổ một cơn mưa to, nhờ vậy đã xua tan cái nóng oi bức của ngày hè.

Mà để vương các nơi đều dâng hạ lễ đến kinh thành, Thụy vương rời đất phong tiến vào kinh thành, dẫn theo nhi tử tiến cung.

Khi nhìn thấy Thụy vương ngồi trên chiếc xe lăn gỗ, Cố Như Cửu mới hiểu được tại sao Tôn Thái phi lại si tình lâu như vậy với một nam nhân thân thể tàn tật.

Thụy vương hơn bốn mươi tuổi, thoạt nhìn lại giống như mới ba mươi tuổi, mặc dù bị tật chân bẩm sinh, không thể bước nhanh giống như người bình thường, nhưng chỉ cần ông ngồi ở chỗ kia cũng đem đến hơi gió mùa xuân, tô điểm cảnh đẹp ý vui.

Đây chính là một nam nhân anh tuấn, đẹp đến mức khiến nàng không kìm được liếc mắt nhiều thêm một chút, nam nhân trong kinh thành có thể so sánh tướng mạo với ông, ngoại trừ Tấn Uổng ra, đại khái không còn ai khác.

Thụy vương cũng thật không ngờ sẽ gặp được Hoàng hậu trong ngự thư phòng, thế nhưng vẻ mặt của ông vẫn không tỏ ra kinh ngạc, mà vẫn bình

tĩnh hành lễ với đế hậu.

Nếu như ông không bị tàn tật, nhất định sẽ là một người đàn ông rất hoàn mỹ. Sau một hồi nhìn ngắm đôi phương, Cố Như Cửu mới phát hiện, ánh mắt của Tấn Uông rất giống với Thụy vương, hai người đều có một đôi mắt hoa đào cuốn hút.

“Thúc phụ không cần đa lễ.” Tấn Uông cười ngắc đầu, ý bảo Thụy vương không cần hành lễ, sau đó vẻ mặt ôn hòa cười hỏi: “Đường xa đến đây, cực khổ cho thúc phụ rồi.”

“Được ngắm quang cảnh Đại Phong trên suốt chặng đường qua, cũng là một chuyện rất thích thú.” Thụy vương ôn hòa cười, ngắc đầu cẩn thận liếc mắt nhìn Tấn Uông, nụ cười trên mặt càng thêm ôn nhu: “Hôm nay có thể nhìn thấy Bệ hạ, càng làm cho thần không còn gì để tiếc nuối.”

ị Thụy vương này rất có khí chất văn thanh, lời ăn tiếng nói đều mang âm hưởng văn thơ.

“Có thể nhìn thấy thúc phụ, trăm cũng rất vui mừng, thúc phụ rời kinh nhiều năm, đối với khí hậu trong kinh có thích ứng?” Tấn Uông nghiêng đầu liếc nhìn Cố Như Cửu dựa vào ghế ngồi ở bên cạnh vẫn không nói lời nào, thế nhưng ánh mắt nhìn Thụy vương không rời, đưa tay nắm cổ tay của nàng nói: “Nếu có chỗ nào không thích ứng, thì phải nói cho trăm biết.”

“Chỗ ở Bệ hạ chuẩn bị cho vi thần đều rất thoải mái, không có điểm nào không thích hợp.” Tuy rằng Thụy vương đã thấy động tác của Tấn Uông, nhưng vẫn tỏ ra không hay biết gì: “Thật không ngờ, chớp mắt một cái đã hơn mười năm trôi qua.”

Bởi vì Thụy vương tàn tật bẩm sinh, mẹ ruột lại mất sớm, cho nên chẳng được lão hoàng đế coi trọng, vừa qua hai mươi tuổi đã được phong vương cưới cô nương Tư Mã gia trong kinh thành làm vương phi, khi ấy ông vẫn còn là một hoàng tử đầu trục. Sau đó được lão hoàng đế ban cho phong hào Thành vương và đất phong, mới tiện thể phong luôn cho ông, lễ thành thân của ông và vương phi cũng phải cử hành ở đất phong chứ không phải ở kinh thành.

Hoàng tử tàn tật bẩm sinh, thế nhưng lại được ban cho phong hào “Thụy” thật không biết lão hoàng đế là thiếu đầu óc hay là có ý châm chọc.

“Đúng vậy.” Trên mặt Tấn Uông cũng lộ ra vẻ mặt hồi tưởng lại chuyện cũ: “Mẹ đẻ trăm mắt sớm, cho nên cũng không có cơ hội nghe bà nhắc tới chuyện trong kinh thành.” Nói đến đây, hắn dừng một chút: “Có thể bà đã từng nói qua, chỉ là trăm lúc đó tuổi còn nhỏ, đã không còn nhớ được.”

“Bệ hạ không biết chuyện năm xưa là rất bình thường, nhưng thật ra thần vẫn còn nhớ đôi điều.” Trên mặt Thụy vương nở nụ cười hiền hòa, cả người đều trở nên ôn nhuận: “Năm đó Thành vương phi mang thai ngài lúc còn trong kinh thành, sau đó tiên đế lập thái tử, nhị ca cùng thần liền đi đất phong. Ngẫm lại Thành vương phi hoài thai Bệ hạ thì cũng phải đi theo, nên rất cực khổ.”

Theo trực giác mẫn cảm của Cố Như Cửu, nàng nhận thấy mỗi khi Thụy vương nhắc đến Thành vương phi, giọng nói hơi buồn ngủi.

Không biết vì sao nàng bất giác cảm thấy năm đó giữa Thành vương phi cùng Thụy vương từng có điều gì đó, có lẽ nói Thụy vương đã từng có tâm tư đơn phương gì đấy với Thành vương phi. Loại cảm giác này tới rất mơ hồ chẳng hiểu sao cũng chẳng hề có căn cứ, thế nhưng Cố Như Cửu vẫn cứ thấy hoài nghi.

Thụy vương từng có tâm tư với Thành vương phi, như vậy giữa ông ta và Tôn Thái phi lại là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là mấy chuyện yêu đương lưu luyến phức tạp sao?

Một bụng nghi ngờ, đương nhiên khó tránh khỏi nghi thần nghi quỷ, Cố Như Cửu thậm chí cảm thấy ánh mắt của Thụy vương nhìn Tấn Uông tựa hồ cũng đặc biệt nhả nhặn.

Bức tranh phong cảnh này nhìn như có điều không đúng, theo lý thuyết, không phải là Thụy vương lòng dạ khó lường, mưu toan chiếm lấy giang sơn cho nhi tử của mình, âm thầm nuôi quân, kết bè kết phái trong triều, tranh thủ đánh úp vị hoàng đế trẻ tuổi như Tấn Uông sao?

Hoặc là nói... thủ đoạn che giấu của Thụy vương đã dày công tới luyện đến mức không nhìn ra một khe hở nào? Nếu như đúng là như vậy thì người này quả thật đáng sợ. Có thể tự do cắt đứt tâm tình người của mình, không chỉ tàn nhẫn với người khác, mà đối với mình cũng không từ thủ đoạn.

Có đối thủ như vậy là chuyện vô cùng gay go.

Ngay khi Cố Như Cửu còn đang ngơ ngẩn chờ người, Tấn Uồng cùng Thụy vương đã nói gần như xong xuôi, sau đó Thụy vương nói muốn đi chào Thái hậu.

Tấn Uồng không có cự tuyệt, cùng Cố Như Cửu mang theo Thụy vương đi về phía cung Khang Tuyên.

Trong cung, nền đất được trải đá xanh rất bằng phẳng, xe lăn gỗ của Thụy vương lướt đi trên đường này cũng không bị xóc nhiều, cho nên hai thúc cháu vừa đi đường vừa hăng hái trò chuyện rất vui vẻ.

“Không ngờ hòn sơn thạch này vẫn còn, khi thần còn nhỏ thường xuyên đến gần đây chơi đùa, năm đó vào lễ vạn thọ của phụ hoàng, đại yến quần thần, thần còn gặp được... Thành vương phi ở chỗ này.” Khi đi ngang qua núi giả trong Ngự hoa viên thì, Thụy vương thở dài một hơi: “Năm tháng không buông tha người, đã để cho Bệ hạ trở thành một hoàng đế tốt được vạn dân kính ngưỡng.”

Ánh mắt Tấn Uồng đảo qua hòn núi giả, sắc mặt bình tĩnh, đáy mắt không có chút vui buồn nào.

Cố Như Cửu cũng theo tầm mắt của hắn nhìn về phía hòn núi giả, sau đó nhẹ nhàng nhú mào.

Sau khi vào cung Khang Tuyên, Cố Như Cửu phát hiện không chỉ có Thái hậu, mà mấy Thái phi phẩm cấp tương đối cao trong cung cũng ở đây. Tất cả đều dựa theo phẩm cấp phục trang, xem ra tất cả đã sớm đoán được hôm nay Thụy vương sẽ tiến cung làm lễ ra mắt với những hậu phi tiên đế như các bà.

Sau khi hành lễ ra mắt, Thụy vương lại dâng lên đặc sản mang tới từ đất phong, ngồi ở trên ghế, luôn miệng biểu thị lòng trung thành mọt mọt với Thái hậu và Tấn Uồng.

Cố Như Cửu ngồi ở đầu dưới Thái hậu, nàng chú ý tới tuy rằng Tôn Thái phi gắng hết sức giữ vẻ mặt của mình luôn bình tĩnh thể nhưng bàn tay bà nắm thật chặt khăn tay, đã tiết lộ cảm xúc thực lúc này của bà.

So với kích động của Tôn Thái phi, Thụy vương lại rất bình tĩnh, kể từ lúc ông bước chân vào điện, từ đầu tới đuôi ngoại trừ hành lễ ra, thì hoàn toàn không liếc nhìn Tôn Thái phi cái nào, phảng phất như Tôn Thái phi cũng chẳng khác gì với Tiên Thái phi, Ngụy Thái phi.

Liếc nhìn đồ trang sức tinh xảo trên người Tôn Thái phi, cùng với búi tóc được trau chuốt chỉnh tề, Như Cửu đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa. Hai người hơn mười năm không mấy khi được gặp mặt, sau một thời gian thật dài bị thời gian bào mòn, còn sót lại bao nhiêu cảm tình?

Thay vì nói Tôn Thái phi yêu Thụy vương sâu đậm thế nào, không bằng nói bà quá bất mãn với cuộc sống sinh hoạt trong cung, mới có thể xem Thụy vương, người từng yêu say đắm trước khi tiến cung trở thành cọng rơm cứu mạng, tô điểm từng chút một cho tình cảm của mình, cũng tô điểm cho từng chút một vai nam chính trong đoạn tình cảm này.

Có thể Tôn Thái phi yêu là yêu bản thân của thời gian đã qua, trái tim không thể buông bỏ được sự không cam tâm trong lòng. Nếu hai người có lén lút có quan hệ mật thiết với nhau, Tôn Thái phi như thế nào lại không biết chuyện Thụy vương vào kinh?

Tôn Thái phi có thân phận thứ nữ, không đủ khả năng làm Thụy vương phi nhưng nếu Thụy vương thật lòng yêu bà, cho dù không được lão hoàng đế coi trọng, cũng có thể biểu thị tấm lòng thành với lão hoàng đế. Nhưng trên thực tế, Thụy vương từ đầu tới cuối đều không đề cập qua vấn đề này, ngay cả tiên đế nạp Tôn Thái phi vào hậu cung, ông cũng không có chút phản ứng.

Nếu nam nhân thật lòng yêu một nữ nhân, sao lại đành lòng đối xử với nàng ta như vậy?

Sau khi suy xét cẩn thận vấn đề này, tâm tình của Cố Như Cửu phức tạp liếc mắt nhìn Tôn Thái phi, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Ai gia chỉ thích người con dâu này, có nàng ở đây, sẽ thấy vui vẻ ngay.” Thái hậu đang đề cập đến chuyện con cái với Thụy vương, chợt dời đề tài sang Cố Như Cửu: “Đây không chỉ là con dâu của ai gia mà còn là khuê nữ ruột của ai gia.”

Cố Như Cửu quay đầu cười ngượng ngùng với Thái hậu, thấy Thụy vương đang nhìn mình, lại nở nụ cười đoan trang hiền thực với ông.

Thụy vương nhanh chóng thu hồi tầm mắt, sau đó nói: “Hoàng hậu nương nương đoan trang ưu tú như vậy, thảo nào Thái hậu nương nương yêu thích nàng như vậy.”

“Người nói đúng, một cô nương tốt như vậy, có ai mà không thích chứ.” Chu Thái hậu cười đáp lời, sau đó lại nói với mấy Thái phi có mặt ở đây: “Sắp trưa rồi, trời càng lúc càng nóng, mọi người quay về cung đi.”

“Vâng.” Ngụy Thái phi là người đầu tiên đứng lên tiếp lời Thái hậu, lúc hành lễ, nàng còn liếc mắt nhìn Tôn Thái phi ngồi bên trái mình, đáy mắt giấu giếm một tia giễu cợt.

Động tác hành lễ của Tôn Thái phi chậm hơn Ngụy Thái phi cùng Tiền Thái phi một chút, lúc bà đứng dậy đi ra ngoài thì ánh mắt đảo qua Thụy vương, thế nhưng tận đến khi bà thu hồi ánh mắt, Thụy vương cũng không ngẩng đầu liếc nhìn dù chỉ một cái.

Chu Thái hậu để Thụy vương lại dùng cơm trưa, Tấn Uông cùng Cố Như Cử cũng cùng ăn. Sau khi dùng xong bữa trưa, Thái hậu khẳng khẳng cho truyền ngự y tới khám chân cho Thụy vương, Thụy vương chối từ mấy lần không thành buộc lòng gật đầu đáp ứng.

Thế nhưng Cố Như Cử cảm thấy, đây không phải Thái hậu thật lòng quan tâm đến chân của Thụy vương, mà là muốn xác định, cái chân này của ông ta còn bị tật, cả đời không thể đứng dậy được hay không mà thôi.

Một người không có khả năng đi đứng thoải mái như Thụy vương và một Thụy vương có thể đi đứng bình thường, chính là hai chuyện hoàn toàn trái ngược nhau.

Trên thực tế, ba cái chuyện giả tàn tật như trong mấy quyển tiểu thuyết là hoàn toàn không thể tồn tại, bởi vì người trong cung luôn được thái y bắt mạch thường xuyên, hơn nữa không bao giờ chỉ một người, coi như muốn mua chuộc nhân tâm cũng khó mà làm được.

“Thái hậu nương nương, tổn thương trên chân của Thụy vương gia chính là bị từ trong thai nghén, vi thần thực sự bất lực.” Liên tục ba ngự y đều nói như vậy, Chu Thái hậu vừa vội vừa tức, cuối cùng mới bắt đắc dĩ và áy náy nói với Thụy vương: “Là ai gia không nghĩ chu toàn, ngược lại làm cho người phải khó xử rồi.”

“Thái hậu có lòng lo lắng mới làm như vậy, sao thần lại khó xử cho được.” Biểu tình trên mặt Thụy vương rất bình tĩnh, thậm chí còn khẽ mỉm cười, phảng phất hoàn toàn không để tâm đến những lời ngự y vừa nói, bình tĩnh dị thường.

“Thúc phụ không thêm đề ý, thế nhưng trong lòng mầu hậu và trầm vẫn không thấy thoải mái.” Tấn Uông thở dài, về mặt thần thờ nói: “Không bằng từ hôm nay, trầm cho tìm danh y khắp nơi, có lẽ sẽ tìm được người tài chữa khỏi cũng không chừng.”

“Thần sao có thể làm phiền bBệ hạ như vậy được.”

“Xin thúc phụ hãy an tâm ở lại kinh thành.” Tấn Uông cười nói với ông: “Cho dù chỉ có một chút hy vọng cũng phải cố làm, nếu không làm thì ngay cả hy vọng cũng không có.”

Thụy vương ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tấn Uông, sau đó chậm rãi nói: “Thần làm phiền bBệ hạ.”

Cổ Như Cử hiểu rõ, những thứ này đều là cái cớ để Tấn Uông giữ chân Thụy vương ở lại kinh thành. Thụy vương muốn trị chân, như vậy nhi tử được hấn dẫn theo đến kinh thành cũng phải hiếu thuận ở lại kinh thành hầu hạ, không sẽ đeo lên gông bắt hiếu.

Đơn giản như vậy đã giữ cha con Thụy vương lưu lại trong kinh, Cổ Như Cử cảm thấy việc này thuận lợi đến mức có cái gì đó không đúng, Thụy vương quá phối hợp.

Lẽ nào Thụy vương không nhìn ra Tấn Uông có ý định giữ ông ta lại kinh thành?

Với chỉ số thông minh của Thụy vương, chuyện này không thể đơn giản như vậy mới đúng.

Lúc này ngoài cửa thành, một đoàn xe sang trọng đi đến, những chiếc xe này không những tinh xảo còn quý khí, bên trên mơ hồ còn khắc chữ “Trung”, vệ binh thủ thành nhận ra đây là mã xa Trung vương phủ, sau khi kiểm tra theo thông lệ liền để họ đi vào thành.

Trung vương cười trên con ngựa cao to, nhìn cảnh tượng kinh thành phồn hoa, xoa xoa mồ hôi rịn trên mặt, sau đó nói với đầy tớ sau lưng: “Người mau đi dò hỏi một chút, quan viên các nơi tặng lễ vật gì cho Bệ hạ, để bản vương sớm có chuẩn bị.”

Tên đầy tớ vội vàng đồng ý.

“Hôm nay thật nóng.” Trung vương lôi kéo vạt áo: “Đem phần lễ đã chuẩn bị kia đưa cho Cố gia.” Nghe nói Bệ hạ rất yêu thương Hoàng hậu, ngoại trừ Hoàng hậu ra, trong hậu cung không có một vị phi tần nào, cho nên chuyện lấy lòng Cố gia là không thể qua loa.

Về phần Cố gia có nhận tấm lòng này của lão hay không, hoàn toàn hông nằm trong lo lắng của Trung vương điện hạ. Ông quay đầu lại liếc nhìn mã xa sau lưng, bên trong có một trai một gái đang ngồi, lão mang theo con cái đến đây chính là để Hoàng hậu ban cho một ân chuẩn, để nữ nhi gả vào trong kinh thành.

Bách tính kinh thành thường nhìn thấy người có quan chức lớn nhiều đã thành thói quen, cho nên nhìn thấy mã xa Trung vương phủ đi qua cũng không khản trương, đều đầu vào đấy tránh ra, sau đó lại tiếp tục đứng lên rao hàng.

“Hừ, lá gan người ở kinh thành đều lớn hơn nơi khác.” Trung vương cầm mã tiên trong tay lên ngắm nghía, thấy vẻ mặt bình tĩnh của dân chúng hai bên đường phố, cảm thấy nhàm chán.

Ở Dung Châu, dân chúng nhìn thấy lão, đừng nói là nơm nớp lo sợ hành lễ, hoàn toàn không dám chút lười nhác, thế nhưng những cảnh tượng ấy khi đến kinh thành đều không hề xảy ra.

Mặc dù trong lòng ông không vui, thế nhưng cũng biết đây là kinh thành, có nhiều chuyện không thể tùy tiện làm, cho nên mặc dù rất bất mãn, cũng đành phải nuốt vào bụng.

Nghĩ thông suốt như vậy, ông cũng không còn thấy buồn bực nữa, khi nhìn thấy một nữ tử xinh đi ngang qua thì hai mắt không nhịn được tỏa sáng, nữ nhân ở kinh thành quả nhiên tuyệt vời.

Trong Tĩnh An cung, Tôn Thái phi thấy hồn lạc phách ngời ở ghé quý phi, hoàn toàn mất đi sức sống.

Nhiều năm không gặp, thế nhưng ông ấy vẫn không muốn liếc mắt nhìn mình, chẳng lẽ bởi vì bà đã già, già đến mức ông ấy không nhận ra được?

Thế nhưng ông ấy sao lại không hề thay đổi, vẫn phong thái nhẹ nhàng, ôn nhuận như ngọc y như lúc trước.

“Ta khuyên ngươi đừng si tâm vọng tưởng, đều là Thái phi của tiên đế còn mang bày ra vẻ bi thương vì tình thế này cho ai xem?”

Chương 74

“Người tới làm gì?” Tôn Thái phi lạnh lùng nhìn Tiền Thái phi đang đi lại gần mình: “Chớ nói nhảm.”

“Ta nói nhảm hay là người miên man suy nghĩ?” Tiền Thái phi chẳng chút để bụng thái độ không hoan nghênh bà của Tôn Thái phi, đi tới ngồi xuống ghế, nhếch mi nói: “Chút tâm tư này của người, ta hiểu rất rõ, vốn dĩ ta chẳng thèm quan tâm, thế nhưng điều này không có nghĩa ta nguyện ý bị người liên lụy.”

“Ta làm gì liên lụy người?” Tôn Thái phi lạnh lùng nói: “Mấy năm nay người có thể thuận lợi sống trong chốn hậu cung này, còn thu được nhiều lợi ích, ai có bản lĩnh liên lụy người?”

“Nghe những lời này của người.” Tiền Thái phi bật cười chế nhạo: “Chuyện trước kia, bây giờ nhắc tới còn có ý gì.” Nói đến đây, nụ cười trên mặt bà vui đi nhiều, ánh mắt thông cảm nhìn sang Tôn Thái phi: “Thái hậu cùng Hoàng hậu đã quyết định đưa chúng ta cùng mấy Thái phi khác đến biệt cung Lâm An, ta cũng nghĩ thông suốt, cái chỗ này so với Lâm An biệt cung cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, loại phi tần giống chúng ta, dẫu ở đâu cũng không có cái gì khác biệt.”

Tôn Thái phi giật mình, bà hoài nghi nhìn sang Tiền Thái phi, không biết đối phương đang diễn trò hay nói thật lòng. Rõ ràng ngay từ đầu người không cam lòng nhất chính là Tiền thị, vì sao hiện nay lại có thể thấu hiểu như vậy?

Bọn họ là nữ nhân của tiên đế, giữa bọn họ cũng không có bao nhiêu tình cảm, nhưng thật sự lại có không biết bao nhiêu ân oán. Nói thí dụ như trước đây Ngụy thị được sủng ái vây khốn lục cung, cũng dày vò những phi tần già cỗi trong cung như bọn họ, cho nên sau khi tiên đế chết đi, bọn họ mới có thể đối đãi Ngụy thị như vậy.

Thế nhưng dẫu có nhiều ân oán hơn nữa, theo thời gian đi qua, ngay cả lòng trả thù cũng vui đi nhiều, những lão nhân như họ, vì lợi ích của gia tộc, vì một nam nhân như tiên đế mà phải tính toán rất nhiều, cuối cùng đều cùng rơi vào kết cục quạnh quẽ thế này.

“Người đã nghĩ thông thấu.” Tôn Thái phi trầm mặc chốc lát, mới tiếp tục nói: “Hôm nay tới đây chỉ muốn nói mấy lời này với ta?”

“Mặc kệ nói như thế nào, ta người cũng coi như có gần hai mươi năm giao tình, ta không thể nhắm mắt làm ngơ nhìn người sa ngã, mới đến nhắc nhở người một câu.” Tiền Thái phi đứng lên, lau môi nói: “Người đừng đi theo Thụy vương, người đàn ông này mang dã tâm quá lớn, nghĩ quá nhiều đối với người không có bất cứ lợi ích nào.”

Tôn Thái phi nhìn Tiền Thái phi không nói gì.

Thấy bà ta như vậy, Tiền Thái phi cũng lười khuyên tiếp, chỉ để lại một câu: “Tự cân nhắc cho kỹ.” Rồi quay lưng nghênh ngang mà đi.

“Thái phi nương nương.” Cung nữ hầu hạ bên cạnh Tôn thái phi thấy sắc mặt bà không tốt lắm, vội vàng đỡ lấy bà, cẩn thận hỏi: “Người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Tôn Thái phi mặt không thay đổi lắc đầu: “Ngày hôm nay thái giám giữ cửa là ai, hẳn lại lơ đãng nhiệm vụ như vậy, phạt hai mươi trượng.” Tiền thị bước vào, không ngăn cản cũng không bẩm báo, thái giám giữ cửa như vậy giữ lại có ích lợi gì?

“Rõ.” Cung nữ hầu cận sắc mặt trắng xanh, cúi đầu đáp lời.

Sau khi Tiền Thái phi rời đi không lâu sau, liền nghe chuyện Tôn Thái phi trách phạt thái giám gác cổng, bà giễu cợt cười, sau đó để cho hạ nhân trong cung thu thập hành lý cho mình.

Chuyện phải dời đi biệt cung Lâm An đã được định là không thay đổi, chi bằng bà nên nghĩ là sao để mình đi đến biệt cung Lâm An sống thoải mái, chứ không phải phí sức nghĩ chuyện không cần thiết.

Nhưng phải thừa nhận, Hoàng hậu đúng là nữ nhân tốt số, có thể để cho Hoàng đế đi đến nước cờ này, cho dù bà ước ao hay đổ kỵ, cũng không thể giành lấy được.

Trước đây biết Tôn Thái phi cố tình lợi dụng Dương Liễu đi tiếp cận Hoàng đế, bà chẳng qua muốn khuấy thêm chút gió, ai ngờ hoàng đế lại chẳng thèm liếc mắt nhìn tiểu mỹ nhân kia lấy một cái, cũng không chút thương hương tiếc ngọc nào phạt quỳ ở ven đường, đợi Hoàng hậu quay về phát hiện ra việc này.

Nếu như tiên đế có được nửa tính trầm ổn như Hoàng đế hiện nay, thì hậu cung năm đó cũng không cần đầu đến sức đầu mẻ trán như vậy.

Tâm trạng Trung vương không được tốt lắm, bởi vì ông bị Cố gia từ chối tiếp khách. Ông thấy, Cố gia bắt qua chỉ là một thế gia nhị lưu mặt đảng may mắn cho ra một Hoàng hậu, dựa vào quan hệ bám váy Hoàng hậu mà dám không coi ông ra cái gì, thật sự quá ghê tởm.

Cơn tức đê nặng trong bụng, Trung vương nhìn ai cũng không vừa mắt, ngay cả Hoàng hậu vẫn chưa gặp mặt qua cũng bắt giặc thấy bất mãn. Nghĩ đến trong ngoài hậu cung trừ Hoàng hậu ra thì vẫn chưa có phi tần nào khác. Ông thầm nảy sinh vài ý định, thế nhưng cái ý định này không dễ thực thi, cho nên ông chỉ thầm tính trong bụng mà thôi.

Ngủ lại trong biệt cung một đêm, sáng sớm hôm sau, Trung vương tắm rửa thay y phục, cầm theo bao lớn bao nhỏ quà hạ lễ cùng với hai đứa con trai con gái của mình tiến cung. Ông đã sớm nghe nói, tuy rằng Thụy vương đã tới kinh thành trước ông hai ngày, nhưng ông ta chỉ đơn độc tiến cung, không có mang theo con cái.

Cho nên hiện tại ông dẫn theo con cái, tự nhận mình có thành ý hơn Thụy vương.

Từ cổng Chu Tước đến cung Càn Khôn, các thái giám cung nữ dọc theo đường đi đều rất lễ phép khách khí đối với ông, ông hài lòng nói với con trai: “Vẫn là người trong cung biết nhìn.”

Tán Hoàng biết lời này của phụ vương là đang oán hận Cố gia, cho nên không có tiếp lời. Nhưng muội muội đi ở bên cạnh hần lại gật đầu phụ họa nói theo: “Phụ vương nói đúng.”

Đúng cái gì mà đúng? Tán Hoàng cảm thấy mệt mỏi, hiện nay hậu cung do Hoàng hậu nắm quyền, những cung thị này lễ ngộ như thế đối với bọn họ, không được xem là Hoàng hậu biết cách quản giáo sao?

Thế nhưng những suy nghĩ này, hần chỉ có thể nghĩ trong đầu, chứ không thể nói ra miệng, bằng không phụ vương sẽ nổi giận đập hần.

Hôm nay Tán Uông không có lên triều. Hơn nữa các quan viên đều biết lễ vạn thọ của Hoàng thượng gần đến, cho nên cũng không làm hần thêm phiền lòng, nhờ vậy mấy ngày gần đây Tán Uông lại nhàn nhã thanh thoi.

Hắn đang cầm một quyển tạp thư, bắt chước dáng vẻ của Cố Như Cửu, ngâm một bình trà ngon, đặt mấy miếng bánh ngọt, tựa lên ghế dựa mềm, giống như một chú mèo nhỏ lười biếng đang nằm phơi nắng.

Nhìn thấy hắn như vậy, Cố Như Cửu nổi ý trêu ghẹo, lén lén tiến lại gần ghế dựa, đưa tay bịt mắt hắn, cúi người nói nhỏ vào tai hắn: “Sách hay lắm sao?”

“Không bằng sức hấp dẫn của nàng.” Tấn Uởng ném sách qua một bên, kéo tay lôi Cố Như Cửu trong lòng, sau đó lại giật mũi nàng một cái: “Còn ghen với sách nữa sao?”

“Trời nóng quá, ghen một chút cũng tốt cho cơ thể với tinh thần.” Cố Như Cửu nằm ở trong lòng hắn cúi đầu cười, vuốt gò má của hắn nói: “Người chàng thật mát.”

Sức khỏe Tấn Uởng vẫn luôn không được tốt, cho nên bất luận đông hạ thể nào cũng tỏa ra hơi lạnh, khi thời tiết lạnh thì lại âm ẩm, nhưng đến mùa hè thì khá thoải mái. Cũng chính bởi vì như vậy, gần đây những lúc Cố Như Cửu rảnh rỗi không có chuyện gì làm, đều thích chạy lại sờ mó Tấn Uởng, qua đó đạt được hiệu quả giảm nóng của mình.

“Vậy thì giờ cơm hôm nay, bảo bọn họ chuẩn bị thêm vài món chua.” Tấn Uởng bị Cố Như Cửu chọc cười, tùy ý nàng đang ‘giở trò’ sàm sỡ với mình, đến lúc bị chọc vào chỗ nhột, mới không nhịn được cười ra tiếng.

Hà Minh nghe thấy tiếng cười trong phòng truyền ra, do dự chỉ chốc lát, mới bắt chập lên tiếng thông báo: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, Trung vương điện hạ dẫn thế tử cùng quận chúa đến yết kiến.”

Trong phòng an tĩnh lại, một lát sau hắn nghe thấy thanh âm của Bệ hạ truyền ra.

“Đề Trung vương điện hạ chờ ở tiền điện, trẫm và Hoàng hậu sẽ ra ngay.”

“Vâng.” Hà Minh liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, không tiếng động lùi xuống.

Trung vương thấy Hà Minh quay về một mình, liền hỏi: “Công công, Hoàng thượng có bằng lòng gặp ta không?”

“Điện hạ đường xa đến đây, cho dù Bệ hạ không có thời gian, cũng sẽ buông những chuyện đó xuống ra đây gặp ngài.” Hà Minh cười ha hả tiến lên chấp tay nói: “Xin ngài chờ chốc lát, Bệ hạ sẽ ra ngay thôi.”

“Làm phiền công công.” Nghe thấy Hà Minh lời này, nét mặt Trung vương lộ ra vẻ hài lòng, gật đầu với Hà Minh.

Hà Minh liếc nhìn quận chúa và thế tử đang ngồi phía dưới Trung vương, cười tủm tỉm lui sang một bên, sau đó lấy hành động thực tế giữ vững trầm mặc.

Qua đại khái hai nén hương sau, tư thế ngồi của Trung vương đã thay đổi chừng ba lần, cuối cùng cũng nghe thấy phía bên ngoài truyền đến động tĩnh.

Trung vương chưa từng gặp qua Tân Uông, chỉ nghe nói thân thể vị hoàng đế này không tốt lắm, tướng mạo dường như nữ nhân, nhưng vẫn có khí thế quân tử. Cho nên khi Tân Uông mặc huyền y, quý khí đầy người xuất hiện ở trước mặt thì thiếu chút nữa ông không kịp phản ứng, sự thật hoàn toàn khác biệt với gương mặt trắng gầy toát ra bệnh tật trong trí tưởng tượng của ông.

“Thần khấu kiến Bệ hạ.” Lần đầu tiên chính thức gặp mặt Đế vương, Trung vương cho dù kiêu ngạo, cũng biết phải hành đại lễ, tuy rằng dựa bối phận, vai vế của ông là trưởng bối của vị Hoàng đế hiện nay.

Thế nhưng trong chỗ hoàng thất này, bối phận không có bao nhiêu tác dụng, ở trước mặt Hoàng đế, tất cả đều bị vứt sang một bên.

Thấy Trung vương hành hơn nửa lễ, Tân Uông mới nhắc tay trước lên tự tay nâng ông dậy nói: “Không cần đa lễ, mời ngồi.”

“Tạ ơn Bệ hạ.” Trung vương nói tạ ơn với nói với Tân Uông, lại chấp tay với Cố Như Cửu đang đứng sau lưng Tân Uông, sau đó chờ Tân Uông cùng Cố Như Cửu ngồi xuống, mới ngồi xuống.

Cố Như Cửu nhíu mày, cái vị Trung vương này tựa hồ chẳng hề đồ giống như lời đồn vậy.

Lời đạo đầu câu chuyện luôn luôn là hỏi thăm tình hình lẫn nhau, sau đó sẽ kéo ra không ít lời nói bổ dưỡng vô ích, cuối cùng mới nhắc đến trọng

điểm, dĩ nhiên cuộc nói chuyện giữa Tấn Uông và Trung vương cũng không có ngoại lệ.

“Trung vương đã thích phồn hoa sầm uất của kinh thành, lại có lòng muốn tìm cho quận chúa một đức lang quân như ý, không bằng lưu lại ở kinh thành lâu hơi, như vậy trăm cũng có nhiều thời gian hơn chiêu đãi ngài.” Tấn Uông cười nói: “Xin vương gia không nên chối từ.”

“Bệ hạ nhiệt tình, thần như thế nào nữ lòng chối từ.” Ánh mắt Trung vương nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào của Tấn Uông, hơi buông mình mắt xuống, tiện thể nói: “Thần chỉ có một khuê nữ, hôn sự của nàng xin Thái hậu cùng Hoàng hậu nương nương giúp đỡ nhiều hơn.”

“Từ trước đến nay, chuyện hôn sự đều chú trọng mệnh lệnh của cha mẹ lời của mối mai, bỗ cung cũng không vượt qua chức phận. Chờ các công tử trong kinh cầu hôn với quận chúa thì bỗ cung giúp đỡ xem xét cận kề một hai là được, về phần khác...” Cố Như Cửu áy náy cười: “Bỗ cung tuổi cũng còn nhỏ, chỉ sợ không đảm đương được nhiệm vụ nặng nề này.”

Công chúa quận chúa bộ tộc Tấn từ trước đến nay là thanh danh tại ngoại, vị Dung Nam quận chúa này bản tính làm sao, nàng hoàn toàn không biết chút gì. Lỡ như sau ngày thành hôn, nếu như không xảy ra chuyện nuôi dưỡng trai tơ hay nhân tình này nọ, thì chẳng có gì đáng để nói đến, còn nếu không sẽ hận thấy xương bà mối mai là nàng?

Huống chi lập trường của Trung vương không rõ ràng, thái độ của Tấn Uông đối với ông ta cũng không xa không gần, nàng hà tất dính dáng đến những vương tử trong hoàng tộc này, gây ra những hiểu lầm không đáng có.

Hơn nữa, cảm tình sâu đậm cũng có thể đem ra mà mua bán đổi chác, coi tấm chân tình của người khác trở thành tiền bạc, tiêu xài chẳng chút kiêng dè, đấy mới là hành vi ngu ngốc nhất.

Điều nàng mong muốn nhất chính là Tấn Uông càng ngày càng thích nàng, càng ngày càng không xa rời nàng, chứ không phải vì những chuyện không cần thiết thế này mà gây ra hiểu lầm và nghi kỵ, tạo thành vết nứt giữa hai người bọn họ.

Thấy Hoàng hậu không đáp ứng, Trung vương cũng không ngại, dù sao mối quan hệ giữa hắn và Cố gia đã không tốt, nên nhìn Hoàng hậu cũng không thuận mắt, lúc này chẳng qua chỉ thuận miệng nói ra như vậy mà

thôi, chứ thật chất nào muốn đem hôn sự của khuê nữ nhà mình giao cho Hoàng hậu. Lỡ như vị Hoàng hậu này không thật lòng, tùy tiện tìm một người không đáng tin cậy mai mối làm phu quân của khuê nữ, đến lúc đó ông phải gật đầu hay là lắc đầu?

Hoàng hậu nói như vậy, ngược lại ông lại thở phào một hơi.

Dung mạo của Dung Nam quận chúa cũng không phải tuyệt sắc, khuôn mặt và mắt mũi đều giống y như Trung vương, may là làn da không ngăm đen giống Trung vương mà ngược lại trắng nõn, càng thu hút ánh nhìn của người xung quanh,

Các quý tộc thế gia Đại Phong, bình thường không chỉ chú trọng đến khí độ phong nhã này nọ, mà cũng rất xem trọng đến dung mạo. Nhóm người xem mặt mà bắt hình dong đều bộc lộ rất ngay thẳng, ngoại trừ hành vi của các thế gia nghiêng về biểu đạt hàm súc ý tứ ra, còn lại đều nói trắng trợn đến đáng sợ.

Cho nên đối với chuyện coi dung mạo được xếp hạng đầu tiên, thì Dung nam quận chúa thực sự không chiếm nhiều ưu thế, tính cách tốt cũng có thể tìm được lang quân như ý, nếu như hai cái này đều không có thì...

Cố Như Cử nâng chung trà lên uống một ngụm trà, đề tâm tư của mình xuống, cười cười với Trung vương.

Mà khi Dung Nam quận chúa nhìn thấy nụ cười này của nàng thì không kìm được dấy lên lòng hâm mộ, nếu như khi nàng cười rộ lên cũng xinh đẹp cuốn hút như Hoàng hậu nương nương thì hay biết bao,

Thảo nào Hoàng thượng lại đối xử tốt với Hoàng hậu như vậy, nếu nàng là đàn ông, mỗi ngày đều được nhìn thấy mỹ nhân tươi cười với mình như thế, cũng hận không thể đem tất cả các thứ tốt đẹp nhất mang cho nàng.

“Đã sang buổi trưa rồi, trong cung chuẩn bị xong đồ ăn, nếu Trung vương cùng với thế tử quận chúa không chê thì lưu lại đây dùng chung bữa cơm.” Tấn Uởng mở miệng nói: “Sau khi dùng ngộ thiện, trăm sẽ cùng mọi người đến thỉnh an Thái hậu.”

“Vậy quấy rầy Bệ hạ.” Trung vương sau khi tới kinh thành cũng dò hỏi, biết Thụy vương tiến cung cũng được giữ lại dùng ngộ thiện, cho nên khi Tấn Uởng lên tiếng muốn giữ ông lại, ông vui vẻ nhận lời.

Chuyện này đương nhiên phải nhận lời rồi, nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ nói Thụy vương được mời dùng cơm, mà ông là Trung vương lại không được, bị đuổi ra khỏi cung, thế còn gì là thể diện của ông nữa?

Dẫu sao ông cũng là thiết mạo tử vương, cái thể diện này không thể vứt đi được.

Mấy người bọn họ dời bước đến nhà ăn.

Bàn ăn được bày biện rất sạch sẽ thư thái, ngay cả chưa bắt đầu dùng bữa, đã đem lại cảm giác đói bụng, Tấn Hoàng quan sát xung quanh một lượt, cảm khái nghĩ, đây mới là khí phái hoàng gia, nhà ăn của nhà bọn họ so với trong cung quả thực chỉ là phong cách của nhà giàu mới nổi.

Bày trí được chăm chút tỉ mỉ, ngay cả bồn rửa tay càng được chăm chút cẩn thận, chỉ khăn lau tay thôi cũng tốn mấy tấm cảm khăn, Tấn Hoàng thực sự không nhịn được nói: “Những khăn tay này, chỉ dùng một lần sao?”

Trước đây, Trung vương đã từng đến kinh thành, biết từ trước đến nay hoàng thất đều khoe khoang lãng phí quý khí như vậy, cho nên cũng không thấy bất ngờ. Thấy con trai mình tỏ ra què mùa, khẽ ho một tiếng nói: “Khí phái Hoàng gia, đương nhiên phải thế.”

Cô Như Cửu nghe vậy cười giải thích: “Theo quy định của tổ tiên lễ ra nên như thế, có điều từ khi Bệ hạ tự mình chấp chính cảm thấy làm như vậy quá lãng phí phô trương, cho nên ngoại trừ tấm khăn đầu tiên bị vứt bỏ ra, những tấm khăn khác đều được giặt sạch, phơi khô để dùng lại.”

“Thì ra là thế.” Tấn Hoàng thấy nụ cười dễ thương của Hoàng hậu, cộng với thanh âm nhu hòa, hẳn vốn còn ngại ngùng cẩn trọng, cũng thả lỏng khá nhiều: “Bệ hạ cần kiệm như vậy quả thật là phúc của vạn dân.”

Tấn Ưởng cười cười: “Làm quân vương thì phải như thế.”

Trên thực tế hẳn thấy, cho dù như vậy, cũng vô cùng lãng phí, chỉ tiếc những quy củ lễ nghi này không dễ dàng thay đổi.

Thức ăn được dọn ra bàn, tất cả đều đang bốc hơi nghi ngút, còn có vài đĩa thứ ăn nguội và mâm đựng trái cây, hết sức phong phú. So với những món ăn bình thường trong Trung vương phủ quả thực phong phú hơn rất nhiều.

Tấn Hoàng giờ hơi hiểu được vì sao phụ vương lại nghĩ cách để muội muội gả vào trong kinh thành, bởi vì cuộc sống của người trong kinh thành đều cẩn thận chú trọng hơn với người Dung Châu bọn họ rất nhiều.

Dùng xong ngọc thiện, Tấn Hoàng ăn nhiều hơn ngày thường một chén cơm, hoa quả cũng nhiều hơn một ít, hẳn phát hiện ra, ngay cả phụ vương cùng muội muội đều ăn nhiều hơn ngày thường rất nhiều, cho nên cũng không thấy ngượng ngùng.

Có lẽ lần này quay về Dung Châu, hẳn nên kiến nghị phụ vương dẫn theo mấy đầu bếp trong kinh thành cùng về để cải thiện thức ăn trong vương phủ bọn họ.

Cố Như Cửu nhìn thức ăn trên bàn đã vui đi hơn phân nửa, mới giật mình hiểu ra bản thân ngày hôm nay cũng ăn nhiều hơn nửa chén cơm. Xem ra, ăn uống cùng với người có sức ăn mạnh thì mình cũng ăn uống nhiều theo.

Nhớ tới ngày hôm qua dáng vẻ nhã nhặn tao nhã của Thụy vương khi dùng cơm, lại nhìn cả nhà Trung vương ăn uống thoải mái khí thế rào rào, Cố Như Cửu bất giác cũng có hảo cảm với bọn họ nhiều hơn.

Đại khái đây chính là nhóm người thích ăn uống, nhân duyên cũng không quá kém.

Vốn tưởng rằng cha con bọn họ sau khi dùng nhiều thức ăn như vậy, thì đến cung Khang Tuyên, chắc sẽ không ăn nổi mấy món ăn nhẹ được Thái hậu chiêu đãi, nào ngờ không chỉ ăn hết, còn ăn sạch sẽ.

Thảo nào ba người này bao gồm cả Dung Nam quận chúa, đều mập mạp khỏe khoắn hơn hẳn, sức lực cũng không giống người bình thường.

Cuối cùng Trung vương còn cầm theo chiếc hộp đựng vài món điểm tâm được Cố Như Cửu chuẩn bị mang trở về chỗ ở, mới giật mình hiểu ra, ông đã nhận hộp thức ăn Hoàng hậu đưa.

Chẳng phải trong lòng vốn không thích Hoàng hậu, đồng thời còn chuẩn bị làm khó dễ nàng ta sao?

Trung vương cúi đầu nhìn hộp thức ăn đang cầm trong tay, nhớ đến dáng vẻ dịu dàng của Hoàng hậu, nóng nảy gãi gãi đầu, quay đầu nói với con gái đi theo bên cạnh: “Mấy đứa thấy Hoàng hậu thế nào?”

Dung Nam quận chúa gật đầu: “Tốt.” Hơn nữa còn rất đẹp.

Tấn Hoàng ôn trọng hơn so với muối muối, trầm ngâm nói: “Tình cảm giữa Hoàng hậu và Hoàng thượng rất tốt, hôm nay lúc dùng cơm, con còn thấy Bệ hạ cảm nhâm chén canh.”

“Ừ?” Trung vương nhếch mày nhìn con trai, chờ mong đứa con này có thể nói thêm một hai câu.

“Có nhiều cặp phu thê tình cảm sâu đậm đều như thế, thế nhưng nhi tử cho rằng, giữa Hoàng hậu và Hoàng thượng lại không giả vờ giả vịt giống như những lời đồn đãi bên ngoài, mà tình cảm thật lòng.” Tấn Hoàng suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Khi Bệ hạ mở nắp chén canh ra chắc hẳn đã phát hiện mình cảm nhâm, thế nhưng ngài ấy lại không chút do dự nào tiếp tục dùng, điều này chứng tỏ Bệ hạ và Hoàng hậu bình thường cũng thường xuyên cảm nhâm như vậy, nếu tình cảm giữa phu thê không được tốt thì điều này rất hiếm khi xảy ra.”

“Uhm...” Trung vương vuốt cằm gật đầu nói: “Con nói rất có đạo lý, còn có khác sao?”

“Còn có... Còn có...” Tấn Hoàng do dự một chút: “Con hoài nghi Bệ hạ có xu hướng sợ vợ.”

“Ừ!” Trung vương trợn to hai mắt, đưa mắt nhìn thoáng qua xung quanh, xác định trong phòng không còn có ai khác mới lên tiếng trách móc: “Làm sao con lại thấy được?”

“Thái giám thiếp thân bên cạnh Bệ hạ ở trước mặt Hoàng hậu lại khúm núm hơn bình thường, và khi Hoàng hậu nói chuyện, vẻ mặt Bệ hạ luôn luôn...” Tấn Hoàng cau mày, muốn tìm một từ thật thích hợp để diễn đạt: “Chính là cho dù Hoàng hậu có nói gì cũng tán thành, vẻ mặt như vậy con chẳng biết phải diễn tả thế nào mới đúng, thế nhưng cảm giác trên cho thấy, chỉ cần Hoàng hậu gật đầu thì Bệ hạ nhất định sẽ không phản đối.”

“Haizzz, điều này có tốt hay không?” Trung vương vỗ đùi, lại là lắc đầu lại là thở dài: “Thảo nào Đức Nghi đại trưởng công chúa gởi thư nói cái gì mà họa quốc yêu hậu, lẽ nào vì bà đã nhìn ra được điều này?”

Ông cau mày: “Nếu thật sự là như thế, chuyện phiền phức rồi đây.”

“Phụ vương, nhi tử cảm thấy tâm tư Đức Nghi đại trưởng công chúa không thuần khiết, lời bà ấy nói cũng không thể tin.” Tấn Hoành nhớ lại mỗi tiếng nói cử động của Hoàng hậu: “Hơn nữa nhi tử cảm thấy, Hoàng hậu cũng không phải là họa quốc yêu hậu, tình cảm của nàng cùng Bệ hạ rất tốt.”

Trung vương vuốt cằm ra vẻ trầm tư, cuối cùng cúi đầu nhìn hộp đựng thức ăn trong tay, cắn răng nói: “Mặc kệ có là họa quốc yêu hậu hay không, dù sao việc này chúng ta không tham dự, mặc kệ họ có thổi gió đông hay quét gió tây, chẳng liên quan gì đến chúng ta.”

Tấn Hoành nghe xong, lại không thềm nhắc lại, trong lòng lại có chút ước ao, nếu tình cảm giữa hắn và thê tử cũng thân mật giống như đế hậu vậy thì hay biết mấy.

Trong phủ Đức Nghi đại trưởng công chúa, Đức Nghi nghe thấy Trung vương vào kinh nét mặt lộ ra vài phần bất mãn, bà đã gửi cho Trung vương hai bức thư, thế nhưng chẳng có bức nào hồi âm, bà chột nghe nói Trung vương hành sự càn rỡ, thật không ngờ lại càn rỡ đến mức độ này, ngay cả Đại trưởng công chúa như bà cũng chẳng coi ra gì.

“Công chúa điện hạ, Thụy vương phái người đưa quà đến cho ngài.” Ma ma thiếp thân của Đức Nghi đi đến, giao danh mục quà tặng cho bà: “Nói đặc sản trên đất phong, tuy không bao nhiêu tiền, mang cho ngài ném thử.”

Đức Nghi mở danh mục quà tặng ra nhìn một lượt, cười lạnh nói: “Thụy vương này cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, bày vẽ thân thiết, cũng không biết trong bụng đang có bao nhiêu âm mưu xấu xa.”

Bà chương mắt hoàng đế hiện nay, nhưng không có nghĩa bà coi trọng người nhà Thụy vương, theo bà, hoàng đế hiện nay tốt xấu gì cũng là con trai trưởng của Thành vương, mẹ đẻ lại là Tư Mã thị, còn hơn như Thụy vương từ nhỏ đã là một vương gia tàn tật chẳng được thân phận tôn quý.

“Điện hạ đừng nói như vậy.” Ma ma vội vàng hạ giọng nhắc nhở: “Để cho người khác nghe cũng không tốt.”

Hôm nay quản gia phủ công chúa là Hoàng đế phái tới, ai biết quản gia này có tâm tư gì?

“Chẳng có gì phải lo,” Đức Nghi ném danh mục quà tặng qua một bên, nhấp một ngụm trà nói: “Chuẩn bị quà trả lễ, chút thành ý của Thụy vương

phủ, bốn cung cũng không dám chiếm.”

“Rõ.” Ma ma liếc nhìn danh mục quà tặng, khom người lui ra ngoài.

Chờ trong phòng không còn ai nữa, Đức Nghi mới âm thầm mắng: “Lòng muông dạ thú, to gan lớn mật!”

Bà có hồ đồ cũng biết chút điểm then chốt, cả nhà Thụy vương nhìn như ôn nhuận có lẽ, thế nhưng đã tâm trong bụng chẳng kém ai, không biết Hoàng đế hiện nay có biết dã tâm của Thụy vương hay không?

Nghĩ đến vị Hoàng hậu khiến mình không mấy hài lòng kia, Đức Nghi không nghĩ đến tâm tư của Hoàng đế nữa, mặc kệ bọn chúng muốn đấu thế nào cứ đấu, dù sao chỉ cần là thiên hạ Tấn gia, bất kể là ai làm Hoàng đế, bà vẫn là Đại trưởng công chúa như cũ.

“Loảng xoảng!” Bà ném chén trà trong tay xuống, nhìn mặt đất bốc đầy hơi nóng, bà đột nhiên hét to: “Người đâu, mau đến đây!”

Bọn nha hoàn thủ ở bên ngoài nghe thanh âm của công chúa không tốt lắm, vội vàng chạy vào: “Công chúa, ngài làm sao vậy?”

“Công chúa, tay của ngài vì sao lại run rẩy thế này.”

“Nhanh đi mời thái y.”

Lẳng nghe thanh âm hoảng sợ của bọn nha hoàn, Đức Nghi nhắm mắt lại, yên tâm “Choáng váng”.

Người lớn tuổi, thân thể vốn suy nhược, cũng chỉ có thể để con cái hầu hạ, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Chương 75

“Bá phụ, ngài đã đỡ hơn chưa?” Tur Mã Bác đi tới trước giường, nhìn thấy thần sắc Tur Mã Hồng tiêu tụy, đáy mắt tràn đầy lo lắng cùng quan tâm. Bởi vì cha mẹ mất sớm, ông đều sống cùng người dòng chính, cho nên Tur Mã Hồng đối với Tur Mã Bác mà nói, giống như là phụ thân, hiện tại thấy Tur Mã Hồng nằm ở trên giường hơi thở thoi thóp, ông không nhịn được vành mắt ửng đỏ.

“Người đã già, sớm muộn gì đều có ngày này.” Tur Mã Hồng ho khan vài tiếng, ngói dựa vào đầu giường nói: “Đừng ngày nào cũng đến chỗ ta thế này, sẽ làm lỡ việc.”

“Bá phụ không cần lo lắng, ta lo liệu được.” Tur Mã Bác giúp Tur Mã Hồng áp chăn lên, lại nói với Tur Mã Hồng một vài chuyện lý thú khác. Sao ông có thể nói với bá phụ rằng bởi vì Tur Mã gia thất thế, công việc ở công bộ của ông đã bị chuyển thành chức quan nhàn rồi không có bao nhiêu thực quyền, nếu nói ra những lời này, chỉ làm cho bá phụ thêm lo lắng, ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe thêm mà thôi.

“Haizzz.” Tur Mã Hồng thở dài một hơi, tiếp nhận thuốc do tỳ nữ bụng tới uống một hơi cạn sạch: “Đương kim thánh thượng tâm tư kiên quyết, lúc người làm việc cần cẩn thận một chút, chớ chọc phải chuyện không may.”

“Vâng.” Tur Mã Bác rất cung kính trả lời, sau đó đỡ Tur Mã Hồng nằm xuống: “Bá phụ ngài cần nghỉ ngơi nhiều, đừng quan tâm việc này.”

Tur Mã Hồng nhìn ra ngoài cửa sổ một chút: “Đã là giờ gì rồi?”

“Đã sang giờ ty.” Tur Mã Dược trả lời.

“Hôm nay có lên triều không?” Tur Mã Hồng đột nhiên hỏi: “Vạn thọ của Bộ hạ sắp tới rồi?”

“Hôm qua mới có tiểu triều.” Tur Mã Dược thấy mắt Tur Mã Hồng đã nhắm lại, thấp giọng nói: “Ba ngày sau sẽ là lễ vạn thọ của Bộ hạ.”

Nói xong lời này, hắn thấy Tur Mã Hồng chẳng có chút phản ứng gì, mặt mày bình thản không chút sinh khí, nhịn không được đưa ngón trở ra đặt ở

chóp mũi Tur Mã Hồng dò xét, xác định đối phương còn có hô hấp mới yên tâm thở phào một hơi, rón rén lui ra ngoài.

“Nhị đệ.” Tur mã Chỉ thấy Tur Mã Bác đi ra, nhỏ giọng hỏi: “Cha ta ngủ rồi?”

Tur Mã Bác gật đầu, sau đó nói: “Ta coi sắc mặt của bá phụ không tốt lắm, thái y nói như thế nào?”

“Còn có thể nói như thế nào, toàn những lời vô ích nào là thân thể suy yếu gì gì đó, cần phải tĩnh dưỡng nhiều.” Nhắc tới thái y, Tur Mã Chỉ chỉ tức càn hông: “Toàn là lang băm vô dụng, thấy Tur Mã gia chúng ta thất thế, liền làm việc qua quýt sơ sài.” Tur Mã gia bọn họ có nghèo túng hơn nữa cũng là thế gia nhất đẳng, bọn họ có thể sơ sài như vậy sao?

“Trước đó vài ngày, chẳng phải Bộ hạ đã phái ngự y đến, những người này cũng không tìm ra nguyên do sao?” Tur Mã Bác cau mày: “Những người này cũng quá mức gió chiều nào theo chiều nấy.”

“Đám ngự y đó cũng có chút năng lực, nhưng chẳng qua chỉ chữa được ngọn không trị được gốc.” Tur Mã Chỉ chẳng muốn đàm luận người do hoàng đế phái tới, nói sang chuyện khác: “Mới vừa rồi con gái của chúng ta truyền tin về, nói Đức Nghi đại trưởng công chúa bị bệnh.”

“Bà ta muốn bệnh liền bệnh.” Tur Mã Bác không mấy hảo cảm với Đức Nghi đại trưởng công chúa, giọng nói càng thêm lạnh lùng: “Bị bệnh càng bớt việc.”

Nếu chẳng phải khuê nữ đường ca gả cho cháu trai của Đức Nghi đại trưởng công chúa, có lẽ lão sẽ thốt ra lời khó nghe hơn nữa.

Tur Mã Chỉ không phản bác lời của ông ta, chỉ nói: “Ta đã sai nội tử(*) tặng vài lễ vật qua đó, những thứ khác cũng không cần xen vào.”

(*) nội tử: vợ

Bây giờ Tur Mã gia của họ đã thất thế, nghĩ đến những hành vi lén lút của Thụy vương mà Bộ hạ lại tuổi trẻ tài cao, ông âm thầm thấy may mắn, hiện tại rút lui khi đang có thế lực không cần xen vào những việc bên trong giữa bọn họ, đối với Tur Mã gia mà nói, ngược lại cũng là một chuyện tốt.

“Đã như vậy, ta cũng an bài như vậy.” Tur Mã Bác thở dài: “Canh giờ không còn sớm, ta cũng nên đi đến bộ môn điểm mã(*). Tinh thần bá phụ

không tốt lắm, đại ca sai vài người đến cẩn thận chăm lo.”

(*) điểm mào: điểm danh thời xưa, vào khoảng 5 đến 7 giờ sáng sẽ điểm danh người đến làm việc.

“Ta biết, người đi đi.” Về mặt Tư Mã Chỉ đau khổ gật đầu, toàn thân đều mệt mỏi rồi.

Tư Mã Bác thấy ông ta như vậy, đưa tay vỗ vỗ vai ông ta, cũng không tiện nói thêm cái gì, thở dài bước ra viện.

Ra khỏi Tư Mã phủ, Tư Mã Bác thấy hai bên đường phố có nhiều nhà dân đã tự giác treo lên đèn lồng đỏ in chữ ‘THỌ’ thật to trên cửa, rất nhiều cửa tiệm nhân cơ hội lễ vạn thọ của Bệ hạ, tạo ra nhiều mặt hàng thủ công mỹ nghệ, vừa lấy lòng Bệ hạ, lại kiếm được tiền, cũng là nhất cử lưỡng tiện.

Tâm tư hoài bão của đương kim hoàng đế quả thực là bao la hơn tiên đế rất nhiều, cũng thu được nhiều nhân tâm hơn tiên đế, nếu không phải như thế, có sao bầu không khí trong kinh thành lại sôi nổi nhộn nhịp thế này. Mặc dù đây đều là công sức và thành quả lao động của dân chúng, thế nhưng cũng không đến mức cam tâm tình nguyện làm rầm rộ thế này.

Nhân viên bên trong lục bộ, địa vị không coi là cao, quan hệ giữa ông và đồng liêu vẫn không mặn không nhạt, từ khi bá phụ về hưu, nét mặt những đồng liêu này tuy chẳng khác gì lúc trước, thế nhưng thâm xa cách với ông rất nhiều, rất nhiều cuộc hội tụ riêng tư đều không mời ông đến dự.

Nghĩ vậy, ông bất giác cười khổ, trong triều có người nào không biết mẹ đẻ Bệ hạ là muội muội ruột của ông, lại có người nào không biết cuộc sống của Bệ hạ lúc nhỏ trong Thành vương phủ rất khó khăn, mà người cậu này lại chẳng ra tay giúp đỡ.

Ông không biết những người có mặt ở đây đã âm thầm thốt ra những lời khó nghe cỡ nào sau lưng mình, nhưng có thể đoán ra được.

Đời người nào biết đến chữ ngờ, trong lòng ông đã hồi hận từ lâu thế nhưng cũng chỉ biết nuốt niềm ân hận này xuống bụng.

“Tư Mã đại nhân.” Đồng liêu đi qua đi lại đều lên tiếng chào hỏi ông, thế nhưng sau khi chào hỏi xong liền nhanh chóng rời đi, dường như chỉ cần lưu lại thêm một phút giây nào liền bị nhiễm phải bệnh dịch vậy.

Một bụng tức tối, nung nấu đến tận giờ tan tầm, Tư Mã Bác không thêm nán lại dù chỉ một giây, vội vã trở về Tư Mã phủ, mới vừa vào sân, đã nhận được tin báo rằng, trong phủ nhận được thiệp mời từ trong cung đưa đến.

Hai tay run rẩy cầm tờ thiệp mời, vẻ mặt Tư Mã Bác hơi kích động.

Trong lễ vạn thọ của Bệ hạ lại có tên của ông, điều này thật sự là chuyện đáng ngạc nhiên nhất.

Tôn thị nhìn thấy ông như vậy, bèn đi đến bên cạnh cõi bỏ ngoai sam cho ông để ông hít thở không khí: “Chỉ còn mấy hôm nữa là đến lễ vạn thọ của Bệ hạ, chúng ta cần cẩn thận chuẩn bị.”

“Phu nhân nói rất đúng.” Tư Mã Bác liên tục gật đầu, sau đó liền đi tới bên bàn đọc, bắt đầu viết những thứ cần phải chú ý, còn thi thoảng thương lượng với Tôn thị, đến lúc đó mặc quần áo gì tiến cung mới thỏa đáng.

Nhìn ông vui vẻ đầy phấn chấn thế này chẳng khác nào đứa bé nhận được món đồ chơi yêu thích.

Tôn thị nhìn thấy trượng phu như vậy, càng yêu thương và xót xa, đành phải vui vẻ đàm luận với ông.

Đừng xem lễ vạn thọ này chỉ là sinh nhật của Hoàng đế, những thứ cần được chăm chút chuẩn bị rất nhiều. Quý nhân trong kinh nhiều như vậy, thế nhưng danh sách được tham gia yến hội này rất ít, ai có thể đi ai không thể đi, trong này còn có rất nhiều ẩn ý.

Còn dùng rượu nhà ai, vật dụng của nhà ai được dùng đựng thức ăn, còn gánh hát nào hoặc ca kỹ nào được may mắn vào cung biểu diễn, đây cũng là chuyện được bàn tán xôn xao.

Trong cung có đội nhạc riêng, thế nhưng trong những lễ tiệc lớn thế này, chỉ dùng người của đội nhạc riêng để biểu diễn, trông sẽ rất tẻ nhạt và đơn điệu. Thọ yến coi trọng không khí náo nhiệt, cho nên tuyên thêm gánh hát và tạp kỹ cùng với những trò xiếc ảo thuật lẫn vũ cơ trong dân gian vào góp vui là chuyện rất bình thường.

Giống như các trường hợp được nêu trong tiểu thuyết, các thích khách sẽ nguy trang thế thân là điều tuyệt đối không thể, đầu tiên những nghệ nhân được phép tiến cung đều phải có danh tiếng nhất định, hơn nữa mọi người đều kiếm miếng cơm trong mớ hỗn độn này, đột nhiên lòi ra một khuôn mặt

lạ hoặc lẫn vào, người xung quanh đâu phải ai cũng mù, nhất định sẽ phát hiện.

Còn người được chọn tiến cung đều bị tra xét, ngay cả kiếp này hắn đã từng làm những việc gì đều được liệt kê rõ ràng, muốn mạo danh thế thân là chuyện không có khả năng, trừ phi những người cùng tiến cung với hắn cũng muốn rơi đầu chung cho vui.

“Nương nương, đây là danh sách nghệ nhân được điện Trung Tĩnh chọn lựa trong dân gian ra, ngài nhìn xem có chỗ nào không vừa ý?” Bạch Hiền cầm một bản danh sách đưa đến tay Cố Như Cửu, sau đó nói: “Những người này đã được đưa vào trong cung rồi, xung quanh đều có trọng binh canh gác người phía dưới đã xem qua bọn họ biểu diễn, trước lễ vạn thọ còn tiến hành sà lọc lựa chọn lại.”

Cố Như Cửu cẩn thận xem qua một lượt, phát hiện trong bản danh sách này quả thật có nghệ nhân khá nổi danh, ngay cả nàng cũng từng nghe qua, còn có vài người đã từng đến Cố gia biểu diễn, nàng gật đầu một cái nói: “Lần này quan khách đến rất đông, cẩn thận đừng để xảy ra chuyện.”

“Xin nương nương yên tâm, các cửa đều được kiểm tra nghiêm ngặt, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.” Bạch Hiền ngẫm nghĩ một chút lại nói: “Nghe nói trong số các vũ cơ được tiến cung lần này, có một vũ cơ khuynh quốc khuynh thành, được vô số công tử ái mộ. Còn nghe nói chỉ cần nàng ta bước lên sân khấu biểu diễn, thì tiền thưởng được xếp tầng tầng lớp lớp bên dưới, có vàng có bạc, cũng khiến cho nhiều vũ cơ khác ao ước.”

“Người đang nói đến người này?” Cố Như Cửu chỉ vào hai chữ ‘Phù Diêu’(*) trong bản danh sách, cười nói: “Nhìn chữ biết người, vừa nhìn cũng biết là một mỹ nhân tuyệt sắc.”

(*) Phù Diêu: gió lốc.

Bạch Hiền cười nói: “Nương nương nói đúng.” Không có họ thị, chẳng khác nào làn gió phiêu diêu trong chốn cát bụi phong trần(*), nhưng đây chẳng phải một cái tên đẹp sao?

(*) Câu này Bạch Hiền đang chơi chữ đá đều tên Phù Diêu, nghệ danh thì không có họ lẫn chữ lót, Phù Diêu nghĩa là gió.

“Ai là mỹ nhân tuyệt sắc?” Tấn Uông đi tới, thấy Cố Như Cửu đang cầm một tờ giấy trong tay, lại cười nói: “Lẽ nào hôm nay nhìn thấy mỹ nhân?”

“Chẳng phải ta đây đã gặp được rồi sao?” Cô Như Cửu liếc nhìn hắn, sau đó chỉ vào danh sách, đưa danh sách này đến trước mặt hắn: “Mỹ nhân ở phía trên này đây.”

“Mỹ nhân chẳng phải ở trong mắt ta sao?” Tần Uồng rút tờ danh sách ra ném sang một bên, nhìn Cô Như Cửu nói: “Thế gian nào còn nữ nhân nào có lực hấp dẫn ta hơn mỹ nhân trước mắt này?”

Cô Như Cửu nhìn bóng hình mình in rõ trong đôi mắt hắn, đưa tay nhéo gò má của hắn: “Miệng lưỡi trơn tru.”

“Ta đây nói bằng cả tâm chân tình, sao Cửu Cửu lại không tin?” Tần Uồng cười ha hả ôm chặt nàng vào trong ngực: “Không tin thì nàng lắng nghe xem.”

Bạch Hiền yên lặng cầm lấy danh sách vừa bị Hoàng thượng ném sang bên cạnh, lặng lẽ lui ra ngoài, đi tới trong viện, nhìn cái bóng của mình bị ánh mặt trời chiếu thật dài trên đất, không nhận được cảm giác mình có phần cô đơn chiếc bóng.

“Bạch công công, đám người từ bên ngoài cung vào đều được an bài ở tại cung Nguyệt Ương, ngài muốn đi đến xem thử?” Một thái giám quản sự điện Trung Tỉnh nhìn thấy Bạch Hiền, vẻ mặt tươi cười vội vàng đi tới: “Có ngài kiểm tra, chúng tôi cũng yên tâm hơn nhiều.”

Biết những người này sợ an bài người không hợp ý chủ tử sẽ không gánh chịu nỗi trách nhiệm, mới đến tìm đến hắn, Bạch Hiền bĩu môi, lưỡi biếng mở miệng nói: “Vậy chúng ta sang đó xem sao.”

Nếu thật sự xảy ra chuyện, bọn họ kéo theo hắn cũng chẳng được ích lợi gì.

Cung Nguyệt Ương vốn là chỗ ở của các nữ tử khi được vào cung, điểm đặc biệt duy nhất ở đây chính là nhiều phòng ốc, lại nằm ở nơi hẻo lánh, cách xa ba cung điện chính, cho dù người bên trong có luyện tập vũ khúc ca từ, âm ỉ cỡ nào đi nữa cũng không làm ảnh hưởng đến các quý nhân trong cung. Nếu người nào có lòng xấu xa, với phòng thủ sâm nghiêm trong cung, những người này cũng không thể ra khỏi cung Nguyệt Ương nửa bước, đây chính là cái sọt được lên sẵn dây cung.

Lúc Bạch Hiền đến, nghe thấy đủ loại nhạc cụ đang được diễn tấu, các loại thanh âm hỗn độn hòa quyện với nhau, cho dù khúc nhạc có tuyệt mỹ đến đâu cũng làm đầu óc choáng váng.

Quản sự điện Trung Tỉnh thấy Bạch Hiền cau mày vội vàng sai tiểu thái giám canh giữ ở cửa đi vào bảo đám người này ngừng luyện tập.

Đợi khi tất cả thanh âm đều ngừng hẳn, Bạch Hiền mới giẫm lên thêm đá bước vào cửa cung. Đi qua cổng chính sẽ đến một khoảng sân rộng, các nghệ nhân tiến cung đều ngay ngắn nghiêm chỉnh đứng ở đấy, nhìn thấy hắn tiến đến, tất cả đều cung kính cúi đầu.

Những nghệ nhân dân gian mặc dù lớn ở bên ngoài đều đấu đá với nhau, thế nhưng ở trước mặt công công thiếp thân ngự tiền Bạch Hiền này, ai nấy đều cúi thấp đầu. Bạch Hiền quét mắt qua một lượt, cũng không thấy cô gái nào tương mạo đặc biệt nổi trội hơn các cô gái khác, lại quay đầu hỏi quản sự: “Tất cả đều có mặt đông đủ ở đây rồi?”

Chưởng sự gật đầu đáp lời, sau đó nói với những nghệ nhân dân gian: “Đây là ngự tiền tổng quản Bạch công công, các người mau chào Bạch công công.”

Những nghệ nhân dân gian đã sớm biết thân phận Bạch công công không đơn giản, bởi vì người quản sự thường đến xem bọn họ khi đứng trước mặt Bạch công công lại chẳng khác nào tôn tử. Hiện tại nghe quản sự nói, vị Bạch công công đứng là tổng quản thái giám ngự tiền, bọn họ đều thất kinh, vội vàng cúi đầu hành lễ.

Bọn họ hành lễ không được đồng đều, tư thế cũng khó coi, Bạch Hiền nhân tiện nói: “Sai người dạy chút cung quy cho bọn họ, chớ làm mất dáng vẻ trước mặt quý nhân, thu về lợi nhỏ mà đánh mất tính mệnh mới là lớn.”

“Dạ dạ dạ, ngài nói phải.” Quản sự gật đầu nói phải, cố ghi lại lời này.

Đúng vào lúc này, đột nhiên nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một cô nương ước chừng mười sáu mười bảy tuổi chạy vào, do xóc nảy khi chạy nên vừa chạy tới gần thì thân thể rơi xuống đất.

Bạch Hiền thấy cô nương này da thịt vô cùng mịn màng, dung mạo đẹp đến kinh tâm động phách, ngay cả vị cô nương chi thứ ba Tư Mã gia kia cũng không sánh bằng, thậm chí đoán đây chính là Phù Diêu cô nương nổi danh ngoài dân gian.

Hắn bắt động thanh sắc liếc nhìn hoàn rơi trên mặt đất, lại liếc mắt nhìn bộ trâm bên búi tóc của Phù Diêu, nhàn nhạt mở miệng nói: “Trong cung quy củ sâm nghiêm, ăn cái gì mặc cái gì nói cái gì cũng phải chú ý, nếu có người phá hư quy củ, sẽ bị trục xuất ra khỏi cung.”

Phù Diêu biết tên thái giám này đang nói mình, len lén ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, thấy đôi phương khí thế uy nghiêm, lại đành hoàng cúi đầu.

Sờ sờ vòng ngọc vàng trên cổ tay gò má nàng hơi đỏ lên, sau đó lôi kéo tay áo, che giấu vòng tay phía dưới tay áo.

“Được rồi, người ta đều nhìn rồi, chỉ là quy củ vẫn còn thiếu sót đôi chút, về phần phía âm luật vũ đạo, chúng ta không am hiểu cái này, cũng sẽ không nói thêm cái gì.” Bạch Hiên nói đến đây, lại đưa mắt quét nhìn tất cả mọi người, thấy những người này đều cúi đầu, mới hài lòng thu hồi tầm mắt. “Chỉ có một điều, không được làm cho Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương bất mãn, bằng không đến lúc đó, chúng ta cũng chẳng giúp đỡ được cho các người.”

Quản sự lại lia lịa gật đầu dạ thưa, tự mình tiễn Bạch Hiên ra khỏi cung Nguyệt Ưng, trán lấm tấm đầy mồ hôi quay trở lại bên trong. Chuyện đầu tiên khi hắn bước vào trong chính là bảo Phù Diêu thay bộ quần áo và đồ dùng trang điểm đang mặc trên người.

Các vũ cơ khác thấy thế, lòng hả hê. Ngoài cung, Phù Diêu nhận được vô số lời khen tặng của đám quý tộc thì sao nào, vào cung cũng phải cúi đầu như bọn họ mà thôi.

Thấy Phù Diêu phải tháo bỏ trâm cài, đồng thời thay bộ váy sam thông thường, vũ cơ A cười khẩy nói: “Vào cung còn dám ăn mặc trang điểm xinh đẹp, thật không biết đang muốn mê hoặc ai.”

“Còn muốn cho ai thấy nữa.” Vũ cơ B hào hứng phụ họa: “Người ta có mộng lớn đấy.”

Vài người xung quanh cũng bắt đầu cười theo, các nàng được vào cung ca múa, nếu không phải là dung mạo xuất chúng còn am hiểu vũ đạo, tuy rằng cũng vọng tưởng được vương tôn quý tộc nào đó nhìn trúng các nàng, sau đó chuộc các nàng về nhà, thế nhưng trên thực tế các nàng đều rất rõ ràng, với xuất thân đê tiện, trong những thế gia quý tộc này chỉ có thể tô

điểm cho cảnh đẹp ý vui mà thôi, đừng nói được lấy về nhà, cho dù làm thiếp cũng chẳng dễ dàng gì.

Hiện tại thấy Phù Diêu ý vào tuổi còn trẻ nhan sắc còn đẹp, lại được nhiều công tử quân là áo lụa trong kinh thành mến mộ, đã thả hồn lửng lửng không biết mình mang họ gì tên gì mất rồi, các nàng đều thấy rất buồn cười, các nàng nào có ai chưa từng vọng tưởng như vậy?

Nghĩ tới những thứ này, mấy vũ cơ cũng chẳng còn tâm tình nào cười nhạo Phù Diêu nữa, mà đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy nhàm chán chẳng thú vị gì, quay lưng đi về phòng của mình.

Phù Diêu cũng không để tâm mấy vũ cơ kia nghĩ bản thân mình thế nào, theo nàng, những vũ cơ này không thích nàng là chuyện rất bình thường.

“Không phải ganh tỵ ta xinh đẹp hơn sao?” Nàng quay về trong phòng, ngắm nhìn mình trong gương, trên miệng nở nụ cười nhạt, lấy son điểm lên môi, để cho môi mình càng thêm mềm mại hấp dẫn hơn.

Sắc đẹp, chính là vũ khí tuyệt đỉnh của nàng.

Vũ cơ ở cùng phòng với nàng nhìn thấy vậy, lại nhỏ giọng khuyên nhủ: “Phù Diêu, nơi này là trong cung, người...”

“Đến tận bây giờ, vẫn chưa từng có người đàn ông nào không ngăn khi nhìn thấy ta đấy.” Phù Diêu nhìn nàng ta, khẽ nhếch môi nói: “Hoàng đế cũng là nam nhân.”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng, trong sử sách có ghi chép ca cơ trở thành Hoàng hậu, lẽ nào ta không làm được một phi tần sao?” Phù Diêu tràn đầy tự tin nói: “Phải biết rằng, hậu cung của Bệ hạ ngoại trừ Hoàng hậu ra thì không còn nữ nhân khác.”

“Đó là bởi vì tình cảm giữa Bệ hạ và Hoàng hậu nương nương tốt, người cần gì phải xen vào?” Vũ cơ cùng phòng không đồng ý nói tiếp: “Đến lúc đó chộc giận Hoàng hậu nương nương, chẳng phải cái được không bù đắp đủ cái mất?”

“Trên đời này không có mèo nào không thích ăn cá, cũng không có nam nhân không vọng trộm bên ngoài.” Phù Diêu tô mi cho mình: “Chỉ cần nắm được trái tim của Bệ hạ, coi như Hoàng hậu bất mãn thì làm được gì.”

Vũ cơ cùng phòng im lặng trong chốc lát mới nói tiếp: “Ngay cả Bệ hạ mặt mũi thế nào còn chưa thấy, những chuyện khác chớ suy nghĩ nhiều.” Nói xong, nàng ta kéo chăn qua đắp kín người, chìm vào giấc ngủ say.

Quan điểm hai người hoàn toàn tương phản, cho nên chẳng có chuyện gì để nói.

Phù Diêu quay đầu lại liếc nhìn người bạn cùng phòng đang cuộn mình trong chăn, khinh thường hừ một tiếng, những nữ nhân này làm sao hiểu được tâm tư của nàng, chim sẻ sao hiểu được chí lớn của thiên nga?

Đức Long, hai mươi tám tháng sáu năm thứ năm, lễ vạn thọ của Đức Long đế Tấn Ưởng sau đại hôn được rất nhiều người chờ mong.

Trời còn chưa sáng, các quý tộc quan viên có thể tham gia lễ vạn thọ đã vội vã rời giường, sau đó nhanh chóng thay y phục bước vào mã xa tiến cung.

Thanh âm của những chiếc mã xa vang vọng khắp các con phố, nhiều người dân hiếu kỳ cũng đẩy cửa sổ dài cổ ra ngóng nhìn, thấy từng đoàn mã xa đi qua, có cái thì chớp màu son, có cái thì đỉnh màu lam, cũng có cái đỉnh màu đen... bất kể là màu gì, những mã xa này đều rất tinh xảo, tràn đầy quý khí.

Một vài đứa trẻ con thích ham vui cũng trốn phía sau cửa sổ, thèm thuồng nhìn mã xa đi qua, sau đó ngây thơ chân chất hỏi cha mẹ sau lưng, mã xa này là nhà ai, trên mã xa kia là người nào.

“Mấy chiếc mã xa này là mã xa nhà Cố quốc công, thấy không, chiếc xe ngựa đi ở phía trước kia kia, chính là chiếc đã đi xa rồi đấy.”

“Đây là mã xa Lý gia, mã xa nhà bọn họ thoát nhìn thật tinh xảo.”

“Trên chiếc xe ngựa kia có ghi chữ Thụy, chẳng lẽ là xa giá của Thụy vương?”

Mã xa của Thụy vương và Trung vương hầu như cùng đi qua cửa một lượt, hầu như đồng thời dừng lại ở khúc quanh. Hai người đều là Thiếu mao vương tử, nếu xét về phân lượng nặng nhẹ, thì đương nhiên chức thiết mao của vị Trung vương này nặng hơn. Nhưng xét ở góc độ thân sơ mà nói, Thụy vương là thúc phụ của đương kim Hoàng thượng, dĩ nhiên thân thiết với đương kim Hoàng thượng hơn.

Cho nên mã xa của hai người, ai trước ai sau, cũng khó có thể xét chính xác được.

Ngay khi Thụy vương chuẩn bị lên tiếng đề cho gã đánh xe nhà mình nhường phía Trung vương đi trước, gã đánh xe Trung vương phủ lại ngang ngạch chen với bọn họ, vượt lên đi trước.

Hai đứa con trai của Thụy vương nhìn thấy Trung vương lớn lối như thế, thiếu chút nữa tức giận quát mắng. Năm đó Thái hậu chọn con thừa tự, bọn họ cũng vào kinh, chỉ tiếc Thái hậu nhìn trúng lại là Tấn Uông không người giáo dưỡng, trái lại đem những thế tử công tử được tiên sinh giáo dưỡng như bọn họ vứt sang một bên.

Nếu là hai huynh đệ bọn họ có người làm hoàng đế, Trung vương có gan phách lối như bây giờ sao?

“Quả thực khinh người quá đáng.” Trưởng tử của Thụy vương xanh mặt, tay siết chặt dây cương, do dùng sức quá mạnh, các đốt ngón tay trắng bệch: “Nếu không phải vì phụ vương...”

Hắn chợt ngừng lại, không nói tiếp. Bởi vì phụ vương bị tật bẩm sinh, bị hoàng tổ phụ chán ghét vứt bỏ, không chỉ mất đi ngôi vị hoàng đế mà ngay cả đất phong cũng không sung túc bằng Thành vương. Phận làm con, nếu như hắn vì tức giận mà nói ra những lời như vậy, chẳng phải là bất hiếu?

Đứa con thứ của Thụy vương biết đại ca muốn nói cái gì, hắn liếc nhìn người đại ca, lại đưa mắt nhìn mã xa phía sau vẫn im ắng không tiếng động, thấp giọng nói: “Kệ họ đi, lão càng kiêu ngạo, Bệ hạ càng thêm bất mãn với lão thôi.”

Mã xa đi qua cổng Chu Tước, Cẩm vệ quân thủ vệ lục soát nghiêm ngặt hơn so với lúc trước, sau khi kiểm tra xong, ôm quyền nói: “Thụy vương điện hạ, mời.”

“Làm phiền.” Thụy vương ôn hòa cười, mới chậm rãi buông mình xe ngựa xuống. Động tác này ở trong mắt những người khác, để cho không ít người dấy lên bồi hồi, khen Thụy vương ưu nhã phân rõ phải trái như thế nào.

Trong Tử Thần điện, Cố Như Cử tự tay chỉnh lý áo quần cho Tấn Uông. Bởi vì chẳng phải lên triều, hiện tại Tấn Uông mặc một bộ cẩm bào

thêu rồng, chứ không phải bộ long bào nghiêm trang.

Khi chỉnh vạt áo cho hần thì Cố Như Cử mò thấy noãn ngọc mình từng cho hần, nét mặt lộ ra nụ cười, sau đó tiếp tục chỉnh lý y phục.

Tấn Uông cúi đầu nhìn túi hương trên người mình một chút, lại ngậm ngùi liếc nhìn thêm nhiều lần, vẫn gỡ túi hương này ra, sau đó thay túi hương bạc hà Cố Như Cử thuê cho hần: “Mấy túi hương khác, mùi hương cũng không bằng cái này.”

Vải vóc dùng làm túi hương bạc hà đều là tốt nhất, điểm duy nhất không tốt chính là tay nghề người thuê, Cố Như Cử chán chường liếc nhìn cái túi tròn tròn như bánh bao cùng mớ hình thù loằng ngoằng trên đó, không nhịn được nói: “Ngày hôm nay đừng đeo nó, kéo người ta thấy lại cười cho.”

“Vậy chẳng phải rất tốt sao?” Tấn Uông yêu quý sờ sờ bên ngoài túi hương: “Chỉ có cái này tốt, những thứ khác đều quá tục khí.”

Cố Như Cử liếc nhìn những túi hương thuê tinh xảo đẹp đẽ trong khay đặt bên cạnh, lại nhìn cái túi hương xấu xí mình thuê, không nhịn được nghĩ, bởi vì nó xấu đau xấu đớn cho nên càng làm nổi bật vẻ đẹp của các túi hương khác?

Chương 76

Không phải năm nào lễ vạn thọ của Hoàng đế cũng được tổ chức rầm rộ, mỗi lần tổ chức lớn đều mang ý nghĩa riêng, nói thí dụ như mãn thọ, là ngày sinh nhật đầu tiên sau đám cưới, đều mang ý nghĩa rất khác thường.

Đàn ông cưới thê, mang ý nghĩa đã trưởng thành, thọ yến này chính là chiêu cáo thế nhân, hần ta đã là trượng phu, có thể trở thành phụ thân, có thể giáo dục thế hệ tiếp theo.

Lần này Tư Mã gia được mời vào dự yến, vừa là chuyện nằm trong dự liệu của mọi người, cũng vừa ngoài dự liệu, trong dự liệu là dòng chính chịu thu mình, ngoài dự liệu là không ngờ chi thứ hai lại được mời góp mặt ở đây. Chuyện xảy ra trong chi thứ hai Tư Mã gia không tính là phúc hậu, tất cả mọi người đều thấy rõ, sau mấy năm Hoàng thượng đăng cơ vẫn không chú ý đến chi thứ hai này, mọi người cũng thấy rất rõ ràng. Hiện tại buổi thọ yến lại đột nhiên có mặt của chi thứ hai, mọi người trái lại có chút không thích ứng.

Tuy rằng trên mặt mọi người đều rất hoan hỷ nồng nhiệt, thế nhưng trong nội tâm Tư Mã Bác lại hết sức bất an, ngủ chập chờn đến nửa đêm liền đánh thức Tôn thị đang nằm bên cạnh, lo lắng hỏi: “Bà nói có khi nào Bệ hạ sẽ đột nhiên nổi giận với tôi trong buổi tiệc này, rồi trị tội tôi không?”

Tôn thị còn buồn ngủ nói: “Yên tâm đi, coi như Bệ hạ muốn trị tội ông, cũng không làm mấy chuyện như thế trong buổi thọ yến, nếu chuyện đó bị truyền ra ngoài thì chẳng hay ho chút nào, yên tâm đi, không có việc gì.”

Nghe thấy Tôn thị nói như vậy, Tư Mã Bác cảm giác mình càng thêm lo lắng: “Vậy bà nói xem khi nào Bệ hạ sẽ đối phó đến tôi?”

Tôn thị từ từ tỉnh táo lại, thờ dãi nói: “Phu quân, theo ta thấy, chưa chắc Bệ hạ đã có tâm tư muốn đối phó chúng ta, đương nhiên cũng không thích thú gì khi nhìn thấy chúng ta. Thế nhân đều nói, đương kim Hoàng thượng nhân hậu yêu dân, khoan dung độ lượng, là đức thánh quân anh minh hiếm có. Người như vậy, sao lại vì chuyện đã qua mà hao tâm tổn trí tính toán chúng ta, bởi vì những thứ họ thấy chính là quang cảnh ở tương lai chứ không phải hiện tại.”

“Nói cũng phải, Hoàng thượng sẽ không đối phó chúng ta?” Tư Mã Bác thâm vui vẻ, ánh mắt sáng rực nhìn Tôn thị.

“Chỉ cần chúng ta đừng làm ra chuyện chướng mắt, cũng không gặp phải chuyện gì khó khăn.” Tôn thị gả cho Tư Mã Bác nhiều năm, biết bản tính ông hay lo trước lo sau, hờ chút là hoảng loạn, cho nên liền thấp giọng khuyên lơn: “Hôm nay nhà của chúng ta không quyền thế, không có lợi lộc, còn có thể gây ra chuyện gì khiến cho Bệ hạ chán ghét?”

“Bà nói đúng.” Tư Mã Bác liên tục gật đầu, nỗi lo trong lòng cũng vơi đi rất nhiều: “Ngày sau khi ra ngoài cần phải cẩn thận nhiều hơn mới được.”

Mấy chuyện xã giao, gái gú, nhậu nhẹt, cứ tránh được thì phải tránh thật xa, bị người xa lánh cũng chẳng sao, điều quan trọng nhất chính là gia tộc được bảo toàn.

“Được rồi, ngủ đi.” Tôn thị ngáp một cái, kéo chăn đắp kín người, xoay người định ngủ tiếp, ai biết Tư Mã Bác lại đột nhiên nói: “Bà cảm thấy bộ ngoại sam tôi định mặc có hợp không? Sẽ không làm mất mặt Tư Mã gia chúng ta chứ? Có làm Bệ hạ bất mãn chúng ta không?”

Tôn thị liếc mắt nhìn khuôn mặt tối mờ của trượng phu, mím môi nói: “Yên tâm đi, ông mặc gì cũng hợp.” Dù sao mặc cái gì cũng chẳng có ai dòm đến.

Tư Mã Bác thấy vẻ mặt tối sầm của Tôn thị, dù trong bụng vẫn còn nhiều điều muốn nói cũng không thể thốt ra lời, sau đó mệt mỏi vùi đầu vào trong chăn, chờ trời sáng.

Sáng sớm hôm sau, hai vợ chồng leo lên mã xa đi tới ngoài cổng chu tước thì phía bên ngoài cổng đã xếp một hàng mã xa thật dài.

“Cấm vệ quân hôm nay kiểm tra nghiêm ngặt hơn bình thường.” Tôn thị vén rèm lên nhìn thoáng qua, quay đầu nói với Tư Mã Bác: “Chỉ sợ hôm nay trong cung ngay cả muỗi cũng không bay lọt.”

“Chuyện liên quan đến an nguy của Bệ hạ, cẩn thận một chút cũng nên.” Tư Mã Bác xoa xoa tay, lo lắng đến mức đứng ngồi không yên: “Chỉ không biết còn bao lâu mới đến phiên chúng ta tiến cung.” Ông vén rèm lên nhìn thoáng qua phía sau, thấy ngay phía sau mình là mã xa màu xám không thể nhìn rõ ràng, cũng nhìn không ra phẩm cấp và gia huy.

“Chiếc mã xa tiếp sau mã xa chúng ta là nhà ai, thế nào lại khó nhìn đến thế?” Tư Mã Bác càng nghĩ, cũng không nghĩ ra có nhà ai thân phận thấp như vậy mà vẫn được tiến cung.

Tôn thị liếc mắt nhìn theo, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như tôi đoán không sai, thì người ngồi trong chiếc xe ngựa phía sau chính là thiên kim thái bộc tự khanh.”

“Thái bộc tự khanh?” Tư Mã Bác suy nghĩ hồi lâu, mới nói: “Thái bộc tự khanh ở đâu ra nữ nhi?”

Ông nhớ rất rõ Thái bộc tự khanh là người của phe Lý gia, trong nhà ngoại trừ ba cậu con trai ra thì chẳng có lấy cô con gái nào.

“Có thể thấy được bình thường ông đến công bộ điếm mao mà chẳng chú ý xung quanh gì cả.” Tôn thị bất đắc dĩ thở dài nói: “Trước đó vài ngày chức vị thái bộc tự khanh đã được thay đổi người khác rồi, người vừa nhậm chức thái bộc tự khanh là thứ sử Cẩm Châu.”

“Cẩm Châu...” Bởi vì trong lòng rối rắm, Tư Mã Bác cũng không thích nhắc đến Cẩm Châu, hiện khi biết Thái bộc tự khanh đổi thành thứ sử Cẩm Châu, hứng thú cũng tản đi mất.

Thấy ông như vậy, Tôn thị cũng không nhắc lại người này là vì sao lên chức, tránh để sau khi phu quân nghe xong càng thêm khó chịu.

Đợi hai ba khắc, rốt cục đến phiên nhà Tư Mã Bác. Thái độ của thủ vệ đối với bọn họ rất cung kính, thế nhưng việc kiểm tra vẫn cặn kẽ không chút sơ sót nào.

Buồng xe ngựa, gài xe, bánh xe, thậm chí ngay cả chuông đồng gắn trên xe, cũng được cẩn thận kiểm tra một lượt.

“Tình huống đặc thù, xin Tư Mã đại nhân hãy lượng thứ.” Sau khi kiểm tra hoàn tất, thủ vệ đứng đầu ôm quyền nói với Tư Mã Bác: “Đại nhân mời vào.”

“Chuyện nên làm ấy mà, chớ khách khí.” Tư Mã Bác đáp lễ lại, sau đó buông mình, mã xa từ từ đi qua cổng chu tước.

“Thủ lĩnh, vị này chính là...” Một thủ vệ trong đó nhíu mày, ý tứ ngầm trong đó là gì thì không cần nói cũng biết.

Thủ vệ đứng đầu mặt lạnh liếc hắt một cái, sau đó nói: “Vị kế tiếp.”

Chiếc mã xa màu xám tro dừng lại ở trước mặt họ, hai tay phu xe run run dâng thư mời ra, dáng vẻ trông rất khúm núm: “Con gái Thái bộc tự khanh đến chúc mừng vạn thọ của Bệ hạ.”

Thủ vệ cẩn thận xem xét thư mời, sau vẫn vẩy tay với mấy ma ma phía sau, mấy ma ma nhanh chóng đi tới.

Khi màn hình mã xa được vén lên, các thủ vệ nhìn thấy người ngồi bên trong mã xa thì đồng loạt ngậy ngẩn cả người, quả là một mỹ nhân.

Vóc người của vị tiểu thư này mảnh mai, tóc đen như mực, đôi mắt ân tình, rõ ràng không nhìn bất luận người nào nhưng mọi người tại đây đều cảm giác như đối phương đang ngược nhìn mình.

Hơn nữa mấy ma ma phục vụ trong cung, trong mắt cũng lộ ra vài phần tán thưởng, bất quá các bà đã gặp qua không ít mỹ nhân, cho nên bước chân cũng không dừng lại, tiến lên phía trước nói: “Tiểu thư, lão thân đắc tội.”

“Ma ma cũng làm theo khuôn phép, nói gì đắc tội.” Điện Bích Nguyệt bình thản cười, sau đó đi xuống xe ngựa, để cho ma ma kiểm tra người.

Mấy ma ma cũng không cố làm khó dễ, sau khi lục soát xong lại lui sang một bên.

Đúng lúc này, tiếp sau truyền đến chút huyên náo, Điện Bích Nguyệt quay đầu nhìn lại, thấy một vị nam nhân mặc cẩm bào màu xanh da trời, cười trên con ngựa cao to tiến đến. Người này còn chưa đến gần, các thủ vệ vốn còn đang lục soát mã xa của nàng đều ngừng lại, tiến lên chào đối phương một cái, nói dăm ba câu liền để đối phương tự ý đi vào trong cung.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của nàng, một vị ma ma lên tiếng giải thích: “Điện tiểu thư chớ để bụng, bởi vì ngài lần đầu tiên tiến cung, chúng ta mới phải như vậy, những quý nhân thường xuyên ra vào cung thì không dựa theo quy củ thế này.”

Nam nhân cười trên con ngựa cao to kia tuổi chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, tướng mạo xuất chúng, cả người toát ra quý khí, cho dù Điện Bích Nguyệt tâm như chỉ thủy cũng không nhịn được liếc mắt nhìn nhiều hơn: “Vị đại nhân này rất xuất chúng.”

Ma ma cười cười, vừa vặn ngay lúc này vị nam tử ấy đi ngang qua bên cạnh họ, các nàng đồng loạt lui về phía sau một bước, phúc phúc thân.

Ngay cả ma ma thân mang phẩm cấp trong cung cũng hành lễ cẩn thận như vậy, chẳng lẽ là vị này là người trong hoàng thất?

“Điền tiểu thư, mời lên xe ngựa.” Mã xa đã kiểm tra hoàn tất, ma ma quay sang Điền Bích Nguyệt làm một tư thế mời.

Điền Bích Nguyệt thu hồi ánh mắt, quay lại gật đầu với ma ma và các thủ vệ, xoay người bước vào trong xe ngựa.

Mã xa đi qua cổng Chu Tước, tiến thẳng vào bên trong được một đoạn đường. Điền Bích Nguyệt liền nghe bên ngoài truyền đến giọng báo của thái giám, nàng mới giật mình hiểu ra, ngẫm lại phải xuống xe ngựa ở chỗ này.

Quả nhiên, ngay sau đó mã xa liền ngừng lại, bên ngoài loáng thoáng truyền đến vài tiếng chuyện trò, nàng vén rèm lên, thấy xung quanh có không ít nữ quyến đang tụ tập. Những nữ quyến này đều nghiêm chỉnh đoan trang, toàn thân quý khí.

Bọn họ đang hàn huyên với nhau, nhìn thấy một cô nương xuất hiện, tuy rằng nét mặt bất động thanh sắc, trong lòng đều hơi ngạc nhiên, đây là cô nương nhà ai, sao trước nay chưa từng thấy qua.

Mọi người nhìn thấy cô nương này mặc dù tuổi chừng mười chín hai mươi, thể nhưng lại búi tóc không giống với cô nương chưa lấy chồng, ăn mặc cũng rất giản dị, lập tức hiểu được, đây đại khái một quả phụ hoặc là một nữ tử vừa hòa ly trở về nhà.

“Vị này chính là con gái của Thái bộc tự khanh vừa hòa ly về nhà.” Hồ thái thái thấy tướng mạo Điền Bích Nguyệt xuất chúng, liền nhỏ giọng nói với Dương thị: “Nghe nói cô ta có ân với Bệ hạ, cho nên mới được ân chuẩn lớn thế này.” Bằng không, lấy thân phận của Điền gia, nào có cơ hội xuất hiện trong những trường hợp thế này.

Người thông minh từ trước đến nay đều im lặng lắng nghe, ánh mắt Dương thị nhìn quét một lượt khắp người Điền Bích Nguyệt, cười nhẹ: “Mặc dù xuất thân không tốt, nhưng là một người có chí khí.”

Có ân với Bệ hạ, lại vừa hòa ly về nhà, giữa mấy cái này phải có chút gút mắc.

Hồ thái thái cười nói: “Thứ Đại Phong chúng ta không thiếu chính là những người có chí khí như vậy.” Cho dù thân tử đối tốt với Bệ hạ, chính là trung thành chứ không nói đến ân đức.

Dương thị biết ý tứ của Hồ thái thái, cũng cười theo: “Bà nói phải.”

Điền Bích Nguyệt đứng dưới ánh mặt trời, cảm giác toàn thân mình sắp bị nướng chín, nhưng không phải bị ánh nắng nướng chín mà bị ánh mắt của những quý tộc này. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, tư thái của những nữ nhân này vẫn lạnh nhạt bình thản, ưu nhã quý khí, không có ai đưa mắt nhìn chằm chằm vào nàng, thế nhưng nàng cảm nhận được tuy không nhìn nàng chằm chằm, bọn họ đã sớm nhìn thấu nàng từ đầu đến chân ở trong đầu rồi, sợ rằng ngay cả quá khứ của nàng thế nào cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Khi nàng còn chưa hòa ly về nhà, nhà chồng có thông gia phương xa là thế gia nhánh bên(*), nàng từng cùng nữ quyến người nhà này tán chuyện với nhau, những nữ quyến này trông nơi chốn đều hoàn mỹ, không thể xoi mói, thế nhưng đối với sự tích của người khác đều rõ mười mươi.

(*) nhánh bên: cùng họ nhưng khác chi.

Những quý nữ thế gia này làm sao làm được điều này, nàng hầu như không dám nghĩ đến, cũng không thể nghĩ ra được.

Chốc lát sau đó có nữ quan qua đây an bài chỗ đứng cho bọn họ, địa vị của nàng thấp, chỗ đứng được an trí gần cuối. Cả một quảng trường rộng lớn, chính giữa được ngăn cách bằng một thảm đỏ dài rộng, nam trái nữ phải, cứ phân theo cấp mà đứng, nàng liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy những cái bóng lưng hoặc là nửa người, những người này chính là một bộ phận người có địa vị tôn quý nhất hiển hách nhất của vương triều Đại Phong.

Thời tiết mùa hè oi bức, thế nhưng khí trời hôm nay rất tốt, gió thổi hiu hiu êm dịu, cho dù phải đứng dưới nắng cũng không quá khó chịu. Có lẽ Hoàng đế cũng không muốn để cho mọi người phải khó chịu đứng dưới nắng, ngay khi mọi người vừa tới đông đủ, liền nghe phía trước vang lên tiếng trống, tiếng trống nặng nề vang lên, từng tiếng từng tiếng như gõ vào lòng nàng.

Ở sâu trong nội tâm, không tự chủ được nảy sinh lòng cung kính, Điền Bích Nguyệt học theo những người khác, cúi thấp đầu.

Tiếng trống vang liên tục chín tiếng, một thanh âm bén nhọn lại vang lên.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu đến.”

Nàng không tự chủ được ngẩng đầu, tiếc là đứng quá xa, chỉ thấy trên đài cao đang đứng hai bóng người mặc áo đỏ.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Nàng gập đầu gối, cúi đầu, nghe thấy tiếng hô bên cạnh vọng lên tận trời, nàng há mồm theo, nhưng không nghe thấy âm thanh của chính mình.

“Miễn!” Thanh âm của sắc bén lại lần nữa truyền vào trong tai, Điền Bích Nguyệt nhú nhú mày.

“Hôm nay là...” Điền Bích Nguyệt vừa nghe thấy giọng nói này, lập tức ngẩng cao đầu nhìn lên phía đài cao, kinh ngạc nhìn thân ảnh màu đỏ kia, ngay cả đối phương đang nói gì cũng không lọt vào tai dù chỉ một chữ.

“Hôm nay ngày đẹp trời...” Thiếu niên của năm đó dường như đã cao hơn nhiều, khỏe mạnh hơn, ngay cả thanh âm cũng thay đổi.

“Thời tiết nóng bức khó chịu, mời chư vị đi vào điện an tọa.”

Nàng bừng tỉnh đi theo phía sau các vị nữ quyền, hơi run sợ nghĩ, người thiếu niên trong trí nhớ kia và người nam nhân uy nghi bất phàm mà nàng vừa nhìn thấy trên đài cao kia, thực sự là cùng một người sao?

Trong điện Chiêu Dương rất rộng rãi, là một nơi rất tốt để tổ chức yến hội. Sau khi đi vào bên trong, liền thấy mát rượi, cảm thấy vô cùng thư thích. Nàng thấy xung quanh điện được đặt nhiều tảng băng làm mát, những khối băng này trong suốt, thảo nào trong điện mát mẻ như vậy.

Nàng nhìn trà cụ bày biện ở trước mặt mình, tinh xảo đẹp đẽ, yêu thích không muốn buông tay.

Thế nhưng mặc dù đây là chén trà ngon nhất từ trước đến nay, nàng lại không có tâm tư thưởng thức, chỉ cảm giác lòng mình trống rỗng, rơi xuống vực sâu.

Từ khi Tấn Ưởng khẳng khẳng để cho phượng tọa của Cố Như Cửu song song với chỗ ngồi của mình, người của lễ bộ liền thức thời không tái phạm, cho nên trên lễ vạn thọ hôm nay, chỗ ngồi của Cố Như Cửu cũng song song với long ý của Tấn Ưởng như cũ, đồng thời chiếc bàn trước mặt hai người cũng được ghép lại thành một cái bàn long phượng.

“Lần này xem ra người của lễ bộ cũng tiến bộ hơn rồi.” Tấn Ưởng kéo tay của Cố Như Cửu ngồi xuống, sau đó đem trái vải ướp lạnh đẩy về phía Cố Như Cửu, rồi phát tay ý bảo các tiết mục có thể biểu diễn.

Trong điện Chiêu Dương có dựng một sân khấu cao, sân khấu này vừa đẹp lại rộng rãi, các nghệ nhân dân gian đều xem được bước lên sân khấu điện Chiêu Dương biểu diễn chính là niềm vinh quang trong đời mình.

Những loại trái cây như vải, nho, nhãn... này, Cố Như Cửu cũng không thích mượn tay người khác, đều đích thân lột vỏ. Nàng gỡ vỏ ra, lại dùng con dao nhỏ bằng bạc tách lấy com, sau đó bỏ com vải này vào trong chén thủy tinh.

Lột xong năm trái như vậy, nàng rửa tay, đẩy chén thủy tinh này tới trước mặt Tấn Ưởng, sau đó nhỏ giọng nói: “Ngày hôm nay Bệ hạ dùng nhiều đây là đủ rồi.”

Cơ thể Tấn Ưởng không tốt, mấy loại trái tính ôn như vải này ăn nhiều sẽ nóng, xét về sức khỏe Tấn Ưởng mà nói, từ trước đến nay Cố Như Cửu luôn đưa ra nhiều yêu cầu nghiêm khắc.

Liếc nhìn mấy trái vải ít ỏi trong chén, Tấn Ưởng nghiêm chỉnh gật đầu, dùng nĩa bạc xuyên lấy một trái bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai.

Ít như vậy, hẳn phải từ từ nhai mới được.

Hà Minh cùng Bạch Hiền một trái một phải đứng ở hai bên đế hậu, nhìn thấy rõ ràng cử chỉ của Hoàng thượng và Hoàng hậu, bất quá sớm đã thành thói quen chuyện Hoàng thượng bị “chèn ép” trong phương diện này rồi, bọn họ chỉ có thể xem như không thấy mà thôi.

Trên bàn có có nho, lê... thế nhưng mấy loại trái cây này thì Cố Như Cửu lại không quy định giới hạn bắt hẩn ăn, Hà Minh vốn định bước lên cắt trái cây cho hai người họ, nào ngờ Bệ hạ chẳng những không cho còn không vui, tự tay cầm dao nhỏ từ từ lột vỏ ra, thấy động tác thành thực như vậy, chắc chắn đây chẳng phải lần đầu tiên làm việc này.

“Người của nhạc phù(*) hàng năm đều có mấy thứ này, căn bản không có ý tưởng gì mới mẻ.” Trên mặt Tấn Uồng mang nụ cười tán thưởng, cắt lê thành từng miếng nhỏ đưa tới trước mặt Cố Như Cửu, trong miệng lại nói lời chê bai: “Toàn những lời ca tụng công đức, cứ thế nhai qua nhai lại, chẳng thú vị gì.”

(*) nhạc phù: tên gọi một cơ quan nhạc đời Hán (Trung Quốc)

Cố Như Cửu cười quay đầu đi, sau đó nhỏ giọng nói: “Lẽ nào chàng thích người khác chứ?”

Tấn Uồng nghe vậy gật đầu nói: “Cửu Cửu nói phải, trong trường hợp này chỉ có thể xem mấy thứ này thôi.”

Cố Như Cửu ghim một miếng lê bỏ vào trong miệng, vẫn chưa kịp nuốt xuống, chợt nghe thấy giai điệu bài nhạc du dương đầy phong tình, mấy vũ cơ mặc áo đỏ mang khăn che mặt từng bước tiến lên vũ đài, dáng người xinh đẹp uyển chuyển trong làn điệu chan chứa phong tình, càng tăng thêm vẻ mê hoặc.

Da thịt trắng nõn, hồng sa diễm lệ, còn có mị nhãn lưu luyến, Cố Như Cửu cũng không đoái hoài tới miếng lê trong miệng, mắt không chớp nhìn mỹ nhân trước mặt.

Nhìn thấy miếng lê do đích thân mình cắt bị lạnh nhạt, Tấn Uồng liếc nhìn vũ cơ đang uyển chuyển trên vũ đài, ánh mắt lạnh nhạt.

Có thể tới tham gia thọ yến đều là những người quen mặt nhau, mặc dù vũ đạo uyển chuyển lại gợi tình như làn gió tươi mát thổi vào bầu không khí yến tiệc, nhưng cũng không làm cho bọn họ đánh mất phong thái. Nhất là trong trường hợp này, bọn họ càng biểu hiện rụt rè thận trọng, phải truyền ra danh tiếng tốt, trên mặt của ai cũng đầm chiêu.

Người có mắt đã phát hiện nụ cười trên mặt Bệ hạ phai nhạt đi nhiều, lẽ nào Bệ hạ không thích khẩu vị này? Vậy bọn họ càng phải cẩn thận, coi như trong lòng thích, ngoài mặt vẫn phải tỏ ra chán ghét mới được.

Các vũ cơ đều cố gắng thể hiện, thế nhưng làm cho các nàng thất vọng là các quý nhân đang ngồi ở đây hoàn toàn không giống như những vị khách nhân mà bọn họ thường thấy ở trong vũ phòng. Các quý khách trong vũ phòng đều là những người nhiều tiền nhiều bạc, rất háo hức khi thấy các

nàng khiêu vũ, chỉ cần các nàng lên đài, những quý khách ấy không những vỗ tay ném tiền ném bạc lên thì cũng hò hét đến điên cuồng.

Mà sắc mặt các chư vị ngồi ở đây đều đăm đăm, thờ ơ, giống như chẳng phải các nàng đang nhảy vũ điệu tuyệt diệu mà là con rối đang loay hoay đứng ở trên võ đài.

Nhảy xong một bản, các vũ cơ bóc cái khăn che mặt trên mặt, dáng vẻ yếu điệu hành lễ, miệng hô to những lời chúc thọ.

Phù Diêu đầy mong đợi ngẩng đầu, nhìn sang phương hướng Đế vương đang ngồi, ai biết Đế vương cao cao tại thượng kia hoàn toàn không thèm liếc nhìn nàng dù chỉ một cái, cứ như nàng chỉ là người qua đường hoặc chẳng hề tồn tại.

Xảy ra chuyện gì vậy chứ? Nàng không dám tin mở to mắt, mỹ danh của nàng truyền khắp toàn bộ kinh thành, lẽ nào Bệ hạ hoàn toàn không thấy hiếu kỳ sao?

“Quả đúng với cái tên ‘Mạn Hoa Sa Vũ’, bốn cung rất thích.” Cố Như Cửu vỗ tay hoan nghênh nói: “Người đâu, ban thưởng.”

“Thần phụ cũng thấy vũ khúc này rất hay.” Bình vương thế tử phi hiện giờ đã đứng luôn về phái Hoàng hậu, cho nên thấy Hoàng hậu lên tiếng muốn phần thưởng, nàng cũng vung tay thưởng vàng bạc theo.

Các nữ quyền khác cũng học theo, vung tay tặng thưởng cho các vũ cơ. Khoan hãy nói, cảm giác của các thiên kim tiểu thư này thế nào với mỹ nhân kia, có lẽ thật sự tốt.

Vì vậy mấy vũ cơ này đã nhận được một quang cảnh tuyệt sắc nhất cuộc đời đó chính là nam nhân đang ngồi đều bình tĩnh như nước, mà nữ nhân ngồi dưới kia đều háo hức liên tục vung tiền thưởng.

Ngay cả Phù Diêu có mỹ danh vang dội cũng bị ảnh tượng trước mắt làm bối rối, thế nhưng cho dù nàng có suy nghĩ nhiều hơn nữa thì Bệ hạ cũng không liếc nhìn nàng một cái, nàng đành phải đồng loạt hành lễ lui xuống như những người khác.

Khi vào trong hậu trường, nàng mới tháo cái khăn che mặt đang còn dính ở bên tai xuống, thở phào ngồi trước bàn trang điểm.

“Sao người lại buồn bực, thu nhiều tiền thưởng như vậy, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng lên tiếng khen chúng ta nữa kìa?” Một vũ cơ khác mặt mày hớn hờ nói: “Tiền thưởng nhận được hôm nay đủ để cho chúng ta không lo cơm áo cả đời.”

“Ai hiêm lạ...” Phù Diêu còn chưa nói hết câu đã thấy hai vị thái giám đi đến, trong tay họ bưng một khay to, trên đó đều là trâm cài bằng vàng bạc quý giá, nhiều đến mức lóa cả mắt.

“Đây là các quý nhân ban cho mọi người, nhớ cảm tạ tấm lòng của các quý nhân.” Hai thái giám bỏ khay xuống, xoay người liền đi, có vũ cơ lấy vài thứ trong khay đưa cho bọn họ, thế nhưng họ đều từ chối không nhận, vội vã liền rời đi.

Bọn họ đều là thái giám có máu mặt, sao lại thèm thuồng mấy thứ này, cũng không đến mức lấy thứ gì đó của mấy ca cơ trong lúc này. Trong và ngoài phòng đều chật nít người, bọn họ sao dám đưa tay ra nhận.

“Giàu to rồi, giàu to rồi.” Mấy vũ cơ cầm lấy mỗi người một món, vừa cười lại nhảy, vui mừng hớn hờ.

Phù Diêu mím chặt môi, nhỏ giọng nói: “Chưa bao giờ thấy mất mặt như vậy, chỉ vì mấy món đồ mà vui mừng đến độ này sao?”

“Nói cứ như người đã từng nhìn thấy nhiều đồ quý giá như thế này rồi vậy.” Một vũ cơ đứng gần nàng nhất lên tiếng hỏi lại, đang định nói nữa, nhưng đã bị đồng nghiệp ngăn lại.

“Ta sớm muộn gì cũng sẽ có.” Phù Diêu không cam lòng nghĩ, sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở thành quý nhân ban đồ cho người khác chứ không phải là người đáng thương nhận được đồ người khác ban cho liền vui mừng hớn hờ.

“Vừa rồi nhảy nhót loạn xạ, có gì hay đâu mà nhìn.” Tấn Ưởng ghim một miếng lê khác đưa tới tay Cố Như Cửu: “Chỉ vậy tay mấy cái ngoắc đuôi mấy cái mà thôi.”

“Mỹ nhân múa đây.” Cố Như Cửu giơ nĩa bạc lên, cắn một miếng lê: “Hơn nữa, người ta là mỹ nhân, làm gì có đuôi mà ngoắc.”

Không có đuôi, có thể để cho nàng xuất ra nhiều đồ thưởng như vậy sao?

Tấn Uông nhíu mày: “Nào có đẹp, bắt quá chỉ là hạng dong chi tục phấn mà thôi?” Hoàng hậu nhà mình nhìn chằm chằm những nữ nhân khác không chớp mắt, hai mắt sáng như sao, tâm tình của hắn cũng thấy khó chịu.

“Ai lại đi ghen với cả người đẹp?” Cố Như Cửu lấy tay che miệng, không cho mọi người phía dưới thấy rõ bản thân đang chu miệng: “Bụng dạ chàng thật hẹp hòi.”

“Ta đối với nàng, lòng có bao giờ lớn đâu.” Tấn Uông không cho là nhục, quang minh chính đại thừa nhận.

“Ngoan.” Cố Như Cửu men theo tay áo che chắn, nhéo nhéo tay hắn, nhỏ giọng nói: “Ta thích xem, luôn tốt hơn chàng thích xem mà.”

Tấn Uông nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Còn không biết xấu hổ nói ta bụng dạ hẹp hòi, chúa hay ghen.”

“Chàng mới là trùm ghen.” Cố Như Cửu lắc lắc ngón trỏ, híp mắt cười nói: “Trùm ghen, hử?”

“Còn nàng là đại ca của trùm ghen, ta là trùm ghen, chúng ta quả thực trời sinh một đôi.” Tấn Uông cười thâm với nàng: “Nàng nói có đúng không?”

Cố Như Cửu hừ một tiếng, thế nhưng không lên tiếng tranh cãi.

Điền Bích Nguyệt lẳng lặng ngồi ở chỗ ngồi, mà ánh mắt của nàng luôn theo dõi sang mọi cử động của đế hậu.

Có thể... chàng thiếu niên trong lòng của nàng chỉ là giả tạo, Đế vương tình ý mật ý với Hoàng hậu kia mới là chân thật, ký ức của nàng đã đánh lừa nàng rồi.

Chương 77

Lắng nghe các nữ quyến xung quanh nói chuyện với nhau hết chuyện này đến chuyện khác, Điền Bích Nguyệt vẫn giữ nguyên vẻ trầm mặc, bởi vì nàng nghe không hiểu những người này nói gì, cũng không thể chen vào được câu nào. Nàng ngồi ở chỗ này, nhưng không thể hòa nhập được vào bầu không khí buổi yến hội.

“Điền cô nương, nghe nói trước khi lệnh tôn điều nhiệm đến kinh thành là thứ sử Cẩm Châu?”

Điền Bích Nguyệt nghe nói như thế, quay đầu nhìn lại, người vừa hỏi là cô nương mặc hoàng sam ngồi ở bên cạnh, cô nương hoàng sam này thoát nhìn ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, người đầy sức sống, linh khí bức người, có thể thấy được là một quý nữ thế gia được sủng ái.

Nàng chưa từng có giao thiệp với người trong kinh thành, bên cạnh lại không có ai hướng dẫn nên căn bản không biết đối phương có thân phận gì.

“Cô nương nói không sai, trước khi gia phụ nhập kinh đúng là Thứ sử Cẩm Châu.” Điền Bích Nguyệt nhận thấy cô nương này tựa hồ có ý muốn trêu chọc, cười đáp lời.

“Cẩm Châu là một địa phương tốt.” Cô nương hoàng sam tùy ý cười cười, sau đó nói: “Ta thấy cô nương tựa hồ không hề động đến mấy đĩa trái cây ở trước mặt, là những hoa quả và điểm tâm này không hợp khẩu vị sao?”

“Không, chỉ là lần đầu tiên tiến cung, nhìn thấy hoàng cung nguy nga lộng lẫy như vậy, cũng có chút thất thần.” Điền Bích Nguyệt nghe vậy hơi sững sốt, không biết cái vị cô nương hoàng sam này đang có ý gì.

“Thì ra là thế, ta đã nói có sao cứ thấy Điền cô nương hết nhìn đông tới nhìn tây.” Cô nương hoàng sam cong môi, giọng mang giễu cợt nói: “Bất quá cô nương đại khái là từ Cẩm Châu tới, không biết phong tục trong kinh, trên yến hội cứ đưa mắt nhìn dáo dác như vậy, trông không nhã nhặn lắm.”

Hai gò má Điền Bích Nguyệt ửng đỏ, nàng không biết có phải đối phương đã phát hiện nàng nhìn lén Bệ hạ cho nên mới lên tiếng cảnh cáo hay không, vì thế đành nói: “Đa tạ cô nương nhắc nhở.”

Cô nương hoàng sam khẽ cười, sau đó quay đầu nói với cô nương áo lam bên cạnh: “Ta đi ra ngoài hít thở không khí, ngươi theo ta một lát.”

Cô nương áo lam liếc mắt nhìn Điền Bích Nguyệt, cười cùng nàng tay trong tay ra đại điện.

“Việc gì phải chấp nhứt với người ta làm gì.” Ra đại điện, cô nương áo lam mới thở dài nói: “Để người khác nhìn thấy, lại cho rằng ngươi ỷ thế hiếp người.”

“Ta thấy nàng ta nhìn Bệ hạ không hề chớp mắt, cứ như người bên cạnh đều là người ngu, có mắt không trông vậy.” Cô nương hoàng sam cũng chính là con gái Ngô gia Ngô Đông Vân cười nhạo nói: “Năm đó ta còn dám lên tiếng bêu xấu Tư Mã Hương ở biệt cung Thái Hòa, thì sợ gì chút chuyện khi dễ con gái thái bộc tự khanh này.”

“Nàng ta có ý với Bệ hạ thì có liên quan gì đến ngươi, có sao lại tức giận như vậy làm chi?” Cô nương áo lam biết tính tình đường tử nhà mình luôn luôn ngay thẳng như vậy, đối với người không vừa mắt cũng chẳng bao giờ kiêng nể, thế nhưng cái vị Điền cô nương này, dù sao cũng từng có ân với Bệ hạ, làm lớn quá cũng chẳng tiện.

“Cảm tình Đế hậu hòa thuận, cảm sát hòa minh, giữa hai người thật tốt, xen vào chuyện giữa hai người họ làm gì?” Ngô Đông Vân thấp giọng mắng: “Ta chỉ không muốn nhìn như vậy.”

Nàng mới vừa mắng xong những lời này liền thấy trên con đường nhỏ bên cạnh bụi hoa có ba người đi ra, chính là hai huynh đệ Cố gia cùng với Hồ Vân Kỳ.

Cô nương áo lam lập tức xấu hổ, mới vừa nhắc tới đế hậu, đã bị người Cố gia nghe thấy được, việc này thực sự là...

Cũng may ba người đều là những nam nhân có phong độ, trên mặt không hề tỏ ra chút khác thường nào, dường như hoàn toàn không nghe thấy những lời Ngô Đông Vân mới nói, bọn họ hành lễ chào nhau rồi bỏ đi.

“Đây là không thể bàn luận chuyện người ta ở sau lưng.” Cô nương áo lam lôi kéo tay áo Ngô Đông Vân: “May mắn là gặp phải ba vị này, nếu gặp phải mấy vị công tử khác, ai biết bị họ lan truyền thành dạng gì rồi.”

“Bọn họ muốn nói thế nào thì cứ nói thế ấy, lẽ nào ta lại sợ sao?” Ngô Đông Vân quát cường hừ một tiếng, quay đầu lại liếc nhìn theo bóng đám người Cố Chi Vũ, lôi kéo cô nương áo lam nhanh chóng rời đi.

Huynh đệ Cố gia tương mạo xuất chúng, lại đối với thê tử mình tình thâm ý nặng, danh tiếng của họ trong mắt các quý nữ kinh thành đều rất tốt. Cho nên khi bọn họ xuất hiện, thu hút các quý nữ thảo luận.

Điền Bích Nguyệt ngẩng đầu nhìn, thấy rõ người tới chính là nam tử anh tuấn mình gặp ở cổng Chu Tước, chợt hiểu rõ vì sao những hộ vệ với ma ma kia lại kính trọng đối phương như vậy.

Đại ca của Hoàng hậu nương nương, đường đường là Quốc cữu gia, thảo nào nhận được đãi ngộ không giống với những người khác. Nghĩ vậy, nàng nhin không được lại lần nữa nhìn thoáng qua đế hậu đang ngồi trên đài cao, người nhà của Hoàng hậu nương nương nhận được nhiều kính trọng như vậy, có thể gây ra hiềm khích giữa đế hậu không?

Nàng xoa xoa thái dương, lại cảm giác mình rất buồn cười, nàng đã thế này rồi, có tư cách gì lo lắng những thứ này?

Thần tử đưa cho Đế vương, rất ít mở ra làm trò trước mặt người khác, trừ phi đích thân Hoàng đế cảm thấy thích thú, sau đó chủ động lấy ra khoe khoang với mọi người.

Từ trước đến nay Tấn Uông chẳng phải một người thích khoe khoang, cho nên khi mọi người nói xong lời chúc tụng, hắn chỉ lên tiếng tán thưởng, cũng không ám chỉ quà tặng của người nào hợp ý, điều này làm cho những người có mặt tại đây cảm giác mình không mò đúng sở thích của Hoàng thượng.

Làm thần tử, có đôi khi cũng thật khó khăn. Hoàng đế có sở thích quá tầm với khiến bọn họ buồn, hoàng đế thâm tàng bất lộ khiến người ta đoán không ra tâm tư bọn họ cũng buồn. Gần vua như gần cọp, nếu như ngay cả tâm tư đế vương cũng không thể đoán trúng, vậy những người làm thần tử như bọn họ làm sao biết nói cái gì, làm chuyện gì sẽ không phạm vào kiêng kỵ?

Từ khi Cố Trường Linh, Tư Mã Hồng về hưu, Lý Quang Cát đã mơ hồ có tư thế của người đứng đầu trong triều thần. Nếu như chẳng phải còn có

lão Trương Trọng Hãn ở chính giữa thì địa vị Lý Quang Cát chỉ sợ sẽ không có hơn nhiều.

Cũng không biết dạo này Trương Trọng Hãn xảy ra chuyện gì, tính cách ngày xưa lúc nào cũng hòa nhã dễ giao thiệp, thế nhưng gần đây lại có ý định điều động chức vị cấp cho thủ hạ của mình, đều bị cái lão Trương Trọng Hãn tìm lý do cản trở.

Tự nhận giữa lão và Trương Trọng Hãn cũng không có nhiều mâu thuẫn, Lý Quang Cát thực sự không nghĩ ra, tại sao Trương Trọng Hãn muốn gây khó khăn cùng lão.

Hôm nay chỗ ngồi của hai người kế nhau, Lý Quang Cát vừa lắng nghe nhạc công diễn tấu, vừa nhẹ nhàng đánh nhịp, quay đầu thấy Trương Trọng Hãn chỉ cầm đầu ăn trái cây, nhân tiện nói: “Trương tướng không thích mấy khúc nhạc này? Chẳng lẽ là từ khúc không hay?”

Trương Trọng Hãn biết Lý Quang Cát muốn cười nhạo mình không thông âm luật, cũng không ngại, trái lại cười vẻ mặt nói với Lý Quang Cát: “Không phải nhạc không hay, chỉ là Trương mỗ không thông âm luật, để cho Lý tướng chê cười.”

Khi mà người đang định cười chê người ta, thì người ta đã lòi khuyết điểm ra thừa nhận rồi, lời trào phúng làm sao còn có cơ hội thốt ra khỏi miệng?

“Trương tướng thông kim bác cổ, hơn nữa đối với âm luật có chút không rõ, chỉ một khuyết điểm nhỏ chẳng che lấp được vô số ưu điểm của ngài.” Nụ cười của Lý Quang Cát bất biến: “Nếu không làm sao có thể nhận được trọng dụng của Bệ hạ.”

“Lý tướng nói đùa, hai chúng ta đều là thân tử của Bệ hạ, đương nhiên đều được Bệ hạ trọng dụng.” Trương Trọng Hãn cười híp mắt giờ cái nữa đang ghim trái vải lên. “Trái vải rất ngon, Lý tướng nếm thử xem. Có điều sau khi ăn cần uống thêm nước, nhớ phải uống nhiều nước, tránh để nóng trong người.”

“Đa tạ Trương tướng nhắc nhở, bất quá Trương tướng đã dám ăn, Lý mỗ cũng không sợ bị nóng trong người.” Lý Quang Cát ngoài cười trong không cười, lột một trái vải bỏ vào trong miệng, ngẩng đầu chỉ thấy đế hậu cúi đầu

xì xào bàn tán, nhìn không được cười nhặt ở trong lòng, không nhìn ra vị Hoàng đế này lại là một kẻ si tình.

Cũng không biết Cố gia dạy nữ nhi dạy thế nào, thủ đoạn như thế, có thể đem Hoàng đế chỉ nhìn thấy mỗi mình nàng ta.

“Chàng đoán xem Lý Quang Cát và Trương Trọng Hãn đang nói cái gì?”
ái lợi nhất khi được ngồi ở chỗ cao chính là nhìn thấy được tất cả mọi cử chỉ hành vi của mọi người, Cố Như Cửu nhìn thấy bầu không khí giữa Lý Quang Cát và Trương Trọng Hãn không được tốt lắm, vì vậy cúi đầu nhỏ giọng nói với Tấn Uông: “Thiếp thấy hai vị tướng gia này dường như không mấy vui vẻ.”

Tấn Uông kinh ngạc nhú mày, Trương Trọng Hãn và Lý Quang Cát đang nói chuyện gì, tuy rằng hắn không nghe được nhưng từ động tác và biểu tình của hai người cho thấy, hoàn toàn không có chút hòa thuận nào, người bình thường cũng có thể thấy rõ hai người họ không ưa gì nhau.

Phát hiện nghi ngờ trong mắt Tấn Uông, Cố Như Cửu cười nói: “Thiếp có thể đoán được cái này, làm cho chàng thấy ngạc nhiên sao?”

“Có chút.” Tấn Uông đang hoảng gật đầu, hắn vẫn cho rằng, bởi vì người Cố gia luôn yêu thương cưng chiều Cửu Cửu, cho nên Cửu Cửu sẽ chẳng mấy để tâm đến những chuyện thế này.

“Này có cái gì kỳ quái đâu?” Cố Như Cửu cầm lấy nĩa bạc, ghim một miếng lê, đặt vào chung với mấy trái vải đã lột vỏ: “Tuy rằng màu sắc của hai loại trái này giống nhau, nhưng xét cho cùng vẫn không cùng một loại.”

Tính tình Trương Trọng Hãn cho dù tốt, lại có tài ẩn nhẫn, cũng không có nghĩa là vị này không mang dã tâm trong mình, mấy năm nay trông hắn có vẻ ba phải, chuyện gì cũng khéo đưa đẩy không có lập trường rõ ràng, thế nhưng với xuất thân hàn môn mà vẫn đứng vững ở cương vị thừa tướng, đồng thời còn làm từ thời tiên đế đến tận ngày nay, có thể thấy được người này là một người rất có năng lực.

Mà Lý Quang Cát lại trái ngược với Trương Trọng Hãn, lão xuất thân thế gia, từ nhỏ đã tiếp nhận nền giáo dục tốt nhất, khi lão chưa bước chân vào chốn quan trường, đã có rất nhiều người hòa theo. Bản thân lão cũng có năng lực, tính cách tốt, bản tính có phần cao cao tại thượng, nhất là khi

đứng trước mặt các quan viên xuất thân hàn môn, bản tính này càng bộc lộ rất rõ ràng.

Quan viên xuất thân hàn môn này lẽ nào hoàn toàn không bức tức sao? Cố Như Cửu không tin, tượng đất cũng có ba phần nóng, hướng hồ với những học sinh nhà nghèo phải trải qua nhiều khó khăn mới tích tụ được chút thành tựu.

Trương Trọng Hân sẽ không vui khi nhìn thấy các thế gia chiếm lấy toàn bộ triều đình, mà Lý Quang Cát cũng sẽ không vui nhìn thấy hàn môn giỏi hơn thế gia. Trận chiến giữa hàn môn và thế gia, nhìn như sẽ khiến triều đình bất ổn, nhưng trên thực tế đối với Đế vương mà nói, chỉ cần lợi dụng thật tốt, sẽ không phải là chuyện xấu.

“Kệ bọn họ nói chuyện gì.” Tấn Uông lấy nửa bạc đảo một vòng quanh chén, cuối cùng ghim lấy một trái vải, bỏ vào miệng: “Có thể dùng được thì dùng, không thể dùng đành ném ra, đổi một người khác đi vào.”

Cố Như Cửu nhìn trên bàn tay trắng nõn cầm nửa bạc, tư thế đẹp mắt đến mức nàng không dời tầm mắt ra được, cho nên cũng lười để ý Tấn Uông nói gì đó, mà là đưa tay sờ lên mu bàn tay hắn, thở dài nói: “Thật xinh đẹp.”

Nghĩ đến một người đàn ông như vậy lại thuộc về mình, Cố Như Cửu bỗng có cảm giác tâm tình mình hết sức vui vẻ, cho dù nàng phát hiện có rất nhiều cô nương chưa kết hôn đang đưa mắt len lén quan sát Tấn Uông, cũng không bị ảnh hưởng đến tâm tình.

Dù sao bọn họ có nhìn nhiều hơn nữa thì hắn cũng là người của nàng, nghĩ như vậy, lại cảm thấy rất có cảm giác thành tựu.

“Bệ hạ, hôm nay là vạn thọ của Bệ hạ, thần mang theo hai đứa con gái đến chúc Bệ hạ phúc như Đông Hải thọ tựa Nam Sơn.” Trung vương đứng lên, giơ chén rượu trong tay, lớn tiếng nói: “Cũng chúc ngài cùng Hoàng hậu tình thâm tựa như biển, ân ái đến đầu bạc.”

“Đa tạ Trung vương.” Tấn Uông bung ly rượu lên, chạm cốc từ xa với Trung vương, trong lòng vui vẻ uống cạn chung rượu này với Trung vương.

Lời này của Trung vương tuy rằng tục tĩu không có sáng kiến gì mới, nhưng lại là những câu chạm đến nội tâm của Tấn Uông.

Cố Như Cửu nhìn Trung vương nở nụ cười chân thật, lại đưa mắt nhìn sang Thụy vương ngồi ở bên cạnh lão, nếu nhìn quang cảnh bề ngoài mà nói, thì Thụy vương và Trung vương đơn giản là một trên trời một dưới đất.

Thế nhưng những điều nghe đồn, với những gì nhìn thấy trước mắt, lại có cảm giác như vỡ nát.

Thụy vương tâm kế hơn hẳn trong tướng tượng của nàng, mà Trung vương lại không có vẻ độc ác tàn bạo như trong tướng tượng của nàng, nàng thậm chí có chút hoài nghi, những tấu chương tố cáo Trung vương thô bạo tàn nhẫn, phải chăng còn có dụng tâm gì khác.

Hay là nói Trung vương cũng giống như Thụy vương, đều là những bậc thầy đóng kịch? Trung vương sắm vai tứ chi phát triển cá tính xung động người thì vạm vỡ, Thụy vương sắm vai tao nhã phong quang, tính cách khiêm tốn lễ độ.

Càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu, Cố Như Cửu xoa xoa cái trán, liếc mắt nhìn Tấn Ưng, mấy chuyện thế này cứ ném sang cho nhân sĩ chuyên nghiệp đứng ra giải quyết, nàng chỉ việc yên lặng ăn dưa xem tuồng là được rồi.

Người bên cạnh thấy thái độ của Hoàng thượng đối với Trung vương tựa hồ cũng không bất mãn, ngược lại hơi ngạc nhiên, lấy bản tính coi trọng bách tính của Bộ hạ, nghe thấy những lời đồn đãi ở đất Dung Châu sao có thể duy trì bình tĩnh hòa nhã như vậy với Trung vương, quả thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Cũng không biết vị Trung vương này có bản tính thế nào, làm việc tùy tiện không nói, trên người lại chẳng có chút khí thế quý tộc nào, ngược lại trông chẳng khác gì bọn nhà giàu mới nổi.

Hình như hầu hết các Trung vương mọi triều đại đều như vậy, hành sự hết sức thô lỗ, để cho rất nhiều văn nhân mỗi khi nhìn thấy chỉ muốn lên tiếng mắng mấy câu cho họ nhục nhã.

Trên điện Chiêu Dương rất sôi nổi náo nhiệt, dưới hậu trường các nghệ nhân cũng rối như mớ bông bong, có người đang bận hóa trang cho mình, có kẻ cãi vã, có kẻ đánh nhau, còn có vài người đang khoe phần thưởng mình nhận được, quả thực rối tung rối loạn.

Các cấm vệ quân đứng canh ở bên ngoài chẳng thèm quan tâm đến mớ hỗn độn của bọn họ, vẫn nghiêm trang đứng chắn giữ ở ngoài cửa, không cho bất luận kẻ khả nghi nào ra vào.

Chỉ ở phía sau, bên trong có hai vũ cơ đánh nhau, một kẻ mắng tiện nhân, một đứa mắng điểm thú, người thì nắm tóc, kẻ thì vung tay cào loạn, tóc tai rối bời.

Những nghệ nhân dân gian vốn chẳng biết chữ cũng không biết nghĩa, lại tiếp xúc qua các loại người, hễ mắng là chẳng kiêng kỵ từ ngữ gì, càng mắng càng lời ra những từ khó nghe, thô bỉ tới cực điểm.

Thái giám quản sự đứng bên ngoài chịu hết nổi, đi vào trong khiển trách: “Quậy cái gì, không muốn sống nữa?”

Thấy quản sự công công tiến đến, Phù Diêu vẫn cố giật mạnh tóc người kia, rồi mới đẩy người đó ra.

Quản sự công công nhìn thấy hành vi này của nàng, sắc mặt lập tức trầm xuống, người lẫn lộn ngoài chợ cho dù không hiểu quy cũ, nhưng khi nghe thấy hấn nói như vậy đều vội vã ngừng tay, nào có ai dám nhân cơ hội đánh người?

Đưa mắt nhìn sang vũ cơ vừa động thủ, tuy rằng búi tóc tán loạn, quần áo trên người cũng lộn xộn, thế nhưng quản sự thái giám liếc mắt một cái liền nhận ra người này chính là vũ cơ được các nghệ nhân dân gian đồn thổi có tướng mạo xuất chúng tên Phù Diêu. Thái giám đã quen nhìn các nhân vật dùng sắc dụ quân trong cung, đương nhiên cũng biết rõ Phù Diêu đang ôm tâm tư gì, lúc này liền cười lạnh nói: “Phù Diêu cô nương, lúc ngươi tiến cung, không ai dạy quy cũ phải không?”

Người đẹp đánh nhau, cũng phải xem có ai thương thức cái đẹp này hay không mới được.

Chỉ là gà rừng trong bụi cỏ dại mà cũng dám vọng tưởng, quả nhiên là buồn cười.

“Trong cung tranh cãi âm ỉ, không nói quy cũ, đánh trước mười trượng để nàng ta nhớ lâu.” Giọng nói quản sự thái giám bình tĩnh nhẹ nhàng, thế nhưng lời thốt ra làm tất cả mọi người có mặt đều hoảng sợ.

Hắn đưa tay chỉ Phù Diêu: “Che miệng, mang xuống, đừng quấy rầy quý nhân.”

Mười trượng tuy rằng sẽ không mất mạng nhưng đối với một vũ cơ như Phù Diêu mà nói, quả thực đã hủy đi căn câu còm của nàng ta. Điều quan trọng nhất của một vũ cơ chính là bờ eo mềm dẻo, mười trượng này đánh xuống, Phù Diêu không bị tàn tật đã là tốt số, chứ đừng nói đến chuyện khiêu vũ.

Phù Diêu vẫn chưa kịp phản ứng, đã bị bịt miệng, những người đứng xung quanh câm như hến, không có bất kỳ người nào lên tiếng cầu tình cho nàng.

Bị lôi vào trong phòng hành hình, một trượng đánh xuống, nàng muốn hét to lên, thế nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng ui ui, bởi vì miệng bị che kín.

Đánh xong mười trượng, ngay cả sức đề thở cũng không có.

“Người quả may mắn, có thể bảo trụ một cái mạng.” Thái giám hành hình vẻ mặt thoát nhìn dữ tợn, ánh mắt lại điên cuồng: “Hôm nay là vận thọ của Bộ hạ, không nên có người chết, nếu không với những kẻ như ngươi, đừng nói mười trượng, một trượng cũng chưa chắc thở nổi.”

Vai Phù Diêu run lên, mặt đầy nước mắt, đâu còn dáng vẻ của đệ nhất mỹ nhân kinh thành?

“Được rồi, ta đây xong chuyện, đem người lôi ra đi.” Thái giám hành hình châm một điếu thuốc, nhả hai ngụm khói trên cao nhìn xuống Phù Diêu: “Ngươi ý vào tư sắc lại tâm tồn vọng tưởng không ít, ngươi không phải người thứ nhất, cũng sẽ không là người cuối cùng.”

Vì vậy chim sẻ ôm trong lòng giấc mộng hóa phượng hoàng, ngay cả cơ hội để Bộ hạ liếc mắt nhìn cũng không có, đã bị đuổi ra khỏi cung.

Nàng nằm ở trên mã xa cũ nát, nhớ tới mỗi khi mình khiêu vũ các quý công tử đều điên cuồng, không cam lòng lắm lắm: “Ta là đệ nhất mỹ nhân kinh thành...”

Làm sao lại lưu lạc đến nước này, làm sao có thể luân lạc tới bước này?

Lễ yến vận thọ chính thức khai tịch, Thái hậu cũng đến dự tiệc, bà ngồi một lát liền rời đi. Bất quá mọi người cũng không để ý, bởi vì gần một năm

qua, Thái hậu đã rất ít lộ diện trước mặt người khác, lần vạ thọ này của Bệ hạ, Thái hậu có thể ra đây tham dự một lát, đã được xem là hiếm có.

Ý tứ của buổi thọ yến chính là may mắn, cho nên ngay cả đồ ăn được dọn lên bàn cũng mang cái tên rất dễ nghe, cùng với hình thức bày biện bắt mắt.

Bữa cơm này làm cho không có ai không có mặt đứng ra nói không tốt, cũng không có ai gây ra chuyện thiêu thân gì.

“Vị cô nương ngồi trong góc kia, tựa hồ ngắm nhìn chàng rất nhiều.” Cố Như Cửu cảm thấy cô nương kia có chút quen mắt, thế nhưng lại không biết đã gặp qua ở đâu.

“Ngồi xa như vậy, người ta béo gầy thế nào chắc cũng không thấy rõ được.” Tấn Uông quay sang nhìn thoáng qua phía Cố Như Cửu đang chỉ, thấy ngồi bên ấy có mấy nữ tử, thế nhưng không nhìn rõ mặt mũi.

“Tuy rằng nàng là béo là gầy ta không biết, nhưng ánh mắt của nàng ra sao thì thiếp có thể cảm giác được.” Cố Như Cửu quay sang vẫy vẫy tay với Bạch Hiền. Chờ Bạch Hiền khom người đứng ở trước mặt mình, nàng nhỏ giọng nói: “Cô nương mặc áo xanh ngọc trong góc bên kia là ai?”

Bạch Hiền ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại nhỏ giọng nói: “Nương nương, nếu nô tỳ không có nhận sai thì vị cô nương kia là thiên kim trong nhà Thái tộc tự khanh.”

“Nguyên lai là vị Điện tiểu thư đã từng giúp đỡ Bệ hạ.” Cố Như Cửu hiểu rõ gật đầu, tên Điện Bích Nguyệt là nàng ý tứ thêm vào, đôi phương giúp qua Tấn Uông, nàng cũng liền mượn cơ hội này để tạ ơn, dẫu sao với thân phận của Điện Bích Nguyệt, nếu Điện Bích Nguyệt có ý định tái giá, được tham gia thọ yến vạ thọ cũng có thể trở thành đề tài câu chuyện.

Bất quá ánh mắt của vị Điện cô nương này khi nhìn Tấn Uông, quả thực đã rất rõ ràng, rõ ràng đến mức nàng muốn làm lơ nhưng không thể lơ đi được.

“Là nàng à?” Tấn Uông nhàn nhạt lên tiếng, sau đó nói: “Ta đúng là không nhớ nổi dáng dấp nàng ấy ra sao rồi.”

Cố Như Cửu cười quay đầu nhìn hắn một cái, không có nói thêm cái gì.

Rất nhanh tầm mắt của đôi phương tựa hồ thu về, sau đó Cố Như Cửu cũng không còn cảm nhận có ánh mắt nhìn mình và Tấn Uông nữa.

Yến vạn thọ kết thúc, mọi người lại hành đại lễ hô ba lần vạn tuế, mới lui ra khỏi điện Chiêu Dương.

Tuy không chú trọng thể nhưng không thể tự nhiên nói chuyện trong buổi yến tiệc, Tấn Uông cùng Cố Như Cửu chỉ nhàn nhã ngồi cùng vẽ một bức tranh.

Cố Như Cửu vẽ một bức tranh non xanh nước biếc, Tấn Uông lại vẽ chữ lên trên, đồng thời còn ấn lên con dấu của cả hai.

“Khi nàng còn chưa hiểu được lòng của ta, ta từng tưởng tượng, nếu hai chúng ta cùng vẽ tranh viết chữ sẽ có cảm giác thế nào, trên thực tế những thứ mình tưởng tượng ra hoàn toàn kém xa với thực tế.” Tấn Uông nắm vai Cố Như Cửu, nhìn nàng vẽ một con chó dễ thương ngây thơ trên bức tranh, lại cười nói: “Cửu Cửu thích chó sao?”

Cố Như Cửu lắc đầu: “Nhìn rất đáng yêu, chỉ là thiếp sẽ không thể trở thành một người chủ tốt, cho nên không dự định nuôi.”

Tấn Uông lập tức bỏ đi dự định trong lòng, sau đó liếc nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời đang chuyển về phía tây, phía chân trời ánh lên từng rặng mây đỏ.

Hắn ngẫm có ý mong đợi nhìn Cố Như Cửu, thế nhưng vẻ mặt của nàng vẫn bình tĩnh như thường, tựa hồ chẳng có gì khác với ngày thường.

“Bệ hạ, chàng lại nhìn cái gì?” Cố Như Cửu sờ sờ mặt mình: “Có dính gì sao?”

“Không có.” Tấn Uông cười cười, đưa tay thay nàng vén mấy cọng tóc mai ra sau tai: “Ta chỉ là đang suy nghĩ, nếu như nàng thích chó, không bằng cho nuôi mấy con, khi nàng thích có thể chơi với chúng.”

“Vẫn là quên đi.” Cố Như Cửu bỏ bút vẽ xuống, nghiêng đầu đánh giá con mèo mình vẽ, sau đó lắc đầu nói: “Thiếp vẽ động vật không sống động bằng vẽ tĩnh vật.”

“Ta cảm thấy đều rất tốt.” Tấn Uông gọi Hà Minh tới, để cho Hà Minh đem hai bức tranh Cố Như Cửu vẽ đóng khung lại rồi đem treo trong thư phòng của mình.

“Thư phòng của chàng có các đại thần ra vào, treo những bức họa này có vẻ không thích hợp cho lắm.” Cố Như Cửu bật cười: “Không bằng chỉ treo trong gian nhà của chúng ta.”

“Nàng nói đúng, trong phòng chúng ta cũng nên treo một bức.” Tân Uổng gật đầu nói: “Đem bức tranh mèo treo ở trong phòng, đem bức tranh cao sơn lưu thủy treo ở thư phòng.”

Thấy hần kiên định như vậy, Cố Như Cửu không thể làm gì khác hơn là đáp ứng rồi.

Sau đó để hậu lại dùng bữa tối, Tân Uổng nhìn bên ngoài trời tối thui, ánh mắt hơi ảm xuống.

“Ăn no rồi chứ.” Cố Như Cửu đi tới trước mặt hần: “Theo ta đi chỗ này một chút đi.”

“Tốt.” Tân Uổng ôn hòa cười, tùy ý nàng nắm tay mình kéo đi.

Lúc đi ngang qua cung Loan Hòa, Cố Như Cửu dừng bước lại, chỉ vào cửa sổ Loan Phượng trong cung Loan Hòa có treo hai chiếc đèn lồng đỏ lớn: “Thiếp nhớ trước đó vài ngày có người đã chuyển mấy quyển sách vào trong này, Bệ hạ cùng thiếp vào trong xem thử nhé.”

Tân Uổng liếc nhìn ánh trăng soi trong đêm tối: “Canh giờ không còn sớm, không bằng ngày mai cùng nàng quay lại sau.”

“Chuyện hôm nay thì phải làm ngay hôm nay, đi nha, đi...” Cố Như Cửu lôi kéo tay áo Tân Uổng vài cái, Tân Uổng đương nhiên không thể cự tuyệt lời nài nỉ của nàng, đi theo Cố Như Cửu tới trước cửa cung.

Đèn cửa cung Loan Hòa, hần mới nhìn thấy cửa cung khép hờ, thái giám canh giữ ở cửa cũng không thấy đâu.

Hần nhú nhú mày, người phục vụ cung Loan Hòa sao lại lười biếng như thế này?

Đột nhiên cửa cung từ từ mở ra, khi hần thấy rõ cảnh tượng bên trong thì ngây ngẩn cả người.

Chương 78

Màn đêm buông xuống, cành lá cũng lười biếng ủ rũ không có tinh thần, vừa như người con gái xinh đẹp quyến rũ nhất thế gian đang khoác trên mình chiếc áo lụa mỏng mỏng lung, lại như mộng như ảo, đẹp đến không thể tưởng tượng nổi.

Trên cây đang treo mấy ngọn đèn hoa đăng tinh xảo, có hình hoa lá, có hình động vật dễ thương, có cả hình ngôi sao lấp lánh và cả mặt trăng đang tỏa sáng, những ngọn đèn nhỏ nhắn xinh xắn, khi được treo ở trên cây lại tạo nên một thế giới mỹ lệ mộng ảo tuyệt vời, dấy lên cảm giác hốt hoảng chẳng biết đêm nay là đêm nào?

Tấn Uồng nhớ tới khi còn bé, Cẩm Châu rất thường tổ chức đêm hội hoa đăng vào dịp tết nguyên tiêu, hắn bị giam ở vương phủ, cho đến khi đêm hội kết thúc cũng không có cơ hội nhìn thấy bên ngoài náo nhiệt đến mức độ nào.

Sau lại nghe thấy đệ đệ nói, đèn phía ngoài làm thành những kiêu hoa gì đó, còn có cả hình con chó, con thỏ này nọ, trong bụng từng thắm ước ao, thế nhưng theo thời gian, hắn dần lớn lên, trở thành đế vương Đại Phong, ở trong cung nhìn thấy biết bao đèn hoa tinh xảo, không biết đẹp hơn biết bao nhiêu lần so với một địa phương nhỏ bé như Cẩm Châu.

Nhưng ngày hôm nay, khi hắn nhìn thấy cung Loan Hòa được trang hoàng trong ánh đèn lồng, mới chợt nhớ lại, năm đó mình đã từng nói với Cố Như Cửu, hội đèn lồng ở Cẩm Châu từng có những thứ gì, những gì hắn nói ra, đều là những lời đệ đệ đã từng kể với hắn khi còn tám bé.

Cảnh tượng náo nhiệt của hội đèn lồng, những con thú trong dáng vẻ ngây thơ đáng yêu, còn có sạp hàng bán quà vặt ở hai bên đường, đều là những thứ hắn đã từng thích thú, ảo tưởng khi còn bé.

Chỉ là hắn dần dần trưởng thành, đã không còn nhớ đến các ký ức trẻ thơ này, khi nhắc tới việc này với Cửu Cửu, cũng chỉ xem như một câu chuyện vui, thuận miệng nói ra mà thôi.

Hắn thật không ngờ Cửu Cửu sẽ cho người làm ra tất cả hoa đăng trong tưởng tượng của hắn, còn cho làm quầy bán đồ ăn vặt theo phong cách dân

gian và thức ăn được làm theo vị Cẩm Châu.

Mùi vị quen thuộc hòa lẫn với hơi thở, như có gì đó ngọt ngào, để cho trái tim hắn cũng được ngâm trong một hủ đường ngọt, mềm mại và rất ấm áp.

Kinh ngạc quay đầu lại nhìn sang Cố Như Cửu, hắn phát hiện mình không thể thốt nên lời, thế nhưng hắn tin tưởng, cuộc đời này hắn không bao giờ quên được khoảnh khắc ngay lúc này.

Hoa đăng lung linh trong ánh trăng, người yêu của hắn vì hắn đã cẩn thận tỉ mỉ chuẩn bị những thứ này, còn có thức ăn ngon tràn ngập hương vị.

“Vị này là công tử nhà ai? Lại lạc bước đến chôn này?” Cố Như Cửu cười khanh khách đưa tay kéo Tấn Uởng vào cửa cung Loan Hòa, sau đó nói: “Tiểu điểm có một tô mỳ trường thọ đặc chế, do chính tay chủ tiệm xào nấu, quý khách ăn xong tô mỳ này chắc chắn sẽ sống lâu trăm tuổi, phúc lộc song toàn, con cháu đầy đàn, phu thê ân ái, công tử có muốn dùng một chút chăng?”

Cổ họng Tấn Uởng có chút chua, nghẹn lời, hắn nhìn Cố Như Cửu không chớp mắt, cũng luyến tiếc dời tầm mắt của mình.

“Công tử đã không nói lời nào, đó chính là thăm chấp nhận rồi nhé.” Cố Như Cửu cười cười, kéo Tấn Uởng đi đến bên cạnh bàn, ấn hắn ngồi xuống, sau đó vén tay áo lên: “Hãy ngồi chờ chốc lát, mỳ sẽ xong ngay.”

Cách đó mười bước chân, trên bếp đã đặt sẵn chảo, bếp đã được nhóm lửa, nước trong nồi đang sôi sùng sục, bốc hơi nghi ngút.

Bên dưới bày la liệt nguyên liệu nấu ăn, mở nắp nồi ra, sau đó bỏ mỳ vào trong tô, rắc vào vài hành thái xanh ngát, nêm gia vị vừa ăn, múc một muống nước lèo đổ vào, Cố Như Cửu bung tô mỳ đặt trước mặt Tấn Uởng: “Công tử, mời dùng.”

Hành thái và hương mỳ xông vào mũi, Tấn Uởng cầm lấy chiếc đũa, gấp cọng mỳ lên.

Cọng mỳ này rất dài, thế nhưng dày mỏng không đều, chỗ mũm mĩm, chỗ dẹp dẹp, cực kỳ xấu xí. Hắn bỏ mỳ vào trong miệng, luyến tiếc không muốn cọng mỳ đứt đoạn, vì thế ăn rất cẩn thận, ngay cả gấp mỳ cũng rất nhẹ nhàng và cẩn thận từng li từng tí.

Ăn xong mỳ trong tô, hắn còn ăn cả nguyên liệu bỏ kèm, ngay cả hành thái dính ở trên thành cũng dùng đũa gắp hết.

Buông đũa xuống, hắn mỉm cười nhìn Cố Như Cửu đứng ở bên cạnh mình, vươn đôi tay ra ôm chặt lấy eo của nàng.

Cố Như Cửu đau lòng nhìn hắn, đưa tay khoác lên đầu vai hắn, nhẹ nhàng mà vỗ.

Ba tuổi mất mẹ, cha lại yếu đuối vô năng còn háo sắc, mẹ kế không từ ái, đê đê muội muội kiêu căng xúc phạm, đây chính là những ký ức tuổi thơ của Tân Ưởng, tuy rằng hắn chẳng bao giờ kể khổ với nàng, thế nhưng nàng có thể cảm nhận được hắn đã phải chịu bao nhiêu khổ.

Có lẽ, không có người thân nào làm mỳ trường thọ cho hắn, có lẽ khi hắn còn bé cũng chưa từng có ai dẫn hắn đi ra ngoài, cho hắn cảm nhận được cảm giác vui thích của lễ hoa đăng, hay là không ai quan tâm hắn muốn cái gì, thích gì, ghét cái gì.

Không sao, nàng nguyện ý tự tay làm mỳ trường thọ cho hắn, nàng nguyện ý bù đắp ký ức tuổi thơ thiếu hụt của hắn, nàng nguyện ý quan tâm hắn, nàng nguyện ý giúp hắn lấy lại từng chút một những thứ hắn không có.

Ở trong mắt người đời, hắn là Hoàng đế cao cao tại thượng, là người đàn ông có sức mạnh và quyền lực, là người có vận số tốt nhất trong hoàng thất. Thế nhưng ở trong mắt nàng, hắn không chỉ là hoàng đế, còn là một con người là trượng phu của nàng.

Hắn đối tốt với nàng, nàng cũng muốn tốt với hắn.

“Ta làm mỳ ăn có ngon không?”

Hắn nghe thấy nàng hỏi như vậy.

Hắn gật đầu, áp đầu tựa vào bụng của nàng, giống như là người lữ khách mệt mỏi đã đi đường, rốt cuộc cũng tìm được ốc đảo thuộc về riêng mình.

“Đây là tô mỳ ngon nhất mà ta từng được ăn.” Thanh âm hơi khàn khàn, hắn không có ngẩng đầu.

“Chàng thích là tốt rồi.” Cố Như Cửu cười cười, tay phải nhẹ nhàng vỗ về sau ót của hắn, vẻ mặt ôn nhu dịu dàng.

“Sau này, ngày này hằng năm, nàng sẽ làm cho ta một tô chứ?” hơi ẩm từ bụng nàng xuyên qua làn vải mỏng truyền tới trên má của hắn, khuôn mặt hắn hơi ửng đỏ lên.

“Dĩ nhiên rồi.” Nàng cười xinh đẹp như đóa hoa quỳnh nở rộ giữa đêm khuya: “Chỉ cần chàng thích, ngày này mỗi năm thiếp đều nấu cho chàng ăn.”

Vì muốn làm cho Tấn Uồng ngạc nhiên, ngày hôm qua nàng đã mất khá nhiều thời gian, mới có thể làm thành công một cọng mỳ trường thọ dài như thế này, sau đó để người hầu cẩn thận ướp lạnh, tránh trời nóng làm hỏng. Cọng mỳ trông có hơi xấu xí, thế nhưng cũng là một cọng.

“Đèn rất đẹp.” Tấn Uồng nhìn hoa đăng trong đình viện, buồng hồng của Cố Như Cửu ra, đứng dậy nắm lấy tay nàng đi tới dưới một góc cây, sau đó lấy một ngọn đèn hình con thỏ cầm trên tay: “Ta thích ngọn đèn này nhất.”

Cố Như Cửu nhìn dáng vẻ ngây thơ của con thỏ in trên chiếc đèn trong tay hắn, cũng cầm lấy một cái đèn hình con chuột vàng lên nói. “Thiếp lại thích cái đèn này nhất.”

Cố Như Cửu tuổi thỏ, Tấn Uồng tuổi chuột.

Hai người nhìn đèn trong tay nhau, đều cảm thấy đối phương rất ngây thơ, vì vậy cùng bật cười.

“Chỉ tiếc hôm nay là cuối tháng, không thể ngắm trăng.” Tấn Uồng nắm tay của Cố Như Cửu, cùng nàng đi vào trong sân, sau đó cẩn thận nhìn ngắm từng chiếc đèn lồng, những chiếc đèn lồng này không tinh xảo như đèn hoa trong cung, nhưng lại mang theo hơi thở thuộc về chốn dân gian.

Hắn nhìn Cửu Cửu đi bên cạnh mình, chợt nghĩ, cho dù năm đó đứng trên thuyền ngắm hoa đăng dịp tết nguyên tiêu, dù có thể ngắm nhìn thấy hoa đăng bất quá cũng chỉ như thế này thôi. Huống chi thời điểm đó bên cạnh hắn không ai làm bạn, không người quan tâm. Không giống bây giờ, có người cùng hắn, có người lo lắng cho hắn.

“Ánh trăng sáng tỏ thì sao thấy đèn đẹp?” Cố Như Cửu cười ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời xám xịt: “Như bây giờ vừa hay.”

“Nàng nói đúng, thế này rất tuyệt.” Tấn Uồng cười gật đầu, ngắm nhìn từng cái hoa đăng treo trên thân cây, sau đó mới nói với Cố Như Cửu: “Cửu

Cửu, đêm nay... Ta rất vui.”

Cố Như Cửu quay đầu lại nhìn hấn: “Thiếp cũng rất vui, có điều...” Nàng trừng mắt nhìn: “Canh giờ không còn sớm, chàng nên trở về đi ngủ.” Vòng vo lâu như vậy, tô mỳ vừa ăn lúc nãy cũng tiêu hết rồi.

“Đúng.” Hoa đăng tuy đẹp, thế nhưng với hấn mà nói, xinh đẹp chẳng phải hoa đăng, mà là phần tình cảm của nàng dành cho hấn. Cửu Cửu quan tâm đến sức khỏe của hấn, không muốn hấn thức khuya, hấn sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Hấn không muốn để nàng phải lo lắng cho mình.

“Mấy cái đèn này, thiếp sẽ bảo cung nhân đem cất, nếu chàng muốn ngắm, thiếp sẽ bảo họ treo nó lên.” Thấy tuy rằng Tấn Uởng đồng ý với nàng, trong mắt vẫn còn có chút không muốn, Cố Như Cửu nhân tiện nói: “Huống chi chúng ta chẳng phải đã cầm chiếc đèn mình thích nhất trong tay rồi sao?”

Tấn Uởng cúi đầu liếc nhìn đèn thỏ trong tay, lại nhìn một chút hình con chuột của mình bị Cố Như Cửu cầm, cười nói: “Nàng nói đúng, chiếc đèn quý giá nhất đã ở trong tay mình rồi.”

Hấn nói chẳng phải đèn, mà là người. Mà trong lòng của nàng, cũng hiểu rõ.

Hai người trở lại Tử Thần điện, tắm rửa xong xuôi, Cố Như Cửu ngồi ở đầu giường, ngọc đầu cười nói với Tấn Uởng: “Thần quân còn mong muốn lễ vật sao?”

Tấn Uởng nhìn xương quai xanh khêu gợi, đôi chân trắng nõn của nàng, ánh mắt sáng lên: “Đương nhiên có.”

Nghe vậy, Cố Như Cửu ngoắc ngón trỏ: “Lễ vật ở đây, phải đích thân đến nhận mới được.”

Tấn Uởng sải bước đi ra, sau đó nhận lấy lễ vật đẹp nhất thế gian.

Hoa đăng trong cung Loạn Hòa được thắp sáng suốt một đêm, sáng sớm hôm sau, Bạch Hiền liền dẫn người thân trọng thu dọn những ngọn đèn xuống.

Hà Minh cũng đi theo hấn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bạch công công thật có bản lĩnh, việc này dĩ nhiên giấu diếm kín như bưng.”

“Chuyện được nung nung phân phó, làm nô tài sao có thể vi phạm.” Bạch Hiền đưa hoa đăng hình hoa sen cho thái giám sau lưng: “Ai cũng biết Hà công công là người tâm đắc nhất bên cạnh Bệ hạ việc này ta sao có thể cho ngài biết, cho nên xin Hà công công thứ lỗi.”

Hà Minh bị lời này của Bạch Hiền làm cho nghẹn lời, hơi sùng sốt nói: “Ngài dù gì cũng là người bên cạnh Bệ hạ, lại giúp Hoàng hậu nương nương lo liệu như vậy, không sợ Bệ hạ bất mãn đối với ngài sao?”

“Hà Minh, ngài có biết ta đã hầu hạ bên cạnh Bệ hạ bao nhiêu năm?” Bạch Hiền nhón chân lên gỡ một đèn hình mặt trăng xuống, sau đó thận trọng giao cho thái giám, chờ thái giám này rời đi, hắn mới tiếp tục nói: “Có người lo nghĩ cho Bệ hạ đến mức độ này, cho dù ta bị người ấy sai bảo nhiều hơn nữa thì có sao?”

Năm đó lão nhận được ân huệ của vương phi, cho nên sau đó được chuyển đến hầu hạ bên cạnh Bệ hạ cũng không có bao nhiêu lời oán giận, chỉ coi báo đáp ân tình của vương phi ngày xưa.

Làm thái giám, có rất nhiều chuyện làm không thể được, rất nhiều chuyện không đủ sức làm, cũng có rất nhiều chuyện không thể tránh được.

Những ngày tháng Bệ hạ sống ở Thành vương phủ năm đó, lão thấu rõ hơn bất kỳ ai, cho nên hiện tại vị Thành vương phi này mang theo con cái tiến cung, sai người tặng lễ cho lão, lão mới thẳng thừng đẩy trả lễ về chỗ bà ta.

Người khác mắng hắn chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng cũng tốt, tiểu nhân cậy có quyền thế cũng tốt, hắn đều không quan tâm, thế nhưng lão muốn cho Thành vương phi thấy rõ, điều đó tuyệt không thể.

Hà Minh nghe thấy Bạch Hiền nói ra như vậy, trầm mặc chỉ chốc lát, cũng không đôi co với Bạch Hiền mà đi đến một gốc cây khác, gỡ ngọn đèn hình con khỉ đang ôm trái đào xuống.

Hắn không biết rõ dụng ý của Hoàng hậu, bởi vì những hoa đăng này thoát nhìn cũng không phải vật đặc biệt gì, ngay cả kiểu dáng cũng dành cho bọn trẻ con, làm sao nàng có thể nghĩ ra mấy thứ này để làm Bệ hạ vui vẻ?

Mặc dù trong lòng không rõ, nhưng thấy Bạch Hiền thận trọng gỡ từng cái hoa đăng này xuống, hẳn cũng hiểu, những con thú thoát nhìn như đồ chơi trẻ con, chẳng có sức lãng mạn này, thế nhưng đối với Bệ hạ mà nói, chính là vô cùng quan trọng.

Cố Như Cửu chẳng còn sức lực để trở mình, nàng vùi mình vào trong chăn, lộ ra bờ vai trắng gợn cảm.

“Ngủ một giấc nữa nhé?” Sắc mặt Tấn Uông hồng nhuận tiêu sái đến bên giường, cúi đầu hôn lên khóe miệng của nàng: “Ta đi ngự thư phòng, trước buổi trưa sẽ trở lại.”

“Ừ,” Cố Như Cửu gật đầu ở trong chăn nhìn bóng lưng Tấn Uông rời đi, sờ sờ khóe miệng của mình. Khi nàng vẫn chưa súc miệng rửa mặt mà hắn đã hôn sâu trong miệng mình như vậy, Tấn Uông nhất định là yêu nàng thật lòng.

“Trông Bệ hạ hôm nay rất hứng khởi.” Tấn Hưởng đi theo đằng sau Tấn Uông, cười nói: “Xem ra vừa gặp chuyện vui.”

“Ừ?” Tấn Uông sờ sờ mặt, mới phát hiện khóe môi mình của mình đang cong lên cười: “Quả thật không tệ.”

Đôi mắt Tấn Hưởng đảo một vòng, trong lòng thâm thấu hiểu. Thấy nét mặt Bệ hạ hồng hào, khóe mắt còn ẩn chứa vui sướng, nhất định là vừa trải qua một đêm vui vẻ.

Hoàng hậu nương nương thật đúng là lợi hại, ngày hôm qua có một vài mỹ nhân tuyệt sắc xuất hiện trên thọ yến, Bệ hạ chỉ ngăn người liếc nhìn họ một cái không hơn, từ đầu tới đuôi nếu chẳng phải nói chuyện cùng đại thần thì đều chú ý đến mỗi Hoàng hậu.

Có thể để cho một đế vương làm đến nước này, thủ đoạn của vị Hoàng hậu nương nương này thật sự là khó lường.

Hồ Vân Kỳ đang đi song song với Tấn Hưởng nhíu mày, không nói gì. Tuy rằng hắn và Tấn Hưởng đều là Phó thống lĩnh Long cấm vệ, thế nhưng Tấn Hưởng lại là huynh đệ cùng dòng họ với Bệ hạ, mối quan hệ này không thể so sánh cùng với hắn được. Cho nên một vài chuyện Tấn Hưởng có thể nói mà hắn lại không thể nói.

Bất quá hấn cũng là nam nhân, đương nhiên nhìn ra vì sao Bệ hạ lại vui vẻ, tư tưởng của hấn mặc dù không có phóng khoáng giống như Tấn Hưởng, thế nhưng về phương hướng này đều nhất trí.

Bệ hạ đối với Hoàng hậu nương nương, phải là yêu thật lòng.

“Thảo nào đây.” Tấn Hưởng nói: “Hôm nay Bệ hạ trông vui vẻ hơn mọi khi, chẳng nhẽ vì được thêm một tuổi, lại nhận được phúc trời nhiều hơn sao?”

Tấn Ưởng nghe nói vậy cũng phì cười nói: “Mượn lời chúc tốt lành của khanh vậy.”

Tấn Hưởng sờ thật thà cười, tựa hồ mình cũng có chút xấu hổ.

Bên ngoài ngự thư phòng, Lý Quang Cát đứng lẳng lặng, thấy Bệ hạ không ngồi ngự liễn, mà dẫn theo thái giám Long cấm vệ bộ hành qua đây, sửa lại ống tay áo một chút đi tới trước mặt Tấn Ưởng, làm một đại lễ với hấn.

“Lý tướng không cần đa lễ.” Chờ Lý Quang Cát đem lễ làm không sai biệt lắm sau, Tấn Ưởng mới lên tiếng miễn lễ cho lão: “Mới sáng sớm Lý tướng đã vội đến ngoài ngự thư phòng đợi là có chuyện gì?”

“Khởi bẩm Bệ hạ, thần có oan khuất, thỉnh Bệ hạ làm chủ.” Nét mặt Lý Quang Cát thống khổ, chỉ biết cúi người vái chào Tấn Ưởng.

Nhìn Lý Quang Cát tiếp tục cúi đầu khom lưng xuống tận đầu gối, nụ cười trên mặt Tấn Ưởng phai nhạt vài phần: “Có chuyện gì, Lý tướng theo trẫm đến ngự thư phòng.”

“Vâng.” Lý Quang Cát đứng lên, khom người đi theo sau lưng Tấn Ưởng bước qua cửa ngự thư phòng.

Tấn Hưởng nhíu mày cùng Hồ Vân Kỳ một trái một phải đứng ở cửa gác, sau đó cẩn thận chú ý động tĩnh bên trong.

“Bệ hạ, sáng sớm hôm nay Trung vương đã cho người bao vây đại môn nhà thần, còn hắt mực và chửi bới, chuyện này khiến cho cả nhà thần chẳng còn chút mặt mũi nào nữa, xin Bệ hạ làm chủ cho vi thần.”

Lúc này Tấn Ưởng mới phát hiện, ngoại sam Lý Quang Cát mặc trên người có vài nếp nhăn, trên góc áo còn dính vài giọt mực, so với hình tượng

của ngày xưa, trông khá lồi thoi lếch thếch.

“Cớ sao lại xảy ra chuyện này?” Tấn Uông tỏ ra kinh ngạc: “Trung vương và Thừa tướng trước nay chưa từng có qua lại gì với nhau, cớ sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy?”

“Việc này...” Lý Quang Cát thở dài một hơi, liền đem tất cả sự tình nói rõ ngọn ngành.

Nguyên lai sau thọ yến ngày hôm qua kết thúc, văn võ bá quan tham dự lần lượt quay về nhà, trên đường đi, mã xa của nhà Trung vương chạm phải mã xa của Lý gia. Lúc đó mã xa của Lý gia đang trong đoạn đường cua, mã xa của Trung vương đang đi đường thẳng.

Bởi vì địa vị của Lý gia từ trước đến nay rất ngạo nghễ, nhưng trong tình huống một cua và một đi thẳng thế này, xa phu của Lý gia căn bản không có ý định dừng xe, trực tiếp lướt qua mã xa phủ Trung vương đi tới phía trước.

Lý Quang Cát biết được chuyện này, đã trách cứ xa phu của mình một trận, đã chuẩn bị ngày hôm nay đến bái phỏng Trung vương. Nào biết lão vẫn chưa kịp xuất môn, Trung vương đã tìm đến cửa trước. Sau đó lại chẳng nói lý lẽ gì đã cho người hắt mực vào cổng nhà họ.

Lý do chính là Lý gia không hiểu quy củ, chẳng phân biệt được tôn ti, ngay cả chuyện lễ nghi cơ bản nhất cũng không biết, thật sự là nổi sỉ nhục của văn nhân nghĩa sĩ.

Trước khi vào cung, Lý Quang Cát cũng đã đoán, phải chăng Trung vương biết lão đã lên an bài người lên buộc lão ta làm chuyện ấy, cho nên mới mượn chuyện đó để gây khó dễ với lão. Cố ý khiến cho Lý gia mất hết mặt mũi.

Nhưng nghĩ lại những người được lão an bài đều có thân phận rất tầm thường, chỉ sợ ngay cả thân nhân những người đó cũng chưa chắc đoán được bọn họ có quan hệ gì với lão, Trung vương làm sao lại có thể biết.

Nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, Tấn Uông trầm ngâm nói: “Lý tướng, tính cách vị đường thúc này của trẫm từ trước đến nay đều lỗ mãng như vậy, lần này trẫm sẽ cho người gọi ông ấy về, sẽ không để ông ấy đến gây rối người Lý gia.”

Đường thúc? Lý Quang Cát ghen nín một bụng máu không thể nôn trào ra được, mỗi quan hệ máu mủ này cách biệt bao nhiêu đời, sao đột nhiên Bệ hạ lại xung hô thân cận với Trung vương là đường thúc?

Chẳng phải Bệ hạ rất ghét những người ức hiếp người yếu sao? Có sao thái độ đối với Trung vương lại hòa ái như vậy?

Tầu chương buộc tội Trung vương nhiều như vậy lại không làm ảnh hưởng đến nhận xét của Bệ hạ sao? Nếu như đây là thật, có thể thấy được tính kiên định trong lòng Bệ hạ sâu đến độ nào, kiên định đến mức khiến người khác phải khiếp sợ.

Hơn nữa thái độ bảo vệ Trung vương rõ ràng như thế, nói bóng gió qua thực Trung vương chính là loại người không đáng tin cậy, còn nếu là người đáng tin cậy, vậy thì nên tha thứ thì hơn.

Lý Quang Cát cảm thấy hơi bức bối, thế nhưng thấy thái độ của Bệ hạ hiển nhiên không muốn can thiệp nhiều vào chuyện giữa hai nhà bọn họ, lão buộc lòng phải cúi người hành lễ, sau đó lui xuống.

“Cái gì trâm anh thế gia, cái gì rêu rao có lễ nghi, ngay cả tôn ti địa vị cao thấp thế nào cũng không phân biệt được, nói gì lễ tiết?” Đây tứ nhà Trung vương luôn miệng mắng, tuy trong lời nói hoàn toàn không có từ khó nghe nào thế nhưng mỗi một câu nói lại đâm thẳng vào trong lương tâm của người Lý gia.

Lý gia chẳng thèm để ý đến những đầu óc ngu si tứ chi phát triển như Trung vương, thế nhưng đối phương là thiết mạo tử vương, mặc dù chẳng một người Đại Phong nào không biết lão ta là tên bậm trợn nên dù đối phương hất mực vào cổng nhà họ, bọn họ cũng không tiện dùng vũ lực đối với Trung vương, chỉ tranh cãi vài câu với đám người nhà Trung vương xông đến.

Thấy người của thiết mạo tử vương luôn miệng mắng chửi với người bộ tộc thế gia Lý thị, chuyện này thu hút không ít dân chúng hiếu kỳ đứng vây quanh nghe ngóng, kích động đến đỏ con mắt, hận không thể nhìn thấy cảnh hai bên xông vào đánh nhau, vậy thì càng thêm thú vị.

Để cho mọi người thất vọng là Lý gia rất thông minh không chủ động xung đột vũ lực với người từ phủ Trung vương đến mà Trung vương cũng không để hạ nhân động thủ đánh người, chỉ để cho hạ nhân đi mắng Lý gia,

người đứng trước mắng một câu, người bên trong chửi ra một câu, bộ dáng trang nghiêm đứng chắn ở cửa không cho kẻ hùng hổ chẳng khác nào đám du côn đầu đường xó chợ.

Lý gia kiêu ngạo ở đất kinh thành này nhiều năm như vậy, bao thuở gặp phải tình huống không chịu nói lý lẽ thế này, một vài người trong Lý gia thiếu chút nữa tức đến mức thở không ra hơi.

Trái lại Trung vương gây ra tình cảnh Lý gia ghen nín vì tức thế này, hiện đang ngồi trên ghế chạm trổ tinh xảo, hai chân tréo nguẩy, bụng chén trà thanh hoa, bộ dáng thanh thoi nhàn nhã, chẳng khác nào người ngoài cuộc đang ngồi xem cuộc vui.

Thật sự có mâu thuẫn, còn có thể như vậy?

Nhìn người Lý gia lúc này đang tức đến mức nào, mà vị Trung vương gia này còn có thể nhàn nhã uống trà, quả thực không xem người Lý gia ra cái gì.

Không ít người có lòng đồ kỵ xen lẫn ước ao đối với loại gia tộc như Lý gia, cho nên đột nhiên nhìn thấy người Lý gia cao cao tại thượng bị người khác chửi mắng như vậy, trong lòng không ít người vây xem xung quanh, lại thấy trong lòng dấy lên sự sung sướng khó nói thành lời, loáng thoáng còn có hy vọng chờ đợi nhìn thấy Lý gia gặp xui xẻo.

Vương gia và thừa tướng quây thành thế này, thực sự khó coi, đám người hóng chuyện vây ở xung quanh cũng rất hưng phấn, nét mặt lại tỏ ra rất quan tâm lo lắng và “Ta chẳng biết gì cả”.

Cố Tồn Cảnh dẫn Long cẩm vệ chạy tới nơi xảy ra chuyện thì phát hiện trong các ngõ ngách cách đó không xa, dân chúng đã bu kín xung quanh hóng hót, hẳn bắt đặc dĩ thở dài, tung người xuống ngựa đi tới trước mặt Trung vương: “Hạ quan gặp qua Trung vương.”

Trung vương thấy rõ dung mạo của Cố Tồn Cảnh, cũng đặt chân đang bắt chéo trên ghế xuống, sau đó đưa tách trà cho đầy tớ phía sau lưng: “Vị đại nhân này là?”

“Hạ quan Thông lĩnh Long cẩm vệ.” Cố Tồn Cảnh quay đầu lại liếc nhìn đại môn Lý gia, thấy trên cửa bị mực hắt đen hơn phân nửa, ngay cả thềm đá và sư tử bằng đá cũng đen như mực, trông rất thê thảm: “Hạ quan phụng hoàng mệnh đến đây.”

“Thông lĩnh Long cảm vệ là một chức quan tốt.” Trung vương gật đầu, cười nói: “Thế diện của người khác ta không chừa, thế nhưng Thông lĩnh đại nhân chính là người bên cạnh Bệ hạ, không giống với người khác.” Nói xong những lời này, lão đứng lên, cũng không hỏi Cố Tồn Cảnh phụng mệnh lệnh gì của Hoàng thượng mà đến đây, lại quay sang ngoắc đám thủ hạ. “Thông lĩnh đại nhân đã đến đây cầu tình thay cho Lý gia, bản vương bèn phải chừa mặt mũi lại cho Lý gia. Nếu lần sau còn tái phạm, bản vương nhất định dâng một quyển tấu chương tố Lý gia.”

Người Lý gia lại lần nữa nghẹn nín, lẽ nào bọn họ còn phải cảm tạ lão ta không truy cứu sao?

“Thông lĩnh đại nhân.” Tuy rằng Trung vương chua ngoa, không nói lý lẽ với người Lý gia, thế nhưng khi quay sang đối mặt với Cố Tồn Cảnh thì vẫn vô cùng khách khí: “Không phải bản vương muốn gây khó dễ cho Lý gia, chẳng qua bản vương cũng là người trong hoàng thất, mặc dù bọn họ là thế gia, bất quá cũng không quý bằng người hoàng gia chúng ta. Bọn họ hành sự như vậy chẳng phải là coi thường ta, coi thường hoàng thất, coi thường Hoàng thượng?” Nói đến đây, hắn vô cùng đau đớn nói: “Nếu bởi vì ta mà để cho tổ tông hổ thẹn, chỉ sợ cuộc đời này của ta khó mà thấy an lòng!”

Đem chuyện giành đường bóng gió đến mức nghiêm trọng như vậy quả hiếm có, lại rất hợp tình hợp lý, Trung vương quả là người có tài.

Cố Tồn Cảnh bỗng có cái nhìn khác đối với ông.

Trong lúc nhất thời, Cố Tồn Cảnh có cảm giác mình không còn lời gì để chống đỡ.

Nói xong lời bản thân muốn nói, Trung vương khoát tay chặn lại, quay sang nói với Cố Tồn Cảnh một câu dừng, lại trở mình trên lưng ngựa, ngay trước mặt bao nhiêu người Lý gia, vung roi quất ngựa nghênh ngang rời đi, dáng vẻ ngạo nghễ.

“Khinh người quá đáng!” Lý lão nhị là đệ đệ của Lý Quang Cát, lại là tài tử có tài, cho nên rất được người trong kinh thành kính trọng. Kiếp này ông đã sống ba bốn mươi năm, có bao giờ phải chịu cơn tức đến mức này. Thấy Trung vương không coi ai ra gì cứ thế bỏ đi như vậy, mặt mày tức đến trắng bệch, nếu không phải Lý Hoài Cốc đứng bên cạnh kéo ông một cái nhắc nhở, có lẽ lúc này ông đã tức đến hôn mê.

Cố Tôn Cảnh cũng không nhìn sắc mặt của người Lý gia, khách khí ôm quyền thi lễ, rồi dẫn thủ hạ rời khỏi.

Trên thực tế ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, đem sự tình quây tung bùng thế này, mà Trung vương lại dễ dàng buông tay rời đi, chuyện được giải quyết thuận lợi đến mức khiến Cố Tôn Cảnh hoài nghi tính chân thực của nó.

Chương 79

Có lẽ Lý gia cũng không nghĩ tới Trung vương lại dễ dàng bỏ đi như vậy, đầu tiên ai nấy đều ngây ra sửng sốt, một lúc sau mới kịp định thần, quay sang vái chào Cố Tồn Cảnh.

Lý Hoài Cốc và Cố Tồn Cảnh đều là đồng bối(*), xảy ra chuyện xấu hổ thế này, để hắn nói chuyện cùng Cố Tồn Cảnh là thích hợp nhất. Những trưởng bối khác của Lý gia đều sĩ diện hão, ngày hôm nay Trung vương đã ném phăng tất cả thể diện của họ vào trong bãi rác, lúc này chứa một bụng tức tối, khách khí nói với Cố Tồn Cảnh vài câu, sau đó quay trở về phủ.

(*) đồng bối: ngang vai ngang vế.

“Cố đại nhân.” Lý Hoàn Cốc chấp tay với Cố Tồn Cảnh: “Trời hè oi bức, chi bằng vào hàn xá uống chén trà?”

“Hôm nay tại hạ phụng mệnh Bệ hạ đến đây, chuyện đã được giải quyết xong, tại hạ cũng nên hồi cung phục mệnh.” Cố Tồn Cảnh lại lần nữa thi lễ, sau đó về mặt khô sở nói: “Sự tình có sao lại loạn thành thế này?”

Lý Hoài Cốc luôn cảm thấy khó xử khi đứng trước mặt Cố Tồn Cảnh, bởi vì những chuyện xảy ra trong quá khứ, khiến hắn luôn né tránh gặp gỡ người Cố gia, hiện tại thấy Cố Tồn Cảnh mặc quan phục trên người, tinh thần sáng láng, hắn chợt nghĩ đến ba năm trước đây, lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở trường ngựa, người tới đón Cố Như Cửu về đường như cũng là Cố Tồn Cảnh.

Hắn từng hiểu kỳ chẳng rõ người Cố gia đã dạy dỗ con cái như thế nào, con gái lớn gả đến Trương gia, mọi người trong Trương gia đều xem nàng như trân bảo, con gái thứ hai gả cho Hoàng đế, còn mê hoặc khiến cho Hoàng đế không muốn nạp phi, độc cung chiều một mình nàng.

Trên thực tế không chỉ có hai cô con gái của Cố gia, mà hai người con trai của Cố gia cũng được các cô nương ở kinh thành mến mộ, Cố Chi Vũ đã mất một người vợ, vẫn làm cho vô số nữ nhân thần hồn điên đảo, không biết người Cố gia có bản lãnh gì.

Tâm tình càng thêm phức tạp, thế nhưng khi đối mặt với Cố Tồn Cảnh thì Lý Hoài Cốc vẫn tỏ đủ tư thái khách khí, sau đó đem đầu đuôi ngọn

ngành chuyện xảy ra hôm qua kể lại sợ lượt.

“Vốn dĩ gia phụ định hôm nay đích thân dắt lễ đến bái phỏng Trung vương điện hạ, nào biết tính tình của điện hạ lại nóng nảy như vậy...” Lý Hoài Cốc cười khỏ, quay đầu lại liếc nhìn nước sơn đen như mực đang dính chặt trên đại môn, và cả đám dân chúng hiếu kỳ đang vây ở xung quanh xem náo nhiệt: “Vương gia thân phận quý trọng, Lý gia không dám trên chọc. Thế nhưng gia phụ đâu sao cũng là quan viên nhất phẩm trong triều, lại bị Trung vương khi dễ như vậy, thật sự là...”

Hắn nói đến đây, nét mặt lộ ra khó xử, sau đó ngẩng đầu nhìn Cố Tồn Cảnh, thấy đôi phương vẫn tỏ ra chăm chú lắng nghe như cũ: “Cố đại nhân hiện có chuyện quan trọng cần xử lý, tại hạ không dám quấy rầy.”

Cố Tồn Cảnh khẽ vuốt cằm, ngồi trên lưng ngựa hành lễ với Lý Hoài Cốc nói: “Lý công tử, tại hạ đi trước một bước.”

Lý Hoài Cốc nhìn như không có gì nói cả, trên thực tế lời cần nói đều nói hết rồi, chỉ kém chưa biểu thị rõ ràng, Trung vương bắt nạt thân tử của Bệ hạ, là đang coi rẻ quyền uy của Bệ hạ. Lý gia sợ Bệ hạ khó xử, mới cố nén âm ức không đầu chọi gay gắt với Trung vương.

Lý gia đang đặt mình ở vị trí nhược bộ để lấy đại cục làm trọng.

“Chuyện giữa quý phủ và Trung vương điện hạ, tại hạ nhất định sẽ đem đầu đuôi câu chuyện bẩm báo Bệ hạ, xin Lý công tử yên tâm.” Cố Tồn Cảnh đối xử với Lý gia rất bình thường, bằng không năm đó đã không quyết liệt từ chối gả muội muội vào Lý gia.

Hắn liếc nhìn sư tử bằng đá hai bên Lý phủ, trên lưng hai con sư tử đá dính mực đen nhem nhuốc, chỉ sợ chà rửa cũng khó sạch hết.

“Cáo từ.” Cố Tồn Cảnh kéo dây cương, quay đầu ngựa đi về phía hoàng cung.

Trở lại trong cung, Cố Tồn Cảnh sau khi chờ Hà Minh đi vào bẩm báo, mới tiến vào trong ngự thư phòng, nào biết bên trong không chỉ có Hoàng thượng, mà muội tử nhà mình cũng ở đây.

Hắn mới vừa định bước lên hành lễ, Tân Uông đã lên tiếng nói: “Người trong nhà, không cần khách khí như vậy, nhị cữu huynh nói cho ta xem, có sao Trung vương lại gây gỗ với Lý gia lớn như thế?”

Cố Tồn Cảnh liếc mắt nhìn muội muội đang lười biếng ngồi ở trong góc, bộ dạng gật gù như thiếu ngủ, mặc dù cầm trong tay một quyển sách, mắt lại nhắm nghiền.

Tựa hồ giờ mới phát hiện trong phòng có người khác, nàng mới mở mắt, sau khi nhìn thấy hắc đang ở trong phòng, lại cười nói: “Nhị ca.”

Cố Tồn Cảnh nhìn muội muội một chút, lại nhìn Tấn Uông một chút, chấp tay nói: “Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng thượng cung chiêu muội tử nhà hắc như thế nào, có sao còn lười biếng hơn cả lúc ở nhà, thật đúng là buồn cười.

Nghe thấy nhị ca gọi mình là Hoàng hậu nương nương, nụ cười trên mặt Cố Như Cửu trở nên ảm đạm, thế nhưng nàng cũng biết nhị ca làm như vậy mới là hành vi an toàn nhất, cho nên miễn cưỡng nhếch môi cười nói: “Hai người còn có việc cần làm, ta đi ra ngoài trước.”

Nàng bỏ sách trong tay xuống, từ từ đứng lên, khi đi ngang qua Cố Tồn Cảnh bên người, thấy hai gò má của hắc ửng đỏ, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, cho nên bước ra khỏi ngự thư phòng, đi chuẩn bị ngay canh giải nhiệt đưa cho nhị ca.

Cố Tồn Cảnh làm sao không nhìn ra vẻ mặt mất hứng mới vừa rồi của muội muội nhà mình, thế nhưng hắc lại không thể để cho Hoàng thượng cảm thấy Cố gia nhận được thánh sủng thành kiêu, thời gian lâu dài, sẽ ảnh hưởng tới tình cảm của Hoàng thượng cùng muội muội.

Tấn Uông cũng có thể đoán được sơ lược nỗi lo lắng của người Cố gia, hắc muốn nói Cố gia không cần như vậy, nhưng lại lo lắng sau khi thốt ra những lời nói này, ngày sau Cố gia lại càng thêm cẩn thận nhiều hơn, nên dứt khoát làm bộ không phát hiện, sau đó ban thưởng ghế ngồi cho Cố Tồn Cảnh, để cho cung nữ bắt đầu dâng trà. Thấy hắc mồ hôi nhễ nhại, lại sai người dời bồn băng về phía Cố Tồn Cảnh đang ngồi.

Sau khi đem tất cả đầu đuôi ngọn ngành mình nghe thấy thuật lại cho Tấn Uông nghe, Cố Tồn Cảnh lại nói: “Bệ hạ, vi thần còn phát hiện có vài chỗ rất quái dị. Lấy tính cách của Trung vương, nếu quả thật bản tính hung hăng càn quấy, ngang ngược hống hách như lời đồn đãi, như vậy cho dù vi thần đi đến đó, ông ta cũng không dễ dàng đáp ứng ngay lập tức như vậy.”

Nghe xong lời này, Tấn Uông cười cười nói: “Ba cái lời đồn đãi, nào ai tận mắt chứng kiến, ai biết có thật hay không.”

Hắn đề cho Cố Tồn Cảnh làm Thống lĩnh Long cấm vệ, một là bởi Cố Tồn Cảnh đáng tin nhiệm, hai là bởi vì phong cách hành sự của Cố Tồn Cảnh làm hắn thích thú. Tỷ như chuyện ngày hôm nay, nếu là người khác gặp phải, đại khái sẽ không chủ động nói cho hắn biết, bởi vì nó “không quan trọng gì”, thế nhưng Cố Tồn Cảnh lại đem đầu đuôi ngọn ngành nói cho hắn biết, đồng thời còn đem những điều nghi ngờ trong lòng mình nói ra.

“Hay là Trung vương cũng rất tán thưởng khanh.” Tấn Uông đùa giỡn nói: “Hoặc là ông ta mượn thái độ đối với khanh để biểu thị lòng trung thành đối với trẫm.”

Vậy ý nghĩa đại khái chính là, người xem ta tuy dám đập đại môn Lý gia, thế nhưng người của Bệ hạ vừa đến ta liền thu tay lại, cho nên ta đây chẳng phải bất mãn đối với Bệ hạ, mà đơn giản chỉ đang gây khó dễ với người Lý gia mà thôi.

Trung vương nhìn như lỗ măng, kì thực đại trí giả ngu(*), người như vậy nếu trung tâm với hoàng thất còn đỡ, chứ nếu hắn có tâm tư khác với hoàng thất, chỉ sợ sẽ gây ra nhiều sóng gió.

(*) đại trí giả ngu: thông minh giả vờ ngu ngốc.

“Thì ra là thế.” Cố Tồn Cảnh chợt cười: “Hèn chi thần cứ nghĩ có sao Trung vương điện hạ lại tỏ ra khách khí như vậy, nguyên lai là vì thần nhờ ánh hào quang của Bệ hạ, mới được Trung vương nể chút mặt mũi.”

Biết lời này của nhị cữu huynh kì thực thâm thời phòng bản thân, Tấn Uông khẽ bật cười, bắt đầu nói đến những chuyện khác. Bởi vì bản tính Cố Tồn Cảnh rất thoải mái, lại hiểu chuyện cặn kẽ tỉ mỉ, cho nên hai người được xem là ăn ý, vui vẻ trò chuyện tận đến khi nghe thấy tiếng Cố Như Cửu từ bên ngoài vọng vào, hai người mới ngưng được câu chuyện.

“Trò chuyện vui vẻ như vậy, dường như hai người chẳng còn biết giờ giấc là gì nữa rồi.” Cố Như Cửu đứng bên ngoài một lúc mới đi vào ngự thư phòng, ánh mắt đảo qua cả hai người, sau đó thả chiếc khay trong tay xuống: “Ta vừa làm nước ô mai, hai người dùng thử xem.”

Hai chén nước ô mai màu sắc tương đồng, có thể đoán được cùng chung một sản phẩm, chẳng qua chỉ một chén có nước đá, còn chén kia thì không có.

Ánh mắt Tấn Uông liếc qua liếc lại trong chén ô mai có nước đá, sau đó chén nước ô mai được thêm đá này bị Cố Như Cửu bung lên đặt vào trong tay Cố Tồn Cảnh, đồng thời còn cố ý quay đầu lại liếc mắt nhìn Tấn Uông đang đứng phía sau.

Tấn Uông rút cổ một cái, cúi đầu ngoan ngoãn uống nước ô mai ấm áp của mình. Đồng thời để tỏ lòng mình rất thích chén ô mai này, hắn chỉ uống mấy hớp liền cạn sạch chén, sau đó vừa lau khóe miệng vừa khích lệ Cố Như Cửu.

Cố Tồn Cảnh cúi đầu liếc nhìn chén nước ô mai mình mới uống có hai hớp còn cầm ở trong tay, lại nhìn muội muội nhà mình cười híp mắt nghe lời khích lệ từ Bệ hạ, cảm giác nước ô mai trong tay mình càng thêm ngọt hơn, ngọt đến mức ê hết cả răng.

Ngay cả mấy trái quýt chua loét được muội muội trồng trong viện mà Bệ hạ cũng ăn được, thì đứng trước mặt muội muội còn có chuyện gì không làm được?

Hắn phải bình tĩnh!

Dùng tốc độ nhanh hơn uống cạn chén ô mai trong tay, Cố Tồn Cảnh vội tìm một cái có thể lui khỏi ngự thư phòng.

Đi ra khỏi cửa ngự thư phòng, hắn cuối cùng cũng thở dài một hơi. Nhìn thấy Bệ hạ cùng muội muội ở chung, cảm giác mình còn có thể đối với Hồ thị tốt hơn chút nữa.

“Cố đại nhân.” Hà Minh thấy Cố Tồn Cảnh đi ra, cười híp mắt nói: “Chuyện đã xong rồi?”

“Uhm.” Cố Tồn Cảnh gật đầu, cười tươi nói với Hà Minh: “Cáo từ.”

“Đi thông thả.” Hà Minh cũng cười híp mắt nhìn theo bóng lưng Cố Tồn Cảnh rời đi. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, sức chịu đựng của quốc cữu gia vẫn còn kém quá, những người hầu cận bên cạnh Hoàng thượng và Hoàng hậu như bọn họ, ngày nào cũng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, có ai hiểu thấu nỗi lòng phức tạp của họ không?

“Phụ vương, ngài định phá nát đại môn Lý gia thật sao?” Lúc Tấn Hoành trở lại, nghe thấy cha mình vẩy mực lên cổng Lý gia, vội vã chạy ào đến viện của Trung vương: “Đợi chúng ta trở lại Dung Châu, Lý Quang Cát lại giở trò ở sau lưng thì làm sao bây giờ?”

“Sợ cái gì?” Trung vương thư thả uống một ngụm trà, sau đó cau mày nói: “Lần này chúng ta vào kinh, sẽ không dễ dàng quay về Dung Châu như vậy.”

Tấn Hoành chấn kinh đến đổi sắc mặt: “Vì sao không về Dung Châu?”

“Con cái của Thành vương đã đợi ở trong kinh thành này hơn một năm, người xem Bệ hạ có đề cập đến để bọn họ quay về Cẩm Châu không?” Trung vương trề môi, hát hàm về phía hoàng cung: “Năng lực vị này có thể sánh bằng tiên đế.”

“Bệ hạ không cho con cái Thành vương quay về Cẩm Châu thì chẳng có gì lạ, nhưng chúng ta xưa nay chẳng có thù oán gì với hắn, lẽ nào hắn...” Tấn Hoành đột nhiên dừng lại, không dám tin tưởng nói: “Bệ hạ muốn tước phiên?”

“Tước phiên?” Trung vương buồn cười nhìn Tấn Hoành: “Hiện tại toàn bộ thiên hạ chỉ có ta và Thành vương là phiên vương có đất phong, Thụy vương đang đi vào con đường chết, nào còn phiên với tước gì nữa.”

“Về phần Trung vương phủ chúng ta...” Trung vương hơi xúc động, lại thoải mái nói: “Trung vương phủ chúng ta là thừa kế phiên vương, cho dù Bệ hạ không cho chúng ta quay về Dung Châu, mà để cho chúng ta hồi kinh làm Vương gia đi chẳng nữa, hắn cũng chẳng cần phải tìm lý do gì cả.”

Tấn Hoành đã xem qua đạo thánh chỉ thiết mạo tử vương được tổ tiên truyền xuống rồi, chỉ vì trước đây không có chú ý, hiện tại phụ vương nhắc tới, hắn mới nghĩ đến, trong đạo thánh chỉ này quả thực không có đề cập rõ ràng Trung vương phủ bọn họ có được phép đòi đòi làm phiên vương ở Dung Châu.

Nghĩ vậy, hắn trầm mặt lại, những điều Hoàng đế đã làm, quả nhiên mỗi một việc làm đều sâu xa rất nhiều.

Nhìn thấy nhi tử như vậy, Trung vương nhin không được cười ha ha: “Con trai, hiện tại trước mặt chúng ta chỉ có hai con đường, một là ngoan

ngoãn làm Trung vương, đến chết vẫn được chết trong danh tiếng trợ giúp giành lấy nửa giang sơn Đại Phong, tiếng tăm vô hạn, một là cứ theo đương kim thánh thượng làm một thiết mạo tử vương nhân bản an ổn, có lẽ trong trăm năm này sẽ được sống an nhàn yên ổn, nhưng chưa chắc tương lai có vị hoàng đế nào chường mắt chúng ta, lại quay sang tước vị của chúng ta.”

Từ cổ chí kim, sẽ không có một thiết mạo tử vương chân chính.

“Ta...” Tấn Hoành cứng họng, một lát mới nói: “Phụ vương chẳng phải đã đưa ra quyết định rồi sao?”

Nhìn như có hai con đường, trên thực tế nhà bọn họ chỉ có một con đường, đó chính là ngoan ngoãn quy phục với đương kim Hoàng thượng, hơn nữa chỉ cần đương kim Hoàng thượng vẫn chưa lên tiếng, phải chứng tỏ lòng trung thành.

“Khi ta còn nhỏ, tổ phụ và ông cố phụ của người thường thường nói với ta, phải hài lòng thỏa mãn với cuộc sống của mình.” Trung vương đặt chén trà xuống: “Chỉ có khi biết hài lòng và thỏa mãn mới có thể sống được lâu dài, sống được an ổn.”

“Nhi tử... hiểu.” Tấn Hoành không biết vì sao phụ vương lại kính nể đương kim Hoàng thượng như vậy thế nhưng hẳn tin tưởng lựa chọn của phụ vương.

Ngày thứ ba của lễ vạn thọ đế vương, quốc chủ nước Ly nhập kinh, sau đó quỳ thẳng trước mặt Tấn Ưởng, biểu thị bách tính nước Ly tôn trọng văn hóa Đại Phong, nước Ly cũng nguyện ý trở thành người Đại Phong, cầu Bệ hạ thu lưu.

Hết thầy thần dân trên dưới Đại phong đều kinh hãi, bọn họ gặp qua kẻ đến Đại Phong tống tiền, gặp qua kẻ đến dựa dẫm Đại Phong, thế nhưng chưa từng thấy một tiểu quốc liêm khiết chính trực như nước Ly lại chủ động đem quốc gia của mình gia nhập vào Đại Phong.

Cho dù nước Ly có nhỏ đi nữa, thì đó cũng là một quốc gia, hiện giờ Đại Phong chẳng tốn con binh lẫn con tốt nào mà quốc gia này lại chủ động biểu thị muốn làm người Đại Phong, đồng thời còn đòi sinh làm người Đại Phong, chết làm quỷ Đại Phong.

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ thực lực của Đại Phong rất cường thịnh sao? Cho nên người ở tám phương kéo đến tứ hải đổ về đây sao? Có quốc

gia một lòng muốn đi theo Đại Phong, còn chủ động biểu thị nguyện ý nhập vào bản đồ Đại Phong nữa chứ.

Không chỉ triều thần kích động, mà cả bách tính cũng rất kích động, trong kinh thành thậm chí cửa hàng bán hàng rong bắt đầu buôn bán các loại hoa quả thực vật đa dạng đủ màu sắc được vận chuyển từ nước Ly sang, náo nhiệt chẳng khác nào lễ mừng năm mới.

Các văn nhân cũng tung ra vô số văn chương ca tụng đức của đương kim hoàng đế, đại ý chính là: Bệ hạ, ngài chính là ánh sáng, ngài chính là mặt trời, ngài chính là vị thần thoại duy nhất, là minh quân ngàn năm khó gặp, chúng tôi đều quỳ dưới long bào của ngài.

Sau đó lại có tin tức truyền ra, nguyên lai mặc dù Bệ hạ rất cảm động trước tấm lòng của nước Ly dành cho triều Đại Phong, nhưng vẫn cự tuyệt chủ ý này của quốc chủ nước Ly.

Quốc chủ nước Ly lại lo lắng, đồng thời nói rõ, nếu Bệ hạ không nhận, ông ra sẽ quỳ mãi ở trước cung Càn Khôn không dậy, xin Bệ hạ thương tiếc một mảnh thật tâm của mọi người dân nước Ly, vân vân và mây mây.

Bệ hạ cũng không còn lời nào để chối từ nữa, buộc lòng phải nhận lời thỉnh cầu của quốc chủ nước Ly, sau đó phong quốc chủ làm Định Bắc công, phong con hắc Bối Đa Khoa làm thế tử, nữ nhi của hắc Thu Lệ Nhĩ làm quận chúa, đồng thời ban cho họ Lê.

Lê với Ly được phát âm giống nhau, đều mang ý nghĩa tốt đẹp, quốc chủ nước Ly nghe thế, đứng ngây người kích động đến đỏ con mắt, sau đó đưa tay lau nước mắt, rồi biểu từ này về sau lão sẽ đổi thành Lê Đàm, con trai đổi thành Lê Khoa, và con gái là Lê Thu.

Khả năng nịnh bợ của Lê Đàm đã đạt đến trình độ này làm cho người đứng xem như Cố Như Cửu cũng cảm thấy chẳng thú vị gì.

Nàng còn nhớ rõ mấy tháng trước, tựa hồ nước Ly dự định tặng công chúa làm phi tần, bị Tấn Uổng cự tuyệt, chỉ lưu lại vương tử Bối Đa Khoa ở kinh thành làm con tin. Đến tận bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện trước đây nước Ly đưa tới quốc thư không phải là vì lương thực cứu tế mà chỉ là công cụ kéo dài mà thôi, thực chất đối phương đã muốn nhập vào bản đồ Đại Phong rồi.

Sau khi chuyện này kết thúc, Cố Như Cửu triệu kiến Lê Thu, cũng chính là công chúa Thu Lệ Nhĩ trước đây.

Lần này Lê Thu tiến cung, nàng không còn mặc phục sức nước Ly mà thay vào đó là chính trang phẩm cấp quận chúa Đại Phong chính thống.

Khoác lên người chính trang phẩm cấp quận chúa, trông Lê Thu đã thiếu đi vài phần rần rỏ khí khái so với mấy tháng trước, thế nhưng lại có thêm vài phần uyển chuyển hàm súc, ngũ quan hơi khác biệt so với người dân Đại Phong thế nhưng lại rất hài hòa khi mặc bộ quần áo này.

“Thần nữ gặp qua Hoàng hậu nương nương.” Lê Thu hành lễ theo đúng lễ nghi tiêu chuẩn của Đại Phong, tuy đáng vẻ không xinh xắn bằng quý nữ thế gia, nhưng vẫn không nhìn ra nữa điểm sai sót.

“Quận chúa không cần đa lễ, mời ngồi.” Cố Như Cửu cười bảo nàng ngồi xuống, sau đó hỏi: “Kể từ lúc quận chúa vào kinh đến nay, có chỗ nào còn chưa quen thuộc, hay có người chậm trễ không?”

“Hồi bẩm nương nương, hết thảy đều tốt,” Lê Thu hơi cúi đầu đáp: “Mọi người đều rất nhiệt tình với người nhà chúng thần, cũng không chỗ nào chưa kịp thích ứng.”

Hiện tại được ban quốc công phủ tại Đại Phong, thế nhưng phủ đệ này so với vương cung nước Ly còn tinh xảo hơn nhiều, điều này làm cho Lê Thu lại lần nữa nhận ra rằng, nước Ly đối với Đại Phong mà nói, trên thực tế có tồn tại cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Mà kết quả hiện giờ cũng được xem là không tồi. Chỉ ít từ nay về sau, bách tính nước Ly không bao giờ phải mất đi tính mệnh vì thiên tai nữa, hơn nữa không còn phải sống trong nỗi lo lắng bị các quốc gia xung quanh uy hiếp.

“Vậy là tốt rồi.” Cố Như Cửu cười gật đầu: “Nếu có gì cần, cứ tiến cung nói cho bản cung biết, bản cung nhất định sẽ không để một cô nương xinh đẹp như vậy phải chịu ảm ức.”

Nghe thấy Hoàng hậu nương nương khen mình đẹp, mặt Lê Thu hơi ửng đỏ, ngượng ngập nói: “Nương nương khen trật rồi.”

“Bản tính của bản cung từ trước đến nay luôn có sao nói vậy.” Cố Như Cửu cười nói: “Vóc dáng của ngươi đẹp, khen một vài lời thì có làm sao?”

Lê Thu mắc cỡ chân tay luống cuống, lại không biết nói gì cho phải.

Thấy nàng như vậy, Cố Như Cửu cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, mà chỉ nói: “Hôm nay trời đẹp, nắng ấm, nếu quận chúa không thấy ngại, cùng bọn cung đi dạo Ngự Hoa Viên một chút?”

“Đây là vinh hạnh của thần.” Lê Thu liên tục gật đầu đồng ý.

Đây là lần đầu tiên Lê Thu nhìn thấy Ngự Hoa Viên tinh xảo thế này, rốt cuộc nàng cũng biết chốn thần tiên được miêu tả trong sách nên có dáng vẻ thế nào.

“Thật đẹp, có lẽ chốn thần tiên cũng chẳng khác gì chỗ này.” Lê Thu thờ dãi nói: “Chẳng phải người ta bảo hoa này chỉ nở vào mùa xuân thôi sao, có sao bây giờ vẫn còn đẹp thế này?”

“Đó là nhờ kỹ thuật trồng trọt khéo léo của thợ làm vườn.” Cố Như Cửu cũng không biết vì sao, lại cười nói: “Bọn cung cũng không rõ ràng lắm.”

Lê Thu cũng cảm giác lời nói vừa rồi của mình không thích hợp, tất cả hoa có trong vườn đều được hạ nhân trong cung chăm sóc, Hoàng hậu nương nương cao quý như vậy, làm sao hiểu rõ những vấn đề này.

Nghĩ như vậy, nàng vội nói: “Là thần nữ hỏi không đúng.”

Thấy nàng luôn luôn cẩn thận từng li từng tí như vậy Cố Như Cửu liền dẫn nàng đi một vòng ngắm cảnh, miễn cho nàng lo lắng quá mà ngất xỉu.

Cũng thật kỳ quái, nàng nhớ rõ lần đầu tiên trông thấy Lê Thu thì nàng ta tựa hồ không lo lắng hồi hộp đến mức độ như vậy, có sao hiện tại lại trở nên cẩn thận thế này?

Khi Tân Uông trở lại Tử Thần điện phát hiện Cố Như Cửu không có ở đó, hỏi cung nhân mới biết được Cửu Cửu dẫn vị công chúa nước Ly kia đi dạo Ngự Hoa Viên.

Nghĩ đến dáng vẻ khi nhìn thấy người đẹp của Cửu Cửu, sắc mặt Tân Uông đen thui, xoay người bước đi như bay về phía Ngự Hoa Viên.

Bạch Hiền và Hà Minh vội vàng đuổi theo phía sau Bệ hạ, bước chân thoăn thoắt. Bệ hạ cũng thật là, vị công chúa Lê quốc kia dù có đẹp cũng là nữ nhân, hà tất phải vội vã như vậy để làm gì?

Hấp tấp chạy tới Ngự Hoa Viên, bọn họ thấy Hoàng hậu nương nương đang kéo tay quận chúa Định Bắc kia nói gì đó, quận chúa Định Bắc mặt đỏ ửng miệng cười tươi, hình ảnh trước mắt này quả thực...

Bạch Hiền len lén nhìn sắc mặt của Bệ hạ, thấy Bệ hạ mặt trầm như mực, bộ dáng kia, quả thực sẽ xông lên gạt Định Bắc quận chúa ra xa.

Bệ hạ, ngài phải bình tĩnh!

“Nương nương, Bệ hạ tới.” Thu La thấy Tấn Uông đang đi về phía này, vội vàng nhỏ giọng nói: “Nô tì thấy sắc mặt Bệ hạ hình như không tốt lắm.”

Cố Như Cửu quay đầu nhìn lại, thấy Tấn Uông đang đi như bay về phía mình, sắc mặt trông không được tốt cho lắm.

Nàng vội buông tay của Lê Thu ra, Cố Như Cửu bước lại về phía Tấn Uông mấy bước: “Bệ hạ, chàng làm sao vậy?”

Tấn Uông cầm lấy bàn tay nàng vừa dùng để nắm tay của Định Bắc quận chúa, khoe miệng cong lên nói: “Ta nghe cung nữ nói nàng ra vườn hoa ngắm cảnh, cho nên đến đây ngắm cùng nàng.”

Hắn kéo Cố Như Cửu đi lên trước vài bước, ánh mắt dừng lại trên người Lê Thu: “Vị này chính là Định Bắc quận chúa ư?”

Lê Thu vội vàng hành lễ với Tấn Uông: “Thần nữ gặp qua Bệ hạ.”

Cố Như Cửu nhếch mày, chẳng phải vừa gặp cách đây mấy tháng trước sao?

Về mặt Tấn Uông lạnh nhạt như muốn nói “ta chẳng có chút ấn tượng nào với ngươi” thậm trọng gật đầu: “Cảnh trí nơi này rất tốt, hồi xưa trẫm cũng thích đi đến đây cùng Hoàng hậu.”

Lê Thu nghe vậy, tò mò liếc nhìn hai người tay trong tay, khuôn mặt ửng hồng, tình cảm giữa Bệ hạ và Hoàng hậu rất tốt.

Bởi vì có Tấn Uông ở đây, Lê Thu cũng không tiện tiếp tục ở lại nói chuyện, vội tìm lý do rời đi.

Chờ Lê Thu rời đi, Tấn Uông mới bữu môi thở hồng hộc, tủi thân nói: “Nàng nắm tay Định Bắc quận chúa làm gì?”

“Thiếp coi chỉ tay giúp nàng ta thôi.” Cố Như Cửu cười híp mắt nhìn về mặt ủy khuất của Tấn Uông: “Đạo này thiếp đang đọc một quyển sách xem chỉ tay, cho nên muốn xem thử.”

“Chỉ tay của người ta thì có gì hay mà xem, chi bằng xem của ta này.” Tấn Uông đưa tay ra trước mặt Cố Như Cửu.

Bàn tay trắng nõn như bạch ngọc, thế nhưng từ lòng bàn tay tới gần chỗ cổ tay, có một vết thẹo màu trắng, trông khá chướng mắt.

Cố Như Cửu nhẹ nhàng sờ qua vết thẹo này mấy lượt, mới nhìn đường chỉ tay của Tấn Uông.

Đường sinh mệnh trong lòng bàn tay Tấn Uông trông khá quái dị, đoạn đầu lại uốn lượn, hơn nữa còn có phân nhánh, nhánh bị phân ra này rất nhạt, mà điểm giao nhau giữa nhánh chính và phân nhánh còn bị đứt gãy, thế nhưng sau khi bị đứt gãy lại tiếp tục kéo dài.

“Nhìn ra cái gì sao?” Tấn Uông thấy vẻ mặt Cố Như Cửu nghiêm túc, lại cười nói: “Cố đại sư?”

“Chàng đã gọi thiếp là đại sư, thì sao thiếp nữ phụ tiếng xưng hô này được.” Cố Như Cửu khép lòng bàn tay của hắn lại, sau đó dùng đôi tay của mình bao bọc lên tay của hắn: “Đường số mệnh của thần quân rất dài, chỉ ít có thể sống một trăm tuổi.”

“Không cần một trăm tuổi.” Tấn Uông sung sướng cười nói: “Có thể được đồng sinh cộng tử với Cửu Cửu là tốt rồi.”

Cố Như Cửu nhìn Tấn Uông, khóe môi khẽ mỉm cười.

“Bệ hạ.” Hà Minh nhỏ giọng nói: “Vừa có thái giám báo lại, Tư Mã Hồng đại nhân bệnh qua đời.”

Tấn Uông thu lại nụ cười trên mặt, nắm tay của Cố Như Cửu quay đầu lại nhìn: “Qua đời lúc nào?”

“Nghe nói là chừng buổi trưa nay.” Hà Minh nhỏ giọng đáp.

Chết từ hồi trưa, giờ đã chạng vạng tối mới truyền tin vào báo, hắn không tin không có người đứng ra ngăn cản cái tin này.

Chương 80

Khi nghe thấy tin tức này, Cố Như Cửu hơi sững sốt, quay đầu nhìn Tấn Uồng, quả nhiên thấy ánh mắt của hắn khá phức tạp, tựa hồ nhất thời không thể tiếp nhận được chuyện này.

Nàng nhéo tay hắn: “Bệ hạ?”

Tấn Uồng lấy lại tinh thần, trầm ngâm một lát sau mới lên tiếng: “Tur Mã đại nhân chính là nguyên lão tam triều, là người có công với Đại Phong ta, đặc biệt lấy nghi lễ quốc công nhị đẳng chôn cất.”

Hà Minh đang lẳng lặng đứng, chờ Bệ hạ nói tiếp.

Nào biết Bệ hạ chỉ nói như vậy, liền dẫn Hoàng hậu trở về Tử Thần điện, không phân phó thêm bất cứ điều gì nữa. Hắn hơi ngẩn người, liếc mắt nhìn Bạch Hiền: “Bạch công công, ngài nói Bệ hạ thế này là có ý tứ gì?”

“Còn ý tứ gì nữa, Bệ hạ nói như thế nào thì cứ làm như thế đó thôi.” Đối với chuyện trong nhà Tur Mã, Bạch Hiền chẳng muốn dính dáng gì đến nữa, thấy thái độ cung kính của Hà Minh khi quay sang hỏi hắn, hắn cũng không vui vẻ nổi, mà chỉ nói: “Hà công công là một người có năng lực, chút việc này sao có thể làm khó ngài...”

Hà Minh thiếu chút nữa trợn trắng mắt vì tức khi nghe những lời này của Bạch Hiền, đáng tiếc hắn biết bây giờ không phải lúc tức giận với Bạch Hiền, buộc lòng phải quay lưng truyền khẩu dụ của Bệ hạ báo lại cho lễ bộ và điện trung tỉnh biết.

Nếu là lễ hạ táng của Quốc Công, việc cần chuẩn bị cũng rất nhiều.

“Thần quân, làm người ai cũng có ngày này.” Cố Như Cửu cảm thấy sắc mặt của Tấn Uồng có gì đó không đúng, vội khuyên lon: “Chàng đừng tự làm khổ mình.”

“Ta chỉ thấy hơi tiếc nuối, Tur Mã Hồng là một nhân tài hiếm có.” Hắn tiếc nuối là kể từ sau khi bản thân trở thành đế vương, Tur Mã Hồng đã già rồi, đã không còn phong thái năm xưa.

Có Bá Nhạc thì thiên lý mã đã già, tạo hóa quả trêu người.

Tiên đế là một vị đế vương ngu ngốc như vậy lại có thể gặp được lương thần, mà người để cho hắn yên tâm trọng dụng lại chẳng có bao nhiêu.

Cố Như Cửu thật không ngờ Tấn Uông đúng là nghĩ như vậy, nàng cảm thật chặt tay của Tấn Uông.

Tấn Uông quay sang cười với nàng: “Nàng chớ lo lắng, ta không sao.”

Hai người đang nói, Cố Như Cửu nhìn thấy Tấn Hưởng dẫn theo Long cấm vệ đi tuần tra, nhin không được mở miệng nói: “Thần quân, Tư Mã đại nhân là ngoại tổ phụ của Tấn phó thống lĩnh, hôm nay để cho phó thống lĩnh quay về sớm nhé.”

Tấn Uông chưa nghĩ đến chuyện này, nghe thấy Cố Như Cửu nói như vậy, liền gật đầu.

Tư Mã Hồng đối với Tư Mã gia mà nói, chính là chiếc xương sống của Tư Mã gia, hiện tại sống lưng này gãy, Tư Mã gia đã hoàn toàn mất đi thực lực tranh phong cùng Lý gia, trừ phi con cháu hậu bối Tư Mã gia lại lần nữa xuất hiện một người có tài cán kiệt suất như Tư Mã Hồng, nếu không chẳng có cách nào sánh vai ngồi ngang hàng với Lý gia chỉ trong khoảng thời gian ngắn.

Bình vương Thế tử phi nghe thấy tin phụ thân chết bệnh, sẩy tay làm rơi chén trà trong tay, nét mặt nàng trắng bệch nhìn nha hoàn đến thông báo, sững sốt một lát mới lau nước mắt, hoảng hốt nói: “Chuẩn bị ngựa xe.”

“Mẫu thân, ngài đừng có gấp, ta cùng đi với ngài sang ngoại tổ gia.” Sau khi Tấn Hưởng nghe thấy tin tức này, cũng vội vã từ trong cung chạy về, thấy mẫu thân hoảng loạn, chạy đôn chạy đáo, vội vàng đỡ bà ngồi xuống: “Trước tiên, ngài hãy ngồi đây một lát, nhi tử đi thay quần áo khác.”

“Người không thể đi.” Bình vương thế tử phi bắt tay hắn lại, viền mắt đỏ lên nhìn Tấn Hưởng: “Người phải nhớ kỹ, người vốn là Phó thống lĩnh Long cấm vệ của Bệ hạ, là ngoại tôn của Tư Mã gia.” Thân là nữ nhi, phụ thân chết bệnh nàng khổ sở, thế nhưng nàng không muốn con trai bị liên lụy chuyện này.

Khó khăn lắm con trai mới có chút tiền đồ, đồng thời được Bệ hạ đề mắt đến, nếu liên lụy đến Tư Mã gia, để cho Bệ hạ chán ghét con trai mình, đó mới là cái được không bù đắp đủ cái mất.

“Ngài đừng lo lắng.” Tấn Hưởng biết bà đang lo lắng chuyện gì, lại khuyển nhủ: “Lúc nhi tử đi tuần tra, gặp phải Bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương, là Hoàng hậu nương nương để cho nhi tử sớm quay trở về.”

Nghe thấy Tấn Hưởng nói như vậy, Bình vương thế tử phi mới thở dài một hơi, sau đó nghĩ đến cha của mình, lại đỏ mặt khóc lên.

Thấy mẫu thân khóc đến mức sắp thở không nổi, Tấn Hưởng mơ hồ thấy cảm kích Hoàng hậu nương nương để cho hắn được về sớm, bằng không một mình mẫu thân, hắn sao có thể yên tâm.

Rất nhanh Bình vương thế tử cũng chạy về, sau đó một nhà ba người lại chạy tới Tư Mã phủ.

Trịnh Thị chào hỏi người của các gia đình đến phúng viếng, chân hầu như không ngừng lại bao giờ, quay đầu thấy em gái của chồng tới, bà vội lau nước mắt bước nhanh sang nghênh đón.

Bình vương thế tử phi chưa kịp nói gì thì nước mắt lại rơi xuống như mưa, một hồi lâu sau mới thốt thành lời: “Phụ thân... đi được bao lâu rồi?”

“Sáng nay lúc thức dậy còn thật tốt.” Mất Trịnh Thị cũng ứng đo nói: “Sau đó lúc sắp đến buổi trưa, ông đột nhiên cho gọi cả nhà đến, nói là mơ thấy bà bà tới gặp. Ta cảm thấy có điềm không may, lại sai người đi mời đại phu, đại phu còn chưa tới, công công lại...”

Bình vương thế tử phi khóc một hồi, thấy vẻ mặt chị dâu tiêu tụy, từ trước đến nay bà luôn chú ý đến thể diện, bên búi tóc hơi rối nhưng vẫn không để ý đến, lại giúp đỡ chị dâu cùng lo liệu mọi chuyện trong phủ, mọi chuyện cũng dần được xử lý ổn thỏa.

Tục ngữ nói lạc đà gầy còn lớn hơn con ngựa, tuy rằng số phận Tư Mã gia gần đây không tốt lắm, thế nhưng các nhà đều nể mặt mũi của nhau, lần lượt dất lễ đến phúng viếng, ngay cả Lý gia cũng phái Lý Hoài Cốc qua đây.

Cô Chi Vũ đảm nhiệm vai trò gia chủ Cố gia, cho nên hắn đại biểu Cố gia đến đây phúng viếng.

Cắm nén nhang trước linh tiền của Tư Mã Hồng, sau đó hắn khom người hành lễ với người của Tư Mã gia, rồi đi ra khỏi linh đường.

Trong sân đã sắp xếp bàn ghế dành cho khách đến phúng viếng ngồi uống trà, những người này nhìn thấy Cố Chi Vũ, đều lần lượt đứng dậy chào hân, đôi bên mặc dù không đàm tiếu chuyện gì, nhưng lại khó nén được vẻ nhiệt tình của họ dành cho Cố Chi Vũ.

Cố Chi Vũ thấy phần lớn người đang ngồi ở đây đều là văn bối trẻ tuổi, lòng đã rõ như gương, thế nhưng nét mặt vẫn khách khí nói chuyện với những người này.

“Tỷ phu.” Một nam tử có dáng dấp khô gầy tiến lên trước mặt Cố Chi Vũ, cười lấy lòng nói: “Tỷ phu gần đây khỏe không?”

“Cữu huynh.” Cố Chi Vũ thấy người tới là đệ đệ Trần Không của thê tử đã mất, trong mắt cũng toát ra vài phần thân thiết, trò chuyện dăm câu với cữu huynh.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, Trần Không xoa xoa tay nói: “Tỷ phu, ta nghe nói hộ bộ vẫn còn thiếu vài người?”

Cố Chi Vũ liếc mắt nhìn Trần Không, sau đó cụp mắt xuống nói: “Quả thật còn vài ghế trống, hiện tại đang ở tiến hành khảo hạch các quan viên cấp dưới...”

“Huynh xem ta có được không?” Trần Không không đợi Cố Chi Vũ nói xong đã vội vã lên tiếng: “Nơi ta đang làm hiện giờ, chẳng chút thú vị gì.”

Cố Chi Vũ nhíu mày: “Huynh mới vào làm trong lễ bộ chưa được mấy tháng, hiện tại muốn chuyển chuyên công tác đến hộ bộ...”

“Tỷ phu, cũng không thể nói như vậy.” Trần Không thấy Cố Chi Vũ tựa hồ không muốn giúp mình, vội hỏi: “Lễ bộ nào có thể so sánh được với hộ bộ?” Nói xong, hân vồ vồ hà bao, vẻ mặt “huynh cũng hiểu mà”, hỏi: “Được không?”

“Nếu như đệ muốn chuyển đến làm việc ở hộ bộ, thì đến tham gia khảo hạch của hộ bộ,” Sắc mặt Cố Chi Vũ tuy rằng vẫn ôn hòa như cũ, thế nhưng ánh mắt ấy đã hơi lạnh lùng: “Trước kỳ thi, nếu có gì không hiểu, có thể tới hỏi ta.”

Trần Không thấy hân không muốn giúp đỡ, sự nhiệt tình cũng dần nhạt đi, đứng lên kỳ quái nói: “Cố đại nhân đã không muốn giúp đỡ thì thôi bỏ đi, cáo từ.”

Cố Chi Vũ vẫn nghiêm chỉnh ngồi ở đó, trên mặt chẳng có chút biểu tình gì.

Vài người ngồi gần Cố Chi Vũ nghe thấy hai người họ nói chuyện với nhau, cứ ngẩn tò te trơ mắt nhìn, bọn họ tự nhận mình là công tử quần là áo lụa, thế nhưng nào có ai không biết xấu hổ như vậy.

Người nói người muốn tìm người nói chuyện dứt lốt, cũng phải tìm chỗ không có người chứ, đã không có đầu óc như vậy còn chưa tỉnh, thái độ cầu xin người ta giúp đỡ mà cứ như người ta thiếu nợ người vậy sao?

“Nếu ta có một tỷ phú nguyện ý giúp đỡ cho ta thì tốt biết mấy, đừng nói là lễ bộ, ngay cả công bộ cũng được.” Ngô Trùng lắc đầu nói: “Nghe nói chức vụ của Trần Không ở lễ bộ cũng là do Cố Chi Vũ tìm cho hắn, mới làm được có mấy tháng, đã nhìn chăm chăm vào hộ bộ. Mấy ghế trống bên hộ bộ đều là quan ngũ phẩm với tứ phẩm trở lên, với phẩm hạnh của Trần Không, không đập nát ra mới là lạ đấy.”

Một công tử quyền quý nghe vậy nhân tiện nói: “Đó cũng là người ta tốt số, tỷ tỷ gả cho một người phúc hậu, chứ nếu ta gặp phải cậu em vợ như vậy, còn lâu ta mới thềm dòm đến hắn.”

Ngô Trùng không nói gì, hắn nghe nói nửa năm lại đây, Trần gia thường lôi kéo quan hệ với Cố gia, cũng vơi được không ít chỗ tốt. Khuê nữ nhà bọn họ cũng đã chết hơn hai năm, còn mượn danh nghĩa của khuê nữ bắt Cố gia giúp đỡ, thật không biết người nhà này nghĩ như thế nào.

Cái thứ như tình cảm, từ trước đến nay vẫn luôn càng dùng càng ít. Bọn họ sử dụng nhiều lần như vậy, cho dù Cố gia có rộng lượng đi chăng nữa, cũng dần xa lánh họ.

Trần Không chẳng có ý che giấu hành vi này của mình, cho nên vài ngày sau tin này bị loan truyền ra ngoài, đồng thời càng truyền đi càng khó nghe, truyền tới truyền lui lại thêm biến tướng.

Đến lúc truyền tới tai Cố Như Cửu, lời đồn đãi đã biến thành Trần gia lợi dụng con gái đã chết, mưu lợi chỗ tốt cho con trai nhà mình.

Kể nhiều chuyện chẳng bao giờ chê chuyện càng xé ra càng to, Cố gia lại là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu, cho nên có người nói Cố gia không phúc hậu,

vợ đã chết còn không nguyện giúp nhà mẹ đẻ của vợ đã khuất, thế nhưng số đông lại chia về phía Trần gia.

Bởi vì chức vụ hiện tại của Trần Không là chức quan nhàn tản do Cố Chi Vũ an bài, hiện tại mặc dù Cố Chi Vũ không đồng ý nhưng cũng nói có thể Trần Không vẫn nhận được nhiều sự giúp đỡ của hắn trong công việc, xét về công lẫn về tư đều thỏa đáng cả rồi.

Ở hộ bộ vẫn còn vài chức vị chưa có người bổ nhiệm thế nhưng lại là chức quan trọng, nếu để một người ngu ngốc như Trần Không tiến vào làm thì có thể làm được gì?

Cố Như Cửu nghe xong hết mấy phiên bản đồn nhảm này, mặc kệ phiên bản này thế nào thì có một thực tế không thay đổi, đó chính là Trần Không là một người ngu ngốc.

Số lần nàng gặp Trần Không không nhiều lắm, nhớ mang máng là một tay chơi bởi lâu lâu ăn chơi trác táng, đại tẩu luôn dùng lời lẽ này mỗi khi nhắc đến người đệ đệ của mình, nhiều nhất vẫn là thở dài. Nàng thật không ngờ một chuyện nhỏ như thế, vậy mà náo loạn đến mức quá nhiều người đều biết, cho nên có chút bận tâm đại ca. Chỉ là làm nữ quyền trong hậu cung, nàng chẳng có chuyện quan trọng để triệu một đại nam nhân như đại ca vào cung.

Bởi vì lo lắng đại ca, nàng cả đêm lật qua lật lại cũng ngủ không được ngon giấc, hôm sau khi rời giường, bỗng thấy hơi choáng váng đầu.

“Hoàng hậu nương nương.” Bạch Hiên đi tới trước mặt Cố Như Cửu, hành lễ xong mới nói: “Bệ hạ mời ngài đến ngự thư phòng.”

“Ừ.” Cố Như Cửu gật đầu, lại đứng lên.

Thu La lo lắng đỡ lấy nàng: “Nương nương, sắc mặt ngài không tốt lắm, không bằng đừng đi qua đó nhé.”

“Không có việc gì, ta cũng muốn đi ra ngoài hít thở không khí.” Cố Như Cửu cười cười, đi ra Tử Thần điện, khi ánh mặt trời chiếu vào người, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Đi tới ngự thư phòng, nàng phát hiện ngoại trừ Tấn Uông ra, đại ca cũng có mặt ở đây. Nàng lập tức hiểu rõ vì sao Tấn Uông gọi nàng qua đây, quay

sang cảm kích cười với Tấn Uông, nàng quay đầu nhìn Cố Chi Vũ: “Đại ca.”

Tấn Uông đứng lên nói: “Ta đi bên ngoài phơi nắng một chút.” Sau đó cười cười với Cố Như Cửu, rồi bước ra ngự thư phòng.

“Đại ca.” Bên trong ngự thư phòng, ngoài nàng và Cố Chi Vũ ra chỉ có nô tỳ trung thành Thu La, cho nên Cố Như Cửu cũng không bận tâm nhiều nữa, đi tới trước mặt Cố Chi Vũ, thấy hấn tựa hồ gầy hơn so với ngày xưa, nhân tiện nói: “Dạo này huynh có khỏe không?”

“Huynh khỏe.” Cố Chi Vũ thấy muội muội như vậy, muốn đưa tay vuốt mái tóc của nàng, thế nhưng hiện tại nàng đang búi kiểu Bảo Loa kể rất phức tạp, cho dù hấn vuốt xuống thì có lẽ muội muội cũng sẽ không có cảm giác gì, vì vậy đổi thành chỉnh lại trâm cài bên tóc của nàng: “Huynh lại thấy muội mập mập hơn trước.”

Không chỉ có muội muội, ngay cả Bệ hạ gần đây tựa hồ cũng mập hơn.

Thấy tựa hồ đại ca cũng không bị ảnh hưởng nhiều từ vụ việc này, Cố Như Cửu thầm thở phào một hơi, sau đó mới nói: “Bệ hạ rất tốt với muội.” Nói xong, nàng kéo Cố Chi Vũ ngồi xuống, sau đó nàng cũng ngồi cuống ngay bên cạnh Cố Chi Vũ, trò chuyện một ít chuyện vụn vặt với Cố Chi Vũ, bất quá lại tuyệt đối không đề cập tới Trần gia.

Cố Chi Vũ làm sao không biết muội muội đang suy nghĩ gì, sau khi hàn huyên linh tinh chuyện, Cố Chi Vũ mới mỉm cười nói: “Muội đã nghe mấy lời đồn đãi bên ngoài rồi sao?”

“À...” Cố Như Cửu có chút ngượng ngùng, dời mắt sang chỗ khác, sau đó nhỏ giọng nói: “Chỉ không cẩn thận nghe được dăm ba câu.”

“Muội vẫn luôn như vậy.” Cố Chi Vũ suy nghĩ một chút, có thể thấy được Bệ hạ thực sự tốt với Cửu Cửu, nếu không muội muội đã không còn giữ được bản tính này: “Hễ muội lo lắng chuyện gì đó, ánh mắt luôn dao động khi nói chuyện.”

Cố Như Cửu xoa cằm nói: “Có sao?”

Cố Chi Vũ cũng không tiếp tục chọc nàng nữa, chỉ nói: “Trần gia hai năm gần đây không tốt lắm, huynh cũng biết rõ tính cách Trần Không, cho nên cũng không có quá để ý đến chuyện .”

Nghe nói như thế, Cố Như Cửu bất chợt chẳng biết nên nói gì cho phải, làm muội muội, nàng không tiện nói quá nhiều chuyện về Trần gia, không thể làm gì khác hơn nói: “Chỉ cần ca ca vui là được rồi.”

“Huynh biết.” Cố Chi Vũ trầm mặc trong chốc lát, bình tĩnh nói: “Huynh luôn giữ vững lập trường của mình, tuyệt đối sẽ không đáp ứng những chuyện sẽ gây ra bất lợi đối với muội, đối với triều đình và cả Cố gia chúng ta.”

Bộ phận quan trọng như bộ hộ này, hẳn làm sao có thể đứng sau lưng an bài Trần Khổng làm việc trong đó, Việc này liên quan đến bách tính trong thiên hạ, ngân khố của triều đình, với tính cách và năng lực của Trần Khổng, đều không thích hợp cái chỗ này.

Thấy đại ca bình tĩnh như vậy khi nhắc đến Trần gia, Cố Như Cửu không nhìn được hơi trách móc Trần gia, lợi dụng tình cảm giữa đại tẩu và đại ca để làm cái chuyện thế này, trong lòng bọn họ có thể an ổn sao? Đại tẩu ở dưới cửu tuyền, có thể vui vẻ sao?

Lòng người đứng là thứ phức tạp và khó hiểu, nàng nhớ kỹ mấy năm trước, Trần gia vẫn rất tốt, ngay cả Trần Khổng mặc dù quần áo lụa là, nhưng cũng không đến mức chẳng biết trời cao đất rộng thế này, hiện tại có sao lại trở thành như vậy.

“Chỉ cần tình cảm giữa muội và Bệ hạ tốt chính là điều tốt hơn bất cứ thứ gì, những thứ khác cũng đừng quan tâm nhiều, hao tâm tổn sức.” Cố Chi Vũ cười nói: “Huynh cũng nên lui xuống rồi, chúng ta lên hàn huyên lâu như vậy, sẽ không ổn lắm đâu.”

Cố Như Cửu cắn môi dưới, gật đầu, vừa định đứng lên tiễn Cố Chi Vũ, đã cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó cái gì cũng không biết.

Tấn Uồng thấy cửa ngự thư phòng mở ra, đang chuẩn bị đi về, nào biết bên trong lại vang lên tiếng hét kinh hoàng của Thu La. Sắc mặt hắn lập tức đại biến, bước nhanh chạy vào ngự thư phòng, đập vào mắt đầu tiên chính là Cửu Cửu đang hôn mê được Cố Chi Vũ ôm ngang người chạy ra.

Rầm rầm rầm.

Hắn há miệng, chỉ nghe thấy muôn vàn mảnh vỡ đang rơi xuống đầu, chẳng còn nghĩ được điều gì.

“Bệ hạ.” Bạch Hiên chạy theo nhìn thấy Bệ hạ hơi lão đảo người, vội chạy lên phía trước đỡ lấy Bệ hạ, sau đó xoay người vội la lên: “Mau tuyên ngự y!”

Tấn Uông đẩy Bạch Hiên ra, đi tới trước mặt Cố Chi Vũ, ôm Cố Như Cửu vào trong lòng, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, mặt không chút thay đổi nói: “Cắt chức Trần Không khỏi chức vị hiện giờ, xóa đi tất cả chức vụ của hắn, sau này không được tiếp tục vào trong quan trường.”

Một Trần Không thì tính là gì, nếu Cửu Cửu có chuyện gì, thì cả Trần gia cũng đừng muốn sống yên ổn.

Mọi người tại đây đều biết Bệ hạ đang giận chó đánh mèo, thế nhưng chẳng ai dám đứng ra nói giúp cho Trần Không dù chỉ một câu, hơn nữa Cố Chi Vũ cũng đang rầu rĩ nhìn Cố Như Cửu, nào có còn nhớ rõ chuyện nói hộ cho Trần Không.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy muội muội ngã xuống, hắn chỉ hồi hận, hắn không nên dung túng Trần gia, dung túng để cho lời đồn đãi nổi lên tứ phía, làm cho muội muội cũng lo lắng theo.

Người sai nhất trong chuyện này chẳng phải Trần gia, mà là hắn.

Hai năm qua hắn vẫn chưa quên được nỗi đau mất vợ, mới có thể để cho người nhà lo lắng như vậy, ngay cả muội muội đã gả vào trong cung cũng thường quan tâm chuyện của hắn.

Hắn nhìn sắc mặt của Bệ hạ đau đớn lo lắng, kinh ngạc lui về phía sau một bước, chỉ ân cần nhìn muội muội chứ không tiến lên chạm vào nàng.

“Vương gia, Thành vương phi đưa thiếp mời đến.” gã đầy tớ dâng một bái thiếp đưa tới trước mặt Thụy vương.

Thụy vương liếc nhìn tờ bái thiếp, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thành vương phi chính là chị dâu của bản vương, bản vương thân là đàn ông, sao có thể đứng ra tiếp đãi tâu tử được, từ chối đi.”

“Rõ.” Gã đầy tớ theo lời lui ra.

“Phụ vương.” Thụy vương thề tử trên mặt mang giễu cợt nói: “Thành vương phi muốn làm gì?”

“Bà ta làm gì cũng được, chẳng liên quan gì đến chúng ta.” Thụy vương lạnh mặt nói: “Một con đàn bà ngu xuẩn, sao làm được chuyện gì thông minh.”

Người có đầu óc, sao lại cư xử khác khe với con dòng chính, ngay cả bộ mặt giả tạo cũng không biết làm, lại để cho bao nhiêu người biết bà ta để cho hai đứa con của mình ức hiếp đứa con dòng chính?

Bà ngu xuẩn, nuôi dạy nên hai đứa con cũng ngu xuẩn. Thành vương đã chết lâu như vậy, vậy mà con trai bà vẫn chưa lấy lại được phong hào, ai biết có phải đương kim Hoàng thượng cố ý chậm trễ?

Bất quá nếu như vậy thì làm được gì?

Thụy vương giẫm cọt nhắm mắt lại, trên cái thế giới này nếu như không có kẻ ngu dốt, làm sao có kẻ thông minh đi phụ trợ người khác?

Gã đầy tớ lui xuống chưa bao lâu, lại có một gã đầy tớ khác vội vã chạy vào: “Vương gia, trong cung đã xảy ra chuyện.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thụy vương mở mắt ra, một đôi con mắt sắc bén như kiếm.

“Nghe nói Hoàng hậu té xỉu.” gã đầy tớ nói thẳng sự việc vừa xảy ra: “Hoàng thượng đang nổi giận đùng đùng.”

“Đứa cháu ngoan này của ta lại là mầm móng si tình hiểm có trong Tấn gia.” Thụy vương tự tiểu phi tiểu nói: “Ngược lại thành kẻ khác loài so với người nhà Tấn gia ta.”

Gã đầy tớ chẳng dám hó hé câu nào, lẳng lặng lắng nghe.

Thụy vương thế tử mơ hồ không hiểu nói: “Phụ vương, chẳng phải đều nói Bệ hạ không phải thật tâm với Hoàng hậu, chẳng qua là muốn cầm lấy binh quyền trong tay Thái hậu, mới giả bộ trông như rất thâm tình với Hoàng hậu sao?”

Toàn bộ mọi người dân Đại Phong, có ai mà không biết Thái hậu luôn yêu thương Hoàng hậu chẳng khác nào khuê nữ nhà mình, hồi lúc Hoàng hậu vẫn chưa tiến cung, Thái hậu có thứ tốt gì đều giữ lại cho nàng, ngay cả mấy cô nương Chu gia cũng chưa ai được như vậy.

“Có thể thấy được lời đồn đãi đều không thật.” Thụy vương ưu nhã phe phẩy cây quạt trong tay: “Có lẽ đám người đó đều cự tuyệt tin tưởng đế vương này có cảm tình.”

Điều này cũng do mấy hoàng đế các triều đại Đại Phong đều ham mê nữ sắc, triều thần đã quen với việc hoàng đế tam cung lục viện, đột nhiên có một hoàng đế toàn tâm toàn ý với Hoàng hậu, trong nội tâm bọn họ dĩ nhiên là cự tuyệt.

“Thái độ của Đương kim Hoàng thượng đối với Hoàng hậu không giống như là không có cảm tình.” Thụy vương xem ra, cho dù cảm tình của Tấn Uông đối với Cố Như Cửu chưa thâm sâu đến mức gắn bó sinh tử, nhưng xác thực hẳn có cảm tình đối với Hoàng hậu.

Một nam nhân chắc chắn sẽ không tốn nhiều tâm tư như vậy đối với nữ nhân mình chẳng có chút tình cảm nào.

“Tiếp tục dò hỏi, xem rốt cuộc hoàng bị làm sao?” Thụy vương xấn tay áo để cho gã đầy tớ lui ra, sau đó quay sang nói với con trai: “Con đi dạo vài vòng xem thử, nghĩ cách sớm thả chúng ta quay về phong.”

Sau khi gặp Tấn Uông, trong lòng hắn mơ hồ có một suy đoán, lần này vào kinh, sợ rằng rất khó quay về.

Sự thực chứng minh, suy đoán của hắn là chính xác. Sau khi lễ Vạn thọ kết thúc, đương kim Hoàng thượng đưa ra nhiều lý do giữ lão ở lại, an bài lão ở trong biệt cung Thái Hòa.

Cả gia đình Trung vương nghĩ như thế nào thì lão không rõ ràng lắm, thế nhưng mấy ngày hôm trước Trung vương dẫn người đập đại môn của Lý gia, có thể thấy được trong bụng lão này chắc cũng có oán, nếu không đã không làm ra hành vi đập đại môn của thừa tướng.

Với bản tính nóng nảy thế này, cũng không biết đi theo vị tổ tiên nào của Tấn gia.

“Phụ vương, vị Tôn Thái phi ở trong cung lúc trước có ý định hợp tác với chúng ta, Phụ vương thấy thế nào...” Thụy vương thế tử không hiểu hỏi: “Có nàng giúp một tay, chúng ta có thể nội ứng ngoại hợp.”

“Người nữ nhân này...” Vẻ mặt của Thụy vương hơi phức tạp: “Hoàng hậu là một nữ nhân thông minh, nàng sẽ không cho phép mấy Thái phi tiếp

tục lưu lại trong hậu cung, đại khái không bao lâu nữa, những nữ nhân đã bị tiên đế sủng hạnh qua này sẽ bị đưa đến biệt cung Lâm An.”

“Lâm An? Nơi đó...” Thụy vương thế tử bữu môi: “Lòng dạ của Hoàng hậu cũng thật độc.”

Thụy vương liếc nhìn nhi tử, nhin không được thờ dài, suy nghĩ của đứa con này vẫn còn chưa đủ thành thực. Theo lão thấy, Hoàng hậu còn chưa đủ ác, nếu lão là nàng, tuyệt đối sẽ không để tôn Thái phi tiên Thái phi... mấy lão Thái phi này an phận hưởng phúc ở biệt cung Lâm An, mà trực tiếp tìm một lý do gì đó, đưa các nàng đến đạo miếu thanh tu.

Đàn bà chính là đàn bà, luôn mềm lòng dễ tha thứ, bởi vậy chẳng làm được đại sự.

Bên trong Tử Thần điện, lúc này đang chìm trong tĩnh lặng, mấy ngự y nơm nớp lo sợ đi tới bên giường, nhìn Hoàng hậu đang hôn mê, đưa mắt nhìn nhau, đẩy một ngự y có lai lịch nhất tiến lên bắt mạch.

Bọn họ thường đến Tử Thần điện bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy Hoàng hậu nương nương, nàng đều tinh thần sáng láng, đâu có như hôm nay, mắt nhắm nghiền, nằm im ở trên giường.

Trước bởi vì bận rộn chuẩn bị lễ vạn thọ của Bệ hạ, Hoàng hậu đã gần mười ngày chưa để cho ngự y bắt mạch cho nàng, bọn họ cũng thật không ngờ, chỉ qua mười ngày ngắn ngủi như vậy, thân thể Hoàng hậu lại xảy ra vấn đề.

Ngự y phủ một chiếc khăn lụa lên trên cổ tay Cố Như Cửu, sau đó vẽ mặt nghiêm túc bắt đầu bắt mạch. Ba vị đồng liêu đứng phía sau hần, ánh mắt sáng quắc theo dõi hần, hận không thể nghe hần nói một câu Hoàng hậu không có việc gì.

Tấn Uông đứng ở bên cạnh, cũng sốt ruột chẳng kém gì các ngự y, bất quá tính cách hần từ trước đến nay luôn trầm ổn, cũng sợ quá nhiều đến Cố Như Cửu, cho nên không quát tháo gì những ngự y này, chỉ là sắc mặt rất khó coi đưa mắt nhìn Cố Như Cửu mặt mày tái nhợt.

“Ý?” Ngự y đang bắt mạch cảm thấy kỳ lạ, sau khi bắt mạch tay phải xong lại chuyển sang tay trái, mắt thấy sắc mặt của Tấn Uông càng ngày càng khó coi, hần rút cục thu tay về, mặt mày buông lỏng nói: “Bệ hạ,

Hoàng hậu nương nương cũng không có chuyện gì, chỉ mới vừa rồi suy nghĩ quá độ nên ngất, điều dưỡng mấy ngày là khỏe.”

“Thế nhưng vì sao vẫn chưa thấy tỉnh?” Tấn Uởng đi tới ngồi xuống bên mép giường, nhẹ nhàng cầm tay của Cố Như Cửu, tay hắt lạnh lẽo, tay nàng ấm áp: “Sắc mặt cũng khó coi.”

Ngự y hơi trầm tư nghĩ, ta có thể nói là Hoàng hậu không được ngủ ngon không?

Đáng tiếc, hắt cũng không dám nói, cho nên sau khi tuông một lô một lốc từ ngõ ngoài lẻ. Lại do dự nói: “Bệ hạ, vi thần phát hiện mạch đập của Hoàng hậu tựa hồ có thêm hỉ mạch, chỉ là còn quá sớm, vi thần cũng không dám xác định, có thể qua mấy ngày, sẽ rõ ràng hơn.”

Chương 81

Thấy ngự y nói năng lóng ngóng mơ hồ, Tấn Uông càng thấy đứng ngồi không yên, vội hỏi: “Rốt cuộc Hoàng hậu bị sao?”

“Hồi bẩm Bệ hạ, sức khỏe của nương nương không đáng lo ngại, chỉ là có thêm hiện tượng hoạt mạch.” Vị ngự y này ngập ngừng một lúc lại nói: “Chẳng qua mạch tượng còn yếu, chưa thể nói chính xác được.”

“Hoạt mạch?” Tấn Uông ngây người ra một lúc mới từ từ hiểu được hoạt mạch trong lời ngự y vừa nói có ý nghĩa gì: “Thế nhưng, cho dù nàng mang thai, cũng đâu đến mức té xỉu như vậy, sức khỏe của Hoàng hậu thế nào?”

Mấy ngự y cũng há hốc mồm kinh ngạc, trong tình huống thế này, chẳng phải Bệ hạ nên vui vẻ vì có hài tử sao? Trên triều có quan viên lên tiếng can gián xin Bệ hạ nạt phi, chộc cho Bệ hạ giận dữ, nói tới nói lui, chẳng phải vì chuyện sinh con đẻ cái đó sao?

“Các người mau bắt mạch kiểm tra lại, tất cả phải lấy sức khỏe của Hoàng hậu làm trọng.” Chẳng phải Tấn Uông không cần hài tử, chỉ là hắn từng đọc qua một quyển sách cổ, trong đó có viết rằng: Phụ nữ mang thai khi chưa đến 19 tuổi, sẽ ảnh hưởng rất xấu đến sức khỏe, cho nên đến bây giờ hắn vẫn nửa vui nửa rầu.

Đám ngự y thấy Hoàng thượng chỉ một mực lo lắng cho Hoàng hậu, nơm nớp lo sợ nàng xảy ra chuyện? Lại chẳng mấy hứng thú đến chuyện có đúng là Hoàng hậu đã mang thai hay không, vì thế bọn họ lại luân phiên nhau tiến lên bắt mạch cho Hoàng hậu. Sau khi một đám quan viên bắt mạch xong, tất cả đều thúc thủ vô sách, mạch đập của Hoàng hậu lúc này quả thật có hỉ mạch tương trợ, thế nhưng nữ tử tới kỳ kinh nguyệt cũng có mạch tượng như vậy, cho nên bọn họ cũng không dám đưa ra kết luận bừa.

Vị ngự y lúc đầu nói có khả năng Hoàng hậu đang mang thai kia nhìn thấy thái độ của Hoàng thượng quan tâm Hoàng hậu, thầm thở dài trong bụng. May mà người Hoàng thượng quan tâm nhất chính là Hoàng hậu, chứ chẳng phải đứa bé trong bụng Hoàng hậu, nếu đến lúc đó Hoàng hậu lại không mang thai, dẫn đến Hoàng thượng cụt hứng, cuộc sống của hắn cũng chẳng dễ chịu gì.

Thấy sắc mặt các ngự y do dự phân vân, Tấn Uông cũng không làm khó bọn họ nữa: “Các người lo chuyên tâm trị liệu cho Hoàng hậu thật tốt, còn chuyện hài tử... tất cả tùy duyên.”

“Rõ.” Các ngự y đều thở phào nhẹ nhõm, vì vậy càng thêm cẩn thận chú ý tới Hoàng hậu nhiều hơn.

Cố Như Cửu cảm giác mình ngủ một giấc thật dài, thật sâu, khi mở mắt ra, nhìn thấy hoa văn trên sa trướng cũng đẹp hơn bình thường nhiều.

“Nương nương, ngài tỉnh rồi ư?” Thu La nhìn thấy Cố Như Cửu tỉnh lại, cười đến ửng đỏ viền mắt, xoay người nói: “Nhanh đi tắm rửa Bệ hạ, nương nương tỉnh.”

“Người vội vã như vậy làm gì?” Có lẽ ngủ quá lâu, Cố Như Cửu cảm giác đầu óc hơi choáng váng, bụng đói cồn cào, cầm lấy chén cháo được cung nữ dâng lên.

“Nương nương, ngài đã ngủ một ngày một đêm rồi.” Thu La thấy tinh thần Hoàng hậu phần chấn tỉnh hơn hẳn, thầm thở phào một hơi, cẩn thận hầu hạ Cố Như Cửu dùng cháo. Chỉ loáng một cái chén cháo đã vơi đi hơn phân nửa, Thu La muốn nói cái gì, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Cửu Cửu!” Tấn Uông thở phì phò đứng vịn khuôn cửa, khuôn mặt ửng đỏ, chứng tỏ hắn chạy suốt đoạn đường đến đây.

“Thần quân.” Cố Như Cửu nuốt miếng cháo trong miệng xuống, thấy đáng đáp vội vã của Tấn Uông không nhịn được nói: “Ta không sao...”

Lời còn chưa thốt khỏi miệng, Tấn Uông lại như một trận gió thổi quét đến trước mặt nàng.

“Đầu có đau không? Khi hít thở có cảm thấy khó chịu hay không?”

Cố Như Cửu đang cầm chén cháo, nhìn Tấn Uông hỏi tới hỏi lui chẳng khác nào bà má chồng lắm mồm, cười nói: “Ta không sao, đầu không đau, hô hấp cũng rất thuận, trên người không có chỗ nào khó chịu, chẳng qua hơi đói bụng một chút mà thôi.”

“Đúng đúng.” Lúc này Tấn Uông mới nhìn thấy Cố Như Cửu đang cầm chén cháo đã ăn gần hết, lại xoay người nói với Thu La: “Mau dọn thức ăn lên cho nương nương.”

“Bệ hạ.... Ngự y nói, Hoàng hậu nương nương mới vừa tỉnh lại, không được ăn quá nhiều.” Thu La khỏ sở nhìn Bệ hạ, không biết nên làm gì bây giờ.

Tấn Uông lại quay đầu nói với Cố Như Cửu: “Cửu Cửu, vậy trước mắt nàng phải cố nhịn một chút, chờ sau một canh giờ nữa, ta lại sai bọn họ chuẩn bị đồ ăn cho nàng.”

“Tốt.” Nàng tiếp tục ăn hết chén cháo trong sự lo lắng của Tấn Uông, sau đó lau sạch miệng nói: “Hôm nay Bệ hạ không lên triều sao?” Nếu như nàng ngủ một ngày một đêm, lúc này Tấn Uông lẽ ra đang ở trên triều mới đúng.

“Đã hạ triều rồi.” Tay phải Tấn Uông cầm tay nàng, tay trái vén vài cọng tóc bay loạn trên gò má nàng ra sau tai: “Ngự y nói nàng lo lắng quá độ, ta đã chuẩn bị ngày mai đưa mấy vị Thái phi kia đi biệt cung Lâm An.”

Theo Tấn Uông, chỉ cần là người làm cho Cửu Cửu không vui đều phải đưa đi thật xa.

“Thiếp cũng định vài ngày nữa sẽ đưa bọn họ đến biệt cung Lâm An.” Cố Như Cửu gật đầu, chẳng có ý kiến gì về chuyện này: “Mấy ngày trước đây là lễ vạn thọ của chàng, thiếp không muốn bọn họ lại gây ra cảnh náo loạn gà bay chó sủa nào đó.

“Việc này không cần nàng phải lo lắng, cứ để ta hạ chỉ là được.” Tấn Uông tỉ mỉ đánh giá gương mặt Cố Như Cửu, xác định nàng đã khôi phục lại vẻ hồng hào như cũ, mới chậm rãi yên lòng.

Cố Như Cửu cười cười với hắn, đan ngón tay của mình vào giữa những ngón tay của hắn, nhỏ giọng nói: “Chàng đừng lo lắng, thiếp rất khỏe.”

Tấn Uông ôm nàng vào lòng, không nói gì.

“Ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt Hoàng thượng lúc lên triều không được tốt lắm, ngồi chưa nóng đít đã cho bãi triều rồi.” Ra cung, một vị quan viên hơi nghi ngờ tiến tới trước mặt Trầm Thanh Hà: “Trầm đại nhân, đại nhân có biết nguyên do chẳng?”

Theo như hắn thấy, dù sao thì Trầm Thanh Hà cũng là tôn tử của đại trưởng công chúa, là người có quan hệ họ hàng với hoàng thất, chắc chắn biết được nhiều tin hơn bọn hắn.

“Xin lỗi, việc này tại hạ cũng không rõ ràng lắm.” Trầm Thanh Hà lễ phép cười trừ, phong thái nhẹ nhàng ngăn cản lời thăm dò của vị quan viên này.

Trầm gia chuyển vào kinh thành cũng chưa bao lâu, không có ý định xen vào mấy cuộc đấu tranh giữa những phe phái, vị quan viên đang dò hỏi tin tức từ hần, mặt mũi thoát nhìn nhả nhặn, trên thực tế cũng là người của phái Lý gia, những chuyện bản thủ phía sau cũng không ít. Vị quan viên này thấy thái độ của Trầm Thanh Hà không nhiệt tình, cũng không để ý, cười ha hả chấp tay với hần, sau đó quay sang đi cùng mấy vị quan viên khác.

Trầm Thanh Hà cười híp mắt đáp lễ lại, sau đó tiếp tục duy trì tốc độ không nhanh không chậm đi ra ngoài, sau đó mơ hồ nghe thấy đủ loại suy đoán về chuyện Hoàng hậu sinh bệnh. Hần nhíu nhíu mày, sắc mặt Hoàng thượng khó coi như vậy, chẳng nhẽ sức khỏe của Hoàng hậu có vấn đề gì thật sao?

Ngay lúc này, Cố Chi Vũ đi ngang qua bên hông hần, hần cẩn thận liếc mắt quan sát mặt Cố Chi Vũ, dường như rất khó coi.

“Trầm đại nhân?” Cố Chi Vũ cảm nhận được ánh mắt Trầm Thanh Hà đang nhìn mình, quay đầu nói với hần: “Có chuyện gì sao?”

Trầm Thanh Hà hơi xấu hổ, cũng may hai người đã từng làm việc chung có chút giao tình, bằng không hôm nay hần đúng là mất mặt: “Không có việc gì, chỉ là thấy sắc mặt Cố đại nhân dường như không được tốt, phải chăng gặp phải chuyện gì khó xử?”

“Đa tạ Trầm đại nhân quan tâm, tại hạ không có chuyện gì.” Mặc dù hai người có giao tình, nhưng còn chưa đến mức là bạn thân, Cố Chi Vũ càng không thể đem chuyện trong cung ra nói với hần, cho nên khách sáo hai câu sau, lại bước nhanh rời khỏi.

“Xem ra có chuyện xảy ra thật, tám chín phần là sức khỏe Hoàng hậu không tốt.” Trầm Thanh Hà sờ sờ cằm, lấy tác phong hành sự của Cố Chi Vũ, rất ít khi tỏ ra nghiêm túc như vậy.

Về đến nhà, Trầm Thanh Hà thấy Tư Mã Linh đang đọc sách, cười nói: “Chớ để tổn thương mắt.” Hiện giờ Linh Linh đang mang thai, hần cố tình khuyên nàng đừng đọc sách quá nhiều sẽ ảnh hưởng không tốt đến mắt,

nhưng lại lo lắng nàng ở trong phủ buồn chán, không thể làm gì khác hơn là cố dành nhiều thời gian ở cùng nàng.

“Không sao, thiếp đang xem sách dạy cục cưng trong bụng đây.” Bây giờ Tư Mã Linh còn chưa lộ bụng, cho nên việc đi đứng không gặp khó khăn gì, cô để sách xuống: “Sao hôm nay quay về sớm như vậy?”

“Tâm tình Bệ hạ không được tốt, vừa lâm triều chưa được bao lâu đã cho bãi triều, chiều nay ta còn phải đi đến bộ ngành.” Trầm Thanh Hà liếc nhìn ánh nắng bên ngoài: “Vốn định cùng nàng đi ra ngoài vườn đi bộ một chút, thế nhưng lúc này vẫn còn nắng gắt.”

“Thiếp sợ nắng.” Tư Mã Linh chẳng có sở thích đi dạo ngoài vườn dưới trời nắng gắt: “Tâm tình Hoàng thượng không tốt, là vì Hoàng hậu nương nương bị bệnh?”

“Làm sao nàng biết?” Từ sau khi thành thân, trong lòng hấn quả thật rất khâm phục phái nữ kinh thành, bởi vì nữ nhân kinh thành thực sự rất lợi hại, phảng phất không có chuyện gì xảy ra trong thiên hạ này mà các nàng không biết.

“Sáng nay cô đến đây chơi, nhờ đó thiếp cũng biết được vài ba chuyện.” Tư Mã Linh mặc trên người váy bó trắng thuần, vừa nhìn là biết đang giữ đạo hiếu với Tư Mã Hồng, chỉ là nàng đang hoài thai, cũng không được tiền đưa Tư Mã Hồng hạ tang, mấy ngày hôm trước đều là Trầm Thanh Hà một thân một mình đi phúng viếng.

Ngày mai sẽ là ngày Tư Mã Hồng hạ tang, Bình Quận Vương thế tử phi mới có ý qua đây nói cho nàng biết chuyện an bài của Tư Mã gia, sau đó cũng nhắc đến chuyện Hoàng hậu sinh bệnh.

Biết Bình Quận Vương thế tử phi qua đây, nhất định là nói chuyện lễ tang của Tư Mã Hồng, Trầm Thanh Hà lo lắng nàng rầu rĩ không vui, nhân tiện nói: “Nàng đừng buồn, mọi chuyện còn có ta.”

Tư Mã Linh miễn cưỡng cười, sau đó thở dài nói: “Hôm qua bà bà đến Trần gia bái phỏng, sau khi trở về đã nổi giận đến mức bỏ cả cơm tối.”

Mẫu thân của Trầm Thanh Hà là Trầm Trần thị, có quan hệ máu mủ chẳng quá gần với Trần thị hiện tại, bất quá đều là người của bộ tộc Trần thị. Hiện tại, Trần gia không có nền móng vững chắc ở kinh thành cho nên

Trầm Trần thị mới có ý lui tới cùng Trần gia, nào biết người Trần gia lại tỏ ra vô lễ, đuổi Trầm Trần thị về.

“Vậy ta đi sang viện của mẫu thân xem thử thế nào.” Trầm Thanh Hà thở dài, ôm Tư Mã Linh một cái, sau đó mới đi đến viện của mẫu thân.

Nhìn thấy nhi tử qua đây, Trầm Trần thị đau còn tức giận, chào hỏi xong liền bảo hấn ngồi xuống: “Chẳng phải hôm nay người phải lên triều sao? Có sao giờ này lại về rồi?”

Trầm Thanh Hà nói: “Linh Linh nói tâm tình ngài không tốt lắm, cho nên bảo con trai sang đây xem ngài.”

“Vẫn là Linh Linh chu đáo.” Trầm Trần thị vẫn luôn rất thích Tư Mã Linh, bây giờ nghe Trầm Thanh Hà nói như vậy, lại càng vui vẻ, lại hỏi thăm tình hình sức khỏe của Tư Mã Linh mới nói: “Những người Trần gia ở kinh thành này, hành sự thật không có đầu óc, nếu không phải nhà bọn họ có chút giao tình cũng Cố gia, chỉ sợ không ít người trong kinh đã gây khó khăn với Trần gia rồi.”

Nói đến đây, Trầm Trần thị lại lắc đầu: “Cũng may Trần thị đi sớm, đã trở thành cái bóng trắng mờ trong lòng Cố thế tử, khỏi phải kẹt ở thế khó xử giữa nhà chồng cũng nhà mẹ đẻ. Nếu bây giờ Cố Trần thị vẫn còn sống, cho dù cảm tình tốt đến mấy cũng bị mài mòn đến hết sạch.

Nàng gặp qua không ít chuyện như vậy, vốn dĩ tình cảm vợ chồng thật tốt, thế nhưng luôn bị người thân của một trong hai người làm khổ, khiến cho mối quan hệ vợ chồng căng thẳng bất hòa, cuối cùng rơi vào cảnh hòa ly để giải quyết mọi việc. Cũng bởi vì thấy nhiều tình cảnh như vậy, nàng mới không thích nhúng tay nhiều vào chuyện giữa con trai và con dâu, ngay cả bên phía đại trưởng công chúa cũng không để cho con dâu đến đó thường xuyên, hầu hạ cũng được, chăm sóc cũng tốt, tất cả đều do nàng lo liệu.

Dù sao cũng có hạ nhân, nàng chỉ cần khua môi múa mép một chút là ổn, cũng chẳng mệt mỏi gì.

Trầm Thanh Hà chưa từng thấy qua Cố thế tử phi Trần thị, nhưng đã gặp qua Cố Chi Vũ, hấn suy tư một lát mới nói: “Cố thế tử là người rất tốt.”

“Làm người phải biết tự thỏa mãn, chớ đừng thấy người khác tốt, mà tùy tiện tiêu xài, cho dù người Cố gia có rộng lượng đi nữa, cũng không chịu

nổi bị Trần gia hành hạ như thế, ta thấy Trần gia sớm muộn gì cũng tự đẩy mình vào con đường chết.” Trầm Trần thị lắc đầu, không biết đang tiếc nuối bản thân mất đi một con đường sánh bước cùng Cố gia hay là đang thương cảm Trần gia: “Cố gia không phải những người dễ bắt nạt.”

Mùng bốn tháng bảy, trời mới vừa tờ mờ sáng, cổng bạch hồ của hoàng cung lại mở ra, một chuỗi mã xa thật dài dưới sự hộ vệ của vệ binh chậm rãi đi ra từ cửa hông, thoát nhìn rất trang nghiêm.

Hai ngày trước, Tần Uông đã ban ý chỉ đưa các vị Thái phi chuyên đến ở trong biệt cung Lâm An, cho nên các cung không dám chậm trễ, mặc kệ có nguyện ý hay không, đều phải đi.

Vốn dĩ các cung thị phục vụ tẩm cung Thái phi cũng hoảng sợ không chịu nổi, chạy vạy đi nhờ vả tất cả các mối quan hệ khắp nơi, hy vọng có thể ở lại trong cung hoặc tìm một chức vụ, ai cũng không muốn đi biệt cung Lâm An.

Chỗ đó trời cao hoàng đế xa, các nữ nhân sống ở trong đó cũng chẳng ai có tương lai, bọn họ theo hầu hạ cũng chẳng có tiền đồ gì. Tôn Thái phi ngồi ở trên mã xa có khắc hoa văn Thanh Loan, bà lắng nghe thanh âm của bánh xe lướt trên đá, cuối cùng vẫn không nhịn được nhắc mình lên xem.

Trời còn chưa sáng hẳn, đường phố vẫn còn chìm trong lớp sương mù nhàn nhạt, một vài cửa hàng rong đã bày hàng lên trên kệ, nàng nhìn thấy ven đường còn có gian hàng trứng luộc trong nước trà (trà trứng), chợt nhớ tới, hai mươi năm trước, bản thân cũng từng cùng người kia dùng bữa sáng với trứng luộc trong nước trà bên gian hàng rong kia, khi đó chàng mặc áo tơ trắng, tay đẹp tinh khôi.

Hôm nay hai mươi năm trôi qua, mỗi ngày gian hàng rong vẫn trứng luộc trong nước trà như cũ, nhưng chàng đã có thể tử từ lâu, mà nàng chẳng qua chỉ là một Thái phi bị trục xuất đến biệt cung Lâm An.

“Người đâu, đi mua cho bốn cung mấy trái trứng luộc trong nước trà.” Bà suy nghĩ một chút, phân phó thái giám đang đi hầu cận bên cạnh xe ngựa.

“Tôn Thái phi nương nương, thời gian cấp bách không thể trì hoãn, xin ngài lượng thứ.” Thái giám hành lễ với nàng, có vẻ cung kính, nhưng hoàn toàn không có ý nghe theo lời phân phó của nàng.

Tôn Thái phi thật không ngờ tên thái giám này lại thẳng thắn từ chối mệnh lệnh của mình, sững sốt một lúc lâu mới tỉnh táo lại, nhìn thái giám vừa đứng ở bên cạnh xe ngựa đã khuất bóng từ lâu, bà đành phải nén cơn giận xuống.

Ngay khi bà định buông rèm cửa sổ xuống thì nhìn thấy một tên thái giám chạy tới trước cửa hàng trụng lược trong nước trà, bà nhận ra tên thái giám này là phục vụ bên cạnh Tiền Thái phi.

Người bên cạnh Tiền thị có thể đi mua đồ, mà người phục vụ bên cạnh nàng bị đuổi đi thì không nói, còn không nghe lời của mình, trong lòng nàng trở nên lạnh lẽo...

Vị Hoàng đế hiện nay này hận mình đến thế sao?

Hai ngày trước, người phục vụ bên cạnh nàng đã bị thay đổi hoàn toàn, hiện tại nàng hoàn toàn chẳng sai sử gì những cung thị này. Cho tới bây giờ nàng mới hiểu được, dù có tính toán tất cả, thế nhưng ở trước mặt cường quyền, tính toán gì cũng chẳng thể dùng được. Bà phí tâm trù tính lâu như vậy, chỉ một đạo thánh chỉ của Hoàng đế liền đem tất cả mọi người bên cạnh nàng thay đổi. Lý do vẫn là nàng bệnh lâu không khỏi, nguyên nhân chính là người hầu cận bên cạnh bất lực.

Bà muốn cầu tình, thái giám đến tuyên chỉ hoàn toàn chẳng thêm đề ý đến bà, bà muốn phát uy, những người này cũng đều chẳng có chút phản ứng nào.

“Vừa nào triều này...” Tôn Thái phi cười nhạt, chợt nhớ tới Thụy vương, phải chăng năm đó lão cũng chờ đợi trong lạnh lẽo mới có dã tâm này sao?

Bà không biết, cũng không đoán ra được. Có lẽ có một chút kết quả, bà đã tự hiểu rõ trong lòng từ lâu, chỉ là trong bụng không dám nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ đến. Nếu lão thực sự có tình cảm đối với mình, năm đó sao lại không cưới, như thế nào lại cưới Thụy vương phi, còn cùng bà ta sinh hạ nhiều con cái như vậy.

Có thể lão ta chẳng hề yêu thương bà, mà bà cũng không thương lão, chẳng qua cuộc sống trong cung quá khó khăn, bà cứ bám víu vào đoạn tình cảm hư vô này, để an ủi bản thân những ngày tháng cô tịch. Cuộc đời bà tầm thường, nước chảy bèo trôi, ngay cả tâm tư của mình cũng không dám nhìn rõ ràng.

Mã xa dài đằng đằng đã sắp ra khỏi cổng thành, gã đầy tớ nhà Thụy vương đứng ở cửa thành, dáng vẻ tùy tiện đi ngang qua.

Tôn Thái phi lấy ra một bức mật hàm từ phía sau tay áo, cầm trên tay nhìn thật lâu. Nhiều xe ngựa như vậy ra khỏi thành, vệ binh thủ vệ tiến lên hỏi, biết được đội mã xa đưa Thái phi ra cung, cũng không ngăn cản nữa, để cho những mã xa này thuận lợi đi qua cổng thành.

Gã đầy tớ của Thụy vương nhìn từng chiếc mã xa một đi qua trước mắt, tận đến chiếc mã xa cuối cùng cũng đi qua cổng thành mới không cam lòng trở về Thụy vương phủ.

“Người không có lấy được thứ gì sao?” Nét mặt Thụy vương tỏ ra kinh ngạc, một lát mới nói: “Bản vương đã biết.”

Tôn thị làm như vậy là có ý gì? Lẽ nào muốn dùng mấy thứ kia để uy hiếp lão sao?

“Sự thành không có, bại sự lại có thừa.” Mặt mũi lão âm trầm, thâm mắng một câu, phái người mai phục tại trạm dịch mà đoàn mã xa này phải đi qua, tranh thủ lấy được những ghi chép thói quen sinh hoạt của đế hậu cùng với việc phân bố thị vệ trong cung từ tay của Trần thị.

Trên thực tế, hấn lo lắng nhất cũng là những thư tín mấy năm nay liên lạc với Tôn thị. Cái chết của con trai Chu thị năm đó là do lão khéo léo an bài, nếu chuyện này bị vạch trần, hấn thì xong rồi.

“Thực sự không được...” Giọng nói của Thụy vương lạnh lẽo: “Lại làm cho Tôn Thái phi chết bệnh.”

Chỉ có người chết mới có thể giữ kín được bí mật.

Rẹt...rẹt...rẹt

Tôn Thái phi xé nát mật thư trong tay ra, sau đó ném những mảnh vụn này vào ấm trà đặt trong mã xa.

Nhìn những mảnh giấy vụn tan trong nước trà, đột nhiên Tôn Thái phi nhắc màn che lên, ném ấm trà này lên người gã thái giám lúc trước không nghe mệnh lệnh của bà, ấm trà rơi lên người gã thái giám lại rớt xuống đập lên tảng đá, vỡ vụn.

“Người dám không coi bổn cung ra gì sao? To gan lớn mật!” Tôn Thái phi thò tay ra khỏi cửa sổ, chỉ vào tên thái giám mắng: “Mới ra kinh thành, người đã dám ngênh mặt lên với bổn cung, nếu như đến biệt cung Lâm An rồi, chẳng phải người muốn hại chết bổn cung?”

Nói xong, cũng không quản tên thái giám đập đầu lia lịa cầu xin, bà vừa khóc vừa âm ỉ một trận.

Tiền Thái phi nghe tiếng huyên náo từ phía sau vọng lên, sai người đi thăm dò một hồi, chỉ cười cười không nói gì, nằm tựa ở trên vách mã xa, cũng không bước chân ra ngoài xem.

Tuy rằng, Tôn thị luôn làm việc chẳng có đầu óc, thế nhưng chưa từng thấy bà ta khóc lóc om sòm như hôm nay. Bất quá cũng không sao, đã ra khỏi cung rồi, nếu vẫn cứ ngoan cố, cuộc đời này cũng uổng phí rồi.

Tôn thị la hét một hồi, bà lại là Thái phi, đội trưởng đội cảnh vệ buộc lòng phải đem nhốt tên thái giám này lại. Cũng may Tôn Thái phi ngoại trừ lần khóc lóc om sòm này ra, chẳng đường tiếp theo đều rất dễ hầu hạ. Chỉ có thêm một thói quen kỳ quái, chính là hay bỏ bữa.

Thời gian trôi qua, mọi người cũng thành thói quen. Bởi vì khí trời nóng bức, người đang ngồi trong mã xa lại là nữ nhân của tiên đế, cứ như thế bọn họ đã rời kinh thành đi đến Lâm An được gần một tháng.

Sau khi vào cửa thành quận Lâm An, tất cả mọi người cũng thở phào một hơi, thế nhưng ngay khi các Thái phi xuống xe ngựa thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“A!” Cung nữ đứng gần Tôn Thái phi nhất, hoảng sợ hét âm lên.

Tôn Thái phi nhíu mày, cái cung nữ này có sao lại chẳng hiểu quy củ như vậy, bà vừa định lên tiếng trách cứ, nhưng phát hiện mình không thể mở miệng được. Bà cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện một mũi tên đang cắm trên ngực mình, chỉ còn dư ra nửa đuôi tên, phần còn lại chắc đã cắm sâu vào trong ngực của bà, kỳ lạ là bà hoàn toàn chẳng thấy đau đớn gì.

“Tôn Thái phi!”

“Hộ giá!”

“Mau bao vây xung quanh lại, không được để bất cứ kẻ khả nghi nào chạy thoát.”

Bà ngẩng đầu, nhìn thấy Tiên thị, Ngụy thị mấy nữ nhân đã cùng bà tranh đấu nửa đời người, lúc này đang mặt mày tái mét, dường như vừa nhìn thấy điều đáng sợ nhất trên đời.

Có cái gì đáng sợ, những nữ nhân như các nàng, bao năm qua đều đấu đá nhau vì đàn ông, nào có ai sạch sẽ?

Tính toán cả đời, cuối cùng lại chết trên tay người đàn ông mà mình cho rằng đã yêu thương, cả đời này của bà thực đáng chê cười.

“Tôn Như Vân!” Tiên Thái phi tiến đến đỡ bà, vẻ mặt không quá kinh hãi, còn có chút bi ai: “Ráng chịu một chút, đại phu lập tức tới ngay.”

Được rồi, cả đời bà đều được gọi là ái phi, nương nương, Thái phi, mà thiếu chút nữa quên tên của chính mình.

Ma ma nói, khi bà đầy tuổi, phụ thân thấy tóc bà mượt mà lại dày, càng lớn càng thông minh, cho nên đặt tên bà là “Như Vân.”

Cửu nghi tân hệ tịnh nghênh, linh chi lai hệ như vân (câu thơ trong bài Tương Phu Nhân của Khuất Nguyên).

Chỉ tiếc cuộc đời này của bà, chẳng sống đúng với cái tên của mình, cứ ngây ngô trôi qua, đúng là buồn cười.

Bà nhìn Tiên Thái phi nở nụ cười, buồn bã nói: “Còn nhớ năm đó mới gặp nhau, bà đứng dưới gốc cây đào trong sân Tĩnh An cung, lúc ấy tốt hơn nhiều so với bây giờ.”

Tiên Thái phi sững sốt, nhìn Tôn Thái phi mặt mờ sương, chậm rãi gật đầu. Tôn Thái phi thấy bà gật đầu, thoải mái cười, sau đó nhắm hai mắt lại.

Trong thoáng chốc, bà tựa hồ nhớ tới thuở thiếu thời, khi đó mái tóc bà như mây, ngây thơ hồn nhiên, cực kỳ giống Hoàng hậu nương nương hiện tại.

“Tiên Thái phi, Tôn Thái phi nương nương... qua đời.” Đội trưởng đội hộ vệ thất Tiên Thái phi còn nửa ôm nửa dìu Tôn Thái phi, nhỏ giọng nói: “Xảy ra chuyện này, hạ quan bụng làm dạ chịu.”

Hắn không thể nào ngờ được rằng một Thái phi không con không cái lại bị người ta ám sát. Không dự liệu được điều gì sẽ chờ đợi mình sau khi hồi kinh.

Tiền Thái phi nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Tôn Thái phi, sợ sệt buông nạng ra, sau đó sững sờ nhìn thái giám đem di thể Tôn Thái phi đi.

Bà tranh đấu cả đời với Tôn thị, ngày trước cũng nghĩ tới đáng điệu Tôn thị nghèo túng sẽ thế nào, thế nhưng bà chưa bao giờ nghĩ tới Tôn thị sẽ chết không minh bạch như vậy.

Là ai muốn giết Tôn thị?

Hoàng đế? Hoàng hậu?

Không, không thể nào là hai người họ? Nếu bọn họ muốn tính mệnh của Tôn thị, khi Tôn thị giả bộ bệnh đã có thể bày ra một thế cục lớn như vậy.

Nữ nhân Tiên đế bị đế vương hiện nay đưa đến biệt cung Lâm An, người mới vừa xuống xe ngựa đã bị ám sát, nếu để truyền ra ngoài cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì với đế hậu.

Trừ phi hai người này chẳng có đầu óc mới làm ra một chuyện ngu xuẩn như vậy. Thế nhưng, không phải bọn họ thì là ai? Bà quay đầu nhìn lại mấy phi tần từng hầu hạ tiên đế, những nữ nhân này đều hoảng sợ tái xanh mặt mày, người run rẩy.

Cho dù những nữ nhân này có ý muốn giết Tôn thị cũng không có bản lĩnh này. Cung thủ vừa rồi có thể bắn chuẩn xác ở khoảng cách xa như vậy. Cho nên...người đó là ai?

Thụy vương sao?

Chương 82

Đã gần một tháng sau lần té xỉu lúc trước, Cố Như Cửu nghĩ mình gần như quên mất chuyện ấy rồi, thế nhưng Tấn Uởng và những người phục vụ bên cạnh lại tỏ ra cẩn thận hơn hẳn, cứ như nàng là món đồ mỏng manh dễ vỡ. Bình thường Tấn Uởng đối với nàng có thể nói là răm rắp nghe lời, hơn nữa ngay cả nàng ăn uống cái gì cũng suy nghĩ kỹ càng.

“Chàng không cần phải lo cho thiếp.” Cố Như Cửu phẩy mạnh cái quạt trong tay, nàng không muốn cãi nhau với Tấn Uởng, thế nhưng trong lòng lại buồn bực không thể tả được, cho nên liền vừa ngồi xuống liền chẳng thèm liếc mắt Tấn Uởng.

Thấy nàng tức giận, Tấn Uởng vội bước lại khuyên nhủ: “Nàng đừng rầu rĩ nữa, ăn nhiều nước đá không tốt cho sức khỏe của nàng.”

“Tháng trước còn thật tốt, thế nào bây giờ lại trở thành không tốt rồi?” Cố Như Cửu cũng không biết tại sao mình lại nổi giận, trước đây chỉ cười cho qua chuyện, thế nhưng mấy ngày nay lại đặc biệt để ý đến mấy tiểu tiết này, thậm chí ngay cả tính tình cũng nóng nảy hơn trước: “Chàng đừng nói chuyện với thiếp nữa, càng nói càng bực.”

Nói xong lời này, Cố Như Cửu đã cảm thấy sai, nàng đưa tay bịt miệng lại, giọng nói uể oải: “Xin lỗi, thiếp chẳng hiểu xảy ra chuyện gì, dạo này luôn luôn...”

“Ta biết hiện giờ nàng đang buồn bực trong lòng.” Tấn Uởng thấy sắc mặt nàng hơi trắng, cũng không để ý đến mấy lời nàng vừa thốt ra, vươn tay ra ôm nàng vào lòng nhẹ nhàng an ủi, muốn xoa dịu buồn bực trong lòng nàng.

“Bệ hạ, nương nương, ngự y tới bắt mạch cho nương nương.” Sau khi Thu La bước vào, nhìn thấy bầu không khí giữa Bệ hạ với nương nương tựa hồ không giống bình thường, cũng không dám nhiều lời.

“Đề hấn tiến đến.” Tấn Uởng buông Cố Như Cửu ra, cúi người xuống nhìn Cố Như Cửu đang ngồi nghiêng trên ghế quý phi: “Được rồi, đừng giận nữa, ngự y mà nhìn thấy dáng vẻ tức giận xấu xí của nàng thì phải làm sao?”

“Có chàng mới xấu ấy.” Cô Như Cửu khẽ mỉm cười, sau đó hơi áy này cầm tay của Tân Ưởng, trong lòng lại âm thầm lo lắng, rốt cuộc mình bị làm sao thế này? Mấy ngày gần đây tính tình có sao lại kém như vậy.

Ít ngày trước Tân Ưởng cũng chẳng mấy để ý đến việc ăn uống của nàng, nàng cũng chẳng giống như hiện giờ.

Sau khi ngự y bước vào, đầu tiên hành lễ với đế hậu, nỗ lực không để ánh mắt của mình nhìn đến đế hậu đang tay trong tay nhau.

Triệu ngự y vừa mới được thăng chức gần đây, ông chuyên khám phụ khoa, lúc mới được thăng chức, lão còn thấy khó hiểu, Bệ hạ là một đại nam nhân, cần ngự y chuyên phụ khoa làm gì? Ngày hôm nay tổng quản thái giám cung Càn Khôn đến tìm lão, bảo lão vào đây bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương, lão mới hiểu được, lão có thể lên chức ngự y, chẳng phải vì Hoàng thượng cần, mà là Hoàng hậu nương nương cần.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng hậu, đôi phương cũng không có dung nhan mỹ hoặc khuynh thành như trong tưởng tượng của lão, ngược lại toát ra vẻ ngọt ngào, nhất là đôi lúm đồng tiền trên má, càng làm nàng thêm thuần khiết và có chút ngây thơ, giống như một tiểu cô nương cần được che chở bao bọc trong lòng bàn tay, nếu để nàng chịu chút tổn thương dù nhỏ nhoi cũng sẽ đẩy lên cảm giác ác cảm và tội ác. Đây là vị Hoàng hậu đầu tiên được sống trong cung Càn Khôn, lại không làm cho người khác thấy chán ghét.

“Người là người mới đến?” Cô Như Cửu thấy vị thái y này khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, nhưng lại nhìn trẻ hơn nhiều so với những vị ngự y khác. “Trước đây hình như chưa từng thấy qua người.”

“Hồi bẩm nương nương, vi thần được bổ nhiệm mấy ngày trước đây.” Triệu ngự y rất cung kính cúi đầu đáp: “Mời nương nương đưa tay phải ra.”

Đợi Hoàng hậu nương nương đưa tay, hắn lại nhìn thấy một cổ tay trắng nõn như bạch ngọc, trên cổ tay đeo vòng ngọc được khắc hoa văn viền quanh, có thể chế tạo chiếc vòng ngọc như một chiếc dây uyển chuyển, lại tinh xảo thế này, không biết cần phí bao nhiêu công sức, có điều, Hoàng hậu nương nương đeo lên lại rất xinh đẹp.

Cô Như Cửu thấy Triệu ngự y nhìn chăm chăm vòng tay của mình, mới giật mình phát giác được vòng tay đang che khuất chỗ cổ tay, sẽ ảnh hưởng

đến chuyện bắt mạch của lão, liền đẩy vòng ngọc đi lên một chút. Triệu ngự y chấp tay với nàng, sau đó đặt khăn tay lên trên cổ tay Hoàng hậu, cẩn thận sờ mạch.

Mạch đập lưu loát, hình như có hiện tượng mạch đập liên hồi.

Sau khi Triệu ngự y bắt mạch cả hai tay mới thu hồi khăn tay lại: “Xin hỏi nương nương, dạo gần đây có cảm giác chán ăn hay đàm đọng ở cổ không?”

Cố Như Cửu lắc đầu: “Cũng không.”

Triệu ngự y khẽ mỉm cười, quay sang cúi người thật sâu với Tấn Uông cùng Cố Như Cửu: “Chúc mừng Bệ hạ, chúc mừng nương nương có thai gần hai tháng.”

“Người nói cái gì?” Cố Như Cửu hơi ngây ra, không kịp phản ứng.

“Nương nương, trong bụng ngài hiện đang mang long tự.” Triệu ngự y thấy Hoàng hậu nương nương vui mừng quá độ, lại lặp lại lần nữa.

Cố Như Cửu ngỡ ngác sợ bụng một cái, mồ mướt không kịp suy nghĩ gì, thảo nào tháng này đến hôm nay vẫn chưa đến nguyệt sự, thảo nào dạo này nàng luôn cảm thấy nóng nực, luôn cảm thấy buồn bực, hóa ra là bởi vì trong bụng đã có thêm một sinh mệnh.

Tấn Uông thấy Cửu Cửu đang lo lắng, bèn thương cho Triệu ngự y, để cho hắn lui ra, sau đó mới xoay người nói với nàng: “Cửu Cửu, nàng làm sao vậy?”

“Dạo này chàng luôn để ý từng li từng tí chuyện ăn uống của thiếp, có phải vì chuyện này không?” Cố Như Cửu quay đầu nhìn Tấn Uông, vẻ mặt vẫn ngây ngốc như cũ.

“Vốn dĩ các ngự y vẫn chưa dám khẳng định, ta sợ nói cho nàng biết rồi, lỡ như sau này bắt mạch lại phát hiện không có mang thai, sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, cho nên mới không nói.” Tấn Uông ngồi xổm trước mặt nàng, đưa mắt nhìn bụng của nàng: “Là ta không suy nghĩ chu toàn, đã làm cho nàng không vui mấy ngày vừa qua.”

Cố Như Cửu mồ mướt lắc đầu, nàng sẽ làm mẫu thân? Nàng dường như chẳng thể tin được.

Thấy nàng như vậy, Tấn Ưởng cười nói: “Đừng lo lắng, ta luôn ở bên cạnh nàng.” Lần đầu tiên Cửu Cửu mang thai, tuổi lại nhỏ, cảm thấy mù mờ, lòng hoảng sợ cũng là bình thường.

Đừng nói Cửu Cửu ngay cả hẳn thấy vô cùng lo lắng, đã lên xem vài quyển sách liên quan đến việc sinh nở, sau đó phát hiện trong lúc sinh con thì người phụ nữ cũng như đi dạo một vòng quỹ môn quan về, vì vậy càng thêm lo lắng.

Cố Như Cửu ngơ ngác gật đầu, cảm giác mình chẳng còn chút tức giận nào mà chỉ thấy giống như đang mơ.

Cung thị trong Tử Thần điện cũng rất vui mừng, Hoàng hậu nương nương có bầu, đây chính là chuyện vui nhất trên đời. Bọn họ không chỉ nhận được phần thưởng do Bệ hạ cùng nương nương ban cho, mà ngay cả những người tâm phúc phục vụ ở trên ngự tiền như: Bạch công công, Hà công công, Thu La cô nương... cũng tươi cười nhiều hơn với đám người phía dưới bọn họ.

Hoàng hậu nương nương có bầu, đây là chuyện nhà hoàng thất, cũng chính là quốc gia đại sự. Vốn dĩ trên quan dưới dân đều luôn miệng nói Hoàng hậu độc bá Hoàng thượng, nhưng không có một quan viên nào dám hí hửng thốt ra lời này, lúc này đã hoàn toàn câm như hến.

Một số cung nữ có tư sắc trong cung cũng không nhịn được nổi lên tâm tư, Hoàng hậu nương nương có bầu, Bệ hạ chắc chắn sẽ không cùng giường với Hoàng hậu, điều này phải chăng nói họ cũng có cơ hội?

Sự thực chứng minh, các nàng nghĩ quá nhiều. Hoàng hậu có bầu, mọi chuyện trong hậu cung lại lần nữa chuyển lại cho Thái hậu quản lý. Thái hậu đối với Hoàng hậu nương nương tốt thế nào, ai có mắt đều nhìn thấy rõ ràng, tâm tư mọi người còn chưa kịp hiển lộ ra, Thái hậu nương nương đã lên tiếng, hễ cung thị nào chọc cho Hoàng hậu nương nương không vui, nhẹ thì đuổi ra hoàng cung, nặng thì phạt trượng.

Chu Thái hậu thấy Cố Như Cửu có bầu nhưng khẩu vị lại chẳng thay đổi gì, ngược lại còn ăn ngon miệng hơn trước, vì vậy thở phào một hơi. Người mẹ ốm nghén nặng chỉ làm khổ cho đứa con trong bụng mà thôi, có người không ăn được cơm, chỉ cần ngửi thấy mùi cơm là buồn nôn, còn có người ngủ không ngon, hết kiêng cái này lại kỵ cái kia, người cũng như già thêm mấy tuổi.

Cửu Cửu có phúc khí, lúc mang thai rất nhẹ nhàng, đây là chuyện tốt chẳng thể tốt hơn.

“Có bầu, điều quan trọng nhất chính là tâm trạng luôn vui vẻ.” Chu Thái hậu vỗ vỗ tay của Cố Như Cửu: “Ba tháng đầu không được vận động mạnh, nếu con thấy buồn chán, cứ đi dạo xung quanh cung Càn Khôn là được rồi.”

Hậu cung này tuy chỉ có một Hoàng hậu là Cửu Cửu, các Thái phi khác đều được đưa ra ngoài cung, nhưng nhân tâm khó phân biệt, vẫn cứ cẩn thận thì hơn. Đứa bé có giữ được hay không còn khó nói, thế nhưng nếu sức khỏe người mẹ mà bị hao tổn thì đấy chính là chuyện cả đời, có tằm bở cũng khó khỏe trở lại.

Cố Như Cửu gật đầu, biết mình mang thai đã được mấy ngày rồi, nàng cũng chấp nhận được sự thật này. Cho nên Thái hậu nói, nàng chỉ lẳng lẳng lắng nghe.

“Những món ăn lạnh chớ nên ăn nhiều, không tốt cho sức khỏe của con...” Chu Thái hậu thấy Cửu Cửu vẫn chẳng khác nào một đứa bé, thế nhưng đã mang thai, nhin không được thờ dãi.

Năm đó, khi tin Cửu Cửu tròn tháng được truyền đến trong cung, chuyện ấy dường như vẫn còn hiện diện ở trước mắt, nào biết chớp mắt một cái đã mười sáu năm trôi qua.

“Vương gia, sự tình thành.” Một người đàn ông trông rất bình thường dừng lại trước mặt Thụy vương: “Hiện tại tuy rằng tin tức này vẫn chưa truyền đến kinh thành, thế nhưng chẳng còn bao lâu nữa đâu.”

“Cớ sao chuyện kéo dài lâu như vậy mới hoàn thành?” Thụy vương bắt mắt nhíu mày.

“Thuộc hạ hoài nghi Tôn Thái phi đã sớm đề phòng, thuộc hạ an bài người bỏ độc vào thức ăn của bà ta, không ngờ bà ta đều tránh được. Sau đó thuộc hạ cũng không còn cách nào khác, an bài cung thủ mai phục ở bên ngoài biệt cung Lâm An chỉ cần Tôn Thái phi bước xuống khỏi xe ngựa, lập tức bắn chết.”

Thụy vương cau mày, một lúc sai bình tĩnh trở lại: “Vậy cũng tốt, nữ nhân của tiên đế hiện nay bị đuổi đến biệt cung Lâm An, kết quả Tôn Thái

phi bị ám sát, đương kim Hoàng thượng có lẽ khó giữ được cái danh nhân đức này nữa.”

Tôn thị sống đã không có bao nhiêu tác dụng, nhưng lúc chết lại có chút ích lợi.

“Vương gia.” Một gã đầy tớ khác chạy vội vào trong nhà: “Vương gia, trong cung truyền ra tin, Hoàng hậu có thai.”

“Cái gì?” Sắc mặt Thụy vương đại biến: “Chẳng phải thân thể Tấn Uông suy yếu, không thể làm cho Hoàng hậu có thai sao, có sao Hoàng hậu lại mang thai được?”

Gã đầy tớ không dám nói lời nào, vì vậy cũng không ai trả lời câu hỏi này. Gã đâu phải Hoàng thượng, làm sao biết Hoàng hậu có thể mang thai.

“Đem tin Tôn Thái phi bị ám sát loan ra càng lớn càng tốt.” Thụy vương cười nhạt, một khi lão không vui, cũng muốn đưa con trai của con tiện nhân Tư Mã thị cũng nếm mùi vị này một chút.

Nghĩ đến hồi trước con tiện nhân Tư Mã thị kia cự tuyệt lời cầu hôn của lão, ngược lại gả cho kẻ bất lực Thành vương, khuôn mặt Thụy vương vừa khoái ý lại vừa đau đớn.

Cũng không biết năm đó lúc Tư Mã thị chết bệnh có từng hồi hận không? Thành vương nhu nhược vô năng lại háo sắc, hơn nữa còn tin vào những lời đồn đại, thực không thể xem hắn ta là một thằng đàn ông. Lão mới tùy tiện truyền hai ba câu Tấn Uông lớn lên giống hắc, Thành vương liền hoài nghi Tư Mã thị của tư tình với lão rồi, thậm chí còn mặc kệ thất bại vò Tấn Uông. Không có đầu óc đến mức độ này, thảo nào cả đời đều sống ngây dại, đến chết vẫn không được thanh tỉnh.

Khi tin tức Cố Như Cửu có thai được truyền đến Cố gia, Dương thị đang ngồi loay hoay trong phòng, bà và Cố Trường Linh đều ngủ không được, đầu tiên là nghĩ đến chuyện con gái mang thai, còn ngăn chặn tất cả miệng lưỡi của chúng triều thần lại, sau đó lại cảm thấy con gái mang thai sẽ chịu nhiều khổ cực, nghĩ đến những sản phụ đánh mất tính mệnh khi sinh con, Dương thị cùng Cố Trường Linh lại thấy lo lắng trong bụng.

“Mặc kệ là nam hay nữ, nhất định phải khỏe mạnh.” Dưới ánh nến, Dương thị ngồi ở đầu giường, không nhịn được nói: “Tuyệt đối không được giống như Thụy vương vậy.”

“Đúng đúng đúng.” Cô Trường Linh gật đầu theo: “Lúc sinh nở, chớ giầy vò người mẹ là tốt nhất.”

“Chẳng phải Xuất Vân chân nhân đã nói con gái của chúng ta rất có phúc khí đó sao?” Đôi mắt Dương thị sáng quắc nhìn Cô Trường Linh: “Có phúc khí thì chắc chắn không bị giầy vò.”

Cô Trường Linh gật đầu lia lịa theo. Lúc này, lão cũng không ngại lời nói của cái quý cái gì thần nữa, chỉ cần nói con gái của lão tốt, thì lão đều nhận hết.

Tình yêu của cha mẹ dành cho con cái đều sâu đậm như vậy, cũng chẳng lo lắng đến chuyện nếu sinh ra một đứa bé trai, chắc chắn sẽ được lập làm thái tử. Trong đầu bọn họ lúc này chỉ quan tâm đến mỗi con gái mình, chỉ cần con gái còn khỏe mạnh không có việc gì, thì bọn họ mới nghĩ đến chuyện cháu chắt.

Tin mừng Hoàng hậu có thai này làm cho bách tính kinh thành thảo luận cuồng nhiệt hơn nửa tháng vừa qua, thậm chí có người bắt đầu đoán đứa bé trong bụng Hoàng hậu là trai hay gái.

Tận đến khi tin Tôn Thái phi bị bắn chết truyền vào kinh thành, nhiệt độ sôi sục về chuyện Hoàng hậu có thai mới tạm dịu lại.

Tôn Thái phi bị ám sát?

Hơn nữa còn bị ám sát ngay ngoài biệt cung Lâm An? Kẻ ám sát quá hung hăng càn quấy, thủ đoạn cũng đủ độc ác, nhưng bọn hắn giết một Thái phi để làm gì?

Rất nhanh trong dân gian lại truyền ra tin đồn rằng quan hệ giữa Tôn Thái phi và Hoàng hậu hiện nay không tốt lắm, còn thường xuyên xảy ra những chuyện không vui, lần này các Thái phi bị chuyển đến biệt cung Lâm An cũng là vì Hoàng thượng không tha thứ cho họ.

Đối với đám dân chúng thích buôn dưa lê mà nói, chân tướng thế nào chẳng quan trọng, quan trọng là bọn họ có chuyện để ngồi tám. Những lời đồn đại này một khi được truyền ra, không ít người bắt đầu đoán già đoán non, Hoàng hậu và Thái phi vì sao lại bất hòa, vì sao lại cãi vã.

Lời đồn đại còn miêu tả những trận xung đột giữa Tôn Thái phi cùng Hoàng hậu rất sống động, chẳng khác nào bọn họ cũng có mặt ngay tại hiện

trường, mà điều quan trọng là những trận cãi vã thốt ra từ trong miệng bọn họ thì hình ảnh Thái phi và Hoàng hậu chẳng khác nào đám phụ nữ chanh chua ngoài chợ cá.

Trên thực tế, những câu chuyện tranh đấu chốn hậu cung được lan truyền trong dân gian chẳng khác nào hoa trời rơi tới tấp, người có hiểu biết đôi chút nghe được thì cảm thấy buồn cười, thế nhưng vẫn không chịu nổi cảnh dân chúng tin tưởng chắc như đinh đóng cột, đầu óc tưởng tượng lại phong phú, cho nên cái chết của Tôn Thái phi đã trở thành đầu đề chính cho những câu chuyện xàm xí của dân nhiều chuyện.

Có thể mọi người đều biết thân phận Hoàng hậu tôn quý, lại đang hoài thai con nối dòng, cũng không dám hãm hại Hoàng hậu quá mức, lại không dám nói thẳng Tôn Thái phi là do Hoàng hậu hại chết. Nhưng mặc dù vậy, lời đồn đại vẫn ảnh hưởng đến đế hậu.

Tán Uông cố tình che giấu chuyện này với Cố Như Cửu, nhưng Cố Như Cửu cũng không phải ngốc nghếch, cho nên chẳng bao lâu sau nàng đã biết chuyện Tôn Thái phi bị ám sát.

Tôn Thái phi bị ám sát, đối tượng hoài nghi đầu tiên nàng nghĩ tới chính là Thụy vương, chẳng phải nàng có thành kiến với Thụy vương, mà trong tất cả mọi người, Thụy vương khả nghi nhất. Về phần các Thái phi từng tranh đấu cùng Tôn Thái phi trong chốn hậu cung ngược lại chẳng đáng ngờ nhiều.

“Thần quân, nếu như hung thủ phía sau là Thụy vương, vậy chàng phải cẩn thận lão ta đang muốn hãm hại chàng hoặc là thiếp.” Cố Như Cửu đảo mắt một vòng suy nghĩ: “Nếu như chàng không ngại bôi đen chút hình tượng của tiên đế, thiếp lại có một ý hay.”

Tán Uông thật không ngờ Cửu Cửu lại phán đoán chuẩn xác như vậy, thấy vẻ mặt Cửu Cửu thần bí, hắn lại tỏ ra chăm chú lắng nghe.

“Đối với dân chúng mà nói, cảm thấy hứng thú nhất chính là những câu chuyện tình đầy ngang trái, nàng thích chàng ta, chàng ta lại thích cô nương ấy, cứ thế truy đuổi lẫn nhau, sau đó gây ra chút ân oán tình cừ.” Về mặt Cố Như Cửu bùi ngùi tiếc rẻ nói: “Tình yêu luôn luôn là chủ đề xưa như trái đất.”

“Nói thí dụ như năm đó Thụy vương yêu Tôn Thái phi sâu sắc, tiên đế cũng có tình cảm với Tôn Thái phi, Tôn Thái phi thân là nữ tử thế gia, trước chuyện tình cảm thế này luôn rụt rè nhút nhát. Chỉ tiếc mặc dù Thụy vương yêu say đắm Tôn Thái phi, lại ghét bỏ Tôn Thái phi xuất thân thứ xuất, không muốn cầu hôn. Trong lúc Tôn Thái phi đau lòng đã tiến cung làm phi tần của tiên đế. Nguyên nhân thân thể Thụy vương tàn tật, nên Thụy vương cho rằng Tôn Thái phi coi thường mình mới tiến cung làm phi tần, cũng vì quá yêu nên hóa thành hận, cuối cùng phái người đi ám sát Tôn Thái phi.” Cố Như Cửu kể sơ lược một câu chuyện, sau đó nói: “Câu chuyện tình này một khi được truyền ra, chắc chắn sẽ thu hút đám người hiếu kỳ.”

Con người tiên đế vốn chẳng được lòng dân, khi ông ta còn sống, đã chẳng có nhiều lợi ích gì để lợi dụng, giờ chết rồi thì cứ để dân chúng mổ xẻ vài ba nhát, coi như phát huy chút hơi tàn.

Mối quan hệ giữa Thụy vương và Tôn Thái phi cũng đâu phải không ai biết, chỉ cần lời đồn vừa được tung ra, tất nhiên sẽ có người moi móc chuyện xa xưa của họ, đồng thời còn cho thêm chút mắm muối hành hạ vào trong đám chuyện bùi nhùi ấy, lột tả những buồn vui lẫn lộn kể rất sống động, rất thương tâm, cùng với bao nhiêu âm mưu tranh đấu gay gắt cứ thế được vẽ vờ múa bút.

Tấn Ưởng lắng nghe Cố Như Cửu thuận miệng bịa ra một câu chuyện tình tay ba, trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác kính nể, câu chuyện tình này quá rối rắm hỗn loạn, sâu triền miên, trên thực tế lại bôi Thụy vương đen thui chẳng khác nào cục than.

Về phân danh tiếng của tiên đế... Một hôn quân còn muốn danh tiếng gì nữa?

Buổi lâm triều hôm sau, Tấn Ưởng bày tỏ tức giận khi hay tin Tôn Thái phi bị ám sát, cho triệu đội trưởng đội hộ vệ cùng với người ở gần Tôn Thái phi nhất là Tiền Thái phi hồi kinh kiểm tra, sau đó lại phái quan viên đại lý tự và hình bộ đi đến hiện trường Lâm An điều tra.

“Thái phi bị ám sát chết, trăm hết sức đau lòng, cũng hết sức khiếp sợ, án này không tra rõ, thiên hạ còn có ai yên lòng?” Tấn Ưởng nhìn mọi người trên triều đình: “Các khanh trong lòng làm sao an?”

Ngày hôm nay người bị giết có thể là Thái phi, ngày mai có thể là người cũng có thể là hãn, người nói xem có sợ không?

Triều thần cũng nghĩ đến điểm này, vì vậy thái độ đối với vụ án Tôn Thái phi cũng trở nên tích cực hơn.

Tra, phải tra, không tra ra được thì còn ai yên tâm mà sống, cũng chẳng còn ai yên tâm bước ra khỏi cửa.

“Loảng xoảng!” Thụy vương ném chén trà trong tay xuống đất, nếu không phải lão không thể đứng lên được, lão hận không thể đá lên người gã đầy tớ đang quỳ ở trên đất thêm mấy đá.

“Chẳng phải bảo các người đem đề tài hướng về phía hoàng đế cùng Hoàng hậu sao? Có sao bây giờ lại bắt đầu lôi bản vương ra?” Thụy vương giận đến sắc mặt đỏ bừng, gương mặt tuần tú cũng biến thành vằn vẹo.

Cái gì gọi là bởi vì hấn thân thể tàn tật, cho nên mặt ngoài văn nhã, thực tế nội tâm vằn vẹo? Hấn bởi vì Tôn thị trở thành phi tần của tiên đế nên yêu quá hóa thành hận? Đừng nói đến chuyện lão vốn chẳng thèm nhìn đến Tôn thị, coi như lão có chút tình ý với Tôn thị, cũng chẳng đến mức yêu quá hóa hận. Đàn bà là cái gì? Chẳng qua chỉ là thú tiêu khiển khi nhàn rỗi mà thôi, nếu vì đàn bà mà sống dở chết dở sao còn là đàn ông?

Đây cũng là điểm hấn thấy Tấn Ưởng không vừa mắt nhất, đường đường là Hoàng đế, ở trước mặt nữ nhân lại cẩn thận từng li từng tý, làm gì còn khí phách và uy nghi của một Đế vương nên có?

Nam nhân như vậy có tư cách gì làm Hoàng đế, chi bằng để con trai của lão làm. Trên thực tế, từ sáu năm trước, lão đã không suy nghĩ chu toàn, tại sao Thái hậu phải chọn một đứa chẳng được học hành đến nơi đến chốn như Tấn Ưởng lên làm Hoàng đế mà không chọn ba đứa con trai của lão.

Theo lý mà nói, chân lão có tật, vương phi cũng xuất thân thế gia bình thường, chọn con cái của lão thì càng thêm yên tâm mới đúng.

Cổ Như Cửu đoán chẳng sai, dân chúng cảm thấy hứng thú nhất chẳng phải mối quan hệ giữa Hoàng hậu và Thái phi có tốt hay không, dù sao Thái hậu mới chính là má chông chân chính của Hoàng hậu, mà câu chuyện tình đầy éo le và những mâu thuẫn đấu đá gay gắt giữa hai nữ nhân trong đó mới thú vị.

Nguyên lai năm đó Thụy vương và Tôn Thái phi lại có một khoảng thời gian như thế, chuyện này quả thật làm cho mọi người càng thêm tò mò.

Chẳng bao lâu có vài người nhớ lại chuyện cũ đứng ra kể lể, nghe nói ông cậu bảy nhà họ hai mươi năm trước từng làm việc trong đó nói rằng, bọn họ từng thề son sắt với nhau, năm đó Tôn Thái phi cùng Thụy vương quả thật có cảm tình, hơn nữa cảm tình còn rất sâu đậm.

Cái gì trắng treo đầu cành liễu, hẹn người sau buổi hoàng hôn, cái gì hàng đêm nhớ chàng mà không thể gặp, uống nước giếng lại nhớ đến nước sông. Nỗi tương tư sâu khổ triền miên, cảm động lòng người. Ai biết Thụy vương lại để ý đến thế lực như vậy, chỉ vì Tôn thị là thứ xuất mà sinh lòng do dự?

Sau khi nghe xong câu chuyện tình xa xưa này, đám đàn bà con gái cảm thấy Thụy vương chính là một gã đàn ông cận bã, đàn ông thì cảm thấy Thụy vương lấy không được cũng buông không nổi, người đã không coi trọng xuất thân của người ta, không cưới vẫn là không cưới, người ta gả cho tiên đế rồi, người lại cảm thấy người ta coi thường bản thân mình tạt nguyên, phá hỏng người ta còn chưa nói, người còn mặt dày mày dạn như vậy, chẳng phải mặt chai đến mức cả tường thành rồi sao?

Là đàn ông căn bản chẳng cần làm mấy chuyện thế này?

Kẻ buôn dưa lê chẳng chê chuyện dài, Thụy vương vừa hứng nước này tát tới, liền có chậu sau tát vào, hầu hết dân chúng trong kinh thành đều cảm thấy người đàn ông này là một tên cận bã, đồng thời Tôn Thái phi chết chẳng lẽ không liên quan gì đến Thụy vương?

Cái gì, người đòi mọi người lấy chứng cứ ra? Xin lỗi, không nghe thấy, dù sao hung thủ là Thụy vương, vậy là được rồi!

“Ha ha.” Nghe xong mấy tin đồn đang lan truyền bên ngoài, Cố Như Cữu cười đến chảy cả nước mắt: “Quả nhiên sức tưởng tượng của dân chúng vô cùng phong phú.”

Đến tốt cùng là người nào nghĩ ra tình tiết Thụy vương đã từng ôm Tôn Thái phi khóc đau thương, nàng chẳng phải Thụy vương, cũng cảm thấy nếu như Thụy vương nghe được phiên bản đồn đại này, có lẽ sẽ bị tức chết.

Sau khi cười xong, nàng lại cảm thấy thương cảm thay cho Tôn Thái phi. Cuộc đời ngắn ngủi chỉ mấy mươi năm, đầu tiên là giao trái tim nhằm cho một người đàn ông tâm cơ thâm trầm, sau đó lại gả cho một người đàn ông

càng không đáng tin cậy, cuối cùng lại được chết trong tính toán của người từng yêu, thật là...

Nàng không tưởng tượng nổi Tôn Thái phi rốt cuộc đã ôm tâm tình thế nào với Thụy vương mới có thể nguyện ý thực hiện mưu kế tận cùng như vậy, thậm chí không tiếc đứng ra chống lại nàng và Tấn Uổng.

Tôn Thái phi không ngốc, không phải không biết đến đạo lý vua nào triều thần nấy, lại thêm không phải không biết một khi làm Thái phi phải khiêm tốn mới được sống những ngày tháng thư thái.

Thế nhưng bà hết lần này tới lần khác đều đứng ra vì Thụy vương, đầu tiên là lợi dụng cung nữ thăm dò tính cách của nàng, tiếp theo lợi dụng cung nữ câu dẫn Tấn Uổng, sau đó cố ý làm ra chuyện ma quái muốn dẫn dụ nàng tới câu chuyện xưa cũ trong cung, thấy sự tình không thành, lại giả bộ bệnh tình kéo dài đến lúc phải chuyển đến biệt cung Lâm An.

Những người đàn ông đã từng gặp được đều không phải người thường, có sao không yêu mình hơn một chút, lại vì người đàn ông như vậy mà dâng cả bản thân mình, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không tiếc, như vậy có đáng giá không?

Cổ Như Cửu không biết Tôn Thái phi có hối hận hay không, thế nhưng trong lòng nàng hơi khó chịu, phảng phất như có một tảng đá đang đè lên ngực, nhổ không ra mà nuốt cũng không trôi.

“Làm sao vậy?” Tấn Uổng thấy nàng cười cười, sắc mặt lại trông rất khó coi, hẳn tưởng rằng nàng có chỗ nào khó chịu, lo lắng hỏi: “Phải chăng có chỗ nào khó chịu?”

Nàng lắc đầu, nhìn thấy vẻ thân thiết không chút nào che giấu nơi đáy mắt Tấn Uổng, nghèo miệng cười.

“Thiếp chỉ cảm thấy, Thụy vương làm cho người ta chán ghét.”

Tấn Uổng lập tức gạt đầu: “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Thầm khoái chí trong bụng nghĩ, lần sau Thụy vương tiến cung, Cửu Cửu chắc chắn sẽ không tiếp tục nhìn ông ta chăm chăm nữa rồi.

Chương 83

Tiền Thái phi không ngờ bản thân lại được quay về kinh thành nhanh như vậy, ngắn ngủi không tới hai tháng, cuộc đời của bà tựa hồ đã trải qua nhiều biến chuyển long trời lở đất, giờ được nhìn thấy kinh thành phồn hoa này, mà trong lòng lại không chút gợn sóng, chỉ có chút xúc động mà thôi.

Yêu hận tình thù, vinh hoa phú quý, cho dù có bao nhiêu, đứng trước cái chết đều biến thành hư vô ảo ảnh.

Trên đường hồi kinh, bà gặp phải vài ba lần ám sát, may là hộ vệ sâm nghiêm, các huyện ven đường đều được gia tăng bảo hộ, nhờ vậy bà mới được bình an quay về tới kinh thành.

Sự tình huyền ảo lớn như vậy, các huyện quan trên đường đi cũng lo lắng hoảng sợ, rất sợ bà chết ở trong địa phận bọn họ quản lý đến lúc đó phiền hà dính thân, thậm chí chức quan khó giữ được.

Theo bà, Thụy vương đã huy động nhiều công sức đến ám sát bà, kỳ thật cũng chẳng cần phải làm thế, bởi vì bà hoàn toàn không biết gì về chuyện đó, coi như được hồi kinh cũng chẳng thể nói ra điều gì.

Chợ búa náo nhiệt, một chiếc mã xa màu xám đứng ở góc, loonh mao của con ngựa đang kéo xe bị rút ra một mảng, trông rất tiêu tụy chẳng chút hăng hái nào. Thụy vương ngồi trong xe ngựa, nhìn đoàn người ngựa đưa Thái phi đi qua trên đường, sắc mặt âm trầm như mực.

“Quay về.” Lão rít hai chữ ra từ trong kẽ răng, buông mảnh xe ngựa xuống, sau đó cũng không thèm nhìn ra bên ngoài nữa.

Trước khi Tôn thị chết, đã từng nói với Tiền Thái phi vài câu, ngoại trừ Tiền Thái phi ra, không ai biết bà đã nói gì, không biết Tôn thị đã nói gì với Tiền Thái phi, lão chỉ có thể để cho Tiền Thái phi câm miệng. Thế nhưng từ Lâm An biệt cung đến kinh thành, suốt đoạn đường đều được bảo vệ sâm nghiêm, khiến người dưới tay lão hoàn toàn không tìm được cơ hội hạ thủ. Người Tấn Ưởng an bài quả nhiên rất có năng lực, bảo hộ rất cẩn thận cho vị đem tiền này.

Cũng chính vì như vậy, lão lại càng hoài nghi Tiền Thái phi biết cái gì, bằng không vì sao Tấn Ưởng lại phải tốn nhiều sức lực như vậy để bảo hộ

bà ta hồi kinh? Muốn tra án, trực tiếp phải quan viên đi biệt cung Lâm An là được, hà tất còn cố ý đem Tiền Thái phi triệu hồi?

Và những lời đồn đại bên ngoài kia, nếu không có người đứng sai lưng dẫn dắt, thì sao lại truyền đi rầm rộ như vậy, hơn nữa các biến thể câu chuyện đều chia hết về phía lão, bởi thế cho nên sắc mặt của một số quan viên trong triều gần đây nhìn lão đều rất bí ẩn. Còn có một vài gánh hát to gan, người thuyết thư cũng mượn nguyên mẫu là lão, sáng tác ra vài biến thể khác để chửi bới lão.

Cái này cũng không sao, ngay cả một vài người đọc sách cũng bắt đầu làm thơ âm thầm chửi mắng lão, dường như lão đã trở thành đại biểu của dạng mặt người dạ thú.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, lão đã gánh trên lưng danh tiếng xấu xa. Tấn Ưởng lại giả mù sa mưa ban một thánh chỉ nghiêm cấm bách tính không được lan truyền những lời đồn thất thiệt. Đạo thánh chỉ này được ban ra, ngoài mặt không cho dân chúng thảo luận đến, thế nhưng lại càng đẩy lên lòng hiếu kỳ của bọn họ đối với lão, sau đó càng thêm mắm thêm muối vào những câu chuyện ba hoa chích chòe liên quan đến lão.

Lão đã sống mấy mươi năm, mặc dù thân thể tàn tật, nhưng ở trong mắt người khác, từ trước đến nay luôn mang dáng vẻ thanh lịch tao nhã, có lúc nào chật vật như vậy? Miệng nhiều người xói chảy vàng là tư vị gì, cuối cùng lão cũng được nếm thử cảm giác này rồi. Chẳng phải lão đã hướng đề tài này về phía Hoàng hậu rồi sao, thế nhưng đám dân chúng kia lại chẳng cảm thấy hứng thú với mấy mâu thuẫn vặt vãnh giữa Hoàng hậu cùng Tôn Thái phi, thậm chí còn có người cảm thấy chuyện này là do lão cố ý tung ra nhằm hạ uy tín của Hoàng hậu, để mọi người không ai để ý đến đoạn tình cảm trước kia giữa lão và Tôn Thái phi.

Nghe mấy tin đồn này càng lan càng rộng, càng truyền càng sôi nổi, thậm chí có vài văn nhân lên lớp giảng bài, đã nêu rõ khi Hoàng thượng điều tra vụ án oan Tôn Thái phi bị ám sát cần phải chú ý kỹ đến lão, lão tức đến mức hộc máu mồm phải uống thuốc mấy ngày trời mới bình tĩnh lại được.

Trở lại biệt cung, lão vừa vặn gặp được Trung vương ở ngay biệt cung sát vách đi ra, hai người đều không có phủ đệ riêng ở kinh thành, cho nên được bố trí sống trong biệt cung.

“Ui cha, là Thụy vương đó ư? Cớ sao trông tiều tụy như vậy?” Trung vương đứng ở cửa chính biệt cung gọi Thụy vương lại, vui vẻ chấp tay với lão nói: “Người đã có tuổi cả rồi, cần phải chú ý tịnh dưỡng, đừng để 50 tuổi mà chẳng khác nào lão già 60.”

“Đa tạ Trung vương nhắc nhở, bản vương dù sao vẫn còn trẻ hơn ngài đến mấy tuổi, chuyện bảo dưỡng này vẫn còn thiếu kinh nghiệm hơn ngài nhiều.” Tâm trạng Thụy vương lúc này đang không vui, lời nói vừa rồi của Trung vương cũng chẳng dễ nghe, cho nên cũng chẳng thèm khách khí: “Thay vì quan tâm bản vương, không bằng quan tâm nhiều hơn đến bản thân mình đi.”

Trung vương vốn có bản tính cà rỡn, thấy Thụy vương xù lông nhím lên cũng chẳng thèm để ý, trái lại còn cười tươi như hoa: “Vậy là ông chẳng hiểu gì rồi, điều quan trọng nhất của đàn ông chính là khí phách, mặc dù ta lớn hơn ông vài tuổi, nhưng lại nhìn trẻ hơn ông nhiều đấy.” Lão ta đi tới trước mặt Thụy vương, cúi người xuống vỗ vỗ vai Thụy vương: “Thụy vương lão đệ, ông nói có cần phải để ý hay không?”

Nhìn bộ râu quai nón trên mặt của lão, nước da xanh đen thô ráp, Thụy vương ha hả cười, cũng chẳng thèm để ý tới lão nữa, quay sang bảo gã đầy tớ nhà mình đẩy xe lăn của lão đi vào cửa.

“Phụ vương.” Tấn Hoành thấy phụ vương làm Thụy vương tức giận đến tóc tai dựng ngược cả lên, bước đến bên cạnh nhỏ giọng nói: “Phụ vương, lần sau ngài gặp được Thụy vương, chớ tranh cãi thì tốt hơn, con thấy lão ta càng ngày càng héo hon, lở như tức quá xì bọt mép ra, cũng chẳng hay ho gì với chúng ta.”

Mặc dù Tấn Hoành đã nhỏ giọng thế nhưng thực chất cũng không tính là rất nhỏ, Thụy vương mới đi được vài ba bước phía trước nghe thấy thế, hai tay siết chặt tay vịn xe lăn, khóe mắt đỏ như máu.

“Ta chỉ thích nhìn người khác nổi giận lại chẳng làm gì được.” Trung vương vượt bộ râu dày trên cằm mình, vỗ vỗ vai đứa con trai: “Đi, hai cha con chúng ta quay về làm vài chén.”

Tấn Hoành biết phụ vương ăn ngay nói thật, vì vậy cũng ngoan ngoãn đi theo Trung vương quay trở về sân. Vừa quay về trong sân nhà, vẻ đùa cợt

của Trung vương nhanh chóng biến mất chẳng còn thấy bóng dáng tăm hơi: “Con có nghe mấy lời đồn đại trong kinh thành dạo gần đây không?”

“Chuyện này đang sôi sục trong kinh thành, có ai mà không biết?” Tấn Hoành ngồi dưới Trung vương: “Con cảm thấy trong chuyện này...”

“Nghe nói hai tháng trước, khi thượng triều có vị quan văn đứng ra can gián Hoàng thượng nạp phi, khiến cho Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ. Không lâu sau, bộ phận quan viên có tác phong bất chính đều bị triệt tiêu mất chức quan, đồng thời còn có người bị buộc tội. Lúc đó lời đồn đại trong kinh cũng rất rầm rộ náo nhiệt y như bây giờ, dân chúng càng tỏ ra hớn hở, vỗ tay hoan hỉ trước mớ quan viên bị rớt khỏi lưng ngựa này”, Trung vương uống một ngụm trà, thở dài nói: “Hiện nay ngược lại có chút không giống so với trước kia.”

“Ý của ngài là nói...” Tấn Hoành sừng sốt một lát mới lưỡng lự nói: “Việc này có người đứng phía sau hùa theo Hoàng thượng ư?”

Thảo nào lời đồn đại lúc đầu vốn có ý muốn chỉ về phía Hoàng hậu, nào biết chưa quá hai ngày, luồng gió này đã thay đổi, Thụy vương càng bị đám dân chúng này bôi đen từ đầu đến chân, ngay cả con cái cũng chẳng thoát khỏi vũng mực đen thui thúi lùì này.

“Theo tính cách của Hoàng thượng, có lẽ chẳng biết dùng đến mấy loại thủ đoạn nhu hòa này đâu.” Trung vương lắc đầu.

“Thủ đoạn thế này mà còn gọi là thủ đoạn nhu hòa được sao?” Tấn Hoành há to mồm: “Nếu con là Thụy vương chắc chắn đã sớm học máu tức chết rồi.”

Về mặt của Trung vương chán nản nhìn con trai như muốn nói “Con còn non lắm con trai à, đối với một đế vương mà nói, nếu như dùng thủ đoạn thế này, quá mức nhu hòa rồi.”

Bị phụ vương của mình nhìn mình bằng ánh mắt như thế, hấn thấy hơi chột dạ trong bụng. Tấn Hoành vội ho một tiếng: “Chẳng phải Hoàng thượng, vậy sẽ là ai? Cũng không thể là Cố gia?” Với tác phong và việc làm của Cố gia xưa nay, cũng không giống như loại người thường dùng thủ đoạn thế này. “Tuy rằng chẳng phải Cố gia, nhưng cũng người của Cố gia.” Trung vương chỉ về phía hoàng cung: “Con hiểu rồi chứ?”

“Làm sao có thể?” Sắc mặt Tấn Hoành đại biến: “Lá gan của nàng ta lớn như thế sao? Những lời đồn đại này đều có liên lụy đến tiên đế, nàng ta không sợ bị Thái hậu và Hoàng thượng truy cứu sao?” Nếu đúng như những gì lời đồn đại nói, Hoàng hậu đã bị Hoàng thượng làm hư rồi, mới to gan lớn mật như vậy?

“Nàng dám làm như thế, tất nhiên Thái hậu và Hoàng thượng cũng chẳng truy cứu.” Trung vương thấy con trai còn chưa đạt được cảnh giới không để lộ cảm xúc chân thật của mình, lắc đầu tiếc rẻ: “Tiên đế là hạng người gì, con còn không rõ ràng lắm sao?”

Bản thân Tiên đế đã không có bao nhiêu danh tiếng, còn bị bôi nhọ thành ra như vậy, giữa Thái hậu và tiên đế chẳng có chút tình cảm nào cũng là chuyện bình thường, nếu có tình cảm mới khiến người khác cảm thấy kì quái. Hoàng hậu hiện giờ là con gái của Cố Trường Linh, trước khi nàng ta làm ra chuyện này, chắc chắn đã được Thái hậu và Hoàng thượng gật đầu đáp ứng, bằng không chuyện này có sao lại bùng nổ lan rộng đến mức độ này rồi mà chẳng bị chèn ép xuống.

Lúc trước, thánh chỉ được Hoàng thượng hạ xuống trông có vẻ như đang giữ gìn danh tiếng cho Thụy vương, trên thực tế lại mang ý tứ kì quái, phảng phất như đang muốn bày tỏ Thụy vương thật sự hơi vấn đề, nhưng chẳng qua không muốn nói cho người khác biết, cũng không được phép để cho người khác biết.

Con người vốn có bản tính thích làm ngược lại ý của người khác, người càng không muốn cho ta biết, ta lại càng thấy hiếu kì, cho nên chuyện này xào qua nấu lại, càng ngày càng thêm sôi nổi, càng lan rộng và rầm rộ hơn. Quân không gặp Hoàng thượng ngoại trừ hạ xuống một đạo thánh chỉ úp úp mở mở như vậy, còn có làm việc gì khác nữa không?

“Không nhìn ra, Hoàng hậu lại là như vậy.” Tấn Hoành nhếch một ngón tay lên, nhớ lại tướng mạo ngọt ngào của Hoàng hậu, thực sự không thể xem dung mạo của đối phương mà suy ra tâm tư và sách lược của họ được.

Bất quá nghĩ đến ngay cả Hoàng thượng lại dành tình yêu duy nhất cho một nữ nhân trong ngoài không đồng nhất như vậy, lòng kính ngưỡng của hần dành cho Hoàng thượng quả thực càng như nước sông hoàng hà chảy mãi không ngừng.

Bởi vì hầu hết đàn ông đều không bao giờ chấp nhận một người phụ nữ như vậy.

Là một người đàn ông khác biệt hoàn toàn, lúc này Tấn Uổng không có lên triều, không có tấu chương, cũng không yết kiến quan viên. Hiện tại hắn đang cầm quyển “Thiên Tự Văn”, giọng đọc trầm bổng dịu dàng.

“Vân đăng trí vũ, lộ kết vi sương, kim sinh lệ thủy...”

(Nghĩa: Mây bay lên gặp lạnh kết thành mưa, hơi sương vào đêm lạnh ngưng tụ thành sương mù, vàng sinh ra từ sông Lệ...)

Cổ Như Cửu cũng chẳng thèm để ý đến hắn, nàng đang cầm một quyển sách khác, vừa đọc vừa ăn bánh. Cũng không biết Tấn Uổng nghe ai nói mỗi ngày phải đọc sách cho thai nhi nghe, sẽ khuấy động tính ham học hỏi của thai nhi, không chỉ sau này sinh ra sẽ thông minh lanh lợi, đồng thời còn được thuận lợi sinh nở, vì vậy mỗi ngày hắn đều chăm chỉ kể chuyện cổ tích và đọc sách cho đứa bé trong bụng nàng nghe, ngoài ra còn mô phỏng theo tiếng kêu của động vật.

Cũng may hắn còn biết giữ vẻ uy nghi bậc đế vương của bản thân, khi làm những chuyện này đều ở trong phòng không cho người khác lại gần.

Đọc xong một đoạn “Thiên Tự Văn”, Tấn Uổng lại bắt đầu kể cho bé con trong bụng nghe câu chuyện cổ tích về loài gà. Có điều hắn cũng không biết nhiều mấy câu chuyện dành cho thiếu nhi thế này, kể linh tinh còn bịa tùm lum. Cũng may trình độ kể chuyện của hắn tuy không cao siêu, thế nhưng hăng hái lại có thừa, vẫn kiên trì cái việc kể chuyện này.

“Ngừng lại uống miếng nước cho ấm giọng đã.” Cổ Như Cửu đưa ly nước táo đỏ hương quýt nhét vào tay của Tấn Uổng.

Tấn Uổng cầm lấy uống hai hớp, sau đó bước lại ngồi xuống bên người Cổ Như Cửu, liếc mắt nhìn xem nàng đang đọc sách gì, rút cuộc phát hiện chẳng phải nàng đang đọc tiểu thuyết gì đó mà là thơ từ.

Thường ngày Cửu Cửu chẳng mấy thích xem thể loại này sao? Chớp mắt một cái, Tấn Uổng đã nghĩ hiểu rõ nguyên nhân vì sao. Tuy rằng Cửu Cửu luôn tỏ ra không thích chuyện hắn đọc bài cho thai nhi nghe, nhưng trên thực tế thì nàng cũng rất để ý đến điều này, nếu không thì đọc thơ từ làm gì? Ngay cả mấy quyển tiểu thuyết đều được sàng lọc kỹ càng, hầu hết những quyển có nội dung tình tiết không tốt đều bị loại ra ngoài.

Nhìn thấu vẻ nhỏ mọn của cô vợ nhỏ, Tấn Uởng cũng chẳng vạch trần nàng làm gì mà chỉ nói: “Tiền Thái phi đã hồi kinh.”

“Nhanh vậy sao?” Lúc đi mất gần một tháng, có thể thấy đoạn đường quay về này Tiền Thái phi đã đi vội như thế nào, Cố Như Cửu suy nghĩ một chút: “Tiền Thái phi đi đường mệt nhọc rồi, trước hết cứ để bà ta nghỉ tạm trong cung một đêm, mai thiếp sẽ gặp bà ấy.”

“Ừ, tốt.” Tấn Uởng gật đầu, sau đó liếc nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ: “Nàng cũng ngủ một lát đi, một canh giờ sau ta sẽ gọi nàng.”

Kể từ khi có thai, Cửu Cửu tựa hồ thích ngủ hơn trước, không chỉ ngủ nhiều hơn mà ăn cũng nhiều hơn xưa, lúc này trông nàng béo lên khá nhiều.

“Được.” Cố Như Cửu bỏ tập thơ từ xuống, ngáp một cái nói: “Ta đây đi ngủ một giấc nhé.”

Mới vừa nằm vật xuống giường, Cố Như Cửu liền chìm vào giấc ngủ, Tấn Uởng đắp kín mền lại cho nàng, mới đứng dậy bước ra khỏi tầm điện, nói với Thu La đang đứng giữ bên ngoài: “Hoàng hậu đã ngủ, các người làm việc cẩn thận chớ làm động tĩnh đến bên trong.”

“Rõ.” Thu La quỳ gối đáp ứng.

Biết Thu La trung thành với Cửu Cửu, Tấn Uởng cũng tương đối yên tâm, gật đầu mang theo các môn thị đi ngự thư phòng.

Hắn nghe nói rất nhiều nữ nhân sau khi có thai đều thích suy nghĩ miên man, đồng thời còn luôn buồn vui vô cớ, cho nên hắn chỉ biết cố gắng dành thật nhiều thời gian ở bên cạnh Cửu Cửu, không để cho nàng phải suy nghĩ nhiều làm hao tâm tổn sức. Tấu chương cũng phải chuyển đến gần Tử Thần điện để xử lý, thừa dịp Cửu Cửu ngủ mới đi làm, thường xuyên chạy qua chạy lại làm cho tốc độ phê duyệt tấu chương của hắn cũng gia tăng lên rất nhiều.

Có thể thấy được tiềm lực của con người là vô tận.

Bên trong ngự thư phòng, đội trưởng đội hộ vệ hộ tống các Thái phi đi biệt cung Lâm An đã đứng chờ từ lâu, nhìn thấy Tấn Uởng xuất hiện, hành lễ liên tục không ngừng.

“Mặt tướng tham kiến Bệ hạ.” Hấn là một võ tướng, phẩm cấp không tính là cao, thế nhưng những năm gần đây làm việc vẫn kiên định ổn trọng, nào biết sẽ gặp phải loại sự tình này. Mấy Thái phi dưới sự hộ tống của hấn lại gặp phải chuyện không may, hấn trăm miệng cũng khó mà giải bày được.

“Miễn lễ.” Tấn Uởng khẽ vuốt cằm, biểu tình có vẻ không mặn không nhạt, không phần nộ như trong tưởng tượng của đội trưởng đội hộ vệ: “Trên đường đi, Quý Thái phi có biểu hiện như thế nào?”

Sau khi Tôn Thái phi bị ám sát, Tấn Uởng lại gia phong bà lên làm Quý Thái phi.

Đội trưởng đội hộ vệ không biết Hoàng thượng có ý gì, thế nhưng thái độ làm người của hấn ngay thẳng thành thật, thấy Hoàng thượng hỏi, liền đem tất cả mọi chuyện mình biết kể tất tẩn tật. Từ chuyện Quý Thái phi rất cảnh giác với bất kì thức ăn nào được dâng lên, đến cả chuyện khi vừa ra khỏi kinh, Thái phi muốn ăn trà trứng, thế nhưng thái giám lại to gan lớn mật không mua cho bà...

Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ phải nói gần nửa canh giờ mới hết, đội trưởng đội hộ vệ nói đến khô cả họng, Hà Minh đem cho hấn một ly trà, hấn uống hai ba hớp liền cạn sạch.

“Trẫm đã biết.” Tấn Uởng nhìn ra được đội trưởng hộ vệ này nói năng thành thật, nhân tiện nói: “Người lui ra đi, trong khoảng thời gian này không nên tiếp đãi khách lạ.”

“Thần tuân chỉ.” Đội trưởng đội hộ vệ vội vàng đặt chén trà xuống, làm một đại lễ.

“Bệ hạ, nô tài đã hỏi qua cung thị đi theo, những chuyện đội trưởng đội hộ vệ vừa nói, quả thật đã từng xảy ra.” Hà Minh nhỏ giọng nói: “Bất quá có chuyện trưởng đội hộ vệ có lẽ không biết, lúc Quý Thái phi đập bình trà vào tên thái giám kia, có người phát hiện bên trong nước trà này còn có vài mảnh giấy vụn.”

“Bà ta có cái gì không muốn để cho người khác thấy, nhưng lại muốn để cho trẫm biết, có người đang muốn kiếm thứ gì trên người bà ta, có lẽ để cho người kia biết, trên người bà ta lúc này không có cái đó?” Tấn Uởng cũng chẳng mấy để ý đến chuyện này, bởi vì hấn đã biết người kia là ai.

Chuyện Tôn Thái phi bị ám sát, nhất định sẽ ra một kết quả, thế nhưng kết quả này đại khái sẽ không như thế nhân mong muốn.

Nghĩ vậy, sắc mặt hần lạnh lẽo, bất quá chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Cố Như Cửu ngủ một giấc thật say, khi mở mắt ra đã thấy Tấn Uồng ngồi cách đó không xa xem sổ sách. Nàng ngáp một cái ngồi dậy: “Giờ nào rồi?”

“Đã buổi trưa.” Tấn Uồng bỏ tâu chương xuống, đi tới bên cái giá treo quần áo, cầm quần áo của Cố Như Cửu xuống, sau đó đi tới bên giường, giúp nàng mặc quần áo: “Ngủ có ngon giấc không?”

“Ừ.” Cố Như Cửu nghiêng đầu dựa vào bả vai của hắn, lười biếng nói: “Đói bụng rồi.”

“Ta đã sai bọn họ chuẩn bị cơm rồi.” Nhẹ nhàng vòng qua người Cố Như Cửu, Tấn Uồng ôm nàng ngồi xuống trên đầu gối của mình, sau đó lại giúp nàng xỏ giày: “Ta cảm giác như mình đang nuôi một cô con gái nhỏ.”

Cố Như Cửu ôm cổ hắn cười xì: “Chàng có thể sinh ra một cô con gái lớn chừng này sao?”

“Sinh không được, cho nên ta yêu nàng như mạng, che chở nàng như trân bảo, nàng chính là hòn ngọc quý trên tay của ta.” Tấn Uồng cười ôn nhu: “Nàng xem như vậy có tốt không?”

Cố Như Cửu lại nghiêng đầu dựa vào ngực hắn cười, không nói lời nào.

Lúc đám người Hà Minh tiến vào, thấy Hoàng hậu đã rời giường, y phục trên người đã được mặc chỉnh tề. Nghĩ đến Bệ hạ ngay cả mấy hành vi khom lưng cúi đầu thế này cũng nguyện ý làm vì Hoàng hậu, thế nhưng chuyện mang giày vào chân của Hoàng hậu thì...

Có vài chuyện biết nhiều quá cũng không tiện, Hà Minh ép buộc ánh mắt của bản thân rời khỏi đôi giày trên chân Hoàng hậu, sau đó khom người nói: “Bệ hạ, nương nương, đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ừ.” Tấn Uồng gật đầu, xoay người nắm tay của Cố Như Cửu, chậm rãi đi về phía nhà ăn, dáng dấp thận trọng, để cho các cung thị phục vụ ở đây phải dời tầm mắt.

Bởi vì thực sự không có mắt thấy.

Sáng sớm hôm sau, Cố Như Cửu tức giận đến tận khuya. Lúc nàng thức dậy, Tấn Ưởng cũng đã đi lên triều từ lâu rồi. Thông thả ung dung ăn xong điểm tâm, Cố Như Cửu mới cho người đi mời Tiền Thái phi.

Tiền Thái phi biết mình hồi kinh nhất định sẽ bị Thái hậu hoặc là Hoàng hậu triệu kiến, thế nhưng bà thật không ngờ tới Thái hậu hoàn toàn chẳng quản mấy chuyện này, mà ngày hôm sau Hoàng hậu mới là người cho gọi bà đến, đồng thời bà thấy địa điểm cũng chẳng phải cung Loan Hòa mà là Tử Thần điện.

Từ cổ chí kim, đại khái Cố Như Cửu là người đầu tiên ở cùng một tấm điện với Hoàng đế hơn nửa năm như vậy, hơn nữa nhìn điệu bộ hiện giờ của nơi này, Hoàng đế tựa hồ vẫn muốn để nàng tiếp tục ở Tử Thần điện.

“Tiền Thái phi.” Người canh giữ ở bên ngoài Tử Thần điện là Bạch Hiên, Tiền Thái phi biết hẳn là người phục vụ thân cận của Hoàng đế, cho nên liền khách khí cười với hắn.

“Nương nương đã ở bên trong chờ ngài, mời ngài vào trong theo nô tỳ.” Bạch Hiên khom người đi tới phía trước, dẫn Tiền Thái phi bước vào Tử Thần điện.

Đây không phải là lần đầu tiên Tiền Thái phi vào Tử Thần điện, nhưng là lần đầu tiên bà nhìn thấy Tử Thần điện ấm áp như vậy. Chỗ này không giống như tấm điện của Hoàng đế, mà càng giống với gian nhà của hai vợ chồng cùng chung sống. Bà hơi ước ao Hoàng hậu hiện nay có thể gặp được một người đàn ông như vậy, gặp được một hoàng đế như vậy. Đế vương hiện nay đối với những nữ nhân khác rất bạc tình, thế nhưng lại một lòng một dạ đối với Hoàng hậu. Tiên đế đối với hết thảy nữ nhân đều phong lưu đa tình, thế nhưng tình này chóng nở chóng tàn.

Đồng dạng là hoàng đế, hai người này hoàn toàn không thể so sánh được, bởi vì một ở trên trời, một ở trên mặt đất, không so được.

Bởi vì mới vừa hồi cung, lại rơi vào chuyện Tôn thị bị ám sát, Tiền thị cũng không biết chuyện Hoàng hậu đang mang thai, cho nên sau khi bước chân vào bên trong điện, phát hiện trên mặt đất bên trong điện đều được trải thảm mềm và dày, bà hơi kinh ngạc.

Tuy rằng hiện tại đã vào tháng năm, không nóng như tháng sáu tháng bảy, nhưng trời vẫn còn oi bức, trong điện này có sao lại trải thảm dày như

vậy làm gì?

“Gặp qua Hoàng hậu.” Bà hành lễ với Cố Như Cửu đang ngồi ở vị trí đầu, sau đó liền phát hiện Hoàng hậu ăn mặc tương đối mộc mạc, không đeo bông tai, tóc chỉ búi đơn giản, cũng không mang nhiều trang sức khác, ngay cả khuôn mặt cũng không được trang điểm. Có điều Hoàng hậu tuổi còn trẻ, tuy rằng không chút phấn son, thế nhưng da thịt vẫn trắng nõn như cũ, đẹp tựa như nước.

Ngày xưa đồ trang sức Hoàng hậu đeo trên người đều là những bảo vật vô giá, tinh xảo xinh đẹp, hiện tại đột nhiên nhìn thấy Hoàng hậu đơn giản như vậy, Tiền thị có chút không thể thích ứng.

“Tiền Thái phi mời ngồi.” Cố Như Cửu để cho cung nữ dâng trà cho Thái phi, sau đó nói: “Lần này để cho Tiền Thái phi đi lại bên ba, cực khổ.”

Tiền Thái phi mặt mang cười khôi nói: “Chẳng mấy cực khổ, chỉ là...” Trong lòng bà vẫn rất mâu thuẫn với Tôn thị, thế nhưng cho tới bây giờ, cũng chẳng muốn nhắc đến Tôn thị.

Thấy nàng như vậy, Cố Như Cửu biết tâm tình của nàng tương đối phức tạp, trầm mặc một lát, sau nói: “Thái phi xin hãy nén bi thương.”

Thật không ngờ Hoàng hậu lại nói một câu an ủi mình như vậy, bà sững sốt một lát mới cười nói: “Nói ra không sợ Hoàng hậu nương nương chê cười, ta cùng với Quý Thái phi khi còn trẻ, từ trước đến nay cũng chẳng mấy thân thiết.”

Khi đó tiên đế là một kẻ háo sắc hám của lạ, nữ nhân trong hậu cung quá nhiều, nàng cũng với Tôn thị chẳng phải được sủng ái mà phong làm phi, chẳng qua là vì xuất thân thế gia.

Năm đó Lâm thị, về sau Ngụy thị, đều được phong làm phi nhờ thánh quân cưng chiều. Nữ nhân quá nhiều, mà nam nhân chỉ có một, dĩ nhiên là có đấu tranh cùng tính toán.

Giữa bà và Tôn thị cũng xảy ra không ít trò bẩn thỉu, chẳng qua bà chưa từng nghĩ đến chuyện Tôn thị lại rơi vào kết quả ngày hôm nay.

“Nương nương, ta muốn đi Vân Phương cung xem thử.” Tiền Thái phi nói: “Khi Tiên đế còn sống, Tôn thị vẫn ở nơi đó.”

Cố Như Cửu đặt chén trà xuống, gật đầu nói: “Cũng tốt, bổn cung cũng đến đó xem cùng ngài.”

Tiền Thái phi cho rằng ra Tử Thần điện, có lẽ Hoàng hậu sẽ thay bộ trang phục khác, thế nhưng tựa hồ như Hoàng hậu cũng không có ý định này, cứ đơn giản như thế đi ra Tử Thần điện cùng bà.

“Nương nương, cẩn thận bậc thang.”

“Nương nương, phía trước có cục đá, ngài đợi chút, sẽ xong ngay thôi.”

Tiền Thái phi thấy Bạch Hiền vội vã bước lên trước, ngồi xổm xuống đất nhặt cục đá vứt đi, nghi hoặc trong bụng dần tăng lên.

Thấy đám cung thị khẩn trương như vậy, Hoàng hậu lại ăn mặc thế này, chẳng lẽ là...

Hoàng hậu có thai?

Mấy ngày nay thủ vệ vây quanh bà tầng tầng lớp lớp, tin tức bên ngoài truyền không lọt, tin tức của bà cũng truyền không ra. Ngày hôm qua vừa quay trở lại cung, vẫn không có cơ hội gặp gỡ người ngoài, cho nên ngay cả tin Hoàng hậu có thai vẫn chưa biết.

“Hoàng hậu nương nương...phải chẳng ngài đang mang long tử?” Tiền Thái phi liếc nhìn một đồng lớn cung thị bên cạnh Cố Như Cửu, ngập ngừng hỏi.

Cố Như Cửu cười gật đầu.

“Thì ra là thế, ta đúng là chẳng biết chuyện vui ngập trời này rồi, vẫn chưa nói lời chúc mừng đến Hoàng hậu nương nương, chính là sai sót của ta.” Sắc mặt Tiền Thái phi vui vẻ, quỳ gối nói: “Xin nương nương thứ tội.”

“Thái phi nói quá lời.” Cố Như Cửu cười cười, không có ý muốn tiếp tục đề tài này. Lại chỉ vào cung điện phía trước nói: “Đó chính là Vân Phương cung?”

Nàng tiến cung nửa năm mà chưa từng đi đến đây.

Chương 84

Tuy cái tên cung Vân Phương rất đẹp, thế nhưng khi nhìn tòa cung điện này chỉ cảm thấy nơi này có tiếng mà không có miếng. Chẳng những là một cung điện cũ kỹ, đình viện cũng không được chăm chút tu sửa, cùng với những song cửa giấy rách nát, vừa bước qua cửa liền đem đến một cảm giác lạnh lẽo không giải thích được.

Bởi vì trong viện cỏ dại mọc um tùm, cung nữ thái giám đi theo đi lên trước dò đường.

“Nơi này chính là Vân Phương cung?” Cố Như Cửu đứng ở trên thềm đá ngoài cửa, quét mắt nhìn toàn bộ quang cảnh cung điện, thấy bên trong cỏ dại mọc thành bụi, lại không biết đặt chân ở nơi nào.

Nàng sợ trong bụi cỏ đột nhiên có rắn chuột đột ngột phóng ra, cho nên nhất thời không biết nên đi tiếp hay không?

“Nương nương cảm thấy rất ngạc nhiên sao?” Tiền Thái phi cũng đứng ở trên thềm đá, trên mặt nở nụ cười giễu cợt nhìn sân nhỏ rách nát: “Có phải đang thắc mắc vì sao một cung điện mới năm sáu năm không có người ở, lại rách nát đến mức độ này?”

Cố Như Cửu lắng nghe không nói gì, nàng cũng chẳng biết lúc tiên đế còn sống đã đối xử với những phi tần này thế nào, cho nên cũng không có tư cách phát biểu ý kiến.

“Lúc đó Tôn thị chẳng được sủng ái, hạ nhân điện trung tỉnh cũng chỉ biết xuôi theo chiều gió chà đạp kẻ thấp hèn, trong cung Vân Phương này lúc nào cũng vắng vẻ thê lương, mấy cung thị phụ trách tu sửa cung điện cũng chẳng mấy khi đến đây, cho nên ngay cả lúc tiên đế còn sống thì nơi này cũng không khá hơn chút nào.” Nhắc tới tiên đế, giọng của Tiền Thái phi còn toát ra lòng căm thù cùng trào phúng: “Đối với tiên đế mà nói, lão ấy hoàn toàn chẳng quan tâm đến những phi tần thất sủng như chúng ta, chúng ta sống hay chết đều không quan trọng, cho nên ngay cả một tiện nhân như Ngụy thị cũng dám khi dễ trên đầu chúng ta.”

Cố Như Cửu nhớ rõ năm đó nàng tiến cung gặp Thái hậu, Ngụy thị đã từng vô cùng chật vật chạy đến cầu tình với Thái hậu nguyên nhân chính là

bị đám người Tiền Thái phi, Tôn Thái phi ức hiếp đến mức không thể chịu đựng được nữa.

Gây ra nguyên nhân gì thì gặt hái được kết quả đó, thảo nào Tiền Thái phi và Tôn Quý Thái phi lại đối với nàng ta như vậy, nếu nàng là hai người kia, đại khái cũng sẽ không khách khí với Ngụy thị.

“Hoàng hậu nương nương nhận được tình yêu sâu sắc của Bệ hạ, trong hậu cung lại không có phi tần khác, tất nhiên không biết các phi tần không được đế vương sủng ái sống trong hậu cung phải chịu cảnh gian nan đến mức độ nào.” Tiền Thái phi tự giễu cười nói: “Vào loại địa phương này, nữ nhân đâu còn là người, mà chỉ là đồ chơi của hoàng đế.”

Cố Như Cửu thật không ngờ Tiền Thái phi lại nói những lời này với mình, những lời nói hoàn toàn không hề có cố kỵ, nàng ngẩng đầu nhìn Tiền Thái phi, đối phương mặc một bộ ngoại bào màu xanh xám, trên người không đeo bất cứ đồ trang sức nào khác, các vật trang sức khác cũng được làm bằng bạc, không kèm theo bất cứ vật tô điểm nào, lòng nàng khẽ động, lẽ nào Tiền Thái phi thực sự thương tiếc Tôn Thái phi?

Thấy Cố Như Cửu không nói gì, Tiền Thái phi cười nói: “Nương nương bị lời của ta dọa sợ?”

Cố Như Cửu lắc đầu: “Không, ta cảm thấy lời của ngài rất đúng.” Mặc dù nàng chưa từng trải qua, thế nhưng sống trong hoàn cảnh hỗn tạp thế này, nữ nhân ở trước mặt nam quyền cũng chỉ có thể làm vật hi sinh.

“A.” Tiền Thái phi cười cười: “Không ngờ Hoàng hậu nương nương lại thông thấu nhiều hơn so với trong tưởng tượng của ta.” Nàng gặp qua rất nhiều nữ nhân từng được đế vương sủng ái, đa số những nữ nhân này đều kiêu ngạo phách lối, chẳng coi ai ra gì. Vị Hoàng hậu hiện nay, nhận được Hoàng đế cưng chiều, lại còn sống cùng với Hoàng đế trong Tử Thần điện, thế nhưng nàng ta lại chẳng tỏ ra chút kiêu căng nào, thái độ cũng không ngang ngược, thảo nào Hoàng đế lại quan tâm đến nàng ta như vậy.

Nếu bà là Cố Như Cửu, chắc cũng không thể làm tốt được như nàng ta.

Hai người đứng ở cửa cung một hồi, bọn thái giám cung nữ dò đường trở về, Tiền Thái phi dẫn đầu bước xuống bậc thang đi vào trong.

Bạch Hiên đợi cung thị vây quanh Cố Như Cửu, từng bước một che chở nàng đi vào trong. Nhìn thái độ bảo vệ này, đừng nói là rắn chuột, mà ngay

cả con muỗi con ruồi cũng không thể tới gần.

“Năm đó Tôn thị thích hoa đào, muốn trồng một cây ở trong cung, thế nhưng người của cung điện Trung Tĩnh ậm ừ mãi cũng không chịu trồng cho bà ấy.” Tiền Thái phi nói đến đây, giọng nói đột nhiên nghẹn ngào, bước lại đứng dưới một tàn cây trong viện: “Sau đó cũng không biết sao, trong viện lại mọc lên một cây mạn, Tôn thị cứ thế vun trồng cho nó lớn lên.”

Cố Như Cửu nhìn thấy cây mạn này ước chừng được mười năm, chẳng qua không được tưới nước chăm sóc, cỏ dại lại quá nhiều, lá trên cây thoát nhìn không được tươi tốt.

“Phi tần có thể làm chủ một cung điện, vậy mà trong viện lại chẳng mấy cây tốt, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, mấy ai sẽ tin tưởng đây?” Tiền Thái phi đi dạo một vòng quanh cây mạn, sau đó nói với Cố Như Cửu: “Nương nương, cung điện đã lâu không có người ở, ta lo lắng bên trong nhiều bụi, không tốt với sức khỏe của ngài, hay là chúng ta đừng đi vào thì hơn.”

Cố Như Cửu mỉm cười liếc nhìn Tiền Thái phi, lại nhìn cây mạn sau lưng bà, gật đầu một cái nói: “Thái phi nói phải, chúng ta quay về nhé”.

Các cung thị đi theo phía sau hai người hơi kinh ngạc tròn tròn mắt, hai vị quý nhân tới cung điện rách rưới này chỉ để ngắm nhìn một gốc cây mạn?

Tâm tư của các nhân vật lớn đều không để người khác đoán được, dù sao đoán tới đoán lui cũng không thể hiểu được.

Tiền Thái phi hồi cung, về tình về lý cũng phải đi báo kiến Thái hậu, cho nên Cố Như Cửu dẫn theo bà cùng đi đến cung Khang Tuyền.

Người của cung Khang Tuyền nhìn thấy Cố Như Cửu, đều túm tụm qua đây, đỡ lấy, rồi hành lễ, khí thế này nào phải con dâu đi thăm mẹ chồng, mà chính là con gái xuất giá về nhà mẹ đẻ.

Tiền Thái phi sớm biết Thái hậu rất tốt với Hoàng hậu, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng trước mặt vẫn thấy vô cùng kinh ngạc, lập tức chuyển mắt sang nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Như Cửu, trong lòng rất xúc động. Đây chính là số mệnh của con người, có vài người từ nhỏ đã được cha mẹ thương yêu, huynh tỷ bảo vệ, bà bà yêu quý, phu quân yêu sâu đậm, nhưng có những người mưu tính cả đời, cũng không có gì cả.

“Mau vào trong, trời nóng như vậy, thế nào lại đến lúc này.”

Tiền Thái phi vẫn chưa vào nhà, chợt nghe thấy thanh âm của Thái hậu truyền ra, bước chân bà hơi khựng lại, sau đó lại bước nhanh về trước, bước theo sau lưng Cố Như Cử đi vào.

“Thiếp Tiền thị gặp qua Thái hậu.” Bà đi tới trong phòng rất cung kính hành đại lễ với Chu Thái hậu.

Chu Thái hậu lôi kéo Cố Như Cử ngồi xuống, vẻ mặt phức tạp liếc nhìn Tiền Thái phi, giơ tay lên bảo bà ngồi xuống: “Bà đã cực khổ suốt chặng đường qua rồi.”

“Không khổ cực.” Cảm tình của Tiền Thái phi đối với Chu Thái hậu vẫn rất phức tạp, bà từng coi thường Chu Thái hậu được gả tiến cung với thân phận tái giá, sau lại đổ kị Chu Thái hậu dựa vào sinh hạ long phượng thai để được ngồi trên ngôi vị Hoàng hậu.

Về sau hai đứa con trai và con gái của Chu Thái hậu đều chết, mặc dù có danh phận Hoàng hậu, nhưng lại chẳng được Hoàng thượng sủng ái, sự đổ kị trong lòng bà chậm rãi tiêu tán, thậm chí còn có chút đồng tình.

Bà chưa từng sinh con đẻ cái, cho nên chí ít không cần phải cảm thụ nỗi đau li biệt, thế nhưng Chu Thái hậu đã có rồi lại bị mất đi, ngoại trừ một ngôi vị Hoàng hậu ra thì cũng không có gì cả.

Cho nên nói ở trong chốn hậu cung này, không chỉ có những phi tần các nàng đáng thương, mà ngay cả chính cung Hoàng hậu này cũng chẳng khá hơn là bao.

Sau khi Tiền Thái phi vào cửa, Chu Thái hậu liền thấy bộ trang phục bà mặc trên người cũng khác xưa: “Người mất thì đã mất rồi, sau này người cứ ở lại trong cung sống qua ngày.” Ý tứ trong lời của bà chính là Tiền Thái phi không cần đi biệt cung Lâm An nữa.

Tiền Thái phi không ngờ Thái hậu sẽ nói chuyện như vậy, bà sững sốt chỉ chốc lát, mới phản ứng được lời này của Thái hậu là có ý gì.

“Người già rồi, ai già cũng già rồi.” Chu Thái hậu thở dài một hơi: “Chuyện đã qua, để nó qua đi nhé.”

“Thái hậu...” Tiền Thái phi môi giật giật, một lát mới nói: “Tạ ơn Thái hậu ân chuẩn.”

Chu Thái hậu xắn tay áo, sau đó quay đầu nói với Cố Như Cửu: “Cửu Cửu, con có ý kiến gì đối với chuyện này không?”

“Tiền Thái phi trở về cũng tốt, trong ngày thường cũng có nhiều người đến chăm sóc mẫu hậu hơn.” Cố Như Cửu cười nói: “Con thấy Thính Nguyệt lâu cũng gần chỗ này, sau này Tiền Thái phi cứ ở lại đó nhé.”

Thính Nguyệt lâu không chỉ gần cung Khang Tuyền, đồng thời ra vào cũng chẳng thuận tiện, nếu người sống trong đó muốn loan truyền tin tức gì, tất nhiên sẽ bị người phát hiện.

“Như vậy cũng tốt.” Chu Thái hậu cười nói với Tiền Thái phi: “Người cảm thấy thế nào?”

Tiền Thái phi đương nhiên sẽ không phản đối, quỳ gối hành lễ nói: “Đa tạ Hoàng hậu nương nương đã an bài cho ta chỗ ở thư thích như vậy.”

“Ừ.” Chu Thái hậu gật đầu nói: “Nàng làm việc từ trước đến nay ta đều rất yên tâm.”

Ba người ngồi lại nói chuyện một hồi, sau đó Chu Thái hậu để Cố Như Cửu cùng Tiền Thái phi dùng cơm trưa. Tiền Thái phi dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, bà mới vừa hồi cung Thái hậu đã lưu bà lại dùng bữa, những hạ nhân khác trong cung cũng không dám bất kính đối với bà.

Cố Như Cửu lại thấy dạo gần đây không chăm sóc Thái hậu được chu toàn cho nên cũng không có cự tuyệt.

Bởi vì Cố Như Cửu có thai, những món ăn được bày lên đều đã tránh những thức ăn kiêng cử dành cho phụ nữ mang thai. Cho nên bữa cơm này khách và chủ đều rất vui mừng, ngay cả Thái hậu cũng ăn nhiều hơn nửa chén cơm so với ngày thường.

“Cũng không biết sao, luôn cảm thấy thức ăn ở chỗ Thái hậu ngài đều đặc biệt ngon.” Tiền Thái phi cười nói: “Ngày sau ta ở tại Thính Nguyệt lâu còn có một điểm tốt nữa là có thể thường đến đây dùng cơm.”

“Người nói cái gì cũng không nhớ, lại nhớ đến thức ăn ở chỗ ai gia.” Chu Thái hậu bật cười, sau đó quay đầu nói với Cố Như Cửu: “Trước nay con

đều có thói quen ngủ trưa sau bữa cơm, gian phòng bên cạnh đã chuẩn bị xong, con...”

“Khởi bẩm Thái hậu, Bệ hạ cầu kiến.”

“Mau mời hấn vào.” Chu Thái hậu lắc đầu cười nói với Cố Như Cửu: “Xem ra ta chuẩn bị trắc điện uống công rồi.”

Cố Như Cửu đưa tay che miệng cười.

Tiền Thái phi thâm nghĩ trong bụng, Thái hậu tốt với Hoàng hậu thì không cần bàn cãi rồi, thế nhưng Bệ hạ đối với Hoàng hậu cũng...

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy nam nhân trẻ tuổi mặc huyền bào đi đến, nàng đứng lên phúc thân với đối phương.

“Tiền Thái phi không cần đa lễ.” Tấn Uông khẽ vuốt cằm nhìn Tiền Thái phi, sau đó tiếng lên vài bước thở dài nói với Thái hậu: “Nhi tử gặp qua mẫu hậu.”

Ta thấy ngươi chẳng phải tới gặp ta.” Chu Thái hậu cười nói: “Ngươi là tới đón Cửu Cửu mới đúng.”

Tấn Uông cười nói: “Nhi tử tới gặp mẫu hậu là thật, tiện đường đến đón Cửu Cửu cùng quay về thăm điện cũng là thật.”

“Thôi thôi thôi.” Thái hậu cười chỉ chỉ Cố Như Cửu: “Con mau cùng Bệ hạ quay trở về đi, miễn cho ta phải thành người chia rẽ uyên ương.” Nói xong, lại nói với Tấn Uông: “Hai đứa mau đi đi, vừa hay ta cũng muốn trò chuyện cùng Tiền Thái phi một lát, đám người trẻ tuổi các con cũng không cần nghe.”

Biết Thái hậu chỉ nói đùa như vậy mà thôi, Cố Như Cửu cũng không sợ, cười hì hì đứng dậy, Tấn Uông đứng ở bên cạnh nàng vội vàng vươn tay vịn nàng đứng lên.

“Mẫu hậu cùng Thái phi nương nương nói chuyện, hậu bối cũng không tiện quấy rối, vậy xin cáo từ.” Cố Như Cửu cười híp mắt hành lễ với Thái hậu.

Thấy Cửu Cửu đã đứng vững, Tấn Uông mới buông tay ra, chấp tay thi lễ với Thái hậu: “Nhi tử xin cáo lui.” Sauk hi hành lễ xong, liền quay sang nắm tay của Cố Như Cửu dắt đi.

Nhìn thấy hai người họ thân mật như thế, Chu Thái hậu vui vẻ để cho hai người lui xuống.

Tiền Thái phi thâm nghĩ trong bụng, bên ngoài còn có người suy đoán Thái hậu và Hoàng thượng ngoài mặt vui vẻ nhưng trong lòng chán ghét nhau, nếu nhìn thấy tình cảnh ngày hôm nay, chỉ sợ không ai dám nói những lời như vậy.

Cuộc sống giữa Thái hậu và Bệ hạ đều rất thân thiết thoải mái, lời nói cử chỉ hoàn toàn chẳng có chút nghi kỵ gì, hơn nữa tình cảm mẹ con ruột trong hoàng thất chắc cũng không hơn gì thế này.

“Những lúc không có ai, hai đứa nó đều như vậy cả, người chớ để ý.” Chu Thái hậu quay sang nở nụ cười nhạt với Tiền Thái phi.

“Đế hậu hòa thuận là may mắn của Đại Phong chúng ta, thiếp còn vui vẻ không kịp, như thế nào sẽ chú ý.” Tiền Thái phi thất kinh, Thái hậu là đang cảnh cáo nàng?

“Đúng vậy, ai gia nhìn thấy hai người bọn họ như vậy, trong lòng cũng thật thoải mái.” Chu Thái hậu cười lắc đầu thờ dãi: “So với chúng ta lúc ấy khá hơn rất nhiều.”

Tiền Thái phi không biết Thái hậu có dụng ý gì, thế nhưng ít nhất từ trong lời của đối phương, bà cũng không nhận thấy có ác ý, cho nên liền gật đầu nói: “Bệ hạ là một Hoàng thượng tốt, cũng là một nam nhân tốt.”

Hai người đều không có đề cập đến tiên đế, bởi vì thực sự không có gì hay đáng để nói đến. Người nam nhân kia các nàng hầu như xem là cái gì cũng sai.

Hắn chỉ có một khả năng duy nhất đáng để dựa vào chính là thân phận hoàng đế.

“Nếu không phải trước đây ngươi cùng Tôn Thái phi gây ra việc này, ai gia cũng không quyết định cho các ngươi rời đi.” Nụ cười trên mặt Chu Thái hậu tản đi, nhìn Tiền Thái phi nói: “Khi tiên đế còn sống, chúng ta đã sống chẳng được bao nhiêu ngày lạnh, cho nên ta không muốn để cho các ngươi lúc tuổi già cũng quá thê lương.”

Tiền Thái phi sửng sốt, bà vẫn cảm thấy kỳ quái, vì sao những nữ nhân của tiên đế như bọn họ vẫn còn được sống trong hậu cung nhiều năm như

vậy, Thái hậu và đương kim Hoàng thượng cũng không đề cập đến chuyện để bọn họ rời đi. Bà vốn cho rằng đương kim Hoàng thượng muốn mượn danh nghĩa bọn họ để lấy đức nhân từ, thế nhưng nghĩ kỹ lại thì, tiên đế cũng đã mất rồi, có mấy ai còn để ý đến đám phi tần Thái phi bọn họ? Bọn họ ở nơi đó, cuộc sống ra sao, có gây được bao nhiêu trở ngại đối với danh tiếng của đương kim Hoàng thượng?

Nguyên lai hết thảy những chuyện này là nhờ lòng nhân từ của Thái hậu, mới có thể để cho bọn họ ở lại trong cung lâu như vậy.

“Là thiếp phụ ý tốt của Thái hậu.” Tiền Thái phi đứng lên, thật tình lại chân thành làm một đại lễ với Chu Thái hậu: “Thiếp đã làm cho ngài phải khó xử.”

Không cần nghĩ cũng biết, trước đây Hoàng hậu mới vừa tiến cung đã có cung nữ chẳng chịu để ý đến quy củ, tiến vào trong phòng lúc Hoàng hậu đang nghỉ ngơi. Khi đó Bệ hạ cùng Hoàng hậu có lẽ đã biết việc này có liên quan đến các Thái phi bọn họ. Nhưng từ đầu đến cuối vẫn im lặng không truy cứu sâu vào, trong này sợ rằng đã có sự trợ giúp của Thái hậu, mới đem sự tình ngăn lại.

“Chẳng phải vừa mới bắt đầu ai gia đã nói đừng nhắc lại chuyện cũ rồi sao?” Giọng nói của Chu Thái hậu bình thản: “Sau này cứ an phận sống ở trong cung, dầu gì...cũng tốt hơn nhiều so với thời tiên đế.”

Tiền Thái phi nghe vậy cười nói: “Ngài nói đúng.”

Có kém, cũng không kém bằng lúc đó.

“Nàng đến cung Vân Phương?” Tấn Uông cầm dù che ánh nắng gay gắt đang chiếu xuống cho Cố Như Cửu: “Nơi đó mấy năm qua chẳng có ai ở, ta sợ bên trong không sạch sẽ, ngày sau chớ đi.”

“Không ngờ chàng lại tin những lời này.” Cố Như Cửu ngheo đầu cười nói với hắn: “Lúc trước chàng đâu tin vào những lời đồn đại này?”

“Nếu là để ta nhìn thấy, đương nhiên sẽ không tin, nhưng chỉ cần có liên quan đến nàng ra, ta thà tin chứ không thể để những chuyện này xảy ra.” Tấn Uông kéo hông của Cố Như Cửu, chậm rãi giẫm lên đá tảng, lòng bình thản.

“Ngốc quá đi.” Cổ Như Cửu dựa vào vai hắn, nhỏ giọng nói: “Cung Vân Phương cũ nát như vậy rồi, có cần tu sửa lại một chút không?”

“Cũng chẳng có ai ở, giờ sửa lại để làm gì?” Tân Ưởng không lắm đề ý nói: “Lãng phí tiền bạc.”

Hiện tại không ai, lẽ nào ngày sau cũng không có ai sao? Cổ Như Cửu nhếch mày nhìn hắn.

“Vài thập niên sau, đó là chuyện của con chúng ta.” Tân Ưởng nhìn bụng của Cổ Như Cửu: “Người làm cha như ta đây, chẳng thêm tiêu số tiền này cho nó.”

Cổ Như Cửu cười híp mắt nhìn hắn, từ trên nét mặt thấy rõ, nàng rất hài lòng với câu trả lời vừa rồi của Tân Ưởng.

Vụ án Tôn Thái phi bị ám sát, tuy rằng huyền não rất lớn, danh tiếng Thụy vương cũng vì thế tan biến theo mây khói, nhưng suy đoán Thụy vương ám sát Tôn Thái phi lại chẳng có chứng cứ, căn bản không thể đưa ra xét xử.

Cuối cùng sau gần ba tháng, trải qua nhiều cuộc điều tra thu thập chứng cứ, cuối cùng hình bộ và đại lý tự đã cho ra kết luận là, kẻ ám sát Tôn Thái phi chính là một vị thái giám.

Nguyên nhân là do vị thái giám này bị Tôn Thái phi trách phạt, trong lòng tức giận khó kìm, đã đi tìm một người bằng hữu vốn là xạ thủ có tài, cùng người bằng hữu này trong ứng ngoài hợp, bắn chết Tôn Thái phi.

Ba tháng, đã đủ để cho bách tính quan tâm vụ án này xao lãng chuyển chú ý sang chuyện khác, dường như đã quên mất vụ việc kia. Cho nên mặc dù cho ra kết luận chẳng để người ta tin phục, cũng không thu hút nhiều sự quan tâm từ dư luận, vụ án này vô thanh vô tức kết thúc như vậy.

Ở trong mắt người có lòng thì vụ án này trông có vẻ như Hoàng thượng thỏa hiệp, kì thực giấu diếm huyền cơ.

“Gió thổi mưa giông trước cơn bão.” Hai chân Trung vương treo nguẩy, rót một tách trà, sau đó cầm chén trà đi tới trước án thư.

“Con trai, ra mài mực cho cha.” Trung vương thở dài nói: “Nếu chúng ta muốn quy phục thì phải tỏ rõ thái độ quy phục.”

Tấn Hoàng tiến lên mài mực cho Trung vương, mài mực xong, chỉ thấy phụ vương viết xuống vài câu trên tấu chương.

“Thần cung thỉnh thánh an. Nay đã nhập kinh bốn tháng có thừa, trong kinh phồn hoa hơn hẳn chốn Dung Châu, khiến thần lưu luyến chẳng muốn về, không đành rời khỏi mảnh đất này, thần khẩn cầu thánh thượng cho phép một nhà chúng thần được sống tại đất kinh thành...”

Nhìn thấy nội dung bản tấu này, trong lòng hẳn có chút phiền muộn, lại thở dài một hơi, phảng phất như vinh quang và núi lớn cùng đặt ở đỉnh đầu hẳn, để cho hẳn không biết theo ai.

Đức Long tháng thứ mười năm, thiết mạo tử vương Trung vương dâng tấu thư, nguyên nhân lòng thích mảnh đất kinh thành, cuộc sống dân sinh nơi này. Thỉnh cầu Hoàng thượng cho phép cả nhà của lão dãi đến sống ở đây.

Tấu chương của Trung vương vừa trình đến ngự tiền, cả triều đều kinh hãi. Sở dĩ vô số người kiêng kị Trung vương cũng là vì cái danh thiết mạo tử vương của lão, đồng thời có khối đất phong Dung Châu, bản thân còn có thể dẫn binh, thủ đô một vùng. Hiện tại lão ta vứt bỏ mảnh đất Dung Châu, cả nhà dãi đến sống ở kinh thành, chẳng phải con cọp tự nhỏ răng nanh của mình, đi làm mèo được nuôi trong nhà sao?

Trung vương làm như vậy, khẳng định không phải vì hẳn thực sự thích kinh thành, khắp thiên hạ chắc là thực sự chẳng có mấy người tin vào điều này.

Đây là tin tức Trung vương quy phục, cũng tiết lộ ra tín hiệu nào đó, đó chính là sợ rằng đương kim Hoàng thượng không thể dễ dàng tha thứ phiên vương có đất phong.

Hôm nay Trung vương quy phục với Bệ hạ, như vậy phiên vương duy nhất còn đất phong chỉ có Thụy vương.

Sự thực cũng đúng như thế, chịu ảnh hưởng nhiều nhất từ hành vi này của Trung vương chính là Thụy vương, bởi vì hành vi này của Trung vương, không thể nghi ngờ là đem dồn lão ta đến nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích.

“Có phải Trung vương điên rồi không?” Thụy vương mặt âm trầm, bàn tay đang cầm chén trà bỗng bóp chặt, bởi vì dùng sức quá độ mà trở nên

trắng bạch: “Tân Ưởng bất quá chỉ là một đứa trẻ, thế mà lão ta đã sợ đến mức hai tay dâng mảnh đất Dung Châu lên cho hấn, bộ đáng trời không sợ đất không sợ lúc trước của lão ta chỉ để hù người khác thôi sao?”

“Xin phụ vương bớt giận.” Thụy vương thế tử thấy lão nổi giận dùng dùng, lo lắng ảnh hưởng đến sức khỏe, vội bước lên phía trước khuyên giải an ủi nói vài lời, thấy tâm tình lão dần ổn định lại, lúc này mới nói. “Con trai hoài nghi Trung vương và đương kim Hoàng thượng đã bước về cùng một chiến tuyến từ lâu, chỉ có ý diễn vở tuồng này nhằm chèn ép ngài.”

“Lão ta mệt nhọc khi quản lí Dung Châu sao?” Thụy vương cười lạnh nói: “Hôm nay bất kể lão ta diễn tuồng cũng tốt, thật tình thật ý cũng được, lời nói đã thốt ra giống như bát nước hắt đi, muốn thu cũng chẳng thể nào thu lại được. Đến lúc đó coi như hấn diễn tuồng, Tân Ưởng sẽ tin sao?”

“Muốn diễn tuồng với hồ ly, đầu óc của lão đấy sao?” Thụy vương mặc kệ rớt cuộc Trung vương muốn làm gì, lão hận chính là Trung vương ép lão đến con đường cùng.

Tổ tiên Trung vương người ta được phong là thiết mạo tử vương, giờ đã chủ động trả đất phong, lão làm thúc phụ của Tân Ưởng, có sao lại còn chưa chịu trả lại. Không trả, chỉ sợ người phía sau đều nói lão lòng muông dạ thú. Thế nhưng trả lại rồi, lão lại không cam lòng.

Làm sao có thể cam lòng, lão tính kế nhiều năm như vậy, thật vất vả bồi dưỡng được một thế lực lớn như vậy, nếu thật cứ buông tha như vậy, chẳng phải nói lão nỗ lực nửa đời người cũng chỉ là trò cười. Lão không cam lòng!

Sau khi Trung vương dâng tấu thư, đương kim Hoàng thượng cũng không đáp ứng lời thỉnh cầu của lão, chỉ nói Dung Châu trước nay đều dưới quyền quản hạt tổ bối (tổ tiên) Trung vương, vẫn luôn mưa thuận gió hòa, nếu thay đổi người tới quản lí, chỉ sợ trong lúc nhất thời khó thích ứng.

Thấy đương kim Hoàng thượng không đồng ý, Trung vương lại ba lần bốn lượt dâng tấu thư lên, đương kim Hoàng thượng mới miễn cưỡng đáp ứng, đồng thời biểu thị một nhà Trung vương ngày sau tuy rằng ở kinh thành, thế nhưng thuế má của vùng Dung Châu vẫn giao cho Trung vương như cũ, Trung vương cũng có quyền bổ nhiệm và miễn nhiệm đối với quan viên Dung Châu.

Như vậy tất cả đều hài lòng, tất cả mọi người đều tán thưởng Trung vương trung tâm với hoàng thất, lại tán thưởng Hoàng thượng nhân hậu.

Chuyện Trung vương dâng tấu lên Hoàng thượng đã làm bầu không khí trong triều buông lỏng theo rất nhiều, thậm chí có người cảm thấy Hoàng hậu hiện nay quả thật là phúc tinh, nàng vừa mang thai không được bao lâu thì Trung vương liền chủ động tấu dâng ra vùng đất Dung Châu, đây chính là điềm lành.

Cố Như Cửu lại chẳng có ý kiến gì đối với những lời bàn tán thế này. Hiện tại trình độ nịnh hót của những người này ngày một nâng cao, không chỉ luôn miệng khen ngợi nàng cùng thần quân, mà ngay cả đứa bé trong bụng nàng cũng được khen lấy khen để.

Hải tử ở trong bụng của nàng đã được bốn năm tháng, đôi khi nàng có thể cảm nhận một sinh mạng nhỏ đang ngo ngoáy trong bụng mình, có lẽ chính những lần thai máy như thế này làm nàng càng đem lòng yêu thương đứa con trong bụng, cũng giúp nàng dần tiếp nhận sự thật này.

Nàng sắp trở thành mẫu thân.

Gần đây ăn uống càng ngày càng tốt, cơ thể cũng mập lên khá nhiều, nàng hoài nghi mình ăn nhiều thứ như vậy, tất cả đều tầm bổ cho đứa bé. Suốt mấy tháng qua, theo lý thuyết nàng không nên cùng phòng với thần quân, bất quá ở phương diện này thần quân từ trước đến nay vốn chẳng chịu nghe lời khuyên của ai, hai người vẫn cùng ăn cùng ngủ như cũ, thần quân còn muốn phụ trách kể chuyện cho bé cưng trong bụng nghe.

Sau vài tháng mài dũa vừa qua, tài kể chuyện của thần quân càng ngày càng được nâng cao, khi hứng chí còn nhái âm thanh của nhân vật và động tác theo tình tiết rất sống động.

“Nương nương”, Thu La đi vào nhà, bưng một bát canh bổ dành cho phụ nữ mang thai đưa cho Cố Như Cửu, hầu hạ nàng uống hết chén canh bổ này xong mới nói: “Mới vừa rồi Hà Minh công công trượng trách một cung nữ.”

Cố Như Cửu nhú mày, ý bảo nàng nói tiếp.

“Hà công công nói, bởi vì cần tích phúc cho long tử, nên tha nàng một mạng.” Thu La dọn chén canh, đưa cho cung nữ sau lưng: “Bất quá chuyện người này đến cục hoán y.”

“Cung nữ gì?” Cố Như Cửu nói: “Lẽ nào nhìn thấy bốn cung có thai, cho rằng Hoàng thượng không thể cùng bốn cung chung phòng, lại nổi lên tâm tư khác?”

Chương 85

Cố Như Cửu nghĩ không sai, sau khi nàng mang thai, trong tâm tư của một vài cung nữ lại bắt đầu rục rịch. Liếc mắt đưa tình, giả vờ đáng thương, còn cố ý phô bày ra không giống người bình thường. Đứng trước lợi ích to lớn, bất luận kẻ nào cũng có thể phô bày ra tiềm lực to lớn. Cố Như Cửu chưa bao giờ dám xem thường bất cứ ai, tôn quý như Đại trưởng công chúa cũng tốt, đê tiện như thái giám không có gốc rễ cũng tốt, những người này chỉ cần có lập trường của mình, thứ mình muốn, thì không thể khinh thường bất kì một hành vi và cử động của người nào trong số bọn họ.

“Nương nương, ngài muốn gặp người cung nữ kia không?” Thu La thấy sắc mặt Cố Như Cửu khó coi, cho là nàng đang tức giận, vội hỏi: “Nếu ngài muốn gặp nàng ta, nô tỳ sẽ sai người đem nàng ta tới đây.”

“Không cần.” Nàng đưa tay sờ cái bụng hơi nhô ra của mình: “Chuyện này Hà Minh làm rất khá.” Hiện tại điều quan trọng nhất không phải truy cứu xem cung nữ này thật sự có đã tâm hay không mà thái độ của Tần Uông có rõ ràng dứt khoát hay không mới là điều quan trọng nhất.

Tần Uông quả thực không để cho Cố Như Cửu thất vọng, mỗi ngày ngoài những lúc bận rộn xử lí chuyện triều chính, thời gian còn lại đều ở trong Tử Thần điện chăm sóc Cố Như Cửu. Bởi vì đây là đứa bé đầu lòng của Cố Như Cửu, Tần Uông cẩn thận từng li từng tí, chỉ kém không cất Cố Như Cửu ở trong túi, suốt ngày đem theo bên mình.

Mỗi khi cung nữ nào có ý định tới gần hần, trên thực tế, hần còn lo lắng căng thẳng hơn cả Cố Như Cửu, mọi người muốn hỏi vì sao ư? Lỡ như Cửu Cửu biết chuyện mà nổi giận dẫn đến động thai khí thì phải làm sao bây giờ? Ngay từ đầu Triệu ngự y đã nói rất rõ ràng rằng thai đầu rất quan trọng đối với phụ nữ, nếu lỡ xảy ra chuyện gì bất trắc, sẽ gây ra thương tổn rất lớn cho cơ thể người mẹ. Thứ khác hần không thêm để ý, thế nhưng hần đặc biệt cẩn thận những thứ liên quan đến sức khỏe của Cửu Cửu. Cũng bởi vì sức khỏe của hần luôn không tốt, hần hiểu rõ nỗi khó chịu mỗi khi bệnh tật, càng không muốn để Cửu Cửu cảm nhận nỗi đau mà hần thường phải chịu đựng.

“Bệ hạ, thần cho rằng chuyện này không thích hợp! Quý nhân phạm pháp về lý cũng bị xử như thứ dân.”

“Bệ hạ, nói tuy là nói như thế, có điều...”

Tấn Uông lấy lại tinh thần, nhìn hai nhóm người đứng phía dưới tranh cãi văng nước miếng tung tóe, nguyên nhân tạo nên cuộc đấu võ mồm này do công tử Chu gia ỷ thế hiếp người, đánh hai thư sinh trọng thương.

Chu gia là nhà mẹ đẻ của Thái hậu, tuy rằng mấy năm nay mê muội vô năng, làm việc hồ đồ, thế nhưng đầu sao cũng chưa bao giờ gây ra sự tình huyên náo như lần này.

Vũ khí sắc bén của người trí thức chính là miệng lưỡi, người lại ra tay đánh đập người trí thức này, chẳng khác nào tát vào mặt của giới văn nhân trí thức. Thảo nào những quan văn trên triều đình đều mặt mày hầm hầm, đầu bốc khói vì tức, không biết còn tưởng là công tử Chu gia vừa vung tay tát vào mặt bọn họ.

Làm hoàng đế mấy năm, sao Tấn Uông lại không biết cá tính của đám quan văn này, cho nên mặc kệ bọn họ đấu võ mồm, cuối cùng tuyên công tử Chu gia đến tự biện giải cho chính mình.

Tuy rằng công tử Chu gia văn không thông võ không giỏi, thế nhưng được trời ban cho dung mạo tuấn tú, cộng thêm Thái hậu là cô của hắn, các quan viên trong triều đình cũng theo đó khảm trương hơn, sau khi cung kính hành lễ với Tấn Uông, liền đem mọi diễn biến của sự việc thuật lại cặn kẽ.

“Vi thần chỉ không quen nhìn thấy bọn họ ngoài miệng luôn “chi, hồ, giả, dã”, cảm thấy chán ghét muốn tìm quán ăn khác, nào ngờ bọn họ lại chuyển sang đề tài chỉ trích đến Thái hậu nương nương cùng Hoàng hậu nương nương, bởi vậy vi thần mới tức giận, trong lúc không kìm nén được đã vung tay đánh bọn họ.” Chu công tử cũng chẳng phải hạng thường, hắn là thế tử Hầu phủ, từ nhỏ đã được nuông chiều, cũng chẳng thèm để ý lời nói của mình sẽ đắc tội đến bao nhiêu người, cứ ăn nghĩ sao nói vậy, không thèm suy nghĩ.

Nghe thấy có liên quan đến Thái hậu cùng Hoàng hậu, Tấn Uông hơi cau mày, tầm mắt đảo qua mấy vị quan văn đang rút đầu như con gà cồ, trầm giọng nói: “Bọn họ nói cái gì?”

“Bọn họ nói, nói...” Chu công tử đảo mắt một vòng, ngẩng đầu thấy sắc mặt Tấn Ưởng hơi khó coi, lập tức sợ rụt cổ lại: “Bọn họ nói Thái hậu thiên vị Hoàng hậu, ngăn cản không cho Bệ hạ nạp phi. Hoàng hậu thân là người đứng đầu hậu cung, thế nhưng bản tính hay ghen tuông, độc chiếm Bệ hạ...”

Mắt thấy sắc mặt Hoàng thượng ngày càng đen thui, giọng nói của Chu công tử cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không dám nói thêm lời nào nữa.

“Tình yêu trầm dành cho Hoàng hậu rất sâu đậm, Hoàng hậu một lòng quan tâm chăm sóc cho trầm, mà trầm đã nói rất rõ ràng, chính bản thân trầm không muốn nạp phi.” Tấn Ưởng trầm giọng nói: “Hai vị thư sinh này không cố gắng trau dồi kiến thức, lại còn rảnh rỗi bàn tán chuyện gia sự chốn hậu cung của trầm, lẽ nào đây chính là hành vi của những người có học hay sao?”

Các vị quan viên có mặt ở đây đều nóng mặt, hai tên thư sinh kia dám nói những lời như vậy sao? Có người nào trong thiên hạ không biết lúc trước vị quan viên đứng ra ép Hoàng thượng nạp phi, chốn triều đình bùng lên ngọn lửa dữ dội, từ đó về sau, trong triều đình không còn ai dám đứng ra nhắc đến chuyện này trước mặt Hoàng thượng nữa.

Việc này muốn nói Hoàng hậu sai cũng không hẳn, chính bản thân Hoàng thượng không thích, liên quan gì đến Hoàng hậu chứ? Người nói hai tên thư sinh kia quan tâm chuyện này làm gì, còn để người nhà mẹ đẻ Thái hậu nghe được, thực sự đáng bị ăn đòn.

“Bệ hạ, đây chỉ là lời nói phiến diện một phía Chu thế tử, vì thần cho rằng cần phải cho triệu hai thư sinh vào triều đối chất mới có thể phân biệt được đâu thật đâu giả.” Một quan văn đứng dậy, chỉ kém không nói rõ những lời Chu công tử mới nói đều là ba xạo.

Chu công tử hừ một tiếng, dùng biểu tình sinh động như vậy để biểu đạt sự bất mãn của chính mình.

Vị quan văn này nghe thấy tiếng hừ của Chu công tử, chỉ là nhích một bước nhỏ dời sang bên cạnh, tỏ vẻ bản thân khinh thường làm bạn cùng Chu công tử, trên mặt cũng chẳng chút biểu tình gì.

Những quan viên khác đồng tình nhìn hấn một cái, biết ngài có cốt khí, thế nhưng cũng không cần biểu hiện quá rõ ràng ra như thế, cho dù Chu gia không có chí phấn đấu, thì đó cũng là nhà mẹ đẻ Thái hậu, trên danh nghĩa vẫn là ngoại tổ gia của Bệ hạ, người làm trò trước mặt Bệ hạ, ghét bỏ người Chu gia như vậy, là coi thường ai?

Dựa theo quy củ, người không có công danh thì không có tư cách được bước chân vào triều đình, thế nhưng vụ án này đã đến tai ngự tiền, có dính dáng đến hai vị nữ nhân tôn quý nhất triều Đại Phong chính là Thái hậu cùng Hoàng hậu, cho nên mấy quy củ chết này, lúc không nên tuân thủ cũng chỉ có thể mở con mắt nhắm con mắt mà thôi.

Lương Dur thật không ngờ bản thân không chút công danh nào như hiện nay lại được bước chân vào trong điện Kim Loan, hấn vừa hồi hộp lại sợ hãi, khi đặt chân lên ngọc thềm bên ngoài điện Kim Loan, không dám ngẩng đầu, cũng không dám liếc nhìn xung quanh. Người bạn đi bên cạnh hấn cũng không khá hơn là bao nhiêu, hai người sợ hãi rụt rè bước đi theo cấm vệ quân, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Ngay khi Lương Dur bước chân đi lên trên điện Kim Loan, nhìn thấy bóng người chứng giám soi trên nền gạch lát nền, cảm thấy đầu óc choáng váng mắt như hoa lên, đi chưa được mấy bước, liền quỵ xuống làm đại lễ với người ngồi trên cao.

Cả điện đều chìm trong tĩnh lặng, không ít người cho rằng có thể nhìn thấy một thư sinh mặt mày sáng sủa thông minh, nào ngờ bước vào lại là hai thư sinh nghèo kiết xác còn không hề toát ra vẻ quân tử tuấn mỹ, vị quan văn đứng ra nói giúp cho hai người này cũng nhin không được nhúu chặt mày.

Người như vậy, thoát nhìn không phải chính nhân quân tử không sợ cường quyền.

“Học sinh Lương Dur gặp qua Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế.” Lương Dur thở dài một hơi, sau đó khi hấn cúi mặt xuống nhìn thấy khuôn mặt mình hồi hộp đến mức méo xẹo in trên nền gạch.

Tuy rằng chưa nói tới chuyện hễ Tấn Uông đã gặp qua là không quên được, thế nhưng đối với người đang đứng phía dưới, còn có ấn tượng khá sâu sắc. Mấy tháng trước, hấn dẫn Cửu Cửu ra cung chơi thì gặp phải một

thư sinh luôn miệng bốc phét trong Tiên Ngư lâu, chẳng phải chính là người này sao?

Lúc đó, người này chẳng chút khách khí nào khi buông lời miệt thị Cố gia, nếu không phải lúc đó đang ở bên ngoài hẳn lại không muốn để cho Cửu Cửu buồn phiền, người này đã bị hắn xử lý từ lâu rồi.

Tấn Uồng nhìn hai thư sinh này, không lên tiếng cho họ đứng lên, các quan viên ở đây biết tâm tình Hoàng thượng không thoải mái cũng chẳng ai dám đưa đầu ra hứng xui xẻo, nên Lương Dư và người bạn của hắn ta chỉ có thể khom người quỳ ở nơi đó.

“Trẫm đã gặp qua người.”

Lời này vừa thốt ra, không thể nghi ngờ là một trận sấm sét đang nổ ì ùng trên đầu bọn họ, bọn họ đều nhìn sang hai thư sinh này, không biết hai người này có điểm đặc biệt nào, mà lại để ấn tượng sâu sắc cho Bệ hạ như thế.

Dung mạo bình thường, phong độ không có bao nhiêu, khí độ chẳng đáng để nói đến, thế nhưng cái bộ dáng sợ hãi rụt rè lại rất đặc biệt, chẳng lẽ bởi vì dáng vẻ hèn mọn rất đặc biệt của hai người họ, cho nên Hoàng thượng mới nhớ kỹ?

Không chỉ có triều thần kinh ngạc, Lương Dư cũng thập phần khiếp sợ trong bụng, hắn không hiểu ngẩng đầu, nhìn thấy người đang ngồi trên long tọa thì chân mềm nhũn, ngây ngốc nửa quỳ nửa ngồi xuống đất.

Thế nào lại là hắn?!

Chuyện xảy ra mấy tháng trước ở Tiên Ngư lâu đối với Lương Dư mà nói, ấn tượng thật sự quá sâu sắc. Sau lần kia, một số bạn đồng học có giao hảo tốt với hắn cũng dần dần xa lánh, ngay cả hai người bạn tốt của hắn cũng thường thường tìm đủ loại lý do không chạm mặt hắn.

Tuy rằng hắn thâm hận những người bạn đồng môn gió chiều nào theo chiều nấy, sợ hãi trước cường quyền này, thế nhưng ở sâu trong nội tâm hắn cũng đang rất sợ, sợ mấy người quý nhân gặp phải ở Tiên Ngư lâu sẽ tính sổ với hắn.

Thấp thỏm bất an chờ đợi mấy tháng không thấy động tĩnh gì, Lương Dư thậm chí thở phào nhẹ nhõm trong bụng, mới khôi phục sinh hoạt ngày xưa.

Mỗi ngày đọc sách, luyện chữ, không có việc gì còn cùng mấy người bạn chí cốt mới ra bên ngoài nói chuyện trời đất, thật là tự tại.

Hai ngày trước, hắn đang hăng hái hàn huyên, đột nhiên có một tay công tử ăn chơi trác táng xông đến bên cạnh, không nói hai lời liền mang theo gia đình đánh cho hắn một trận tơi bời, khắp người đầy thương tích, thế nhưng trên mặt lại hoàn toàn chẳng có một vết thương nào.

Người trí thức bị đám công tử ăn chơi trác táng đánh trong kinh thành, đối với người đọc sách mà nói, quả thực chính là vô cùng nhục nhã nên chuyện này xào qua xào lại, càng lúc càng lan rộng ra. Trên thực tế trong nội tâm hắn cũng không muốn truy cứu việc này, bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ ràng, nếu những lời hắn nói bị truyền đến tai Hoàng thượng, kiếp này hắn sẽ không có cơ hội tiến nhập quan trường.

Sự thực nói cho hắn biết một đạo lý, trên thế giới không có điều tồi tệ nhất, chỉ có tồi tệ hơn mà thôi. Hắn làm sao có thể ngờ được rằng, Bộ hạ hiện nay chính là quý nhân mà mấy ngày trước gặp phải ở Tiên Ngư lâu.

Vị này chính là Bộ hạ, như vậy chỉ sợ cô gái trẻ tuổi ngày ấy lên tiếng hỏi hắn là...

Nhớ tới những lời bản thân đã nói ngày ấy, Lương Dư càng nghĩ càng sợ, cả người đều không tự chủ được run lên, muốn nói cầu xin tha thứ, nhưng bởi vì sợ quá mức, ngay cả miệng cũng không há ra được.

Các quan văn thấy bộ dáng này của hắn, nét mặt lộ ra vẻ hèn mọn, nhất như chuột mà cũng dám hồ ngôn loạn ngữ nói Thái hậu cùng Hoàng hậu, quả nhiên là không có đầu óc.

Mà phản ứng lúc này của Lương Dư, mọi người cũng chẳng cần thăm vấn gì nữa, cũng hiểu rõ ai đúng ai sai. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, Chu thế tử không gây ra nhiều lỗi lầm, thân là cháu trai của Thái hậu, biểu huynh của Hoàng hậu, lẽ nào không thể đứng ra giữ gìn danh tiếng cho người nhà mình sao?

Tuy rằng thủ đoạn này có chút thô bạo, ra tay đánh người cũng không đúng, thế nhưng chí ít người ta nhận xét đúng. Đương nhiên, nếu như gặp phải việc này đi báo quan mà không phải đích thân ra tay thì tốt hơn nhiều.

“Mấy tháng trước, từng câu từng chữ của ngươi đều toát ra vẻ bất mãn đối với thế gia quý tộc, hơn nữa cũng chứa nhiều điều bắt bẻ đối với nhạc

gia của trẫm, trẫm thấy người mới tới kinh thành, còn rất nhiều chuyện vẫn chưa biết căn kẽ, cho nên vẫn chưa truy cứu.” Tấn Ưởng trẫm giọng nói: “Thế nhưng hôm nay mấy tháng trôi qua, người vẫn như cũ không thay đổi, thậm chí còn trẫm trọng thêm, chửi bới danh dự Thái hậu cùng Hoàng hậu, trẫm cảm thấy rất đau lòng trước hành vi này của người.”

Lỗ tai của các thế gia có mặt ở đây dựng đứng lên, cái gì? Tiểu tử này đã từng chửi bới thế gia bọn họ, ăn có thể nhin, nhưng không nhin được nhục, xắn tay áo lên đi!

Vì vậy các quan văn lúc đầu còn đứng ra nói chuyện giúp Lương Dư và bạn của hắn giờ đã chuyển hướng, liếc mắt quan sát Lương Dư một lượt từ đầu đến chân, dụng ý chính là, trong đội ngũ người trí thức chúng ta tuyệt đối không thể có con sâu làm rầu nồi canh như vậy, bọn họ hồ thẹn làm bạn cùng người này.

Cuối cùng gã thư sinh tên Lương Sinh chuyên bàn luận viễn vông bị lột công danh, đồng thời thiếu đức thiếu tâm, ba đời con cháu cũng không thể vào triều làm quan.

Nhìn thấy sắc mặt của Lương Dư xám xịt, các quan văn thế gia hài lòng bỏ ống tay áo xuống, lại khôi phục dáng vẻ nhã nhặn.

Người đã coi thường thế gia, như vậy đệ tử những thế gia như bọn họ chỉ có thể để cho người mở rộng kiến thức, thấy rõ sự lợi hại của thế gia.

Ngay cả quan viên xuất thân hàn môn, sau khi nghe thấy lời nói của Bệ hạ, cũng không có đứng ra nói giúp Lương Dư một câu nào. Theo bọn họ, tuy rằng quan viên thân cô thế cô xuất thân hàn môn như bọn họ, cũng không cần một người như vậy thêm vào trong đội ngũ của mình.

Cuộc nháo kịch này kết thúc trong cảnh Lương Dư cùng đồng bạn của hắn bị tước bỏ công danh, đồng thời con cháu ba đời đều không thể vào triều làm quan, Chu thế tử bị giam tại gia ba tháng để nghiền ngẫm lỗi lầm. Việc này truyền ra bên ngoài, không ít người đọc sách đều tỏ thái độ phê phán hành vi của Lương Dư, còn có người cảm thấy người này ráp tâm chửi bới Thái hậu cùng Hoàng hậu, nhất định có ý xấu, hoặc cấu kết với ngoại tộc.

Còn có người cảm thấy Chu thế tử có tình có nghĩa, tuy rằng quần là áo lụa, nhưng cũng biết giữ gìn danh dự cho người nhà mình, cho nên vẫn

chưa đến mức thối nát.

Không ai đồng tình Lương Dư, càng không ai muốn đứng ra cầu tình giúp hắn, mọi người tựa hồ cũng quên mấy ngày trước, bọn họ còn căm giận bất bình trước tình cảnh đám công tử ăn chơi trác tang bắt nạt người đọc sách.

Ai sẽ đứng ra nói giúp cho một người đọc sách đã từng bị Bệ hạ chán ghét chứ?

Trong cung Khang Tuyên, Chu Thái hậu nhìn chị dâu nhà mẹ đẻ, thái độ không mặn không nhạt, thấy bà ta khoa chân múa tay một hồi, cuối cùng cũng chuyển đề tài câu chuyện về phía cô cháu gái của mình, bà chỉ cau mày.

“Đứa cháu Đình Đình này lớn lên xinh đẹp thế nào ngài cũng thấy rồi, tính tình nó thế nào ngài cũng rõ, nếu tiến cung hầu hạ Bệ hạ nhất định có thể hầu hạ Bệ hạ chu toàn...”

“Ta trước đây cũng đã nói, những lời này chớ nhắc lại.” Chu Thái hậu trầm mặt nói: “Không nói đến Hoàng hậu hiện tại đang mang thai, ta không có khả năng để cho nữ nhân khác tiến cung gây kích động đến nòng, cho dù không có đứa bé trong bụng, ta cũng sẽ không đáp ứng chuyện này.”

Chu thái thái hơi mất hứng, Thái hậu nói như vậy là có ý gì, thà rằng che chở cô nương người khác, cũng không muốn để cho cô nương nhà mẹ đẻ mình tiến cung, đây quả thực quá hoang đường.

“Thái hậu nương nương, thần phụ làm sao nỡ lòng để cho nữ nhi tiến cung, chỉ là nhà của chúng ta hiện nay không được cao, Đình Đình muốn tìm một lang quân như ý cũng không được như ý nguyện, nếu tiến cung, coi như cũng là một lối ra.”

“Người cho rằng chỉ cần tiến cung sẽ được hưởng thụ vinh hoa phú quý?” Chu Thái hậu tức giận cười: “Năm đó ai gia tiến cung, chịu bao nhiêu khổ, hứng bao nhiêu tội, nếu không hầu tước trong nhà các người từ đâu mà đến?!”

“Tiên đế quả thực...” Chu thái thái vẫn chưa từ bỏ ý định, liều mạng chường cái mặt bất cần ra nói tiếp: “Thế nhưng đương kim Hoàng thượng lại không giống với tiên đế, nếu Đình Đình gả vào trong cung, tất nhiên sẽ không chịu tội như ngày xưa.”

“Đường đường chính chính làm vợ thế gia lại không chịu, có sao cứ muốn tiến cung làm thiếp.” Sắc mặt Thái hậu lạnh lẽo băng hàn: “Việc này ai gia không đồng ý, nếu các người muốn thì cứ đi tìm Bệ hạ, chớ nói những lời này trước mặt bốn cung.”

Nghe nói lời ấy, Chu thái thái biết Thái hậu hạ quyết định sẽ không để cho con gái bà tiến cung, vì vậy không thể làm gì khác hơn là lấy khăn tay xoa khóe mắt nói: “Thần phụ cũng không nguyện đem chuyện thế này ra làm cho ngài phiền lòng, thế nhưng thần phụ còn cách nào khác đâu?”

Trượng phu vô dụng, nhi tử chỉ biết ăn chơi lêu lổng, cả Hầu phủ chỉ biết ăn chẳng biết làm, người khác coi thường Hầu phủ, bà lại không muốn để cho con gái gả cho người xuất thân hàn môn, nỗi khó xử này mấy ai hiểu thấu?

“Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương tới.” Lưu cô cô tiến đến nói.

“Mau mời.” Trên mặt Thái hậu lập tức nở nụ cười, bộ dáng này rơi vào trong mắt Chu thái thái lại toát ra mùi vị chua chát. Bản thân bà ta là đại tâu, thế nhưng ở trước mặt Thái hậu lại có bao nhiêu mặt mũi? Cô cháu gái Đình Đình có bao nhiêu trọng lượng trong lòng của Thái hậu?

Nhưng thật ra Hoàng hậu lại rất được lòng Thái hậu, năm đó khi nàng vẫn chưa tiến cung đã thường xuyên được Thái hậu triệu kiến, hiện tại Thái hậu đối đãi với nàng chẳng khác nào con gái ruột của mình. Điều này càng làm cho Chu thái thái bất bình trong bụng, rốt cuộc ở trong lòng Thái hậu, ai mới là cháu gái ruột của bà?

Cố Như Cửu rất ít khi nhìn thấy người của Chu gia ở trong cung Khang Tuyên, một là Thái hậu chẳng thường cho triệu bọn họ vào cung, hai là có thể chẳng trùng hợp được gặp mặt.

Vào nội điện, còn chưa hành lễ, Cố Như Cửu đã được Lưu cô cô đỡ lấy, Thái hậu nói: “Ở trước mặt ta, cần gì phải chú ý những tục lễ này, mau ngồi xuống đi.”

“Mẫu hậu thương cảm như vậy, con dâu cung kính không bằng tòng mệnh.” Nói xong, lại đưa ra một cái hộp lớn chừng bàn tay: “Nghe nói gần đây mẫu hậu ngủ không được ngon giấc, lại không thích dùng hương. Con dâu có làm ít trà an thần, ngài uống thử xem.”

Thái hậu cũng không khách khí với nàng, trực tiếp để cho Lưu cô cô cầm lấy cái hộp trên tay nàng, mở nắp ra ngửi, sau đó cười nói: “Quả thực là đồ tốt.”

Mấy thứ này tất nhiên là Cố gia đưa vào cung, cho nên Thái hậu cũng không hỏi lai lịch, chỉ khen tốt, cực kì giống mẫu thân thu được món quà của con gái, mặc kệ tốt hay không, cứ khen trước rồi nói sau.

Chu thái thái an tĩnh ngồi ở một bên, nhìn Thái hậu cùng Hoàng hậu nói chuyện qua lại, chờ một hồi lâu, cuối cùng mới tìm được cơ hội chen miệng vào: “Hoàng hậu nương nương thật hiếu thuận.”

Án tượng của Cố Như Cửu đối với Chu thái thái cũng không mấy tốt, cho nên là khách khí cười cười, không nói nhiều với bà.

Nào biết Chu thái thái vẫn chưa bỏ qua, tiếp tục tận dụng mọi cơ hội nói chuyện với Cố Như Cửu, thái độ ân cần này quả thật để cho người ta nghi ngờ.

Chẳng phải lòng dạ Cố Như Cửu hẹp hòi, mà là vị Chu thái thái này thấy thế nào cũng không giống như đang vui mừng khích lệ người khác cho nên nàng chỉ lẳng lặng lắng nghe, chờ Chu thái thái nói ra dụng ý chân thật.

“Hôm nay nương nương có mang long tự, bên người Hoàng thượng sợ rằng thiếu người phục vụ người, ngài thế nào yên tâm cho được?” Chu thái thái cười nhìn sang Cố Như Cửu.

Sắc mặt của Thái hậu lập tức trầm xuống, trực tiếp mở miệng nói: “Thái giám cung nữ bên cạnh Hoàng thượng nhiều như vậy, chẳng lẽ còn hầu hạ không tốt sao?”

“Lời tuy nói như vậy, thế nhưng cung thị cuối cùng vẫn là cung thị, làm sao có thể so sánh với người tri kỉ.” Chu thái thái cười nói: “Tuổi tác của cô nương nhà chúng ta cũng xấp xỉ với nương nương, tính cách ôn hòa...”

“Chu thái thái!” Thái hậu nghiêm nghị nói: “Ngươi lỡ lời.” Bà biết vị đại tâu này đầu óc ngu xuẩn, tính cách nóng nảy bộp chộp, hề nhìn thấy cái lợi liền không còn biết bản thân mình là ai, đại ca của bà cũng là người có tầm nhìn hạn hẹp. Thế nhưng bà thật không ngờ đại tâu sẽ ngu xuẩn đến mức độ này.

Ở trước mặt Hoàng hậu đề cử con gái của mình, đây là hành vi ngu xuẩn đến mức độ nào?

Nếu Hoàng hậu không được cung chiều, lại không có mang thai, cũng có quan hệ thân thiết cùng Chu gia, đại khái sẽ suy xét đến vấn đề này. Thế nhưng từ khi mẫu thân nàng qua đời, Cố gia cũng chẳng mấy khi lui tới Chu gia, sao có việc nói chuyện thân mật với Chu gia. Hơn nữa cảm tình đế hậu hòa thuận, Hoàng thượng yêu Hoàng hậu cuồng dại, trong tình huống thế này, trừ phi đầu óc Hoàng hậu bị chuột gặm, mới gật đầu đồng ý yêu cầu này.

Cố Như Cửu thấy phản ứng hoàn toàn trái ngược nhau của Thái hậu cùng Chu thái thái, biết việc này Thái hậu không đồng ý, chỉ là Chu thái thái tự mình si tâm vọng tưởng.

Nàng đặt chén trà xuống, khẽ mỉm cười nói với Chu thái thái: “Yêu cầu này của Hầu phu nhân, sợ rằng bản cung không thể đáp ứng.”

Chu thái thái đang hoảng sợ rút đầu trước lời trách cứ của Thái hậu, thế nhưng ánh mắt vẫn không cam lòng như cũ nhìn chăm chăm Cố Như Cửu.

Chú ý tới ánh mắt này của bà ta, Cố Như Cửu vẫn nở nụ cười như cũ nói: “Hoàng thượng mỗi ngày ngoại trừ chính lý triều chính, còn phải chăm sóc bốn cung cùng với cục cung trong bụng bốn cung, sợ rằng không có sức lo lắng thêm nữ nhân khác.”

Chu thái thái hoảng sợ trước lời nói kinh hãi thế tục của Cố Như Cửu, chỉ biết giương mắt mà nhìn, cái gì gọi là Hoàng thượng phải chăm sóc nàng?!

Đây chính là Hoàng thượng, người đứng đầu vạn người, làm sao có thể...

Cho dù bà có ngu xuẩn, cũng biết câu chuyện lúc này có điều gì đó không đúng, Hoàng hậu dám nói ra hoàn toàn không sợ Hoàng thượng nghe thấy, thế nhưng tình cảm giữa hai người họ có tốt đến mức độ nào mới có thể làm cho Hoàng hậu dám đồng ý nói ra lời như vậy?

Thái hậu nhìn sắc mặt kinh hoàng của chị dâu, thở dài, cúi đầu không nói gì.

Việc hôm nay bà không nên nhúng tay vào quá nhiều, bằng không truyền tới trong tai Bệ hạ, sợ rằng sẽ xảy ra hiềm khích giữa bà và Bệ hạ.

“Cửu Cửu nói đúng, trăm một lòng xử lý quốc sự, chăm sóc thể diện, thực sự không rảnh quan tâm những nữ nhân khác, xin mẹ không nên nhắc lại việc này.” Tấn Ưởng sai bước đi vào trong điện, trực tiếp đi tới bên cạnh Cố Như Cửu, nắm tay của Cố Như Cửu nói: “Trăm vô tâm cưới vợ bé, nếu mẹ còn nhắc đến chuyện này, chọc cho Cửu Cửu buồn bực trong lòng, chỉ sợ trăm cũng thấy không vui.”

Sắc mặt thái thái trắng nhợt, quay đầu thấy Thái hậu chẳng nói câu nào, đành phải run lẩy bẩy đứng lên, phúc thân với Tấn Ưởng: “Thần phụ không dám.”

Lời này chỉ không có nói rõ, nếu bà chọc Hoàng hậu không vui, như vậy Bệ hạ sẽ nổi giận.

Rốt cuộc thì Hoàng hậu có bản lĩnh gì lại nắm chặt trái tim của một người đứng đầu quốc gia như vậy?

Trong lòng Chu thái thái không rõ, theo bà, Cố Như Cửu chẳng phải người đẹp nhất trong kinh thành, cũng chẳng phải người có khí chất nhất, càng không có thân phận cao nhất cùng tài hoa trác tuyệt, bà thực sự không rõ, vì sao Hoàng thượng lại khăng khăng một mực đối với nàng như vậy?

Bất quá mặc dù trong lòng không nghĩ ra, bà cũng không dám nghĩ tiếp, càng lại không dám nhắc lại chuyện đem nữ nhân vào trong cung. Trực giác của bà nói cho bà biết, nếu bà lại chọc cho Hoàng hậu khó chịu, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ không nhớ đến mặt mũi của Thái hậu, để cho trên dưới Chu gia không còn ngày lành.

“Mẫu hậu, ngầm chắc có lời muốn nói cùng mẹ, nữ tử lại không quấy rầy.” Tấn Ưởng nghiêm chỉnh hành lễ với Thái hậu, sau đó mang theo Cố Như Cửu ra khỏi nội điện cung Khang Tuyền.

Nhìn bóng lưng rời đi của Cố Như Cửu cùng Tấn Ưởng, Thái hậu thở dài, vẻ mặt thất vọng nhìn Chu thái thái: “Sớm biết hôm nay tẩu hồ đồ như vậy, ai gia không nên gặp.”

“Thái hậu...” Chu thái thái hoàn toàn luống cuống.

“Trở về đi”, Thái hậu mệt mỏi khoát tay: “Đạo này ngồi im trong phủ, chớ ra ngoài gây chuyện, bằng không ai gia cũng không che chở được các người.”

Không có ai hiểu rõ hơn bà, trong lòng Hoàng đế Cửu Cửu quan trọng đến mức độ nào.

Long có nghịch lân, Cửu Cửu đối với Hoàng đế mà nói, chính là nghịch lân mà người khác không được phép chạm vào.

Chương 86

“Nói đi, ai phái ngươi tới?” Hà Minh ngồi ở ghế trên gác chéo chân, lười biếng bưng chén trà uống một ngụm, liếc nhìn cung nữ quỳ rạp trên mặt đất, nụ cười trên mặt mang theo trào phúng. Cung nữ khác tới gần Bệ hạ có lẽ vì vinh hoa phú quý, nhưng dụng ý của người này ngược lại chẳng hay ho gì.

Không kể đến chuyện bắt chước dáng đi của Hoàng hậu nương vào lúc trời tối, còn biết chuẩn xác Hoàng thượng sẽ đến đâu lúc nào, những điều này chẳng phải bất cứ cung nữ nào có thể làm được.

Hiện giờ Hoàng thượng càng ngày càng có uy vọng chốn triều đình, không ít người trên triều dần nổi lên tâm tư khác, chẳng qua có người muốn dùng chút thủ đoạn nhằm thu hút sự chú ý của Hoàng thượng, cũng có người muốn đem nữ nhân dâng tặng vào cung.

Theo Hà Minh, những người muốn dựa vào cạp váy phụ nữ để củng cố địa vị thế này chính là sỉ nhục của thế gia, gia tộc như vậy cho dù nở mày nở mặt một thời, cũng không thể sáng lạng cả đời.

Cung nữ quỳ rạp trên mặt đất không hề động, cũng không hề thốt ra lời nào. Hà Minh cũng không thèm để ý, hất đặt chén trà xuống, nhếch mày nói: “Ngươi không muốn nói cũng được, vừa hay hiện giờ thái giám dụng hình trong cung cũng có cơ hội luyện tay nghề một chút.”

Cung nữ kia hơi run rẩy, hiển nhiên là lời nói vừa rồi của Hà Minh đã khiến nàng nhớ đến những hồi ức thống khổ, khiến nàng ta tự giác có phản ứng lại.

Nhìn thấy phản ứng này của nàng ta, Hà Minh khẽ nhếch môi cười, tựa hồ rất hài lòng với phản ứng như thế: “Được rồi, cứ như vậy đi, chúng ta cũng không có nhiều thời gian nói lời vô ích với người.”

Mấy tên thái giám đứng cúi đầu khom lưng bên cạnh cẩn thận tiễn Hà Minh đi ra khỏi phòng hành hình, quay đầu lại nhìn cung nữ không biết thức thời kia, trên mặt càng toát ra khoái ý.

Nữ nhân như hoa như ngọc như vậy, rơi vào tay bọn họ, quả thực khiến người ta vui sướng đến không thể tả bằng lời.

“Bệ hạ.” Hà Minh trở lại ngự thư phòng, hành lễ với Tấn Uông. Bạch Hiên đang mài mực cho Tấn Uông khẽ nhếch mày lên liếc nhìn hắn.

“Khai ra chưa?” Tấn Uông cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Nô tài vô năng.” Hà Minh thỉnh tội nói: “Cái cung nữ này rất kín miệng, ngấm lại đã có người nắm chặt lấy nhược điểm của nàng ta rồi.”

“Người nào giật dây nàng ta cũng không quan trọng, điều quan trọng là Tử Thần điện này từ bên trong lẫn bên ngoài cần thanh lý một lần.” Tấn Uông ngẩng đầu nhìn Hà Minh: “Trẫm chỉ muốn bảo đảm Hoàng hậu bình an vô sự!”

“Xin Bệ hạ yên tâm, hiện tại người phục vụ bên cạnh Hoàng hậu, nô tỳ đã cho điều tra tỉ mỉ tổ tông bốn đời bọn họ và cả bạn bè thân thích thường lui tới, tuyệt đối không để cho bất cứ người khả nghi nào tới gần nương nương.” Hà Minh biết rõ Hoàng thượng chỉ coi trọng Hoàng hậu cùng đứa bé trong bụng Hoàng hậu nương nương, đã tốn rất nhiều công sức trong chuyện bảo đảm an toàn cho Hoàng hậu nương nương.

“Vậy là tốt rồi.” Tấn Uông đề bút xuống, thở dài một hơi nói: “Đường như đã lâu rồi trẫm không đến Cẩn Hành cung?”

Hà Minh không tự chủ đứng thẳng người dậy.

Cẩn Hành cung vẫn cũ nát rách rưới như cũ, Tấn Uông đi vào trong cung, cau mày khi ngửi thấy mùi hôi thối bốc ra.

Kỳ Liên tóc tai rối bù, mặt mũi đen đui nhìn Tấn Uông bước vào, sau một hồi sững sốt mới trấn tĩnh lại được: “Hoàng đế Bệ hạ tôn quý, sao lại đến nơi bẩn thỉu thế này?”

Bây giờ Kỳ Liên đâu còn dáng vẻ của tướng một quốc gia, khuôn mặt đen thùi lùi, tóc dơ dáy bẩn thỉu, cả bộ quần áo chẳng còn nhìn ra dáng vẻ gì đang quần trên người, bộ dáng như vậy chẳng khác gì một tên ăn mày trên đường.

Kỳ Liên vốn còn muốn châm chọc vài câu, nhưng nghĩ đến cơ hội được tắm rửa hiếm có, những lời giễu cợt chưa thốt ra đã phải nuốt xuống, chỉ sợ sẽ khiến Tấn Uông không hài lòng, cơ hội khó được này cũng bay đi.

Thay đổi ba thùng nước, Kỳ Liên mới tẩy sạch đất cát dơ dáy trên người, thay bộ quần áo vừa được thái giám đưa cho, hắn cũng không ngại vãi vốc

không tốt, tóc rối bù đứng ở trong phòng hơi đơn sơ, chỉ cảm thấy cả người như vừa được sống lại.

Lúc này hắn mới ra dáng một con người. Bạch Hiền đi vào nhà, trong tay còn bung một cái khay, trong khay có một chén cơm tẻ cùng một gà quay béo ngậy.

Nếu ở chín tháng trước, hắn tuyệt đối churóng mắt những món ăn thế này, thế nhưng hiện giờ, hắn chỉ cần liếc nhìn con gà quay kia, nước bọt trong miệng không tự chủ tiết ra.

Đợi Bạch Hiền bỏ khay xuống, hắn cũng không đoái hoài tới hình tượng, vén tay áo cầm con gà lên gặm lấy gặm để, ngay cả tóc tai dính đầy dầu mỡ gà cũng không kịp vén lên.

Nhìn thấy kiểu ăn ngồm ngoàm này của hắn, Bạch Hiền không nhịn được nhớ lại thuở ban đầu vị trước mắt này từng đại biểu nước Cao La đi sứ Đại Phong phong thái nhẹ nhàng đến cỡ nào, có thể thấy được ba cái chuyện phong độ lễ nghi, chỉ khi được ăn uống no đủ mới có thể làm được hoàn mỹ, nếu ngay cả việc ăn uống cũng không được thỏa mãn, ai còn để ý cái này đây?

Sau khi ăn hơn phân nửa con gà quay, Kỳ Liên mới từ từ nhai chậm lại, hắn liếm một ngón tay dính đầy mỡ gà, nhìn Bạch Hiền nói: “Nói đi, rốt cuộc Bệ hạ muốn ta làm gì?”

Nhột hắn lâu như vậy, thức ăn đều là đồ ăn của heo, uống là nước sông, chuyện tắm rửa thay đồ thì đừng trông mong gì rồi. Giờ đột nhiên đòi xử tốt với hắn như vậy, hắn tuyệt đối không tin chẳng có chuyện gì.

“Tâm tư của Bệ hạ, chúng ta làm sao biết?” Bạch Hiền ngoài cười trong không cười nói: “Kỳ Liên tiên sinh không nên gấp gáp, chờ Bệ hạ tới, ngài sẽ biết ngay thôi.”

Biết mình chẳng moi được tin tức gì trong miệng tên thái giám trước mặt này, Kỳ Liên tiếp tục vui đầu ăn, sau khi ăn sạch con gà và chén cơm tẻ mới chùi miệng nói: “Cái chỗ này... có lẽ là một cung điện bỏ hoang nào đó trong hoàng cung?”

Lúc trước Hoàng hậu có thể thoải mái đến xem Tư Mã Hương, hoàng đế cũng tùy ý ra vào chỗ này, chứng tỏ Hoàng đế chẳng lo sợ bị tiết lộ hành tung, cũng chẳng sợ bị người khác hoài nghi.

Bạch Hiên cười híp mắt nói: “Kỳ Liên tiên sinh quả thật thông minh.”

“Chẳng phải ta thông minh, là các người hoàn toàn chẳng có ý định che giấu.” Lúc Kỳ Liên mới vừa bị mang vào, đầu óc choáng váng, người mơ mơ màng màng làm sao biết được người ta muốn khiêng hắn đến nơi nào, cho đến khi thấy Tư Mã Hương cũng bị dẫn vào, hắn mới đại khái đoán được bản thân đang ở trên mảnh đất nào.

Không có hắn, nội bộ nước Cao La e rằng đã rối loạn, chứ đừng nói đến chuyện dẫn quân đi quấy nhiễu Đại Phong. Có ai ngờ được rằng, hắn thân là thừa tướng một quốc gia, lại bị giam giữ ở một nơi như thế này?

Nghe hắn nói như vậy, Bạch Hiên cũng không phản bác, vẫn cười híp mắt đứng một bên như cũ, dường như chẳng phải đang cai quản hắn, mà giống như đang hầu hạ hắn.

Kỳ Liên nghĩ thầm, thảo nào có thể ở trước mặt đế hậu đến tận bây giờ, người này rất thông minh.

Lúc này bên trong Tử Thần điện, từng mùi hương bốc lên, Tấn Uồng thấy Cố Như Cửu ngáp liên tục mấy cái, nhin không được hỏi: “Nàng thấy mệt mỏi sao?”

“Ừ.” Cố Như Cửu để đũa xuống, tiếp nhận cái chén cung nữ đưa tới xúc sạch miệng, xoa trán nói: “Thiếp đi ngủ một giấc, thức ăn cứ để đó lát nữa thiếp thức dậy sẽ ăn nữa.”

Tấn Uồng bỏ chén đũa xuống, bước vào bên trong nội thất cùng nàng, thấy nàng vừa nằm xuống đã ngủ, nhin không được bất đắc dĩ cười cười, giúp nàng hạ sa trướng xuống, mới xoay người rời đi.

“Bệ hạ...” Nhin thấy Tấn Uồng đi ra, thái giám phục vụ cẩn thận liếc nhìn bàn ăn, không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Dọn xuống đi.” Tấn Uồng cũng không liếc mắt nhin thức ăn trên bàn, đi thẳng ra ngoài, Hà Minh thấy thế, lập tức đi theo.

Ra Tử Thần điện, Hà Minh nhin sắc trời không tốt cho lắm, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, hôm nay trông như muốn mưa.”

Tấn Uởng ngẩng đầu nhìn, thấy phía chân trời mây đen đang ùn ùn kéo đến, bầu trời âm u làm cho không khí thêm nặng nề ngột ngạt.

Điều này làm hắn nhớ lại năm đó để có thể vào kinh, đã nghĩ hết biện pháp để đại thần truyền chỉ thấy được mình. Bầu trời hôm đó cũng tựa hồ như thế này, để thoát khỏi người kế mẫu phải đến ngăn cản, hắn phải chui hang chó, leo cây, nhảy tường, cách gì cũng từng làm qua.

Gần đến giờ phải đi, còn có ý thay chiếc áo choàng bản thủ bên ngoài, cố gắng để mình trông có vẻ sạch sẽ nhất nhưng cuộc sống thực sự lại không được tốt như các đệ đệ muối muối.

“Bệ hạ?” Hà Minh thấy sắc mặt Tấn Uởng không tốt lắm, có chút lo lắng nhìn hắn.

Mí mắt Tấn Uởng khẽ nhúc nhích, chấp tay ở sau lưng: “Đi Cẩn Hành cung.”

Thiên điện Cẩn Hành cung, Kỳ Liên bị tào tháo rượt mấy lượt, hiện tại trong bụng trống trơn, cuối cùng cũng bình thường trở lại. Đã lâu lắm không được ăn dầu mỡ, bao tử dĩ nhiên không chịu nổi.

Hắn chẳng còn chút sức lực nào ngồi ở trên chiếc ghế cũ nát, liếc nhìn Bạch Hiên mặt không biểu tình ngồi trong góc phòng, dặt môi nói: “Bạch công công rất biết kiềm chế.”

Hiện tại hắn chật vật như vậy, Bạch Hiên vẫn có thể tỏ ra bình tĩnh, chẳng những không cười cợt hắn, còn đem thuốc tiêu chảy đến cho hắn uống, thái độ tốt như vậy, quả thực làm cho hắn không thích ứng.

Bạch Hiên vừa muốn lên tiếng, đột nhiên nghe phía bên ngoài có tiếng bước chân truyền vào, hắn lập tức nghiêm túc trở lại, cũng không nhìn Kỳ Liên, lại xoay người đi ra ngoài đón.

Kỳ Liên đang cảm thấy kỳ quái, chỉ chốc lát sau liền trông thấy Tấn Uởng đi đến, Bạch Hiên đang nhắm mắt bước đi theo sau lưng hắn.

Thảo nào có thể làm người tâm phúc của đế vương, cách xa như vậy vẫn phân biệt ra được tiếng bước chân của Hoàng đế, bản lãnh này người bình thường khó có thể sánh được.

Tấn Uông thấy sắc mặt Kỳ Liên trắng bệch, chân còn hơi run rẩy, cũng không hỏi nguyên nhân, trực tiếp lên tiếng nói: “Hôm nay Trầm đến để nói cho ngươi biết một việc.”

“Cái gì?” Từ trong tiềm thức của mình, hắn cảm thấy chuyện này có quan hệ cùng hắn.

“Trầm quyết định lật lại bản án Lâm phi độc hại hoàng tử hồi năm đó”. Mặt Tấn Uông không thay đổi nhìn Kỳ Liên: “Nếu án này quả thật không quan hệ với Lâm phi, trầm không những trả lại trong sạch cho Lâm gia, đồng thời để cho Lâm phi được chôn cất trong phi lăng, được nhận đèn nhang từ hậu nhân, không phải làm một cô hồn ở bên ngoài.”

Về mặt Kỳ Liên khẽ nhúc nhích, một lát mới nói: “Sự tình đã qua lâu như vậy, ngươi tra thế nào được?”

“Thế gian này chỉ có vụ án không muốn tra xét chứ không có vụ án không thể tra ra nguyên nhân.” Tấn Uông nhếch môi: “Trầm chỉ muốn biết, ngươi có mong Lâm gia được giải oan?”

Kỳ Liên trào phúng cười nói: “Cho dù Lâm gia chúng ta được giải oan thì có thể làm được gì? Tính mệnh của cả trăm người trong Lâm gia chúng ta cũng không về được, bộ tộc Tấn thị các ngươi chính là những kẻ trơ trên ác độc.”

“Người hàm oan Lâm gia là tiên đế, chẳng phải trầm.” Tấn Uông hoàn toàn chẳng để ý đến những lời Kỳ Liên mắng bộ tộc Tấn thị. Hắn thấy, tiên đế và những người nhà Tấn thị, việc làm quả thật rất ghê tởm buồn nôn, Kỳ Liên cũng không có mắng sai: “Chỉ ít trăm ngàn năm sau, Lâm gia các ngươi được ghi trong sử sách là bị chết oan, chứ không phải là kẻ phạm tội độc chết hoàng tử, bị giết chết cả nhà, tịch thu tài sản.”

Kỳ Liên sau một hồi trầm mặc, cố gắng áp chế kích động trong lòng: “Ngươi không sợ nhắc lại chuyện xưa, làm cho Thái hậu khổ sở?”

Gió nổi lên, cánh cửa sổ trong thiên điện cũ nát bị gió thổi đập mạnh vào tường phát ra những tiếng ầm ầm.

Tấn Uông nhìn cửa sổ cũ nát lung lay trong gió, giọng nói bình thản: “Trầm chỉ không muốn để đứa bé năm đó chết không minh bạch.”

“A”. Kỳ Liên lạnh lùng cười, tỏ vẻ dè bủ lời nói đường hoàng này của Tấn Uông: “Nói đi, ngươi muốn ta làm cái gì?”

Hắn vừa dứt lời, Tấn Uông ngẩng đầu nhìn hắn.

Kỳ Liên nhìn thấy, đôi mắt đủ để cho vô số nam nhân ganh ghét, cũng để cho vô số nữ nhân điên cuồng, lại che giấu vô số dã tâm và sát ý.

“Ta cần ngươi đứng ra làm chứng chỉ Thụy vương cầu kết kẻ địch bên ngoài.”

“Chỉ thế thôi sao?” Hắn híp mắt lại nhìn Tấn Uông, cũng không tin sự việc sẽ đơn giản như vậy. Hắn vốn là thừa tướng đã mất tích nước Cao La đột nhiên đứng ra làm chứng chỉ tội Thụy vương, chuyện này không chỉ nói hai ba câu là xong.

Đột nhiên Tấn Uông nhếch môi, nở nụ cười không rõ ý tứ: “Ngoại trừ điều này ra, ngươi còn có tác dụng gì?”

Kỳ Liên cảm giác nhân cách của mình bị vũ nhục, muốn phản bác thì Tấn Uông đã ra khỏi cửa.

“Haizzz, ta...” Kỳ Liên cảm giác mình muốn thốt ra những lời thô tục.

“Kỳ Liên tiên sinh.” Còn Bạch Hiên vẫn đứng im một chỗ đột nhiên mở miệng nói: “Mấy ngày sắp tới, ngài cứ sống ở nơi này.”

Kỳ Liên quay đầu lại liếc nhìn căn phòng này, bàn ghế giường đều hơi cũ nát, thế nhưng tốt hơn rất nhiều so với nhà tù u ám tối tăm không ánh mặt trời, hắn híp mắt nhìn sang Bạch Hiên: “Bệ hạ không sợ một người đàn ông như ta ở trong cung sao?”

Hắn không nói rõ, Bạch Hiên cũng biết lời hắn muốn nói là gì. Vì vậy ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Lâm gia thật sự sắp phải tuyệt tự rồi, nếu như chúng tôi là ngài, sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này đợi, ngay cả cửa cũng không bước ra nửa bước, nếu bị người khác phát hiện tưởng nhầm thành ăn trộm, nói không chừng sẽ đánh chết, lúc đó cũng không trách được người khác.”

Bị ngầm cảnh cáo một phen, Kỳ Liên xì một tiếng, bắt quá rất thức thời không có nói thêm nữa.

Thấy hấn ngoan ngoãn nghe lời, Bạch Hiền hài lòng gật đầu: “Kỳ Liên tiên sinh thân thể không khỏe, sớm nghỉ ngơi đi.” Nói xong, cũng chẳng thèm để ý đến Kỳ Liên, xoay người rời đi.

“Có kỳ chủ tất có kỳ nô.” Kỳ Liên rung đùi đắc ý nằm dài trên giường, biểu tình trên mặt mới dần dần âm trầm xuống. Nghĩ đến cả nhà Lâm gia, hấn thống khổ nhắm hai mắt lại, tùy ý để mưa gió tấp vào mặt cũng không muốn mở mắt ra nhìn.

“Trời sắp đổ mưa rồi, sao lại đến vào lúc này?” Chu Thái hậu thấy Tấn Uông qua đây, lòng rất vui, bởi vì chuyện người nhà mẹ đẻ lần trước, bà biết trong lòng Tấn Uông hơi buồn phiền, thấy hấn tới, nỗi lo lắng trong bụng cũng vơi đi nhiều.

“Nhi tử vừa khéo đi ngang qua đây nên ghé vào thăm mẫu hậu.” Tấn Uông cười nói.

Chu Thái hậu cười sai người dâng trà bánh lên cho hấn, không hỏi hấn làm sao có chuyện tiện đường từ Tử Thần điện đến cung Khang Tuyên? Tấn Uông cũng không có giải thích, đây là điều ăn ý ngầm duy nhất giữa hai mẹ con họ.

“Trà chỗ mẫu hậu vẫn luôn ngon thế này.” Tấn Uông uống một ngụm trà, ngửi thấy một mùi vị quen thuộc.

“Chẳng phải con đang khen ta, mà là đang khen Cửu Cửu.” Chu Thái hậu biết rõ bản tính hấn thế nào, cho nên nói chuyện cũng không có khách khí quá mức: “Trà này là lần trước Cửu Cửu mang tới, ta uống thấy rất hiệu nghiệm, dễ ngủ hơn trước rất nhiều.”

“Mẫu hậu không chê là tốt rồi.” Nước trà mới trôi qua cuống họng, hấn đã nhận ra đây là loại trà năm nay Cửu Cửu thường pha cho hấn uống: “Hôm nay nhi tử đến là có chuyện muốn thương lượng cùng mẫu hậu.”

“Chuyện gì?” Chu Thái hậu cười hỏi.

“Nhi tử muốn thúc phẩm vụ án Lâm phi đầu độc hoàng tử năm xưa.”

Loảng xoảng! Gió thổi qua cửa sổ, cửa sổ đập mạnh vào tường, tiếng vang ầm ầm rất lớn, nụ cười trên mặt Chu Thái hậu dần dần tán đi, tay bưng chén trà cũng có chút run rẩy: “Vì sao đột nhiên con lại có ý định này?”

“Bởi vì nhi tử hoài nghi có người đứng phía sau vụ án này.” Tấn Uồng đứng dậy làm một đại lễ với Chu Thái hậu: “Nhi tử cũng không muốn huynh đệ của mình ra đi không minh bạch như vậy.”

Chu Thái hậu há miệng, lại không biết nên nói cái gì cho phải, một lát mới mệt mỏi ngã người dựa vào thành ghế, bà nhắm mắt lại không để cho tâm tình mình lộ ra ngoài: “Con đang hoài nghi đến... ai?”

“Thụy vương.”

Chu Thái hậu coi như hiểu rõ bản tính của Tấn Uồng, nếu không nắm chắc bảy tám phần cũng đã giữ được bốn năm phần, nếu như chuyện không nghiêm trọng, Tấn Uồng chưa bao giờ nói với bà. Hiện tại hấn dám thẳng thắn lên tiếng chỉ rõ kẻ tình nghi chính là Thụy vương, như vậy chuyện này nhất định có liên quan đến Thụy vương.

“Ta đã biết.” Nàng mở mắt ra: “Con cứ tiếp tục làm đi.”

Bà nhớ lại năm đó mình sinh hạ được hai đứa con, một trai một gái, Chu Thái hậu cảm thấy tim như bị đao cắt, lại vô lực ứng phó Tấn Uồng.

Tấn Uồng cũng biết lúc này mình không được hoan nghênh, đứng lên nói: “Nhi tử xin cáo lui.”

Chu Thái hậu xắn tay áo, không nói gì.

Hai mẹ con bọn họ đều hiểu rõ trong bụng, mặc dù trong ngày thường hai người đều tỏ ra thân thiết quan tâm nhau, nhưng xét cho cùng vẫn không phải mẹ con ruột thịt.

Ở trong tim Thái hậu, hấn vẫn không thể so sánh bằng hoàng tử chết non khi chưa được hai tuổi. Thái hậu chọn hấn chỉ là vì chọn một đế vương thích hợp, mà hấn hiếu kính Thái hậu, chẳng qua cũng là cảm kích Thái hậu để cho hấn trở thành hoàng đế.

Về phần cảm tình...

Đi ra cung Khang Tuyền, bên ngoài cuồng phong gào thét, tay áo hấn bị gió thổi bay phấp phật, lại có cảm giác cuồng dã.

“Bệ hạ, phía ngoài gió quá lớn, ngài cẩn thận chút.” Hà Minh đi lên phía trước hai bước, vừa thay Tấn Uồng cản lại gió.

Tấn Uởng nhìn hấn một cái không nói gì, thẳng bước đi tới bên ngoài Tử Thần điện, khi hấn thấy thân ảnh đang đứng ở cửa, mới không tự chủ được bước nhanh chân hơn, chạy tới bên trên bậc thềm.

“Cửu Cửu, tại sao nàng lại ở chỗ này?” Hấn sờ sờ tay của Cố Như Cửu, xác định tay nàng không lạnh, mới yên lòng: “Bên ngoài gió lớn như vậy, nàng ra ngoài làm gì?”

“Khi thiếp tỉnh lại, không thấy chàng đâu, đoán rằng chàng đã đi ra ngoài.” Cố Như Cửu cười cười, kéo hấn đi vào bên trong phòng: “Bên ngoài gió lớn, thiếp lại ngủ không được, cho nên đi ra ngoài xem thử, nếu trời mưa, thiếp còn có thể sai người mang dù đến cho chàng.”

“Đâu cần phải mang dù đến cho ta, trong cung lại rộng lớn như vậy?” Tấn Uởng cười cười, thế nhưng lòng lại thấy ấm áp.

Năm ngày đại triều, ngay khi mọi người cho rằng cuộc thảo luận hôm nay sắp kết thúc, Hoàng thượng đột nhiên lên tiếng lần nữa.

Vị Hoàng đế này từ trước đến nay không lên tiếng thì thôi, chứ hễ lên tiếng chắc chắn sẽ hù chết người, cho nên sau khi Tấn Uởng lên tiếng, tất cả mọi người bày thế trận chờ quân địch, ngừng thở, đồng thời thầm nghĩ ở trong lòng, không biết lần này là vị nào xui xẻo.

Ai biết lần này Hoàng thượng lại không phiền hà ai, mà gia phong tước vị cho một người.

Gia phong tước vị cũng chẳng phải chuyện to tát gì, chỉ cần người được gia phong tính cách không có vấn đề gì thì tất cả mọi người đều chấp nhận ngay, chỉ là lần này người được Hoàng thượng gia phong, thật sự là...

“Bệ hạ, đại hoàng tử đã chết yếu, chỉ sợ...”

“Chính vì đệ đệ này của trẫm chết yếu, trẫm mới không đành lòng để cho đệ đệ muôn đời không được nhận đèn nhang.” Tấn Uởng nhàn nhạt nhìn vị quan viên vừa lên tiếng: “Trẫm gia phong đệ đệ làm An Thân vương, có gì không thích hợp.”

Dựa theo quy củ, chết sớm được coi là bất hiếu vì để người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Thế nhưng việc này cũng chẳng có bao nhiêu quan hệ với bọn họ, nghĩ kỹ lại mà nói thì đương kim Hoàng thượng cần lấy lòng mẫu

thân trên danh nghĩa của hấn nên liền gia phong con trai ruột mẫu thân trên danh nghĩa này.

Dù sao... Hoàng thượng cảm thấy vui vẻ là được rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy chuyện này có thể lớn có thể nhỏ. Nếu nói lớn thì nó là phá hủy cấp bậc lễ nghĩa, còn nói nhỏ, đó là tình thương của người làm ca ca dành cho đệ đệ của mình, bởi thế những kẻ làm thần tử như bọn hấn còn có thể làm thế nào?

“Bệ hạ nhân hậu!” Trương Trọng Hấn đứng dậy, đưa tay lau mắt, bộ dạng rất cảm động nói.” An Thân vương điện hạ dưới suối vàng có biết, nhất định cũng sẽ cảm động.”

Ha hả, người đã gọi người ta tiếng An Thân vương điện hạ, có thể nói đã đứng cùng một chiến tuyến không?

Mọi người đều bày tỏ khinh thường đối với hành vi tận dụng mọi tình huống để nịnh hót kiêu này của Trương Trọng Hấn, sau đó lại có vô số người đứng ra tỏ ý tán thành.

Dù sao Hoàng đế người ta không có ý kiến gì, bọn họ để ý đến mấy chuyện nhảm chán đó làm gì? Chỉ cần ngài đừng nhàn rồi gia phong mấy tiểu hoàng tử khác làm hoàng đế là được rồi.

Tin tức Hoàng thượng gia phong hoàng tử làm An Thân vương truyền tới cung Khang Tuyên, Chu Thái hậu khóc đỏ cả mắt, lôi kéo tay của Lưu cô cô nói: “Cuối cùng con ta ngày sau cũng có đèn nhang hiếu kính.”

“Nương nương.” Lưu cô cô an ủi Chu Thái hậu: “Hoàng thượng hiếu thuận ngài, mới không thềm để ý đến nghị luận của mọi người đưa ra quyết định này, nếu ngài vui mừng đến chảy nước mắt làm tổn thương đến sức khỏe, chẳng phải đi ngược với tâm ý của Bệ hạ?”

“Người nói đúng.” Chu Thái hậu lau khô nước mắt, sau đó nói: “Người đi xem mấy thứ trong tư kho của ta, có cái gì thích hợp thì đưa cho Hoàng hậu dùng, đem hết đi.”

Bà không thể cho Hoàng thượng thì cho Hoàng hậu vậy.

Lưu cô cô thầm thở phào một hơi, Thái hậu dù sao cũng không quên thể diện, nếu không để truyền ra ngoài...

Tóm lại chẳng phải ruột, lúc làm việc cẩn thận một chút là điều nên làm.

“Phụ vương, Bệ hạ đột nhiên gia phong tiêu hoàng tử là có ý gì?” Thụy vương thế tử sắc mặt hơi lo sợ bất an: “Có phải hay không là...”

“Không có khả năng.” Thụy vương chắc chắn nói: “Sự tình đã qua hơn mười năm, không có khả năng còn có người biết. Người biết đều đã không có cơ hội mở miệng nữa.”

“Tại sao Hoàng thượng lại làm ra chuyện này?” Thụy vương thế tử nghĩ mãi vẫn không ra: “Nếu như là để lấy lòng Thái hậu, năm đó sau khi hân vừa đăng cơ đã có thể làm như vậy, tại sao lại để kéo dài đến bây giờ?”

“Lúc hân mới vừa đăng cơ, Thái hậu vẫn đứng sau lưng quyết định mọi chuyện, Thái hậu là nữ nhân thông minh, làm sao sẽ tự mình đưa ra đề nghị này khiến cho người trong thiên hạ chê cười?” Thụy vương cười lạnh nói: “Hiện nay đương kim Hoàng thượng đã tự mình chấp chính, nếu đưa ra đề nghị này sẽ chẳng còn là chủ ý của Thái hậu, mà là hân hiếu thuận Thái hậu, đợi ngày sau truyền đi, bách tính cũng sẽ nói hân nhân hiếu.”

“Thì ra là thế.” Thụy vương thế tử thở dài một hơi: “Ta còn tưởng rằng Hoàng thượng phát hiện chuyện năm đó.”

“Vi phu đã sớm nói với ngươi, thân là nam nhi, đừng hề gặp chuyện là rối loạn trận cước, hôm nay ngươi vẫn còn thiếu thuần thực.” Thụy vương cau mày: “Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày tập viết thêm mười trang.”

“Vâng.” Thụy vương thế tử không dám phản bác, lập tức đáp ứng.

“Ừ.” Thụy vương miễn cưỡng hài lòng gật đầu, nhớ tới tác phong hành sự của đương kim Hoàng thượng, nếu con trai lão cũng được như thế, thì lão cũng không phí nhiều sức lực tính toán thế này.

Thật không ngờ cái tên bất lực Thành vương kia lại sinh ra một đứa con ngoan bậc này.

Bất quá nghĩ đến thái độ của đương kim Hoàng thượng đối với Thành vương, kể cả khi Thành vương chết đi, Thành vương phủ nghèo túng, hân lại hài lòng nở nụ cười.

Có con trai ngoan thì có ích lợi gì, có mệnh sinh thế nhưng không có phúc hưởng, đến chết còn tưởng rằng Tấn Ưởng chẳng phải con trai của mình, thật đáng thương lại buồn cười.

Chương 87

Gia phong tiểu hoàng tử, trên thực tế cũng không phải đại sự gì, chẳng qua trùng tu lại huyết mộ, làm lại bài vị, tất cả đều được chiếu theo quy chế thân vương là được.

Người đã chết đương nhiên không hưởng thụ được cái lợi thực tế, thế nhưng chí ít ở trên sách sử để lại một cái tên, mà không phải bị tóm gọn trong hai chữ “Chết non”.

Quyển sử triều tiên đế trước đây đã ghi rõ, tiên đế từng tuyên bố giữa triều đình rằng muốn gia phong tiểu hoàng tử làm thái tử, triều đình hậu cung đều gọi là thái tử, ai biết không bao lâu sau tiểu hoàng tử lại đi đòi nhà ma, chẳng những không kịp chờ tiến hành nghi thức lập thái tử, cũng không được ghi chép vào trong gia phả hoàng gia, cho nên tính theo danh phận thì cũng chỉ là một hoàng tử không minh bạch.

Trên thực tế đây cũng là một nguyên nhân Chu Thái hậu oán hận tiên đế, nếu không phải tiên đế ba hoa chích chòe như thế, lại không có năng lực bảo vệ con trai của mình, con trai của bà làm sao phải chết. Nhiều đó thôi cũng không sao, sau khi con trai chết, lão cũng chẳng đề cập tới chuyện gia phong thái tử nữa, nếu có thể truy phong con trai bà làm thái tử, bà cũng không buồn rầu chuyện con mình chịu cảnh hiu quạnh lẻ loi dưới cửu tuyền, lại không được hưởng nhang đèn.

Chu Thái hậu căm hận tiên đế đến tận xương, con gái chết đã khiến bà đau buồn không dứt, sau đó con trai cũng mất, bà thực sự như chết cả trái. Về Sau, vụ án này được tra tới tra lui, tra mất hai năm ròng mới rơi xuống trên đầu Lâm thị.

Khi đó bà thậm chí từng có suy nghĩ ác độc rằng thay vì nói Lâm thị gây ra vụ án này, không bằng nói những nữ nhân khác bên trong hậu cung đều hy vọng Lâm thị dính vào vụ án này, Hoàng thượng lại vừa khéo tìm được món đồ chơi mới, vì vậy, Lâm thị liền bị biến thành vật hi sinh.

Bà trở mắt nhìn người đàn ông này sống thêm vài chục năm, thân thể lão rớt cục cũng ngã xuống do phóng đảng quá độ. Ngự y đều nói, từ từ điều

duỡng sẽ khôi phục lại, thế nhưng làm sao bà bằng lòng để lão ta khôi phục?

Lẽ nào chờ lão khôi phục lại sức khỏe, tiếp tục làm hại nữ nhân khác, hoang dâm vô độ nữa sao? Mà điều độc ác nhất của lão ta chính là người đàn ông này còn có sở thích trốn trong phòng viết một vài câu chuyện tình cảm chẳng biết nên gọi là gì, chẳng biết lão để cho nữ nhân trong hậu cung này sắm vai nào trong câu chuyện của lão?

Cái gì mà cô nàng học trò, cái gì mà thiếu phụ lưu manh, còn có vài tình tiết khiến bà phải rợn hết tóc gáy mỗi khi nhớ lại.

Để lão sống hay chết thì tốt hơn? Chí ít quốc gia này còn có hi vọng.

Về sau, sức khỏe của lão ngày càng sa sút đúng như bà mong muốn, phải cho triệu con cái của Thành vương cùng Thụy vương vào kinh. Thế nhưng người đàn ông này không muốn thừa nhận bản thân sắp chết, luôn lẩn tránh không chịu gặp mặt mấy công tử từ các vương phủ triệu đến này mà bà lại thấy vui vẻ khi sự sắp thành.

Để lão chọn người thừa kế không bằng để bà chọn, chí ít người được chọn làm hoàng đế sẽ có chút lòng cảm kích đối với bà.

Chỉ một cái liếc mắt nhìn đầu tiên, Chu Thái hậu đã nhận ra Tấn Uông hoàn toàn khác hẳn với những đứa bé khác, mặc dù hấn giờ tay nhắc chân không hề lệch lạc, thế nhưng lúc đó bà có thể cảm giác được, trên người đứa bé này có thứ mà các công tử vương phủ khác không thể có.

Đợi đến khi bà nói rõ, hỏi rõ cuộc sống thường ngày của Tấn Uông liền hiểu ra được, hóa ra hấn chính là con trai của Tư Mã thị, thế nhưng bà nghe nói sau khi Tư Mã thị qua đời, Thành vương luôn đối xử không tốt với hấn, kẻ mẫu và đệ đệ muội muội cũng thích bắt nạt hấn, một đứa bé thiếu tình thương làm sao được học lễ nghi tốt đến như vậy.

Người bà muốn chính là một đế vương có quyết đoán, có năng lực, chí ít không hoang dâm như tiên đế. Vừa khéo trên người Tấn Uông có vật bà mong muốn, đó chính là tính quyết đoán và tàn nhẫn thuộc về đế vương.

Người ở trong khôn cảnh có thể làm đến bước này, khi bước chân vào trong triều đình, nhất định sẽ biết vượt khó vươn lên.

Cho nên bà lựa chọn Tấn Uởng, mà Tấn Uởng cũng không làm bà thất vọng. Hiếu học tiếng tới, có tố chất bẩm sinh, còn chịu được gian khổ, đồng thời còn có tầm nhìn xa và sự gan dạ.

Đây là một Hoàng đế dám tàn nhẫn với bản thân cũng hung ác với người khác.

Nỗi lo lắng trong lòng đã được giải tỏa, tinh thần Chu Thái hậu cũng thoải mái hơn nhiều, bà nhìn tuyết đọng ngoài cửa sổ, thở dài nói: “Tuyết này là càng rơi càng lớn.”

“Ngài đang nhớ Hoàng hậu nương nương?” Lưu cô cô đem ấm lò sưởi tay đưa tới trong tay bà, cười nói: “Trời thế này có lẽ Hoàng hậu nương nương cũng không thể đến được.”

“Hiện tại bụng nàng càng lúc càng lớn, cho dù muốn đến, ta cũng không muốn nàng đến.” Chu Thái hậu cười lắc đầu: “Ta thấy thời tiết thế này, Cữu Cữu và Bệ hạ chắc đang trốn trong phòng ăn lẩu.” Nói xong, bà cũng bảo người của nhà bếp chuẩn bị cho bà một nồi lẩu, lại bảo Lưu cô cô ngồi xuống ăn chung.

Lưu cô cô thấy rốt cuộc Thái hậu nương nương cũng thư thái hơn nhiều, thậm chí phả một hơi, trong lòng ẩn giấu quá nhiều tâm sự, nếu không từ từ giải tỏa thì ai có thể chống chịu được chứ?

Chu Thái hậu đoán không sai, quả thực Cố Như Cữu cùng Tấn Uởng đang trốn ở trong phòng thưởng thức món lẩu nghi ngút khói, nước lèo thơm thức lại đầy đủ chất dinh dưỡng có lợi cho phụ nữ đang mang thai, Cố Như Cữu cùng Tấn Uởng ăn đến mức mũi đỏ mồ hôi, thế nhưng vẫn còn đánh chén hăng say.

“Tại sao không có thịt thỏ?” Cố Như Cữu quét mắt nhìn một lượt mọi nguyên liệu bày trên bàn, hơi tiếc nuối thu hồi tầm mắt, không thể làm gì khác hơn là chọn một miếng nấm hương trong nồi lẩu thơm phức, chấm vào chén nước chấm rồi bỏ vào trong miệng.

“Nương nương, hiện tại ngài không thể dùng thịt thỏ.” Vẻ mặt Bạch Hiền nghiêm túc nói: “Dân gian có nói, khi mang thai không nên ăn thịt thỏ.” Bạch Hiền cũng không dám nói rõ ràng, trong dân gian thường nói ăn thịt thỏ khi mang thai sẽ sinh ra đứa bé sứt môi, tai dài như con thỏ, không may mắn.

Cố Như Cửu cũng không hỏi vì sao không nên ăn, mà là trêu nói: “Người đã tốn công tìm hiểu rất cặn kẽ rồi sao?”

“Nương nương đang chọc nô tỳ rồi.” Bạch Hiền mặt đỏ lên, nhỏ giọng giải thích: “Biết nương nương mang thai, nô tỳ đã đi nghe ngóng một vài điều kiêng cử trong dân gian, mới biết được một hai điều cần phải chú ý.”

“Người luôn suy nghĩ cho nương nương như vậy, tấm lòng này rất đáng khen, nên thưởng.” Tấn Ưởng cũng không nhịn được cất giọng cười to, thưởng Bạch Hiền một chén trà sữa nóng, Bạch Hiền vui mừng nhận lấy uống.

Hà Minh đứng bên cạnh nhếch miệng, trong lòng thầm mắng “Đồ cái thứ nịnh bợ”.

“Trẫm nghĩ bên cạnh nàng chẳng có lấy một thái giám tận tâm hầu hạ.” Tấn Ưởng nhìn Bạch Hiền, nói với Cố Như Cửu: “Nàng thấy Bạch Hiền làm sao?”

Đối với Cố Như Cửu mà nói, Bạch Hiền đúng là tốt nhất, thông minh biết điều, đồng thời hiểu rõ sở thích Tấn Ưởng, nàng cười nói. “Đây chính là người thường xuyên theo hầu bên cạnh chàng, sao thiếp có thể dùng được?”

“Hầu hạ ta hay hầu hạ nàng cũng đâu có gì khác biệt, bất quá để cho hắc diện vào chiếc ghế thái giám tổng quản cung Loan Hòa đang còn trống kia thôi, để hắc làm phó tổng quản cung Càn Khôn, tổng quản cung Loan Hòa ngược lại cũng rất tốt.” Tấn Ưởng thấy Cố Như Cửu cũng không có ý phản đối, lại nhìn sang Bạch Hiền: “Bạch Hiền, ý của người thế nào?”

“Có thể hầu hạ Hoàng thượng cũng nương nương là phúc khí mấy đời nô tài.” Bạch Hiền làm đại lễ với Tấn Ưởng cùng Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu bật cười: “Nào có chức vị như vậy?”

“Thế nào không thể có?” Tấn Ưởng gấp miếng thịt bò đã chín bỏ vào trong chén của nàng: “Nàng là chủ nhân cung Loan Hòa, nữ chủ nhân cung Càn Khôn, thái giám tổng quản hầu cận bên người nàng, đương nhiên cũng chính là Phó tổng quản cung Càn Khôn.”

“Thì ra là thế.” Cố Như Cửu cười nói với Bạch Hiền: “Còn không mau tạ ân với chủ nhân.”

“Nô tài tạ ơn Hoàng thượng.” Bạch Hiên rất tuân lời đứng ra tạ ân, dĩ nhiên đây là chuyện tốt, một người hai thân phận, còn được hưởng hai phần bổng lộc, còn có thể nhận được thật nhiều chỗ tốt trước mặt nương nương và Hoàng thượng, có sao mà không làm.

“Chàng đã đem Bạch Hiên cho thiếp, thiếp cũng nên ân chuẩn cho Hà Minh một chút mới phải.” Cố Như Cửu nhìn sang Hà Minh vẫn đứng im lặng sau lưng Tấn Uông: “Hà Minh cũng làm phó tổng quản cung Loan Hòa, như vậy coi như là công bằng.”

“Nô tỳ Tạ nương nương ân chuẩn.” Hà Minh cười ha hả đi tới, làm một đại lễ với Cố Như Cửu, sau đó nghiêng đầu chống lại ánh mắt Bạch Hiên cùng khinh thường rời đi.

“Như vậy cũng được.” Tấn Uông cười nói: “Vấn là Cửu Cửu suy tính chu đáo.” Chính xác để hấn cao hứng là Cửu Cửu không xem hấn như người ngoài, mà luôn giống như những người vợ bình thường đối xử với người chồng của mình vậy, mỗi cái nhăn mày mỗi một tiếng cười đều rất tự nhiên, rất thật lòng.

“Qua mùa đông này sẽ đến kỳ thi mùa xuân?” Ăn xong nồi lẩu, Cố Như Cửu lại ăn thêm hai chén cơm tẻ, Tấn Uông đã ngừng ăn từ lâu, chỉ cầm đũa gấp thêm rau cho nàng, sau đó lại chấm vào chén nước chấm được nàng pha sẵn, tùy ý để nàng khều qua khều lại.

“Ừ”. Tấn Uông gạt đầu: “Kỳ thi lần trước đã qua ba bốn năm rồi.”

Ba bốn năm trước, Tấn Uông vẫn chưa mấy hiểu chuyện triều chính, tất cả những danh sách xếp hàng đều do quan viên trong triều chọn lọc, hấn chỉ cần đóng dấu là được. Khoa cử lần này lại hoàn toàn khác biệt, đây là khoa cử lần đầu tiên kể từ khi Tấn Uông tự mình chấp chính, có tầm quan trọng đặc biệt.

“Thiếp lo lắng Thụy vương...” Cố Như Cửu cau mày, khoa cử vốn là chuyện tốt nhằm lợi nước lợi dân, thế nhưng lại có kẻ rắp tâm gây khó dễ, làm ảnh hưởng đến kỳ thi.

“Nàng chớ lo, ta sẽ không để cho hấn làm loạn.” Tấn Uông biết Cửu Cửu đang lo lắng cái gì, quay sang cười trấn an nàng.

Hiện tại đứa bé trong bụng Cửu Cửu đã hơn năm tháng, có đôi khi hẳn còn cảm giác được đứa bé động đậy trong bụng Cửu Cửu, đối mặt với một sinh mệnh nhỏ bé này, hẳn càng thêm cẩn thận từng li từng tí, lại cảm thấy Cửu Cửu phải mang một đứa bé trong bụng như vậy rất cực khổ, không đành lòng để nàng phải hao tâm tổn sức vì những người khác.

“Thiếp biết chàng nhất định sẽ làm rất tốt, nhưng thiếp vẫn cứ lo.” Cố Như Cửu trừng mắt: “Tựa như hễ thiếp mỗi ngày đều nằm trong điện ăn ngon ngủ kỹ thì chàng lại nghĩ phải chăng thiếp bị té ngã, hoặc không biết thiếp có bị đau bụng hay không, có chỗ nào không thoải mái hay không? Vậy đó.”

“Đúng đúng đúng, là ta nói sai, ta biết nàng sẽ lo lắng cho ta.” Triệu ngự y đã từng nói, rất nhiều phụ nữ hễ mang thai, tính tình cũng trở nên cáu gắt nhiều hơn.

Thân là người đàn ông của Cửu Cửu, nhất định không được để cho nàng tức giận, dù sao tức giận sẽ tổn hại sức khỏe.

“Chàng hiểu rõ là tốt rồi.” Cố Như Cửu cảm thấy hài lòng trước thái độ tích cực nhận sai của Tấn Uông, vui vẻ gật đầu: “Ngày mai chàng phải lên triều sớm, đi ngủ sớm thôi, thiếp thấy buồn ngủ rồi.”

“Mới vừa cơm nước xong, đợi một lát rồi ngủ.” Tấn Uông biết kể từ khi Cửu Cửu mang thai thường hay mệt mỏi lại ham ngủ, thế nhưng không dám bảo nàng không thể ngủ như vậy được, tránh đầy hơi khó tiêu, vì vậy lại sai cung thị mang một chậu nước ấm lên, hai người cùng chen chúc trong chậu nước ấm rửa chân.

Sau khi ngâm chân xong, Tấn Uông liền cùng Cố Như Cửu ngồi lên trên giường. Theo thói quen bình thường, Tấn Uông sẽ nói chuyện với đứa bé trong bụng Cửu Cửu thêm một khắc mới nói với Cố Như Cửu: “Sau khi đứa bé của chúng ta ra đời, nhất định sẽ thật thông minh và xinh đẹp.”

“Vì sao?” Cố Như Cửu phát hiện Tấn Uông tựa hồ rất tự tin đến mức tự mãn với con cái của mình.

“Bởi vì nó có cha mẹ tốt như chúng ta vậy, sau đó lại trò giỏi hơn thầy, có thể không thông minh xinh đẹp được sao?” Tấn Uông tràn đầy tự tin: “Cho nên nàng cũng không cần lo lắng.”

Cố Như Cửu thế mới biết vì sao hấn lại nói như vậy, nguyên lai là cảm thấy nàng sẽ lo lắng cho con, nàng nghĩ người trong chốc lát sau đó lại nở nụ cười.

Bên ngoài gió tuyết càng dày, trong phòng ngược lại rất ấm áp. Cố Như Cửu tựa vào lòng Tấn Uổng, lắng nghe câu được câu chăng, nào là đại thần nào đã làm chuyện đáng khinh, đại thần nào không đáng tin cậy, nàng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tấn Uổng nói một hồi, phát hiện người trong ngực chẳng phản ứng gì, cúi đầu nhìn xuống, thấy nàng đã ngủ tự hồi nào, bất đắc dĩ cười, không thể làm gì khác hơn để nàng gối lên trên cánh tay của mình, sau đó đắp kín mền cho nàng.

Từ từ nhắm mắt lại một hồi rồi lại mở mắt ra, khẽ hôn lên đôi môi người nằm bên cạnh mới hài lòng chìm vào giấc ngủ.

Đông đi xuân tới, tuyết tan dần hoa đua nở, chồi non đua nhau nhú lên, các nhà khách kinh thành đều chật ních sĩ tử từ khắp nơi kéo đến tham gia khoa cử.

Mấy ngày thi này, người của lễ bộ bận rộn đến mức chân không chạm đất, mọi sức lực đều dồn hết vào những thí sinh tham gia kỳ thi lần này.

Thi hội vừa kết thúc, sẽ bắt đầu chấm điểm phê chuẩn bài thi của các thí sinh, những bài thi vẫn chưa được phê chuẩn xong thì tất cả những đại thần tham gia chấm điểm và cả người giám sát đều không được rời đi, càng không thể truyền tin tức ra bên ngoài, mọi sinh hoạt ăn uống trong ngày đều được người trong cung phục dịch.

Thí sinh rất nhiều, bầu không khí cũng đang sôi sục, cho nên cũng không bao nhiêu người biết chuyện Thụy vương thế tử bị bệnh.

Nhắc tới Thụy vương thế tử, cũng được xem là người tuổi trẻ tài cao, so với đệ đệ của hấn, vô luận là dung mạo hay năng lực, đều vượt xa người đệ đệ này.

Nhưng nhiều đó chỉ đủ để Thụy vương miễn cưỡng hài lòng với đứa con trai của mình, từ lúc vừa sang năm mới đã đổ bệnh, mà điều làm cho Thụy vương tức giận là nguyên nhân căn bệnh của đứa con trai trưởng lại do chính đứa con trai thứ hai gây ra.

Con trai thứ hai của Thụy vương được thiếp thị sinh, chẳng được Thụy vương coi trọng, lần này vào kinh được mang cái danh con trai là bởi Thụy vương giữ hấn ở lại kinh thành “học tập”, cũng chính là làm con tin, chẳng qua Hoàng thượng vẫn không đề cập tới việc này, lão cũng không tiện chủ động nói ra, hơn nữa cả nhà Trung vương đều nguyên ý chuyển đến kinh thành, nếu lão đưa ra đề nghị để con vợ kế ở lại kinh thành, ngược lại càng rối thêm, cho nên rút khoát không đề cập tới việc này, chỉ coi như dẫn tất cả con cái vào trong kinh nhằm mở mang kiến thức.

Thụy vương không đề cập tới, thế nhưng đứaa con vợ kế dường như đã loáng thoáng đoán được dụng ý của hấn, làm con trai, hấn không dám hận Thụy vương, nhưng lại đem tất cả tội danh đổ lên đầu người huynh trưởng vô tội, vì vậy đã áp dụng vô số mẹo kế mà các nữ nhân núp trong hậu viện thường dùng với nhau.

Sau khi chuyện này bị phát hiện, Thụy vương giận không thể đánh chết đứa con thứ hai này, lại lo lắng an nguy của đứa lớn, chẳng còn tâm trí đâu nghĩ đến những chuyện khác, đợi đến khi đứa lớn nhất lại được cái mạng, thì thi hội đã kết thúc, ngay cả bảng đề danh đã được dán lên.

“Ngu thì chẳng làm được tích sự gì.” Thụy vương vô cùng chán ghét đứa con thứ hai này, có điều ghét mấy thì vẫn là con của mình, cho nên không thể làm tổn thương tính mạng của nó. Nhưng khi nghĩ đến chuyện vì trò khôi hài này mà lão mất đi cơ hội tốt giờ chút trò trong kỳ thi hội, thì lão càng buồn bực trong bụng, liền cho gọi đứa con thứ lên mắng cho một trận.

Đứa con thứ vốn đã không được Thụy vương coi trọng, sau khi bị trách phạt, người bên cạnh lại không chú tâm hầu hạ trong thời gian dài, sắc mặt xanh xao lại bị Thụy vương răn dạy, ngay cả chút huyết sắc cũng mất.

“Sớm biết ngươi là cái thứ nghiệp chướng, trước đây ta đã không lưu cái mạng này cho ngươi.” Thụy vương nói xong câu này liền xoay người sai gã đầy tớ đẩy mình rời đi, cũng chẳng thèm nhìn đứa con trai thứ hai đang nằm ở trên giường.

Đứa con thứ hai cắn chặt môi, nhìn bóng lưng Thụy vương rời đi, trong mắt ngập lòng căm thù khó nén.

“Lại muốn đi đâu?” Thành vương phi nhìn con trai đang muốn đi ra ngoài, cau mày nói: “Hiện giờ trong kinh thành đều là người đọc sách, con đừng đi ra ngoài gây sự.”

“Con có thể gây ra chuyện gì?” Người thanh niên bị bà gọi lại mất hứng nói: “Coi như chột da, thì người nên chột dạ cũng là Tấn Ưởng, chúng ta sợ cái gì?”

“Con vốn là con trai trưởng của phụ vương, sau khi phụ vương chết, tước vị vốn nên để con kế thừa, thế nhưng hấn lại để chúng ta ăn không uống không ngồi đợi ở chỗ này, cho dù để cho tất cả người đọc sách trong thiên hạ biết, thì người bị chê cười sẽ là hấn, chẳng phải chê cười ta.” Người thanh niên nói xong xoay người rời đi.

“Người...” Thành vương phi thấy đưa con thứ hai quay lưng bỏ đi, tức giận nói không nên lời, ngồi chờ người một hồi lâu mới định thần lại được.

Người thanh niên đi ra bên ngoài gặp phải một người thanh niên khác tuổi xấp xỉ với hấn, lập tức cau mày nói: “Cút ngay, đừng làm chướng mắt ra.” Lúc ở Thành vương phủ, ngoại trừ thường xuyên bắt nạt Tấn Ưởng ra, còn có người đệ đệ thứ xuất này.

Bị hấn mắng một câu, người thanh niên này cũng không có phản ứng, sau khi hành lễ với hấn lại lui qua một bên nhường đường.

Người thanh niên rất hài lòng trước hành vi thức thời của hấn, khẽ hừ một tiếng rồi cạ lơ phát phơ lại đi ra khỏi phủ.

“Tam công tử...” Thăng nhóc theo hầu đứng sau lưng người thanh niên thấy nhị công tử lại bị đại công tử bắt nạt, vừa tức giận lại bất đắc dĩ.

“Hả?” Tam công tử điềm nhiên như không quay đầu lại liếc nhìn gã sai vặt, cụp mắt xuống nói: “Không cần để ý đến hấn.”

“Vâng.” Thăng nhóc theo hầu thấy công tử nhà mình không tức giận, cũng đành phải ngậm miệng lại.

Tam công tử nghĩ thầm, sao hấn phải tính toán mấy thứ này với một kẻ đã được định trước không có kết cục tốt? Chỉ tiếc muối muối của hấn bị mẹ cả gả cho một trượng phu không đáng tin cậy.

Bất quá, Tam công tử đang dùng cơm trong tiểu viện của mình, đột nhiên nghe thấy tiếng vang phát ra từ phía chủ viện, tựa hồ còn có tiếng khóc thét.

Hấn nghi ngờ cau mày, là đã xảy ra chuyện gì?

“Công tử!” Thằng nhóc sai vặt của hấn về mặt kính hoàng chạy vào, thở hổn hển nói: “Nhị công tử... Nhị công tử đã mất rồi.”

“Mất rồi?” Tam công tử sững sốt chỉ chốc lát, chân vừa bước qua cửa chợt dừng lại: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Gã sai vặt liếc nhìn xung quanh, xác định không có ai khác đứng ở xung quanh, mới đi vào trong nhà, nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân nghe nói hôm nay nhị công tử đi ra ngoài uống rượu với người ra, buổi chiều còn đi xem tuồng, lại nhìn trúng một cô đào hát với người nào đó, đôi phương cũng là công tử thế gia, hai người tranh cãi một hồi rồi quay sang đánh nhau, vị công tử kia lỡ tay đẩy nhị công tử ngã từ trên hành lang trên lầu rơi xuống đất.”

Tam công tử nhíu chặt mày: “Với độ cao này, ngấm lại không thể chết người được.”

“Vốn là như vậy, thế nhưng nhị công tử thật không may, chỗ nhị công tử ngã xuống vừa khéo có một cục đá, đầu của nhị công tử đập mạnh lên đó, cho nên đã...” Gã sai vặt rút cổ một cái: “Nghe nói lúc mang trở lại, người đã khô cứng rồi. Lúc này vương phi khóc đến mức không thở được, lúc này ngài chớ nên đến đó, nếu ngài đến chỉ tổ làm chỗ để bà ta chút giận.”

Nếu ngày xưa, lúc này Tam công tử đã chạy sang từ lâu, thế nhưng ngày hôm nay lại khác, hấn suy nghĩ một chút vẫn quyết định không nên đi sang đó thì hơn.

“...Người đánh chết nhị ca là ai?” Tam công tử tò mò, người dám làm ra chuyện ngu xuẩn này là ai?

“Nghe nói hình như là thông gia của Cố quốc công.” Gã sai vặt cũng không dám chắc.

“Hò gia?” Tam công tử hơi nghi hoặc, lấy gia giáo của Hò gia sẽ không giáo dục ra một hậu bối không có đầu óc như vậy.

“Tiểu nhân nghe nói đôi phương hình như họ Trần, lúc này vương phi tức giận đến mức muốn xông vào cung tìm Hoàng hậu nương nương đòi công lý đây.” Gã sai vặt cảm thấy hơi nghi hoặc, coi như là hậu bối của thông gia Cố gia sẩy tay đánh chết nhị công tử, thì chuyện này liên quan gì đến Hoàng hậu nương nương? Quan hệ này cũng cách nhau quá xa đi.

“Trần?” Lúc này Tam công tử mới nhớ tới vợ cả của Cố thế tử mang họ Trần, chỉ là Trần thị này đã chết cách đây ba năm trước, việc này coi như có bao nhiêu can hệ với Cố gia?

“Vương phi, Trần gia tiểu tử còn nói, nhà hần có quan hệ thông gia với Hoàng hậu nương nương, mặc kệ công tử thế tử vương phủ gì, hần đều chẳng thèm đếm xỉa đến.” Đám sai vật đi theo nhị công tử ra cửa có lẽ sợ mất cái mạng nhỏ, vì vậy thêm dầu thêm mỡ nói xấu đối phương: “Hơn nữa đối phương còn nói, nhà của chúng ta là người sa cơ thất thế, ngay cả cửa ngõ hậu viện đều kém hơn nhà Hoàng hậu nương nương.”

“Tốt tốt tốt!” Thành vương phi nghe thấy những lời như vậy, hai mắt đỏ đẫm nói: “Ta sẽ để cho con tiện nhân Cố thị kia đền mạng con trai ta.”

Mấy gã sai vặt thấy vương phi điên cuồng xông ra ngoài, liền co rút cổ lại.

Chuyện Thành vương phủ nhị công tử bị đánh chết, khi Thành vương phi còn chưa chạy tới hoàng cung thì tin tức cũng đã truyền đến trong tai Tân Ưởng, hần nghe xong chuyện này chỉ cười lạnh, đối với vị nhị đệ trên danh nghĩa này trước nay đều chẳng có bao nhiêu tình nghĩa.

“Trẫm còn chưa tính sổ với hần, thế mà hần đã chết trước rồi.” Tân Ưởng không mẫn không nhạt nói: “Truyền chỉ xuống phía dưới, để cho hần lấy thân vương thế tử lễ hạ chôn cất.”

Thân vương thế tử, nói dễ nghe một chút chính là thân phận của người kế thừa trên pháp luật, nhưng chẳng phải tước vị chân chính.

Tiếp theo chuyện Đức Nghi đại trưởng công chúa chửi đồng ngoài cổng Chu Tước, giờ lại có thêm Thành vương phi nổi gót theo sau, chẳng qua bà còn điên cuồng hơn cả Đức Nghi đại trưởng công chúa, vừa không có dáng vẻ, lời nói cũng thô bỉ hơn nhiều.

“Con tiện nhân Cố thị, mau ra đây cho tao.”

“Cố thị, người dung túng người thân hại chết con trai ta, người không sợ trời phạt sao?!”

Có điều bà vẫn chưa mắng được hai câu đã bị một người đánh thẳng vào mặt, người này tựa hồ còn muốn đi tới đạp vào chân bà, cũng may bị đồng nghiệp kéo lại.

“Tồn Cảnh, bình tĩnh đã nào.” Hồ Vân Kỳ kéo Cổ Tồn Cảnh, nhỏ giọng nói: “Bà ta mắng Hoàng hậu là phạm trọng tội, nhưng bà ta đâu sao cũng là thân vương phi, người là một đại nam nhân, sao lại vung tay vung chân với bà ta làm gì.”

“Ta mặc kệ bà ta là đàn bà hay đàn ông, lẽ nào bà ta là đàn bà thì ta phải nín nhịn nghe bà ta chửi bới muội muội ta?” Cổ Tồn Cảnh cả giận nói: “Nếu ngay cả cái chức phận ca ca cũng không thể làm được, ta còn làm đàn ông sao được?”

Hồ Kỳ Vân cười khỏ, hẳn biết Cổ Tồn Cảnh nói rất có đạo lý, thế nhưng việc này lại không thể làm như vậy, hẳn ngẩng đầu thấy có mấy thái giám đang đề Thành vương phi xuống, còn có một lão ma ma bưng kín miệng của bà, mới thở phào nhẹ nhõm: “Trước tiên, người nên bình tĩnh lại đã, nếu như Hoàng hậu nương nương nhìn thấy bộ dạng này của người, thì thế nào?”

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy bên trong cánh cửa có một chiếc mã xa xa hoa chậm rãi đi ra, bên trên có điều khác rồng lượn trên mây, phi thường uy nghi.

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Không ai nghĩ đến, Thành vương phi vừa ồn ào nhưng không làm ầm ĩ đến Hoàng hậu, càng không phải là những quân sự cung nữ thái giám nào khác, mà chính là đương kim Thánh thượng.

Màn ngự giá vừa được vén lên, Tấn Ưởng ngồi trong mã xa mặt không thay đổi. Thế nhưng những Long cấm vệ thân cận như Hồ Vân Kỳ đã nhìn ra lúc này Hoàng thượng chìm trong trạng thái phẫn nộ.

“Thành vương phi đánh mất lễ nghi trước ngự tiền, mất thân phận, bị cắt xuống làm quận vương phi. Con người bà bản tính kiêu ngạo, tính tình tàn nhẫn, thiếu cái đức của quận chúa, cắt xuống làm huyện quân.”

Trượng phu đã chết, vậy mà còn có thể bị cắt từ thân vương phi xuống làm quận vương phi, đây cũng là... chuyện hiếm có. Hơn nữa còn từ quận chúa xuống làm huyện quân, một lần rớt xuống bao nhiêu cấp? Giữa huyện quân cùng quận chúa còn có hai tước vị quận quân và huyện chủ.

“Giết người thì đền mạng, người hại chết con trai Thành vương, tuyên án xử tử.”

Chương 88

Có thể nói bách tính biết sơ lược đôi chút về ân oán giữa Thành vương phi và đương kim Hoàng thượng, nguyên nhân chủ yếu chẳng khác mấy câu chuyện cũ rích mang chủ đề mẹ kế ác độc giày vò hành hạ con cái của vợ trước.

Người ta đã thấy nhiều câu chuyện mẹ kế hành hạ con ghẻ rồi, cộng thêm sau khi Tấn Uông đăng cơ, Đại Phong luôn mưa thuận gió hòa, bách tính an cư lạc nghiệp, dân chúng khắp nơi kéo về, ngay cả nước phụ thuộc như Ly quốc cũng sát nhập vào nội cảnh Đại Phong, công lao to lớn như vậy cho nên trong mắt dân chúng thì Tấn Uông là một hoàng đế tốt và tỏa sáng hiếm có.

Con người luôn có khuynh hướng thiên vị với người mình yêu thích, cho nên một bên là mẹ ghẻ ác độc, bên kia là một minh quân nhân hậu bị mẹ ghẻ hành hạ khi còn nhỏ, trong ý thức của mọi người dĩ nhiên đều nghiêng về phía Hoàng đế đã mang lại cho bọn họ cuộc sống an ổn và thoải mái.

Tự bản thân Thành vương phi cũng hiểu rõ điều này. Tấn Uông đã trở thành con trai của Thái hậu cùng tiên đế từ lâu, trên danh phận đã không còn liên quan gì đến bà, còn tính về mặt huyết thống thì càng chẳng có tý dính dáng gì với nhau. Bà đang lôi hai chữ “hiếu đạo” ra dè người, thế nhưng vẫn áp chế không được vị đương kim Hoàng thượng này.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Tấn Uông xuất hiện, đầu óc bà trống rỗng chẳng thể suy nghĩ được gì, đến khi thanh tỉnh lại đã nghe Tấn Uông liên tục hạ ba đạo khẩu dụ, lúc này bà mới hoảng sợ.

Người ta có quan hệ thông gia với nhà Hoàng hậu, Tấn Uông không bao che mà trực tiếp xử tử hình, cũng chẳng thêm thông qua việc tra thẩm của Hình bộ cùng Đại Lý tự, hôm nay bà tới đây gây loạn thế này, chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ.

Tuy rằng bà ngu dốt nhưng vẫn biết tốt xấu, chí ít Tấn Uông không thừa cơ đẩy xuống bùn để con trai bà ra đi không minh bạch, mà buộc kẻ giết người phải đền mạng.

Thế nhưng bà lại vô duyên vô cớ rớt xuống làm quận vương phi, chồng của bà là Thành thân vương, có sao bà lại trở thành quận vương phi? Đây quả thực quá hoang đường, Đại Phong nào có quy củ lẫn tổ chế này? Bà muốn đứng lên kháng nghị, nhưng khi nhìn thấy Tấn Ưởng mặt không thay đổi, bất giác lại nhớ đến mười năm trước.

Khi đó, Tấn Ưởng vẫn chưa tròn mười tuổi, tuy đáng đáp nhỏ gầy, nhưng khuôn mặt hẳn lại được thừa hưởng tất cả ưu điểm của mẫu thân, khiến bà dễ nhìn thấy liên nhớ tới Tư Mã thị cao cao tại thượng.

Bà là con gái của gia đình có vọng tộc nhất vùng Cẩm Châu, dung mạo xinh đẹp, lại có quan hệ dây mơ rễ má với Lý gia trong kinh thành, miễn cưỡng cũng được xem như một chi nhánh xa xôi của Lý gia nên đã lọt vào mắt xanh của Thành vương. Tư Mã thị vừa chết chưa tròn trăm ngày, Thành vương đã không kịp chờ đợi cưới vội bà về, bảy tháng sau, bà liền sinh cho Thành vương một đứa con trai, bà biết có người nói xấu ở sau lưng, thế nhưng vậy thì thế nào, ở cái đất Cẩm Châu này, làm gì có ai không cúi đầu khi nhìn thấy bà.

Hơn nữa đứa con của Tư Mã thị cao cao tại thượng lưu lại này chẳng phải còn bị bà đùa bỡn trong lòng bàn tay đó sao, bà ghét Tư Mã thị, dĩ nhiên cũng ghét luôn con của bà ta.

Lúc đó phụ mẫu bà cũng từng khuyên can, sống cần giữ lại đường lui, chớ nên làm quá mức tuyệt tình, thế nhưng bà không cam lòng, nếu lưu một đường cho Tấn Ưởng, con trai bà phải làm sao? Lẽ nào để cho Tấn Ưởng làm thế tử, trở thành Thành vương tương lai sao?

Sớm biết rằng sẽ có ngày hôm nay, mười năm trước bà đã không mềm lòng lưu lại cái mạng này cho hắn. Mùa đông lạnh lẽo năm đó, ai biết hắn bị rơi xuống ao còn lây lất sống dậy được, nếu lúc đó bà phái người canh giữ ở bên ao không để cho hắn trồi lên thì tốt rồi.

Có lẽ... Có lẽ người đang ngồi trên vị trí này chính là con trai của bà, con trai của bà cũng không phải chết...

Nghĩ đến đứa con trai đã chết của mình, Thành vương phi lão đảo vài bước, ngồi dưới đất gào khóc điên cuồng, khóc than thảm thiết, ruột gan đứt từng khúc.

Tấn Uồng chẳng chút cảm xúc đưa mắt nhìn Thành vương phi ngồi thương tâm khóc, trong lòng hắn cũng chẳng chút cảm động nào, thậm chí ngay cả tiếc rẻ cũng không có, cứ lẳng lẳng nhìn người đàn bà đang ngồi khóc dưới đất.

Khi hắn còn bé đã từng hận bà ta, thậm chí từng nghĩ đến chuyện sẽ giết bà ta như thế nào, nhưng khi hắn ngồi trên địa vị cao nhất kia, nhìn lại người đàn bà này, đã không còn xem bà ta là một trong số những kẻ thù của mình nữa. Một người đàn bà như vậy, làm sao đủ tư cách trở thành kẻ thù của hắn, muốn bà ta chết thì chỉ cần nói một câu vô cùng đơn giản.

Thành vương phi khóc chán chê rồi, nỗi đau thương trong lòng dần dần vơi đi, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, thấy một đôi mắt lạnh như băng chẳng chút cảm xúc gì đang nhìn mình, năm đó khi bà nhìn thấy con cái bất nết Tấn Uồng thì ánh mắt Tấn Uồng cũng nhìn con cái bà như vậy.

Đứa bé này chính là một con sói, tim lạnh tình lạnh, thủ đoạn độc ác, mà bà hay con cái của bà chẳng khác nào một miếng thịt, một khúc xương trong đôi mắt đó, chỉ cần hắn thấy đói bụng sẽ tuyệt đối cấu xé, gặm nhấm bọn họ ra chẳng chút nương tay, cũng chẳng chút lưu tình nào.

Thành vương phi sợ, bà co rúm người lại, muốn bò dậy, thế nhưng chỉ lắc lư được vài cái lại té ngã xuống đất.

“Hoàng hậu của trẫm không cừ không oán với ngươi, vì sao ngươi cứ phải nguyên rửa nàng?” Tấn Uồng lạnh lùng nói: “Năm đó các ngươi đẩy trẫm ngã xuống ao, cho rằng trẫm đã chết, liền nghênh ngang rời đi, thế nhưng trẫm lại không chết, còn cưới được người con gái mình yêu thương, bây giờ ngươi lại bắt đầu nguyên rửa nàng, trẫm rất muốn biết, rốt cuộc thì ngươi căm thù trẫm đến mức độ nào mà phải ra tay làm những chuyện như vậy?”

Bất cứ nhà phú hào nào cũng không hề xảy ra chuyện kẻ thất hành hạ con ghê đến mức như vậy. Bọn họ cần thể diện, cần giữ lại danh tiếng cho con cái của mình nên tuyệt đối không để mấy chuyện thế này truyền ra ngoài, chẳng những khiến cho mặt mũi bị bôi nhọ mà danh tiếng của con cái mình cũng bị sút mẻ.

Đã là mẫu thân, mặc dù không suy nghĩ vì mình thì cũng muốn lo lắng cho con cái, cho nên mặc dù không thích con ghê, cũng sẽ không thẳng tay hành hạ giống như Thành vương phi.

“Người muốn trách thì trách người mẹ ruột của mình đi.” Ánh mắt Thành vương phi vô cùng căm hận nhìn Tấn Uông: “Nếu không phải năm đó bà ta đã đối xử với ta như vậy thì ta đâu đối đãi người như thế?”

Năm đó bà và Thành vương có tình có ý với nhau, sau khi Tư Mã thị biết chẳng những không đánh không mắng gì bà mà chỉ nói một câu duy nhất.

“Người ti tiện chỉ bốc mùi thối khó ngửi.”

Bà ta thì có cao quý gì hơn bà chứ, chẳng phải chỉ vì bà ta có cái họ Tư Mã sao?

Thế nhưng cho dù có cao quý tới đâu đi nữa thì có lợi lộc gì, bà ta đã chết.

Chết rất hay, chết rồi thì bà có thể ngủ cùng người đàn ông của bà ta, đánh con cái của bà ta, ai bảo năm đó bà ta đã nhìn bà bằng ánh mắt như vậy chứ?

Tấn Uông nhìn Thành vương phi đang chìm trong hồi ức xưa cũ, sắc mặt vặn vẹo xấu xí, đột nhiên không có hứng thú hỏi tiếp, hắt lạnh lùng nói: “Thành vương đã chết rồi, tước vị còn trống, phải có một người kế thừa mới được.”

“Con trai thứ ba của Thành vương từ trước đến nay luôn thành thực ôn trọng, cứ để hắn ta kế thừa tước vị của Thành vương, định cư tại kinh thành.” Tấn Uông nhìn sang Thành vương phi: “Về phần người, phải đi đạo quan cầu phúc cho Thành vương, một ngày nên nghỉ vợ chồng trăm ngày sau vẫn còn tình nghĩa, chờ sau khi tang lễ nhị công tử quý phủ xong xuôi thì chấp hành.”

“Không, không thể...” Thành vương phi lắc đầu nói: “Con cái của con tiện nhân kia sao có thể kế thừa tước vị, nó chỉ là một thứ xuất...”

“Xuyt!” Tấn Uông đặt ngón trỏ lên trên môi làm dấu hiệu giữ im lặng: “Trẫm nói được là được, người hiểu không?”

Thành vương phi ngơ ngác nhìn Tấn Uông, rõ ràng ánh mắt đối phương rất bình thản, thế nhưng lại khiến bà vô cùng sợ hãi, thấy ngự giá rời đi, bà vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Bà có thể khẳng định, nếu lúc đó bà nói thêm dù chỉ một câu, hậu quả chắc chắn bà không thể gánh nổi hậu quả.

Tấn Ưởng chính là người điên, một người điên nhưng có dáng vẻ hào hoa phóng khoáng.

“Quận vương phi, cửa Chu Tước chính là công quan trọng ra vào của hoàng cung, nếu như ngài không còn gì nữa thì mau rời khỏi chỗ này thì hơn.” Hồ Kỳ Vân nhìn hai tên thái giám đang đe vai Thành vương phi, vẻ mặt lạnh lùng: “Bằng không thần chỉ có thể làm theo quy củ.”

Quy củ, cái gì quy củ?

Người tự tiện xông vào hoàng cung, giết không tha.

Thành vương phi đẩy thái giám đang đứng quanh bà ra, vừa khóc vừa cười nhìn Hồ Kỳ Vân: “Đương kim Hoàng thượng là một...”

“Ô ô.” Một bàn tay xuất hiện bịt kín miệng của bà.

“Thành quận vương phi thương tâm quá độ, tinh thần bất loạn, mau đưa bà ấy hồi phủ nghỉ ngơi đi.” Hồ Kỳ Vân xấn tay áo, để cho thái giám đem Thành vương phi áp vào trong xe ngựa.

“Các người đều là hạ nhân của Thành vương phi, nếu chủ nhân phạm sai lầm, các người cũng không còn mệnh sống tiếp đâu.” Hồ Kỳ Vân nhìn sang hạ nhân được Thành vương phi mang tới: “Hầu hạ chủ nhân các người cho tốt, nếu để xảy ra bất cứ chuyện gì, các người cũng tự chuẩn bị cho mình đi.”

Từ lúc Tấn Ưởng xuất hiện, mấy hạ nhân này đã sợ đến mức đứng cũng không vững, bây giờ nghe Hồ Kỳ Vân nói như vậy, đã sớm gật đầu lia lịa, nào dám phản bác lời của hắn, lúc này liền vội vàng leo lên mã xa, rời đi nhanh như một làn khói.

Ngày xưa chẳng biết cái gì là khí thế bậc đế vương, hôm nay cuối cùng bọn họ cũng chân chính thấy được.

Thật là đáng sợ, phảng phất như đối phương chỉ cần chớp mắt một cái, bọn họ liền mất mạng.

“Vừa rồi chàng vội vàng đi như vậy, có chuyện gì xảy ra sao?” Cố Như Cửu thấy Tấn Ưởng vội vã rời đi, không lâu sau đã quay trở về, bỗng thấy

tò mò hỏi.

“Cũng không có gì quan trọng.” Tấn Uởng đi tới bên cạnh Cố Như Cửu, nhìn bụng nàng càng lúc càng lớn: “Hôm nay cục cưng có ngoan không?”

“Tốt lắm.” Cố Như Cửu gượng gạo cười, khó nhọc ngồi xuống, lại từ từ đứng lên đi.

Đứa bé trong bụng nàng lúc này đã bảy tám tháng rồi, buổi tối luôn làm nàng thức giấc, có đôi khi còn buồn bực cáu gắt, đừng nói đến chuyện ăn chuyện uống, ăn nhiều một chút lại sợ đứa bé đạp phải dạ dày làm thức ăn trào ra, khiến nàng ăn cái gì vào là nôn ra cái đó. Cho nên dạo này luôn phải ăn thành nhiều bữa, mỗi bữa một ít, cũng bớt bị giày vò hơn.

“Mang thai thật cực khổ.” Tấn Uởng đau lòng đỡ Cố Như Cửu, chậm rãi bước đi tới đi lui trong phòng cùng nàng: “Hay là ta cho mời nhạc mẫu tiến cung ở cùng nàng vài ba hôm, nhạc mẫu đã hạ sinh qua mấy lần, nếu có nhạc mẫu ở cùng, ta cũng yên tâm.”

Hài tử đã bảy tám tháng, lúc nào cũng có thể hạ sinh, khi hần phải lên triều, hần sẽ rất lo nếu không có ai ở bên cạnh Cửu Cửu.

“Chuyện này...” Cố Như Cửu do dự một chút, nàng đưa ánh mắt đầy mong đợi sang nhìn Tấn Uởng: “Như vậy có làm chàng khó xử không?”

Nếu phu thê thông thường, đừng nói nhạc mẫu đến ở vài ngày, mà cho dù có ở mấy tháng cũng chẳng là chuyện gì to tát, thế nhưng nơi này là hoàng cung, luôn phải cẩn thận chú ý nhiều hơn.

“Có gì đâu, toàn bộ trong cung này, chỉ có mẫu hậu, ta, nàng ba người chúng ta mà thôi, nếu nhạc mẫu đến đây ở thì càng thêm đông vui.” Tấn Uởng sờ sờ mặt của Cố Như Cửu: “Nàng yên tâm, không có chuyện gì.”

“Ừ.” Cố Như Cửu gật đầu: “Chàng nói mẫu thân mang chao(*) mà thiếp thích ăn vào cung nữa nhé”.

(*) chao: một loại đậu hũ lên men.

“Được, nàng thích ăn gì thì cứ ăn cái đó.” Thấy Cố Như Cửu nở nụ cười, Tấn Uởng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Gần đây vì đứa bé trong bụng càng ngày càng lớn, thai máy cũng càng ngày càng mạnh khiến buổi tối Cửu Cửu cũng khó ngủ, mỗi lần trở mình

cũng khó khăn, ban ngày ăn không ngon, ngồi không tiện, quả thực quá mệt mỏi rồi, Cữu Cữu có bao thuở phải chịu khổ sở như vậy.

Nhìn không được đưa ngón trỏ ra xoa xoa vành mắt đen của Cố Như Cữu, Tấn Uồng thở dài nói: “Khổ cực cho nàng rồi.”

Cố Như Cữu cầm tay hắn nói: “Vậy sau này chàng phải đối xử với thiếp tốt hơn đây, có biết hay không?”

“Ừ.” Tấn Uồng gật đầu nhận lời: “Nếu như có thể tùy ý biến nàng nhỏ lại rồi lại to ra thì hay biết mấy.”

“Vì sao?” Cố Như Cữu nghi ngờ nhìn hắn.

“Bởi vì như vậy thì ta có thể tùy ý đem nàng cất đi, cho dù ta đi bất cứ đâu cũng không phải lo lắng rời xa nàng.” Tấn Uồng cảm giác nếu mình làm được như vậy có vẻ không hay cho lắm, thế nhưng chỉ có như vậy mới làm cho hắn thấy yên tâm.

“Chàng thật ngốc phải không.” Cố Như Cữu vươn tay kéo lỗ tay của hắn một cái: “Nhà chúng ta ở đây, chàng ra khỏi cửa thì phải có thiếp ở nhà trông nhà, khi chàng về thì trông thấy thiếp rồi. Nếu chàng đem thiếp nhốt lại, vậy ai sẽ trông nhà?”

Lòng của Tấn Uồng bỗng mềm nhũn và ngọt ngào khi nghe Cố Như Cữu nói mấy câu này, hắn cẩn thận đỡ Cố Như Cữu ngồi xuống, sau đó chỉ chỉ vào bụng Cố Như Cữu “Để nó trông nhà”.

“Chàng thật ngốc, thiếp không nở để con ngồi một mình ở nhà.” Cố Như Cữu cẩn thận sờ sờ bụng, cười ngọt ngào.

Tấn Uồng không hiểu lại thấy trong bụng dấy lên ghen tuông, kỳ quái, sao hắn lại thấy ghen cơ chứ?

Cố Chi Vũ vừa bước chân vào trong nhà, nhìn thấy nhị đệ cười ngửa lộ cộc chạy vào, vẻ mặt vẫn còn hiện rõ tức giận chưa tiêu tán, nếu như không nhìn thấy hắn, e rằng đã chạy ào vào trong nhà rồi.

“Đại ca.” Cố Tồn Cảnh vẫn còn tức giận, thế nhưng ở trước mặt đại ca cũng rất lễ phép.

“Có chuyện gì xảy ra? Có sao lại gấp gáp như vậy, chẳng nhẽ đệ nóng lòng gặp Viên Viên?” Cố Chi Vũ quay sang cười với Cố Tồn Cảnh.

Nghe đại ca nhắc tới con trai của mình, vẻ mặt Cố Tồn Cảnh cuối cùng cũng nhu hòa hơn, hắt tung người xuống ngựa, ném dây cương cho người gác cổng: “Chúng ta đi vào trước đã.”

Thấy hắt thực sự có việc cần nói, Cố Chi Vũ cũng không trì hoãn, theo hắt đi vào trong chủ viện, sau đó thỉnh an phụ mẫu, mới bước lại ghế ngồi xuống.

Hồ thị mới ra tháng không lâu, thân hình vẫn còn mập mạp hơn trước kia, nàng thấy sắc mặt hắt không tốt lại nhỏ giọng hỏi: “Chàng làm sao vậy?”

Cố Tồn Cảnh không muốn để cho tâm tình của mình ảnh hưởng đến kiều thê, quay sang cười trấn an nàng, sau đó mới nói với phụ mẫu và đại ca: “Hôm nay khi con đi qua cổng chu tước thì gặp Thành vương phi, Thành vương phi đứng chửi muội muội ngay tại cửa, con tức giận đập cho bà ta một cái.”

“Cái gì?!” Dương thị lập tức lại vỗ bàn đứng lên: “Nữ nhi của ta chẳng cừ chẳng oán gì với bà ta, có sao bà ta lại chửi bới nữ nhi của ta?!”

Hồ thị nhìn chén trà trên bàn nảy lên mấy cái khi bà vỗ mạnh lên bàn, lập tức sinh lòng sùng bái.

Cố Tồn Cảnh liếc nhìn Cố Chi Vũ, mặt hơi do dự.

Chuyện này ảnh hưởng không hay đến thể diện của Cố Chi Vũ, người Cố gia cái gì cũng tốt, chẳng qua có tật bao che khuyết điểm, cho nên nghe thấy Thành vương phi nguyên rửa muội muội của mình, trong lòng hắt cũng không thoải mái. Thấy nhị đệ áp a áp ứng, còn liếc mắt nhìn sang mình, hắt lại cau mày nói: “Nhị đệ có lời gì cứ nói thẳng ra đi.”

“Bởi vì con trai của Thành vương phi bị đệ đệ của đại tẩu đánh chết, hơn nữa... trong lúc hai người họ cãi vã nhau, Trần Không còn mắng chửi hạ nhân Thành vương phủ, nói hắt là thông gia của Hoàng hậu nương nương, cóc sợ bất cứ ai.” Nói đến đây, Cố Tồn Cảnh còn tỏ ra phiền chán, hắt thấy Trần Không chẳng thể xem là thông gia gì của Cửu Cửu, vậy mà dám mượn danh nghĩa của muội muội đi tác oai tác quái ở bên ngoài. Quả thực đáng trách.

“Trần Khổng đánh chết nhị công tử Thành vương phủ?” Cô Trường Linh nghe vậy chau mày: “Hơn nữa đương kim Hoàng thượng lại bất hòa với nhị công tử, cũng không có làm mấy chuyện nhảm chán này, Trần Khổng lấy đâu ra lá gan lớn như vậy mà vung tay múa chân?” Mà hắn làm như thế cũng mặc kệ, cứ sao lại lôi danh tiếng Cố gia bọn họ ra, hành vi này quá ác độc.

Mà thông gia cũng chẳng ai làm như vậy cả, đây đâu phải thông gia mà chính là kẻ thù.

“Trần gia này thực sự là...” Cô Trường Linh thở dài, khi Trần lão gia còn sống thì Trần gia còn rục rờ gấm hoa, từ khi Trần lão gia từ qua đời, mấy huynh đệ khác đều tách ra ở riêng, Trần thái thái từ trước đến nay đều cưng chiều con trai, chiều chuộng Trần Khổng đến mức chẳng biết lý lẽ là gì, phá hoại danh tiếng Trần gia.

Cố gia nào có lỗi gì với Trần gia, đến mức khiến Trần Khổng hủy hoại danh tiếng của Cố gia và cả con gái của lão?

Có điều, mặc dù bất mãn với Trần gia nhiều hơn nữa, Cô Trường Linh vẫn còn cố kị đây là nhạc gia của con trai lớn, cho nên cũng không nói tiếp.

“Phụ thân...” Cố Chi Vũ mới vừa lên tiếng, đã thấy quản gia cầm bái thiếp đi đến.

“Lão gia, Trần gia thái thái cùng với Trần gia Thiếu nữ nữ tặng bái thiếp đến.”

Cô Trường Linh cầm lấy bái thiếp nhìn sơ qua sau đó nói với quản gia: “Họ đang ở đâu?”

“Đang đợi trong phòng trà.” Quản gia không biết lão gia có muốn gặp mặt hai người này hay không, cho nên cũng không dám mời họ đi vào bên trong.

Dương thị trầm mặc không nói gì, sắc mặt của Cố Tồn Cảnh cũng khó coi, hai mẹ con đều cố nén cơn tức trong bụng, Cố Trường Linh thở dài: “Người tới là khách, mời họ vào đi.”

Cố Chi Vũ cup mắt, nhìn hà bao cũ kỹ đeo ở bên hông mình thở dài.

Khi Trần thái thái và con dâu bà đi vào cửa, trên mặt vẫn còn sung đỏ, nếu không có nha hoàn dìu, chỉ sợ bước đi cũng khó khăn.

“Ông thông gia, bà thông gia” Trần thái thái vừa lên tiếng, nước mắt lại rơi lã chã, nức nở nói: “Ta hôm nay đến, là muốn thay mặt đứa con nghiệp chường cầu xin mọi người giúp đỡ một tay.”

“Bà thông gia, có lời gì cứ ngồi xuống rồi nói.” Dương thị ý bảo để cho nha hoàn Cố phủ đỡ hai người Trần gia dậy, chờ hai người họ ngồi xuống mới nói tiếp: “Chuyện xảy ra trong quý phủ, ta cũng nghe thấy rồi, chuyện lần này ngay cả Cửu Cửu nhà chúng ta cũng bị dính líu vào.”

“Bà thông gia, là ta không có giáo dục con cái, ta đến bồi tội cùng bà.” Vừa nói, liền muốn đứng dậy hành lễ với Dương thị.

Trần thái thái đã biết tiền căn hậu quả. Trần Không nói hẳn chính là thông gia của Hoàng hậu, trong lòng bà cũng hiểu rõ, những lời nói này sẽ ảnh hưởng không tốt đến Hoàng hậu, thậm chí một khi truyền tới tai người Cố gia, tất nhiên sẽ làm cho người Cố gia bức mình. Nhưng lúc này ngoại trừ Cố gia, còn có ai có thể giúp được con của bà?

“Nhạc mẫu không cần như vậy.” Cố Chi Vũ sao có thể để cho phụ mẫu khó xử, hẳn đi tới trước mặt Trần thái thái, đỡ bà dậy.

“Hiền tể, người giúp cho đệ đệ một lần, đứa bé này cũng không phải hạng hung tàn gì, chỉ tùy tiện hành sự mà thôi, ta chỉ có mỗi mình nó là con, người hãy giúp ta giữ mạng nó.” Nhìn thấy Cố Chi Vũ, Trần thái thái như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, hai tay nắm chặt lấy Cố Chi Vũ.

“Có lẽ nhạc mẫu vẫn chưa biết chuyện hôm nay Thành vương phi đến trước cổng Chu Tước buông lời nguyên rửa Hoàng hậu nương nương, nói nàng dung túng thông gia sát hại người trong hoàng thất.” Cố Chi Vũ nhìn tay áo mình bị Trần thái thái nắm chặt: “Thê đệ có từng nghĩ đến chuyện những lời hắn nói ra đã đẩy danh tiếng của muội muội ta xuống, cũng mang đến phiền toái cho muội muội ta?”

Trần thái thái càng nghe càng phát hoảng, bà lắc đầu nói: “Từ nay về sau, ta nhất định sẽ bắt nó sửa đổi, tuyệt đối không để nó gây ta chuyện thế này nữa, người giúp hắn lần này đi, nể mặt Tô Mi, người giúp hắn một lần có được hay không?”

“Tô Mi đã qua đời, nhạc mẫu hà tất đem chuyện này ra làm phiền vong hồn của nàng.” Nghe thấy nhạc mẫu nhắc tới vong thế, sắc mặt Cố Chi Vũ càng thêm lạnh lẽo, kéo tay áo của mình lại: “Những năm gần đây, Trần

Khổng thường xuyên gây chuyện, khi đó hắn còn nhỏ, ta cũng không muốn để Tô Mi khó xử, luôn giúp hắn xử lý chu toàn. Về sau, hắn thành thân, suốt ngày chơi bời lêu lổng, ta lại thay hắn trả nợ. Hiện tại hắn đánh chết người, còn liên lụy danh tiếng muội muội ta, lẽ nào người muốn ta chặt đứt danh tiếng muội muội, vứt bỏ danh dự mấy trăm năm của Cố gia để đi cứu hắn sao?”

Trần thái thái kinh ngạc nhìn người con rể từ trước đến nay vẫn luôn ôn nhuận như ngọc mà không biết trả lời như thế nào.

“Tô Mi vẫn luôn rất lo lắng cho đệ đệ Trần Khổng này, cho nên... sau khi nàng qua đời, ta vẫn luôn chăm sóc cho hắn, thậm chí để hắn đến làm trong lễ bộ, an bài chức vụ cho hắn.” Về mặt Cố Chi Vũ mệt mỏi rồi: “Ta yêu quý Tô Mi, cho nên ta nguyện ý giúp nàng trông nom đứa em trai của nàng kể cả khi nàng đã chết, thế nhưng điều này không có nghĩa là ta có thể bỏ mặc cả gia tộc, không để ý muội muội của ta.”

“Nhạc mẫu mời trở về đi, giết người phải đền mạng, đây là đạo lý hiển nhiên.” Cố Chi Vũ là một tư thế mời: “Từ nay về sau, hai nhà Cố Trần chúng ta..” Thanh âm hắn hơi dừng lại một chút: “không nên tiếp tục qua lại nữa.” Hắn biết mình bỏ mặc Trần Khổng sẽ có lỗi với Tô Mi, thế nhưng thân làm con, thân là thế tử quốc công phủ, thân là đại ca của Cửu Cửu, thân là quan viên triều đình, hắn không thể làm ra chuyện như vậy.

“Tốt tốt tốt, vậy rất tốt.” Trần thái thái nói liên tục ba chữ tốt, bà nhìn Cố Chi Vũ, lại quay đầu nhìn những người Cố gia khác vẫn ngồi im không lên tiếng: “Ai cũng nói người Cố gia các người đối đãi phúc hậu với con gái của ta, hiện tại xem ra, bất quá là mượn danh tiếng của con gái chúng ta mà thôi. Nếu không phải năm đó con gái của ta chết, con gái của nhà các người có thể vào cung sao? Nếu không phải con gái của ta, hiện tại Hoàng hậu ở trong cung có lẽ là họ Tư Mã, chứ chẳng phải họ Cố!”

Nói xong, bà quay sang phía Cố Trường Linh cùng Dương thị đang ngồi, cười: “Ta nhỏ, cái thứ mua danh cầu lợi.”

Cố Tồn Cảnh tái mặt, đứng lên định tranh cãi với Trần thái thái, lại bị Hồ thị kéo lại. Hắn không vui đẩy Hồ thị ra, vừa hận Trần thái thái hồ ngôn loạn ngữ, khuôn mặt tức giận đỏ bừng.

Trần thái thái căm hận nhìn Cố Chi Vũ: “Sớm biết như vậy, năm đó ta đã không đem con gái gả cho người.” Nói xong cũng không thèm để ý đến

phản ứng người Cố gia, xoay người liền đi.

Bất quá lúc này đã không cần ai dìu nữa.

“Kẻ tông chết đại tẩu chính là Tư Mã Kỵ, nhà của chúng ta đã khó chịu lắm rồi, bà không trách người của Tư Mã gia, trái lại cứ đổ hết tội lỗi lên đầu chúng ta, vậy là nghĩa làm sao?” Cố Tồn Cảnh tức giận mắng: “Đúng là thứ đàn bà chẳng biết lí lẽ.”

“Được rồi, chàng nói ít đi một câu nhé.” Hồ thị thấy sắc mặt đại bá không tốt, lôi kéo tay của Cố Tồn Cảnh: “Chàng theo thiếp vào trong coi chừng Viên Viên, có lẽ nó đã tỉnh lại rồi.” Nói xong, liền kéo Cố Tồn Cảnh ra chủ viện.

Cố Tồn Cảnh biết trong lòng đại ca lúc này cũng rất buồn bực, bèn cúi đầu không nói gì nữa đi theo Hồ thị ra ngoài.

“Phụ thân, mẫu thân, hài nhi bất hiếu, đã để phụ mẫu phải chịu ảm ức.” Nghĩ đến những lời nhạc mẫu mắng nhiếc cha mẹ, viền mắt Cố Chi Vũ ửng đỏ: “Ngày sau sẽ không có chuyện như thế này nữa.”

“Thằng bé này, chuyện này nào có quan hệ gì tới con, cũng chẳng có quan hệ gì với Tô Mi.” Dương thị nói: “Trần gia là Trần gia, Tô Mi là Tô Mi, người đã mất rồi, chớ vì lời người khác mà đánh mất tình cảm giữa hai đứa.”

“Vâng.” Cố Chi Vũ thi lễ một cái, nét mặt hơi xấu hổ.

Dương thị thấy con trai như vậy, lại thở dài trong bụng, yêu thương và khổ sở, đâu phải bọn họ chịu ảm ức, mà chính con trai chịu ảm ức mới đúng.

Chương 89

Trần gia vốn chẳng có ý giấu giếm chuyện mình đến cầu cạnh Cố gia để cứu đứa con trai, cho nên chẳng mấy chốc tin này được loan truyền khắp ngang cùng ngõ hẻm, đám người thích ngồi lê đôi mách đồn đại rằng khi Trần gia bước ra khỏi cửa Cố gia thì vẻ mặt rất khó coi, đồng thời trông có vẻ rất bất mãn đối với Cố gia.

Đám người nhiều chuyện thấy hành vi này của Trần gia chẳng ra gì, cũng quá vô duyên, giao thiệp giữa các thế gia với nhau, từ trước đến nay luôn chú ý đến chuyện có qua có lại, Cố gia hành sự phúc hậu, mấy năm này vẫn đơn phương chăm sóc người Trần gia, hiện giờ con trai nhà họ đánh chết người khác, đối phương còn là người trong hoàng thất, Cố gia có năng lực lớn cỡ nào đi nữa cũng không đủ sức chống đỡ chuyện này cho Trần gia.

Hai nhà ồn ào, người ngoài đứng phía sau chỉ biết mắng Trần gia làm việc chẳng có đầu óc, lại cảm thấy Cố gia quá hiền lành, bị lấn lướt thành như vậy cũng không nói gì. Nhưng bất kể thấy thế nào, cũng chẳng ai cảm thấy Cố gia có điểm nào không đúng. Là tỷ phu của người ta, việc nên làm cũng làm rồi, nên khuyên cũng khuyên rồi, cũng không phải thân huynh đệ, đánh thì không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, ồn ào đến mức thế này, chỉ có thể trách Trần gia quá mức dung túng con trai.

Sự việc ồn ào đến mức này, Cố gia cũng không nói Trần gia chẳng biết điều, nhưng ngược lại Trần gia cứ luôn miệng oán hận bất mãn Cố gia, người kinh thành càng tỏ ý bất mãn với Trần gia hơn.

“Phu nhân, bên ngoài đều đồn rằng chuyện này là do Trần gia không biết cách dạy con, lòng tham không đáy.” Nha hoàn búi tóc cho Dương thị: “Ngài thấy có đẹp không?”

Dương thị nhìn thoáng qua búi tóc trong gương, gật đầu nói: “Ừ.”

“Chắc chắn nương nương sẽ rất vui khi gặp được ngài.” Nha hoàn hầu hạ bên cạnh Dương thị đã nhiều năm, biết Dương thị luôn chăm lo cho con cái, lại lựa đề tài dễ nghe nói tiếp.

“Mấy đứa bé này, đứa nào cũng làm mình phải lo lắng.” Dương thị cười thở dài một hơi, nhớ tới lời đồn thổi không hay về Trần gia đang vang lên

bên ngoài, khoe miệng khê cười nhạt.

Luôn sống trong nhà nhưng bà cũng có cách riêng để người khác học được một bài học nhớ đời.

“Mẫu thân, ngài đã tắm rửa xong chưa?” Ngoài cửa, giọng Cố Chi Vũ trầm bổng truyền vào: “Mã xa trong cung đã tới.”

“Được rồi.” Dương thị đứng lên, nhìn đứa con trai tuần tú của mình đang đứng bên ngoài cửa, cười nói: “Tại sao hôm nay lại không đến hộ bộ làm việc?”

“Nhi tử tiễn mẫu thân vào cung trước.” Cố Chi Vũ cười nói: “Mẫu thân không chê con trai bày vẽ là được rồi.”

“Có con trai mở đường, sao ta lại chê được.” Nụ cười trên mặt Dương thị càng rõ ràng hơn, bước chân ra khỏi cửa phủ leo lên xe ngựa, quay đầu lại liếc nhìn con trai cũng tung người lên ngựa, đáy mắt ngập niềm vui sướng.

Đứa con trai này của bà cuối cùng cũng nghĩ thoáng, khôi phục lại sức sống ngày xưa.

Mã xa Quốc công phủ chậm rãi tiến lên, người đi trên đường đều rất thức thời tránh ra nhường đường, nhiều cô gái nhìn thấy Cố Chi Vũ cười trên con ngựa cao to, bất giác mặt đỏ ửng, vừa đưa tay che nửa khuôn mặt, vừa len lén liếc nhìn thêm một chút.

“Đó chính là Cố thế tử sao, quả nhiên mặt mày tuần tú, mắt sáng như sao.” Một vị tiểu thư vừa nhập kinh chưa được bao lâu nhỏ giọng nói với người bạn đi cùng mình: “Nếu có thể...” Nàng chột đỏ mặt, vẫn chưa nói hết câu nhưng lại không có ý nói tiếp nữa, mặt càng lúc càng đỏ như rang mây chiều.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Người bạn đi cùng buồn cười nhìn nàng ta: “Đây chính là quốc cữu gia, người thừa kế tương lai của quốc công phủ, cho dù có cưới kẻ thất cũng không tới phiên chúng ta.”

Tiểu thư nhà quan cũng biết mình không nên nói những suy nghĩ thật lòng ra, quay sang ngây ngô cười với cô bạn, lại nhìn nhìn về phía sau một chút, mã xa quốc công phủ đã đi xa rồi.

Bên trong Tử Thần điện, Cố Như Cửu vừa đau vừa lo, thỉnh thoảng đi ra ngoài ngóng nhìn.

Thu La thấy nàng như vậy, hơi buồn cười nói: “Nương nương, ngài đứng ngóng nữa, nếu phu nhân tới, chắc chắn sẽ có người đi vào đây thông báo.”

Vừa nói, thấy Bạch Hiền cười tươi bước lại: “Nương nương, phu nhân tới.”

“Mau mời, mau mời.” Cố Như Cửu được Thu La đỡ đứng lên, vẫn chưa đi tới cửa, Dương thị đã đi đến nơi.

Dương thị nhìn thấy bụng con gái đã lớn, vội nói: “Con đừng ra đây, cẩn thận kéo ngã.”

“Nhìn thấy mẩu thân đến, con gái mừng quá đó mà.” Cố Như Cửu lôi kéo tay của Dương thị, cười lấy lòng Dương thị: “Trong nhà đều ổn chứ?”

“Đều tốt, đều tốt.” Dương thị đỡ con cái ngồi xuống, đồng thời đặt thêm một cái gối mềm sau thắt lưng Cố Như Cửu: “Còn con?”

“Nữ nhi cũng tốt vô cùng.” Cố Như Cửu kéo tay của Dương thị không chịu buông: “Viên Viên có khỏe không?”

“Dạo gần đây bú nhiều hơn, phải cần hai vú nuôi mới đủ sữa cho nó bú.” Dương thị cười liếc nhìn Cố Như Cửu: “Lần trước con cho người mang nhiều đồ về nhà, đến giờ vẫn chưa dùng hết, nhưng giờ nó đã mặc không vừa rồi.”

“Trẻ con lớn lên rất nhanh, không còn vừa cũng tốt.” Cố Như Cửu cười nói chuyện phiếm cùng Dương thị, bởi vì trong bụng đang mang một sinh mạng nhỏ, nàng thường xuyên phải đi thay quần áo. Dương thị thấy cung thị tiền hô hậu ủng vây quanh con gái mình, không nhịn được cười tươi.

Một lát sau, Cố Như Cửu đã quay lại, nàng nói với Dương thị: “Mẫu thân, con đã sắp xếp cho mẫu thân ở tại thiền điện cung Loan Hòa, chỗ đó ngay bên cạnh đây, điều kiện cũng tốt, mẫu thân xem có thích hay không?”

“Ở đâu cũng tốt.” Dương thị nói: “Ta có mang cháo vào đây, có điều món này không được ăn nhiều, con chỉ ăn vài ba miếng cho đỡ thèm là được...”

“Con biết mẫu thân thương con nhất mà.” Cố Như Cửu ôm cánh tay của Dương thị lắc lắc, bỗng nhiên nói: “Hôm nay là ngày Trần Không bị hành hình?”

“Con không cần bận tâm đến chuyện này.” Dương thị nhìn bụng của Cố Như Cửu: “Chớ dọa đứa bé trong bụng.” Đứa bé còn đang trong bụng, nói chuyện xui xẻo này làm gì, nói chuyện chẳng chịu suy nghĩ gì cả.

Bị mẫu thân mắng như vậy, Cố Như Cửu rút cổ lại cười trộm. Dương thị nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: “Xem ra Hoàng thượng đã chiều con thành hư rồi.”

“Chàng ấy không chiều con thì còn chiều ai chứ?” Cố Như Cửu mặt dày cười, Dương thị nghe nói như thế, muốn nói gì cũng không thốt ra lời được, đành phải bất đắc dĩ cười.

Vẫn chưa tới buổi trưa, Tấn Ưởng đã quay về Tử Thần điện, thấy Dương thị đã đến, lại làm lễ văn bái với Dương thị.

Dương thị nào dám nhận cái lễ này, vội vàng đứng dậy tránh ra đáp lễ lại, sau đó nói: “Bệ hạ đã trở về rồi, thần phụ nên đi về thiên điện cung Loan Hòa xem thử, để tránh người phục vụ không biết hành lí của ta sắp xếp thế nào.”

Tấn Ưởng biết bà chỉ tìm cơ rời đi, nơi này là Tử Thần điện, là chỗ ở của Hoàng đế, bà không tiện lưu lại nơi này.

“Hiếm khi nhạc mẫu có cơ hội tiến cung, trước tiên dùng ngọc thiện xong rồi hãy đi thu dọn hành lí cũng chưa muộn.” Tấn Ưởng biết tình cảm gia đình của Cửu Cửu vốn rất tốt, làm sao đành lòng để cho Cửu Cửu khó xử, giành nói: “Ở đây chỉ có ta cùng với Cửu Cửu mà thôi, nhạc mẫu không cần lo lắng.”

Tấn Ưởng đã nói đến mức này rồi, Dương thị đâu còn lí do gì để rời đi, đành cười đồng ý.

Lúc dùng ngọc thiện, khi từng món ăn được bưng lên, Dương thị phát hiện hơn phân nửa thức ăn bày trên bàn đều là món Cửu Cửu thích, mà theo biểu thị của các cung thị phục vụ ở đây thì tựa hồ thấy mãi thành thói quen rồi.

Tuy rằng lúc ăn cơm không thể nói chuyện, thế nhưng Dương thị phát hiện Hoàng thượng đích thân gấp rau cho Cửu Cửu chứ không mượn tay của thái giám, mà con gái của bà thì...

Nhìn vẻ mặt lười biếng mặc cho Hoàng thượng gấp rau cho nàng. Dương thị cảm giác mình không thể nhìn tiếp được nữa, trước khi đưa bé này xuất giá, hình như cũng không ỷ lại như thế, hiện tại có sao lại thành ra thế này?

Đạo này Cố Như Cửu ăn uống đặc biệt khó, lúc thì thềm chua lúc thì thềm ngọt, có khi lại ăn mặn, người của nhà bếp mấy tháng gần đây thường làm nhiều món đủ các mùi vị khác nhau, chỉ mong thỏa mãn mọi yêu cầu của Hoàng hậu nương nương.

Tấn Uông ném thử một miếng cá sốt chua ngọt, cảm thấy mùi vị món cá sốt chua ngọt này rất lạ miệng, nước sốt tương bao quanh thịt cá, làm gia tăng khẩu vị và tăng cảm giác thềm ăn, hắn không kìm được gấp một đũa đút vào miệng Cố Như Cửu, bởi vì lo lắng nước sốt rơi xuống quần áo dơ, còn đưa tay kia lên hứng bên dưới cằm của nàng.

Đợi Cố Như Cửu nhai xong, hắn dùng ánh mắt hỏi, mùi vị thế nào? Gần đây Cửu Cửu không thích ăn cá, luôn thấy cá rất tanh, cho nên hắn đành tìm mọi cách dụ dỗ nàng ăn vài miếng. Nhìn thấy đôi mắt đầy chờ mong của Tấn Uông, Cố Như Cửu cười gật đầu.

Tấn Uông lập tức phản khởi, lại đút thêm hai đũa cho Cố Như Cửu, xong mới vui vẻ buông đũa ra.

Nhìn vợ chồng son đút cho nhau ăn, Dương thị ăn xong một bữa cơm mà lại không biết bản thân vừa rồi đã ăn những thứ gì. Xét cho công bằng, con gái hiện giờ béo tròn hơn, ngay cả khuôn mặt cũng phum phim, dáng vẻ chẳng còn xinh xắn như ngày xưa, thế nhưng ánh mắt Hoàng thượng khi nhìn con gái thì trông như đang nhìn một trân bảo hiếm quý nhất trên thế gian.

“Nhạc mẫu, tiểu tể còn có việc phải xử lý, xin lỗi hiện tại không thể tiếp đãi được.” Cơm nước xong, Tấn Uông ngồi tán gẫu Dương thị thêm một hồi mới đứng lên nói: “Xin nhạc mẫu chăm sóc cho Cửu Cửu nhiều hơn.”

“Bệ hạ yên tâm, thần phụ nhất định chiêu cô thật tốt Hoàng hậu nương nương.” Dương thị đứng dậy, nhìn theo bóng lưng Tấn Uông rồi đi quay đầu lại liếc Cố Như Cửu vẫn đang ngồi in ở đấy, cố nhin một hồi lâu mới nói: “Con và Bệ hạ... trước giờ đều như vậy?”

“Hửm?” Vẻ mặt Cố Như Cửu mờ mịt nhìn Dương thị.

Thấy dáng vẻ ngơ ngác của con gái, Dương thị thở dài: “Thôi bỏ đi.” Bà đi tới bên cạnh Cố Như Cửu, vuốt mấy cọng tóc mai trên trán nàng: “Hoàng thượng nói thường ngày con thích ngủ trưa.”

“Vâng.” Cố Như Cửu gật đầu: “Bất quá hôm nay có mẫu thân ở đây, con chẳng muốn ngủ.”

“Con ngốc này, ta đã tiên cung chăm sóc cho con, lúc nào nói chuyện mà chẳng được, con đi ngủ một lát đi.” Dương thị cười nói: “Tranh thủ lúc con đi ngủ, ta sang gặp Thái hậu một chút.”

Vào cung, không đến hành lễ với Thái hậu, như vậy coi sao được.

Cố Như Cửu nghe lời khuyên của Dương thị, chẳng qua không thể nằm thẳng như bình thường mà chỉ có thể nằm dựa mà thôi, Dương thị chờ sau khi nàng ngủ say, mới đứng dậy rời khỏi Tử Thần điện.

“Phu nhân, lúc này e rằng Thái hậu cũng đang nghỉ ngơi, không bằng nô tài dẫn ngài đi xem nơi ngài ở, nếu có chỗ nào không thích hợp, nô tỳ sẽ cho người phía dưới chỉnh sửa lại.” Bạch Hiên theo phía sau Dương thị, cười tủm tỉm nói lớn: “Mặc dù nương nương không ở tại cung Loan Hòa, thế nhưng trong đó đều có người quét dọn mỗi ngày, người phục vụ cũng luôn chuẩn bị sẵn sàng.”

“Làm phiền Bạch công công dẫn đường.” Dương thị nhận ra Bạch Hiên, biết hẳn là thái giám phục vụ bên cạnh Hoàng thượng, thế nhưng nhìn tình huống hôm nay, tựa hồ lại thành người phục vụ bên cạnh con gái.

Mặc dù trong lòng bà không hiểu rõ, thế nhưng nét mặt cũng không lộ ra nửa phần, trái lại bà cũng để ý đến những lời Bạch Hiên vừa nói.

Con gái không ở cung Loan Hòa, thế nhưng mỗi ngày đều có phục vụ, thậm chí ngay cả cung thị của cung Loan Hòa cũng được bố trí đúng theo quy củ, chuyện này quả thực... cho dù bà và Cố Trường Linh ân ái gần ba mươi năm, cũng không bằng con gái và đương kim Thánh thượng.

Bước chân vào cung Loan Hòa, Dương thị càng giật mình, từng ngọn cây cọng cỏ trong cung này, toàn bộ được sắp xếp theo sở thích của Cửu Cửu, bày biện trong phòng đều toát ra cái bóng khuê phòng của Cửu Cửu, chỉ là vật bày biện tinh xảo hơn và lựa chọn cẩn thận hơn so với Cố gia, mọi ngõ ngách đều mang ý may mắn hoàn mỹ.

Rốt cuộc thì đương kim thánh thượng đã tốn bao nhiêu tinh lực vào tòa cung điện này?

Bạch Hiên cúi đầu nói: “Phu nhân, Hoàng thượng đối với nương nương luôn như châu như ngọc, ngài không cần phải lo lắng.”

Nghe thấy bốn chữ “như châu như ngọc”, Dương thị sững sốt chỉ chốc lát, rồi khỏi tiền điện bước chân đi về trắc điện, lại nhận thấy chỗ này tuy rằng vẫn tinh xảo như cũ, tuy về phần dụng tâm vẫn kém hơn một phần mười so với chủ điện. Thế nhưng ngụ ý may mắn tốt đẹp vẫn không thua kém nửa phần.

“Ở đây tốt, rất tốt, chẳng có điểm nào không thỏa đáng.” Dương thị thấy trong bình hoa còn cắm mấy cành hoa tươi, có lẽ là vừa được cắm cách đây không lâu, lại cười nói: “Làm mọi người vất vả rồi.” Nói xong, sai thiếp thân nha hoàn tặng tạ lễ cho tất cả quân sự lớn nhỏ trong cung Loan Hòa.

Dương thị là mẹ đẻ của Hoàng hậu, các quân sự của cung Loan Hòa nào dám tiếp nhận những tạ lễ này, đều đi tới trước mặt Dương thị ba lần bảy lượt cảm ơn, mới mang quà tặng được Dương thị ban cho, sau đó lui ra.

Bạch Hiên nhìn màn hình diễn xuất vừa rồi của Dương thị, thâm cảm khái trong bụng, không hổ là Quốc công phu nhân giáo dục ra hai trai hai gái, lời nói việc làm không tìm ra nửa điểm sai sót, lại không cảm thất lấy lòng hay ân cần, thảo nào Cố quốc công độc yêu mình bà suốt ba mươi năm ròng.

Nhưng tính cách của Hoàng hậu nương nương lại không giống với Quốc công phu nhân, ngẫm lại chắc giống lão Quốc công nhiều hơn.

Có Dương thị đến chăm nom, người làm mẹ luôn ân cần chu đáo với con gái của mình cho nên gần đây tâm tình của Cố Như Cửu càng ngày càng tốt. Sáng sớm hôm nay sẽ diễn ra cuộc thi đình, Tấn Uông đang rón rén đứng dậy mặc quần áo, nào biết Cố Như Cửu cũng tỉnh dậy.

“Ta làm nàng thức giấc sao?” Thấy nàng tỉnh, Tấn Uông mới mặc được một nửa triều phục, xoay người đi tới trước mặt nàng: “Có chỗ nào khó chịu?”

“Không có.” Cố Như Cửu lắc đầu: “Chỉ ngủ không được ngon giấc thôi.”

Tấn Uởng liền thấy đau lòng cúi đầu hôn lên trán nàng, thai nhi đã chín tháng rồi, bình thường thai nháy rất mạnh, cho nên Cử Cử thường xuyên giặt mình tỉnh giấc.

“Hôm nay là ngày thi đình?” Cố Như Cử đề cho Tấn Uởng đỡ mình đứng dậy, sau đó từ từ mặc triều phục lên người giúp hắn, sau lại đội mũ lên đầu của hắn: “Chúc Bệ hạ tìm được hiền thần, trợ giúp Bệ hạ một tay, để cho Đại Phong chúng ta mưa thuận gió hòa, vạn quốc đều quy thuận.”

“Tốt.” Tấn Uởng bình tĩnh nhìn Cố Như Cử: “Trẫm nhất định sẽ không để cho Cử Cử thất vọng.”

Cố Như Cử cười vuốt gò má của hắn: “Canh giờ sắp tới, Bệ hạ đi xuống đi.”

Tấn Uởng cẩn thận ôm nàng, mới xoay người rời khỏi Tử Thần điện.

Chờ Tấn Uởng đi khuất, Cố Như Cử gọi Thu La lại nói: “Mau đi an bài người, bốn cung bần sinh.”

“Bùm.” Phất trần trong tay Bạch Hiền rơi trên mặt đất, lại vội vàng khom lưng nhặt lên: “Nương nương, nô tỳ lập tức đi an bài, còn phía Hoàng thượng...”

“Trước khi Thi đình kết thúc, không ai được phép nói chuyện này với Bệ hạ!” Cố Như Cử giận tái mặt nói: “Nếu có người trái lệnh, trục xuất khỏi Tử Thần điện.” Đây là khoa cử lần đầu tiên sau khi Tấn Uởng tự mình chấp chính, ý nghĩa quan trọng đến mức nào, Cố Như Cử biết rất rõ. Nếu Tấn Uởng biết nàng sắp sanh, chắc chắn sẽ không đi đến đó giám thị cuộc thi.

Khoa cử lần đầu tiên sau khi tự mình chấp chính, đế vương hiện nay lại không hiện thân, nếu chuyện này truyền ra ngoài làm cho người trí thức cho rằng hắn không coi trọng nhân tài hoặc là không coi trọng người trí thức, nàng tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra.

Người đàn ông của Cố Như Cử nàng, nhất định là minh quân đội trời đạp đất, được người đời tôn sùng.

“Rõ!” Lúc này Cố Như Cử nói cái gì, Bạch Hiền cũng lập tức đáp ứng trước tiên, sau đó quay đầu sắp xếp mọi thứ.

Những người phụ trách sinh nở cho Hoàng hậu đã được chuẩn bị xong từ lâu, căn bản không cần lo lắng. Chờ Dương thị và Chu Thái hậu chạy đến

thì Cố Như Cửu đã đi vào trong phòng sinh.

Trong phòng hiện không có động tĩnh gì, Dương thị đi lòng vòng bên ngoài mấy vòng, sau đó nói với Chu Thái hậu: “Thái hậu nương nương, gương gương lần đầu sinh nở, thần phụ rất lo, thần phụ vào bên trong coi sóc nàng.”

Chu Thái hậu cũng bắt đầu lo lắng trong bụng, nghe Dương thị nói như vậy, làm sao lên tiếng phản đối được, chỉ biết gật đầu đáp ứng. Nếu không phải thân phận của bà ở đây, e rằng bây giờ bà cũng không kìm được xông vào trong rồi.

Trong điện Thái Hòa, thí sinh tham gia thi đình đã xếp thành hàng ngũ ngay ngắn bước vào trong điện, hành lễ với người đàn ông ngồi trên cao, tuy rằng từ chỗ bọn họ đứng hoàn toàn chẳng thể thấy rõ dáng vẻ Hoàng thượng như thế nào.

Quan viên Lễ bộ đọc xong nội quy cuộc thi, sau đó hành lễ với Tân Uông: “Mời Bệ hạ hạ chỉ thị.”

Tân Uông gật đầu.

Lễ bộ quan viên chấp tay thi lễ với Tân Uông sau đó xoay người đối mặt với chúng thí sinh bên dưới: “Bắt đầu làm bài thi.”

Tân Uông nhìn thí sinh đang cúi đầu làm bài phía dưới, cũng không nhìn tỉ mỉ xem họ trả lời thế nào, chỉ cẩn thận quan sát tinh thần của họ, sau khi quan sát một lượt, lại rút ra danh sách thí sinh nhìn.

Trên danh sách thí sinh được ghi cặn kẽ tên họ của từng thí sinh, cả nơi ở, người trong gia đình cùng với người để cửa là ai, tất cả đều được ghi rõ ràng cẩn thận, muốn tìm hiểu điều gì tất có câu trả lời ngay tức khắc.

Tân Uông cũng chẳng ngại buồn chán, chăm chú đọc từng người một, khi đọc được mười mấy người thì đột nhiên hắn thấy bồn chồn trong bụng, dường như có một giọng nói đang thúc giục trong đầu.

“Bệ hạ?” Hà Minh thấy sắc mặt của Tân Uông buồn bực, lo lắng lên tiếng hỏi. Tân Uông lắc đầu, cầm lấy tách trà Hà Minh đưa tới uống một ngụm, miễn cưỡng đè ép trái tim đang đập loạn trọng ngực xuống.

“Đã qua một canh giờ rồi, có sao vẫn chưa có động tĩnh gì?” Chu Thái hậu sốt ruột chẳng khác nào đang đứng trên chảo nóng, nếu không phải Lưu

cô cô cản lại, e rằng bà đã chạy tọt vào trong phòng sinh xem tình hình thế nào, năm đó khi bà sinh, tựa hồ cũng không mất nhiều thời gian như vậy.

“Nương nương, ngài đừng có vội.” Lưu cô cô bưng nước trà tới: “Nương nương được Xuất Vân chân nhân khen ngợi là người có phúc khí, chắc chắn sẽ được sao phúc tinh chiếu rọi, mọi sự đại cát.”

“Đúng đúng đúng.” Chu Thái hậu cầm lấy tách trà uống hai hớp lớn, nghe thấy trong phòng đột nhiên vang lên tiếng hét đau đớn của Cửu Cửu, vội vàng đưa chén trà ngược lại vào tay của Lưu cô cô, trong phòng lại vang lên vài tiếng kêu rên, sau đó tiếp tục chìm vào tĩnh lặng.

“Đã cho người đi báo với Hoàng thượng chưa?” Chu Thái hậu hít sâu một hơi, liếc nhìn sắc trời bên ngoài, chỉ sợ bây giờ vẫn chưa kết thúc buổi thi đình.

“Nương nương nói, trước khi thi đình kết thúc, không ai được phép thông báo với Hoàng thượng.” Lưu cô cô nói: “Đây là lần khoa cử đầu tiên kể từ khi Bệ hạ tự mình chấp chính, chuyện này...”

Chu Thái hậu nghe vậy thở dài: “Ta hiểu rồi, cứ làm theo ý của Hoàng hậu nương nương.” Nói xong, bà cũng không nhìn vào trong phòng, lại lo lắng khẩn bái thần tiên.

Trong phòng sinh, Cố Như Cửu cảm giác bụng mình sắp bị đứa bé đập vỡ ra rồi, thỉnh thoảng còn thấy căng cứng, khiến nàng hận không thể ngất xỉu ngay tức khắc.

Đột nhiên nàng cảm giác dưới hạ thân nóng ran, tựa hồ có gì đó đang chảy ra.

“Nước ối vỡ rồi.” Nàng nghe thấy một bà đỡ nói như vậy.

Ồ, hóa ra là vỡ nước ối, nàng chóng mặt nghĩ, nhưng tay không tự chủ được nắm chặt lấy tay áo Dương thị.

“Đừng sợ đừng sợ, mẫu thân luôn ở bên cạnh con.” Dương thị lo đỏ cả vành mắt, ngay cả khi bà sinh nở cũng không cảm thấy lo lắng thế này, nhưng khi nhìn bộ dáng của con gái, lòng lại thấy đau.

“Nương nương, ngài đừng hét nhiều, cố giữ gìn sức.”

“Ngài nhớ kỹ, đợi đến lúc bắt đầu đau bụng, ngài phải gắng sức rặn, lúc hết đau thì dừng lại, như vậy sẽ tiết kiệm sức.”

Cố Như Cửu chóng mặt gật đầu, thế nhưng con đường sinh nở mới đi được phân nửa, nàng đã cảm thấy cả người bủn rủn chẳng còn tí sức nào, phảng phất như không còn là thân thể của mình nữa.

“Nương nương, ngài phải dùng sức mới được.” Có người dứt cho nàng uống vài muống canh nước đấng, nàng liếm môi một cái, hình như có mùi nhân sâm. Nàng thấy đói bụng, miệng lại thấy khát, vì vậy mở mắt ra nhìn Dương thị, buồn bã nói: “Con đói quá.”

“Mau mau, mang thức ăn lên cho nương nương.” Dương thị nhìn vẻ mặt buồn bã của con gái, thiếu chút nữa rơi nước mắt, vừa dứt lời đã có người mang cháo thịt ấm nóng đến cho Cố Như Cửu.

Cố Như Cửu vẫn chưa kịp nuốt xong ngụm cháo, cơn đau lại kéo đến, nàng đau đón rên hừ, sau đó tiếp tục ăn mấy muống cháo, thấy có lại chút sức mới tiếp tục công việc quan trọng nhất trong quá trình duy trì nòi giống nhân loại, đó là sinh nở!

Bài thi kết thúc, Tân Ưởng lại đưa ra mấy câu học tương đối xác thực với tình hình thực tế để hỏi thí sinh, thấy bọn họ đều trả lời tương đối có đầu có đuôi, hài lòng gật đầu.

Lúc này, Hà Minh thấy Bạch Hiên đứng lấp ló trong góc cửa đưa tay ngoắc ngoắc hân, dáng vẻ trông rất vội vã.

Bình thường tuy rằng Hà Minh chẳng mấy hợp với Bạch Hiên, thế nhưng cũng biết nặng nhẹ, vội vàng đi tới cửa hông đại điện nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Sáng sớm hôm nay Hoàng hậu đau bụng, đã đưa vào phòng sinh hai canh giờ rồi.” Sắc mặt Bạch Hiên lo lắng nói: “Thế nhưng đến giờ đứa bé vẫn chưa được sinh ra. Thái hậu nương nương lo lắng nên bảo nô tì đến thông báo.”

“Chuyện quan trọng như vậy, sao người không thông báo sớm!” Hà Minh mắng một câu, quay đầu lại liếc nhìn Bệ hạ, bước chân thoăn thoắt chạy ngược vào trong đến bên cạnh Tân Ưởng.

Lúc này, Tấn Uởng mới vừa hỏi xong một thí sinh, Hà Minh lại vội vàng nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, nương nương đã được đưa vào phòng sinh hai canh giờ rồi. hoàng tử vẫn chưa được sinh ra, Thái hậu nương nương lo lắng nên cho người đến thông báo với ngài.”

Tấn Uởng nghe vậy sắc mặt đại biến, nếu không phải trước mặt còn có các thí sinh, e rằng hắn đã ném danh sách trong tay ra, chạy thẳng đến Tử Thần điện.

“Chư vị đều là những nhân sĩ có tài, trẫm rất hài lòng.” Tấn Uởng bỏ danh sách xuống, miễn cưỡng nói vài câu, sau đó giao sự việc còn lại cho Trương Trọng Hân cùng với lễ bộ thượng thư, còn mình thì đứng dậy vội vã bỏ đi.

Các thí sinh cảm động rung rung cung tiễn Tấn Uởng rời đi, bọn họ đều không ngờ được rằng, Hoàng thượng lại đến đây trông coi bọn họ lâu như vậy, còn thân thiết đưa ra câu hỏi với bọn họ, làm bọn họ vô cùng cảm động.

Từ lâu đã nghe nói tác phong làm việc của Hoàng đế tiền nhiệm giờ mới thấy đáng ca tụng đương kim Hoàng thượng.

Gặp được đương kim Hoàng thượng chính là may mắn kiếp này của bọn họ. Mà điều khiến cho quan viên có mặt ở đây hoài nghi cũng rất kinh ngạc trong bụng, chẳng hiểu Hoàng thượng thế nào?

“Lúc này ta thoang thoáng thấy có thái giám trong cung Hoàng hậu đến đây truyền lời gì đó.” Hộ bộ thượng thư suy nghĩ một chút nhin không được nhìn thuộc hạ mình coi trọng nhất: “Chẳng lẽ hoàng tử ra đời?”

Sắc mặt Cố Chi Vũ biến đổi, lúc này hắn cũng nhìn thấy Bạch Hiên luôn phục vụ bên cạnh muội muội chạy đến đây, thế nhưng trông hắn ta không mấy vui vẻ, mà là lo lắng.

Chẳng lẽ là muội muội có chuyện gì bất trắc?

Mới vừa vào cửa, hắn chợt nghe thấy tiếng hét đau đớn của Cửu Cửu từ trong phòng truyền ra, liền muốn xông vào trong phòng, lại bị mấy người cung nữ thái giám chạy ra ngăn lại.

“Bệ hạ! Tuyệt đối không vào được, Bệ hạ!”

Chương 90

Mọi người luôn miệng khuyên can nhưng không một chữ nào lọt vào tai Tấn Uông, trong mắt hắn lúc này chỉ có duy nhất Cửu Cửu đang nằm trong phòng sinh kia, những người xung quanh lúc này chẳng khác nào không khí.

Tựa hồ lại có người chạy ra cản, bị hắn tung chân đá văng đi, hắn chỉ muốn được vào trong thăm Cửu Cửu, bọn họ xông ra cản làm gì?

“Bệ hạ, tuyệt đối không được đi vào, Bệ hạ!” – Hà Minh nào dám đề cho Tấn Uông vọt vào, xông ra ôm chầm lấy chân Tấn Uông lại bị hắn đá văng.

“Cút ngay!” – Hai mắt Tấn Uông đỏ ngầu nhìn những cung thị đang đứng trước mặt, trầm giọng nói: “Ai dám cản trẫm, giết không tha!”

“Bệ hạ...” – Bạch Hiên quy gối trước mặt hắn, dập đầu nói: “Nương nương sẽ không vui nếu biết Bệ hạ thế này.”

Tấn Uông chợt khựng lại, kinh ngạc nhìn vào phòng, bước nhanh tới cửa, nghĩ đến lời của Bạch Hiên, cánh tay ngừng lại giữa không trung.

“A!!!!”

Trong phòng lại vang lên tiếng kêu đau đớn cửa Cửu Cửu, chân hắn như muốn nhũn ra, thiếu chút đứng không vững, cũng may Bạch Hiên nhanh mắt chạy lên đỡ hắn: “Bệ hạ, xin ngài bảo trọng long thể, nương nương phúc trạch thâm sâu, chắc chắn mẹ tròn con vuông.”

Đây Bạch Hiên ra, hai tay hắn khẽ run rẩy vuốt ngọc bội đeo trên cổ, mắt cay xè chua xót chẳng nói nên lời, hắn không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ này, nhắm mắt hồi lâu mới mở rồi nói: “Mang trà lạnh đến đây.”

“Bệ hạ, xuân hàn...” – Bạch Hiên chưa nói hết câu, liếc nhìn ánh mắt ủ rũ của Tấn Uông lại chẳng thể tiếp được, quay sang cầm tách trà thổi nguội rồi đưa cho Tấn Uông.

Từ khi Tấn Uông bước vào cửa, Chu Thái hậu vẫn im lặng, đến khi thấy Tấn Uông uống xong mấy ngụm trà lạnh mới lên tiếng: “Hoàng thượng, bây giờ ngài sốt ruột cũng chẳng được gì.”

“Mẫu hậu?” – Lúc này Tấn Uông mới nhìn thấy Chu Thái hậu đứng ở gian ngoài, hẩn nhìn bốn phía không thấy bóng dáng nhạc mẫu.

“Dương phu nhân ở bên trong cùng Cửu Cửu, mẹ phải ở cùng con mới yên tâm.” – Chu Thái hậu biết lúc này Tấn Uông đang lo lắng bồn chồn nên chẳng khuyên can gì, bà biết có nói cũng vô ích.

Thấy Tấn Uông như vậy, bà bỗng nhớ tiên đế, đều là hoàng đế tộc Tấn Thị nhưng hai người họ khác nhau một trời một vực. Năm đó khi bà sinh hài nhi, đau đớn suốt một ngày một đêm, tiên đế vẫn ăn ngon ngủ kỹ, chứ đừng nói đến bồn chồn lo lắng như Tấn Uông hiện giờ.

Cũng may Tấn Uông có tình có nghĩa như vậy, bà không muốn đưa cháu họ mình thương yêu cũng đi vào vết xe đổ của mình, nếu không dù chết bà cũng không thể an lòng.

“Đau quá!!! Á!!!”

Tay Tấn Uông run rẩy, nước trà trong ly sánh ra ngoài hơn phân nửa, đi tới đi lui trước cửa, nghe tiếng kêu bên trong truyền ra càng lúc càng khổ sở, hẩn ném chén trà vào tay Bạch Hiền, gõ cửa nói: “Cửu Cửu, nàng đừng sợ, ta đang ở bên ngoài.”

“Ta luôn ở cạnh nàng, đừng sợ!”

Ngoại trừ câu “Nàng đừng sợ”, Tấn Uông chẳng biết phải nói điều gì nữa, hẩn lo lắng vỗ vỗ lên cửa, muốn Cố Như Cửu nghe thấy tiếng hẩn, biết sự hiện hữu của hẩn.

Lúc này, Cố Như Cửu đang đau đến mắt nổ đom đóm, nghe tiếng Tấn Uông bên ngoài truyền vào, không kìm được hét toáng lên: “Tấn Uông, tên khốn kiếp!!!”

Mấy bà đỡ có mặt trong phòng nghe thấy thế liền run rẩy, nhưng nhìn sắc mặt Hoàng hậu nương nương ửng hồng, tóc bết mồ hôi ướt đầm, họ lại cúi đầu làm như không nghe thấy.

Tấn Uông đứng ngoài cửa ngoan ngoãn gật đầu: “Đúng đúng, ta là tên khốn, sau này không sinh, chúng ta không cần sinh... con nữa.” – Nói đến đây giọng hẩn cũng bắt đầu run rẩy nghẹn ngào, như thể người đang sinh con là hẩn, hoảng sợ cũng là hẩn.

Không hiểu sao Cố Như Cửu cảm thấy thời khắc này thính giác của mình đột nhiên tốt vô cùng, thậm chí nàng có thể nghe ra nỗi lo lắng và hoảng loạn trong giọng Tấn Uông, hơn nữa còn run rẩy nghẹn ngào.

Nghĩ đến người đàn ông nghiêm nghị, luôn bình tĩnh khi đối mặt với bất cứ tình huống nào, lại kinh hoảng bất an đến mức này, Cố Như Cửu đột nhiên thấy hơi buồn cười, lại có chút buồn phiền, nàng mở to mắt nhìn trần nhà, phía trên kia đang treo một ngọn đèn rất đẹp, trên đèn vẽ rồng uốn lượn giữa đám mây, toát ra vẻ thần bí và uy nghiêm.

“Rầm!” – Cửa phòng sinh bị đẩy ra, thần sắc Tấn Uông hoảng hốt chạy đến bên giường, nhìn Cố Như Cửu mệt mỏi rã rời, không nhìn được rung rung nước mắt.

“Bệ hạ...” – Dương thị kinh ngạc nhìn Tấn Uông, muốn khuyên hấn ra ngoài nhưng khi thấy viên mắt hấn đỏ lên lại yên lặng lui sang một bên.

“Cửu Cửu, ta ở đây!” – Tấn Uông nắm tay Cố Như Cửu, hôn lên mu bàn tay đầy mồ hôi của nàng, đưa tay vén những lọn tóc dính chặt trên gò má nàng, giọng nức nở: “Ta luôn ở cạnh nàng.”

Cố Như Cửu muốn nở nụ cười với Tấn Uông, thế nhưng phía dưới người lại nhói lên đau đớn, nàng chỉ có thể miễn cưỡng nhếch môi.

“Hoàng hậu nương nương, vậy... vậy...” – Bạch Hiên nhìn cửa phòng đóng chặt, lại quay đầu nhìn sang Thái hậu, nhất thời chẳng biết làm sao. Bệ hạ thân là vua một nước, làm sao có thể vào phòng sinh, nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ làm nảy sinh nhiều dị nghị không hay.

“Ai gia tin có thể làm người phục vụ chỗ này đều là người thông minh, nếu có gì truyền ra ngoài...” - Ánh mắt Chu Thái hậu quét một vòng – “... thật không thích hợp.”

Chuyện sinh nở của Hoàng hậu là đại sự, những người được đến phục vụ ngày hôm nay đều bị điều tra căn cước xuất thân tám đời, thông gia qua lại, ngày sinh tháng đẻ, có chút đáng nghi nào lập tức bị trục xuất. Chu Thái hậu cũng không sợ có người rắp tâm loan tin này ra ngoài, trừ khi kẻ đó muốn cả nhà bị tịch biên tài sản, tru di tam tộc.

Bà đưa mắt liếc nhìn xung quanh rồi cười nói: “Bệ hạ vào trong cũng tốt, dù sao... long phượng trình tường.”

“Thái hậu anh minh!” – Bạch Hiền yên dạ, chỉ cần Thái hậu không có ý kiến thì việc này chẳng có gì đáng ngại.

Đây là lần thứ ba Cố Như Cửu uống nước canh rồi, hiện tại nàng chẳng còn chút sức lực nào.

Mỗi khi lên cơn đau, nàng muốn chết lặng, đầu óc choáng váng, mắt hoa lên, thậm chí đợi khi hài nhi chào đời phải đánh mông mấy cái cho bỏ ghét.

Lại một cơn đau nữa ập đến, nàng nhìn nam nhân bên cạnh đang vô thức lặng lẽ rơi lệ, nắm thật chặt tay hắn.

“Oa oa oa!!!”

Tiếng khóc của bé con truyền đến.

“Sinh rồi, sinh rồi, là một tiểu hoàng tử!”

“Chúc mừng Bệ hạ, chúc mừng nương nương!”

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã ngả về tây, ráng chiều tỏa khắp bầu trời, những đám mây nổi thành một mảng trông như cát long đang lượn trên bầu trời.

Cố Như Cửu mơ màng, cảm giác có người thì thầm gì đó bên tai nhưng nàng thực sự rất mệt, chẳng còn sức để mở mắt, chỉ lầm rầm: “Chớ quấy rầy, ta muốn ngủ.”

Người bên cạnh im bật, cuối cùng nàng bình thản chìm vào giấc ngủ.

“Cửu Cửu?” – Tấn Uông nhẹ nhàng gọi Cố Như Cửu, thấy nàng không phản ứng, lo lắng nhìn sang Dương thị.

“Bệ hạ yên tâm, nương nương mệt quá nên ngủ thôi.” – Dương thị chấm nước nơi khóe mắt, đón lấy đứa bé vừa được bà đỡ bao bọc lại, mặt mày đứa bé cực kỳ giống Cửu Cửu, mũi và miệng thì hơi giống Bệ hạ. Bà ôm đứa bé đưa đến trước mặt Tấn Uông: “Bệ hạ, tiểu hoàng tử rất khỏe mạnh hoạt bát.”

Tấn Uông liếc nhìn hài nhi vừa làm Cửu Cửu mất bao nhiêu công sức, người nó hồng hồng da nhẵn nheo nhưng tóc tai lại khá dài. Đón lấy đứa bé ẵm một lúc, hắn quay đầu nhìn Cố Như Cửu, đau lòng nói: “Tiểu tử thôi, làm mẫu hậu con mệt đến mức này cơ đấy.”

“Bệ hạ, ở đây ô uest, trước tiên để Hoàng hậu nương nương trở về phòng nghỉ ngơi đã.” – Dương thị do dự một chút mới lên tiếng: “Trong vòng một tháng sau sinh, nữ nhân không được tắm rửa, nếu ở lại Tử Thần điện sợ có chút không thích hợp.”

“Cửu Cửu vẫn luôn ở Tử Thần điện, ta lo nếu đôi chỗ nàng sẽ không quen.” – Tấn Ưởng nói: “Nếu bất tiện thì ta chuyển ra ngủ ở thiên điện cũng được.”

Dương thị há hốc, lát sau vẫn không thể nói được gì, cuối cùng đành nói: “Vậy bây giờ cho người đến đưa...”

“Không cần!” – Tấn Ưởng đưa con sang cho Dương thị, sau đó lấy một cái mền sạch sẽ bọc kín Cố Như Cửu, cẩn thận bế nàng ra ngoài. Sợ gió làm nàng bị lạnh, hắn còn cẩn thận phủ thêm một mảnh che mỏng lên đầu nàng.

Dương thị nhìn Bệ hạ bế Cửu Cửu cẩn thận bước từng bước ra khỏi phòng sinh, trợn mắt nghĩ thầm: “Chẳng phải người ta đồn Bệ hạ ốm yếu sao? Sức lực này... không phải là quá sung sức?”

Hài nhi mới chào đời không được để ra gió, Dương thị bế hài tử sang cho Thái hậu xem rồi để vú em cẩn thận bế đi.

Sau khi mọi chuyện được an bài, Dương thị mới thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, người đầy mồ hôi. Nhưng nghĩ đến chuyện con gái đã sinh được hoàng tử, quan viên trong triều cũng không thể tiếp tục lấy lý do này ép Bệ hạ nạp phi, bà lại thở phào.

Nếu... cả đời này Bệ hạ luôn đối xử với Cửu Cửu như vậy thì tốt biết bao.

Thái hậu nhìn ngoài cửa sổ, chiều tà nhuộm đỏ gò má của bà, khi bà nhìn thấy tầng mây ở phía chân trời thì không khỏi ngẩn người, lát sau mới nói: “Lời Xuất Vân chân nhân nói... quả nhiên chính xác.”

Độc long vô trạch, cô phượng khắp huyết, chỉ có long phượng mới trình tường.

Cố Như Cửu ngủ không được ngon giấc, luôn cảm giác mình đang rơi vào lò lửa khiến cho nàng hít thở không thông, đến khi tỉnh lại mới phát hiện cả người đầm mồ hôi, tóc bê bết nước.

“Nương nương, người tỉnh rồi?” – Lưu cô cô thấy nàng tỉnh lại liền nói: “Người đừng động, để nô tỳ xoa bụng dưới cho người, tránh tụ huyết sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe.”

Quá trình tiếp theo thì thâm không thể tả được, Cố Như Cửu nằm trên giường buồn bực nghĩ, làm nữ nhân thật khó khăn, tạo hóa vì sao lại không để đàn ông sinh con?

Vẫn chưa hết buồn bực nàng liền thấy Tấn Uông đi đến, trừng mắt nhìn chàng, càng thấy thêm tủi thân.

“Sao vậy, nàng khó chịu ở đâu sao?” – hắn nhanh chân bước lại cạnh giường, thấy Cố Như Cửu đầu đầy mồ hôi, đưa tay sờ sau lưng nàng, mồ hôi nhiều đến mức ướt đầm tay, hắn cau mày nói: “Sao lại nóng thế này?”

“Bệ hạ, sau khi phụ nữ sinh con xong đều như vậy cả, qua mấy ngày là khỏe ngay thôi.” – Lưu cô cô mang khăn tay tới, chuẩn bị lau mồ hôi cho Cố Như Cửu nhưng lại bị Tấn Uông vương tay giành lấy. Hắn lau tay và mặt Cố Như Cửu xong, lại thay một cái khăn khác lau phía sau lưng và trước ngực nàng, chỉ hận bản thân không thể chịu thay tất cả mọi thứ cho Cố Như Cửu.

Thấy Bệ hạ như vậy, Lưu cô cô cũng không tranh việc, tự mình bê chậu nước ấm đến lau chân cho Cố Như Cửu: “Nương nương, trong tháng không được tắm rửa gội đầu cho nên mấy ngày này người ráng chịu đựng một chút.”

Cố Như Cửu cảm thấy may vì bây giờ là mùa xuân, không tắm gội còn miễn cưỡng chịu được, nếu là mùa hè thì...

Nghĩ đến cảnh đó, Cố Như Cửu liền nhú mày.

“Lưu cô cô nói không thể tắm, vậy chúng ta không tắm.” – Tấn Uông lại lấy khăn khác lau mặt cho Cố Như Cửu lần nữa, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Ta không chê nàng hôi.”

“Hừ!” – Cố Như Cửu đưa tay nhéo mu bàn tay hắn: “Hài nhi đâu, bế đến cho thiếp.”

“Con đang ở điện bên cạnh.” – Tấn Uông sai người bế hài nhi đến, Cố Như Cửu nhìn thoáng qua, nghĩ thầm, sao con của hai người lại xấu như vậy?!

Nàng đưa tay khẽ sờ lên gương mặt mềm mềm của hài nhi: “Thần quân, con chúng ta sao lại xấu như vậy, sao này lớn lên phải làm sao?”

Cha tuần mỹ, mẹ cũng xinh xắn, sao đến phiên nó lại xấu xí?! Cố Như Cửu bắt đầu hoài nghi khi mang thai phải chăng không chú tâm tưởng tượng ra mấy khuôn mặt xinh đẹp nên con nàng mới xấu vậy?

“Không có gì, ta ở đây, có xấu xí thì cũng không ai dám ghét bỏ.” – Tấn Uồng cũng đang phát sầu vì hài tử.

Lưu cô cô đứng cạnh thiếu chút phì cười vì suy nghĩ của đế hậu, bà thấy tiểu hoàng tử mới sinh rất xinh xắn, còn mi thanh mục tú, sau vành tai còn có thịt, tóc tai bóng mượt, một đứa bé mới vừa sinh ra mà được như thế là rất đẹp rồi, sao trong mắt đế hậu lại thành ra xấu xí chứ?

“Bệ hạ, nương nương, trẻ con mới sinh đều vậy cả, sau mấy ngày sẽ xinh xắn lên thôi.” – Lưu cô cô phụng mệnh Thái hậu sang đây hầu hạ Cố Như Cửu, Thái hậu không yên tâm để người khác hầu hạ Cố Như Cửu trong tháng, liền phái bà qua đây.

Nào biết mới ngày đầu tiên đã gặp chuyện như vậy.

“Thật không?” – Cố Như Cửu tỉ mỉ quan sát con trai, càng nhìn càng thuận mắt, ngay lúc này, hài nhi đang ngủ say bỗng ngộ nguậy tỉnh giấc, mắt khép hờ nhìn khá ngốc nghếch.

“Miệng con trông khá giống chàng.” – Cố Như Cửu sau một hồi quan sát mới nói với Tấn Uồng – “Viền mắt lại giống thiếp, nhưng mắt thiếp đầu nhỏ như vậy?”

“Chắc do con chưa mở hết?” – Tấn Uồng cũng rất nghiêm túc quan sát thật lâu, cuối cùng kết luận: “Đã xấu nhìn sao cũng xấu, dung mạo không quan trọng. Giờ đặt tên gì cho con?”

“Ừ...” – Cố Như Cửu suy nghĩ thật lâu – “Tên Tráng Tráng nhé, xấu cũng không sao, khỏe mạnh là được.”

Cố Như Cửu lên tiếng, Tấn Uồng không có ý kiến, cứ như vậy, nhũ danh của tiểu hoàng tử đã định.

Lưu cô cô đồng tình liếc nhìn tiểu hoàng tử, thân là hoàng tử đầu tiên của hoàng thất, nhũ danh là Tráng Tráng, thật sự... hơi bình dân.

Ba ngày sau, Dương thị thấy Cố Như Cửu cùng tiểu hoàng tử đều tốt, sau khi làm xong lễ tắm Tráng Tráng, bà nghĩ nếu tiếp tục ở trong cung thêm nữa cũng không hay. Cố Như Cửu biết mẫu thân lo lắng nên không cố giữ, chỉ nhờ Dương thị mang theo rất nhiều quà tặng về nhà.

Mấy ngày nay nàng vẫn ngủ không yên vì sốt sản hậu, nàng luôn tỉnh giấc vì nóng, ngủ chập chờn, lúc nào cũng thấy hoa mắt chóng mặt.

Cuộc sống như thế trôi qua thêm bảy tám ngày, cuối cùng cũng đỡ hơn rất nhiều, mỗi ngày nàng để cho vú em ôm Tráng Tráng tới, tự mình cho con bú hai lần một ngày. Tấn Ưởng dĩ nhiên không đồng ý nhưng thấy nàng kiên trì nên cũng thỏa hiệp.

Có điều từ đây về sau lại có cảm giác ganh tị và ghen ghét con mình.

Bởi Tráng Tráng chào đời lúc xế chiều, màu sắc và hình dáng mây trên trời trông rất giống rồng bay nên dân gian dấy lên tin đồn rằng đây là điềm lành, thậm chí có người nói hoàng tử là trời cao ban xuống phù hộ Đại Phong.

Khi tin tức truyền tới hậu cung, Cố Như Cửu cảm thấy chuyện này chỉ là trùng hợp, nếu có người rồi rảnh buồn chán, không có việc gì chỉ nhìn chăm chăm bầu trời sẽ phát hiện mỗi ngày đều có những đám mây mang hình giống như các loại động vật. Thế nhưng có ai không thích điềm lành chứ? Cho nên bách tính thà tin rằng trời cao ban phúc lộc xuống cho Đại Phong còn hơn tin đây chỉ là sự trùng hợp.

Hơn nữa, loại đồn đãi này đối với hoàng thất mà nói thì chỉ có lợi cho nên khi được truyền ra hoàng thất cũng mắt nhắm mắt mở.

Cố Như Cửu cảm thấy chuyện ở cử thực sự rất khổ sở, nhất là không thể tắm, không biết có phải sinh ảo giác hay không, nàng luôn ngửi thấy mùi chua bốc lên từ người mình, sao Tấn Ưởng có thể chịu được khi dựa vào nàng, ngay cả bản thân nàng cũng không chịu được mùi trên người mình.

“Đừng nghĩ nhiều, đợi ra tháng sẽ tắm.” – Tấn Ưởng biết lo lắng của nàng, khẽ hôn lên môi nàng - “Ta nghe nói nữ nhân vừa sinh nếu nghĩ quá nhiều sẽ hao tổn tinh thần.”

Cố Như Cửu sờ sờ môi mình nhìn Tấn Ưởng cười cười.

Nàng thế này mà hấn vẫn hôn được, chứng tỏ Tấn Ưởng thật lòng yêu thương nàng.

Hoàng hậu sinh hạ hoàng tử cho Hoàng thượng, không chỉ mỗi hoàng thất vui vẻ mà quan viên trong triều đứng về phía Hoàng thượng cũng hoan hỉ không kém. Hoàng thượng đã có người kế thừa, trải qua hơn hai mươi năm rôt cục bọn họ cũng đợi được một hoàng tử ra đời.

Nghĩ đến tiên đế nạp biết bao nhiêu nữ nhân vào hậu cung, kết quả chỉ có mỗi Thái hậu sinh hạ một đôi long phượng nhưng chưa kịp lập đã vong mạng, bọn họ cảm thấy nạp nhiều phi tần như vậy thì có ích lợi gì?!

Nghĩ đến tình cảm thắm thiết tựa keo sơn giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu, không ít cựu thần nhịn không được nghĩ, nếu Hoàng thượng vẫn kiên trì không muốn nạp phi, bọn họ cũng chẳng nhắc đến chuyện này với Hoàng thượng nữa, đến lúc đó chẳng những khiến cho toàn bộ triều thần không vui, vậy thì được không bằng mất.

Đương nhiên cũng có quan viên đi chúc mừng Cố gia, ai cũng biết Hoàng thượng nặng tình với Hoàng hậu, hoàng tử lớn lên chắc chắn sẽ kế vị. Cố gia sẽ trở thành gia đình họ ngoại của hoàng đế tương lai, lúc này bọn họ không đi lấy lòng thì còn chờ lúc nào?

Về phần Cố gia vẫn tỏ ra thờ ơ không quan tâm triều chính như trước, có người đến chúc mừng bọn họ chỉ khách khí tiếp đãi, không đặc tội cũng không sĩ diện, lại chẳng ai tìm được sơ hở để soi mói.

Cũng không thiếu người tìm hiểu chuyện kể thất của Cố Chi Vũ, Cố gia đại thiếu nữ đã đi gần bốn năm, Cố thế tử đâu thể không thành thân mà sống vậy hết đời?

Cố thế tử văn võ song toàn, đức mạo xuất chúng, đồng thời dưới gối không con, nếu con gái trong nhà gả sang đây, tuy trên danh nghĩa mang tiếng kế thất nhưng không phải làm mẹ kế, thật sự là lựa chọn tốt đến mức không thể tốt hơn.

Tuy người khác có ý định này, nhưng Cố gia không có phản ứng, cố gia đình bên nhà gái chủ động đánh tiếng, buộc lòng phải nói bóng gió đánh tiếng hỏi thăm. Nghe tin Cố gia không ép Cố thế tử thành hôn không nhịn được lắc đầu tiếc rẻ, Cố thị quả thực đều là người trọng tình trọng nghĩa.

Thời gian chớp mắt trôi đi, mới đó tiểu hoàng tử đã được ba tháng, trong cung đang chuẩn bị tổ chức lễ trăm ngày cho ngài tại Chiêu Dương điện.

Lễ trăm ngày tuổi được tổ chức khi đứa bé chào đời được trăm ngày, cha mẹ đều mong con cái được sống lâu trăm tuổi nên lễ này được gọi là lễ trăm tuổi.

Lễ trăm tuổi của đại hoàng tử mang ý nghĩa rất đặc biệt, đương nhiên cũng được tổ chức hoành tráng, mọi người mang lễ vật đến chúc mừng cũng mang ý nghĩa may mắn.

Dương thị ngồi trong nữ quyền, khi thấy ngoại tôn được bế ra, không cảm lòng được liếc mắt nhìn thêm vài lượt.

Hồ thái thái thấy thế cười nói: “Hoàng tử trông rất khỏe mạnh.”

Dương thị liên tục gật đầu: “Khỏe mạnh thì tốt, càng khỏe càng tốt.”

Cổ Như Cửu ôm con vào lòng, hiện tại hài nhi đã nặng hơn mười ký, nàng mới bé một lúc đã thấy mỗi như, hơn nữa sau khi sinh con sức khỏe vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, luôn thấy mệt mỏi khó chịu, nàng quay sang nhỏ giọng nói với Tấn Uông: “Chàng ẵm con đi.”

Tấn Uông vội vàng ôm lấy con trai, còn đưa tay trêu, Tráng Tráng vẫy tay cười khoái chí.

Mọi người ngồi bên dưới nhìn thấy Hoàng thượng thuận thực ôm con, lập tức hiểu rõ mười mười, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng biết bình thường Hoàng thượng vẫn thường chơi với con, bằng không sao lại điều luyện như vậy.

Đứa bé ba bốn tháng cổ vẫn chưa cứng cáp, nếu người không thường xuyên chăm ẵm chắc chắn không biết cách ẵm để không gây tổn thương cho bé.

Xem ra Bệ hạ đối với Đại Hoàng tử vô cùng coi trọng, nếu không cũng không làm đến mức này.

Đàn ông chỉ nhìn thấy được bấy nhiêu, mà trong mắt các nữ quyền Hoàng thượng chính là một người cha tốt. Biết bao bậc làm cha có con trai đã biết chạy nhảy rồi còn không biết phải ẵm con thế nào, người ta là đương kim Hoàng thượng vẫn thường xuyên ẵm con mình, còn yêu thương lo lắng cho vợ mình, một người đàn ông tốt như vậy quả thật hiếm có.

Không đem so sánh sẽ không bị xúc phạm, sau buổi lễ hôm nay trở đi không ít nam nhân bị nữ nhân trong nhà chê ỉ ôi. Nếu như có ai lên tiếng bảo đàn ông không nên lo mấy chuyện như vậy, sẽ có nữ quyến lôi Tấn Uông ra làm ví dụ, lập tức làm cho đám đàn ông chẳng còn lời nào để phản bác.

Ngay cả đương kim Hoàng thượng còn làm được chuyện này, có sao người lại không làm được?

Vì vậy không ít nam nhân cho dù tình nguyện hay không cũng phải tham gia vào công việc chăm nom con cái, việc này thường xuyên diễn ra cũng góp phần gắn kết tình cảm giữa các thành viên trong gia đình.

Tình cảm của đế hậu gắn bó keo sơn, có người kể tục đời với đại bộ phận người trong triều mà nói là chuyện tốt nhất trên đời. Thế nhưng đời với Thụy vương cùng với Lý Quang Cát mà nói, đây chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

Tại chiếc bàn đá bên hồ sen, Lý Quang Cát tự tiểu phi tiểu nhìn Thụy vương: “Hôm nay vương gia đến không biết có chuyện gì quan trọng?”

“Đương nhiên là có chuyện cần thương lượng.” – Thụy vương nói xong câu đó, thấy một cô gái xinh đẹp trang điểm kiểu thiếp phụ bung khay nước lại, ông liền im bật.

“Vương gia từ từ dùng, lão gia từ từ dùng.” – Cô gái xinh đẹp đặt chén trà xuống, khẽ hành lễ với hai người sau đó mới ỏng ẹo rời đi.

Thụy vương thấy ánh mắt Lý Quang Cát lưu luyến nhìn theo bóng lưng cô gái này một lúc lâu mới thu tầm mắt, lại cười nói: “Vị này là di nương mà tướng gia mới nạp gần đây?”

Lý Quang Cát cười cười không phủ nhận, lão nâng nắp trà lên thổi mạnh lá trà nổi phía trên: “Vương gia có chuyện gì mời nói thẳng.”

“Tướng gia quả nhiên sáng khoái.” – Thụy vương nở nụ cười – “Không biết tướng gia thấy tình hình đạo này thế nào?”

“Đất nước phồn vinh, mưa thuận gió hòa.” – Lý Quang Cát cúi đầu uống một ngụm trà, giọng đều đều.

“Người thấu suốt không cần vòng vo.” – Thụy vương giấu cợt cười nói: “Theo bản vương thấy, hiện nay trên triều Lý tướng đang trong cảnh gian nan, chịu nhiều nghi kỵ của Bệ hạ.”

Nghe Thụy vương nói vậy, Lý Quang Cát không giận, cười hỏi: “Có sao vương gia nói thế?”

“Khi tiên đế còn sống, mọi chuyện lớn nhỏ trong triều đều qua tay ngài, thế nhưng hiện nay...” – Thụy vương lắc đầu cười – “Ngài lại bị một kẻ xuất thân cơ hàn như Trương Trọng Hãn đoạt đi danh tiếng.”

“Mười năm hà đông mười năm hà tây, đây là lẽ thường.” – Lý Quang Cát nhếch mày lắc đầu thờ dãi nói: “Thần một lòng trung thành với Bệ hạ, sớm muộn gì Bệ hạ cũng biết.”

“Nếu hãn không biết thì sao?” – Thụy vương cười hỏi.

“Không biết...” – Lý Quang Cát đặt chén trà xuống, lạnh nhạt nói: “Vậy tại hạ chẳng còn gì hay để làm.”

Ánh nắng mùa hè xuyên qua tàn lá, chiếu xuống bàn đá, tạo ra những vệt sáng loang lổ.

Chương 91

Trong kỳ khoa cử đầu tiên sau khi Tấn Ưởng tự mình chấp chính đã xuất hiện vài nhân tài ưu tú trác tuyệt, khi bài làm của họ được công bố ra đã thu hút nhiều người luận bàn rôm rả, quả nhiên vô cùng nổi danh, thu hút được rất nhiều người hâm mộ.

Thế nhưng chẳng ai có thể ngờ được rằng kỳ khoa cử này lại xảy ra một chuyện kinh thiên động địa.

Thế nhân đều biết từ trước đến nay khoa cử là thế giới của đàn ông, trong triều cũng rất ít trường hợp nữ giới được vào triều làm quan, hơn nữa vị nữ đế nắm quyền chấp chính được lưu trong lịch sử kia cũng chỉ trọng dụng mấy nữ quan bên cạnh, trọng thần trong triều đều là đàn ông.

Thế nhưng lần khoa cử này lại xuất hiện một cô gái.

Phải biết rằng trước thi hương thi hội thi đình, mặc dù mỗi thí sinh không phải cởi hết quần áo ra kiểm tra thân thể nhưng cũng bị soát người, những vụ điều tra danh tiếng đạo đức có liên quan thì không cần bàn nhưng dưới chế độ nghiêm khắc như vậy lại có vẫn có nữ nhân trà trộn vào được.

Có người mắng nữ nhân này phá hoại triều cương, lại có người hoài nghi phía sau có người tham ô gian lận cho nên mới để cho một cô gái giả mạo đàn ông tiến vào điện Chiêu Dương. Ai nấy đều vội vàng lên tiếng phê phán hành vi của cô gái này, nhất là đám thí sinh có tri thức, dường như đây chính là điều vô cùng vũ nhục, vung tay múa chân liên tục để biểu thị lòng bất mãn với chuyện này.

Tất cả mọi người quên mất trước đó không lâu vẫn còn làm đủ trò hòa theo, đủ lời khen ngợi với vị đứng đầu bảng nhãn này, thậm chí còn muốn kết giao tạo mối giao hảo.

Khi Cố Như Cửu hay tin này, lại chẳng cho rằng hành vi của đám người trí thức đang vung tay múa chân kia là đúng, trái lại còn cảm thấy hứng thú với vị đứng đầu bảng nhãn kia.

“Khoa cử Đại Phong ta từ trước đến nay đều chiêu nạp hiền tài khắp nơi, thế nhưng có ai nói chỉ có đàn ông mới là bậc hiền tài?” – Cố Như Cửu cười lạnh giễu cợt nói: “Nói tới nói lui chẳng qua những người trí thức này

cảm thấy nữ nhân không có khả năng đứng ở vị trí kia, cũng không nên đứng ở vị trí đó mà thôi.

Tấn Uông nghe Cố Như Cửu nói vậy cũng cười đáp: “Vậy Cửu Cửu thấy chuyện này nên xử lý thế nào?”

“Ta mặc kệ.” – Cố Như Cửu nói: “Mấy chuyện hao tâm tổn trí thế này, chàng tự giải quyết, thiếp chỉ việc ăn ngon mặc đẹp là được rồi.”

Tội danh lớn nhất của Trương Đài chẳng phải chuyện giấu thân phận nữ nhi tham gia khoa cử mà là nàng ta vốn là nữ nhưng trên hộ tịch lại là nam nhân, còn tới tham gia thi đình, nếu truy cứu cặn kẽ chính là tội khi quân. Nếu có người gây khó dễ, chỉ cần lấy tội danh này, Trương Đài nhất định không thoát được.

Tấn Uông cười bất đắc dĩ: “Sao từ lúc có Tráng Tráng đến giờ nàng lại giống y con vậy?”

“VẬY CHỈ CÓ THỂ TRÁCH CHÀNG THÔI.” – Cố Như Cửu chống má, cười híp mắt liếc nhìn hắn: “Ai bảo chàng nuông chiều thiếp?”

“VẬY À?” – Tấn Uông tới gần Cố Như Cửu, vẽ mặt vô tội – “Sao ta không biết mình chiều nàng lúc nào nhỉ?”

Cố Như Cửu đưa tay bưng mặt hắn, liếc nhìn xung quanh một lượt rồi nhéo nhéo mấy cái nói: “Da mặt dày quá đấy!”

Các cung nữ đã quen nhìn cảnh này mỗi khi đế hậu ở cùng nhau, ai nấy đều bình thản cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Cuối cùng Hà Minh cũng biết tại sao lão hồ ly Bạch Hiên này lại vui vẻ làm chân sai vặt phục vụ bên cạnh Hoàng hậu, chính vì Hoàng thượng yêu Hoàng hậu điên dại, hầu hạ Hoàng hậu cũng chẳng khác nào hầu hạ bên Hoàng thượng.

Hắn còn tưởng Bạch Hiên tung hù chiêu. Cho dù Hoàng hậu nhất thời được sủng ái thì có ích lợi gì? Nam nhân vốn đều hám của lạ, hôm nay có thể tốt với nữ nhân này, ngày mai có thể tốt với nữ nhân khác, dù địa vị Hoàng hậu khác xa nữ nhân bình thường nhưng hầu hạ Hoàng hậu sao bằng ở cạnh Hoàng thượng?

Nhưng bây giờ Bạch Hiên một lòng hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu, không chỉ chiếm được chỗ tốt trước mặt Hoàng hậu mà ngay cả Bệ hạ cũng vì vậy

mà trọng dụng lão nhiều hơn, chuyện lão nhận hối lộ của Tư Mã gia trước đây giờ đã là quá khứ.

Loại người này không có lợi tất không động tay, nhất định không làm chuyện hại mình lợi người.

“Xếp đầu bảng nhân này là nữ giả nam trang cũng rất thú vị.” – Cố Như Cửu đột nhiên nói: “Hiện giờ nàng ta đang ở đâu?”

Tấn Uông nói: “Chuyện đã huyền náo đến mức nào, có lẽ đã bị giải vào đại lao.” – Hắn vốn chẳng mấy chú ý nhưng chuyện này lan truyền quá lớn nên cũng phải để ý.

Khoa cử đầu tiên kể từ khi hắn tự chấp chính lại xuất hiện một trò khôi hài như vậy, trong thâm tâm hắn chẳng mấy vui vẻ, bởi vì chuyện này cho thấy năng lực ngòi bút của giới trí thức.

Có đôi khi ngòi bút quá sắc bén, đối với đế vương mà nói chẳng phải là chuyện tốt.

Tấn Uông nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay múp míp của Cố Như Cửu, vẻ mặt dần nghiêm túc.

“Dù sao nàng ta cũng là nữ nhi, ta triệu kiến nàng ta vào cung một lần không sao chứ?” – Cố Như Cửu quay sang nhìn Tấn Uông cười lấy lòng, làm như chẳng thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn.

“Được, nàng muốn thì cứ cho triệu kiến.” – Tấn Uông biết nàng hiếu kỳ với vị bảng nhân “nữ cải nam” này, vì thực tế, con gái giả dạng con trai mà không bị phát hiện thật sự rất hiếm, không phải tiểu thuyết, chỉ cần mặc nam trang thì mọi người sẽ giống như mù, đều tưởng nhầm là nam nhi.

Từ trước đến nay, thiên lao vốn là nơi giam giữ trọng phạm, Trương Đài ngồi trong phòng giam mờ tối, lắng nghe tiếng phạm nhân xung quanh, có kẻ nói chuyện, có người kêu oan, nhin không được ôm đầu gối cuộn mình thành một khối.

Một nữ tù cùng phòng giam thấy vậy liền giữu cọt nói: “Đã vào đây rồi đừng mong có ngày ra, ngươi cũng được xem là người tài, thế mà lại dám phạm tội khi quân.” – Nói xong nữ tù lại liếc nhìn Trương Đài một lượt rồi lắc đầu tiếc rẻ - “Nếu chẳng phải ngươi bị giam cùng phòng với ta, ta còn tưởng ngươi là nam nhân đấy.”

Sắc mặt nữ tù chìm xuống, ngẩng người một lát mới thở dài nói: “Thế đạo bất công, cho dù người không cam lòng thì có thể làm gì?” – nàng ta lại thương hại liếc nhìn Trương Đài – “Người ta tài hoa hơn người, đầu đầy kinh thư thì sao, cũng chỉ là phạm nữ nhi, chẳng thể làm gì được.”

Trương Đài thấy người đàn bà này chừng năm mươi tuổi, khuôn mặt rất xinh đẹp nhưng cuộc sống khốn khổ trong ngục nên trông rất tiêu tụy, không biết bà ta phạm phải tội gì mà bị giam trong này.

“Bà... phạm tội gì, sao lại bị giam ở đây?”

Theo nàng thấy diện mạo nữ tù này nhã nhặn trông không giống người gian ác.

“Ta...” – Nữ tù cười khô lắc đầu – “Phạm tội ngu ngốc, chẳng đáng nhắc đến.”

Trương Đài còn muốn hỏi tiếp lại thấy mấy quan sai giữ thiên lao dẫn một thái giám áo lam đi về phía này, liền không dám hỏi thêm nữa, chỉ thận trọng nhìn bọn họ tiến lại gần, đến khi họ dừng lại trước cửa phòng giam của nàng.

“Người là Trương Đài?” – Thái giám áo lam nhìn nàng, vẻ mặt vô cảm.

“Là tại hạ.” – Trương Đài chẳng hiểu đang xảy ra chuyện gì nhưng cũng vội vàng đứng dậy hành lễ với vị thái giám.

“Miễn lễ.” – vị thái giám gật đầu – “Hoàng hậu cho triệu người vào cung diện kiến.”

Hoàng hậu? Trương Đài kinh ngạc trợn mắt, không dám tìm nhìn vị thái giám, sao Hoàng hậu lại muốn gặp nàng?

Nữ tù ngồi thu mình trong góc nghe thấy hai chữ “Hoàng hậu”, người khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn Trương Đài, sau đó chậm rãi gục đầu xuống.

“Trương tiên sinh biết cười ngựa chứ?”

Bạch Hiền nhìn Trương Đài, không gọi nàng là cô nương mà xưng là tiên sinh.

“Trong thư viện có dạy cười ngựa, tuy tại hạ học vẫn chưa thông nhưng có thể cười ngựa đi bộ được.” – Trương Đài ra khỏi đại lao, thấy một đội

cắm vệ quân mặc khôi giáp đứng phía ngoài, thăm ngưỡng mộ trong bụng.

“Vậy mời Trương tiên sinh lên ngựa.” – Bạch Hiền lưu loát ngồi trên lưng ngựa, cúi đầu nói với Trương Đài vẫn còn đang đứng tại chỗ: “Nương nương triệu kiến, không dám chậm trễ.”

“Tại hạ biết rõ.” – Trương Đài chấp tay hành lễ với Bạch Hiền rồi lên ngựa. Mỗi tiếng nói, mỗi hành động của nàng đều rất hào hiệp linh hoạt, không hề có vẻ yếu ớt như các tiểu thư khuê các.

Bạch Hiền thấy thế liền thầm nghĩ, có lẽ Trương Đài này đã được dạy dỗ như con trai ngay từ nhỏ, bằng không không thể có được phong thái tự nhiên như vậy.

Trương Đài nào biết Bạch Hiền đang nghĩ thế nào, dù sao lúc này với nàng mà nói, Hoàng hậu triệu kiến đã là chuyện hết sức bất ngờ. Từ lúc nàng còn chưa vào kinh đã từng nghe kể chuyện tình cảm của Hoàng thượng và Hoàng hậu, trong câu chuyện này Hoàng thượng si tình ôn nhu, Hoàng hậu xinh đẹp mỹ lệ, hai người chính là một đôi uyên ương trời đất tạo thành được trời phù hộ nên vợ nên chồng.

Nàng không tin quỷ thần, đối với những tin đồn này cũng cười nhạt nhưng lại tin tưởng tình cảm thắm thiết của đế hậu, cho nên dù chưa từng diện kiến Hoàng hậu nương nương nhưng đã sinh lòng ngưỡng mộ.

Đến cổng bạch hồ, nhóm người xuống ngựa. Trương Đài đi theo sau Bạch Hiền, nghe hắn nói qua quy củ trong cung, thăm ghi nhớ những điều này trong đầu.

Nhìn cung điện lộng lẫy nà chỉ cảm thấy bên trong quy củ thâm nghiêm, áp lực đè nén đến khó thở.

Cổng Bạch Hồ cách cung Càn Khôn khá xa, Trương Đài không biết mình cúi đầu đi bao lâu mới nghe Bạch Hiền nói: “Trương tiên sinh, đến cung Càn Khôn rồi.”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy sừng sững phía trước mặt, ngay phía trên cửa chính cung treo biển viết “Cung Càn Khôn”, nét bút mạnh mẽ uy nghi không gì sánh được.

Bước vào cửa chính, Bạch Hiền tiếp tục dẫn nàng ta tới ngoài cửa thần điện, thấy Thu La đang đứng giữ bên ngoài điện, liền nói: “Thu La cô

nương, người Hoàng hậu cho triệu kiến đã tới.”

Thu La quay sang cười với hắn, khẽ gật đầu chào Trương Đài rồi nói: “Xin chờ một lát.”

Trương Đài hơi hoảng nghĩ thầm, ngay cả cung nữ bên cạnh Hoàng hậu nương nương cũng giống tiên nữ hạ phàm, chẳng biết Hoàng hậu xinh đẹp uy nghiêm đến nhường nào.

Không lâu sau nàng thấy cung nữ xinh đẹp ban nãy bước ra, khẽ mỉm cười dịu dàng nói: “Nương nương cho tiếp kiến.” – Thu La làm tư thế mời.

“Làm phiền Thu La cô nương.” – Bạch Hiên khách khí cười với Thu La, sau đó xoay người nói với Trương Đài: “Trương tiên sinh mời đi theo ta.”

Bước vào Tử Thần điện, Trương Đài liền ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, trong phòng trang trí phảng phất như tiên cung, nàng thấy chân tay trở nên luống cuống. Vào trong nội điện, nàng hơi ngây người khi thấy cô gái mặc áo đỏ đang ngồi, khi hoàn hồn liền vội vã hành lễ: “Học sinh Trương Đài yết kiến Hoàng hậu nương nương!”

Bây giờ nàng vẫn chưa bị tước công danh, tự xưng học sinh cũng chẳng có gì sai.

“Ngươi là Trương Đài?” – Cố Như Cửu nhìn cô nương đang khom lưng trước mặt, nếu không phải nàng đã biết đối phương là nữ tử thì tuyệt đối sẽ không tin người này là nữ cải nam trang.

Không những tướng mạo mà ngay cả yết hầu của nàng ta cũng hơi nhô lên, chỉ là không rõ ràng như nam nhân bình thường mà thôi.

Bả vai rộng, vóc người khôi ngô, ngực chẳng biết do cố ý bó lại ngay từ đầu hay là vốn nhỏ, thoát nhìn vẫn bằng phẳng chẳng khác nào nam nhân, không có chút đặc điểm nào của nữ nhi.

“Chính là học trò.” – Trương Đài không biết Hoàng hậu nương nương cho triệu nàng vào cung có dụng ý gì, cho nên đối phương hỏi gì nàng đáp nấy.

“Ta đã xem qua bài văn của ngươi rồi, đây quả là bài văn tuyệt mỹ,” – Cố Như Cửu cho nàng ta ngồi xuống – “Đặc biệt là những vấn đề liên quan đến thủy lợi, rất thú vị.”

Không ngờ Hoàng hậu nương nương lại tán thưởng văn chương của mình, Trương Đài hơi kích động: “Học sinh tài sơ học thiện, khiến nương nương chê cười rồi.”

“Không, người là nhân tài hiếm có, ngay cả Bệ hạ cũng từng lên tiếng tán thưởng tài năng của người.” – Cố Như Cửu lắc đầu thở dài một hơi nhìn Trương Đài, nếu người này là một đấng nam nhi nhất định sẽ trở thành trụ cột trong triều đình, chỉ tiếc...

Trương Đài biết những lời Hoàng hậu nương nương chưa thốt ra là gì, nghĩ tới tình cảnh hiện nay của mình nàng chợt thấy tuyệt vọng.

“Có thể nói cho bọn cung biết vì sao người phải cải nam trang đến tham dự khoa cử này không?” – Cố Như Cửu suy nghĩ một chút – “Nếu xét về tình có thể lượng thứ, bọn cung sẽ giúp người bảm với Bệ hạ.”

Bạch Hiền đứng trong góc liếc mắt hăm mộ nhìn Trương Đài, cô nương này thật may mắn, bình thường Hoàng hậu nương nương rất ít khi ra mặt cầu tình với Bệ hạ.

Trương Đài trong lòng khê động, liền đem đầu đuôi ngọn ngành chuyện mình kể ra.

Chuyện là thế này, khi nàng chưa chào đời, phụ thân gặp chuyện không may qua đời. Mẫu thân vì bảo vệ diên sản trong nhà đã nói dối với mọi người rằng nàng là bé trai, đồng thời đăng ký hộ tịch giới tính của nàng là nam. Về sau, mẫu thân tái giá với một vị thân hào nông thôn, nàng được đọc sách tập viết, nhờ tư chất thông minh, thi đậu vào học viện, cứ thế thi hương thi hội...

Từ nhỏ nàng đã được nuôi nấng như nam nhi, trước mười tuổi nàng vẫn luôn nghĩ bản thân chính là một cậu con trai, sau này mới biết mình không phải. Ngày đó khi tham gia thi đình, nàng thậm chí nghĩ, nếu có thể mở ra hoài bão ấp ủ trong lòng, cuộc đời này cứ tiếp tục làm một đấng nam nhi, không kết hôn cũng đáng giá.

Thế nhưng nàng không ngờ thân phận lại bị vạch trần, không chỉ phạm tội khi quân còn có thể liên lụy đến gia tộc và thư viện, cho nên trong lòng luôn thấp thỏm lo âu, hận không thể lấy cái chết tạ tội.

Nàng không sợ chết, chỉ sợ chết rồi vẫn liên lụy người nhà cùng các tiên sinh trong thư viện. Nhưng nàng không cam lòng, vì sao nàng không thể

vào triều làm quan? Chẳng nhẽ vì nàng là nữ nhi sao? Vì là con gái nên không thể kế thừa điền sản? Vì là con gái nên phải lập gia đình giúp chồng dạy con? Vì là con gái nên không được phép có hoài bão, không được thể hiện tài năng?

Nàng không cam lòng nhưng không thể làm gì được.

Nghe xong những biến cố trong cuộc đời Trương Đài, Cố Như Cửu cảm thấy Trương Đài bị cản trở bởi thể tục và nhận định giới tính của thể nhân, tuy rằng nàng đã chấp nhận sự thật mình là con gái nhưng vì trước mười tuổi vẫn nghĩ mình là con trai nên cách nói năng lẫn hành vi đều không thể hiểu được “là con gái thì phải cư xử ra sao” để điều chỉnh.

Cố Như Cửu vẫn cảm thấy nếu nói đến tư duy phân biệt giới tính chẳng qua là muốn gặt người, tư tưởng vốn không phân biệt nam nữ, chỉ là đàn ông hy vọng phụ nữ an phận thủ thường nên lập một khuôn mẫu gò ép phụ nữ trong đó, đồng thời luôn miệng nói phụ nữ phải thế này thế nọ mới đúng, hễ vượt quá khuôn khổ chính là đòi phong bại tục, không tuân thủ bổn phận của phụ nữ.

Nữ nhi cứ loay hoay trong cái khuôn mẫu sáo rỗng này rồi dần dần đánh mất chính mình, cũng cho rằng phụ nữ nên như vậy, sau đó lại quên phải thoát khỏi khuôn mẫu này, đồng thời động viên những nữ nhân khác không nên tìm cách thoát khỏi nó.

Bọn họ sẽ nói bên ngoài khuôn mẫu này vô cùng đáng sợ, là coi thường luân lý đạo đức.

Chính bản thân Cố Như Cửu cũng đứng ở giữa khuôn mẫu này, nhìn phong cảnh trong khuôn viên này, không hề giơ chân đạp vào ranh giới của nó. Cho nên thấy kính nể cô gái có cá tính như Trương Đài.

Một người tài hoa hiển nhiên đáng được mọi người tôn kính, không liên quan đến việc người đó là nam nhân hay nữ nhi.

“Ngươi... là một người rất tài hoa.” – Cố Như Cửu nhìn Trương Đài rồi nói: “Ta nhớ lịch sử từng có nữ tử làm quan tuần án[1]?”

[1] Quan tuần án: chức quan đi tuần các nơi để xem xét các quan địa phương cai trị dân như thế nào.

Trương Đài đứng dậy hành lễ với Cố Như Cửu nói: “Hồi bẩm nương nương, quả thật có tiền lệ này.”

Có điều điều là phù dung sớm nở tối tàn, chỉ là bọt sóng nhỏ trong biển rộng bao la.

Cố Như Cửu gật đầu, trầm mặc một lát mới nói: “Người lui đi.” – Nàng quay đầu nói với Bạch Hiên: “Bạch công công đưa Trương tiên sinh về đi, dặn dò cai ngục không được làm khó Trương tiên sinh.”

Nghe Hoàng hậu gọi Trương Đài là “Trương tiên sinh”, Bạch Hiên cũng thâm tính toán.

Ra khỏi cung Càn Khôn, Bạch Hiên cười nói với Trương Đài: “Trương tiên sinh là người có phúc, đại nạn không chết tất hậu vận viên mãn, chớ lo lắng.”

Trương Đài là người có học, dĩ nhiên hiểu rõ ẩn ý của Bạch Hiên, nàng xoay người hướng cung Càn Khôn hành lễ ba lạy, sau đó mới tiếp tục bước theo Bạch Hiên.

Trong triều, các quan vì chuyện của Trương Đài mà tranh luận không ngớt, đa số cho rằng Trương Đài phạm tội khi quân không thể dung tha. Có một bộ phận nhỏ cho rằng: “Trương Đài là nhân tài hiếm có, không thể vì nàng là nữ nhi mà phủ định tài hoa.”

Bên nào cũng tự cho mình đúng, cãi nhau âm ỉ chẳng ai nhường ai, cuối cùng vẫn không đưa ra được kết quả thống nhất. Điều khiến mọi người lấy làm lạ là Bộ hạ không lập tức đưa ra quyết định mà để mặc cho các quan viên thảo luận, tựa hồ không có chủ ý hạ quyết vụ Trương Đài.

Những người có thể đứng ở chỗ này đều chẳng phải kẻ có tài năng tầm thường, bọn họ đều đã xem qua bài thi của Trương Đài, đều biết nàng là nhân tài hiếm có, thậm chí trước khi thân phận bị vạch trần, không ít người đoán tương lai nàng ta nhất định rộng mở.

Chỉ tiếc thời đời khó lường, ai có thể nhờ bậc kỳ tài này lại là một nữ nhân.

“Bộ hạ, thần cho rằng hành vi này của Trương Đài đã làm bại hoại triều cương, ảnh hưởng đến danh dự của Bộ hạ, phạm tội khi quân tất phải chém làm gương.” – Một quan văn bước ra khỏi hàng nói: “Bằng không ngày sau

lại có nhiều nữ giới tiếp tục noi theo nữ nhi này, thiên hạ tất loạn, tiền lệ này tuyệt đối không thể mở đường.”

“Ừ.” – Tấn Ưởng nhìn vị quan văn như có điều suy nghĩ: “Thế nhưng giết một người tài hoa như vậy há chẳng phải quá đáng tiếc sao?”

Vị quan văn lại nói: “Bệ hạ, nhân tài Đại Phong ta đông đúc có nào lại không thể tìm được người tài khác hay sao? Quy củ không thể làm loạn.” - Nữ nhân thì tham gia khoa cử làm gì, ở nhà lo dạy dỗ con cái có phải hơn không.

Lời vừa nói ra lại có nhiều người không đồng tình bắt đầu lên tiếng phản bác. Chờ những quan văn này ngắt nhéo nhau chán chê, Tấn Ưởng mới nói: “Có câu ‘Văn vương cầu hiền nhược khát’[2], lương sĩ trong thiên hạ không câu nệ nam nữ, chỉ cần nguyện ý giúp đỡ Văn vương, Văn vương đều hậu lễ chờ đón. Triều đình ta từng có nữ chiêu tướng mang binh ra trận giết địch trăm trận trăm thắng, có sao đến triều trăm lại không có lấy một tài nữ? Thiên hạ sẽ đối xử với trăm như thế nào, người hậu thế sẽ nghĩ chúng ta như thế nào?”

[2] Cầu hiền nhược khát: cần người tài như khát nước.

Các quan văn vốn đưa ra đề nghị xử tử Trương Đài kinh ngạc há hốc, nghe ý tứ này của Bệ hạ thì không muốn truy cứu Trương Đài.

Quả thật lịch sử Đại Phong có ghi chép chuyện nữ chiêu tướng ra trận giết địch, trăm năm trước khi Cao La xâm chiếm chiêu tướng thủ thành chết bệnh, thê tử của hắn vì bảo vệ thành đã thay đại phu cầm quân chống địch, về sau nhờ năng lực hơn người, khiến cho binh lính bá phục, kết quả chẳng những giữ vững thành đồng thời còn mang binh bang trợ quận huyện lân cận đẩy lui quân địch, vị nữ chiêu tướng này chính là một trong trăm vị danh tướng của Đại Phong, quan bá trấn quân địa tướng quân nhị phẩm, từng được chính mệnh quốc quân Đại Phong tán thưởng là bậc anh hùng chẳng thua kém gì đấng mày râu.

Nghĩ vậy, trong lòng các quan văn Đại Phong hơi khó chịu, lẽ nào thời bọn họ lại xuất hiện một nữ nhân đã đánh nát mặt mũi của võ tướng còn chưa đủ, giờ lại xuất hiện thêm một nữ nhân đánh nát thể diện của quan văn bọn họ nữa sao?

Thế nhưng chuyện đến nước này rồi chẳng ai dám đứng ra nói điều gì, đúng vậy, đám đàn ông chúng ta đang đổ kỵ hiên tài, ganh tỵ với một nữ nhân tài năng hơn hẳn chúng ta.

Không quan tâm có phải ganh ghét thật hay không, lúc này lại đứng ra, nếu truyền đến tai người đời sau thì hẳn sẽ trở thành kẻ ganh ghét nữ nhân có tài cán hơn mình.

Làm quan hơn mười mấy năm, chỉ mong được lưu danh bách thế, ai lại không lo cho danh dự của mình?

Dù sao nữ nhân này cũng không có khả năng làm nên trò trống gì, lúc này bọn họ đã vội giơ chân ra ngăn để làm gì, dù sao coi như nàng ta được bước chân vào triều cũng sẽ không có nhiều cơ hội thăng quan tiến chức, chim trĩ rơi vào ổ phượng hoàng cổ mấy cũng không thể lột xác thành phượng hoàng được.

“Bệ hạ nói rất đúng, tuy hành vi này của Trương Đài là phạm tội nhưng tội này xét về tình có thể lượng thứ, thần tâu xin Bệ hạ nương tay.” – Quan viên nói giúp Trương Đài thừa cơ hội này đứng dậy tâu.

Có một nhóm người tư tưởng tân tiến, không câu nệ lễ thói cũ như Cố Chi Vũ.

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

Có võ quan đứng dậy theo, dùng hành động thực tế bày tỏ sự ủng hộ với Trương Đài. Vụ Trương Đài như một cái tát vào mặt đám quan văn, võ quan bọn họ cảm thấy như được giải tỏa cơn tức.

Cuối cùng Trương Đài được miễn chết nhưng tội sống khó tha, nàng bị điều đi làm huyện lệnh ở một huyện biên cảnh, tạo phúc cho bá tánh vùng xa xôi.

Địa phương xa xôi này khá phức tạp, văn hóa nông nghiệp lạc hậu, hầu hết mọi người đều dốt nát để không phải đến làm quan vùng đất này.

Vì vậy cả triều đều hoan hỷ, công danh của Trương Đài được bảo vệ nhưng lại làm quan ở một vùng đất lạnh lẽo khủng khiếp như thế. Những người bất mãn với nàng rất hả hê, đến làm quan vùng đó, không bệnh chết

thì cũng phải kiếm đường đi nơi khác, một nữ nhân như Trương Đài thì có thể kiên trì với nó được bao lâu?

Kiên trì thì có thể chết bệnh, còn không thì công danh bị hủy hoại, người bị rơi vào thế này thì có gì đáng để tâm nữa.

Chỉ là không ai biết, lúc Trương Đài nhậm chức, Hoàng hậu nương nương đã tặng cho nàng một đại phu.

Vụ thi đình rốt cục cũng kết thúc, một thời gian sau chuyện Trương Đài cũng dần rơi vào quên lãng.

Ngay lúc an ổn, kinh thành lại nổ ra một trận sét giữa trời quang, liên quan đến nhất đẳng thế gia Lý thị trong kinh.

Có phụ nhân cáo trạng Lý Quang Cát lấy thứ sung đích lừa dối thế nhân.

Việc này vừa dậy lên, cả triều đều sôi sục, trưởng nam của Lý Quang Cát chẳng phải Lý Hoài Cốc công tử nổi danh trong kinh thành sao?

Nhưng năm đó khi Ngô thị hoài thai Lý Hoài Cốc, không ít người thấy rõ bụng bà ta lớn dần lên, thế nào lại lấy thứ sung trưởng?

Nếu việc này do chính Lý Quang Cát làm, vậy người Ngô gia và Ngô thị có biết không?

Quang trọng nhất là Lý Hoài Cốc đã lớn thế này, nhiều năm không ai nói gì sao đột nhiên lại nhắc đến, chuyện này chắc chắn có nội tình, có mấy người tin vào điều này chứ?

Chuyện này huyên náo đến tận triều đình, Lý Quang Cát thề như đình đóng cột rằng những lời đồn đãi này không có căn cứ, thỉnh cầu Hoàng thượng tra rõ, dù vậy thế diện Lý gia coi như mất sạch.

“Làm mẹ sao lại không rõ có phải con mình sinh ra hay không?” – Tấn Ưởng nhìn vẻ mặt ảm ức lẫn tức giận của Lý Quang Cát nói: “Chi bằng mời Lý phu nhân cùng trợ giúp điều tra vụ án này?”

Chương 92

Lý Quang Cát không ngờ Bệ hạ sẽ nhắc tới Ngô thị, sừng sốt chốc lát mới nói: “Bệ hạ, nội tử bất quá là một phụ nhân, việc này nếu để bà ấy đứng ra e rằng không thích hợp.”

“Có gì không thích hợp?” – Tấn Uông xắn tay áo, hiển nhiên không để ý tới lý do thoái thác này của Lý Quang Cát – “Chuyện này có liên quan đến con nối dòng, người làm mẫu thân đương nhiên hiểu rõ nhất.”

Hắn liếc nhìn mọi người trong triều, mở miệng nói: “Việc này cứ quyết định như vậy, bãi triều.”

Bách quan có chút đáng tiếc liếc nhìn Lý Quang Cát cùng Bệ hạ, vốn còn muốn tiếp tục xem náo nhiệt, chỉ tiếc nhìn đáng vẻ Bệ hạ lúc này, tựa hồ có ý giữ thể diện cho Lý Quang Cát, mặc dù bọn họ muốn xem cũng chẳng có cơ hội.

Lý Quang Cát đỏ mặt hồi rờn rờn, trầm mặc bước ra khỏi cửa điện, bỗng nhiên lão nhớ lại hồi đầu mình cười nhạo Tư Mã Hồng, bây giờ suy nghĩ một chút chỉ cảm thấy buồn cười, bộ dáng lúc này của mình có gì khác so với Tư Mã Hồng ngày trước?

Lão nghĩ sao cũng không nghĩ ra, năm đó lão làm việc này tỉ mỉ đâu ra đó, hơn nữa ngay chính Ngô thị cũng không phát hiện được, có sao bây giờ lại đổ bể ra thế này?

Còn bên phía Thụy Vương...

Lão càng nghĩ càng cảm thấy bất thường, năm đó người giúp lão làm những chuyện này đã sớm không còn ai lên tiếng được nữa, người đã chết thì làm sao nói được?

Vậy còn ai biết được chuyện năm đó?

Ngay lúc Lý Quang Cát nghĩ mãi vẫn không thể giải thích được nguyên do vì sao, Hà Minh đi tới cạnh lão: “Lý tướng gia, Bệ hạ mời ngài đến ngự thư phòng.”

Lý Quang Cát thầm run lên, ánh mắt nhìn sang cũng mang theo chút nghi hoặc, trước đây Tư Mã Hồng chết bệnh, lão cố ý ngăn cản tin tức này

truyền đến trong cung, để cho bên ngoài xuất hiện tin đồn Tư Mã gia bị hoàng đế chán ghét vứt bỏ, do hoàng đế chậm trễ Tư Mã gia cho nên Tư Mã Hồng mới phải chết bệnh, hơn nữa đã chết một ngày đêm mới có chút phản ứng.

Như vậy mới làm cho những người vốn dựa dẫm vào Tư Mã gia càng thêm sợ hãi, sau đó chuyển sang làm môn hạ Lý gia của lão.

Chuyện này mới vừa huyên náo lên, người bước ra cáo trạng đã bị Hoàng thượng phái người bảo vệ, ngay cả bóng dáng hắc cũng không nhìn thấy, hiện tại Hoàng thượng lại trực tiếp cho triệu lão đi ngự thư phòng, lẽ nào muốn thẩm tra vụ án này?

Mặc dù trong lòng còn nghi vấn, Lý Quang Cát cũng không dám để lộ ra trước mặt Hà Minh, cả triều có ai mà không biết Hà Minh là thái giám đặc lực nhất trước mặt Bệ hạ, ngay cả Bạch Hiền vốn đi theo bên cạnh Bệ hạ hồi ban đầu cũng bị hắc giẫm xuống.

Khi đi đến ngự thư phòng, lão nhìn thấy ngoại trừ Bệ hạ ra còn có Trương Trọng Hãn phụ trách xét xử vụ án này cũng ở đây.

“Thần tham kiến Bệ hạ.” – Lý Quan Cát tiến lên hành lễ với Tấn Ưởng.

“Lý khanh không cần đa lễ.” – Tấn Ưởng gật đầu với lão, sau đó ý bảo lão ngồi xuống.

Lý Quang Cát ngồi xuống bên cạnh Trương Trọng Hãn, hai người gật đầu với nhau rồi không thèm liếc nhìn nhau thêm cái nào nữa.

Căn phòng tĩnh lặng, Lý Quang Cát thấy Bệ hạ vùi đầu vào đóng tấu chương viết lách gì đó, tựa hồ cũng không có ý muốn lên tiếng, mặc dù lão buồn bực trong bụng, thế nhưng không tiện chủ động lên tiếng. Một lát sau mới có cung nữ bưng tới một vài món điểm tâm mới làm, thế nhưng lão lại chẳng có hứng ăn uống, Trương Trọng Hãn vẫn ngồi ngay ngắn bên cạnh lão nâng chung trà lên nhâm nhi thưởng thức, lão lắng nghe thanh âm vang lên khi lão ta lấy nắp khế gạt bột trà bên trên, trong bụng cũng nôn nóng bất an.

Ước chừng qua hai nén hương sau, nước trà bên cạnh Lý Quang Cát đã lạnh lẽo, rốt cuộc Tấn Ưởng mới lên tiếng: “Hai vị địa nhân chờ thêm lát nữa.”

Chờ?

Chờ ai?

Lý Quang Cát thầm mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, thế nhưng lão không nhìn thấy vẻ bất mãn trong ánh mắt lẫn khuôn mặt Bệ hạ dành cho lão.

Lại đợi một hồi, rốt cục bên ngoài truyền đến mấy tiếng bước chân, hần nhin không được nhìn ra phía ngoài một cái, thấy Bạch Hiền dẫn theo vợ cả của mình bước vào.

“Thần phụ Lý Ngô thị bái kiến Bệ hạ.” – Ngô thị bước vào lập tức hành lễ với Tấn Uông, ngay cả dư quang của khóe mắt cũng không thềm liếc nhìn Lý Quang Cát lấy một cái.

Tình cảm vợ chồng giữa hai người họ từ lâu đã là hữu danh vô thực, trong mắt người ngoài bọn họ luôn tương kính như tân, yêu thương giúp đỡ lẫn nhau, có điều chỉ là thể hiện cho người ngoài nhìn mà thôi.

Lý Quang Cát không ngờ Bệ hạ lại dẫn Ngô thị đến đây nhanh như vậy, bất giác trên mặt lộ ra chút tâm tình.

“Lý phu nhân mời ngồi.” – Tấn Uông vẫn bình thản ban tọa cho Lý Ngô thị như cũ. Lý Ngô thị ngồi xuống phía đối diện, vừa vận mắt đối mặt với Lý Quang Cát. Lý Quang Cát thấy hôm nay Lý Ngô thị mặc y phục màu tối, bởi vì màu tối chẳng khác nào màu đen, lão cau mày, mấy năm nay Lý Ngô thị luôn có khuynh hướng thích quần áo có màu sắc thế này, chẳng bao giờ toát ra chút sức sống sôi nổi nào.

Có điều Lý Ngô thị là người vợ kết tóc se tơ với lão, những năm gần đây đều quản lý Lý gia đâu ra đấy, tuy rằng lão không còn thường ghé thăm viện của bà ấy nữa nhưng không phải lão bất mãn với cách ăn mặc của bà ta, đây chẳng phải biểu thị quân tử chi đạo cũng chẳng phải đạo làm chồng.

Hai vợ chồng nhìn nhau không nói gì, bầu không khí lại lần nữa dần trở nên gượng gạo khó xử, Trương Trọng Hân liếc nhìn Lý Quang Cát và Lý Ngô thị rồi cúi đầu tiếp tục uống trà.

Có lẽ lo lắng một phụ nữ như Lý Ngô thị ở trong ngự thu phòng sẽ thấy xấu hổ, Tấn Uông lại cho người đi mời Hoàng hậu.

Lý Ngô thị nghe thấy Hoàng đế cho mời Hoàng hậu, đuôi mây khẽ nhích, nhưng vẫn ngồi im.

Thế nhưng Lý Hoài Cốc lại tới trước Cố Như Cửu, khi hắn bước vào ngự thư phòng, đầu tiên nhìn sang mẫu thân mặt không đổi sắc, thấy bà chẳng phản ứng khi hắn bước vào, lòng hơi thất lạc.

Lần này khoa cử hắn chỉ được hạng thám hoa bậc A, tuy không bằng công tử nhà Dương Quốc Công đạt được đầu bảng danh trạng nguyên, nhưng trong số văn nhân trí thức cũng là rất có danh vọng, hiện tại gây ra sự tình này, hắn cảm thấy phảng phất toàn bộ bầu trời đang sụp xuống.

Mọi người bên ngoài khuyên giải an ủi hắn nói, chuyện này chẳng qua do dân chúng nói bậy mà thôi, hoặc có kẻ cố ý nói xấu làm mất thể diện lẫn danh dự Lý gia, thế nhưng trong lòng hắn mơ hồ có một giọng nói vang lên bảo với hắn rằng, tất cả những điều này đều là sự thật.

Khi còn bé hắn vẫn không cảm nhận được, mẫu thân luôn nghiêm khắc với hắn, thế nhưng hắn luôn cho rằng mẫu thân chỉ muốn hắn nên người, cho nên chưa từng trách mắng thân. Tận đến khi muội muội gặp chuyện không may ngã ngựa chết, mẫu thân càng không muốn gặp hắn, có đôi khi hắn đi thỉnh an, mẫu thân luôn bảo không khỏe không muốn gặp, mấy năm qua số lần hắn gặp mẫu thân ít đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trước đây hắn cho rằng do mẫu thân thương tâm quá độ cho nên không muốn nghĩ sâu. Thế nhưng nghĩ kỹ một chút, hành vi của mẫu thân có chút kỳ lạ. Bà là mẫu thân của hắn, nếu một đứa bé gặp chuyện không may qua đời thì người làm mẹ sẽ dồn hết tình cảm cho đứa con còn lại, càng thêm bảo bọc chăm lo nhiều hơn, bởi vì tình cảm đang bị chia cho hai người con giờ đều dồn hết lên đứa con còn lại, thế nhưng sao mẫu thân lại trốn tránh không chịu gặp đứa con còn lại của mình?

Trong lòng khổ sở vô cùng, Lý Hoài Cốc vẫn hành lễ với Lý Quang Cát và Lý Ngô thị.

Lý Quang Cát muốn nói gì đó nhưng trong hoàn cảnh này lão nói gì cũng phí công, ngược lại cái được không bù đắp được cái mất, cho nên tiếp tục trầm mặc, điều lão lo lắng nhất lúc này chính là Lý Ngô thị.

Lão và Lý Ngô thị tuy là vợ chồng thế nhưng đã nhiều năm không gặp mặt, biết bà chẳng phải hạng người không biết suy nghĩ chỉ biết phục tùng,

chuyện này huyền ảo như vậy, Lý Ngô thị không tin thì tốt, còn nếu tin tưởng...

“Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương giá đáo.”

Lý Hoài Cốc nghe thái giám vào thông báo nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Cố Như Cửu đang đứng ngược ánh nắng ở phía ngoài cửa, nàng khoác lên người bộ cung trang may bằng lụa mỏng. Giống như thần tiên, điều này làm cho hắn đột nhiên nhớ mấy năm trước, khi đó Cố Như Cửu vẫn còn là một tiểu cô nương, trên người không có khí thế uy nghi này, vô cùng ngây thơ khả ái.

Khi nàng đi vào nội điện, hắn cúi đầu, cung kính hành lễ. Sống trên đời hết tám chín phần mười đều không được như ý, chuyện không như ý trong đời hắn rất nhiều, có thể xếp đầy một ngăn tủ.

Hắn cũng không mấy phiền muộn, chỉ là trong lòng... hơi khó chịu mà thôi.

Hà Minh đặt thêm một cái ghế bên cạnh bàn án, Cố Như Cửu ngồi xuống, liếc nhìn mọi người trong phòng, quay đầu nhìn Tấn Ưởng: “Bệ hạ đột nhiên triệu kiến thiếp, có việc hệ trọng?”

Tấn Ưởng cười nói với nàng: “Hôm nay án tử có nữ quyền liên lụy nên triệu nàng đến xem.”

Cố Như Cửu cười, ánh mắt đảo qua Lý Hoài Cốc hơi dừng một chút, gần hai năm không gặp, vị quý công tử từng làm vô số tiểu thư khuê cát ái mộ giờ thoát nhìn hơi tiêu tụy nhưng ngạo khí giữa hai lông mày vẫn không giảm.

Chú ý tới ánh mắt Cửu Cửu dừng trên người Lý Hoài Cốc hơi nhiều, tầm mắt Tấn Ưởng cũng quét một lượt khắp người Lý Hoài Cốc, mở miệng nói: “Lý tướng, có người trạng cáo khanh lấy thứ sung đích, khanh có nhận tội?”

“Bệ hạ, khuyển tử là thân và vợ cả sinh ra, sao có thể là con vợ kế, những lời này toàn ăn xằng nói bậy.” – Lý Quang Cát đứng lên nói – “Đây vốn là lời nói vô căn cứ, xin Bệ hạ minh xét.”

Tấn Ưởng gật đầu, biểu thị bản thân đã nhớ kỹ lời vừa rồi của lão ta, sau đó quay đầu nhìn Lý Ngô thị: “Lý phu nhân thấy thế nào?”

Lý Ngô thị đứng dậy phúc thân với đế hậu, sau đó từ tốn nói: “Hai mươi năm trước, thần phụ gả vào Lý gia, hơn ba năm sau rốt cuộc cũng hoài thai, thần phụ vui vô cùng, sau bởi vì trượt chân té ngã, phải sinh non.”

Tuy câu trả lời kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo nhưng Tân Ưởng và Cô Như Cửu lại không ngắt lời bà, ngược lại sắc mặt Lý Quang Cát càng ngày càng khó coi.

“Khi thần phụ sinh đứa con này ra, đứa bé đã có hình hài, đồng thời trên viên tai có một lỗ hồng giống như bị kim đâm xuyên, thần phụ từng nghe dân gian nói, trên lỗ tai đàn ông có lỗ hồng thế này chính là người có phúc khí.” – Lý Ngô thị nói đến đây nét mặt lộ ý cười – “Lúc đó nó nhỏ xíu, bé lọt trong lòng bàn tay, rất ấm rất mềm.” – Nói đến đây, Lý Ngô thị còn dùng tay mô phỏng lại dáng vẻ đứa bé.

Lý Hoài Cốc cảm giác khó xử vô cùng, vì hẳn biết trên lỗ tai mình hoàn toàn không có lỗ lớn lỗ nhỏ gì, hẳn không phải đứa bé mẫu thân đang miêu tả.

Hắn bỗng dừng quay đầu nhìn Lý Quang Cát, nếu mẹ hắn không phải Lý Ngô thị thì là ai?

Nụ cười trên môi Lý Ngô thị đột nhiên tắt ngúm – “Một ngày sau, đứa bé của thần phụ không hay khóc nữa, lão gia nói nó bị bệnh, mà lúc ấy thần phụ đang trong tháng, không thể chăm con, lão gia lo ngại sẽ lây bệnh cho thần phụ, khẳng khái không cho phép nó ở cùng phòng với thần.”

Lý Ngô thị nói đến đây, viên mắt đỏ lên: “Về sau thần phụ lại có thêm đứa con gái tên Sở Nhu, từ nhỏ đã bị thần nuông chiều thành hư, tính tình hơi ngang ngược tùy hứng, may có Hoài Cốc che chở cho nên không gây ra đại họa gì.”

“Ngô thị!” – Lý Quang Cát mở miệng ngắt lời Lý Ngô thị - “Những chuyện vụn vặt đó nhắc với Bộ hạ cùng Hoàng hậu nương nương làm gì?”

Lý Ngô thị quay đầu nhìn Lý Quang Cát, vẻ mặt có chút quỷ dị - “Nếu ta không nói làm sao biết năm đó mình đã ngu ngốc đến dường nào?”

Nếu không ngốc, sao lại một lòng muốn gả cho người được xưng là ngọc diện công tử này? Nếu không phải ngốc, như thế nào lại nín nhịn nhìn hắn ôm một đứa bé bên ngoài về bù đắp vào vị trí con trai của bà? Hẳn dùng tất

cả biện pháp để bà nghĩ rằng đây chính là con trai của bà, bà cũng giả bộ không biết, đơn giản là bà yêu người đàn ông này.

Tội phạm ngốc phải trả cái giá thật lớn, bà giả câm vờ điếc nửa đời người. Kết quả con gái mất, chồng cũng không phải một người chung tình, bà biến mình thành trò cười cho thiên hạ.

Sớm biết rằng sẽ có ngày hôm nay, năm đó bà cần gì phải dùng hết thủ đoạn để được gả đến Lý gia?

Năm đó kinh thành tựa hồ có một nữ nhân cũng thích Lý Quang Cát, mà Lý Quang Cát đối với nữ nhân này cũng có chút cảm tình, bà đã nghĩ cách ly gián hai người họ, cuối cùng nữ nhân này bị gả đi phương xa, mà bà trở thành Lý phu nhân chân chính.

Nghe nói nữ nhân kia tựa hồ là người bạn tốt chôn khuê phòng của Thái hậu, cho nên mấy năm nay Thái hậu vẫn đối xử ôn hòa với bà ta.

Người phạm sai lầm sẽ có báo ứng, báo ứng của bà đã đến, thế nhưng báo ứng của Lý gia khi nào mới đến? Nếu không phải Lý gia đem con gái của bà làm công cụ, con gái của bà như thế nào lại bị người mưu hại đánh mất tính mệnh? Và cả đứa con bà mới sinh không bao lâu đã qua đời, ngay cả nó được chôn cất ở đâu bà cũng không biết thì làm gì có tư cách xưng mình là một mẫu thân?

Cổ Như Cửu đã nghe hiểu rõ ý trong lời nói của Ngô thị, mặc dù bà ta không có nói rõ Lý Hoài Cốc chẳng phải con trai ruột của mình, nhưng ý tứ trong lời nói vừa rồi đã tiết lộ rất rõ ràng.

Nàng nhớ tới Thái hậu từng kể cho nàng nghe vài ba câu chuyện linh tinh, nói thí dụ như năm đó Lý Quang Cát được khen là ngọc diện công tử trong kinh, lại nói thí dụ như Lý Ngô thị khi còn là thiếu nữ từng đơn phương yêu thầm Lý Quang Cát, dùng hết thủ đoạn gả vào Lý gia, vân vân.

Nhìn ra được trong lòng là Lý Ngô thị hối hận, nên mới phải nói nhiều chuyện xa xưa như vậy, thay vì nói bà đang tự giễu, không bằng nói bà ta đang oán hận Lý Quang Cát.

“Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương.” – Tầm mắt Lý Ngô thị chậm rãi đảo qua mỗi người trong phòng, cuối cùng rơi xuống trên người Lý Hoài Cốc, một lát mới thu hồi ánh mắt nói: “Lý Hoài Cốc quả thực không phải do thân phụ thân sinh.”

“Chỗ thần phụ có chứng cứ chứng minh Lý gia và Thụy vương lui tới cùng với nước Cao La.” – Đột nhiên Lý Ngô thị móc ra một xấp thư từ từ trong ngực ra – “Xin Bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương minh xét.”

Cả điện im bật, Trương Trọng Hãn đang chăm chú xem tuồng cũng đổi sắc mặt.

“Ngô thị, người điên rồi!” – Lý Quang Cát chẳng thể nào ngờ được rằng, Lý Ngô thị lại âm thầm thu thập nhiều thứ như vậy, thậm chí còn làm trò để lấy ra trước mặt đế hậu.

Bà đang muốn hủy toàn bộ Lý gia.

Lý Ngô thị nhìn Lý Quang Cát điên cuồng khủng hoảng, ngược lại thấy lòng rất vui vẻ cười, bà vuốt ve chiếc trâm cài bên tóc, vẻ mặt dường như cũng biến thành quyến rũ: “Nữ nhân gả vào Lý gia các người không điên cũng sẽ bị các người ép điên.”

Ở trong mắt người Lý gia, nữ nhân đều là công cụ, hoàn toàn không được tính là một con người.

Nhưng bọn hãn có nghĩ tới hay không các nàng không muốn làm công cụ?

Chương 93

“Ngô thị, người câm miệng!” – Lý Quang Cát đã không còn duy trì được phong phạm thế gia đại tộc của bản thân, mặt mày xám xịt muốn xông đến ngăn cản không cho Lý Ngô thị nói tiếp, thế nhưng lão vừa đứng lên đã bị thái giám đứng sau lưng ngăn cản.

Khi cửa chính ngự thư phòng lại mở ra, mấy Long cấm vệ đeo đao đi đến, người dẫn đầu chính là Cố Tôn Cảnh, tiếp đó là Hồ Vân Kỳ cùng Tấn Hưởng.

Nhìn thấy bọn họ tiến đến, Lý Quang Cát lại quay ngoắc nhìn Tấn Ưởng, hèn chi một nữ nhân chẳng hiểu sao lại nhảy ra trạng cáo hấn lấy thứ sung đích, toàn bộ kinh thành đều huyền não sôi sùng sục, cứ như lão vừa phạm phải tội ác ngập trời. Té ra lấy thứ sung đích là giả, Hoàng thượng muốn nhân cơ hội này chèn ép Lý gia là thật.

Tại sao Hoàng thượng biết những chuyện này? Nếu đây là mưu kế của một mình Ngô thị thì bà ta làm sao có thể tóm được nhiều chứng cứ như vậy?

Lý Quang Cát nhìn chằm chằm những thứ Lý Ngô thị đang cầm trong tay, sau đó trở mắt nhìn chúng rơi vào tay Tấn Ưởng. Lý gia danh tiếng hiển hách suốt gần trăm năm, vô số người tôn sùng, nhưng nội bộ cũng có vô số vụ bê bối không muốn để người khác biết, việc này nếu như bị lật lại tra xét thì Lý gia chỉ còn nước chờ thân bại danh liệt.

Nghĩ đến Lý gia có thể vì hành vi này của Lý Ngô thị mà đi vào con đường thân bại danh liệt, Lý Quang Cát hận không thể ăn tươi nuốt sống bà ta, lão rít lên: “Ngô thị!”

Ngô thị không thèm nhìn đến sắc mặt phần hận đến vận vẹo của Lý Quang Cát, bà ta giao chứng cứ cho Tấn Ưởng, sau đó xoay người nhìn về phía Lý Hoài Cốc. Tình cảm bà dành cho đứa con trai này rất phức tạp, vừa yêu vừa oán, nhưng không hận.

Con bà ốm chết, Lý Quang Cát muốn lấy một đứa huynh đệ của nó lên thay vào vị trí gia chủ đó, bèn lén tráo đổi đứa bé do ngoại thất sinh ra, bà dù không cam lòng nhưng vẫn im lặng nhìn. Về sau, bà sinh thêm một cô

con gái nữa, Lý Quang Cát dần không thích bước chân vào viện của bà, nhưng lão cũng không cưới vợ bé vào phủ, cứ tưởng ngày ngày lão làm việc mệt mỏi, muốn một mình tu thân dưỡng tính.

Về sau bà mới biết, tu thân dưỡng tính đều là ngụy biện, chẳng qua hấn hám danh tiếng, lại thích nữ sắc, nuôi ngoại thất mà thôi. Bởi vì lão mắc bệnh, không thể tiếp tục duy trì nòi giống, bà phải giữ gìn đứa bé Hoài Cốc này, ngày sau con gái bà xuất giá cũng có một đại ca làm chỗ dựa vững chắc, con trai bà kiếp này đã không còn, trọng phụ là một ngụy quân tử, động lực duy nhất để bà tiếp tục sống chỉ có con gái.

Giờ con gái không còn, bà sống tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Mẫu thân...” – Lý Hoài Cốc thấy Ngô thị nhìn mình, nhìn không được tiến lên hai bước nhưng lại nhớ đến những lời Lý Ngô thị vừa nói ban nãy, hấn lại do dự không biết làm sao.

“Con là một đứa con ngoan, mấy năm nay ta không chăm lo cho con chu đáo, con đừng oán ta.”- Đôi chân Ngô thị đột nhiên lão đảo, bà ta xoay người hành lễ với Tấn Uông và Cố Như Cửu: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, Lý thị mặc dù có gan làm chuyện tày trời nhưng Hoài Cốc vẫn chưa tham dự vào, cầu xin Bệ hạ cùng nương nương minh xét.”

Cố Như Cửu chưa xót trong lòng, Ngô thị vẫn có tình cảm mẹ con dành cho Lý Hoài Cốc, chỉ là hành vi của Lý Quang Cát quá đáng đến mức không thể tha thứ được khiến nàng nhớ lại những chuyện đã qua, ngay cả một người vô tội như Lý Hoài Cốc cũng bị oán giận lây. Nàng liếc mắt nhìn Tấn Uông, gật đầu nói: “Người yên tâm, bổn cung cùng Bệ hạ chắc chắn sẽ điều tra rõ chân tướng sự thật.”

“Như vậy thì tốt quá.” – Thấy Cố Như Cửu lên tiếng, Ngô thị thoải mái cười, xoay người nói với Lý Hoài Cốc: “Nhớ những lời ta đã nói với con lúc trước không?”

“Con trai nhớ kỹ.” – Viên mắt Lý Hoài Cốc đỏ lên, thanh âm khàn khàn: “Kiêu ngạo sẽ không bền, dục vọng không được phóng túng, sa ngã vào hoan lạc sẽ đánh mất ý chí của bản thân.”

Ngô thị hài lòng gật đầu, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, bà lấy khăn tay che miệng lại, thân thể lắc lư vài cái, ngã gục xuống đất.

“Mẫu thân!” – Lý Hoài Cốc hoảng sợ tiến lên ôm chặt Ngô thị vào lòng: “Mẫu thân, người làm sao vậy?”

“Không xong rồi, trước khi tới đây bà ấy đã uống thuốc độc.” – Cô Như Cửu vội vã cho triệu thái y đến, nàng đứng dậy đi tới cách Lý Hoài Cốc và Ngô thị tầm ba bước chân, kinh ngạc nhìn Lý Hoài Cốc thất thanh khóc ròng, bối rối không biết nói gì cho phải.

Thảo nào Ngô thị lại trình toàn bộ chứng cứ mình có được ra, nói hết những lời không nên nói, hóa ra ý chí đã chết, không muốn sống nữa.

“Tại sao người phải làm vậy?” – Lý Hoài Cốc xoa máu bên mép Ngô thị, nhưng càng lau máu càng nhiều, nhiều đến mức nhuộm đỏ tay hắn.

“Đôi khi chết tốt hơn sống.” – Ngô thị nhìn vẻ kinh hoàng của Lý Hoài Cốc, cất tiếng cười, mũi cũng bắt đầu chảy máu – “Con chớ học theo ta, cũng đừng học theo phụ thân con, cuộc đời ngắn ngủi chỉ mấy mươi năm, hãy sống vì bản thân mình.”

“Vâng, con trai nhớ kỹ.”- Lý Hoài Cốc nhìn miệng mũi Ngô thị chảy đầy máu, cố nén tiếng khóc, liên tục gật đầu.

“Nhớ kỹ là tốt rồi.” – Ngô thị nhìn Hoàng hậu đứng cách đó vài bước, ánh mắt từ từ mơ hồ, à còn nhớ năm đó Hoài Cốc hào hứng chạy về nói với bà rằng hắn muốn kết hôn cùng nhị cô nương Cố gia.

Khi đó bà trả lời như thế nào?

Hình như bà đã nói: “Nếu con thích, mẫu thân sẽ đến cửa cầu thân cho con.”

Khi đó Lý Quang Cát tựa hồ không mấy hài lòng, thế nên bà mỗi được mời đến mới không đủ thành ý, không làm người Cố gia động lòng.

Bà muốn mở mắt ra nhìn lại đứa con trai đã bị bà lãng quên nhiều năm qua, thế nhưng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh trắng xóa, cùng với tiếng khóc như có như không vắng vắng ở bên tai.

“Có gì đáng khóc đâu, hôm nay ta đi, coi như được giải thoát khỏi tràng nghiệt chốn này...”

“Mẫu thân!”

“Mẫu thân!” – Ngón trỏ của Lý Hoài Cốc đưa lên mũi Ngô thị lập tức rút tay về như phải bỏng, hấn ngay ngốc chốc lát mới ôm Ngô thị tiếp tục khóc rống lên.

Từ nhỏ đến lớn, phụ thân chỉ răn dạy cho hấn những kỹ xảo ứng biến trong mưu kế, chỉ có Ngô thị cho hấn thoải mái và ấm áp, mặc dù hiện tại Ngô thị nói bà chẳng phải mẫu thân thân sinh của hấn, hấn cũng không oán hận, chỉ có cảm kích.

Thế nhưng hiện giờ bà không còn nữa, người duy nhất đem lại cho hấn sự ấm áp và thoải mái đã ra đi rồi.

Cố Như Cửu mờ mịt nhìn Lý Hoài Cốc đang khóc rống không còn chút hình tượng nào, Lý Hoài Cốc trong trí nhớ của nàng cho tới bây giờ đều là ngạo nghễ tự tin, chưa bao giờ có dáng vẻ chật vật như vậy. Hiện tại hấn khóc như một đứa trẻ, nàng mới chợt hoàn hồn cho dù Lý công tử kinh tài tuyệt phẩm hơn nữa cũng chỉ là một người thường mà thôi.

Nàng cảm giác lòng mình như bị nghẹn lại, giống như có một tảng đá mắc ở ngực, đẩy không lên nuốt không xuống.

Một bàn tay ấm áp cầm tay nàng, Cố Như Cửu ngoảnh đầu nhìn lướt qua, Tấn Uông nở nụ cười trấn an nàng, nói: “Người đâu, giải Lý Quang Cát vào thiên lao, tùy ý tái thẩm.”

Lý Quang Cát không phản kháng, lão nhìn Ngô thị nằm trên đất và đưa con trai khóc nức bên cạnh, sững sờ tùy ý để Long cầm vệ dẫn đi, khi bước tới cửa, lão đột nhiên quay đầu lại nhìn Lý Hoài Cốc.

Lý Hoài Cốc quay đầu nhìn Lý Quang Cát, nhẹ nhàng đặt Ngô thị xuống đất, dùng tay áo lau vết máu trên mặt Ngô thị.

Cố Như Cửu không đành lòng liền đưa khăn tay của nàng cho hấn.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.” – Hấn nhận khăn tay, lau mặt Ngô thị sạch sẽ, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Lý Quang Cát quỳ xuống.

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Lý Hoài Cốc đập đầu liên tục ba cái, sau đó đứng dậy nói với Lý Quang Cát: “Xin phụ thân bảo trọng.”

Thân làm con, hấn bị kẹp ở thế khó xử giữa Ngô thị và Lý Quang Cát. Thân là bề tôi, Lý gia đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, hấn không thể bài bác.

Hấn dập đầu với Lý Quang Cát là bởi vì hấn không thể làm được gì cho Lý gia, hấn thấy thẹn trong lòng.

Lý Quang Cát trầm mặc nhìn việc làm lần này của con trai, sau đó xoay người để Long cầm vệ dẫn lão rời đi.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.” – Lý Hoài Cốc đứng dậy hành lễ với Cố Như Cửu và Tấn Ưởng – “Vi thần đưa mẫu thân về nhà.”

Cố Như Cửu gật đầu.

Tấn Ưởng cũng không gây khó dễ gì với hấn, còn sai Hà Minh chuẩn bị một chiếc xe ngựa cho hấn, Trương Trọng Hấn cũng thừa cơ đứng dậy cáo từ.

Ngự thư phòng an tĩnh trở lại, Cố Như Cửu nhìn đồng căn cứ chính xác đầy cộm đặt trên bàn, bên trong có thư, có sổ sách, còn có một ít chứng từ, nàng không nhìn được nghĩ, nếu như Ngô thị đã nắm giữ đồng chứng cứ này từ lâu, vì sao ả nhân đến tận bây giờ mới đưa ra?

Nàng đột nhiên nghĩ đến một tin đồn, tin đồn được truyền ra từ năm ngoái, bên cạnh Lý Quang Cát có thêm một cô nương, mà cô nương này rất được lão cung chiều, thậm chí còn làm tục chải tóc nạp làm thiếp, thường được lão dẫn theo bên người.

“Người phụ nhân đứng ra cáo trạng Lý Quang Cát là ai?” – Cố Như Cửu nhìn Tấn Ưởng, trực giác mách bảo trong chuyện này nhất định Tấn Ưởng có nhúng tay vào.

“Phụ nhân kia từng là vũ cơ được nuôi trong Lý phủ, vì bị người ta vạch trần chuyện bà ta từng ra tay giết người để được làm vũ cơ trong Lý gia, bị gián tội trọng hình.” – Tấn Ưởng suy nghĩ một chút – “Đây là chuyện mười mấy năm về trước.”

Cố Như Cửu cau mày, một vũ cơ cho dù có phạm vào án mạng thì phải chém đầu hoặc đi đày, làm sao lại được giam giữ trong thiên lao?

“Phụ nhân này có một tỷ tỷ cũng từng nhận được ân huệ của Lý Quang Cát.” – nhắc tới Lý Quang Cát, sắc mặt Tấn Ưởng hơi lạnh nhạt – “Về sau

người tử tử này của bà mất tích.”

Ân huệ, mất tích...

“Lẽ nào tử tử của bà ấy lại chính là mẫu thân thân sinh của Lý Hoài Cốc?” – sắc mặt Cổ Như Cử đại biến – “Cho nên bà ta mới không từ thủ đoạn để được vào làm vũ cơ của Lý gia nhằm tra xét vụ án của tử tử bị mất tích?”

“Có lẽ là vì tử tử hoặc có lẽ chính bản thân bà ta cũng ham vinh hoa phú quý.” – Tấn Ưởng nói – “Những chuyện thế này, ngoài bản thân bà ta ra chẳng ai có thể biết rõ ràng được.”

Cổ Như Cử chợt nói: “Chàng nói đúng.”

Hiện thực có đôi khi còn tàn khốc vô tình hơn trong tiểu thuyết rất nhiều, có khi chân tướng hiện rõ trước mặt thế nhưng người trong cuộc mãi mãi không thể hiểu thấu. Thí dụ như Lý Quang Cát, có lẽ lão ta không bao giờ biết được, một vũ cơ gia nhập vào Lý phủ vài chục năm trước, từng là di của Lý Hoài Cốc. Mà Lý Hoài Cốc cũng giống như vậy, sẽ không bao giờ biết được mẹ đẻ của hắn đã chết không minh bạch, mà hung thủ lại chính là phụ thân của hắn.

Có thể là Lý Hoài Cốc đã hiểu rõ trong bụng rồi nhưng vẫn làm như không biết.

Một tháng sau, hơn mười tội danh của Lý gia như tư thông với ngoại xâm, tham ô nhận hối lộ, giết người bị kê biên tài sản, đàn ông thì bị cách chức quan xử lưu vong, không ít nữ quyến bị đẩy vào tiệm tịch, quãng đời còn lại sẽ sống cuộc sống khổ cực.

Điều khiến cho bách tính kinh thành giật mình là số tài sản Lý gia bị kê biên lên tới mấy triệu lượng bạc, vô số các loại trân bảo khiến cho vô số người chặc lưỡi bất ngờ.

Cây trân bảo san hô hai người, hòn non bộ khắc bằng ngọc, những tượng thần được đúc bằng vàng bạc và những rương châu báu vàng bạc, thậm chí còn có quà quốc lễ các quốc gia tiến cống cho hoàng thất cũng có trong kho phòng Lý gia.

Khi tờ đơn thanh tra và tịch thu tài sản được công bố thì cả triều ô lên, Lý gia quả nhiên to gan lớn mật, ngay cả đồ tiến cống cũng dám giấu đi.

Cuối cùng Lý Quang Cát bị xử lưu vong ba ngàn dặm, Tấn Uông cũng không định tội danh cho Lý Hoài Cốc, thế nhưng hấn lại chủ động từ chức trong triều.

Đứng ở ngoài cửa Chu Tước, Lý Hoài Cốc trầm mặc nhìn về phía Tử Thần điện, tận đến khi mặt trời dần lên cao hấn mới xoay người chân bị rời đi.

“Lý công tử.” – Cố Tồn Cảnh đi ra ngoài cửa Chu Tước, nhìn thấy Lý Hoài Cốc đứng ở cách đó không xa, đang vỗ vỗ cổ con ngựa, chạy tới bên cạnh hấn: “Sao Lý công tử lại đến đây?”

“Cố đại nhân.” – Lý Hoài Cốc thi lễ với Cố Tồn Cảnh ôn hòa cười: “Ta chỉ đến nhìn một chút mà thôi.”

Cố Tồn Cảnh quay đầu lại liếc mắt nhìn hoàng cung sau lưng, lại nhìn Lý Hoài Cốc thêm lần nữa mới nhận ra hấn đang mặc bộ bố bào phổ thông sạch sẽ, mặc dù không xa hoa như ngày xưa nhưng lại toát ra vài phần hào hiệp.

“Hoàng thượng cũng không truy cứu tội của công tử, có sao phải từ chức?” – Cố Tồn Cảnh không có ác cảm với Lý Hoài Cốc, lại có mấy phần đồng cảm với cảnh ngộ của hấn, nhin không được khuyên nhủ: “Chỉ cần kiên trì làm việc ở vị trí này thêm vài năm, chắc chắn sẽ có ngày thành danh.” – Dù thế nào cũng tốt hơn so với hiện tại, hiện giờ Lý gia gặp nạn, Lý Hoài Cốc vốn là người tài nhưng lại từ chức quan, ngày sau nên làm thế nào?

“Những thứ như danh lợi này, sống không thể đeo mang, chết cũng không thể đeo mang, giữ lại thì có ích lợi gì?” – Lý Hoài Cốc cười nói: “Hôm nay gặp Cố công tử coi như là duyên phận, chẳng biết sau này lúc nào mới có dịp gặp lại.”

“Ngươi...” – Cố Tồn Cảnh kinh ngạc nói: “Ngươi chuẩn bị rời kinh thành?”

“Đúng vậy, từ nay về sau trời cao biển rộng coi nhẹ là điều may mắn trong đời.” – Lý Hoài Cốc cười nói: “May là ta vẫn chưa thành hôn với Trầm tiểu thư nên không có vương mắc gì.”

“Như vậy cũng tốt.” – Hôm nay Lý gia thất thế, bị người đòi chế giễu, có người thừa cơ hãm hại. Lý Hoài Cốc rời kinh thành ngược lại là chuyện tốt. Cố Tồn Cảnh chấp tay hành lễ với hắn nói: “Chúc Lý công tử đi đường bình an, mọi mong ước đều đạt thành.”

Mọi mong ước đều đạt thành?

Lý Hoài Cốc thoải mái cười đáp lễ với Cố Tồn Cảnh: “Đa tạ Cố đại nhân chúc lành.” – Hắn trở mình trên ngựa, cầm khê nâng, vẻ mặt kiên định phảng phất giống như vị quý công tử kiêu ngạo trước đây – “Tại hạ cũng chúc Cố đại nhân cùng thân quyến luôn vui vẻ, không bệnh không tai.”

Cố Tồn Cảnh nhìn hắn, chấp tay: “Cáo từ!”

Con ngựa nhẹ nhàng bước đi, Cố Tồn Cảnh nhìn một người một ngựa càng lúc càng xa, lo lắng thở dài một hơi. Năm đó Tư Mã gia, Lý gia đều hiển vinh, hôm nay đều đã là bức tranh xưa cũ, bưng tỉnh đã thành hư vô.

Lý Hoài Cốc nói đúng, những thứ như danh lợi, sinh không thể mang theo, chết cũng không thể mang theo, nếu như không biết đủ, nhiều hơn nữa có ích gì.

Hắn cưỡi ngựa đi ngang qua một con đường, thấy một đội đón dâu diễn tấu sáo và trống đi qua, người đang cưỡi trên lưng ngựa nghiêng nhiên là công tử nhà Dương quốc công Dương Thùy Văn.

Dương Thùy Văn đậu trạng nguyên, lại vui mừng đón dâu, đã thu được hai niềm vui lớn nhất trong ba niềm vui lớn đời người rồi.

Có người thích, có người làm bạn, có người chia ly, có người gặp gỡ, tới tới lui lui, buồn vui ly thương cũng hợp thành một đời người.

Lý gia tan vỡ, rốt cục để cho trên dưới cả triều nhận ra sự uy hiếp của hoàng thất hiện nay, bọn họ nơm nớp lo sợ đứng ở trong triều đình, chung quy lo lắng cho mình chính là Lý Quang Cát kế tiếp, cũng không dám khoa tay múa chân tranh cãi ầm ĩ giống như ngày xưa nữa.

Có điều Bộ hạ tựa hồ cũng không vì chuyện Lý gia mà trắng trợn làm liên lụy những người khác, đợi đến mùa xuân năm sau, lúc trăm hoa đua nở, bọn họ rốt cục cũng thăm thở phào một hơi.

Đại khái là Tấn Uông cũng ý thức được hành động năm ngoái đã làm không ít triều thần sợ hãi, cho nên hắn cố ý mở tiệc ngắm hoa tại biệt cung

Thái Hòa, để cho mọi người thư giãn tinh thần.

Rượu quá ba tuần, lúc mọi người chệnh choáng say, Thụy vương đột nhiên đứng ra nói: “Bệ hạ, thần có bản tấu.”

Tấn Uông nhìn Thụy vương cười nói: “Hôm nay là ngày mọi người cùng vui, hoàng thúc có chuyện gì chờ mai thiết triều cũng không chậm trễ.”

“Chỉ sợ Bệ hạ không thể thiết triều ngày mai được.” – Thụy vương cười nhạt.

Cố Như Cửu nghe thấy lời của lão có điều bất thường, nàng gác đĩa lo lắng nhìn sang Tấn Uông.

Tấn Uông vỗ vỗ mu bàn tay Cố Như Cửu, nhàn nhạt cười nói với Thụy vương: “Hoàng thúc có ý gì?”

“Người một mực cung chiêu Hoàng hậu, để cho yêu hậu họa quốc chèn ép trung lương, thủ đoạn độc ác, lên tiếp dùng bạo hình, thực sự khiến người đời bất bình.” – Thụy vương vô cùng đau đớn nói: “Xin Bệ hạ viết ‘tội kỷ chiếu’[1], phế yêu hậu chấn chỉnh triều cương!”

[1] Tội kỷ chiếu: tự trách tội mình.

Cố Như Cửu mắt lạnh nhìn sang Thụy vương, cảm thấy buồn cười trước những lập luận của lão: “Hoàng thúc muốn tạo phản thì cứ việc, cần gì lôi một phụ nữ yếu đuối như ta ra làm có?” – Nàng đứng lên nhìn chư vị triều thần phía dưới nói: “Từ khi bốn cung đăng cơ Hoàng hậu đến nay có từng xa hoa lãng phí vô độ, từng tham mưu cho nhà mẹ đẻ, có từng bạo ngược kiêu căng?”

“Hoàng hậu nhân từ độ lượng, tính tình hiền lành, chính người ăn xằng nói bậy!” – Trương Trọng Hãn đứng lên lớn tiếng mắng: “Thụy vương đã tâm bưng bưng, kỳ tâm khả tru!”

Thụy vương giễu cợt nhìn Trương Trọng Hãn, sau đó nói với Cố Như Cửu: “Người thân là Hoàng hậu nhưng ở lâu Tử Thần điện, đây chẳng lẽ là đạo làm Hoàng hậu sao?”

“Phu thê đã kết tóc với nhau nên ở cùng nhau đó mới là đạo lý vợ chồng, trăm cùng Hoàng hậu sao không thể ở chung?” – Tấn Uông mắt lạnh nhìn Thụy vương: “Hôm nay hoàng thúc uống nhiều rượu, trăm không truy cứu những lời thất thổ này của ngài, ngài lui xuống đi.”

“Nhóc con miệng còn hôi sữa chứ giả làm người tốt!” – Thụy vương chống tay vịn xe đẩy chậm rãi đứng lên – “Hôm nay bản vương đến thanh quân trắc[2], xin Hoàng thượng không nên giữ yêu hựu này!”

[2] Thanh quân trắc: dẹp phản loạn bên cạnh vua.

Lão vừa dứt lời, bỗng có tiếng kêu từ ngoài truyền vào, một vài đại thần sợ tái mét mặt mày, thế nhưng vẫn có nhiều người tức giận đứng bật dậy chạy đến đứng chắn trước mặt đế hựu.

“Thụy vương, ngươi muốn làm gì?” – Một cựu thần nổi giận nói: “Ngươi muốn tạo phản sao?”

“Thiên hạ này là của Tấn thị, bản vương họ Tấn, sao lại gọi là tạo phản?” – Thụy vương chậm rãi đi hai bước, sau đó nhìn sang các vị thần tử che trước mặt đế hựu: “Các ngươi muốn chết cùng đế hựu sao?”

Chúng đại thần kinh ngạc nhìn đôi chân của Thụy vương, không ngờ ông ta có thể đứng lên bước đi được.

“Các ngươi cảm thấy rất kỳ quái, bản vương lại có thể đứng lên đi được phải không?” – Thụy vương cười nhạt – “Năm đó nếu không phải Hoàng hậu hạ độc vào thuốc dưỡng thai của mẫu phi bản vương, bản vương sao lại bị tàn tật thế này? Chỉ tiếc bản vương tốt số, gặp được thần y mới trị khỏi đôi chân này.”

“Mới đi được hai bước mà đã bảo chữa lành.” – Cố Như Cửu cười lạnh cao giọng nói: “Vậy thì những người như chúng ta đều có thể nói là đi như bay.”

“Câm miệng!” – Thụy vương giận tái mặt, mặt đầy sát ý. Chân tật vẫn là điểm yếu của lão, hiện tại lão vất vả lắm mới đứng được lên thế này lại bị Cố Như Cửu giễu cợt châm biếm, làm sao có thể kiềm được cơn tức?

“Ngươi bảo bốn cung câm miệng, bốn cung liền câm miệng, ngươi tưởng ngươi là ai?” – Về mặt Cố Như Cửu chẳng đáng cười trừ - “Đứa con trai không được hoàng tử phụ coi trọng, chỉ có thể mượn chút bối phận đứng trước mặt bốn cung hô to gọi nhỏ.”

Cố Tôn Cảnh đứng che trước mặt Cố Như Cửu nhìn không không được nhếch môi, muội tử của hắn cứ nói thêm vài câu nữa đi, Thụy vương sắp tức chết rồi.

“Câm miệng! Câm miệng!” – Thụy vương tức giận xoay người hét lên với vệ binh sau lưng: “Giết con tiện nhân này, giết chết nó ngay cho bản vương!”

Lão vừa dứt lời, Long cầm vệ cùng cầm vệ quân che chở bên cạnh để hầu đều rút đao ra, nhất thời bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

“Hiện tại khu vực núi này đã bị bản vương bao vây, người bên ngoài cho rằng đó là quân đội bảo vệ biệt cung.” – nhìn thấy Long cầm vệ và cầm vệ quân rút đao, Thụy vương lại tỉnh táo hơn nhiều, lão chấp tay sau lưng cười lạnh nói: “Người đâu, kéo vài người ra chém đầu, nếu sau một khắc Bệ hạ vẫn không muốn viết chiếu thư thoái vị, cứ tiếp tục kéo thêm vài người nữa xuống dưới.”

Lão chờ một lúc vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, lão quay lại nhìn, những vệ binh sau lưng vẫn đứng nghiêm trang như cũ tựa tượng đất.

“Vút!” – một mũi tên xuyên qua hai chân của lão, đầu gối đau buốt, người ngã oạch xuống đất.

Nhìn Thụy vương nằm dưới đất, Cố Như Cửu hài lòng vỗ vai nhị ca nói: “Cái này được gọi là nhân vật phản diện bị chết vì nói nhiều.”

Cố Tôn Cảnh khẽ ho một tiếng: “Hoàng hậu nương nương cẩn thận bậc thang kéo ngã.”

Thụy vương nghĩ mãi vẫn không ra vì sao vệ quân được lão cẩn thận an bài lại không nghe lệnh lão, đây đều là những vệ quân được lão nuôi ngay trên đất phong, sao có thể kháng lệnh?

“Người đâu, mau đỡ Thụy vương dậy!” – Tấn Ưởng đề cho các triều thần lui ra, sau đó liếc nhìn những quan viên đang sợ hãi trốn ở trong góc phòng – “Hoàng thúc, trăm không hiểu, tại sao ngài lại muốn tạo phản?”

“Người không cần làm bộ làm tịch, hôm nay cho dù ta không phản, người cũng không tha cho ta!” – Khuôn mặt Thụy vương vặn vẹo, cố gắng rút mũi tên đang cắm ở chân ra, cố gắng chống tay ngồi dậy – “Người tính toán nhiều như vậy là vì muốn tước phiên của ta, làm sao bản vương có thể ngồi im chờ chết, chẳng lẽ muốn bản vương giống như Trung vương sao? Hai tay dâng quyền lợi của mình mặc sức người chà đạp?”

Trung vương bị điểm danh vội vã đứng ra: “Bệ hạ, thần một lòng trung thành với Bệ hạ, tuyệt đối không hai lòng.”

Thụy vương có bệnh chắc? Đã náo loạn tạo phản ngay đất kinh thành còn lôi lão xuống vũng bùn này, thực chẳng ra làm sao!

Cố Như Cửu liếc nhìn mũi tên nhuộm đầy máu vừa bị Thụy vương ném qua một bên, nhin không được hít sâu một hơi, nàng nhìn thôi cũng thấy đau đớn, làm sao Thụy vương có thể bình thản rút nó ra như vậy, người đàn ông này tàn nhẫn với người khác cũng tàn nhẫn với chính bản thân mình.

Nghe thấy lời Trung vương, Thụy vương bật cười một tiếng, sau đó nói với Tấn Ưởng: “Dù bản vương thua cũng muốn thua một cách minh bạch, rốt cuộc những vệ binh kia đã xảy ra chuyện gì?”

Lão đã tính toán lên kế hoạch kỹ càng, điều duy nhất không nghĩ tới chính là những binh lính này không nghe theo lệnh của lão.

Cố Như Cửu kéo kéo tay áo Tấn Ưởng, rồi hỏi: “Người muốn biết?”

Thụy vương nhìn Cố Như Cửu chờ nàng trả lời.

“Nhưng Bệ hạ cùng bọn cung không muốn nói cho người biết.” – Cố Như Cửu nhếch môi cười – “Người chỉ cần nhớ kỹ mình đã thua là được.”

Mắng nàng là bạo quốc yêu hậu, nàng sẽ để cho lão ghen tức cả đời!

Quả nhiên lời vừa nói ra, Thụy vương tức giận đến nôn ra máu, các triều thần đều cúi đầu làm như không thấy. Luôn cảm thấy danh tiếng ngày hôm nay đều bị Hoàng hậu nương nương cướp sạch.

“Yêu phụ!” – Thụy vương lau vết máu trên khóe mép, trừng mắt hận thù nhìn Cố Như Cửu. Trên đời tại sao lại có nữ nhân như vậy, khuôn mặt trông thiện lương vô hại thế nhưng lời nói và hành động lại đáng ghét như vậy.

“Dẫn hắn đi!” – Tấn Ưởng giận tái mặt nói: “Hoàng thúc, trẫm đã cho người cơ hội, nếu người lại nhục mạ Hoàng hậu, trẫm có thể cho hài tử của người đi làm bạn cùng người.” – Có thể nhin đến giờ đã là cực hạn của Tấn Ưởng, mở miệng là “yêu hậu” này nọ, quả thực khiến hắn không thể nhin được nữa.

Sắc mặt Thụy vương đại biến, nhin lại cuối cùng một câu cũng không nói.

Lão ngẩng nhìn xung quanh, những đại thần này cũng không thêm nhìn hấn một cái, giống như lão chỉ là râu ria mà thôi.

Lão cúi đầu nhìn máu đang chảy ra trên đùi hòa lẫn với bụi cát trộn thành mớ hỗn độn bốc mùi tanh tưởi, nhin không được cười ha hả.

Lão tính kế nhiều năm như vậy cuối cùng lại bại dưới tay Tấn Uông.

Một kẻ bất lực như Thành vương sao lại sinh ra một hài tử như vậy?

Đức Long tháng ba năm thứ bảy, Thụy vương tạo phản tại biệt cung Thái Hòa, Hoàng hậu giận dữ cãi cộ với Thụy vương ngay tại ngự tiền, Thụy vương tranh cãi không lại tức giận hộc máu, choáng váng đứng không vững bị cấm quân bắt được.

Đức Long tháng sáu năm thứ bảy, Thụy vương bị định nhiều tội danh tày trời như ám sát Tôn Thái phi, thông đồng với địch bán nước, tạo phản... Bị phế làm thứ dân, nhốt ở Kinh Giao cùng thê tử.

“Tuyết lại rơi rồi.” – Cố Như Cửu dựa vào bờ cửa sổ, thở ra một luồng khí trắng, vươn tay ra đón một bông hoa tuyết đang bay lả tả.

“Bên ngoài lạnh lẽo.” – Tấn Uông cầm một cái áo choàng lông cáo khoác lên người nào – “Thế nào lại nghịch ngợm như đứa trẻ thế này?”

“Người xưa nói: Đời người như áng mây, từ trước đến nay những nữ nhân sống trong hạnh phúc đều tương đối ngây ngốc ấu trĩ.” – Cố Như Cửu phe phẩy ngón trỏ, vẻ mặt đắc ý – “Đây chính là công lao của chàng.”

Tấn Uông cười cười, ôm lấy nàng từ phía sau, thấp giọng hỏi: “Vị người xưa nào mà có kiến thức như vậy?”

Hơi thở nóng hổi của hấn phả vào vành tai làm nàng ngưa ngưa, Cố Như Cửu sờ sờ cái lỗ tai – “Quan tâm vị người xưa nào nói làm gì, chỉ cần biết nó đúng là được rồi.”

“Ừ, nàng nói đúng.” – Tấn Uông đặt cằm cọ xát vài cái lên trên bả vai của nàng – “Chẳng qua vị người xưa này còn nói một câu khác nữa.”

“Gì cơ?” – Cố Như Cửu thổi thổi hoa tuyết trong tay, nhìn chúng nó phiêu rơi trên mặt đất, hòa làm một thể với những bông tuyết khác.

“Đó chính là... đàn ông luôn yêu thương và luyến tiếc đối với nữ nhân mình yêu thích chẳng khác nào như châu như ngọc vậy.” – Tấn Uởng hôn một cái lên vành tai của Cố Như Cửu – “Cửu Cửu đối với ta mà nói, chẳng có châu ngọc nào có thể so sánh bằng.”

“Vậy thiệp là gì của chàng?”

“Nàng là tính mạng của ta, có nàng ở cạnh ta mới sống được.”

Cố Như Cửu dựa vào lồng ngực ấm áp phía sau, nhìn hoa tuyết lay động ngoài cửa sổ, cười như đóa hoa xuân.

Chương 94: Phiên ngoại – Thụy vương

Mùa đông khắc nghiệt, hiện giờ tiết trời đang vào khoảng thời gian băng giá nhất, lão Triệu run lẩy bẩy kéo chiếc áo bông cũ nát quần sát vào người, dùng cái xẻng xúc mớ tuyết đọng nơi cửa.

Vệ binh thủ vệ đều quen mặt Triệu lão đầu, thấy lão co đầu rút cổ còn pha trò với lão mấy câu.

Lão Triệu cũng không tức giận, cười ha hả đáp lại đôi ba câu, nơi này là kinh giao, lại vào ngày tuyết rơi đây, những vệ binh canh chừng suốt ngày bên ngoài không cho một ai ra vào cửa biệt trang, khẳng định sẽ không việc gì, muốn lời lão ra đùa mấy câu cũng chẳng phải việc gì to tát.

Mấy vệ binh đùa cợt một hồi lại giúp lão Triệu xúc mớ tuyết ra. Bọn họ đều không đủ khả năng bươn chải ở đất kinh thành, cho nên mới bị đày đến nơi này, trông coi cửa ngõ, canh chừng không cho người khác ra vào, hoàn toàn chẳng có ai để ý tới họ.

“Nghe nói mấy ngày hôm trước Trần ca tốn hai trăm lượng bạc, nên được điều nhiệm đến làm tả hữu vệ?” – Vệ binh A hơi hâm mộ nói: “Nếu ta có nhiều bạc như vậy cũng đi theo.”

“Chớ vọng tưởng, người ta có bạc còn cố phương pháp.” – vệ binh B lắc đầu nói: “Chúng ta có tiền cũng không có chỗ mà chi.”

Ai chẳng muốn được điều nhiệm, canh giữ một phế vương thế này, vô công không huân, lúc nào mới ngóc đầu lên được?”

“Này, nhìn kia, bên kia hình như có người đến?” – Lão Triệu đột nhiên chỉ về phía xa xa, tựa hồ có một đôi nhân mã qua đây.

Hai vệ binh ngẩng đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt biến đổi, vệ binh A ném cái xẻng trong tay ra vội vàng nói: “Là ngự giá đến đây, lão Triệu, mau vào trong thông báo cho những người khác trong biệt trang chuẩn bị nghênh giá.”

Lão Triệu chưa từng thấy qua thế trận lớn như vậy, vội vàng chạy ngược vào trong trang, báo cho quản gia trong trang và những người khác.

Tấn Nguyên Khánh nghe thấy phía bên ngoài viện đột nhiên vang lên những tiếng động liên hồi, ném bút lông trong tay cau mày.

“Phụ thân...” – Tấn Lương thở phì phò chạy vào phòng – “Bệ hạ giá lâm!”

Tấn Nguyên Khánh cup mắt xuống, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Đẩy ta qua.”

“Vâng.” – Bọn họ bị giam ở chỗ này đã hơn nửa năm, từ lâu đã không còn cuộc sống an dật như hồi ở Thụy vương phủ, rất nhiều chuyện muốn làm thế nhưng thân lực thân vi, đã qua rồi quang cảnh được tiền hô hậu ủng, giờ nhớ lại chỉ như một giấc mộng mà thôi.

“Bệ hạ, đến biệt trang rồi ạ!” – Hà Minh nhìn biệt trang hoang vắng hiện ra ở trước mắt, quần chặt chiếc áo khoác ngoài quanh người, hôm nay gió lạnh thấu xương.

Tấn Uông mặc áo bào gấm may bằng lông cáo, bên ngoài khoác thêm một cái áo lông chồn trắng, lúc xuống xe ngựa, không giống như một vị đế vương mà giống như quý công tử thế gia.

Thế nhưng chỉ có Tấn Lương đứng ở cửa nghênh tiếp hẳn là biết rất rõ, vị Đế vương thoát nhìn ôn hòa nhân hậu này thủ đoạn tàn nhẫn đến mức nào.

“Thảo dân bái kiến Bệ hạ.” – Dân thấy đế vương là phải quỳ, Tấn Lương ngay ngắn nghiêm chỉnh hành đại lễ, băng tuyết lạnh buốt thấu qua vải bông xông vào đầu gối làm hẳn run rẩy.

“Không cần đa lễ.” – Tấn Uông giẫm lên bậc đá bước vào, sau khi bước qua cửa lại nhìn thấy Tấn Nguyên Khánh ngồi ở xe lăn, phía sau lão còn có vài người của biệt trang.

Tấn Uông hơi ngẩng đầu.

Hà Minh thấy thế vội vàng cất giọng nói: “Miễn lễ.”

Tấn Nguyên Khánh ngẩng đầu nhìn chàng thanh niên đứng ở cửa, người ấy đang mặc bộ đồ trắng như tuyết, còn mình thì mặc áo bào vải không cũ cũng không mới, ngồi trước mặt hẳn chẳng khác nào một bãi nước bùn.

“Hoàng thúc gần đây có khỏe không?” – Về mặt Tấn Uông bình tĩnh nhìn Tấn Nguyên Khánh phảng phất như đang nhìn một người bình thường xa lạ, chứ không phải đang nhìn một vương gia đã từng mưu phản.

“Bệ hạ quá lời rồi, tội dân có tài đức gì sao dám nhận hai tiếng ‘hoàng thúc’ của Bệ hạ?” – Tấn Nguyên Khánh chấp tay nói: “Xin thứ tội nhân hai chân tàn tật không thể hành lễ nghênh giá.”

Tấn Lương đứng khom người sau lưng Tấn Uông nghe thấy lời này của phụ thân, sợ đến cả người đổ mồ hôi lạnh, nháy mắt lia lịa với Tấn Nguyên Khánh khuyên can ông chớ nên chọc giận vị đế vương này.

“Cho dù hoàng thúc có tội cũng là thúc phụ của trẫm, đây là sự thật không thể chối cãi.” – Tấn Uông liếc nhìn biệt trang, cuộc sống ở đây không thể nói là tốt, có điều so với gian nhà hắt đã ở khi còn nhỏ cũng là tám lạng nửa cân.

“Lần đầu tiên trẫm tới xem tình hình chỗ ở của thúc phụ, nếu ngài không có việc gì thì đi dạo cùng trẫm một lát.” – Tấn Uông chấp tay sau lưng, chậm rãi đi tới trước mặt Tấn Nguyên Khánh. Hoa tuyết bay lả tả rơi trên đỉnh đầu của hắn, khi không lại khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo hơn.

“Nếu Bệ hạ không ngại tội dân hai chân tàn tật, tội dân nguyện ý phụng bồi.” – Sau khi chân Tấn Nguyên Khánh bị mũi tên xuyên qua thì không còn khả năng đứng dậy được nữa, lão cố ý nhắc lại chuyện này, chẳng qua muốn châm chọc Tấn Uông diễn trò giả mù sa mưa mà thôi.

Thế nhưng mấy trò châm chọc này đối với Tấn Uông mà nói, hoàn toàn không có bất cứ tác dụng nào, hắn gật đầu một cái nói: “Trẫm không để ý.”

Hà Minh lập tức an bài người đi quét đường phố, lại để cho người vô can lui xuống, chỉ để lại hắn, Tấn Uông cùng Tấn Nguyên Khánh.

Nhìn thấy tình hình này, Tấn Nguyên Khánh giấu cợt cười nói: “Bệ hạ tới tham quan biệt trang là giả, có chuyện muốn nói là thật?”

Thế nhưng Tấn Uông lại đi dạo một vòng quanh biệt trang rồi nói: “Thúc phụ ở đây còn tốt hơn trẫm khi xưa.”

Hắn không nói rõ khi xưa là lúc nào thế nhưng trong lòng Tấn Nguyên Khánh hiểu rõ, lão nhìn sang Tấn Uông đứng giữa rừng hoa tuyết, trẫm mặc một lát mới nói: “Bệ hạ có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo.”

“Trẫm nghe nói thúc phụ từng có một đoạn thời gian qua lại với Thành vương phi?” – Tấn Uông đưa tay đón lấy vài đóa hoa tuyết đang rơi, đột nhiên nhớ đến Cửu Cửu dường như cũng làm động tác như vậy, sắc mặt chợt dịu đi nhiều.

Tấn Nguyên Khánh trầm mặc không nói, lão biết Tấn Uông nói Thành vương phi là Tư Mã thị, mà giữa lão với Tư Mã thị nào có thể dùng mấy chữ “một đoạn thời gian qua lại” để miêu tả mối quan hệ của bọn họ.

Khi đó trong lòng lão chỉ có Tư Mã thị thậm chí hận không thể chết vì nào, thế nhưng Tư Mã gia lại gả nàng cho nhị ca, chỉ vì lão tàn tật lại không được phụ hoàng sủng ái.

Tư Mã gia cao cao tại thượng làm sao gả tiểu thư dòng chính cho lão?

Lão từng điên cuồng chất vấn Tư Mã thị, thậm chí cầu xin bà đừng đồng ý lời cầu hôn của Thành vương, thế nhưng tất cả chỉ là vọng tưởng của mình lão.

Ngày Tư Mã thị xuất giá, dường như tuyết cũng rơi nhiều thế này, thế nhưng đôi mắt bà ửng đỏ đầy đau đớn nhìn lão.

Dòng dõi, quyền thế, vinh quang, Tư Mã thị vì gia tộc nên buông bỏ tất cả, mà lão lại không thể cho bà thứ bà cần.

Nhớ lại mối quan hệ trong khoảng thời gian đã qua, Tấn Nguyên Khánh chỉ cảm thấy phần hận cùng khó chịu, và cả nỗi đau đớn không thể miêu tả bằng lời, lão nhìn Tấn Uông một lát mới nói: “Người mất đã mất rồi, hà có gì Bệ hạ phải nhắc lại.”

“Thành vương phi từng nói, ngày trẫm chào đời, Cẩm Châu đổ một trận mưa to, sấm chớp rền vang giống như trời đất muốn đảo ngược.” – hắn đưa lưng về phía Tấn Nguyên Khánh – “Cũng do khi trẫm còn trong bụng mẹ, Thành vương phi phải di chuyển liên tục, dẫn đến thai nhi bất ổn, đây cũng là lý do khiến cho sức khỏe của trẫm những năm gần đây vẫn không tốt, toàn bộ Thành vương phủ đều cho rằng trẫm không sống nổi, kết quả trẫm vẫn bình an trôi qua.”

Năm đó sau khi Thành vương thành hôn, năm thứ hai liền chuyển đến Cẩm Châu nhậm chức, lúc đó Thành vương phi đã mang thai, bốn ba suốt đoạn đường dài khiến cho cái thai bất ổn cũng là chuyện bình thường.

Tấn Nguyên Khánh vốn định châm chọc Thành vương không biết chăm sóc thể tử của mình, thế nhưng lời nói vẫn chưa thoát ra khỏi miệng, sắc mặt đã thay đổi: “Không phải vì người được sinh ra thiếu tháng cho nên mới yếu ớt ư?”

Năm đó Tư Mã thị cùng Thành vương thành hôn vào cuối tháng mười một, khi Tấn Uông được sinh ra, ai nấy đều biết trưởng tử của Thành vương do thiếu tháng cho nên sức khỏe luôn yếu ớt.

Tuy nói thai nhi mới bảy tám tháng đã được sinh ra sẽ khó sống sót, tuy rằng Tấn Uông còn sống nhưng thân thể quả thực không tốt.

“Đương nhiên...”- Tấn Uông cười cười – “Có lẽ là như vậy, làm sao trăm biết rõ được chứ?!”

Tấn Nguyên Khánh muốn giùng giởng đứng lên nhưng chân của lão đã bị phé cho nên giãy giụa mãi cũng chỉ phí công. Hà Minh đưa tay đề lên bờ vai lão, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Tấn gia, mời ngài ngồi đằng hoàng, cẩn thận kéo té.”

“Người mau nói cho ta biết, mau nói rõ chuyện năm đó...” – vì Tấn Nguyên Khánh dùng sức quá độ, mặt nổi gân xanh, trông rất dữ tợn – “Năm đó, mẫu thân của người...”

“Chẳng phải thúc phụ vừa nói đó sao, người mất đã mất rồi, có nhắc đến cũng chẳng ích lợi gì.” – Tấn Uông thở dài một hơi, nhìn tiểu viện cũ nát trước mắt – “Ta thấy có vẻ thúc phụ rất thích cuộc sống ở đây, trăm cũng yên lòng. Khởi giá hồi cung!”

“Không không không, người không thể đi!” – Tấn Nguyên Khánh muốn đưa tay giữ Tấn Uông, Hà Minh lại đề lão ngồi xuống, lão ngã lăn xuống tuyết. Thế nhưng lão vẫn chẳng thêm để ý, cứ vương tay ra, mặt đập xuống tuyết, lê mình về phía Tấn Uông đang đứng.

Tấn Uông nhìn người đang chậm rãi lê mình trên mặt tuyết, tâm tình dưới đáy mắt hết sức phức tạp, hẩn nhẩn mắt lại, khi đối phương lê mình gần đến góc áo bào bèn nhắc chân bước đi – “Trăm hồi cung, thúc phụ tự giải quyết cho tốt.”

“Người chờ một chút, người chờ một chút...” – Tấn Nguyên Khánh muốn đứng lên, rồi lại tốn công vô ích té ngã xuống nền tuyết, tuyết bám

đầy mặt và cổ lão. Lão ngẩng đầu chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh màu trắng kia dần đi xa, cuối cùng biến mất ở cửa.

Lão vẫn không cam lòng muốn đứng dậy chạy ra cửa, lê mình thêm vài bước nữa rồi lại đột nhiên ngừng lại.

“Không thể để người khác biết, tuyệt đối không thể để người khác biết...” – lão rút tay về, lẩm bẩm mấy câu rồi mặc kệ những bông hoa tuyết phủ lên người.

“Phụ thân!” – Tấn Lương tiến bước Tấn Ưởng xong quay lại tìm lão, thấy Tấn Nguyên Khánh té ngã ở trong tuyết, vội vàng đỡ lão lên, không kìm được nói: “Đương kim Hoàng thượng khinh người quá đáng, muốn đánh muốn giết cứ nói thẳng ra, hà tất... hà tất phải làm nhục người khác như vậy?”

“Chớ trách hần.”- Hoa tuyết rơi lả tả phủ lên những lọn tóc đang rải trên mặt tuyết của lão, Tấn Nguyên Khánh đưa tay lau mặt, lúc này mới phát hiện hai tay của mình bị lạnh cóng đến đỏ ửng.

Lão chợt nhớ lại mấy chục năm trước có thủ hạ quay lại báo cuộc sống hằng ngày của trưởng tử Thành vương như thế nào.

Phải ăn bánh bao khô khốc lạnh lẽo, phải uống nước tuyết băng hàn, để được ăn một chén cơm nóng phải chịu cười nhạo và ức hiếp của con trai kế mẫu.

Khi đó tâm tình của lão làm sao?

Tựa hồ là khoái ý, thậm chí còn cố ý an bài người đến trước mặt Thành vương hiến kế, khiến cho cuộc sống mỗi ngày của Tấn Ưởng càng thêm khổ sở.

“Tách!”

Một giọt nước trên máng xối rơi trên mu bàn tay đỏ bừng của lão, lão dùng tay kia lau đi.

“Hủy bỏ kế hoạch... ám sát!”

“Phụ thân?!” – Tấn Lương không dám tin nhìn Tấn Nguyên Khánh – “Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, tại sao lại hủy?”

Tấn Nguyên Khánh lắc đầu, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, chỉ thấy một mảnh trắng xóa.

Đợi một lúc lâu cũng không nhận được câu trả lời của phụ thân, Tấn Lương cảm thấy không cam lòng cũng đành im lặng.

Hôm sau trong kinh lại truyền ra tin, đêm qua nơi nào đó xảy ra hỏa hoạn, một đoàn kinh thương từ bên ngoài vào kinh thành bị chết cháy.

Tấn Lương hoảng sợ vì thương đội ngũ trang này chính là sát thủ bọn họ an bài.

“Nguyên lai hẳn thực sự biết.” – Tấn Lương không thể tin được vào lỗi tai của mình, thế gian này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, trùng hợp xảy ra hỏa hoạn, mà đám người bọn họ an bài đều bị chết cháy.

Nghĩ đến các loại thủ đoạn của Tấn Uông, Tấn Lương cũng không dám... Có ý kiến gì nữa, ngoan ngoãn nghiêm chỉnh sống trong biệt trang nhỏ nhỏ này, mỗi ngày đều phải sống cuộc sống bị kìm kẹp.

Cứ như vậy mấy mùa xuân qua thu lại, trong cung đột nhiên phái sử giả đến tuyên chỉ, hóa ra là đương kim Hoàng thượng lập thái tử, đại xá thiên hạ, cả nhà bọn họ rốt cục được thả ra.

Không chỉ có như vậy, đương kim Hoàng thượng trả lại cho phụ thân hẳn một hầu tước tam đẳng ban thưởng danh hài “Thuần”[1]

[1] Thuần: thuần khiết.

Sau khi việc này được truyền đi, không ít người khen ngợi đương kim Hoàng thượng nhân hậu, Hoàng hậu nương nương từ ái, nhưng thật ra ép cả nhà bọn họ không thể ngẩng đầu lên được.

“Thuần” là một chữ đẹp nhưng dùng nó cho gia đình bọn họ lại mang ý châm chọc, có ai trong thiên hạ này không biết năm đó Thụy vương tạo phản thất bại?

Cả nhà bọn họ chuyển vào sống trong Hầu phủ, không người đến đây ăn mừng, trái lại có bách tính đến trước cửa nhà bọn họ nhỏ nước bọt, thậm chí bên ngoài còn lan truyền bài đồng dao mắng cả nhà bọn họ.

Cho nên tuy bọn họ được thả ra, thực tế cuộc sống còn khó khăn hơn ngày xưa nhiều.

Một ngày hấn ra ngoài mua ít đồ ăn vặt cho con, bỗng nhiên gặp được thế tử Tấn Hoành của Trung vương, phương một thân cảm y, cười ở trên con ngựa cao to, bên cạnh còn có con em quý tộc xúm xít lấy lòng.

Tấn Hoành tựa hồ cũng nhìn thấy hấn, cho nên bước xuống ngựa, đồng thời kiểm có giới thiệu với mấy con em quý tộc kia.

Một thời gian không gặp mặt, năm đó hai người mặc dù đều là thế tử vương phủ, thế nhưng từ nhỏ đã chẳng mấy khi gặp mặt nhau, Trung vương lại chẳng đứng cùng chí tuyến với phụ thân hấn, cho nên giữa hai người cũng không có tình cảm huynh đệ gì đáng để nói đến.

“Ra ngoài mua đồ à?” – Vẫn là Tấn Hoành lên tiếng trước, Tấn Hoành nhìn thấy hình người làm bằng đường trong tay Tấn Lương – “Hai đứa nhỏ ở nhà có khỏe không?”

“Rất khỏe.” – Tấn Lương miễn cưỡng cười, liếc nhìn dòng người xuôi ngược trên phố - “Còn huynh?”

“Cũng không tệ lắm.” – Tấn Hoành cười cười có vẻ rất thích ý, sau đó nói: “Đi, chúng ta đi vào trong tửu điếm kia rồi nói.”

Tấn Lương quay đầu lại mới phát hiện phía sau mình là một tửu lâu rất lớn, bên trên có treo một bảng hiệu, trên biển hiệu này ghi ba chữ “Tiên Ngư Lô”.

“Không cần.” – Tấn Lương nắm chặt đồ trong tay, lắc đầu nói: “Hài tử vẫn chờ ta về nhà đây.”

Tấn Hoành cũng không ép: “Đã vậy ta cũng không giữ đệ nữa, lần sau gặp lại.”

Tấn Lương cười đồng ý nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ, lần sau chẳng biết là đến khi nào. Năm đó lập trường giữa hai nhà bọn họ trái ngược nhau, kết cục bây giờ đương nhiên cũng tương phản.

“Cáo từ!” – Tấn Lương chấp tay với Tấn Hoành cũng không chờ Tấn Hoành đáp lễ xoay người rời đi, đi được một đoạn, hấn nhin không được quay đầu lại, thấy Tấn Hoành còn đứng ở dưới Tiên Ngư Lô, chỉ là bên cạnh lại thêm mấy công tử thân phận bất phàm, giống như những vì sao đang vây quanh mặt trăng.

Trên con đường đời có rất nhiều ngã rẽ và đường đi, mỗi quyết định khác nhau sẽ cho ra kết quả khác nhau.

Chương 95: Phiên ngoại – Dương Thùy Văn

Mùa xuân Đức Long năm thứ mười hai, Đức Long đế hạ chỉ lập hoàng trưởng tử mới được sáu tuổi làm thái tử, đại xá thiên hạ, việc làm này khiến cả Đại Phong thấy được Bệ hạ hiện nay rất coi trọng thái tử.

Trước khi lập thái tử, nước Cao La ồ ạt xâm phạm Đại Phong thế nhưng tướng lĩnh Đại Phong giống như được thần linh trợ giúp, mọi mảnh khoe bày binh bố trận của quân địch đều tường tận, vì thế đánh cho quân địch tháo chạy liên tiếp, vút khí giới áo giáp, đến nỗi còn bắt sống được thái tử và hoàng tử nước Cao La, đập nát thể diện của nước Cao La, khiến cho nước Cao La ngã nhào một cái không còn sức gượng dậy.

Nước Cao La đại bại, thái tử và hoàng tử đều bị bắt làm tù binh, rơi vào đường cùng đành phải đệ trình thư cầu hàng lên Đại Phong, phải ký kết nhiều khế ước nhục nước mất chủ quyền mới lĩnh thái tử cùng hoàng tử quay về nước.

Từ đó trở đi, mấy trăm năm sau nước Cao La không có sức tiếp tục xâm phạm Đại Phong, tự trong xương cốt người hậu thế đều khắc ghi nỗi sợ hãi cùng kính nể với Đại Phong.

Dương Thùy Văn thân là thế tử quốc công phủ, đỗ trạng nguyên lang năm Đức Long năm thứ sáu, sau năm sáu năm tôi luyện trong chốn quan trường, dần dần đứng vững trong triều đình cũng trở thành một trong những thế hệ thanh niên trẻ có tài năng và thành tài.

Cùng thời của hắn còn có công tử Tư Mã gia, công tử Lý gia rất nổi danh, thế nhưng thuận theo chuyện Tư Mã gia đóng cửa từ chối tiếp khách, cả nhà Lý gia bị kê biên tài sản, hắn trở thành một điểm sáng trong những người cùng thế hệ.

Bước ra từ lễ bộ, hắn gặp Hộ bộ thượng thư Cố Chi Vũ ở trên đường, hiện tại hắn chỉ là một lễ bộ lang trung nho nhỏ ở trước mặt Hộ bộ thượng thư đương nhiên phải nghiêm chỉnh hành lễ.

Nếu như nói hắn là một nhân tài xuất chúng của lứa trẻ thì Cố Chi Vũ chính là bọn họ người nổi bật nhất trong thế hệ trang lứa cùng thời Cố Chi Vũ. Vào triều năm mười bảy tuổi, hai mươi tám tuổi đảm nhiệm Hộ bộ thị

lang, mới hơn ba mươi bốn tuổi đã được làm Hộ bộ thượng thư, quả thực chính là từng bước thăng chức.

Trong sách sử tuy rằng có ghi chép trạng nguyên mười hai tuổi, tướng gia bảy tuổi, nhưng đều là những bậc thiên tài trăm năm hiếm gặp, có thể giống như Cố Chi Vũ đã ít lại càng ít. Huống chi vị này được Bộ hạ tín nhiệm, lại có bản lĩnh thật sự, cho dù người đứng sau đỏ mắt ganh tỵ thì khi đứng trước mặt Cố Chi Vũ cũng phải tươi cười, thận trọng chào hỏi.

Dương Thùy Văn không hề có ý nịnh nọt mà chỉ có sự kính nể.

“Hạ quan bái kiến Cố đại nhân.” – hấn cam tâm tình nguyện cúi đầu lễ phép chào Cố Chi Vũ.

“Dương đại nhân.” – Mặc dù Cố Chi Vũ là quan văn nhưng lại được phép cưỡi ngựa, Cố Chi Vũ nhìn thấy Dương Thùy Văn mỉm cười đáp lễ - “Thật trùng hợp.”

Sáu bảy năm trôi qua, người đang đứng trước mắt cũng chính là chàng thiếu niên lang năm đó đã từng nhờ Hồ thái thái đến Cố gia làm mai, ai ngờ được rằng chớp mắt đã nhiều năm trôi qua như vậy, chuyện ngày đó giờ đã là quá khứ, chàng thiếu niên tuổi trẻ chẳng biết âu lo u sầu đã trở thành một thanh niên trầm ổn.

“Đúng vậy.”- Dương Thùy Văn cười cười, đôi mày cau lại, dấy lên một nỗi buồn vô cớ - “Thật trùng hợp.”

Giữa hai người cũng không có bao nhiêu giao tình, chuyện có thể nói với nhau càng chẳng có bao nhiêu.

“Nghe nói chức vị lễ bộ tả thị lang vẫn còn trống.” – Cố Chi Vũ ngồi trên lưng ngựa chấp tay với Dương Thùy Văn – “Nhân tiện gặp mặt ở đây, ta cầu chúc Dương đại nhân lên chức.”

Dương Thùy Văn sững sốt, rõ ràng không ngờ được Cố Chi Vũ từ trước đến nay đều làm việc ôn trọng mà lại thoải mái nói ra một câu ngắn gọn như vậy.

“Dương đại nhân không cần chú ý, đợi ngày mai sẽ có công văn điều chức được gửi đến cho địa nhân.” – Thấy Dương Thùy Văn ngây người, Cố Chi Vũ đoán rằng trong lòng hấn có điều kiêng dè, bèn nói rõ mọi chuyện:

“Mới vừa rồi không cần thận không cần thận nhìn thấy có công văn nhậm chức liên quan đến đại nhân cho nên mới nói câu này.”

“Đa tạ đại nhân báo cho biết.” – Dương Thùy Văn tiếp nhận ý tốt của Cô Chi Vũ chấp tay thi lễ với hân.

“Dương đại nhân khách khí rồi.” – Cô Chi Vũ cười cười, sau đó liếc nhìn sắc trời, lại chấp tay nói: “Đã không còn sớm, ta xin cáo từ.”

“Đại nhân đi thông thả.” – Dương Thùy Văn lại hành lễ lần nữa, nhìn theo bóng lưng Cô Chi Vũ dần đi xa.

Năm đó Cô Chi Vũ và Trần thị phu thê tình thâm, hơn nữa sau khi Trần thị gặp chuyện không may qua đời, dưới gối không con cũng không muốn tái giá, tình cảm vốn đậm sâu như vậy được người đời miêu tả thành giai thoại đẹp, nào biết Trần gia làm việc hồ đồ, ba lần bốn lượt đổ oan cho Cô gia, cuối cùng xé nát chút ân tình ngày xưa, thậm chí còn làm hại Hoàng hậu bị Thành quận vương phi chẳng biết tại sao chạy đến cửa cung mắng cho một trận, sau đó khiến Bệ hạ giận dữ, để cho cả nhà Thành quận vương phi vốn đã không được Bệ hạ quan tâm phải trải qua cuộc sống gian nan hơn trước kia rất nhiều.

Dưới gối Thành vương có ba người con trai, đại công tử trở thành con thừa tự của tiên đế cùng Thái hậu, thành đương kim Hoàng thượng. Nhị công tử là Bạt Hổ chỉ biết ăn chơi sa đọa, sau đó bị công tử Trần gia sảy tay đánh chết, cuối cùng người được kế tục tước vị Thành vương lại rơi xuống người con trai thứ ba vốn xưa nay chẳng bao giờ được lộ mặt ra ngoài.

Ban đầu dựa theo quy củ, cha chết con kế thừa, không có dòng chính thì gia tộc sẽ kế vị, tam công tử là con thứ, dĩ nhiên không có tư cách kế thừa tước vị, thế nhưng quy củ là chết, người là sống, đương kim Hoàng thượng sửa đổi tên của tam công tử trở thành con của Thành vương phi Tư Mã thị - người đã đi về cõi tiên, hân chẳng phải con trai trưởng cũng đã trở thành con trai trưởng.

Người không biết đều khen lấy khen để đương kim Hoàng thượng nhân hậu, nghĩ hết biện pháp để có người kế thừa tước vị, kéo dài huyết mạch Thành vương. Thế nhưng những ai hiểu rõ ngọn nguồn thì chỉ cảm thấy đương kim Hoàng thượng lòng dạ ác độc, cho dù Thành quận vương phi luôn đối xử không tốt với đương kim Hoàng thượng cùng con vợ kế, thì

hiện tại con vợ kế thừa kế tước vị, cuộc sống ngày sau của thành quận vương phi còn có thể được thư thái nữa hay sao?

Nghĩ đến những ân oán tình thù trong hoàng thất, Dương Thùy Văn không khỏi nghĩ tới người kia, vì vậy hấn nhin không được cười khở. Trở lại quốc công phủ, trước tiên hấn đi gặp cha mẹ sau đó trở lại tiểu viện của mình.

“Chàng đã về rồi ư?” Trầm thị nhìn thấy Dương Thùy Văn trở về, khẽ nở nụ cười, sau đó xoay người sai bọn nha hoàn dọn cơm lên.

“Làm phiền phu nhân.” Dương Thùy Văn cảm lấy khăn mặt do Trầm thị đưa tới lau mặt và lau tay. Sau đó nói dăm ba câu chuyện phiếm với Trầm thị, hai người một hỏi một đáp, tương kính như tân nhưng lại thiếu tình cảm thân thiết, chẳng qua hai người bọn họ đã quen như vậy rồi, cho nên đều thấy rất tốt.

Dưới gôi hai người họ hiện có một đứa con trai đáng yêu ngoan ngoãn, sau khi Dương Thùy Văn về nhà, thường dành nhiều thời gian dạy dỗ đứa con này.

“Mấy ngày nữa là đến lễ mừng thọ của mẫu thân thiếp, chàng có thời gian cùng đi không?” Sau khi cơm nước xong, Trầm thị hỏi.

Dương Thùy Văn gật đầu, hàng năm mỗi khi đến những ngày này, mặc dù hấn không có thời gian, cũng sẽ nghĩ cách dành chút thời gian, đây cũng là giữ chút thể diện cho vợ cả.

Thấy hấn gật đầu, Trầm thị thở phào nhẹ nhõm, hai người tắm rửa xong, liền chuẩn bị đi ngủ.

Nằm cùng trên một chiếc giường, lại có hai cái mền, sau đó chẳng ai chạm ai cứ thế chìm vào giấc ngủ cho đến tận hừng đông.

Ngày hôm sau, công văn bổ nhiệm chức vụ được truyền xuống, Dương Thùy Văn trở thành lễ bộ tả thị lang, chức vị đồng liêu cười đùa đòi hấn đãi uống rượu, hấn vui vẻ đồng ý. Buổi tối hôm đó mọi người uống đến say mèm, khi hấn hồi phủ, mẫu thân lo lắng chuẩn bị canh giải rượu cho hấn, bắt hấn uống xong mới cho quay về tiểu viện.

Trở lại tiểu viện của mình, Trầm thị đã đi ngủ rồi, hấn đứng ở ngoài cửa phòng tối đen, trầm mặc một hồi, xoay người đi thư phòng.

Buổi sáng hôm sau khi Trầm thị thức dậy, thấy bộ chăn gối bên cạnh vẫn còn nguyên vẹn không có dấu vết được sử dụng qua, liền hỏi nha hoàn bên cạnh: “Đêm qua thế tử có quay về không?”

“Đêm qua thế tử đã trở về, chỉ là uống hơi nhiều cho nên ngủ lại thư phòng.” Nha hoàn nhỏ giọng đáp.

Trầm thị nghe vậy gật đầu, không hỏi gì nữa, sau đó quay đầu nhìn lên bức thư mời do Thành phu nhân gửi tới.

Nha đầu thiếp thân của nàng còn muốn nói gì đó, thế nhưng há miệng mấy bận vẫn thấy Trầm thị cũng không thèm để ý đến chuyện đêm qua thế tử say rượu ra sao, đành phải nuốt lời muốn nói vào bụng.

Lại đến năm ngày đại triều, đã trở thành Lễ bộ thị lang, vị trí đứng của Dương Thùy Văn nhích gần hơn về phía trước. Hắn liếc nhìn Đế vương ngồi ở ngự tọa, càng cúi thấp đầu xuống.

Buổi triều sớm qua đi hơn phân nửa, đột nhiên có thái giám bước lại gần nói nhỏ điều gì đó vào tai Đế vương từ trước đến nay vui buồn không hiện ra mặt bỗng nhiên đứng bật dậy, vội vã rời đi, để lại các quan viên đứng ngây người dưới thềm điện, liên tục đưa mắt nhìn nhau.

Hắn liếc nhìn Cố Chi Vũ đứng ở phía trước theo bản năng, có lẽ Cố Chi Vũ cũng biết đôi chút chuyện gì đang xảy ra.

Không chỉ mỗi hắn thấy bất ngờ ra, mà các đại thần khác cũng đưa mắt nhìn sang Cố Chi Vũ, kỳ vọng hắn có thể nói ra một vài lời, nhưng mọi người phải thất vọng, Cố Chi Vũ chỉ hơi cau mày, sau đó vẫn trầm mặc không hé nửa lời.

Dương Thùy Văn đột nhiên hơi lo lắng, ngay cả Cố Chi Vũ cũng chẳng đổi sắc, có thể thấy trong nội cung chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, e rằng còn liên quan đến Hoàng hậu nương nương.

Gần nửa canh giờ sau, trong hậu cung truyền ra tin tức rằng: Hoàng hậu sinh hạ tiểu công chúa.

Các triều thần nghe thấy tin tức này, đều vỡ lẽ ‘thì ra là thế’, đế hậu thành thân bảy năm, dưới gối đã có hai hoàng tử, vẫn chưa có lấy một cô công chúa, nghe đồn Hoàng hậu rất mong mỏi có một cô con gái, hiện tại ước nguyện đạt thành, con cái có tể có nếp.

Biết lúc này Bệ hạ chắc chẳng còn tâm tư gặp mặt chúng triều thần, mọi người tốp năm tốp ba lần lượt ra về, Dương Thùy Văn bước ra khỏi đại điện mới phát hiện trời đổ mưa từ lúc nào, ngọc thêm ướt đầm.

Hắn bước đi trong làn mưa, mặc kệ những giọt mưa xối lên người, thấm ướt ngoại sam thế nhưng trong lòng là một khoảng không trống rỗng, buồn vô cớ chẳng rõ nguyên do.

Xa xa nhìn thấy mấy thiếu nữ trẻ tuổi đầu đội mũ sa, cưỡi ngựa lao băng băng trong mưa, tựa hồ có tiếng cười giòn giã len lỏi trong tiếng mưa, hắn chợt nhớ tới, năm đó Hoàng hậu nương nương, cũng giống như những thiếu nữ bình thường này cười trên con ngựa trắng, cười như hoa xuân.

Về sau nàng được gả vào cung, được Đế vương độc sủng, bị người đời mắng là họa quốc yêu hậu tiếp theo sau đó sinh hạ hoàng tử, Đế vương đứng trước mặt bá quan văn võ đồng tấu tuyên bố vĩnh viễn không nạp phi.

Thế gian vô tình nhất chính là thời gian, vạn vật đều có lúc ngừng lúc nghỉ, chỉ có nó vĩnh viễn chẳng vì tình cảm của con người mà dừng lại chỉ một phút.

Hắn rất may mắn, tình cảm Bệ hạ dành cho Hoàng hậu trước sau như một, mà Cổ gia cũng an phận thủ thường thâm thụ tín nhiệm của Bệ hạ nếu không, vận mệnh của Hoàng hậu nương nương sẽ ra sao?

Phía đầu đường có một quầy hàng của lão mù, trên đường qua lại tấp nập, ai nấy đều vội vã, chỉ có lão vì đôi mắt mù lòa, tay run run sờ soạn trên quầy hàng.

Hắn dừng bước lại, giúp lão mù này thu dọn lại quầy hàng, sau đó cột lại gọn gàng, nhét vào tay của lão mù.

“Đa tạ vị quan nhân.” Lão mù cầm cổ tay của hắn: “Trên người vị quan nhân này toát ra quý khí bất phàm, ngẫm lại là một người được sinh ra trong phú quý.”

Dương Thùy Văn nhìn đôi mắt trắng dã, chẳng để ý cười: “Lão tiên sinh thần cơ diệu toán.”

“Đâu dám, lão mù ta chỉ cảm nhận được cổ tay của quý nhân thật thà nhẫn nại, mới nói như vậy mà thôi.” Lão mù rút tay lại, cảm chắc gó

hàng, sau đó lấy một cây gậy chống ở chân tường phía sau lưng: “Trời đổ mưa to, có sao quan nhân còn đứng ở chỗ này?”

Dương Thùy Văn nhìn tốp người đang đội mưa xuôi ngược trên đường, cười nói: “Dầm mưa một chút, nhờ mưa gội rửa tâm tình, giúp cõi lòng yên tĩnh.”

“Tĩnh ở tại tâm, nào phải ở vật bên ngoài.” Lão mù “nhìn” về phía Dương Thùy Văn đang đứng, sau đó lắc đầu thở dài nói: “Đòi người nào được như ý muốn, không được cũng chớ cưỡng cầu.”

“Tại hạ cũng không sở cầu.” Dương Thùy Văn trầm mặc một lát sau mới nói tiếp: “Chỉ là...”

Chỉ là hơi thất vọng mà thôi.

Lão mù thở dài, đưa cây gậy ra trước dò đường, nhắc chân bước đi từng bước một.

Người coi bói có thể nhìn thấy chuyện trong quá khứ và cả tương lai, thế nhưng lại không nhìn thấy được nhân tâm.

Dương Thùy Văn đưa mắt nhìn ông lão đi xa, rồi mắt hút trong cơn mưa trắng xóa, đột nhiên nhớ ra hôm nay phải dạy con trai tập viết, bất giác nhắc chân đi nhanh về nhà.

Chẳng bao lâu sau, mưa lại to hơn trước, cả kinh thành như chìm trong biển nước.

Chương 96: Phiên ngoại: Tấn Uông (1)

Mã xa màu đen huyền đi qua cửa thành thật cao, Tấn Uông có thể nghe rõ tiếng huyền nào vang lên trên đường phố phía sau tấm màn xe, tay hắn nắm chặt ngọc bội bên hông, cố kìm nén cơn buồn cười khiến cho mặt mày nhăn nhúm.

Cuối cùng hắn cũng tới kinh thành, cuối cùng cũng tới được chỗ này.

Hắn rất tò mò với thế giới bên ngoài thế nhưng từ đầu tới cuối đều nghiêm chỉnh ngồi ngồi trong xe ngựa, chẳng bao giờ vén rèm lên dù chỉ một chút.

Không biết đi bao lâu, có tiếng cười nói của nữ tử ở bên ngoài vọng vào trong, hắn loáng thoáng nghe thấy họ nhắc đến Lý gia, Tư Mã gia này nọ.

Hắn buông ngọc bội bên hông ra, sắc mặt thâm trầm lạnh lẽo.

Cuối cùng mã xa dừng ở biệt quán, Tấn Uông đi vào trong viện, nghe hạ nhân trong biệt quán nói rằng nơi này chủ yếu được dùng để chiêu đãi các sứ thần nước ngoài cùng với phiên vương các nơi vào kinh.

Trong biệt quán lúc này còn có năm người con trai của các phiên vương, thậm chí một người trong số đó sẽ trở thành đế vương tương lai, cho nên hạ nhân biệt quán không dám lười biếng, khi bọn họ đứng trước mặt những đứa con trai của các phiên vương này đều tỏ ra khách khí và rụt rè.

Trong trí nhớ của Tấn Uông, rất hiếm khi được người khác đối đãi như vậy, hắn nhìn những hạ nhân biết vâng lời lại cẩn thận này, nâng chung trà lên uống một ngụm.

“Công tử, trong biệt quán không có trà mới năm nay, xin ngài tha thứ.” Quản sự biệt quán thấy Tấn Uông uống trà, vẻ mặt chẳng chút biểu tình gì, cho rằng hắn không hài lòng với trà của họ, vội vàng lên tiếng thỉnh tội, còn nói rõ nguyên nhân vì sao.

“Không sao.” Hắn khẽ lắc đầu, cũng không nhiều lời.

Quản sự thở dài một hơi, lui ra sau còn âm thầm tiếc rẻ, này trưởng tử dòng chính của Thành vương phủ này thật có khí thế, nghe nói ngoại tổ gia hắn là bộ tộc Tư Mã thị, thảo nào có thể nuôi dạy ra công tử như vậy.

Sau đó bọn họ chờ đợi ở trong biệt quán hơn một tháng, ngoại trừ mỗi ngày đều có tiên sinh đến dạy dỗ, hoàng đế cũng không cho triệu họ lấy một lần.

Nhị đệ của Tấn Uông và con vợ kế của Thụy vương phủ đứng ngồi không yên, cả ngày đều rủ rê nhau đi ra ngoài chơi, chỉ còn lại tam đệ trốn ở trong sân chẳng bao giờ bước chân ra khỏi cửa, chuyện này càng làm nổi bật khí chất hơn người của Tấn Uông và thế tử Thụy vương là Tấn Lương.

Thế nhưng Tấn Uông thâm hiểu rõ, ngay từ mấy năm trước Thụy vương đã phong Tấn Lương làm thế tử, cho nên khả năng hoàng đế chọn Tấn Lương cho làm con thừa tự cũng không lớn.

Bọn họ lại ở trong biệt quán chờ đợi thêm hơn nửa tháng nữa, tiên đế đã hơn mười ngày không vào triều, thế nhưng cũng không cho triệu những đứa con nối dòng của các vương phủ như bọn họ vào cung. Tấn Uông vẫn cố gắng thu hút sự chú ý từ tất cả mọi khía cạnh, trong bụng thâm nghĩ, trong đầu hoàng đế hiện nay chắc chắn không cam lòng.

Tùy tiện hoang đàng cả nửa đời người, thế nhưng lại không có lấy một đứa con trai ruột kế thừa đế vị, đối với một đế vương ngu ngốc vô năng như lão ta mà nói, chính là một đòn giáng lớn.

Chỉ tiếc không cam lòng cũng được, mà cam tâm tình nguyện cũng được, đứng trước mặt cái chết, mọi người đều bình đẳng.

Nửa đêm, Tấn Uông bị người khác đánh thức, nghe tiếng chuông tang vang lên ở phía bên ngoài, ánh mắt hần bỗng dựng mở to, thánh thượng băng hà?

Giờ khắc này tâm tình của hắn hết sức phức tạp, có chờ mong, có sợ hãi, có bất đắc dĩ cùng với lo âu.

Mã xa chạy rất nhanh, hắn ngồi lắc lư trong xe, đưa tay vén lên một góc màn, đường phố chìm trong màn đêm u tối, một màu đen trải dài vô tận, đen đến mức khiến cõi lòng run rẩy.

Đột nhiên phía trước có ánh sáng lập lòe, hắn đưa mắt nhìn sang, nương theo hai ngọn đèn lồng treo lên cửa chính tỏa ra sáng sáng lung linh, nhìn thấy rõ hai chữ khắc trên biển hiệu.

Có phủ.

Tấn Uồng từng nghe nói đến người nhà này, thế nhưng biết rất ít, chỉ biết là gia chủ là một người có tài hoa, hai đứa con trai dưới gối cũng rất có chí phấn đấu.

Mã xa càng lúc càng xa, hấn không kìm được quay đầu lại nhìn thêm lần nữa, nhìn hai ngọn đèn lồng trắng treo ở cửa chính Cổ phủ đang lung lay trong gió đêm, lại vô hình để cho hấn cảm thấy thoải mái trong lòng.

Xuống xe ngựa, hấn nghe thấy nhị đệ thấy đi sau lưng hấn khẽ hừ một tiếng, hấn liếc nhìn thái giám áo lẫm dẫn đường phía trước, giống như không nghe thấy.

“Chỉ bằng ngươi cũng muốn làm hoàng đế, đừng có nằm mộng.”

Tấn Uồng quay đầu lại, nhìn khuôn mặt nhị đệ vắn vẹo, cười nhạt một tiếng, sau đó thu hồi ánh mắt không bao giờ quay lại nhìn thêm lần nào nữa.

Nhìn thấy Thái hậu thì hấn phát hiện, Thái hậu trẻ tuổi và ôn hòa hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hấn, mà khi ánh mắt bà dừng lại trên người hấn thì Tấn Uồng đã biết, đế vương tương lai là hấn.

Sau khi trở thành Hoàng đế, bên cạnh hấn có vô số muốn lấy lòng người của hấn, còn có những danh sư mà trước kia hấn có cầu cũng không được cùng đến giảng bài cho hấn, hấn biết, tất cả những thứ này đều là quyền lực trao cho hấn. Vô luận những danh nhân danh sĩ này thốt ra bao nhiêu lời khen ngợi hấn thanh cao cao thượng thế nào, không cầu danh lợi ra sao, nếu hấn vẫn là một công tử không được coi trọng trong vương phủ, thì không có bất cứ danh nhân danh sĩ gì chủ động giáo dục hấn, càng không có người khen hấn có thiên tư. Nhưng ngược lại, kể từ lúc trở thành Đế vương, những người này luôn khen ngợi hấn, cung phụng hấn, dường như hấn là người thông minh và tài ba nhất thế gian.

Cũng may hấn đã nhìn thấy rõ bản tính ghê tởm này của con người, ngược lại cũng không cả thấy những người này buồn cười, bất quá chỉ là lợi ích thúc đẩy mà thôi.

Trong số những đế sư này, chỉ có một người tương đối đặc biệt, đó chính là Cố Trường Linh. Người này sinh ra trong thế gia, nhưng không có vẻ câu nệ và dối trá của đám người thế gia, khi hấn làm tốt thì Cố Trường Linh sẽ khích lệ hấn, làm không được tốt thì Cố Trường Linh cũng sẽ phê bình.

“Chữ của ngài tuy có hình có vẻ, nhưng lại không có khí khái và phong cách, tuy nói bậc Đế vương không cần thiết phải am hiểu thư pháp, nhưng cũng không được quá lười nhác.” Cố Trường Linh liếc nhìn chữ hẩn viết, lắc đầu nói: “Thế nhân vốn trông mặt mà bắt hình dong, lấy chữ xem người, Bệ hạ thân là đế vương, nếu thư pháp nhuần nhuyễn kỳ ảo, sẽ có triều thần cho rằng ngài bản tính ôn hòa dễ nắm trong tay, chứ không phải người tự có chủ kiến.

“Tiên sinh dạy rất đúng.” Khi người bên cạnh luôn miệng khen ngợi người tốt mà có một người dám đứng ra chỉ điểm không tốt của người, đó mới là điều đáng quý.

Về sau, bọn họ dần dần trở nên thân thuộc, Cố Trường Linh từng mỉm cười nói: “Chữ này của Bệ hạ có thể sánh bằng tiểu nữ nhà ta.”

Tấn Uông hiếu kỳ nói: “Tiểu thư nhà tiên sinh cũng có tài thư pháp?”

“Mặc dù thua hai vị đại huynh nhưng nhìn cũng tạm ổn.” Cố Trường Linh lắc đầu cười nói: “Chỉ là nội tử và mấy huynh cùng tẩu tử trong nhà đều nuông chiều khiến tiểu nữ sinh tính lười nhác, nói ra càng thêm ngượng.”

Tuy nói vậy nhưng Tấn Uông có thể nhìn ra, Cố tiên sinh cực kỳ yêu thương cô con gái này.

Đây có lẽ chính là “tình yêu của cha dành cho con tựa như núi” mà người ta thường nói.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cố tiểu thư, hẩn hoàn toàn không biết nàng chính là con gái của Cố tiên sinh, chỉ cho là tiểu thư nhà nào đó, nàng đứng bên đường tiến cung như đoá hoa xuân xinh đẹp, chỉ một cái liếc mắt cũng đem đến cảm giác thư thái vô cùng.

Về sau hẩn mới biết hóa ra nàng chính là cô con gái mà Cố tiên sinh thường nhắc, hẩn thấy cô nương tên Cố Như Cửu này có vẻ hoạt bát rực rỡ hơn hẩn so với lời miêu tả của Cố tiên sinh, là kiểu người gặp người thích.

Khi hẩn cho rằng đế vị là thứ quý giá nhất trong cuộc đời này của hẩn thì phát hiện bản thân nảy sinh tình cảm với Cửu Cửu.

Bởi vì trên cõi đời này chỉ có Cửu Cửu tặng cho hẩn món quà mà ai cũng có, chỉ có ánh mắt của Cửu Cửu nhìn hẩn như nhìn một người bình thường

chứ không phải nhìn một đế vương.

Trong mắt nàng, hấn đang sống, là một con người chứ không phải một Đế vương lạnh lùng đội mũ miện trên đầu.

Biết Tư Mã gia muốn đem cô nương trong gia tộc tiến cung thì Tần Ưởng thiếu chút không kìm lòng được muốn bật cười trước mặt Tư Mã Hồng. Tư Mã gia coi hấn là gì, lúc không cần thì ngang nhiên vứt bỏ, khi cần liền nhét con gái đến cạnh hấn.

Tư Mã Hồng là một người thông minh, khi quay trở về liền vội vã đính hôn cho cháu gái của mình, có điều người đệ đệ Tư Mã Bằng kia lại chẳng được thông minh như vậy.

Phụ nữ trên đời này đều muốn làm Hoàng hậu, nhưng Hoàng đế chỉ có một.

Hấn lại chẳng thích nữ nhi của đại tộc thế gia này, bởi những nữ nhân này chỉ làm hấn nghĩ đến Tư Mã thị - mẹ hấn. Đối với Tư Mã thị, tình cảm của hấn rất phức tạp.

Thường có người nói, ai làm mẹ đều mạnh mẽ, chỉ tiếc mẹ hấn không làm được điều này. Có điều cũng không có gì đáng trách cứ, không ai có thể ép bà yêu thương đứa con của tên đàn ông không thể làm trụ cột cho bà nhiều hơn.

Chí ít bà đã hoài thai mười tháng, ban cho hấn sinh mệnh này, chí ít bà đã tận tâm tận sức với hấn, so với Thành vương – phụ thân hấn mà nói, đã được xem là mạnh mẽ hơn nhiều rồi.

Trước đây hấn không biết vì sao Thành vương lại đối xử với hấn như vậy, đến khi hấn trở thành đế vương, dần dần bồi dưỡng được người của chính mình, sau khi điều tra hấn mới biết được nguyên do.

Thành vương hoài nghi hấn không phải con ruột.

Điều này vừa hoang đường vừa buồn cười. Vậy hấn là con ai? Chẳng nhẽ ngay cả Tư Mã thị và Thành vương không biết rõ sao?

Chờ đến khi hấn tra rõ ràng mọi chuyện, mới phát hiện mối quan hệ của những người này rất hỗn loạn, những gia tộc này ai ai cũng tỏ ra đoan trang ưu nhã nhưng nội bộ lại nhơ nhuốc bản thủ.

Đến đây, chuyện hấn là con ai đã chẳng còn quan trọng nữa.

Sinh non cũng được, giả bộ sinh non nhưng thật ra cha hấn là người khác cũng vậy, hai chuyện này có gì khác nhau?

Từ nhỏ đã chẳng có ai chăm lo cho hấn, sống ở vương phủ nhưng mỗi ngày trôi qua chẳng khác nào một tên trộm cướp, ăn mày ngoài đường, nào có ai quan tâm cha ruột là ai?

Dù sao bây giờ hấn là Hoàng đế, nắm quyền thiên hạ, có thể bảo vệ được người mình yêu, có thể đem lại chút phồn vinh cho đất nước này, có thể cho con cái mình cuộc sống tốt hơn bản thân hấn ngày xưa.

Hấn quá bận rộn, bận đến mức chẳng còn tâm trí đâu để lo lắng đến những chuyện vụn vặt trong quá khứ và những người tẻ nhạt ấy. Huống hồ, bên cạnh hấn đã có một người quan trọng nhất, nàng luôn nghĩ mọi cách để bù đắp lại tuổi thơ thiếu hụt của hấn.

Nàng dẫn hấn cùng đi ăn những món ăn mà khi bé nàng dẫn qua, dẫn hấn đi ngắm nhìn những nơi mà khi bé nàng đã đi qua, nàng còn dò hỏi xem những đứa bé ở vùng đất Cẩm Châu thường chơi trò gì, sau đó lại mô phỏng những trò ấy với hấn, vừa chơi vừa hỏi ý của hấn.

Thực lòng mà nói, hấn chẳng có hứng thú gì với mấy trò này, nhưng lại không muốn lãng phí tâm ý của nàng, luôn phải tỏ ra rất nghiêm túc giảng giải cho nàng nghe.

Nàng biết hấn không hiểu nhiều những trò chơi ấy, nhưng luôn làm bộ không nhìn ra, sau đó để cho hấn được chơi những trò mà khi bé hấn chẳng có cơ hội được chạm đến.

Hấn rất vui, nhưng vui vì đây là tấm chân tình của nàng.

Nàng nhìn thấy hấn vui vẻ, cũng vui vẻ theo, cho là hấn đã không còn tiếc nuối tuổi thơ đã qua.

Khi nàng cười lên, khuôn mặt rạng rỡ xinh đẹp, đôi má lúm đồng tiền giống như đang cuốn hấn vào trong vòng xoáy, làm mê mẩn tâm trí của hấn.

Nếu như nàng muốn làm họa quốc yêu phi, hấn nghĩ mình sẽ chiều theo tâm nguyện của nàng.

Thế nhưng nàng luôn không nỡ làm hấn khó xử cho nên hấn cũng chẳng có cơ hội làm một đế vương hồ đồ.

Chương 97: Phiên ngoại – Tấn Uông (2)

Điều tối kỵ nhất của bậc đế vương là do dự thiếu quyết đoán, nhẹ dạ, hay thay đổi, Tấn Uông có rất nhiều điểm khác biệt so với tiên đế, cho nên kể từ khi hắn tự chấp chính uy vọng trong triều ngày càng cao, cộng thêm các vùng đất phiên vương đều được thu hồi, thế gia càng ngày càng thất thế, toàn bộ Đại Phong cuối cùng đều trở thành thiên hạ của hoàng quyền.

“Thịnh an Phụ hoàng!” – Thái tử năm nay mười hai tuổi đi vào ngự thư phòng, thấy phụ thân đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, phía dưới còn có đại cữu và Trương tướng hỗ trợ, hắn tiến lên hành lễ với Tấn Uông.

Trương Trọng Hãn và Cố Chi Vũ đồng loạt thi lễ với thái tử.

“Ninh Ân đến đây à?” – Tấn Uông nhìn thấy trưởng tử, buông ngự bút, vẫy vẫy tay với Tấn Ninh Ân.

Tấn Ninh Ân đi đến bên cạnh Tấn Uông, thấy phụ hoàng nhét một bản tấu chương vào tay hắn.

“Phụ hoàng?” – Tấn Ninh Ân không hiểu nhìn Tấn Uông, sau đó cúi đầu nhìn tấu chương trong tay.

“Thái thú Biện Châu biết luật mà phạm luật, nhưng lại có người đưa ra lý do rằng trước kia hắn từng làm việc thiện giúp đời, thỉnh cầu trẫm nương tay xử nhẹ, Ninh Ân cảm thấy chuyện này nên làm thế nào?” – Tấn Uông mỉm cười nhìn Tấn Ninh Ân.

“Hài nhi cho rằng, có công thì thưởng, có lỗi tất phạt, hắn làm việc thiện nên được phụ hoàng thăng chức nhưng sau đó vì gây tội ác mà bị xử phạt, hai việc này không liên quan đến nhau.” – Tấn Ninh Ân suy nghĩ một chút – “Hài nhi cho rằng không nên nương tay xử nhẹ.”

“Ừ.” – Tấn Uông gật đầu, sau đó cầm lại tấu chương, phê lên đó vài chữ.

Tấn Ninh Ân lén nhìn, thấy quả nhiên phụ hoàng bác bỏ lời thỉnh cầu của đối phương.

“Hôm nay con đã đi thỉnh an mẫu hậu chưa?” – Tấn Uông phê xong bản tấu chương, liền hỏi sang chuyện nhà.

“Phụ hoàng anh minh, hài nhi đang chuẩn bị đi vấn an mẫu hậu.” – Tấn Ninh Ân cười hì hì thi lễ, hần nào biết nửa đường lại bị Hà Minh mời qua đây.

“VẬY con mau đi đi, nếu để mẫu hậu biết ta giữa đường kéo con đến đây, chắc chắn sẽ càu nhàu ta cả ngày.” – Tấn Ưởng quay sang cười ôn hòa với hần nhưng hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu ngạo của một bậc đế vương hoặc trưởng bối khiến cho con trẻ cảm thấy câu nệ khó xử.

“Vâng!” – Tấn Ninh Ân hành lễ lui ra, trước khi rời đi còn quay sang thi lễ với Cố Chi Vũ cùng Trương Trọng Hãn.

Trương Trọng Hãn nhìn bóng lưng của Tấn Ninh Ân, nhin không được xúc động trong lòng, một thái tử điện hạ ngoan ngoãn hiểu lễ nghĩa, phảng phất bóng dáng bề bạ thuở thiếu thời. Lão nghiêng đầu nhìn Cố Chi Vũ, thấy trên mặt đối phương vẻ hài lòng, liền nói: “Bệ hạ, thái tử điện hạ tuy tuổi nhỏ nhưng lại toát ra phong thái của Bệ hạ năm xưa.”

Lão biết Bệ hạ rất chú tâm giáo dục hai vị hoàng tử, những bậc cha mẹ bình thường yêu thương con cái cũng chẳng được như vậy, phần ân tình này trong gia đình đế vương càng thêm hiếm quý.

“Trương tướng chó khen nó, đứa bé này đã bị trầm và mẫu hậu nó chiều hư rồi.” – Tấn Ưởng cười cười, tuy lời nói có vẻ ghét bỏ nhưng nét mặt lại ngập tràn yêu thương.

Điều này làm Trương Trọng Hãn bất giác nghĩ đến cuộc sống khó khăn của Bệ hạ ở Thành vương phủ ngày xưa, có thể chính vì khi đó Thành vương đối xử với Bệ hạ quá mức nhạt nhẽo và rẻ rúng cho nên người mới chú tâm đến Hoàng hậu và hoàng tử như vậy.

Cố Chi Vũ cũng rất coi trọng đứa cháu này, nghe thấy Hoàng thượng nói vậy, trên mặt toát ra ý cười.

Tấn Ninh Ân bước ra khỏi ngự thư phòng liền đi tới Tử Thần điện, vừa bước vào đã thấy mẫu hậu đang say sưa nhìn vũ cơ nhảy múa, ngón tay thỉnh thoảng còn gõ theo nhịp phách, chứng tỏ người đang thả hồn theo nhịp điệu.

Hần liếc nhìn mấy vũ cơ, trong đầu cũng có chút ấn tượng, hình như lần đến sơn trang nghỉ hè năm ngoái, quan viên có dâng nên mấy vũ cơ, kết quả

phụ hoàng chẳng thèm liếc mắt nhưng lại vừa mắt mẫu hậu, từ đó trở đi lại mở một phòng vũ nhạc trong cung, rất được mẫu hậu sủng ái.

Lúc đó, chuyện này làm cho hắn luôn không yên lòng thế nhưng lại chẳng còn lời nào để chống đỡ, luôn cảm thấy có chỗ không đúng.

Nhìn thấy hắn đến, Cố Như Cửu ngoắc hắn lại cùng xem vũ cơ nhảy múa bên trên. Sau đó hai mẹ con vừa ăn trái cây vừa thảo luận xem vùng đất nào thích hợp trồng cây gì, khí hậu có ảnh hưởng thế nào với sản lượng cây nông nghiệp...

Ăn hết hai đĩa trái cây, ngắm vũ cơ múa no mắt, Cố Như Cửu phát tay bảo đám vũ cơ lui ra, sau đó đưa hoàng nhi đi tìm nhị hoàng tử và công chúa rồi cùng ra hồ sen ngồi câu cá.

Từ khi Cố Như Cửu có sở thích câu cá, trong hồ sen đã chẳng còn nuôi cá thay vào đó thả luôn mấy loại cá có thể nấu ăn được, để sau khi Cố Như Cửu câu lên cũng có thể ăn.

“Mẫu hậu, sao cá còn chưa cắn câu?” – Tiểu công chúa năm tuổi ngồi bên cạnh Cố Như Cửu, thấy lưỡi câu vẫn im lìm chẳng chút động tĩnh liền sốt ruột lên tiếng.

“Hoàng nhi ngốc, biết vì sao cá không chịu cắn câu không?” – Cố Như Cửu nhét một miếng trái cây vào miệng tiểu công chúa, tiểu công chúa chẳng nói được lời nào, chỉ có thể mở to đôi mắt mờ mịt nhìn nàng.

“Bởi vì người nóng ruột sẽ không câu được cá.” - Cố Như Cửu tự tiểu phi tiểu nói: “Một gã ngư nhân xuất sắc cần phải giữ lòng luôn bình ổn, tâm tĩnh và chịu khó quan sát, chỉ cần làm được ba điểm này, sợ gì cá không cắn câu.”

Tiểu công chúa và nhị hoàng tử gật đầu lia lịa, tuy hai đứa nghe chẳng hiểu mô tê gì. Nhưng Tấn Ninh Ân lớn nhất lại hiểu, lòng càng thêm sùng bái mẫu hậu hơn.

Lúc ngư thiện, Tấn Ưởng thấy có vài món được nấu từ cá, không hỏi cũng biết Cửu Cửu lại dẫn các con đi câu cá, hắn nở nụ cười ôn hòa gấp phần thịt lưng và bụng cá chia cho Cửu Cửu cùng ba hài tử.

Tuy là đế vương, lại có được cuộc sống mỹ mãn như vậy, hắn chẳng còn gì để tiếc nuối.

Tuổi nhỏ hắn đã chịu hết khôn khổ, khi trưởng thành lại nhận được tất cả những thứ mình từng mơ ước, ông trời đã ưu ái cho hắn rất nhiều.

Sau bữa trưa, ba đứa bé rời khỏi, Cố Như Cửu cùng Tấn Uồng nằm trên giường nghỉ trưa, phần lớn thời gian Tấn Uồng đều ngủ cùng Cố Như Cửu.

Nhìn Cửu Cửu ngủ yên bên cạnh, Tấn Uồng không nhịn được nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ Cửu Cửu mười bảy năm trước, cô bé béo tròn năm đó, hôm nay đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành thành thực, thời gian dường như rất ưu ái nàng, hai bảy hai tám tuổi nhưng trông chẳng khác gì hai mươi, da thịt trắng nõn mềm mại, tóc đen bóng mượt mà.

Hắn cảm lòng không đành hôn nhẹ lên khóe môi nàng, được sống bên cạnh người con gái mình yêu, nắm tay nhau đi hết con đường đời.

Trên đường Tấn Ninh Ân quay về tẩm cung thì gặp Tiên Thái phi.

Hắn ít khi gặp mặt vị Tiên Thái phi này ở trong cung, chỉ thỉnh thoảng chạm mặt bà chỗ Thái hậu, nên giữa hai người chẳng có gì để nói.

“Thái tử điện hạ!” – Tiên Thái phi hành lễ với hắn.

Tấn Ninh Ân trở về bán lễ, tuy thái tử bán quân, thế nhưng Tiên Thái phi đâu sao cũng là phi tần của hoàng gia gia, hắn không thể cứ đứng nhận lễ của bà.

Tiên Thái phi đánh giá thái tử, nhận ra vị thái tử điện hạ này có dung mạo tuấn tú, phụ mẫu hắn đã được ví như đất thiên sinh hiền tài, thế nhưng hắn lại tập hợp tất cả mọi ưu điểm của hai người ấy, tuổi còn nhỏ, dung mạo, dáng dấp đều toát ra khi thể xuất chúng không ai sánh bằng.

Là Thái phi trong chốn thâm cung, tuy bà chẳng mấy khi gặp gỡ vị thái tử này, sau khi hành lễ chào hỏi nhau xong cũng vội vã rời khỏi, bà cất bước đi được một đoạn, lại không cảm lòng được quay đầu lại nhìn về phía Tấn Ninh Ân.

Đương kim Hoàng thượng đã là bậc minh quân, nếu vị thái tử điện hạ này kế vị, có thể đảm đương được tấm lòng và tài cán của phụ thân hắn, ngấm lại nguồn lực của Đại Phong sẽ ngày một cường thịnh.

Hy vọng sau này Đại Phong sẽ không xuất hiện hoàng đế giống tiên đế, làm người làm mình, thậm chí còn làm lỗ bách tính khắp thiên hạ.

Mùa xuân năm Đức Long thứ ba mươi tám, năm ấy Đức Long đế năm mươi hai tuổi đã hạ một chiếu thư làm toàn bộ triều thần ngây người, Đức Long đế hạ chiếu truyền ngôi cho Hoàng thái tử.

Cả triều kinh ngạc, nhưng thấy thái độ kiên quyết của Hoàng thượng, họ chẳng thể khuyên can được đành phải cử hành đại điển kế vị cho thái tử.

Ngay khi triều thần cho rằng dù Tấn Uông trở thành thái thượng hoàng sẽ vẫn can dự chuyện triều chính, nào ngờ thái thượng hoàng truyền ngôi rất dứt khoát, khi thái tử kế vị được nửa năm, người liền dẫn Thái hậu vào ở trong biệt cung Thái Hòa, không màn chuyện triều chính.

“Hoàng hậu nương nương, Thái hậu cùng thái thượng hoàng đang câu cá bên hồ, xin mời ngài theo nô tỳ.” – Đa Phúc là đồ đệ của Hà Minh, từ khi Hà Minh dưỡng lão quy điền, hẳn liền được cử đến hầu hạ bên cạnh thái thượng hoàng.

Hoàng hậu biết Đa Phúc cho nên hết sức khách khí với hắn. Đi được một đoạn quả nhiên nhìn thấy thái thượng hoàng và Thái hậu ở bên hồ.

Nàng được gả cho Hoàng thượng hơn mười năm, thế nhưng tình cảm giữa hai người từ trước đến nay vẫn tương kính như tân, nhưng nàng không có chút oán hận, cũng không dám so sánh với tình cảm giữa thái thượng hoàng cùng Thái hậu.

Đi đến bên hồ, nàng nhìn thấy thái thượng hoàng và Thái hậu tay trong tay thong dong bước đi bên bờ hồ, khi ngang qua một bụi hoa, thái thượng hoàng còn ngắt một đóa trao cho Thái hậu.

Nhìn nụ cười trên mặt Thái hậu, Hoàng hậu dừng bước, nói với Đa Phúc: “Phụ hoàng cùng mẫu hậu đang dạo chơi, chúng ta không nên quấy rầy thì hơn.”

Đa Phúc khẽ mỉm cười nói: “Vâng.”

Trước khi Hoàng hậu xoay người, không cầm lòng được lại liếc nhìn thái thượng hoàng cùng Thái hậu.

Thái thượng hoàng đang cúi đầu hôn lên trán Thái hậu.

Nàng hơi ngượng ngùng, không dám tiến lên quấy rầy, xoay người cùng cung thị rời khỏi.

Người hữu tình trên thế gian đã hiếm, thế nhưng có bao nhiêu người được như Thái thượng hoàng và Thái hậu, sau bốn mươi năm tình cảm vẫn như ngày đầu không chút suy giảm?

“Hình như vừa có người đến?” – Cố Như Cửu quay đầu nhìn một chút, ngoại trừ mấy Long cấm vệ đang ẩn thân ở nơi bí mật gần đó ra thì không còn thấy ai nữa.

“Làm gì có ai?” – Tấn Uông cười cười, cầm tay nàng, nhìn mặt trời chiều in bóng trên mặt hồ - “Cho có người đến thì đã sao?”

“Già mà không kính.” – Cố Như Cửu chột chột vào ngực Tấn Uông, tuy rằng tướng mạo Tấn Uông lúc này chẳng thể dùng chữ “lão” để hình dung.

Tấn Uông cầm ngón tay trở của nàng, cười cười nói: “Ta già rồi nhưng nàng vẫn còn rất trẻ.”

Cố Như Cửu hừ một tiếng, thu tay về nói: “Chớ có nói nịnh, chẳng thành thật chút nào.”

“Không, trong mắt ta, nàng vẫn luôn đẹp như thuở ban đầu.” – Tấn Uông cầm thật chặt tay nàng – “Nàng như ánh sáng soi rọi con đường ta đi, không ai có thể thay thế được.”

Cố Như Cửu nhắm mắt ngã vào ngực hắn, lặng lẽ nở nụ cười.

Chắc chàng không biết rằng, đối với thiếp, chàng giống như mưa phùn trong tiết xuân, xoa dịu cõi lòng thiếp.

Điều may mắn nhất trong cuộc đời này là được cùng chàng bước đi đến hết con đường.

Chương 98

MỘT

Đây là tiệc cưới của hấn, tiệc thành hôn lần thứ hai trong đời.

Vừa cười vừa uống cạn ly rượu các tân khách mời mọc, vừa ứng phó với những lời trêu chọc của họ, lại bắt đầu lo lắng cho cô gái đang một mình ngồi đợi trong tân phòng kia.

Mọi người thấy lòng hấn chẳng ở chỗ này, biết là hấn lo lắng cho cô vợ nhỏ, trêu đùa vài câu lại rót thêm vài chén rượu, cuối cùng cũng chịu thả hấn rời khỏi sảnh đường.

Ra phòng khách, gió đêm kéo tới, để cho hấn vốn đang chết choáng say cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Cô nương Ngô gia nhỏ hơn hấn chín tuổi, trong ấn tượng của hấn vẫn là một tiểu cô nương đơn thuần rất có cá tính, hấn chưa từng nghĩ đến một cô bé như vậy lại nảy sinh tình yêu đối với mình, thậm chí vì hấn vẫn không gật đầu gả cho ai.

Đợi hấn từ năm mười lăm tuổi đến khi nàng hai mươi bốn tuổi, đời người có bao nhiêu chín năm như thế? lại có bao nhiêu thời gian để chờ đợi?

Hạ qua đông đến, Trần thị ra đi đã mười năm, cây quýt hai người bọn họ cùng trồng trong sân giờ đã héo rũ chết già, chỉ còn lại gốc cây mục nát là minh chứng chứng tỏ nó từng sống ở nơi ấy.

“Thế tử?” Tỳ nữ cầm đèn lồng dẫn đường thấy Cô Chi Vũ đột nhiên dừng bước lại, vội vàng ngừng bước theo.

Cô Chi Vũ nhìn thoáng qua phía ngoài sân, sau đó chậm rãi thu hồi ánh mắt, chấp tay ở sau lưng, thở ra một hơi thật dài: “Đi thôi.”

Nâng tấm khăn voan lên, khuôn mặt xinh đẹp ôn hòa của cô nương Ngô gia dần lộ ra, hấn không cẩn thận chạm vào đầu ngón tay của nàng, cảm giác mềm mát theo đầu ngón tay truyền đến não.

Hấn đứng dậy lấy chiếc áo khoác của mình choàng lên trên người nàng, sau đó bung hai chén rượu để ở trên bàn lên, đặt một ly vào lòng bàn tay

nàng.

Ánh nến ấm áp, tay hắn và tay nàng tương giao, sâu triền miên.

Vài ngày sau, Ngô Đông Vân cùng Dương thị tiến cung gặp Hoàng hậu, tuổi nàng xấp xỉ với tuổi của Hoàng hậu, thế nhưng lúc còn nhỏ bản tính nóng nảy, cương trực, cho nên chẳng mấy thân cận cùng Hoàng hậu, đến tận trước khi tiến cung, nàng còn suy diễn đủ mọi tình huống có thể xảy ra, thế nhưng trên thực tế, thái độ Hoàng hậu đối với nàng rất ôn hòa, thậm chí thuận miệng nhắc lại một vài chuyện từng xảy ra khi cả hai còn trẻ.

Hơn mười năm trôi qua, ngòi ôn lại những câu chuyện đã qua, thế nhưng lại giống như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Thời gian vừa tàn nhẫn lại là thứ tốt đẹp nhất, nó làm cho thời gian chúng ta từng sung sướng hạnh phúc trôi ra xa dần, lại để cho người đang trong trôi dạt trong thời gian ấy đạt được thứ mình mong cầu.

Nàng đã không còn trẻ, nhưng được gả cho người đàn ông mình đã âm thầm thích gần mười năm ròng.

Vị công tử hoàn mỹ đã từng cách mình rất xa rốt cục trở thành phu quân của nàng, trở thành một nửa kia của nàng. Nàng đã không uổng phí mấy năm chờ đợi, thời gian cũng không cô phụ tấm chân tình của nàng.

Rời khỏi cung Càn Khôn, Cố Như Cửu đưa cho nàng rất nhiều thứ, còn nói với nàng rất nhiều về sở thích và thói quen của phu quân nàng.

“Tính cách huynh cả ôn hòa, nếu đại tẩu có gì không hài lòng hay không vui cứ nói với huynh ấy, chỉ cần nói với huynh ấy là ổn thôi, chớ để trong lòng.” Hoàng hậu cầm tay nàng, tiễn nàng đến tận cửa chính cung Càn Khôn.

“Xin nương nương yên tâm.” Nàng yếu say đắm hắn nhiều năm như vậy, sao nữ lòng để cho hắn khổ sở.

“Đại tẩu.” Ngay khi nàng nhắc chân định rời đi, Hoàng hậu gọi nàng lại.

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy viên mắt Cố Như Cửu ửng đỏ, tựa như vui mừng lại tựa như sầu bi.

Thế nhưng Cố Như Cửu lại không nói gì cả, chỉ vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng, rồi khẽ cười quay lưng bước về tâm điện.

Sau khi về đến nhà, nàng nghi hoặc nhắc chuyện này với phu quân, nào biết phu quân chỉ là cười lắc đầu.

“Nàng chớ suy nghĩ nhiều, Cữu Cữu... Hoàng hậu nương nương chỉ hy vọng chúng ta sống hạnh phúc với nhau thôi.” Cố Chi Vũ đưa tay sờ đỉnh đầu nàng, sau đó rút ra một hộp bánh ngọt từ trong ngăn kéo đưa cho nàng.

“Đây là bánh ngọt được mua từ Lưu Tiên Cư?” Ngô Đông Vân cầm lấy cái hộp, cảm động cười tươi: “Làm sao chàng biết thiếp thích ăn cái này?”

“Hôm qua nàng mới nhắc đến, chẳng nhẽ đã quên rồi sao?” Cố Chi Vũ ôn hòa cười, thấy nàng cầm một cái lên ăn, sợ nàng bị nghẹn, vội bụng ly trà đưa sang cho nàng.

Nhìn dáng vẻ ăn vội của nàng, nụ cười trên mặt Cố Chi Vũ dần dần ấm áp hơn.

Nàng đã lãng phí gần mười năm tuổi xuân vì hắn, sao hắn nỡ lòng để nàng tiếp tục lãng phí thời gian vì mình?

HAI

Lại lần nữa quay về kinh thành, kinh thành đã không còn giống như trong trí nhớ của hắn.

Lý gia từng hiển hách của ngày xưa đã biến mất trong mắt mọi người từ lâu, hắn mang theo tiền giấy nén nhang đến cấm trước lăng mộ Lý gia.

Tuy rằng phần mộ đã nhiều năm chưa được tu sửa, thoạt nhìn hơi cũ nát, nhưng không có cỏ dại bao phủ, chứng tỏ có người thường xuyên đến đây chăm sóc.

Hắn cắm nén nhang lên, đứng trước mộ bia của Lý Quang Cát, nỗi cô đơn chất đầy trong lòng.

Không ít trưởng bối Lý gia bị liên lụy vào trong vị án thông đồng với địch bán nước, bị kết án xử tử. Hắn như quả phụ được sinh ra trong chết chóc, đứng ở trước mỗi nấm mộ bia, cảm giác vừa bị thương vừa buồn cười.

Mẫu thân và phụ thân không được chôn cất chung một huyệt mộ, hai người kia khi còn sống chẳng cùng tư duy, khi chết không cùng huyệt, chỉ sợ kiếp sau cũng không bao giờ muốn gặp lại nhau.

“Là huynh cả sao?”

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy một nông phu tuổi trung niên khiêng cái cuốc đi về phía mình, đợi đối phương đi đến gần. Hắn mới nhận ra đây chính là đường đệ Lý Kế An chỉ thứ hai.

Năm đó Lý Kế An chinh chu biết chừng nào, ăn mặc ngủ nghỉ đều rất kỹ lưỡng, hiện nay lại khoác trên người bộ áo vải thùng thình, da ngăm đen, râu mọc đầy mặt, ống quần vén lên cao còn dính đầy bùn đất.

“Kế An....” Giọng Lý Hoài Cốc hơi khàn khàn, sau khi bật thốt ra hai chữ này, lại nghẹn ngào không nói nên lời.

Trong quán rượu nhỏ, hai đường huynh đệ gọi một bầu rượu nóng, hai đĩa thức ăn nhỏ và một đĩa đậu phộng, sau đó cùng hàn huyên những chuyện đã xảy ra trong mấy năm qua.

“May mà Bệ hạ không đuổi tận giết tuyệt, giống như huynh và đệ đã tránh được một kiếp.” Lý Kế An uống một ngụm rượu nóng, sau đó lại cười khổ nói: “Huynh ra đi biệt tích hơn mười năm, cuộc sống thế nào?”

“Tạm ổn.” Lý Hoài Cốc nuốt ngụm rượu chát xuống bụng, ngay cả khóe mắt cũng thấy chua xót: “Nhà của chúng ta, và những người đó....”

Còn người nào sống, trước đây những người này bị sung quân biên cương, có nhận được tin tức hay không?

“Không có, không có.” Lý Kế An xoa khóe mắt, dường như cười lại như đang khóc, vô cùng nhếch nhác: “Kể từ mấy năm trước, đã không còn nhận được bất cứ tin tức gì, có lẽ cuộc sống quá gian nan, không thể đưa tin về đây.”

Thà rằng cho rằng như vậy, cũng tốt hơn nghe tin bọn họ đều chết ở biên cương không thể quay về cố hương.

Hai đường huynh đệ ngồi trong quán rượu nhỏ hơn một canh giờ, Lý Hoài Cốc từ chối lời mời của Lý Kế An về nhà hắn làm khách, người chết choáng say đi loạng choạng trên đường phố tấp nập, đột nhiên phía trước vang lên tiếng chiêng trống rộn rã, bên cạnh bỗng có nhiều người đổ xô đến.

“Vương gia công tử đậu rồi.”

“Đậu rồi, đậu rồi, ta đậu rồi.”

Hóa ra lại là kỳ thi mùa xuân, hắn nhìn đám học sinh có vui có buồn này, chợt nhớ lại, từng hình ảnh năm đó lần lượt hiện ra trước mắt.

Năm tháng không quay trở lại, một ngày qua đi không thể quay lại buổi sớm mai.

Thuở thiếu thời hắn từng yêu say đắm cô gái tốt nhất trên thế gian này, thuở thiếu thời hắn từng làm ra những bài thơ làm rung động lòng người, thuở thiếu thời hắn cũng từng tên đề bằng vàng, thu hút nhiều sự hâm mộ của những người khác.

Chỉ tiếc thời gian trôi đi như nước chảy, thích cũng tốt, bi thương cũng được, tất cả đã trôi qua sẽ không bao giờ trở lại.

Đi ngang qua một quán trà nhỏ ven đường, người thuyết thư mái tóc hoa râm đang hào hứng kể câu chuyện ái tình sầu triền miên giữa Hoàng hậu và đương kim Hoàng thượng.

Hắn dừng bước lại, tìm một chiếc ghế trống ngồi xuống nghe, hầu bàn mang đến cho hắn bình trà nóng, lá trà chất lượng kém trôi nổi trên mặt nước nóng, sau đó chậm rãi lắng xuống đáy tách.

“Lại nói ngày đó khi hoa lê vừa nở rộ, là những ngày đầu Bệ hạ mới đăng cơ, một lần chợt nhìn thấy một tiểu cô nương xinh đẹp khả ái đang đứng ven đường, vì vậy dừng bước chân, tiến lại hỏi tiểu cô nương này là của nhà nào, vì sao một mình đứng trong cơn mưa hoa lê không rời đi?”

“Trên đầu cô gái nhỏ phủ đầy cánh hoa lê, cúi người hành lễ với Bệ hạ nói, vị công tử này có nhìn thấy hà bao tiểu nữ đánh rơi...”

Lại nói ngày ấy ánh mặt trời dịu nhẹ, hắn cười ở trên lưng ngựa ngắm hoa, đột nhiên phía sau có một tiểu cô nương cười ngựa đuổi đến, nàng vươn cánh tay trắng nõn về phía hắn.

“Lý công tử, đây có phải là hà bao công tử đánh rơi?”

Trên Hà bao thêu hình hoa sen ngư hí, con quạ ở dưới, bên trên đính trân châu, là hà bao mẫu thân làm cho hắn.

Hắn móc hà bao dấu ở trong ngực ra, hà bao cũ nát rách rưới, viên trân châu bên trên đã rơi ra, miễn cưỡng lắm mới có thể nhìn ra hình hoa sen

ngư hí,

“Hà bao kết duyên cho công tử tuần tú cùng giai nhân, chỉ là hấn chẳng biết nàng là tiểu thư Hầu phủ, mà nàng chẳng biết hấn là đế vương...”

Tất cả ân oán hận vương váu, chẳng qua là những chuyện hư cấu trong câu chuyện kể của người thuyết thư, thật hay giả dối với người nghe mà nói chẳng phải chuyện quan trọng gì.

Mà hấn, cũng chỉ là một người khách qua đường chẳng chút liên quan nào.

BA

“Các em, các em đã nắm vững những kiến thức quan trọng trong kỳ thi đại học năm nay chưa? Chính trị hưng thịnh thời Đức Long đế chính là điểm quan trọng nhất trong kỳ thi năm nay, mọi người nhất định phải chú ý nhiều hơn vào mục này, không được qua loa.”

“Thưa thầy, thầy có thể kể lại câu chuyện giữa hoàng đế Đức Long và Chiêu Hòa Hoàng hậu thêm một lần nữa không?”

“Chuyện của họ chẳng khác nào mấy tình tiết thường được chiếu trên phim, có gì hay mà kể.”

“Cũng không hấn thế, phim ảnh toàn tình tiết hư cấu, viết bừa viết loạn, làm gì có ý nghĩa mà cậu nói.” Đám học sinh bắt đầu nhao nhao, một nữ sinh lên tiếng: “Thế nhưng Đức Long đế và Chiêu Hòa Hoàng hậu trọn đời thủy chung mới là điều đáng quý và đáng hâm mộ nhất, đây cũng được xem là tư duy rất tiến bộ.”

Thầy giáo lịch sử bất đắc dĩ nhìn đám học trò của mình, để giảm bớt áp lực cho kỳ thi đại học sắp tới, đành phải lên tiếng: “Nếu các em thấy thích thú với câu chuyện này, hôm nay thầy sẽ kể cho các em nghe một chút về Chiêu Hòa Hoàng hậu.”

“Chiêu Hòa Hoàng hậu xuất thân thế gia, thông hiểu thư pháp và hội họa, trong bảo tàng quốc gia chúng ta còn lưu giữ một vài tác phẩm của bà, là một nữ nhân tài ba hiếm có trong lịch sử. Đương nhiên, đây cũng không phải điều quan trọng nhất, mà theo tư liệu lịch sử cho thấy, bà còn là một người phụ nữ rất rộng lượng và có tầm nhìn xa về chính trị.”

“Mọi người đều biết, từ khoảng thời gian bắt đầu từ triều Đại Long đến triều Đức Long, đã có những ghi chép chuyện nữ giới được vào triều làm quan, lúc đó nổi danh nhất chính là vụ án này, ngoài ra còn một vụ nữ giới làm tướng, cuối cùng cô gái có tên Trương Đài cũng đặt chân vào vị trí đại lý tự khanh bằng chính năng lực của bản thân, các nhà sử học sau này còn tôn bà là tấm gương nữ tử quật khởi.”

“Chuyện xảy ra năm đó rất huyền ảo, vì sao Đức Long đế nguyện ý đứng ra ngăn cản áp lực lớn như vậy, để cho Trương Đài có thể bảo vệ công danh đồng thời được bước chân vào triều làm quan?”

“Trong “Đại Phong lục. Danh thần truyền” có ghi chép rằng: Trương Đài tiến cung gặp vua, Đức Long đế vô cùng lạnh nhạt với bà, ngược lại Chiêu Hòa Hoàng hậu đã lên tiếng nói hộ cho bà, cũng nhắc đến chuyện trong sử sách từng ghi chép nữ tử từng làm tướng, vì sao không thể có nữ tử làm quan?”

Đám nữ sinh ngồi dưới nghe thể đỏ mặt, nhin không được nảy sinh lòng sùng bái với Chiêu Hòa Hoàng hậu của ngàn năm trước, chỉ tiếc bọn họ cách nhau cả ngàn năm, ngay cả việc sùng bái cũng không thể nhìn thấy được nhau.

“Đế hậu yêu thương nhau suốt đời, đất nước hưng thịnh phồn vinh, có người nói Đức Long đế là một vị hoàng đế thiên cổ, có người nói Đức Long đế là người đàn ông si tình hiếm có trên thế gian.” Thầy giáo lịch sử đẩy mắt kính lên một cái rồi cười nói tiếp: “Theo thầy thấy, Chiêu Hòa Hoàng hậu cũng là một cô gái tài ba hiếm có trên thế gian, cho nên Đức Long đế mới dành tình yêu cả đời cho một mình bà, cho nên các văn nhân mặc khách hậu thế mới có thể tôn sùng bà như vậy.”

“Hai người này....” Thầy giáo lịch sử nhìn vào bức họa hai người họ được in trên sách, bùi ngùi nói: “Hiếm có trên thế gian, chỉ tiếc không có duyên được gặp.”

Chí ít, có sự tồn tại của hai người này, đã giúp cho vô số người tin rằng: tình yêu là có thật và vẫn luôn tồn tại.

Chỉ cần không hoảng sợ, tình yêu sẽ có mặt ở khắp mọi nơi.

Hoàn